

Giới thiệu Thứ Nữ Cuồng Phi

Truyện xuyên không thường tạo cho độc giả một chút bất ngờ, một chút hứng khởi do nhân vật chính trong truyện thường xuyên qua, trở thành một nhân vật khác, phải đối mặt với những khó khăn và những tình huống mà họ cần giải quyết. Thường khi đọc những truyện này chính những tình huống này mới gây nên sự hấp dẫn, làm cho bạn đọc cảm nhận được không khí và kết cấu của truyện.

Truyện là câu chuyện của một người con gái, nàng là tứ tiểu thư phủ Tề tướng, Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nhân, cảm kỳ thi họa, không gì là không giỏi. Vẫn tin rằng bản thân mình gả cho người trong mộng là Tứ hoàng tử, ngày thành thân mới phát hiện người mình lấy lại là Thất hoàng tử luôn đội mặt nạ, điên dại dần dần. Tựa như sấm sét giữa trời quang, túi hồ và giận dữ khôn cùng, nàng lựa chọn đâm cột tự vẫn.

Nàng: là người kế thừa chức đại chương môn thứ ba mươi bảy của Võ gia, kiêu ngạo cuồng vọng, tính tình gian trá, sau khi uống cái gọi là nước thánh chương môn, chết oan chết uổng, linh hồn xuyên vào người Mạc Tịch Nhan, thay thế nàng ta gả cho Thất hoàng tử trong truyền thuyết, bắt đầu hành trình che chở phu quân.

Hắn: là Thất hoàng tử yếu đuối vô năng, ngây dại dần dần, nhất như chuột chết. Sự thật là đem lòng người đùa bỡn trên lòng bàn tay, thủ đoạn độc ác, âm hiểm nhất chính là “giả heo xoi tái cạp già”.

Hắn: là Tứ hoàng tử đương triều, Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nam, đối tượng hôn phối trong lòng Mạc Tịch Nhan, nhân cao vu đỉnh, yêu nghiệt phong lưu.

Hắn: là Thái tử đương triều, thân thể suy yếu nhiều bệnh, âm trầm nội liễm, dã tâm bùng bùng, vì đạt được mục đích mà không từ một thủ đoạn, trái tim lạnh lẽo, tàn nhẫn nhưng lại xiêu lòng trước người luôn cùng hắn đối đầu – Mạc Tịch Nhan.

Liệu bọn họ, mối quan hệ này là như thế nào, câu chuyện diễn tiến ra sao, mời bạn theo dõi truyện Thứ Nữ Cuồng Phi

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đại Hôn Phong Ba (1)

Tiết từ Vương triều Lưu Ly, Đại Cảnh năm thứ mười bảy.

Đầu xuân, hậu hoa viên phủ Tề Tướng trăm hoa khoe sắc, phồn hoa rực rỡ, chung quanh giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng dào dạt không nói nên lời.

Tại một căn phòng cổ kính, khắp nơi đều là chữ hỷ đỏ thắm. Trong gương, một nữ tử có dung từ khuynh quốc khuynh thành để hình dung cũng không đủ, làn da trắng nõn không tỳ vết, dịu dàng như ngọc, óng ánh trong suốt, ngay cả Dương Chi bạch ngọc cũng không bằng, mềm mại hơn cánh hồng kiều diễm, xinh đẹp hơn cả làn nước mùa thu, một thân giá y đỏ rực càng tôn lên cả người kiều mị ôn nhu.

Đôi môi mềm mại khẽ cong lên, chân mày khéo mắt đều không giấu được vui sướng cùng nét cười, cả người nàng tràn ngập linh khí, nhất là đôi mắt trong suốt kia, dường như đem tất cả sao trời khảm sâu vào đó.

“Tiểu thư, hôm nay người thật xinh đẹp.” Nha hoàn Hồng Đậu vừa đứng một bên thay nàng chải tóc vừa vui vẻ cười nói, dù đã quen nhìn thấy vẻ đẹp của tiểu thư nhà mình, nhưng khi tiểu thư mặc giá y, mọi thứ trước mắt liền trở nên sáng ngời.

“Tiểu thư nhà chúng ta là Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nhân, hôm nay tuyệt đối là tân nương xinh đẹp nhất.” Bên kia, nha hoàn Trương Tư cũng không tiết kiệm lời khen ngợi của mình.

“Các người đó, chỉ biết nói những lời dễ nghe làm ta vui lòng.” Mạc Tịch Nhan xoay người, khuôn mặt kiều mị như đoá mai dưới ánh bình minh, giọng nói thanh thúy dễ nghe tựa tiếng suối.

“Muội muội, hôm nay là ngày đại hôn của người, tỷ tỷ bất luận thế nào cũng muốn tới chúc mừng.” Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói, tiếp theo đó là một chuỗi tiếng cười như chuông bạc rồi tiếng quần áo sột soạt. Nữ tử mặc váy dài hồng nhạt, mái tóc búi cao gọn gàng, mắt phượng nhắm về phía trước sẫm soi, mặc dù không có vẻ đẹp thiên kiều bá mị như Tịch Nhan, nhưng cũng coi là quyến rũ động lòng người.

“Nô tì thỉnh an nhị tiểu thư.” Trương Tư và Hồng Đậu tiến lên hành lễ với Mạc Vân Phi, hai người vụng trộm trao đổi ánh mắt, từ trong mắt đối phương có thể nhìn ra vẻ lo lắng.

Mạc Vân Phi liếc nhìn hai người nha hoàn, hừ lạnh một tiếng, đi đến bên cạnh Mạc Tịch Nhan: “Muội muội hôm nay thật đúng là – -” Mạc Vân Phi chắc chắn hai tiếng tán thưởng, kéo tay Mạc Tịch Nhan lại, vòng vo: “Ta vừa mới bước vào còn tưởng rằng là tiên nữ giáng xuống Tề Tướng phủ chúng ta đó.”

Tịch Nhan cười nhẹ, cúi đầu, không nói gì.

Ngày thường hề tỳ tỳ thấy nàng đều là châm chọc khiêu khích, hôm nay hảo tâm như vậy nhất định không có ý tốt.

“Muội muội vừa xinh đẹp lại tài tình, khó trách có thể gia nhập hoàng gia .”

Tịch Nhan bị ả ta nói thế nên ngượng ngùng. Nàng ngẩng đầu, cắn nhẹ môi, khẽ khàng gọi một tiếng, mang theo một chút ý làm nũng: “Tỳ tỳ.”

“Tỳ tỳ là nữ nhi của đại phu nhân, đại nương lại là biểu muội của hoàng hậu, phụ thân nhất định sẽ tìm cho tỳ một mối hôn nhân môn đăng hộ đối.” Nàng chỉ là thứ nữ nhưng có thể gả cho tứ Hoàng Tử, trở thành trắc phi của hắn, nàng đã thật thỏa mãn.

Mạc Vân Phi nhìn Tịch Nhan, khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, mắt phượng tinh xảo lập tức trở nên tàn nhẫn, nàng ta buông tay Mạc Tịch Nhan, sau đó cười lớn.

Mạc gia rắn dạy nữ tử khi cười không được lộ răng, Mạc Tịch Nhan nhìn dáng vẻ này của Mạc Vân Phi, kinh ngạc không nói nên lời, mà một bên Trương Tư cùng Hồng Đậu đã sớm như kiến bò trên chảo nóng, lo lắng xoay vòng.

Nhị tiểu thư luôn ghen tị với tiểu thư vì xinh đẹp tài tình, hôm nay tới chúc mừng, tựa như chồn chúc tết gà, chắc hẳn là không có ý tốt.

Sau một lúc lâu, Mạc Vân Phi mới ngưng được tiếng cười, ả đưa tay che miệng, nhưng trên mặt vẫn là giấu không được ý cười, lại mang theo tia tàn nhẫn không nói nên lời: “Đương nhiên, ta là Mạc gia dòng chính nữ, phụ thân chắc hẳn sẽ vì ta tìm một mối hôn nhân tốt, dù thế nào cũng sẽ không gả ta cho một thằng ngốc .”

Tịch Nhan nhất thời không hiểu được đó là ý gì, đợi đến khi phục hồi tinh thần, chu sai cảm trên tay “bang” một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ thành vài đoạn, phát ra tiếng vang thanh thúy .

“Tỳ tỳ đang nói đùa cùng muội muội ư?” Sắc mặt Tịch Nhan lập tức trở nên tái nhợt, nàng cắn chặt môi, ánh mắt trong suốt nhìn Mạc Vân Phi.

“Ai nói đùa với ngươi, người ngươi lấy không phải tứ Hoàng Tử mà là Thất hoàng tử- Thất vương gia điên cuồng ngây dại. Sở dĩ cả ngày hắn mang mặt nạ là bởi dung mạo xấu xí, thứ nữ sánh đôi với ngốc Vương, đây quả là tuyệt phối, chúc mừng muội muội, chúc mừng muội muội nha.”

Mạc Vân Phi căm ghét nhất chính là dung nhan này của Tịch Nhan. ả mới là nữ nhi của đại phu nhân Mạc gia , nhưng Mạc Tịch Nhan lại sở hữu hết thảy cái tốt đẹp, người đời chỉ biết đến Mạc Tịch Nhan- Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nữ, đệ nhất tài nữ, lại hoàn toàn quên mất thân phận thứ nữ của nàng ta, phụ thân khen nàng ta, ngay cả mẫu thân cũng lấy nàng ta so sánh với ả, quả trách ả, nha hoàn hạ nhân trong phủ mờ miện là một tiếng tứ tiểu thư, hoàn toàn không đem nhị tiểu thư như ả để vào trong mắt.

“Hồng Đậu, Trương Tư, những gì tỳ tỳ nói đều là thật sao?” Tịch Nhan xoay người, nhìn hai nha hoàn đứng phía sau đương trầm mặc không nói gì.

“Tiểu thư.” Hồng Đậu áp ứng gọi một tiếng, vẻ mặt vô cùng khó xử

“Tại sao ngươi có thể giấu giếm ta?” Mạc Tịch Nhan không hề nghĩ ngợi, vội nhắc lần váy chạy ra ngoài.

Không, nàng tuyệt đối không muốn gả cho vương gia ngốc nghếch kia, Mạc Tịch Nhan nàng cả đời này sẽ không gả cho ai khác ngoài Tứ hoàng tử.

Thân thể Tịch Nhan lao đảo, mấy lần ngã trên mặt đất, y phục trên người dính đầy bụi bặm, mũ phượng trên đầu cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, tóc tai lộn xộn, phấn trang điểm đã sớm bị nước mắt làm nhòe.

Thật vất vả mới đi đến phòng khách, Mạc Tịch Nhan cũng không thèm nhìn xem nơi này có bao nhiêu khách quý, sau khi tìm được Mạc Ngôn An liền trực tiếp quỳ gối.

“Phụ thân, nữ nhi không gả.”

Mạc Ngôn An đang chào hỏi khách khứa, bắt gặp nữ nhi mình xuất hiện trước nhiều người với bộ dáng này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Mau đứng dậy, hôm nay là ngày đại hỉ, khóc lóc sụt sùi còn ra thể thống gì.”

Mạc Tịch Nhan tuy rằng nhu mì, rất sợ Mạc Ngôn An tức giận, nhưng tính cách nàng lại rất cương liệt, nói thế nào cũng không đứng lên.

“Phụ thân, nữ nhi không gả cho ai khác ngoài tứ Hoàng Tử. Nếu gả con cho Thất hoàng tử kia, con tình nguyện quy y cửa Phật, ăn chay niệm Phật, vì phụ thân mẫu thân, còn có toàn bộ thân dân Lưu Ly quốc cầu phúc.”

Mạc Ngôn An nhìn thoáng qua hai bên khách nhân, trong lòng càng tức giận: “Con nói mà không biết liêm sỉ, hôn nhân đại sự từ trước tới nay đều là lệnh của phụ mẫu, con có quyền gì nói không gả thì không gả.”

“Phụ thân, người thật sự nhẫn tâm sao?” Tịch Nhan ngẩng đầu, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Mạc Ngôn An. Ngày xưa phụ thân cưng chiều nàng đều là giả ư? Người kia là hoàng tử nhưng cũng là tên đàn, đã thế còn điên cuồng ngây dại, xấu xí luôn mang mặt nạ, bị hoàng gia từ bỏ, cho dù là nữ nhi của gia đình bình thường cũng không có mấy người nguyện gả cho hắn.

Đáy mắt Mạc Ngôn An hiện lên tia không đành lòng nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, ông lập tức hạ quyết tâm “Người tới, đưa tiểu thư về, thời gian không còn nhiều, hầu hạ tiểu thư rửa mặt, trang điểm chải đầu.”

Bộ dạng này của Tịch Nhan quả thực làm cho Mạc Ngôn An không còn mặt mũi nhìn các quan võ đại thần khác, cũng may những người này ở triều đình đều ủng hộ ông, bằng không chuyện hôm nay truyền đi, Hoàng Thượng nhất định sẽ giáng tội.

Vài gia đình đi lên đứng phía sau Mạc Tịch Nhan. Trong lòng nàng biết mọi chuyện đã không thể挽回. Đáng thương nàng mười sáu xuân xanh, sau này lại chung đụng với tên đàn một chỗ.

“Không cần các người, tự ta sẽ đi.” Nàng đứng dậy, lau khô nước mắt, đáng về đáng thương tội nghiệp kia quả thực làm cho người ta không đành lòng. Thế nhưng, ai cũng không ngờ rằng, Tịch Nhan đột nhiên lao thẳng đến cây cột. Trong nháy mắt, máu chảy không ngừng, Mạc Tịch Nhan hôn mê ngất đi.

“Nữ nhi, con tỉnh rồi. Hu hu, nữ nhi, nữ nhi của ta, tại sao con lại ngu ngốc như vậy.”

Đau đầu quá, đau chết đi được, làm sao lại đau như vậy?

Mẹ nó, ai âm ỉ thế, có định cho cô nghỉ ngơi không. Đợi cô tỉnh lại nhất định phải dạy dỗ kẻ đó một trận, cho chúng biết chỉ có thể dùng súng để nói chuyện, nắm đầm có mùi vị thế nào.

“Tiểu thư, vì cái gì mà lại nghĩ quẩn?”

Con mẹ nó đừng lắc nữa, xương cốt toàn thân cô sắp nứt ra rồi.

Ngón tay Võ Mị Nương giật giật, sau đó cô mờ mắt: “Âm ỉ quá... có định để người khác nghỉ ngơi không?”

Ôi cái đầu của cô... Võ Mị Nương dùng sức vỗ vỗ đầu mình.

“Nữ nhi, rốt cục con cũng tỉnh.”

Võ Mị Nương còn không biết chuyện gì xảy ra thì đã bị một người phụ nữ trung niên ôm lấy.

Má ơi, cô sắp không thở nổi rồi.

“Nữ nhi, con không nên trách phụ mẫu nhẫn tâm, hôn sự của con và Thất hoàng tử là do Hoàng Thượng ban, cưỡng lại thánh mệnh là tru di cửu tộc ngay.”

“Trước tiên buông tôi ra!” Võ Mị Nương lạnh lùng quát lớn một tiếng, cô phóng tầm mắt ra bốn phía, trong đôi đồng tử lộ ra tia sắc bén

Tiếng quát thô bạo kia trước đây Mạc Tịch Nhan chưa hề có. Phương Tĩnh Di ngẩn người, quả nhiên lập tức buông tay.

“Nữ nhi, con làm sao vậy?” Phương Tĩnh Di nhìn cô kỹ càng, xác định đây đúng là nữ nhi của mình. Chẳng lẽ vừa rồi va đập mạnh quá nên hồng đầu? Nghĩ đến đây, Phương Tĩnh Di lập tức khóc lớn lên.

“Đừng khóc, để cho tôi yên tĩnh một chút.” Võ Mị Nương nhìn bốn phía căn phòng cổ kính. Bên giường còn có một người phụ nữ xinh đẹp nước mắt ngấn nước mắt dài. Vừa rồi bà ta gọi mình là cái gì? A, nữ nhi?

Chẳng lẽ... không phải cầu huyết(1) chứ? Xuyên qua.

Cô nhất định phải suy nghĩ kỹ càng đây là chuyện gì. Cô nhớ là mình đang đứng trước từ đường Võ gia cùng một vị chương môn thực hiện nghi thức trao tín vật, tiếp đó là nhận lấy nước thánh trên tay người kia, sau khi uống, sau khi uống --

Mẹ nó, nhất định là có người động tay động chân trong nước rồi, rốt cuộc là tên khốn nạn nào ghen tị với cô, cả gan dùng loại thủ đoạn hạ lưu này. Đừng để cô biết hần là ai, bằng không cô nhất định sẽ khiến hần đoạn tử tuyệt tôn.

Phương Tĩnh Di và Trương Tư nhìn biểu tình hung ác mà gian trá của Mạc Tịch Nhan, không khỏi dựng tóc gáy, tiểu thư/nữ nhi thật đáng sợ.

“Hôm nay con nhất định phải gả, không nguyện ý cũng gả, ta tuyệt đối sẽ không để cho ba trăm mười bảy mạng người Mạc gia chôn vùi trong tay con.” Cửa phòng đột nhiên bật ra, Võ Mị Nương biết người kinh chính là Mạc gia đại gia trưởng- Mạc Ngôn An, cô cảm thấy thật kỳ quái, mình không những xuyên qua lại còn có được trí nhớ của Mạc Tịch Nhan. Nhưng mà như vậy cũng tốt, có thể giảm bớt không ít phiền toái.

“Nữ nhi, mẫu thân thật lòng xin lỗi con!”

Võ Mị Nương biết Thất hoàng tử kia là người đàn độn, nếu không phải hần đàn độn thì Mạc Tịch Nhan sẽ không đập đầu tự vẫn, cô cũng sẽ không thể xuyên vào trên thân thể này.

“Tịch Nhan, phụ thân luôn thương con, nếu không phải Hoàng Thượng ban hôn, phụ thân tuyệt đối sẽ không gả con cho Thất hoàng tử.”

Võ Mị Nương liếc nhìn Mạc Ngôn An, ánh mắt ông ta tuy có lưỡng lự đấu tranh nhưng rất thanh minh kiên định. Trong lòng ông đã sớm quyết định hy sinh hạnh phúc của nữ nhi, chuyện này tuyệt đối không thể thương lượng.

Nhìn bộ dáng của những người này xem ra cũng khá yêu thương Mạc Tịch Nhan, nhưng sự yêu thương này so với tánh mạng và lợi ích của bọn họ thì quá mức bé nhỏ, không đáng kể. Nếu không vì thánh thượng ban hôn, cho dù người kia là Thất hoàng tử thì họ khẳng định sẽ không gả. Tính cách của cô và Mạc Tịch Nhan khác xa nhau, nếu còn ngu ngốc ở lại đây nhất định sẽ bị phát hiện, chỉ bằng gả cho Thất hoàng tử cho rồi.

Nhưng ngẫm lại trong lòng vẫn cảm thấy tức giận, vì sao người khác xuyên qua đều thành công chúa, tiểu thư, mà cô chỉ là một cái thứ nữ? Còn là một thứ nữ bị gả cho ngốc vương gia. Tuy rằng cô không kì thị những người dân đen, thậm chí có lúc cảm thấy họ thật đơn thuần đáng yêu, nhưng tướng công của mình là kẻ ngốc, tính phúc của cô phải làm thế nào đây?

Tên đàn thì sao chứ? Tên đàn càng tốt, dễ phát cáu, dễ bắt nạt, hơn nữa cũng sẽ không có nhiều ràng buộc. Ngoài việc muốn dạy dỗ kẻ đã hại mình, cô cũng không có gì vướng bận với kiếp trước. Gả thì gả, nói không chừng người ta đội mặt nạ không phải bởi dung mạo xấu xí mà rất đẹp trai?

Về phần chuyện ấy, đàn ông đều có khả năng thiên phú, chỉ cần cô chỉ bảo tốt nhất định sẽ không có vấn đề gì lớn? Miễn là hai người kiên trì, nháy mắt, cả đời trôi qua.

“Tôi gả.”

Từ hôm nay trở đi, cô chính là Mạc Tịch Nhan, mệnh là do ta không phải do trời.

Kèn Xona hòa cùng chiêng trống vang trời, đội ngũ đón dâu dài lê thê dẫn đường cho kiệu hoa đỏ rực dọc theo đường cái chậm rãi đi tới, hai bên đường phố quần chúng tụ đầy xem náo nhiệt. Hôm nay thành Triều Dương thật tung bừng, phố lớn ngõ nhỏ tiếng người ồn ào đều bàn về chuyện ngốc Vương tiếng tăm lừng lẫy đón dâu, đối tượng chính là tứ tiểu thư phủ Tể Tướng.

Nhắc đến thiên kim phủ Tể Tướng không ai là không biết. Tuy chỉ là thứ nữ nhưng tài nghệ song toàn, không cần nói đến dung nhan như tiên nữ giáng trần, chỉ riêng cầm kỳ thi họa đã làm cho người ta tán thưởng không thôi, hoàn toàn xứng đáng là Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất tài nữ!

Người đời đều than thở rằng giai nhân như thế tiến cung làm phi tần cũng không xứng, hôm nay lại phải gả cho ngốc vương gia dung mạo xấu xí, cả ngày đội mặt nạ để che giấu.

“Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất tài nữ lại gả cho một ngốc Vương không quyền không thế, đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.”

“Nói rất đúng. Thất vương gia kia tuy là con hoàng đế nhưng một chút uy nghi của Hoàng tử cũng không có, suốt ngày đội mặt nạ, bị người khác bắt nạt chỉ biết ngây ngô cười, ngay cả ăn mày đầu đường cũng dám lấy cục đá quăng hấn, đúng là quá ngốc.”

“Haiz, đây đều là mệnh cả. Cho dù hấn xấu xí dân đen nhưng không phải cũng rước đệ nhất mỹ nhân về nhà sao? Ta thấy thất vương gia này ngốc thì ngốc nhưng có phúc, bằng không trận lửa mười năm trước sao không làm hấn chết cháy đi? Đàng này chỉ là hủy dung và dọa cho điên điên khùng khùng. Tứ tiểu thư toàn tâm toàn ý muốn gả cho tứ Hoàng Tử làm trắc phi nhưng không thành, cuối cùng vẫn phải gả cho Thất hoàng tử như thường. Ngũ vương gia phong lưu thương nhớ đệ nhất mỹ nhân này từ lâu, kết quả lại bị một ngốc vương gia nhanh chân đến trước.”

“Bản thân mình nuôi khuê nữ từ nhỏ lớn khôn, lại còn là một nữ nhi nhu thuận xinh đẹp, không biết tể tướng kia nghĩ như thế nào, nếu là ta, tuyệt đối luyện tiếc khi gả khuê nữ như vậy cho một người dân đen. Đừng nói gả cho tứ hoàng tử làm trắc phi, cho dù là tiểu thiếp cũng tốt hơn gả cho thằng ngốc kia đó.”

“Đúng rồi.”

Chỉ một thoáng, mọi người gật đầu tán thành không dứt nhưng tốc độ kiệu hoa cũng không bởi những tiếng xì xào bàn tán mà chậm lại.

Mạc Tịch Nhan ngồi trong kiệu hoa, nghe bên ngoài tiếng nghị luận của tam cô lục bà, chân mày hơi nhíu lại. Nàng không muốn tướng công của mình trở thành đối tượng nghị luận khắp phố phường của những người đó, dù là tên đàn, dù dung mạo xấu xí, đó cũng là trọng phụ của Mạc Tịch Nhan nàng, ngoài nàng ra, ai cũng không thể bắt nạt hấn, ngay cả nói xấu sau lưng hấn nàng cũng không cho phép, đến tận bây giờ tính cách của nàng vẫn rất bênh vực người của mình.

Nhưng mà tướng công dân đen của nàng đúng là không có tiền đồ, ngay cả ăn mày đầu đường cũng có thể ăn hiếp. Hấn đường đường là vương gia nha! Xem ra sau này nàng phải dạy dỗ lại thật tốt.

Mạc Tịch Nhan đưa tay vén khăn lụa đỏ lên, nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan xa lạ, khóe miệng mang theo một chút ý cười. Thất hoàng tử, ngốc vương gia, cuộc đời nàng quả thật chẳng khác gì kiếp trước, không có lấy một giây phút bình yên.

Chẳng bao lâu, kiệu hoa đã đến trước của Vương phủ được giăng đèn kết hoa rực rỡ, quần chúng đứng xem náo nhiệt chật ních.

“Vương phi đến rồi!”

“Vương phi đến rồi!”

Kiệu hoa tám người khiêng vừa dừng lại, Mạc Tịch Nhan đã nghe hạ nhân canh cửa Vương phủ hôn hờ chạy vào trong. Nàng ngồi im trong kiệu, không hồi hộp cũng không lo lắng. Tiếng pháo đình tai nhức óc lập tức vang lên.

“Vương gia, chúc mừng người lấy được vương phi như hoa như ngọc.”

Mạc Tịch Nhan nghe rất rõ âm thanh những người đó cười trộm, mang theo nồng đậm vị chua và ghen ghét, lại không có tí ti tôn trọng, lễ phép đối với hoàng thất.

“Vương gia! Đá cửa kiệu nhanh lên, đừng bỏ lỡ giờ lành.”

Chỉ là một người chủ trì hôn lễ nho nhỏ nhưng nói chuyện với vương gia lại không hề khách khí, ngang nhiên dùng giọng điệu ra lệnh.

Hạ Dạ Bạch mặc hi bào đỏ thắm, đội mặt nạ ngân bạch, bên trái mặt nạ có khắc một đoá bạch liên nở rộ, tất cả dường như che khuất bộ dáng bên ngoài.

Dựa theo lời người chủ trì, Hạ Dạ Bạch vui mừng hôn hờ, tiêu sái bước đến trước cửa kiệu hoa, nhấc chân đá kiệu tọa một cái tượng trưng cho sự ra oai phủ đầu với tân Vương phi, sau đó xoay người xốc mình kiệu lên, đem một đoạn vải đỏ của thái cầu giao cho Tịch Nhan.

Mạc Tịch Nhan luôn luôn cúi đầu, tuy rằng phong tục kết hôn ở cổ đại và hiện đại có rất nhiều bất đồng nhưng nàng cũng biết kể tiếp bản thân mình hẳn là nắm lấy vải đỏ đi theo tên gốc kia. Nàng hít sâu một hơi, bàn tay đặt trên đầu gối cũng buông lỏng, nhẹ kéo một bên mảnh vải. Nàng hiếm khi nhớ được một câu thơ: “Từ sinh xa cách cùng người thề nguyện/ Nắm tay cả đời đầu bạc răng long”. Ngay sau đó, Tịch Nhan lập tức khinh thường chính mình, trong lòng quả thực có hơi chua xót.

Hạ Dạ Bạch nhìn thấy tân nương cầm lấy vải đỏ thì cười ha ha thành tiếng, đang chuẩn bị dắt tân nương từ ra khỏi kiệu, không để ý rằng nửa mình hẳn đã lọt vào bên trong kiệu hoa, còn chưa kịp lui ra hẳn đã kích động đứng thẳng lên, tiếp theo chợt nghe “bộp” một tiếng, đầu của hắn đụng phải cửa kiệu, đau đến nỗi oa oa khóc to, đôi mắt bò câu ngân ngân nước. Thoáng chốc, quần chúng xung quanh tuôn ra tiếng cười lớn, những âm thanh trào phúng so với vừa rồi còn khó nghe hơn.

“Thứ xuất tiểu thư của Tể tướng thật đặc biệt so với các cô nương bình thường, làm sao có thể nguyện ý gả cho một tên đàn. Ta thấy tứ tiểu thư này chưa hẳn tài mạo song tuyệt tựa như lời đồn đâu, nói không chừng xấu xí như quý Dạ Xoa Vô Diệm, không ai thèm cưới, đành phải gả cho Thất hoàng tử không có tiền đồ kia.”

“Mạc Tể tướng quyền khuynh triều dã, cho dù là xấu như Dạ Xoa, chỉ cần có thể trèo lên cây đại thụ như vậy ta cũng nguyện ý.” Sau này vận làm quan nhất định là một đường sướng sê, tiền đồ cũng sáng sủa hơn.

Đáng thương cho tân lang luôn ôm cái đầu bị đau đứng ngay tại chỗ. Chân mày Mạc Tịch Nhan đã muốn nhăn thành hai ngọn núi nhỏ, nàng cúi đầu, bàn tay suýt nữa bóp nát mảnh vải đỏ.

Người trong Vương phủ này chết rồi chắc? Không thấy chủ tử của bọn họ bị người khác chê cười sao? Cự nhiên không có một ai đứng ra, hóa ra Vương phủ nuôi một đám thùng com như vậy ư? Tốt, thật sự rất tốt. Chờ nàng bước vào cánh cửa này, nàng nhất định phải thu phục một đám bọn họ, cho bọn chúng biết thế nào là ra oai phủ đầu.

“Vương gia.” Mạc Tịch Nhan nhẹ nhàng gọi một tiếng, chính nàng cũng bị giọng nói này làm cho phát hoảng. Phảng phất như châu ngọc rơi vào khay, uyển chuyển êm tai, lại mang theo kiêu mị và thân mật không nói nên lời, mỗi một tiếng vọng vào lòng người, làm cho xương cốt người ta không tự chủ bủn rủn, rã rời. Giọng nói này nếu có thể hát lên một khúc, nhất định dư âm còn vang vọng bên tai ba ngày ba đêm không dứt.

“Có đau không?” Mạc Tịch Nhan đi đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, sau đó kiễng chân, đưa tay lên mặt hắn nhưng lại chạm tới mặt nạ cứng rắn lạnh băng. Thiếu chút nữa nàng quên mất, dường như cả ngày hắn đều mang mặt nạ.

Đôi tay kia tinh tế thon dài, mềm mại tựa không xương, da thịt trắng nõn dưới ánh mặt trời trở nên sáng bóng động lòng người. Mới vừa rồi đám người kia còn nghị luận nàng là người quá đi, lúc này không kim được nuốt nước miếng cái ực.

“Đau... huhu... đau”

Giọng nói kia cực kỳ dễ nghe, Mạc Tịch Nhan tưởng như tiếng suối trong vắt chảy từ núi cao, thanh thúy mà lại êm tai, thuần khiết không lẫn tạp chất.

“Vương gia, chúng ta vào bái đường trước, sau đó thiếp giúp người thôi chỗ đau.” Mạc Tịch Nhan nói xong, cũng không quản cái gì gọi là phong tục nghi lễ, trực tiếp đi vào.

Ngay sau đó, Cung Vương phủ xuất hiện một cảnh tượng thật đặc biệt. Tân nương mặc giả y nắm lấy vải đỏ đi trước, tân lang mặc hi bào đỏ thắm mang mặt nạ thút thút theo sau, bộ dáng tội nghiệp như nàng dâu nhỏ chịu ủy khuất.

Chương 2: Đại Hôn Phong Ba (2)

“Nhất bách thiên địa!”

“Nhị bách cao đường!”

Dưới lớp khăn che mặt, Tịch Nhan mím môi, vẻ mặt hiện rõ sự nhàm chán. Dường như chỉ cần ở cổ đại, bất kể là triều đại nào thì tập tục này cũng không có gì thay đổi, bách thiên địa rồi bách cao đường, bách cao đường xong sau đó là...

“Phu thê giao bách!”

Lúc Mạc Tịch Nhan xoay người có thể nghe rõ ràng tiếng cười của người đối diện, tiếng cười thật thuần túy mang theo vui sướng, khoe miệng nàng không kiềm được khẽ cong lên. Đúng là ngốc, ngày thành thân của mình chủ hôn trưởng bối đều không có mà còn vui vẻ như thế. Nhưng như vậy cũng tốt, nếu nàng gả cho một hoàng tử giỏi về tâm kế, đối với chuyện gì cũng dễ như trở bàn tay, nàng làm sao thể hiện giá trị của bản thân, cả ngày đấu đá với tướng công thôi cũng đã không còn tí sức lực nào.

“Thất hoàng tử, dừng bước.”

Rốt cục cũng kết thúc một loạt thủ tục rườm rà. Ngay lúc Vương gia ngốc nắm lấy lụa đỏ định tiến vào động phòng thì bỗng có người ngăn lại.

“Lý huynh, huynh đang nói ta ư?” Hạ Dạ Bạch xoay người, dưới lớp mặt nạ đôi mắt tròng lớn nhìn nam tử mặc cẩm y lộng lẫy phía đối diện. Hắn gái gái đầu, làm bầm một câu: “Kỳ quái, chẳng phải huynh không thích nói chuyện cùng ta sao?”

Người này phát phát quạt cười lạnh, tự xưng là phong lưu bất tục, đúng là con của Lễ bộ Thượng thư - Lý Kiến Huy. Trong nhiều hoàng tử, hắn và Ngũ vương gia là thân thiết nhất.

Mẫu thân Lan phi của Ngũ vương gia được Hoàng Thượng phong quý phi, mười mấy năm qua luôn được sủng ái, tuy rằng kém với Hoàng hậu và Lệ phi nhưng ở trước mặt hoàng thượng vẫn có thể nói được mấy câu. Ngũ vương gia phong lưu từ khi ngẫu nhiên gặp gỡ Mạc Tịch Nhan ở phủ Tề tướng đã nhớ mãi không quên. Nhưng mặc cho hắn náo loạn thế nào vẫn không thể cướp mỹ nhân về. Hắn và Lý Kiến Huy là đôi câu hữu phong lưu, vừa nhìn là biết có ý gì, chắc chắn là muốn làm âm ỉ ở hôn lễ này.

“Thất hoàng tử, hôm nay là ngày đại hi của ngươi, có vui không?”

“Có có, Thất hoàng tử thật vui.”

Trời ạ. Mạc Tịch Nhan đang nghĩ có nên cạy đầu tướng công nhà mình ra không? Nàng rất muốn biết trong đó quả thật chứa rom rả chăng? Những người này vừa nhìn đã biết ý đồ không tốt, hắn lại còn vui vẻ phụ họa, vui vẻ cái đầu hắn đó.

“Nếu đã vui như vậy, còn không mau cho chúng ta nhìn xem tân vương phi. Chúng ta đã sớm ngưỡng mộ đại danh nàng nhưng chưa được diện kiến, quả thực tiếc nuối vô cùng. Hôm nay là ngày đại hi của Thất hoàng tử, hãy để chúng ta được vui lây nào.” Lý Kiến Huy vỗ vỗ cây quạt trên tay, hoàn toàn không đem thân phận của đối phương để vào mắt.

“Đừng rồi, sớm như vậy vào động phòng làm gì? Dù sao vương gia ngươi cũng – -” Phía dưới mặc dù chưa nói hết câu nhưng những kẻ ăn chơi trác táng này sao lại không hiểu cho được. Tên đàn vốn dĩ không hiểu việc động phòng, quả thật đáng thương cho đại nỷ nhân như hoa như ngọc.

Vài người nhìn nhau, sau đó cười sang sảng trước mặt toàn bộ khách quý tại sảnh đường. Đáng diệu kia quả thực rất đáng khinh, buồn cười chính là toàn bộ khách khứa không có một lời nào ngăn họ.

“Mấy vị công tử nếu muốn vui đùa cùng Vương gia, chỉ bằng chờ Vương gia đưa Vương phi vào động phòng rồi nói. Vương phi nhà chúng ta sáng sớm đã dậy trang điểm. Bận rộn cả một ngày hắn là cũng mệt mỏi.” Người chủ trì khó xử, bất đắc dĩ phải ra mặt giảng hòa.

“Tránh ra tránh ra, giao tình giữa chúng ta và Vương gia xưa nay rất tốt, ngày đại hi cũng là muốn dẹt hoa trên gấm mà thôi. Hơn nữa, ta chỉ muốn nhìn xem thiên hạ đệ nhất mỹ nhân dung mạo thế nào thôi, sẽ không làm nàng mất một miếng thịt đâu.”

Hạ Dạ Bạch nhàu mày, mím môi: “Giao tình giữa ngươi với ta mới không tốt, ngươi lúc nào cũng lấy quạt gõ đầu ta, còn cười nhạo ta, nói ta là kẻ ngốc.” Hạ Dạ Bạch nói xong liền ôm đầu tựa như mới bị Lý Kiến Huy lấy quạt đánh, chạy đến trước mặt Mạc Tịch Nhan.

“Ngươi chính là người suốt ngày cầm quạt ung dung cùng Ngũ ca sống phóng túng, con trai của Lễ Bộ Thượng thư - Lý Kiến Huy?”

Giọng nói của Tịch Nhan nhẹ nhàng vô cùng, cho dù là châm chọc khiêu khích nhưng khi rót vào tai người nghe lại như được tắm gió xuân. Lý Kiến Huy nhất thời không nghe ra ý của nàng, vui tươi hơn hờ gật đầu, vẻ mặt đáng khinh nhìn chằm chằm nàng.

“Mùa đông cũng mang theo quạt, chẳng lẽ thân kinh ngươi có vấn đề?”

Bên dưới lớp khăn, Tịch Nhan dịu dàng mở miệng: “Vương gia, chớ cùng vật dơ bẩn so đo, hôm nay là ngày đại hi của chúng ta, bỏ qua cho người thần kinh có vấn đề đó đi, mới vừa rồi không phải người bị cụng đầu sao? Chúng ta về phòng nào, thiếp giúp người xoa bóp”

Mẹ nó, lại còn dùng cây quạt đánh đầu chồng nàng. Tướng công nhà nàng ngốc như vậy khẳng định có liên quan đến bọn họ. Hôm nay nàng đã mệt mỏi cả một ngày, tạm thời tha cho họ vậy.

“Vương phi – -” Hạ Dạ Bạch đau lòng gọi một tiếng

“Người thật tốt với ta nha.” Hắn cười hi hi nắm lấy lụa đỏ, lập tức muốn rời đi.

Lý Kiến Huy bị thanh âm kia mê hoặc, nửa ngày mới phục hồi tinh thần. Khách nhân ở đây đều là địa vị thấp hèn, muốn cười cũng không dám cười, đến nỗi sắp bị nghẹn tới nơi. Tội tở phủ Tề tướng so với công tử của Lễ bộ Thượng thư đương nhiên là không dám làm càn. Về phần những người có thân phận cao quý thì đều sai hạ nhân đưa lễ vật đến. Đường như chỉ cần bước vào Cung Vương phủ này nửa bước sẽ bôi tro trát trấu lên mặt họ vậy.

“Người – -” Không nghĩ tới bản thân mình lại bị một nữ tử chế nhạo, mà nữ tử này còn vì thằng ngốc kia ra mặt, Lý Kiến Huy tức giận đến mức gương mặt biến đổi xanh hồng luân phiên: “Người... nữ nhân này, còn nói là thiên hạ đệ nhất tài nữ mà không biết lễ nghĩa.”

“Phải không?” Giọng điệu Tịch Nhan lạnh lùng, nàng cúi đầu chỉnh sửa cổ tay áo thêu hoa văn Phượng Hoàng: “Vì sao Lý công tử nói ta là tài nữ? Chẳng lẽ tiểu nữ phải khoanh tay đứng nhìn tướng công của mình bị một người thần kinh bất nạt ư? ‘Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu’, nếu ta đã cầm lấy lụa đỏ này coi như là người của Vương gia, vô luận hắn là si là ngốc. Đối với hắn vui vẻ hay tức giận, toàn bộ chỉ một mình ta có thể, người khác cho dù là Thiên Hoàng lão tử đều không được.”

Lý Kiến Huy bị khẩu khí lạnh như băng mà cường thế của nàng làm cho giật mình, bất giác nuốt nước miếng cái ực. Nhưng ở đây nhiều người nhìn chăm chăm hắn như vậy, mà hắn lại là người cực sĩ diện, đương nhiên sẽ không chịu thua: “Ta nói sai sao? Hạ Dạ Bạch là thằng ngốc, chắc chắn thiên địa âm dương là cái gì cũng không biết. Cho dù người cời sạch nằm trên giường hắn cũng không biết nên làm gì. Sớm muộn cũng sẽ bị cấm sừng” Lý Kiến Huy nói xong, ngẩng đầu cười đắc ý, những người còn lại cũng phá lên cười.

“Thiên đường có lối người không muốn đi, địa ngục không cửa người càng muốn tiến. Lý Kiến Huy, đây là người tự tìm lấy.” Mạc Tịch Nhan đem lụa đỏ quấn ngang hông mình, thân thể nhanh chóng phi đến trước mặt Lý Kiến Huy, đôi tay mềm mại tựa không xương đè ngay cằm hắn. Lý Kiến Huy còn chưa kịp bị cảm giác kia làm cho giật mình thì tiếp đó, mọi người chỉ nghe vài tiếng “răng rắc”. Lý Kiến Huy khom người, ho khan không ngừng, sau đó toàn bộ răng của hắn rơi trên mặt đất, một cái cũng không sót.

“Thật sự là miệng chó phun không ra ngà voi.” Mạc Tịch Nhan chán ghét phui phui tay, trong nháy mắt đã về vị trí của mình. Giọng nói kia vẫn đậm phong khinh, tựa như mọi việc mới xảy ra đều không liên quan đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đại Hôn Phong Ba (3)

Ai cũng nói Từ tiểu thư phủ Tề tướng thông minh lương thiện, dịu dàng nhu thuận, tâm địa Bồ Tát, ngay cả một con kiến cũng không nỡ giẫm chết, nhìn thấy chim chóc bị thương sẽ tìm đại phu trị liệu, vậy những điều bọn họ vừa thấy là gì?

Trong nháy mắt, Lý công tử kiêu ngạo cuồng vọng không ai bì nổi đã bị đánh cho răng rơi đầy đất, hắn ngẩng đầu che miệng, đau đến mức thét to. Mọi người nhìn Mạc Tịch Nhan, hai mắt tròn tròn như muốn rớt ra. Thân thủ quý mị như thế, đừng nói là nữ tử, khắp Lưu Ly quốc cũng chưa chắc tìm ra vài người, mà người này lại là từ tiểu thư Tề tướng phủ luôn ở khuê phòng, am hiểu lễ nghĩa. Khó trách Tề tướng lại gả nữ nhi như hoa như ngọc cho Vương gia ngốc. Nếu gả cho tứ Hoàng tử, chẳng phải là làm Vương phủ nào loạn đến nỗi gà bay chó sủa sao. Cọp cái như thế, phạm là nam nhân bình thường đều sẽ không muốn cưới.

Trương Tư và Hồng Đậu đứng bên cạnh Tịch Nhan kinh ngạc như nhau. Hồng Đậu che miệng thiếu chút nữa hét thành tiếng. Trương Tư thì thận trọng hơn một chút nhưng hai bàn tay xiết chặt khăn lụa cũng lộ ra ý nghĩ trong lòng nàng. Đây thật sự là tiểu thư của các nàng ư? So với trước kia hoàn toàn là hai người khác nhau. Tiểu thư trước đây dù chết cũng tuyệt đối không đồng ý lấy Thất hoàng tử. Chẳng lẽ tiểu thư tìm chết không thành nên tính tình thay đổi? Nhưng từ khi nào tiểu thư có công phu lợi hại như vậy, các nàng luôn hầu hạ bên cạnh người, cư nhiên một chút cũng không biết.

“Thước – -”

Răng rơi đầy đất, Lý Kiến Huy đứng dậy, tức giận chỉ vào Tịch Nhan. Có thể là mất răng nên nói từng chữ không rõ rệt. Người khác căn bản không nghe rõ hắn đang nói gì.

Hồng Đậu và Trương Tư nhìn sắc mặt Lý Kiến Huy sung huyết đỏ bừng, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng lại không khỏi lo lắng. Lý Kiến Huy và

Ngũ hoàng tử đều là hạng người như nhau, tự cho mình phong lưu nhưng kỳ thực chính là đồ háo sắc. Trên đường cái chỉ cần nhìn thấy nữ tử xinh đẹp một chút thì bất luận là thiếu nữ hay thiếu phụ cũng không khách khí trêu ghẹo, thậm chí là cưỡng đoạt về nhà. Dân chúng ngại thân phận của bọn họ nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Bọn họ ỷ vào thân phận làm xằng làm bậy, không biết đã hủy hoại biết bao nhiêu lương gia thiếu nữ, nhất là Ngũ hoàng tử kia lại muốn phong tiểu thư làm phi. Hừ, cái đồ cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng, trong lòng các nàng đã muốn dạy dỗ bọn hán lâu rồi. Lúc này đây, chứng kiến tiểu thư trừng trị Lý Kiến Huy, các nàng lại không khỏi lo lắng. Lý công tử thực chất là tên vô lại, nếu hắn tìm tiểu thư tính sổ thì làm sao bây giờ? Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, từ hôm nay trở đi tiểu thư chính là Thất vương phi, nhưng Thất vương gia chỉ là Ngốc Vương không quyền không thế, ngay cả ăn mày bên đường cũng có thể bắt nạt, đến lúc đó không ai che chở ắt hẳn là phiền toái.

Khách khứa cả sảnh đường vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, lo lắng trận phong ba này sẽ liên lụy đến bản thân nên không một ai dám lên tiếng.

Trong lòng hai nha hoàn đang rất rối, lo lắng xoay vòng như kiến bò trên chảo nóng.

“Lý huynh.” Những người đi cùng Lý Kiến Huy bây giờ mới lấy lại tinh thần, vội vã tiến lên nâng hân dầy nhưng lại bị hân hung dữ trừng mắt, dùng sức hất tay họ ra.

“A, răng...răng của ta.” Lý Kiến Huy ngẩng đầu chỉ vào Mạc Tịch Nhan, miệng hắn mở ra nhưng không có lấy một cái răng.

Dưới lớp mặt nạ, Hạ Dạ Bạch chớp chớp đôi mắt như đũa tre tò mò nhìn Lý Kiến Huy. Qua một lúc lâu, hắn đầu tiên là vui mừng hơn hờ bật cười, tiếp theo là hét một tiếng “a” chói tai rồi túm lấy khăn trùm đầu của Tịch Nhan, phản khởi vỗ tay chỉ vào cái miệng không còn chiếc răng nào của Lý Kiến Huy, cười lớn.

Tương Tư và Hồng Đậu trước tiên nhìn Vương gia, sau đó trao đổi ánh mắt với nhau, rốt cuộc cũng không nhịn được bật cười thành tiếng. Những người còn lại cũng phá lên cười theo.

Bị một người đàn độn giễu cợt, Lý Kiến Huy không còn mặt mũi nữa, sắc mặt tái mét. Hạ Dạ Bạch cảm thấy chưa đủ, chỉ vào Lý Kiến Huy, đắc ý hả hê: “Ai bảo ngươi và Ngũ Ca bắt nạt ta, bây giờ bị đánh cho miệng hở. Đáng đời.” Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, sau đó xoay người, cười ngây ngô với Tịch Nhan.

Tịch Nhan không nhịn được mà bật cười, thanh âm ngọt ngào mang theo nét mềm mại đáng yêu. Tướng công của nàng cũng không quá đàn độn, chỉ ít khi thấy người ức hiếp mình gặp xui xẻo cũng biết thêm dầu vào lửa, giầu đồ bìm leo.

“Vương gia nói sai rồi, không phải miệng hở mà là toàn bộ tướng vây quanh nhà ngã hết.”

Ngốc vương “a” một tiếng, lập tức hiểu rõ, gật gật đầu: “Đúng đúng, tướng vây ngã, phòng ở cũng muốn sụp.”

Tiếp theo, toàn bộ lại được một trận cười nghiêng ngả.

Vốn là muốn lăng nhục người khác nhưng hiện tại là lăng nhục chính mình, hơn nữa người kia còn là một tên đàn, Lý Kiến Huy sao có thể nuốt xuống cục tức này. Dù gì đó cũng chỉ là một hoàng tử không được sủng ái, thực chất chính là sĩ nhục hoàng gia.

“Các ngươi muốn chết” Lý Kiến Huy vung tay, định bụng muốn đập nát tiệc cưới này.

“Trong số các ngươi ai dám động thủ, kết cục chính là răng rơi đầy đất.” Trải qua trường kỳ huấn luyện, tai của nàng nhạy cảm hơn người thường, tuy mặt bị che khăn lụa, không nhìn thấy bên ngoài xảy ra chuyện gì nhưng có thể dựa vào âm thanh nghe được, phân tích rõ ràng bọn họ đang làm những gì.

Thân thể này là phụ mẫu cho, mọi người rất chú ý điều đó. Tưởng tượng mình rằng không còn trên miệng, sau này chỉ có thể ăn đậu hũ sống qua ngày, thử hỏi còn ai dám động thủ.

“Tướng công nhà ta tốt xấu thế nào cũng là Hoàng tử. Chỉ là con của một Lễ Bộ thị lang mà dám giương oai ở Vương phủ, dĩ hạ phạm thượng, trong mắt ngươi còn có Hoàng Thượng không? Vương pháp Lưu Ly bị ngươi đặt chỗ nào? Bất kính với Hoàng tử chính là bất kính với hoàng thất, tội đáng muôn chết.” Giọng nói kia nhẹ nhàng mềm mại nhưng lại mang theo dao kiếm hàn ý. Nàng đứng ở đó, một thân giá y đỏ rực, toàn thân tản ra khí tức lạnh băng làm người ta không rét mà run.

“Hôm nay là ngày đại hi của ta và Vương gia, các vị đã có lòng đến đây, chúng ta thành tâm hoan nghênh, nhưng nếu ai đến để gây chuyện, ta tuyệt đối sẽ không cho người đó có kết cục tốt. Mọi người đều nói ngày đại hi thấy máu là điềm xấu, ta ngược lại cảm thấy máu đỏ tươi có thể tăng thêm chút không khí vui mừng.”

Mọi người nghe xong, trong lòng ai cũng cảm thấy sợ hãi, âm thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình không hòa vào trêu chọc. Thất vương phi này không phải kẻ dễ bắt nạt, bọn họ đắc tội không nổi.

“Vương gia nhà ta độ lượng hào phóng, lương thiện thuần khiết như vàng nguyên chất, hắn không muốn tính toán chi li với các ngươi nhưng ta thì không, cuộc sống nhàm chán như vậy, con người của ta thích nhất là so đo từng tí. Nếu chuyện này còn có lần sau, ta nhất định khiến người đó huyết sái đường trường (đổ máu tại chỗ).”

Một nữ tử lớn lên chốn khuê phòng lại cuồng vọng như thế, nếu là bình thường, mọi người nhất định sẽ khịt mũi khinh bỉ, nhưng vừa rồi được chứng kiến thân thủ của nàng, trong lòng ai cũng có cân nhắc, xem ra phải trở về nói với chủ nhân sau này quản thiếu gia nhà mình cho tốt. Thất vương gia lấy một nữ

nhân so với Mẫu Dạ Xoa chỉ có hơn chứ không có kém, sau này tuyệt đối không thể đắc tội với hắn.

“Lý Kiến Huy, ta muốn ngươi lập xin lỗi Vương gia, bằng không, cho dù là mang tội mất đầu ta cũng muốn xông vào hoàng cung đem chuyện đêm nay bẩm báo rõ ràng với Hoàng thượng. Hồ đĩ không ăn thịt con, ta tin tưởng Hoàng Thượng có thể phán xét.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (1)

“Nương tử, người thật tốt với ta nha.”

Bên trong hi phòng, Hồng Đậu và Trương Tư đã bị Tịch Nhan cho lui xuống, chỉ còn lại tân nương đang ngồi trên giường cùng tân lang đứng một bên ngây ngô cười.

Nương tử? Dưới lớp khăn trùm đầu, Mạc Tịch Nhan nhíu mày, sau đó mới nhẹ nhàng hiểu ra cách xưng hô của Hạ Dạ Bạch. Cảm giác là lạ, giống như có người thả đá xuống mặt hồ yên tĩnh, cả trái tim cũng bắt đầu nhộn nhạo, thanh âm của hắn rất êm tai, khoe miệng nàng nhìn không được cong lên, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Loại cảm giác này rất kỳ quái. Còn nữa, nàng đối tốt với hắn khi nào? Thật là một tên ngốc. Hắn bây giờ là người của nàng, dĩ nhiên là chỉ nàng mới có thể khi dễ, nếu không phải vậy, cho dù hắn bị người khác đâm chết cũng đừng vọng tưởng nàng sẽ ra tay tương trợ. Tuy hắn ngốc nhưng không mất đi vẻ đáng yêu. Được rồi, so với Ngũ vương gia có khả năng bị bệnh giang mai kia đúng là một trời một vực.

“Còn ngần ngại gì nữa? Không mau qua đây vén khăn trùm đầu của ta lên.” Bị khăn lụa chắn tầm mắt, Tịch Nhan chỉ có thể nhìn thấy hai chân hắn đứng bất động bên cạnh mình, cảm giác được hắn vui sướng. Đợi cả buổi trừ bỏ một câu “Nương tử, người thật tốt với ta nha” thì không thấy có động tĩnh gì nữa. Giãng co cả một ngày, nàng hiện tại có thể nói là eo mỗi lưng đau, chân tay như chuột rút. Mũ phượng nặng trĩu ép nàng gần như cử động không nổi mà tên ngốc kia cứ đứng ngây ngốc một bên, hoàn toàn không có chút tự giác, hắn hãy còn đắm chìm trong một màn anh dũng vừa rồi của nàng mà chưa tỉnh táo lại. Nếu hắn còn không làm theo lời nàng, nàng thật sự muốn xóc khăn trùm đầu lên, lấy mấy thứ linh tinh trên đầu xuống mặc kệ nó là điềm tốt hay điềm xấu. Đến lúc đó đừng trách nàng giống những kẻ khác khi dễ một người đàn ông, tước đoạt quyền lợi tân lang của hắn. Mới vừa rồi nàng đã đem tổ tông mười tám đời của các hạ nhân trong Vương phủ ra trách móc, còn có cả lão Hoàng đế kia nữa. Vương gia nhà nàng khốn khổ hơn so với bất kỳ Vương gia nào trong lịch sử Trung Hoa trước đây, ngày đại hôn, cư nhiên trong hi phòng ngay cả ma ma hầu hạ cũng không có.

“A!” Chợt nghe thấy tân nương tử ngồi trên giường không kiên nhẫn mở miệng, Hạ Dạ Bạch kinh ngạc “a” một tiếng. Dưới lớp mặt nạ, đôi mắt trong suốt cùng khoe môi quyến rũ khẽ cong lên, sau một lúc lâu, hắn bấu môi cực kì ủy khuất: “Vén lên như thế nào?”

Tịch Nhan thiếu chút nữa hộc máu. Lão Hoàng đế kia không biết đã bị nàng nắn hơn mấy chục lần trong lòng, cư nhiên không ai dạy hắn sau khi vào tân phòng phải cởi bỏ khăn trùm đầu của tân nương ư? Vương gia này liệu có giả ngốc không? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng thật sự sẽ không tin trên đời có vị Vương gia bất lực như vậy. Xem ra những người đó nói ngay cả ăn mày bên đường cũng dám ném đá hắn là sự thật.

“Chính là dùng đòn cân vén khăn lụa trên mặt ta lên.”

Cảm nhận được cơn giận của tân nương tử sắp sửa bộc phát, tân lang sờ sờ cái mũi, rồi rít chạy khắp nơi như con ruồi mất đầu, miệng không ngừng nói: “Ở nơi nào? Đòn cân a? Ở nơi nào? Ra đây nhanh lên.”

Tuy rằng nhìn không thấy nhưng mà nghe thanh âm cũng có thể tưởng tượng được hắn giờ phút này bộ dạng ngốc nghếch chạy tán loạn, trong lòng Tịch Nhan cảm thấy tức giận, nhưng nghĩ đến bản thân mình lại đi so đo với một tên ngốc liền không nhìn được bật cười thành tiếng.

“Nương tử, người đang cười cái gì? Ta cũng cười.”

Hắn thế nhưng tuyệt không sợ người lạ, tựa như con chó nhỏ vẫy vẫy cái đuôi, hận không thể ngồi xổm trước mặt Tịch Nhan, ngay lập tức quên mất chuyện tìm đòn cân.

“Ngồi trên mặt đất làm gì? Tìm xem ở trên bàn có không?” Chính nàng cũng không hiểu được, rõ ràng bà vai mình đã tê cứng, vì sao còn không xóc khăn trùm đầu lên, đem cái mũ phượng nặng trĩu kia ném đi.

Nghe vậy, Hạ Dạ Bạch đang ngồi xổm trên đất lập tức quay đầu nhìn về phía bàn, đòn cân quả thật ở đó. Hắn vui tươi hơn hờ cảm lấy đòn cân, cao hứng kêu lên: “Tìm được... tìm được rồi. Thật sự ở trên bàn. Nương tử, người thật thông minh nha.”

Thông minh này, ngay cả người bình thường cũng có thể làm được.

“Tìm được là tốt rồi, giúp ta cởi bỏ khăn trùm đầu nhanh lên.” Nàng đã quen dùng giọng điệu ra lệnh ở kiếp trước.

“Nga.” Hạ Dạ Bạch đi đến trước mặt Tịch Nhan cầm đòn cân vén khăn lên. Trong thoáng chốc, một khuôn mặt chỉ có thể dùng bốn từ khuyh quốc khuyh thành để hình dung đập vào mắt hắn. Tóc mai mềm mại như gió xuân thổi qua núi Nga Mi, làn da mịn nhẵn tắn ra ánh sáng nhu hòa như ôn ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn kiều diễm ướt át, hai mắt trong suốt như làn nước, lúc nhìn quanh ánh lên một loại thanh quý cao nhã không nói nên lời, sóng mắt lưu chuyển cất giấu một phần giảo hoạt cùng trí tuệ, nhưng đẹp nhất lại là nụ cười của nàng, rực rỡ trong sáng, ấm áp như nắng tháng ba, một thân giá y đỏ chói càng tôn lên nét mềm mại đáng yêu đến mê người.

Tịch Nhan ngẩng đầu, đập vào mắt nàng là một người mang mặt nạ ngân bạch. Ngân bạch mặt nạ sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nhỏ, cả gương mặt hắn đều bị che đậy từ phần mũi trở lên. Tịch Nhan cảm giác tầm mắt mình đều bị đôi môi kia hấp dẫn.

Từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ huấn luyện viên và mấy lão già thích đấu đá với nàng thì chưa bao giờ nàng tiếp xúc với nam nhân khác, nhất là những người trạc tuổi mình, ngay cả gặp mặt cũng rất ít. Huấn luyện viên bộ dáng thô kệch, da đen như mới từ hầm than châu Phi bước ra, hoàn toàn không có thẩm mỹ.

Môi hắn không phải rất đầy đặn nhưng lại làm người ta cảm thấy gọi cảm no đủ. Khóe miệng hơi nhếch lên, đôi môi hồng nhạt tắn ra thứ tia sáng dịu dàng.

“Nương tử, người thật xinh đẹp a.”

Thanh âm hồn nhiên kia làm cho Tịch Nhan sực tỉnh. Ô ô, mới vừa rồi nàng cứ nhiên lại có suy nghĩ muốn chạm vào đôi môi của tên ngốc này. Nàng thực sự tò mò muốn biết dưới lớp mặt nạ kia là gương mặt như thế nào.

Mẹ nó, nàng làm sao không đẹp cho được, Mạc Tịch Nhan này xinh đẹp làm cho nam nhân muốn phạm tội, nhưng cái tên ngốc kia chỉ mới hé môi đã làm cho nàng có ý nghĩ phạm tội a. Hắn tốt nhất nên là một người xấu xí, nếu so với nàng hắn còn đẹp hơn thì cho dù là người dân đen, nàng nhất định cũng sẽ có tình địch, mà nàng lại chán ghét nhất có Tiểu Tam (ý chỉ thê thiếp) trong nhà.

“Ta là Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nhân, đương nhiên xinh đẹp.” Mạc Tịch Nhan quay đầu không thèm nhìn hắn nữa, ít nhất buổi tối không được nhìn. Ban ngày hiệu quả ánh sáng sẽ khác ban đêm, nàng nhìn nhiều, lâu ngày sẽ thành miễn dịch.

“Đi rót hai ly rượu lại đây.” Tịch Nhan ra lệnh.

Hạ Dạ Bạch đứng thẳng lên, vui tươi hơn hờ gật gật đầu, đi đến bên bàn rót hai ly rượu.

Thật ngoan. Tịch Nhan tiếp nhận ly rượu trên tay Hạ Dạ Bạch, tay nàng cùng tay hắn giao lại, sau đó cạn ly. Tịch Nhan để hắn uống xong rồi nàng mới hớp một ngụm, tiếp theo hai người lập tức buông tay.

“Mới vừa rồi uống cái kia gọi là rượu giao bôi, người hiểu hay không?”

Hạ Dạ Bạch nghiêm túc suy nghĩ, sau đó gật gật đầu nhưng cái hiểu cái không.

“Uống rượu giao bôi này coi như người đã là người của ta, sau này phải ngoan ngoãn nghe theo lời ta, ta cho người đi hưởng đông, người không được phép đi hưởng tây. Ta cũng đã cho người xem mặt rồi, công bằng mà nói người hắn là phải tháo mặt nạ xuống cho ta nhìn xem người lớn lên trông thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (2)

“Uống rượu giao bôi này coi như người đã là người của ta, sau này phải ngoan ngoãn nghe theo lời ta, ta cho người đi hưởng đông, người không được đi hưởng tây. Ta cũng đã cho người xem mặt rồi, công bằng mà nói người hắn là phải tháo mặt nạ xuống cho ta nhìn xem người lớn lên trông thế nào.”

Khăn trùm đầu xốc lên, mũ phượng nặng trĩu đã sớm bị quăng đi, Tịch Nhan hai tay chống giường, hai chân bắt chéo không giữ chút hình tượng nào, khóe miệng nàng cong lên rất giảo hoạt, phong thái nhàn nhã, đôi mắt trong suốt lạnh lợi nhìn chằm chằm Hạ Dạ Bạch.

“Không được, người sẽ biến thành người câm.” Hạ Dạ Bạch giữ chặt mặt nạ, môi trắng bệch, liên tục lùi về sau mấy bước, bộ dáng thê sống chết cũng không làm theo.

Biến thành người câm? Ánh mắt Tịch Nhan lóe lên tia nghi hoặc, đây là chuyện nàng mới nghe lần đầu. Chỉ là nhìn một chút xem hắn lớn lên trông thế nào thôi, làm gì mà nghiêm trọng vậy? Kẻ ngu này biện lý do đúng là buồn cười, hơn nữa thật hoang đường.

Tịch Nhan cười nhạt, đang muốn giễu cợt một phen, nhưng nhìn môi hắn trắng bệch run rẩy, nàng hơi suy nghĩ một chút, trong lòng liền có đoán đo, nhất

định trước đây phát sinh chuyện tương tự, có người nhìn qua mặt hắn cho nên không nói được nữa.

Bộ dáng hắn kinh khủng vậy sao? Lá gan của cô nhân phải chăng quá nhỏ? Nàng trời sinh mê kích thích, nếu hứng trí nửa đêm sẽ bật dậy xem phim kinh dị, những loại phim mà người khác cho là hù chết người nàng lại thấy bình thường như việc uống nước, những cảnh ghê tởm cỡ nào nàng cũng có thể vừa xem vừa ăn ngon lành, hắn càng nói vậy, hứng thú của nàng càng tăng.

Tịch Nhan ngồi thẳng người, hai tay đặt lên đùi: “Người yên tâm, lá gan của ta rất lớn, tuyệt đối sẽ không bị dọa cho thành người câm đờ. Ta là thê tử người cưới hỏi đàng hoàng, hôn nhân của chúng ta có trời đất làm chứng, vô luận chuyện gì xảy ra, bất kể là thuận cảnh hay nghịch cảnh, người bản cùng hay phủ quý, bộ dạng đẹp hay xấu cũng không thể thay đổi sự thật này. Sau này ta nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào khi dễ người, giữa phu thê phải thành thật với nhau, ta chỉ muốn nhìn người một chút thôi, tuyệt đối sẽ không bởi vì người xấu xí mà ghét bỏ người.” Tịch Nhan ân cần nhìn hắn, mỗi một lời vô cùng chân thành, hoàn toàn không có dụ dỗ hay hiểm nghị.

Mặc dù có chút khoa trương nhưng đó cũng là những lời thật lòng. Nàng từ trước tới nay sống theo nguyên tắc địa bàn của ta ta làm chủ, là người cực kỳ bao che khuyết điểm của mình. Hạ Dạ Bạch tuy rằng ngốc nhưng cũng là nam nhân của nàng, cho dù muốn khi dễ thì chỉ nàng mới có thể, người khác toàn bộ tránh sang một bên. Hơn nữa nàng là người chẳng thèm quan tâm bề ngoài, đối với những nam nhân lớn lên mang bộ dáng hồng nhan họa thủy nàng không có chút hứng thú. Bây giờ dù thế nào thì nàng cũng gả cho Hạ Dạ Bạch rồi, ở thời đại này mà hủy hôn là một việc phiền toái cỡ nào.

“Ta không muốn người biến thành người câm.” Hạ Dạ Bạch cắn môi, hai tay gắt gao giữ chặt mặt nạ, hoàn toàn không cho người ta một con đường thương lượng.

Mẹ nó, ai cần lòng tốt của hắn, nàng chắc chắn sẽ không bị câm. Haizz, nhìn nào, tức giận với một người đàn độn là không cần thiết, mặc dù biết lão công của mình chỉ mình mới có thể khi dễ, nhưng hôm nay là ngày đại hôn, những kẻ nô tài ngoài kia cần bản không để hắn vào mắt, nếu nàng còn nói nặng lời, hắn là sau này hắn càng không có địa vị trong Vương phủ.

“Vương gia, người có cảm thấy gọi nương tử nghe rất kỳ không?” Tịch Nhan đứng dậy, đưa tay lấy trăm cái đầu xuống, tóc đen như mực xỏa đầy vai. Nàng mân mê môi mình, khoe miệng nhếch lên. Không cần nghĩ ngợi, động tác như vậy kết hợp với dung nhan khuynh quốc khuynh thành tuyệt đối làm điên đảo chúng sinh, cho dù là tên đàn cũng có thể bị mê hoặc.

“Tên ta là Mạc Tịch Nhan, người có thể gọi ta là Nhan Nhan a.” Thanh âm của nàng mềm mại, thanh thúy như tiếng chuông gió, mang theo mị hoặc không nói nên lời. Ngón tay nàng nhẹ nhàng xẹt qua môi mình, từng bước từng bước tới gần Hạ Dạ Bạch.

“Nhan Nhan, người thật xinh đẹp a.” Hạ Dạ Bạch vui tươi hơn hờn nhìn chằm chằm Tịch Nhan, chất lỏng trong suốt theo khoe miệng chảy ra. =))))))))

Nói những lời này không phải là vô nghĩa sao? Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nhân, kết hợp với động tác yêu mị như vậy, còn có một thân giá y rực lửa, quả thực so với hoa còn kiều diễm hơn. Tuy rằng bộ dáng trước kia của nàng cũng không kém, so với gương mặt Mạc Tịch Nhan có bảy phần tương tự, nhưng trên người nữ tử này mang theo loại khí chất ôn nhu, nàng có bất cứ thứ gì nào cũng không được.

Nhan Nhan, Nhan Nhan... Mẹ nó, thật là khó nghe, gọi Tiểu Tịch còn dễ nghe hơn.

“Cứ gọi Vương gia mãi cũng thật kỳ cục a, người tên gì?” Tịch Nhan từng bước tiến tới gần, khoảng cách với Hạ Dạ Bạch lúc này chưa đầy một thước.

“Hạ Dạ Bạch, ta tên là Hạ Dạ Bạch.”

Ngân bạch mặt nạ toát ra ánh sáng lạnh băng, nhưng ẩn sau đó, đường nét trên gương mặt kia lại nhu hòa dị thường cho thấy trong lòng hắn giờ phút này rất vui vẻ dễ chịu.

“Hạ Dạ Bạch... Hạ Dạ Bạch. Được rồi, sau này ta sẽ gọi Vương gia là Tiểu Bạch” Quả thật tên hoàn toàn xứng với người.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch - -” Tịch Nhan tiến lên một bước dài, bàn tay theo hướng gương mặt Hạ Dạ Bạch phóng tới, mắt thấy tay nàng đã sắp chạm mặt nạ ngân bạch kia, Hạ Dạ Bạch nhanh như thiểm điện nghiêng người. Tịch Nhan chỉ nhẹ nhàng xẹt qua mặt nạ lạnh băng không có chút ám áp, nàng giật mình nhìn bàn tay trống trơn, mang theo khiếp sợ không nói nên lời. Thời điểm Hạ Dạ Bạch đột nhiên xoay người, Tịch Nhan chỉ cảm giác có một đôi tay chạm vào thắt lưng mình, tiếp theo, cả người nàng bị dùng sức đẩy ra. Tịch Nhan hoàn toàn không lường trước kết quả lại như thế, thân thể nàng vốn đang lao tới đột nhiên có ngoại lực nên ngã văng trên đất. Tịch Nhan chỉ cảm thấy một trận choáng váng, trán toát mồ hôi lạnh, toàn thân đau nhức khó chịu, trước mắt một mảnh mờ mịt lại mang theo loại cảm giác ghê tởm muốn nôn.

Không phải là muốn xem mặt hắn một chút sao? Chẳng những không thấy được người mà còn bị hắn một phát đẩy ngã. Tịch Nhan ngẩng đầu, chẳng thèm quan người đối diện có đàn thật không, đang định tranh cãi một phen thì bất gặp hắn nhìn chằm chằm mình. Đôi mắt trong suốt lẽ ra phải hờn giận nhưng lại tràn đầy bi thương, khoe mắt khoi mào mang theo yêu mị không nói nên lời, môi mím chặt. Tịch Nhan vốn đang tức giận đùng đùng nhất thời một chữ cũng không nói được.

“Người giống những người đó khi dễ ta, các người đều là người xấu, ta ghét người.” Đôi mắt trong suốt dần dần chuyển thành một màu đỏ yêu dã. Tịch Nhan còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì Hạ Dạ Bạch hét to một tiếng, điên cuồng chạy đi.

“Này!” Trời ạ, hắn không phải ngay cả ăn mày cũng có thể khi dễ sao. Lá gan từ khi nào lớn như vậy.

Tịch Nhan vất vả đứng lên, nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay đau nhức, trong lòng sinh ra nghi ngờ. Đối với thân thủ của mình nàng rất tự tin. Tuy rằng thân thể này mảnh mai có chút ảnh hưởng đến khả năng phát huy nhưng tốc độ như vậy, nếu không phải bản lĩnh vô cùng cao căn bản cũng không có khả năng tránh được. Phải chăng đây chỉ là một sự trùng hợp? Nhưng có chuyện khéo đến vậy sao?

Tịch Nhan còn chưa kịp suy xét nguyên do kỹ càng thì bên ngoài truyền đến từng đợt thanh âm chói tai tựa như một đám thợ săn vây quanh dã thú, tuy có sợ hãi nhưng lại hưng phấn tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ngốc Vương Là Quỷ Hút Máu (1)

Tịch Nhan còn chưa kịp suy xét nguyên do kỹ càng thì đã nghe bên ngoài truyền đến từng đợt âm thanh chói tai tựa như một đám thợ săn vây quanh dã thú, tuy có sợ hãi nhưng lại hưng phấn tột cùng.

Nàng cau mày, trong lòng thầm cảm thấy không ổn, mặc kệ trên người đang đau nhức vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

Trăng đêm nay rất đẹp, ánh trăng bàng bạc chiếu vào tiểu viện, hàng trúc xanh biếc và mặt nước hồ đựng đưa lay động hết sức lung linh. Trong viện, đèn lồng dán chữ hi đỏ thắm treo dọc hành lang nhẹ nhàng đu đưa theo gió. Đoàn gia đình mặc áo xám nhạt một tay giờ ngọn đuốc đang cháy bùng, tay kia cầm gậy gõ đường như đang nóng lòng muốn làm gì đó. Bọn nha hoàn thì căng thẳng ôm cột, ánh mắt tuy hoảng hốt nhưng lại mang theo hưng phấn khó hiểu.

Thụy Trúc cư, một cái tên thật thanh nhã, là nơi ở của Hạ Dạ Bạch trong Vương phủ. Chỗ này cực kì nhỏ, không rộng rãi xa hoa như nơi ở của những Hoàng tử khác. Hơn hai mươi gia đình làm thành một vòng tròn vây quanh toàn bộ tiểu viện. Ánh lửa thiêu đốt sáng rực lộ ra những gương mặt kia, kẻ thì béo, kẻ thì gầy, còn có kẻ cười rất độc ác, bộ dáng cực kì phản kích. Điều này làm Tịch Nhan bất giác liên tưởng đến người thợ săn đứng nhìn dã thú giãy giụa trong lồng, đó là một loại tàn nhẫn làm người ta chết lặng.

“Tiểu thư.”

“Tiểu thư.”

Hồng Đậu và Trương Tư đã mệt mỏi một ngày, vừa mới cởi quần áo chuẩn bị nghỉ ngơi thì nghe tiếng âm ỉ bên ngoài vọng lại. Hai người lo cho Tịch Nhan, vội vàng mặc quần áo chạy ra, bởi vì sốt ruột mà quên đi cả cách xưng hô.

“Tiểu thư, người không có chuyện gì chứ?” Trương Tư chạy đến trước mặt Tịch Nhan, kéo thân thể nàng nhìn nhìn một hồi, thấy không có gì đáng ngại mới nhẹ nhàng thở ra.

Tịch Nhan biết nha đầu kia là thật lòng quan tâm mình nên chỉ cười cười lắc đầu: “Yên tâm, không có việc gì.”

“Tiểu thư, là Vương gia.” So với Trương Tư, cá tính Hồng Đậu có phần hấp tấp hơn, lúc chạy ra đúng là lo lắng cho Tịch Nhan thật nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đã bị hấp dẫn, không tự chủ liếc nhìn vài lần, vừa khéo nhìn thấy Hạ Dạ Bạch ở giữa nên thét lên.

Tịch Nhan nhìn theo hướng tay Hồng Đậu chỉ, Hạ Dạ Bạch một thân hi phục đỏ thắm, đầu tóc rối bời lộn xộn, ngân bạch mặt nạ tàn ra ánh sáng lạnh băng. Đôi mắt hấn vừa rồi chỉ hơi hồng bây giờ đã biến thành màu đỏ diễm lệ, phảng phất như dã thú mất đi lý trí, khóe miệng gọi cảm mê người còn chưa khô vết máu có chút làm cho người ta sợ hãi.

“A!” Hấn ngửa đầu rống lớn một tiếng, hai tay hươ hươ giữa không trung. Tịch Nhan theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy mây đen dày đặc, trong nháy mắt đã đem ánh trăng che lấp, tất cả chỉ còn một màu đen mờ mịt, gió mạnh không ngừng rít gào. Trong lòng nàng cảm thấy kỳ quái nhưng lại không biết điều quái dị này từ đâu mà đến.

“A!” Bọn gia đình tuy có hoảng sợ nhưng lại hưng phấn điên cuồng thét lớn. Đôi đồng tử đỏ như máu của Hạ Dạ Bạch lúc này cuồng loạn mất hết lý trí. Hấn vuron lưỡi liếm khóe miệng còn dính máu tươi. Tịch Nhan chỉ cảm thấy cảnh này cực kì quen thuộc, bộ dạng hấn hoàn toàn giống với Quỷ hút máu tìm mồi trong phim.

“Tiểu Bạch!” Tịch Nhan gọi một tiếng, cuồng quit xông lên.

“Tiểu thư!”

“Tiểu thư!”

Một bên Trương Tư và Hồng Đậu thấy Tịch Nhan vọt tới, vội muốn kéo nàng nhưng đã muộn. Lúc này bỗng dưng có người xông ra kịp thời ngăn Tịch Nhan, hai người mới nhẹ nhàng thở ra. Thất hoàng tử này không những là kẻ ngốc mà còn là Quỷ hút máu điên cuồng. Vào mỗi đêm trăng tròn, hấn sẽ biến thành ma quỷ hút máu người khác.

Hai người ngẩng đầu nhìn vàng trắng bị mây đen che lấp, đêm nay rõ ràng không phải ngày trăng tròn, Ngốc Vương tại sao lại phát bệnh? Nếu tiểu thư qua đó, nói không chừng sẽ bị hấn cần một phát. Chẳng biết lão gia nghĩ gì nữa, ngày thường thương yêu tiểu thư là vậy, thời khắc mấu chốt lại nhẫn tâm đem tiểu thư gả cho một vị Vương gia như thế.

“Vương phi, hiện tại không thể qua đó.”

Tịch Nhan quay đầu, trước mặt nàng là một nam tử chừng bốn mươi tuổi, trên mặt là bộ râu chữ bát xấu xí, cho dù một thân cẩm bào quý giá đẹp đẽ nhưng cũng không che được vẻ hèn hạ trên người hắn, ngược lại càng làm cho người ta liên tưởng đến bốn chữ “mặt người dạ thú”. (Chữ bát thể này: 八)

Tịch Nhan hoàn toàn không biết dáng vẻ của mình lúc này có thể khiến biết bao người động tâm. Gương mặt khuynh thành bởi vì lo lắng mà đỏ ửng, môi mím lại, một thân giá y đồ rực càng tăng thêm vẻ kiều mị, đặc biệt là đôi mắt xinh đẹp dưới ánh lửa càng tôn lên nét quyến rũ mê người.

Vương Quyền giật nảy mình, đẩy mắt ánh lên một chút tham lam cùng si mê, người tuyệt sắc như vậy, trách không được Ngũ hoàng tử đến bây giờ nhớ mãi không quên. Cự nhiên nàng lại kết duyên cùng một tên Vương gia đàn độn, điên cuồng như dã thú. Thật là phí của trời. Dù sao thằng ngốc kia cái gì cũng không biết, chỉ bằng để cho mình hưởng dụng, nếu Ngũ Hoàng tử có hỏi thì cứ trực tiếp đẩy trách nhiệm cho thằng ngốc kia.

Nghĩ đến đây, Vương Quyền liễu mạng nhìn chằm chằm Tịch Nhan, nhìn không được nuốt nước miếng. Tịch Nhan bắt gặp bộ dạng này của hắn, trong lòng ghê tởm vô cùng.

Bên kia, Hạ Dạ Bạch hoảng loạn như con ruồi mất đầu, thấy người thì lập tức xông lên, động tác nhanh như chớp, khó trách vừa rồi hắn có thể tránh né tập kích của nàng, tốc độ như vậy cho dù là khi thể lực đang ở trạng thái tốt nhất cũng khó có được.

Những gia đình kia cũng đâu cam chịu yếu thế, bọn chúng liên tục vùng loạn xạ cây đuốc trên tay. Động tác của Hạ Dạ Bạch rất nhanh nhưng hắn có vẻ sợ lửa, mỗi lần tới gần mục tiêu, nếu người nào đó vùng đuốc lên, hắn sẽ lập tức lùi về phía sau.

Đối với phản ứng này của Hạ Dạ Bạch, những gia đình kia dường như vô cùng kích động, sắc mặt đỏ bừng, máu trên người như bị thiêu đốt, nỗi hoảng sợ dưới đáy mắt ngày càng bị lấn át bởi sự hưng phấn. Động tác của những người này thoát nhìn có vẻ độc lập nhưng trên thực tế lại phối hợp vô cùng chặt chẽ. Nếu một người bị tập kích, lập tức sẽ có người khác vùng đuốc tiến lên cứu viện, sau đó thừa dịp Hạ Dạ Bạch sợ hãi phân thần liền đánh lên hắn.

“Không chịu tránh ra phải không?” Hai tay Tịch Nhan nắm thành quyền, ánh mắt tức giận như muốn phun ra lửa nhưng lại ần giấu bằng hàn lạnh thấu xương, sắc bén tựa bảo kiếm rút ra khỏi vỏ làm người ta có một loại cảm giác bức bách không nói thành lời.

“Thân là quân gia của Vương phủ, phải bảo hộ Vương phi an toàn.” Vương quyền rung mình, trong lòng âm thầm trấn an bản thân. Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ quân gia, cho thấy địa vị của mình ở Vương phủ là cao nhất.

“Đây là người tự tìm.” Tịch Nhan nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng tựa phi đao làm từ hàn băng mang theo hơi lạnh thấu xương. Nàng bay vọt lên, sau đó vron tay ra. Vương Quyền sợ hãi nuốt nước miếng, theo bản năng lùi về phía sau. Bàn tay Tịch Nhan hơi đổi hướng, hai ngón tay chuẩn xác chế trụ cổ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ngốc Vương Là Quỷ Hút Máu (2)

“Quân gia phải không?” Giọng điệu của Tịch Nhan ngoài trào phúng còn mang theo lạnh lẽo không chút cảm tình, ánh mắt nàng hừng hực thiêu đốt như ngọn lửa. Băng hòa giao hòa làm cho Vương Quyền rụt cổ, sợ hãi đến mức toàn thân run lẩy bẩy.

“Bởi vì có quân gia như ngươi mà hạ nhân trong quý phủ này mới dám dẫm hạ phạm thượng.” Tay Tịch Nhan hơi dùng sức, Vương Quyền ho khan kịch liệt, gương mặt thô tục lập tức trở nên xanh mét.

“Vương -- phi -- ” Vương Quyền lấy lại tinh thần, đôi mắt chuột nhìn Tịch Nhan mang theo khẩn cầu.

“Nguyên lai ngươi còn biết ta là Vương phi, vừa rồi thiếu chút nữa ta tưởng mình là hạ nhân trong Vương phủ. Ngươi bắt quả chỉ là một quân gia, hiện tại ta sẽ cho ngươi biết ai mới là chủ nhân chân chính của Vương phủ này.” Tay Tịch Nhan hơi dùng sức, Vương Quyền hô hấp ngày càng khó khăn, thò miệng sắp đứt hơi, Tịch Nhan bỗng nói lỏng tay, hung hăng ném hắn xuống đất. Nàng phi thân, ra sức bổ sung mấy cước lên người hắn mới chịu dừng.

Tương Tư và Hồng Đậu đứng ở bậc thềm giật mình nhìn một loạt động tác của Tịch Nhan. Người bình tĩnh như Tương Tư cũng há hốc miệng, kinh hãi nói không nên lời.

“Tất cả dừng tay cho ta.” Tịch Nhan hét lớn một tiếng nhưng bọn hạ nhân nào có nghe lời nàng. Những người này bình thường hay bị chủ tử sai khiến trút giận, trong lòng ai nấy đều căm tức. Mà Hạ Dạ Bạch lại là Vương gia, nếu bọn họ có thể vùng dậy, đem hết oán khí trút lên người hần thì đây là chuyện vinh quang cỡ nào.

Một đám nghe thấy tiếng rống giận của Tịch Nhan, chẳng những không dừng tay, ngược lại xuống tay ngày một nặng hơn, đem oán khí phát tiết trên người Hạ Dạ Bạch.

“Muốn chết.” Trong lòng Tịch Nhan nổi trận lôi đình. Người cổ đại không phải chú ý nhất thượng hạ tôn ti sao? Chỉ là bọn hạ nhân thấp hèn mà dám lấy gây gộc hành hung chủ tử, chẳng lẽ Hạ Dạ Bạch trước kia đều trải qua những ngày tháng thế này? Con mẹ nó, nhiều người như vậy, cư nhiên động thủ với một tên ngọc lương thiện như tiểu hài tử. Nam nhân của nàng, ngoài nàng ra, cho dù là Thiên Hoàng lão tử cũng đừng hòng khi dễ.

Mất thấy Hạ Dạ Bạch lại sắp lĩnh một gậy, toàn thân Tịch Nhan tan ra sát khí như Tu La đến từ địa ngục, nàng không chút suy nghĩ rút trăm cái đầu ra sức phóng tới tay người kia. Chỉ nghe được “ai ư” một tiếng, cây gậy rơi trên mặt đất, bọn hạ nhân dần dần hồi phục tinh thần.

“Nếu ai dám động thủ, ta sẽ cho người đó tàn phế.”

Tịch Nhan đưa tay xé rách làn váy trải dài trên đất, ống tay áo thêu tơ vàng bay lên trong không trung. Mọi người quay đầu, cứ ngỡ rằng mình thấy tiên nữ hạ phàm. Một thân giá y đỏ rực, tóc đen phiêu tán, cho dù bốn chữ khuynh quốc khuynh thành cũng khó mà hình dung vẻ đẹp của nàng. Thế nhưng ngay sau đó, tất cả mỹ cảm hoàn toàn biến mất.

Tịch Nhan xông đến trước mặt bọn hạ nhân, xách tên gia đình vừa bị thương ở tay như xách một con gà, hung hăng ném hần ra ngoài. Gia đình kia ngã trên mặt đất, rên rỉ vài tiếng, sau đó niện trào máu tươi. Tịch Nhan vẫn cảm thấy chưa hả giận, nàng xoay người, tiếp tục đá mấy cước vào bọn gia đình bên cạnh. Những người này lúc này còn hung hăng vùng gậy đánh Hạ Dạ Bạch thì bây giờ đều ôm người nằm lăn lóc kêu la.

“Tiểu Bạch, người thế nào?” Hạ Dạ Bạch cau mày nằm trên đất, bởi vì đau đớn mà toàn thân cuộn tròn, không ngừng phát ra tiếng khóc nức nở.

Tịch Nhan ngồi xuống, muốn nâng hần đứng dậy nhưng lại sợ đụng tới vết thương. Chính nàng cũng thường xuyên bị thương nhưng lại không có kinh nghiệm chăm sóc người khác cho nên căn bản không biết phải làm thế nào.

“Hong Đậu, Tương Tư. Tìm đại phu tốt nhất thành Triều Dương đến cho ta.”

“Tiểu Bạch.” Đầu ngón tay Tịch Nhan nhẹ nhàng chạm vào mặt Hạ Dạ Bạch. Trên đất, đá cuội trải thành đường, vừa ẩm ướt, vừa cứng rắn, hần lại bị thương, nếu tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp: “Tiểu Bạch, ta dìu người về phòng.”

Hạ Dạ Bạch đột nhiên quay đầu, kéo tay Tịch Nhan đặt lên vai mình, ánh mắt hần trong trẻo nhưng lại lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén làm từ băng hàn ngàn năm, dưới ánh trăng càng tỏa ra hàn khí bức người.

Bọn nha hoàn bước ra khỏi hành lang, vừa đi vừa cúi đầu nom nóp lo sợ, hiển nhiên là không tin tân Vương phi này sẽ lợi hại như vậy. Trong lòng ai nấy đều toát mồ hôi.

“Ta không biết trước kia các người đối đãi với Vương gia thế nào nhưng hãy nhớ kỹ thân phận của mình. Các người là hạ nhân, hần là chủ tử, chủ tử bảo chết, các người lập tức phải chết. Không phải hần cần các người một phát sao? Cho dù hần cho các người một đao, hay bảo các người lập tức tự vẫn thì cũng phải làm theo. Dĩ hạ phạm thượng, các người thật sự phản rồi. Chuyện hôm nay ta sẽ nhớ kỹ, nếu còn có lần sau, nam nhân toàn bộ đưa vào cung làm thái giám, suốt đời đoạn tử tuyệt tôn, nữ thì bán vào quân doanh, ta tin tưởng những nam nhân kia hần là sẽ làm cho các người dễ chịu...”

“A!” Lời còn chưa nói hết, trên cổ Tịch Nhan bỗng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt. Răng nanh lạnh băng mà cứng rắn, phảng phất mang theo hơi thở dồn dập.

Những hạ nhân kia chưa kịp bị lời nói của Tịch Nhan làm cho sợ hãi thì đã bị cảnh trước mắt làm giật mình. Bọn họ phần lớn đều là vui sướng khi người gặp họa. Tân quan thượng nhậm tam bá hóa*, vẫn là Vương gia mới trị được tân Vương phi này.

Giọt máu non tươi, ngọt lành, phảng phất như mùi vị tuyệt nhất thế gian. Hạ Dạ Bạch đột nhiên mở to mắt, chân mày nhướng lên, sắc đỏ yêu dã trong đôi đồng tử cũng nhạt dần, cả người hần bỗng trở nên hưng phấn, dùng sức mút vào.

“Hạ Dạ Bạch, tên hỗn đản này, nhà ra mau.” Tại sao không ai nói cho nàng biết Vương gia ngu ngốc này còn là một con Quỷ hút máu. A, bị cắn một cái thì không có gì, nhưng động mạch nằm ở cổ, không cẩn thận sẽ chết. Tuy rằng không quen thuộc nơi này, cũng không có gì vương bận, nhưng nàng là một người cực kỳ trân trọng mạng sống. Nếu hần không phải người đàn độn yếu đuối thì nàng đã trực tiếp đối đãi như những hạ nhân kia, một cước đá văng.

“Nhan Nhan, người thật ngọt.” Hạ Dạ Bạch bỗng nhiên nhả ra, lưỡi liếm liếm khóe miệng, tựa vào vai Tịch Nhan. Hần ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt nàng đã đen lại như gan lợn liền cười ha ha giống tiểu hài tử tham ăn được nếm thử món ngon mà mình ao ước từ lâu.

Tịch Nhan cúi đầu, vừa khéo bắt gặp Hạ Dạ Bạch liếm liếm khóe miệng, ngân bạch mặt nạ kết hợp với động tác kêu gọi và giọng nói non nớt làm người ta nghe ra vài phần sắc dục. Nhất là đôi mắt kia, nhân nhật côi hồng, sâu thẳm như con lốc xoáy khiến người ta không tự chủ cuốn sâu vào đó.

“Ta rất thích.” Vừa nói xong, Hạ Dạ Bạch đã trực tiếp ngắt đi.

“Hạ Dạ Bạch.”

“Hạ Dạ Bạch.”

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan gọi vài tiếng, trên cổ như bị kiến cắn, tâm trí nàng còn đang đắm chìm trong cảnh tượng diễm lệ vừa rồi. Vì sao không ai nói cho nàng biết Tiểu Bạch nhà nàng thật ra là một tên yêu nghiệt mê người.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của bọn hạ nhân, Tịch Nhan ngồi xuống, dùng thân thể mảnh mai của mình bế Hạ Dạ Bạch lên, hướng hi phòng đi tới.

(*)Tân quan thượng nhâm tam bá hòa: Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, thời ba nước phân tranh, khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị trong một đoạn thời gian gần đã liên tục ba lần dùng hòa công đánh chiếm quân Tào Tháo. Lần đầu là hòa thiêu sườn núi Bắc Vọng Pha khiến 10 vạn tinh binh do Hạ Hầu Đôn thống lĩnh chết cháy không biết bao nhiêu mà kể. Lần thứ hai là ở Tân Dã dùng hòa công, Tào Nhân bỏ chạy trốn chết, 10 vạn đại quân đều bị diệt. Lần thứ ba là hòa thiêu Xích Bích, trăm vạn tào binh thảm bại, cuối cùng bỏ chạy cùng Tào Tháo còn đứng 27 người. Khi ấy mọi người gọi trận hòa thiêu này là “Gia Cát Lượng thượng nhâm tam bá hòa”. Truyền lại về sau thành câu cửa miệng là “Tân quan thượng nhâm tam bá hòa”. Trong tục ngữ “Tân quan thượng nhâm tam bá hòa” chỉ biện pháp hoặc chính sách mà những vị quan vừa nhậm chức thời xưa sử dụng, tức là quan vừa nhậm chức chọn hai ba chuyện gì đó để xử lý với mục đích làm nổi bật, chứng tỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vương Gia Bị Suy Dinh Dưỡng Nên Hôn Mê?

Trong phòng, nến đỏ đang cháy, ánh lửa lập lòe tôn lên chữ hi đỏ thẫm. Ngoài cửa sổ, bóng đêm bao trùm lên vạn vật, mây đen che trời cũng dần dần tán đi, ánh trăng nhu hòa tà tà rọi vào phòng.

Tịch Nhan trực tiếp đem Hạ Dạ Bạch đặt trên giường, mỗi một động tác đều hết sức cẩn thận, ôn nhu, hoàn toàn là theo bản năng.

Mới vừa rồi khi bế hấn vào, nàng nhận thấy bọn hạ nhân phía sau không che dấu được khiếp sợ. Gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười khẩy. Nàng đã từng truyền vào cơ thể nhiều loại thuốc làm tăng sức lực so với nước bọn họ uống còn nhiều hơn. Thân thể này tuy rằng mỏng manh, kém linh hoạt nhưng cũng không đến mức tồi. Chỉ cần không lười biếng, siêng năng luyện tập vẫn có thể trở lại như trước đây.

Tịch Nhan đứng dậy, trong lúc vô tình động tới vết thương ở cổ, đau đớn khiến nàng vung lên nắm tay, muốn hung hăng đánh người trên giường một trận.

“Mẹ nó, Tiểu Bạch đáng chết, sau này nếu muốn uống máu thì cần người khác đi. Vừa rồi đã thấy rõ ràng chưa, lúc này ai đánh người, lần sau cứ cần cổ người đó, thích thế nào thì cần thế ấy, bọn họ mà dám đánh trả, cần đứt cổ chúng cho ta.”

Nếu không thấy được ai động thủ cũng không sao, vừa rồi khi giằng co với tên quân gia hèn hạ kia, nương vào ánh lửa nàng có thể thấy rõ ràng ai là ai. Bây giờ nếu bọn họ đứng trước mặt nàng, đảm bảo nàng có thể nhận ra.

Tịch Nhan nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng tức giận bất bình, vì sao nàng giúp Hạ Dạ Bạch nhưng lại trở thành người bị hấn cắn. Nghĩ đến đây, Tịch Nhan bỗng đưa vết máu tươi còn chưa khô trên tay lên chớp mũi ngửi ngửi, sau đó vron đầu lưỡi liếm một cái, chân mày nhất thời nhíu lại. Mũi máu tươi nồng đậm, rõ ràng là ghê tởm muốn chết mà ngọt chỗ nào, hấn lại còn nói thích. Nàng quả thật đã gả cho cái đồ biến thái.

Trong lòng tuy rằng nghĩ vậy nhưng đối với người kia, nàng lại không thể nào ghét được. Môi hấn, mắt hấn, luôn khiến nàng cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu, trong lòng không tự chủ sinh ra cảm giác yêu thương. Cuộc đời Mạc Tịch Nhan ghét nhất là người khác chạm vào đồ của mình, bởi vì ham muốn bảo vệ quá mạnh mẽ nên những thứ nàng xem trọng rất ít. Nhưng lần này, nàng lại thừa nhận tên gốc kia vô điều kiện, chẳng lẽ là vì bỗng dưng xuyên qua một nơi xa lạ, tịch liêu?

Tịch Nhan cười yếu ớt, xoay người nhìn Hạ Dạ Bạch nằm trên giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi hấn, rất mềm mại, đàn hồi, dường như mang theo ma lực làm cho người ta luyến tiếc không muốn buông tay. Gương mặt Tịch Nhan bất giác đỏ bừng, gần như có thể nặn ra máu, hai bên tai cũng dần dần nóng lên, cả người nàng lui về sau mấy bước, không cần thận ngã ngồi trên đất.

Tịch Nhan ngồi đó, hô hấp hơi dồn dập, tình cờ nhìn thấy làn váy bị mình xé rách ban nãy. Nàng đứng dậy, đang chuẩn bị đổi bộ quần áo khác thì ngoài cửa đột nhiên vọng lại tiếng nói của Hồng Đậu và Tương Tư.

“Tiểu thư.”

“Thần y đến rồi.”

Hồng Đậu ôm hòm thuốc vội vàng chạy vào, Tương Tư cùng đi phía sau, nụ cười trên mặt có chút bất đắc dĩ, mỗi bước chân đều rất trầm ổn.

Hồng Đậu và Trương Tư là hai nha hoàn theo hầu Tịch Nhan từ nhỏ, tuy rằng không quốc sắc thiên hương như nàng nhưng cũng gọi là xinh đẹp khá á. Hồng Đậu có đôi mắt to tròn, mỗi khi cười lộ ra hai má lúm đồng tiền mình diễm động lòng người. Trương Tư lại có đôi mắt trong veo như nước, cho dù cười cũng chỉ hơi nướn môi, tính tình nội liễm (sống nội tâm). Hai nha hoàn cũng nhau lớn lên, cùng nhận được sự dạy bảo như nhau nhưng cá tính lại hoàn toàn tương phản.

“Hồng Đậu, người xem người nôn nôn nóng nóng, vì sao còn gọi là tiểu thư, nên đổi thành Vương phi.” Tịch Nhan thay đổi quá nhiều, Trương Tư nhất thời không có cách nào nắm bắt được. Tính tình Hồng Đậu tuy bột chộp lỗ mãng nhưng trước kia tiểu thư chưa hề trách mắng, nhưng còn bây giờ, Trương Tư lại lo lắng Hồng Đậu sẽ rơi vào kết cục như quản gia. Hai người các nàng đều rất trung tâm (trung thành và tận tâm), làm sao không đau lòng cho được.

“Ta không phải vẫn luôn hấp tấp như vậy sao? Tiểu thư cũng chưa từng trách, Trương Tư tỳ, người nghiêm túc như vậy làm gì?” Hồng Đậu ghen miệng, bộ dáng thoát nhìn có chút ảm ức. Nghĩ đến Trương Tư lớn tuổi hơn mình, ngày thường đều chiều cố nhau như tỷ muội tốt. Bây giờ lại hơi nặng lời, Hồng Đậu có chút không tiếp thu được.

Tịch Nhan chính là thích cá tính ngay thẳng này của Hồng Đậu, quả thật có hấp tấp nhưng không mất đi nét hồn nhiên.

“Bất quá chỉ là cách xưng hô, lúc không có người các người thích thế nào thì cứ gọi thế ấy. Tuy nhiên bây giờ ta đã gả cho Vương gia, trước mặt người ngoài dù muốn hay không cũng phải gọi ta một tiếng Vương phi.”

“Ai nha, chỉ là một người đàn ông, cần bản không xứng với tiểu thư.”

Hồng Đậu nhỏ giọng nói thầm vài câu nhưng vẫn bị Tịch Nhan nghe được. Nàng xoay người, trừng mắt nhìn Hồng Đậu, bộ dáng kia rõ ràng là không vui: “Xứng hay không xứng chẳng phải là chuyện người cần quan tâm. Hẳn là kẻ ngu hay không cũng không quan trọng, người đã gọi ta là tiểu thư thì người nằm trên giường kia chính là cô gia của các người. Người gọi hẳn là Vương gia thì ta chính là Vương phi. Nếu ngay cả người cạnh ta cũng coi thường lời nói của hẳn, chẳng phải ai cũng có thể khi dễ hẳn sao? Nếu lại để ta nghe được các người nói ra những lời như vậy, ngay lập tức không cần theo ta nữa, tự đi nơi khác tìm chủ tử tốt hơn đi.” Tịch Nhan ngữ khí lạnh lùng, đối với nha hoàn đã hầu hạ mình từ nhỏ đến lớn hoàn toàn không lưu chút tình cảm, cho dù nàng vẫn còn trí nhớ, nhưng người bọn họ hầu hạ là Mạc Tịch Nhan trước đây chứ không phải bây giờ.

“Lý đại phu, người xem Vương gia như thế nào?” Tịch Nhan ngồi xuống, cẩn thận lấy tay Hạ Dạ Bạch từ trong chân ra.

Lý đại phu đã sáu mươi, râu tóc bạc phơ nhưng lại rất khỏe mạnh, làm nghề y được một thời gian, rất có danh tiếng ở thành Triều Dương. Nghe nói Cảnh đế muốn ông ta tiến cung cống hiến cho hoàng gia, thậm chí hứa phong quan hàm nhị phẩm nhưng lại bị cự tuyệt một cách thần nhiên. Ông ta tự cho mình cá tính tàn mạn lười biếng, không thích hợp với những gò bó của hoàng gia. Đường kim Thái tử thuở nhỏ suy yếu nhiều bệnh, nhờ đơn thuốc của ông ta mới duy trì mạng sống đến nay. Quan lại quyền quý trong kinh thành bị bệnh thường mời ông ta đến bắt mạch trị liệu, mỗi lần như thế đều được thưởng trên trăm lượng vàng. Theo lý, ông ấy hẳn là núi vàng núi bạc đầy nhà, thế thiếp thành đàn, nhưng đến nay vẫn sống cô độc nghèo khó qua ngày. Người này đã từng xem bệnh cho Tịch Nhan, nàng cũng gặp qua ông ta vài lần. Tể tướng lúc nào cũng luôn miệng gọi Lý thần y bởi vì y thuật của ông ta rất cao minh. Chỉ là y thuật cao minh, cũng không phải cái tử hoàn sinh gì, hai chữ “thần y”, Tịch Nhan khinh thường.

Lý đại phu nhìn thiếu nữ trước mắt, đúng là Tứ tiểu thư phủ Tể tướng nhưng lại có chút gì đó không giống. Dù sao ông cũng là người từng trải, trong lòng tuy kinh ngạc nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường, lặng lẽ ngồi một bên xem mạch cho Hạ Dạ Bạch.

“Tiểu thư.” Hồng Đậu ghen miệng, hai mắt rung rung, trong lòng đầy uất ức. Tiểu thư xinh đẹp tựa thiên tiên, cư nhiên lại gả cho một người đàn ông. Nàng chỉ là bất bình thay mà thôi.

Trương Tư cũng không tài nào hiểu nổi, nàng và Hồng Đậu trên danh nghĩa là nha hoàn bên cạnh tiểu thư nhưng thật ra tiểu thư chiều cố các nàng như tỷ muội, còn dạy cho biết chữ. Ngày đại hôn, tiểu thư biết mình gả cho Thất Vương gia gây đại đàn ông, không tiếc lấy cái chết cự hôn, nhưng bây giờ lại vì bảo vệ Vương gia mà mắng mỏ Hồng Đậu. Nàng cảm thấy từ khi tiểu thư tỉnh lại, so với trước kia hoàn toàn khác nhau.

Lý đại phu đột nhiên thở dài làm Tịch Nhan cũng khẩn trương theo: “Lý đại phu, Vương gia như thế nào?”

Vừa rồi những hạ nhân kia rõ ràng không đánh vào điểm trí mạng của hẳn nhưng Tịch Nhan dám khẳng định chuyện hôm nay tuyệt đối không phải lần đầu. Tuy Hạ Dạ Bạch không được sủng ái, bọn hạ nhân có lớn mật cỡ nào cũng sẽ không vì khi dễ hẳn mà đi phạm thượng, đặt cược tánh mạng của mình thậm chí là của cả dòng họ. Bọn chúng làm sao có thể to gan như vậy, hay là nàng đã đoán sai?

Lý đại phu xoay người, vừa khéo nhìn thấy bộ dáng sứt ruột của Tịch Nhan. Tứ tiểu thư này quả nhiên không giống với người khác, cho dù là nữ nhi của gia đình nghèo khổ cũng sẽ không thật tình đối đãi với Vương gia như vậy.

“Vương phi bị thương.”

Bởi vì Tịch Nhan mặc giả y đồ rực, Lý đại phu lại là người có tuổi nên vừa rồi cũng không phát hiện. Mãi đến lúc nàng ngồi xuống cạnh mình ông ta mới ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, nhìn kỹ hóa ra trên cổ nàng có dấu vết, da thịt tuyết trắng làm nền cho dấu răng đỏ tươi đúng là diễm lệ không nói nên lời. Miệng vết thương khá sâu, đến bây giờ vẫn còn rỉ máu. Tứ tiểu thư này tuy là thứ xuất nhưng lại xinh đẹp có một không hai, Tể tướng hết lòng kỳ vọng vào nàng. Một tiểu thư chưa chạm tay vào bất kỳ việc gì lại bị thương nặng như thế, đã vậy người nàng lo lắng không phải là mình mà là Vương gia. Người ta thường nói “ngọc nhân có ngọc phúc”, Vương gia này đúng là đã nhận được trân bảo.

“Tiểu thư, người bị thương.” Hồng Đậu lau nước mắt, đi đến trước mặt Tịch Nhan: “Miệng vết thương tại sao sâu như vậy?”

Bộ dáng Hồng Đậu dường như rất lo lắng, làm gì còn nhớ mình và Tịch Nhan vừa xảy ra bất hòa.

“Lý thân y, ngài cũng xem vết thương cho tiểu thư nhà chúng ta đi.”

Tịch Nhan sờ sờ vết thương của mình, máu không còn chảy nhiều như lúc nãy. Chỉ bị cắn một cái, đối với nàng hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ cần đắp thuốc vài ngày sẽ tốt thôi.

“Vương gia này – ” Hồng Đậu nhìn vết cắn trên cổ Tịch Nhan, đang định oán giận Hạ Dạ Bạch nhưng lại nhớ đến những lời nói của Tịch Nhan lúc nãy, vội vàng ngừng lời. Không biết tiểu thư nghĩ thế nào, trước kia bất luận cái gì cũng không chịu gả cho Vương gia, hiện tại bị cắn mà vẫn một lòng bảo vệ hắn. Điều này tuyệt không bình thường.

“Vết thương sâu như vậy, chắc sẽ lưu lại sẹo?” Trương Tư nhìn một mảng đỏ tươi, nhiều máu như vậy, Vương gia cắn cũng thật nặng. Hơn nữa vết thương lại nằm ở cổ, ngày thường mặc quần áo rất dễ dàng nhìn thấy, nếu như bị người khác nhìn được, chắc chắn sẽ đồn thổi lung tung.

Tịch Nhan vốn là không quan tâm những vết thương nhỏ nhặt nhưng nghe bọn họ nói thế, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, sắc mặt lập tức thay đổi: “Lý đại phu, sau khi bị cắn ta sẽ không trở nên thích uống máu người khác giống Vương gia chứ?”

Trong phim ảnh, nếu người bình thường bị Quỷ hút máu cắn về sau cũng sẽ biến thành tương tự. Trời ạ, nàng không muốn, chỉ cần nghĩ đến chất lỏng ấm nóng màu đỏ tươi mang theo mùi tanh kia, nàng đã cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Tịch Nhan làm cho hai nha hoàn bên cạnh cũng khản trương theo. Ngàn vạn lần không được, nếu như vậy tiểu thư nhất định sẽ biến thành quái vật.

Lý đại phu cười thành tiếng: “Vương phi yên tâm, tuyệt đối không có việc này. Miếng vết thương tuy hơi sâu, nếu xử lý không đúng cách sẽ lưu lại sẹo. Vương phi chỉ cần tránh cho miếng vết thương gặp nước cộng với dùng thuốc bột do ta bào chế, đảm bảo chưa tới hai tháng sẽ không nhìn ra một chút dấu vết.”

Tịch Nhan nhất thời yên lòng, không biến thành Quỷ hút máu là tốt rồi, còn việc có lưu lại sẹo hay không chỉ là chuyện nhỏ.

“Về phần vương gia – ” Lý đại phu xoay người thở dài: “Vương gia khí hư thể nhược, buổi tối lại bị kinh động, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt sẽ không sao.”

Lời của Lý đại phu tuy ngắn gọn nhưng Tịch Nhan làm sao không hiểu cho được. Nghỉ ngơi điều dưỡng? Đường đường là Vương gia nhưng lại vì suy dinh dưỡng mà gầy xiu, hơn nữa còn là Vương gia của một quốc gia lớn như Lưu Ly. Nàng quả thật là văn sở vị văn (nghe thấy những điều chưa từng nghe).

Ban này quân gia của Vương phủ một thân cảm bào lộng lẫy, tuy rằng xấu xí nhưng lại béo căng tròn, vừa nhìn đã biết dinh dưỡng quá thừa. Ngay cả bọn hạ nhân cũng dám làm phản, đây là Vương phủ, Vương gia tuy rằng ngốc nghếch nhưng vẫn còn có Vương phi là nàng. Xem ra cần phải chỉnh đốn một phen. Nàng muốn cho bọn họ mở rộng tầm mắt, ai là chủ tử, ai mới là nô tài.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lột Mặt Nạ

Hai tay Tịch Nhan nắm chặt thành nắm, quanh thân tản ra lệ khí, đôi mắt trong trẻo ánh lên nét tàn nhẫn. Hồng Đậu bất giác nuốt nước bọt, một lần nữa lại bị tiểu thư hù chết.

“Vương phi, miếng vết thương còn đang chảy máu, mau để cho hai nha hoàn thay người bôi thuốc băng bó, nếu chậm trễ sẽ lưu lại sẹo.” So với Hồng Đậu và Trương Tư, Lý đại phu đã sớm phục hồi tinh thần.

Tịch Nhan phát tay áo: “Không cần, Lý đại phu, miếng vết thương ta sẽ tự xử lý sau.”

Tịch Nhan sờ cổ mình, nàng đã sớm thân kinh bách chiến, trước kia trên cơ thể gần như không chỗ nào là không bị thương, mãi cũng thành quen. Thân thể này tuy rằng quen được chiêu chuộng nhưng nếu chỉ vì một vết thương nhỏ nhặt mà cuống cuồng lên, đó không phải phong cách của nàng.

“Tiểu thư, sẽ lưu lại sẹo.” Hồng Đậu cúi đầu đi đến trước mặt Tịch Nhan, hết sức cẩn thận nhắc nhở.

Trương Tư thất thần tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm Tịch Nhan. Tiểu thư một lòng hướng về Tứ hoàng tử, bởi vì Tứ hoàng tử phong thần tuần lễ, dung mạo độc nhất vô nhị, tiểu thư không muốn mình kém cỏi so với hắn nên ra sức học cầm kì thi họa, đặc biệt rất chú ý đến vẻ bề ngoài, ngày thường cho dù là bị kim đâm một chút cũng lo lắng không yên, nhưng hôm nay thực sự quá khác thường.

Tịch Nhan biết hành động của mình rơi vào mắt hai nha hoàn nhất định sẽ khiến bọn họ sinh ra nghi kỵ, nhưng nàng cũng chẳng thèm để ý. Thân thể này nguyên bản chính là của Mạc Tịch Nhan, cho dù bọn họ có nghĩ đến nát óc cũng sẽ không ngờ rằng nàng chỉ là một linh hồn.

“Lý đại phu, Vương gia thân thể suy yếu, phiền ngài bốc cho hán chút thuốc bổ khí. Đây là tiền xem bệnh.” Tịch Nhan tháo chiếc vòng phi thúy luôn mang trên tay đặt vào tay Lý đại phu.

Lý đại phu vừa nhìn chiếc vòng ngọc phi thúy sáng bóng oánh nhuận đã biết giá trị xa xỉ của nó. Gương mặt già nua dày gió dạn sương lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt tang thương dường như đã trải qua nhiều cuộc bể dâu cũng nhiễm lên ý cười.

“Vương phi, đó là vật phu nhân tặng người.”

Tịch Nhan lạnh lùng nhìn Trương Tư, ngữ điệu chột cao thêm vài phần: “Một lần xem bệnh mất trăm lượng vàng, Tịch Nhan không trả nổi. Lý đại phu cũng đã sáu mươi tuổi, lại vất vả chạy đến đây một chuyến, chẳng lẽ ta nở phá hồng quy củ của ông ấy sao?”

“Lý đại phu, tình cảnh của Vương gia nhà chúng ta không nói ngài cũng biết, chẳng may sau này có chuyện gì xảy ra, đến lúc đó ngài ngàn vạn lần đừng vì tiền ít mà từ chối xem bệnh.”

Lý đại phu vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, ý cười nơi đáy mắt mang theo vài phần khen ngợi, bỗng nhiên ông cười một tiếng: “Cô gái này quả là có ý tứ. Vương phi yên tâm, sau này nếu Vương gia bị thương, người chỉ cần cho nha hoàn đến y quán của ta báo một tiếng, lão phu nhất định sẽ tới ngay. Vòng ngọc này nếu đã coi là tiền xem bệnh thì ta đây xin nhận.”

Lý đại phu ngồi xuống, thu dọn xong vài thứ sau đó liếc nhìn Hạ Dạ Bạch đang nằm trên giường. Câu cửa miệng của người đời quả không ngoa: “Ngọc nhân có ngọc phúc”.

“Trương Tư, người đưa Lý đại phu ra ngoài, sau đó bốc thuốc dựa theo đơn này. Hồng Đậu, cho người chuẩn bị nước ấm đem lại đây.”

Đêm đã khuya, chung quanh một mảnh yên tĩnh, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, toàn bộ được phủ lên một tầng ánh sáng dịu nhẹ. Nến đỏ vẫn đang cháy, ánh lửa lập lòe lay động trong gió dường như minh chứng cho cảnh âm áp của hai người họ.

Tịch Nhan đã cảm máu vết thương trên cổ. Dấu răng điểm lễ đỏ tươi khắc trên da thịt trắng nõn tựa đoá hồng mai nở rộ trong tuyết, chẳng những không xấu mà còn toát lên vẻ yêu dã mỹ lệ.

Hạ Dạ Bạch lẳng lặng nằm đó, hi phục tân lang đỏ thắm rộng mở lộ ra lồng ngực trắng trẻo, đây không phải loại trắng bệch nhợt nhạt mà ngược lại khiến người ta cảm thấy rất mạnh mẽ, dưới ánh trăng càng tôn lên nét đẹp thánh khiết. Hai mắt Tịch Nhan mở to, không kiềm được nuốt nước miếng cái ực. Nàng là người có lối nghĩ thoáng, tuy rằng đây không phải lần đầu nhìn qua thân thể đàn ông, nhưng ngoài huấn luyện viên to con thì Hạ Dạ Bạch là người đầu tiên. Ngón tay của Tịch Nhan nhẹ nhàng chọc chọc trên ngực hán, thật rắn chắc, đàn hồi, nhưng phía trên lại có những vết thương xanh tím không đồng nhất. Nàng bất giác nghĩ ngờ cơ bắp rắn chắc này có phải là do bị đánh mà thành?.

Hai tay Tịch Nhan xiết chặt chiếc khăn, trong đầu hiện lên cảnh tượng vừa rồi những người đó đánh đập Hạ Dạ Bạch. Chẳng hiểu vì sao lòng nàng lại dâng lên cảm giác đau đớn xót xa. Tịch Nhan cắn môi, nắm tay răng rắc. Nàng sẽ không bỏ qua cho bọn họ dù chỉ một người.

Thật vất vả mới thay được quần áo và đắp thuốc lên miệng vết thương cho Hạ Dạ Bạch. Cả người Tịch Nhan đã sớm chảy mồ hôi ròng. Môi hán mím chặt, nhợt nhạt, đáng vẻ cực kỳ thống khổ.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan ngồi xuống. Dưới ánh trăng, ngân bạch mặt nạ tán ra ánh sáng lạnh lẽo. Nàng nhẹ nhàng gọi tên hán, cẩn thận giúp hán lau mồ hôi, gương mặt mang theo nỗi tiếc thương.

Thời đại này không phải chú ý nhất lễ nghi trên dưới ư? Cho dù hán là người đàn độn thì cũng là hoàng tử, hử dử còn không ăn thịt con, Hoàng đế này tại sao có thể tàn nhẫn như vậy? Nếu không phải ông ta bỏ mặc Hạ Dạ Bạch thì đường đường là Vương gia, làm sao có thể sa cơ đến nỗi ăn mày cũng có thể ực hiếp?

“Tiểu Bạch.”

Ngón tay Tịch Nhan nhẹ nhàng xẹt qua vết thương làm cho người trên giường run rẩy liên tục, tuy hôn mê nhưng Hạ Dạ Bạch vẫn cảm nhận được sự động chạm này. Hán là người đàn độn nhưng khi bị người khác lăng nhục cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, bằng không thời điểm nàng trừng phạt Lý Kiến Huy, tại sao hán lại biết thêm dầu vào lửa. Bị nhiều gậy gộc như vậy đánh vào người nhất định là rất đau.

Tịch Nhan ngồi dưới đất, nương theo ánh trăng, hoa sen trên mặt nạ ngân bạch kiêu diễm động lòng người, đường nét uốn lượn như đang nhảy múa trong gió.

Đột nhiên Tịch Nhan đứng dậy, cả người tiến đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, hai mắt nhìn chăm chăm ngân bạch mặt nạ kia, nhất thời cảm thấy rung mình. Bàn tay nàng để giữa không trung, nắm ngón tay nắm rồi lại buông, nàng cắn chặt môi, tim đập như trống, trong lòng do dự không thôi, mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu toát ra.

Khuôn mặt chẳng phải để cho người khác nhìn sao? Bọn họ lại là phu thê, sau này sẽ là những người thân cận nhất. Tương lai hẳn là người nàng cần bảo vệ, giữa phu thê phải thành thật với nhau, cho dù hắc xấu hay đẹp cũng không thay đổi được sự thật hẳn là nam nhân của nàng. Hơn nữa, cổ nàng bị hắc cần, nàng yêu cầu thù lao của mình cũng là chuyện đương nhiên.

Tịch Nhan nhìn người trên giường đang chìm trong giấc ngủ, trái tim như bị vật gì buộc chặt đến nỗi không thể động đậy.

Nàng nhắm mắt, hít sâu một hơi, lúc mở mắt ra, đôi đồng tử không còn vẻ mất kiên định như vừa rồi. Nếu hôm nay không xem được mặt hẳn, trong lòng nàng nhất định xoắn xuýt rất lâu, sẽ không dứt hành hạ bản thân mình.

Tịch Nhan không do dự nữa, lập tức ngồi thẳng người, đưa tay lấy mặt nạ ngân bạch xuống.

Chỉ đơn giản là một cái liếc mắt mà Tịch Nhan đã khiếp sợ đến mức thiếu chút nữa ném đi mặt nạ trên tay. Khuôn mặt nhu hòa, ngũ quan tinh xảo như được Thượng đế tỉ mỉ chạm khắc mà thành, lông mi dài mảnh, cong cong uốn lượn. Chiếc mũi cao đẹp, sống mũi thẳng tắp. Môi hẳn tái nhợt, màu sắc như hòa với ánh trắng làm một mảng theo nét mỹ lệ khiến người ta hít thở không thông. Nàng nhớ rõ đôi mắt của hẳn, đen tuyền tựa Mặc Ngọc, thuần khiết trong suốt, hết như ánh mắt trẻ con mới sinh không nhiễm tí bụi trần, khỏe mắt nhếch lên, mang theo mỉa mai hoặc không nói thành lời.

Loại cảm giác này giống như bị sét đánh trúng, trong nháy mắt đầu óc Tịch Nhan trở nên trống rỗng. Thịnh thích thịnh thích, trái tim hoàn toàn không nghe theo khống chế của nàng nữa, dường như chỉ muốn nhảy thót ra khỏi ngực. Lòng đau tê tái như bị rút đi một khối thịt, sắc mặt Tịch Nhan thoáng chốc trở nên trắng bệch, nàng cắn chặt môi, nhìn người trên giường lông mi run rẩy, khỏe mắt còn mang theo vết thương nhàn nhạt. Hạ Dạ Bạch, dường như đã gặp ở nơi nào, thật sự là đã gặp. Trái tim Tịch Nhan đau đớn so với cảm giác bị cắn ở cổ còn đau hơn. Nàng ôm ngực, trong lòng nhức nhối khó chịu, trước mắt bỗng trở nên tối sầm, sau đó ngất đi.

Người này, rốt cuộc đã gặp ở nơi đâu? Vì sao lại khiến nàng đau lòng đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kế Hoạch Chiêu VỢ CỦA NGỐC VƯƠNG

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời ấm áp xuyên qua màn mây điểm tuyết lên vạn vật, nhiệt độ cũng dần dần tăng theo. Thúy Trúc cư, khóm trúc lao xao xanh biếc động lòng người phơi mình dưới ánh ban mai, đàn bướm dập chồn bay qua thềm đá. Tia nắng vàng hoe chiếu vào phòng đã bị trúc xanh chặn lại làm người ta có cảm giác dễ chịu không chói mắt.

Hôm qua là tân hôn, mặc dù không động phòng hoa chúc nhưng thân thể mảnh mai của Tịch Nhan lại mệt mỏi rồi. Trong lúc mơ màng, Tịch Nhan nghe được có người gọi tên mình rồi nhẹ nhàng đẩy nàng một cái nhưng vì quá mệt mỏi nên ngay cả lim dim mở mắt nàng cũng làm không được, đầu óc mê man chỉ muốn ngủ, ngủ càng lâu càng tốt.

Cảm thấy có người xê dịch gối cho mình, Tịch Nhan cảnh giác động đậy, vừa định mở to mắt thì đầu nàng đã được đặt nhẹ nhàng lên gối. Tịch Nhan lập tức tìm một tư thế thoải mái nhất. Tương Tư, Hồng Đậu, hai nha hoàn này cũng không tệ.

Gần trưa, Tịch Nhan mới cảm thấy thỏa mãn cựa quậy lên gối như con mèo nhỏ, nàng dụi dụi hai mắt, ngáp một hơi dài sau đó không chần chừ ngồi dậy, vận vẹo cái lưng mỏi. Vừa mở mắt đã thấy Hạ Dạ Bạch đeo mặt nạ ngồi chống cằm, đôi mắt trong veo thuần khiết chớp chớp như chú thỏ con đáng yêu, ánh mặt trời chiếu vào lưng hẳn làm Tịch Nhan cảm thấy hơi chói mắt. Tóc hẳn hơi hỗn độn nhưng khỏe môi lúc nào cũng cong lên tươi cười, dưới ánh mặt trời càng thêm rạng rỡ.

“Nhan Nhan, mặt trời đã phơi cái mông, người thật giỏi ngủ a.” Giọng nói hết như tiểu hài tử, thanh thúy và non nớt.

Tịch Nhan chồm tới sát vào mặt hẳn, đôi mắt trong veo mang theo ý dò xét. Người này cùng mình xa cách mấy ngàn năm, tại sao nàng có thể cảm thấy quen thuộc, nàng chưa từng có loại cảm giác như hôm qua, đầu óc trống rỗng, linh hồn như bị ai gọi đi, mạch máu sôi trào, cứ nhiên cứ vậy mà ngất đi. Nhưng chẳng phải nàng với tên ngốc này mang thù sao? Vì có gì nàng lại không truy cứu chuyện đêm qua.

“Nhan Nhan.” Hạ Dạ Bạch hươ tay trước mặt Tịch Nhan, hẳn đột nhiên đứng dậy, khỏe môi đang nhướn lên lập tức rũ xuống, đôi mắt trong veo ngân nước: “Nhan Nhan cũng không thể nói chuyện sao?”

Hả? Không thể nói chuyện, đang êm đẹp vì sao không thể nói chuyện? Tịch Nhan nhìn bộ dáng cực kỳ bi thương của hẳn, nhất thời hồi phục tinh thần.

“Chào buổi sáng.” Tịch Nhan cười cười nheo mắt Hạ Dạ Bạch, vừa khéo đụng tới khỏe miệng hẳn. Oa, làn da thật đẹp, rất săn chắc.

“Nhan Nhan, hiện tại không còn sớm, người đã lỡ giờ ăn sáng.”

“Không phải chứ?” Tịch Nhan xóc tấm chăn mỏng đứng dậy, vội vàng đi đến cửa. Ánh mặt trời chói chang, trời xanh không một gợn mây trông rất đẹp.

Nàng vắn cái cổ lẩn cái lưng đau nhức, sau đó xoay người, thuận miệng hỏi: “Bây giờ là giờ gì?”

“Giờ ngo.”

Y phục trên người Hạ Dạ Bạch thực lộn xộn, hiển nhiên hắn sẽ không biết mặc loại quần áo phức tạp này. Không có hạ nhân hầu hạ nên hắn chỉ tùy tiện khoác vào một cái áo ngoài, đai lưng trên eo rộng thùng thình gần như sắp rớt xuống, mái tóc hỗn độn xõa đầy vai thật hợp với ngân bạch mặt nạ. Tịch Nhan cảm giác trên người tên ngốc này tản ra hơi thở biếng nhác nhưng lại rất tà mị, mang theo nét quyến rũ mê người.

Thời điểm Tịch Nhan đắm chìm trong suy nghĩ, Hạ Dạ Bạch đã vắt xong khăn bông, nhanh nhẩu chạy đến cạnh nàng: “Nhan Nhan, rửa mặt.”

Ân? Tịch Nhan ngo ngác, nhất thời chưa lấy lại tinh thần. Nàng nhìn chiếc khăn trên tay hắn, bất giác nở nụ cười. Nàng gả cho tên ngốc lương thiện này còn tốt hơn nhiều so với những kẻ ăn chơi trác táng.

Tịch Nhan cười cười đón nhận chiếc khăn tay, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Bạch, những thứ này là ai dạy ngươi?”

“Mẫu phi a, lúc ta còn rất nhỏ mẫu phi đã dặn rằng tương lai phải chăm sóc thể tứ của mình thật tốt – - Nhan Nhan, sau này ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt.”

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan, lời nói kiên quyết này cũng như lời thề thật lòng của hắn.

“Ngươi chăm sóc ta?” Tịch Nhan cười hỏi. Tên ngốc này thật thú vị, ngay cả ăn mỳ trên đường cũng có thể ức hiếp hắn, rốt cuộc là ai chiều cô ai đây? Tuy rằng sự thật và lời hắn nói hoàn toàn tương phản, cho dù những lời này giống như một câu chuyện cười, trong lòng Tịch Nhan vẫn rất sung sướng hài lòng, khỏe mỗi nàng cong lên tươi cười, hoàn toàn không không chế được mình.

Ha ha, nữ nhân quả nhiên thích lời ngon tiếng ngọt, nàng cũng không ngoại lệ, nhưng mà vừa rồi những lời hắn nói thuộc về lời ngon tiếng ngọt ư? Tại sao nàng lại cảm thấy giống ngốc nhân nói ngốc ngữ a.(người ngốc nói ngôn ngữ của người ngốc)

A, nhưng mà thật sự rất đáng yêu. Đêm qua nàng ngất xỉu trên đất, nói như vậy là tên ngốc này bế nàng lên trên giường. So với hạng nam nhân thể thiếp đầy đàn mà vẫn lưu luyến giai nhân bên ngoài thì Tiểu Bạch nhà nàng quả thực rất dễ thương.

“Vậy ngươi có thể nói một chút làm thế nào thể nào để chăm sóc ta không?” Tịch Nhan vừa lau mặt xong. Hạ Dạ Bạch đã lập tức chạy đến bên cạnh, ánh mắt long lanh nhìn nàng. Tịch Nhan bất giác nghĩ đến con chó nhỏ ngoắt ngoắt cái đuôi chờ chủ nhân khen ngợi, thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

“Ta đã nghĩ ra.” Hạ Dạ Bạch nhận chiếc khăn trên tay Tịch Nhan, hắn hơi suy tư một lát sau đó hào hứng nói.

Tịch Nhan ngồi trên giường, chân mày nhíu lại ý bảo hắn nói tiếp. Nàng quả thực ngạc nhiên, một ngốc Vương gia mặc quần áo luộm thuộm, tóc tai cũng không biết chải lại nghĩ ra được kế hoạch gì để chăm sóc nàng?

Hạ Dạ Bạch rót chén nước đưa tới trước mặt Tịch Nhan: “Nhan Nhan, trước tiên nên súc miệng.”

Tịch Nhan nhìn cái chén trên tay hắn, chân mày nhăn lại. Ô ô, nàng thích đánh răng hơn, nhưng mà ánh mắt hắn như con chó nhỏ muốn được cưng chiều, tìm nàng ngay lập tức mềm nhũn như bông. Được rồi, hôm nay cứ vệ sinh cá nhân qua loa, trước tiên phải nghe một chút kế hoạch sùng bái của hắn.

“Những người khác suốt ngày đánh mắng khi dễ ta. Chỉ có Nhan Nhan là thật lòng tốt với ta thôi.” Hắn cười hi hi, bộ dáng ngây ngô làm người ta cũng buồn cười theo, điều đó càng khơi dậy ý muốn bảo vệ trong lòng Tịch Nhan.

Hạ Dạ Bạch gãi gãi đầu, mái tóc đã rối lại càng rối hơn, vẻ mặt có chút xấu hổ: “Rửa mặt trang điểm, hiện tại ta không biết, nhưng mà ta nhất định sẽ học tập nghiêm túc. Mỗi sáng nếu tỉnh dậy sớm hơn Nhan Nhan, ta sẽ gánh nước cho ngươi rửa mặt, cố gắng học cách mặc quần áo...a... mẫu phi còn nói, muốn họa mi điểm môi – - “

Thời điểm nói xong bốn chữ cuối, khỏe miệng hắn đột nhiên rũ xuống, nét trong sáng nơi đáy mắt dần biến mất. Tịch Nhan có chút đau lòng. Phụ thân hắn là Hoàng đế Lưu Ly quốc, hậu cung ba ngàn giai lệ, thân là một trong vô số nữ nhân, họa mi điểm môi, đây chẳng qua là một yêu cầu chính đáng.

“Còn nữa không?”

Nhìn bộ dáng thương tâm của hắn, Tịch Nhan thật sự không thích chút nào, như vậy nàng sẽ cảm thấy đau lòng. Tuy rằng những lời này rất ngốc nhưng Tịch Nhan lại cảm động. Ông trời đối với nàng cũng không tệ, ngốc Vương gia thì thế nào, chỉ cần hắn có tấm lòng son sắc.

“Còn có ...còn có – - “

Quả nhiên là người đàn độn, một câu nói vô cùng đơn giản đã dễ dàng dời đi sự chú ý của hắn. Tịch Nhan nhìn đôi mắt kia lại trở nên sáng rực, tâm tình cũng theo đó vui lên.

Ngày đầu tiên nàng tới nơi này đã gả cho Hạ Dạ Bạch, tâm không kìm được muốn bảo vệ hắn. Nhìn dung nhan thật của hắn nàng đã kích động tới mức ngất đi. Nàng đến nơi này phải chăng là vì hắn?

“Ta còn muốn học giặt giũ nấu cơm. Nhan Nhan thích ăn cái gì, nhớ nói cho ta, ta nhất định sẽ làm thật ngon.”

“Nam nhân tránh xa nhà bếp, người đường đường là một Vương gia, việc này giao cho hạ nhân làm là được rồi.”

Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy sống mũi cay cay, hai mắt cũng nhòa đi. Chết tiệt, mới sáng tinh mơ nói những lời này làm gì. Tịch Nhan lấy tay che mắt, vỗ vỗ bả vai Hạ Dạ Bạch: “Tiểu Bạch, nói cho ta biết, những lời này là ai dạy ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gạt Người Là Con Chó Nhỏ

Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy sống mũi cay cay, hai mắt cũng nhòa đi. Chết tiệt, mới sáng tinh mơ nói những lời này làm gì. Tịch Nhan lấy tay che mắt, vỗ vỗ bả vai Hạ Dạ Bạch: “Tiểu Bạch, nói cho ta biết, những lời này là ai dạy ngươi?”

“Không có”

Hạ Dạ Bạch buông tay Tịch Nhan, tương đối bất mãn với sự hoài nghi của nàng. Hắn mím môi, hai mắt nhìn nàng chằm chặp, khẩu khí cực kì nghiêm túc: “Đây là ta suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra được.”

“Phi – “

Tịch Nhan bị bộ dáng nghiêm túc kia làm cho buồn cười, nhin không được bật cười thành tiếng.

“Được rồi, được rồi, ta tin ngươi được chưa?” Kỳ thực, nàng rất hy vọng những lời này xuất phát từ suy nghĩ thật lòng của hắn, dù là để gạt mình cũng không sao.

“Tương Tư và Hồng Đậu đâu?”

Tuy rằng Vương phủ không có trường bồi nên không cần kính trà, nhưng lúc nàng ngủ, chí ít cũng phải có người bên cạnh trông chừng. Hạ Dạ Bạch thành ra bộ dạng này mà hai người họ cũng không biết thay hắn rửa mặt chải đầu, chẳng lẽ là xem lời nàng như gió thoảng bên tai?

“Bọn họ mới vừa tới nhưng bị ta đuổi ra ngoài.”

Hạ Dạ Bạch cười cười có chút ngượng ngùng: “Ta muốn tự mình hầu hạ Nhan Nhan.”

Hai mắt Tịch Nhan mở to, đôi đồng tử ngập tràn vui sướng ý cười, nàng đưa tay捏捏 mặt hắn. Tiểu Bạch nhà nàng làm sao có thể đáng yêu như vậy.

“Được rồi, sau này ngươi sẽ hầu hạ ta rửa mặt, về phần những chuyện khác, ngươi không làm cũng không sao. Ngươi là vương gia, áo đến vron tay com tới há mồm là đặc quyền, sẽ không ai dám ý kiến.”

“Nhưng mà... nhưng mà...” Hạ Dạ Bạch cúi đầu, hai tay xoắn xoắn vạt áo, nói chuyện ấp a ấp úng.

Tịch Nhan không chút nghĩ ngợi đi đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, đưa tay nâng cằm hắn lên, trực tiếp nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia. Thoáng chốc, nhịp tim bỗng trở nên rộn rã, nàng cố gắng dùng cường lực đè nén xuống nội tâm đang kích động: “Ngươi là chủ tử, là Vương gia, nói chuyện không cần cúi đầu ấp a ấp úng, phải ngẩng đầu ưỡn ngực, cái mũi hếch lên trời. Ngươi không kém cỏi so với bất kỳ ai, cho dù nói chuyện cùng Thái tử cũng không cần sợ hãi, hắn sẽ không dám làm gì ngươi. Nếu như Thái tử tính toán chi li với một kẻ đàn độn, người ta sẽ cho rằng hắn không độ lượng. Những huynh đệ của ngươi đều giống nhau, sau này nếu cảm thấy bọn họ không vừa mắt, cứ việc xông lên, nhắm chuẩn xác cổ bọn họ hung hăng cắn xuống, xảy ra chuyện ta thay ngươi gánh vác, nhất là những hạ nhân kia, nếu chúng dám khi dễ ngươi, cứ việc đánh chết cho ta, đánh chết ta thay ngươi giải quyết hậu quả. Chết một người thử xem sau này còn ai dám khi dễ ngươi.”

Lúc này đây, gương mặt Tịch Nhan phản chiếu rõ nét lên ngân bạch mặt nạ, hai mắt nàng trừng lớn phát ra hàn khí sắc bén. Người đối diện nhin không được rụt cổ, đôi đồng tử rung rung chực khóc.

“Nhưng mà – - “

Hạ Dạ Bạch mím môi, bộ dáng méo mào: “Ta đánh không lại những người đó thì làm thế nào?”

Hai tay hắn gắt gao xoắn chặt góc áo, lời vừa nói xong, đôi mắt trong veo như nai con không ngừng rơi nước mắt. Tịch Nhan thiếu chút nữa bị làm cho tức hộc máu.

Đánh không lại những người đó? Thân thủ của nàng tốt như vậy mà hắn cũng tránh được, còn nữa, cái vẻ hung hăng cắn người đem qua chạy đi đâu rồi.

A, chẳng lẽ vì nàng đối tốt với hân nên hân cho rằng nàng là người dễ bắt nạt. Người hiền hay bị ức hiếp, ngựa hiền hay bị người cưỡi, những lời này quả thật rất kinh điển.

Tịch Nhan đang định trách mắng Hạ Dạ Bạch nhưng nhìn đến ngân bạch mặt nạ mang theo hai hàng lệ, đôi mắt hân tựa chú thỏ non bị dọa cho hoảng sợ, lại nghĩ đến vừa rồi hân nói những lời kia, nàng nhất thời không thể tức giận. Haiz, gả thì cũng đã gả, nàng còn biện pháp nào, hơn nữa tức giận với một người đàn độn làm gì, cứ coi hân như tiểu hài tử là được, tiểu hài tử khóc nhè là chuyện bình thường.

Tịch Nhan nhìn ngân bạch mặt nạ bị nước mắt làm cho lấm lem, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác khóc không ra nước mắt. Rốt cuộc là ai chăm sóc ai đây?

“Được rồi được rồi, đừng khóc.” Tịch Nhan day day trán, có chút bất đắc dĩ nói.

“Vậy ngươi còn hung dữ với ta không?”

Tên nam nhân nào đó khịt mũi một cái. Trong lòng Tịch Nhan lập tức thắc mắc, hân chảy nước mũi mà vẫn đội mặt nạ, không cảm thấy khó chịu ư?

Ô ô, một đại nam nhân ở trước mặt nàng khóc lóc như tiểu hài tử, nếu như là trước đây, nàng nhất định sẽ giải quyết theo khuynh hướng bạo lực, một quyền đánh ngất coi như xong. Nhưng mà nam nhân kia có một đôi mắt giống tiểu hài tử, còn dùng ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn nàng, hơn nữa hân lại là lão công của mình, thử hỏi nàng còn có thể xuống tay được sao? Ngoài việc tự nhận mình xui xẻo thì có thể thế nào. Tịch Nhan thật sự hoài nghi, phải chăng kiếp trước nàng không những quen biết hân mà còn nợ hân?

“Ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không hung dữ với ngươi.”

Không thể đầu hàng vô điều kiện, như vậy có vẻ rất nhu nhược.

“Ha ha – “

Hạ Dạ Bạch lau khô nước mắt, đột nhiên cười thành tiếng. Tịch Nhan nhìn khoe miệng hân cong lên, nhất thời sinh ra cảm giác bị lừa gạt.

“Ngươi nói sau này sẽ không hung dữ với ta, gạt người là con chó nhỏ.”

Tịch Nhan xin thề, nàng thật sự muốn tát một cái vào mặt mình để kìm nén cơn tức này.

“Ngươi – “

Tịch Nhan chỉ vào khuôn mặt kia, trong lòng không ngừng tự nhủ: không cần kích động, đó là tên đàn, là tướng công ngốc nghếch của ngươi, vừa rồi chẳng phải ngươi còn bị người ta làm cho cảm động ư? Hân là một người đàn độn, những lời lúc này nhất định là hân suy nghĩ thật lâu, vừa rồi hân thành tâm như thế, được rồi, quên đi, quên đi -

Tịch Nhan hít sâu mấy hơi, hung hăng trừng Hạ Dạ Bạch, giận dữ thu hồi tay về.

“Rửa mặt chưa?”

“Rửa mặt rồi, điểm tâm cũng đã ăn, là cháo trắng thơm phức nha.”

Hạ Dạ Bạch cười liếm liếm môi, dường như cháo trắng kia là mĩ vị không bằng.

Tịch Nhan thích ăn thịt, mỗi bữa ăn đều phải có thịt để bổ sung dinh dưỡng. Cho dù cháo trắng có ngon đến nỗi kích thích người ta thêm ăn, nàng cũng không hứng thú.

“Còn nói muốn chiều cổ ta thật tốt, ngươi xem, quần áo của mình cũng không biết mặc, ta thật sự bị ngươi làm tức chết rồi.”

Tịch Nhan nhin không được đi đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, nhanh chóng sửa sang quần áo của hân thật chỉnh tề.

“Chẳng phải ngươi nói ta là Vương gia, áo đến vượn tay com tới há mồm là đặc quyền, không làm cũng không có vấn đề gì sao?”

Tay Tịch Nhan khựng lại, cảm giác khóc không ra nước mắt, giống như tự nâng cục đá đập chân mình, muốn mắng chửi cũng không xong, nếu hung dữ hân sẽ khóc. Hết lần này đến lần khác, với nước mắt của hân, nàng không thể sinh ra bất kỳ khả năng miễn dịch nào.

“Ngồi xuống.”

Cẩn thận giúp Hạ Dạ Bạch ăn mặc chỉnh tề, Tịch Nhan dùng sức kéo hân ngồi trước bàn trang điểm, bàn tay nhẹ nhàng giúp hân chải những sợi tóc buông xõa trên vai, cuối cùng là đội mũ ngọc lên.

“Nhan Nhan, ngươi thật tốt nha.”

Hạ Dạ Bạch đột nhiên đứng dậy, gương mặt lộ ra nụ cười ngại ngùng.

“Tốt chỗ nào?”

Tịch Nhan bực mình hỏi vặn lại. Vừa rồi lúc nàng tức giận, hận không để đánh nát hàm răng hắn.

“Chải đầu a, ngươi không dùng sức. Ngoài Bể Sợ ra, những người đó chải đầu đều dùng sức rất đau, nhưng mà Bể Sợ hình như có việc phải rời đi.”

Hạ Dạ Bạch cau mày, khuôn mặt tuần tú thoáng chốc trở nên nhăn nhó, bộ dáng thật thống khổ.

“Phải không?” Đấy mắt Tịch Nhan nhanh chóng hiện lên một trận hàn quang, chỉ là một nha hoàn hầu hạ chủ tử chải đầu mà cũng dám phát cáu.

“Được rồi, sau này chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ta sẽ chải đầu cho ngươi. Thời gian không còn sớm, ta đi đổi bộ quần áo sau đó chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tướng Công Nghèo

Tịch Nhan mặc một thân váy dài thanh lịch, trên eo là đai lưng màu lam nhạt, gương mặt để mộc không son phấn, da thịt tuyết trắng nhẵn mịn không một tia khuyết điểm, mắt phượng tinh xảo lấp lánh ý cười rạng rỡ, ẩn ẩn lộ ra tư thái kiêu ngạo, mái tóc như tơ được tùy ý búi phía sau, chỉ dùng một cây trâm ngọc đơn giản cố định lại. Nàng rất ghét rườm rà, nhưng dù vậy, dung nhan vẫn tuyệt mỹ hơn cả đóa hoa nở rộ, điểm lệ đến mức làm người ta không dám nhìn gần.

Trời sinh mỹ lệ thoát tục, không cần trang điểm tí mĩ vẫn khuynh quốc khuynh thành, động lòng người như trước.

“Tiểu Bạch, đi ăn cơm nào.”

Tịch Nhan mỉm cười, thoáng chốc ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng trở nên thất sắc. Nàng kéo tay Hạ Dạ Bạch, Trương Tư và Hồng Đậu đã sớm cung kính đợi ở cửa, vừa gặp Tịch Nhan đi ra, lễ phép gọi một tiếng: “Tiểu thư.”

Tịch Nhan gật đầu, dừng bước lại, đẩy Hạ Dạ Bạch đến trước mặt mình. Ngàn bạch mặt nạ dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng chói mắt, đôi đồng tử như vì tinh tú, trong suốt tường như có thể thấy đáy. Hai người đứng chung một chỗ, cư nhiên làm cho người ta cảm thấy xứng đôi.

“Cô gia.” Trương tư đi đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, hơi hơi cúi người.

“Cô gia.” Nhớ lại hôm qua bản thân mình vì một tên đàn mà bị tiểu thư khiển trách, Hồng Đậu đến bây giờ vẫn còn hậm hực, nhưng vì áp lực của Tịch Nhan quá lớn, nàng mới không cam lòng gọi một tiếng, ngay lập tức giận dữ quay đầu đi.

Tịch Nhan ân một tiếng, hải lòng gật đầu: “Cho người đem bữa trưa đến Thúy Trúc cư.”

Tân hôn hạnh phúc, hôm nay cứ coi như tuần trăng mật của nàng, kiếp trước chịu nhiều gian khổ như vậy, sau này vì tên gốc kia hẳn là phải siêng năng khổ luyện hơn. Những ngày này nàng muốn nhàn hạ, thuận tiện thanh lý môn hộ một chút.

“Tiểu Bạch, chúng ta ăn trong phòng.”

Hạ Dạ Bạch quay đầu, hai mắt mở to nhìn Tịch Nhan mang theo kinh hi: “Thật vậy ư? Ăn trong phòng! Thật sự là quá tốt.”

Tịch Nhan nhìn hắn, có chút thắc mắc với phản ứng vui sướng như vậy, chẳng phải là ăn cơm ở trong phòng ư? Hẳn là vương gia, chẳng lẽ quyền lợi ăn cơm trong phòng cũng không có? Nghĩ đến đây, Tịch Nhan không kim được đau lòng, loại cảm giác kỳ lạ này chính nàng cũng cảm thấy khó hiểu.

“Nếu ngươi đã thích, sau này mỗi ngày đều sẽ ăn cơm trong phòng.”

Hạ Dạ Bạch kéo tay Tịch Nhan, bộ dáng mừng rỡ như tiểu hài tử, quả là một tên gốc dễ thỏa mãn. Nhưng như vậy cũng tốt hơn là Ngũ vương gia bị người đời chỉ trích, nếu hắn giống Hạ Tuấn Tri, tự cho mình phong lưu, cường đoạt dân nữ, thì cho dù có là tên gốc đáng yêu đi chăng nữa nàng cũng không vừa mắt.

...

Nửa canh giờ trôi qua, sức chịu đựng của Tịch Nhan đã sắp cạn kiệt, đang định nổi trận lôi đình thì Trương Tư và Hồng Đậu dẫn nha hoàn phía sau kịp thời đi đến: “Tiểu thư, cô gia, có thể dùng bữa rồi chứ?”

Tịch Nhan gật đầu, phát phát tay. Nhìn Trương Tư và Hồng Đậu thu xếp mọi thứ, Tịch Nhan thầm nghĩ mình quả thật có mắt nhìn người, bọn họ đều là hai nha hoàn tốt, sở dĩ bất kính với Hạ Dạ Bạch là vì cảm thấy hắn không xứng với nàng chứ không có ác ý.

Hai tay chống cằm, đầu ngón tay nhẹ nhàng mân mê làn môi, đây là động tác quen thuộc của nàng lúc đang suy nghĩ: “Trương Tư, Hồng Đậu, sau này nhìn thấy Hạ Dạ Bạch phải gọi là Vương gia, thấy ta thì gọi Vương phi, biết chưa?”

Là “tiểu thư, cô gia” hay “Vương gia, Vương phi” thì cũng chỉ là cách xưng hô, theo nàng thấy chẳng có gì khác biệt lắm. Nhưng hiện tại, mấu chốt nhất chính là thay Tiểu Bạch lập uy ở Vương phủ. Nói vậy, khi nàng không ở bên cạnh, hắn cũng có thể ít bị ức hiếp hơn. Tuy nàng cho rằng cách xưng hô cũng chỉ như những lời gió thoảng mây bay, nhưng mà những người khác sẽ không nghĩ vậy, nếu ngay cả mình và hai nha hoàn bên cạnh đều xem thường Tiểu Bạch, thử hỏi còn ai tôn trọng hắn.

Hồng Đậu và Trương Tư nghe vậy, nhất thời thất thần trong chốc lát, nhưng khẩu khí của Tịch Nhan không cho các nàng nửa con đường sống để thương lượng, hai người liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu: “Vương phi, nô tì hiểu.”

Tịch Nhan gật đầu, không phải nàng thích phân chia ranh giới giữa người với người, đặc biệt hai người này lại là nha hoàn của mình. Nhưng mỗi người hành sự đều có cân nhắc riêng, như vậy mới đạt được lợi ích, đòi người cũng trở nên ý nghĩa. Trước kia nàng vì đạt được chức chương môn Võ gia mà cùng đồng bọn liều chết chiến đấu, còn bây giờ, Tịch Nhan đưa mắt nhìn Hạ Dạ Bạch, nàng muốn nam nhân này có được tôn nghiêm, đối với một Vương gia ngay cả ăn mày cũng có thể ức hiếp mà nói, đây quả thực là thiên phùng dạ đảm(1), nhưng nếu không thử, không nỗ lực thì làm sao biết có thể hay không?

Bữa trưa không phong phú lắm, thậm chí là vô cùng đạm bạc, tuy rằng nàng mới đến thế giới xa lạ này vào hôm qua, nhưng chỉ cần nghe thanh âm hô hấp của Trương Tư và tiếng lầm bầm của Hồng Đậu, dựa vào trí nhớ còn sót lại, Tịch Nhan dám khẳng định, cho dù là hạ nhân ở Tế Tước phủ cũng ăn uống tốt hơn so với nơi đây.

Hai món một canh, không có chút đồ mặn, thành thật mà nói, Tịch Nhan nhìn mấy loại rau quả vàng vàng và nước canh trong vắt có thể soi gương kia, trong lòng kích động muốn lật đổ cả bàn ăn.

Trước đây, mỗi ngày nàng phải huấn luyện thể năng với cường độ cao. Vì để giữ gìn thể lực mạnh mẽ, không muốn bản thân vừa đấu với đối thủ đã ngã xuống, mỗi ngày nàng phải bổ sung một nguồn năng lượng lớn. Nàng là người không có thịt thì không vui, đối với cháo trắng và mấy loại đồ ăn kia, nàng không hề có bất kỳ hảo cảm.

Dựa vào trí nhớ lúc trước của chủ nhân thân thể này, nàng biết đại khái Hạ Dạ Bạch là người cực kỳ không được sùng ái, cũng biết chi tiêu ăn mặc của hắn rất túng quẫn, nhưng mà --

Lưu Ly quốc giàu có cường đại, một bữa ăn như thế này, cho dù là thường dân cũng không vừa mắt. Trước đây ngày nào Hạ Dạ Bạch cũng bị người ngoài khi dễ, ngay cả cơm cũng ăn không no mà có thể trưởng thành như thế này, không thể không nói đây là một kỳ tích. Ngốc nhân có ngọc phúc, hắn quả thật được on trời ban.

Tịch Nhan đột nhiên nhớ tới lão quản gia cản đường nàng hôm qua, tặc đầu thử mực(2), mặc quần áo cũng là hàng xa xỉ lộng lẫy, bụng hơi phệ ra, điều này cũng dễ hiểu vì toàn bộ chi phí Tiểu Bạch ăn mặc đều bị hắn cắt xén. Xem ra hôm qua nàng đã nướng tay, vẫn chưa thể khiến hắn nhớ được bài học giáo huấn.

Tịch Nhan nhìn đồ ăn trên bàn, hai tay nhanh nắm chặt thành quyền, đôi mắt trong trẻo dường như sắp phun ra lửa.

“Vương phi.”

Trương Tư và Hồng Đậu nhẹ nhàng gọi Tịch Nhan một tiếng, hốc mắt của hai người đã sớm hồng hồng, đáy lòng sinh ra lo lắng. Tiểu thư mặc dù là thứ xuất nhưng rất được lão gia yêu thương, chi tiêu ăn mặc toàn là đồ tốt nhất, nào có chịu qua cực khổ như thế này.

Chẳng trách ngay cả ăn mày cũng có thể khi dễ Tiểu Bạch, đường đường là Vương gia cao quý nhưng lại ăn mặc kém xa so với tứ đẳng gia đình, dù hắn có bị đánh thế nào thì cũng sẽ không có người trong Vương phủ tìm bọn họ tính sổ. Một tên ngốc ngay cả cơm cũng không đủ no, làm sao có thể đánh thắng người khác. Mà những người kia có được đối tượng trút giận miễn phí, sao lại dễ dàng buông tha?

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch đứng dậy, dè dặt kéo áo Tịch Nhan, nàng vẫn còn đang ngăn người nhìn đồ ăn trên bàn? “Người -- người gả cho ta -- chịu khổ -- thật xin lỗi --”

Đôi mắt đã ngập nước như con chó nhỏ đáng thương, bộ dáng kia dường như sắp òa lên khóc. Trương Tư và Hồng Đậu đứng một bên nghe xong, ai cũng vô cùng sùng sốt. Vương gia này tuy là người đàn độn nhưng có tấm lòng son, so với hạng người như Ngũ vương gia không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Cái nhìn của bọn họ với Hạ Dạ Bạch cũng thay đổi không ít.

Tịch Nhan nhìn bộ dáng này của Hạ Dạ Bạch, lửa giận trong lòng càng lớn. Nàng vươn tay, chỉ nghe được thanh âm “bang bang bốp bốp”, hai món một canh phút chốc rơi xuống đất vỡ tan tành. Nàng đột nhiên xoay người, hai tay nắm thành quyền, hùng hổ bước đến trước mặt nha hoàn vừa rồi đưa cơm tới, quát một tiếng: “Cho quản gia lập tức tới gặp ta.”

(1) thiên phương dạ đàm chuyện “Nghìn lẻ một đêm”, là tập truyện dân gian đồ sộ và nổi tiếng của nhân dân Ả Rập, có nguồn gốc lâu đời trên xứ sở của các hoàng đế Arap cổ đại và được bổ sung qua nhiều thế kỷ bằng kho tàng truyện cổ dân gian các nước trong hệ ngôn ngữ Ấn-Âu, được lưu truyền rộng rãi ở Iran, Iraq, Ai Cập, Ethiopia,... sau đó phổ biến khắp Trung Đông. Không thể xác định được ai là tác giả của những truyện được kể trong Nghìn lẻ một đêm, vì đây chỉ là sự góp nhặt của những truyện tình, truyện phiêu lưu hay truyện thần thoại mà nhiều người truyền tụng, được nhiều người kể chuyện trau chuốt, tuyển lựa những cốt truyện hấp dẫn nhất và truyền bá qua nhiều thế kỷ trong dân gian. Cũng như truyện dân gian của các nước khác, những câu chuyện trong Nghìn lẻ một đêm phản ánh nguyện vọng và ước mơ của quần chúng nhân dân trong xã hội bị áp bức, đè nén. Họ luôn luôn mong muốn được sống trong cảnh thái bình yên vui, được gặp nhiều may mắn, hạnh phúc ấm no. Ở đây Tịch Nhan ám chỉ những điều hoang tưởng, khó thành hiện thực.

(2) tặc đầu thừ mục: kẻ trộm có ánh mắt gian tà, dùng để hình dung về mặt lén lút.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sát Khí

Tịch Nhan nhìn bộ dáng này của Hạ Dạ Bạch, lửa giận trong lòng càng lớn. Nàng vươn tay, chỉ nghe được thanh âm “bang bang bốp bốp”, hai món một canh phút chốc rơi xuống đất vỡ tan tành. Nàng đột nhiên xoay người, hai tay nắm thành quyền, hùng hổ bước đến trước mặt nha hoàn vừa rồi đưa com tới, quát một tiếng: “Cho quân gia lập tức tới gặp ta.”

Nha hoàn kia sợ hãi tới mức cả người run bần bật, nửa ngày cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ biết im lặng đứng một bên.

“Ngươi là kẻ điếc sao? Ta nói lớn tiếng như vậy còn không nghe thấy, cho Vương Quyền lập tức tới gặp ta ngay.”

Ngữ điệu của Tịch Nhan đột nhiên cao thêm vài phần, cả người nàng tản ra khí tức lạnh băng, sắc mặt âm trầm khiến người ta sợ hãi. Nếu không phải đã nhiều lần tận mắt chứng kiến, Tương Tư và Hồng Đậu cũng không cách nào chấp nhận nỗi sợ thật này, tiểu thư của các nàng từ giây phút tỉnh lại sau khi tự sát đã hoàn toàn thay đổi.

Hai người các nàng hầu hạ Tịch Nhan hơn mười năm, sớm quen với một tiểu thư dịu dàng thiện lương. Tịch Nhan đột ngột thay đổi, các nàng vẫn chưa thích ứng được, nhưng mà trong lòng hai người đều hiểu, bản thân ở hoàn cảnh như vậy, tiểu thư mới có thể bảo vệ tốt mình, mới có thể không bị khi dễ.

“Tiện tì, dám không nghe mệnh lệnh của Vương phi.”

Hồng Đậu không nghĩ ngợi nhiều, lập tức xông lên phía trước cho nha hoàn kia một tát, sau đó hung hăng đẩy nàng ta ngã sòng soài trên đất.

Cùng là hạ nhân, căn bản không có bất luận việc gì phải khó xử, có trách thì trách nha đầu kia không đem lời nói của tiểu thư để vào mắt, nếu không cho nàng ta một bài học, tiểu thư làm sao có chỗ đứng lâu dài trong Vương phủ?

Nàng và Tương Tư từ nhỏ lớn lên ở phủ Tể Tướng, chịu sự che chở của Tịch Nhan, chi tiêu ăn mặc không kém cỏi so với bất kỳ nha hoàn nào, chỉ tính riêng tiền hàng tháng tiểu thư khen thưởng cũng bằng một năm tiền công của hạ đẳng nha hoàn, trong phủ không có hạ nhân nào là không nể mặt các nàng.

Tiểu thư tuy là thứ xuất nhưng tài mạo song toàn, tất cả mọi người trong thiên hạ đều cho rằng tiểu thư sẽ gả cho hoàng tử có tiền đồ nhất nên một đám nha hoàn phủ Tể tướng thay phiên nịnh bợ nàng và Tương Tư tỷ tỷ, thật không ngờ cuối cùng tiểu thư lại gả cho Thất vương gia. Những lời tiểu thư nói hôm qua một chữ cũng không sai, nếu ngay cả các nàng cũng bất kính với Vương gia, thử hỏi Vương phủ này còn ai phục hần, mà nếu không ai phục hần thì khi đó Vương phi đặt ở đâu?

Cùng lắm chỉ là một nha hoàn đưa com, mới bước vào cửa đã bày ra điệu bộ bề trên, đem hộp đựng thức ăn giao cho Tương Tư cũng không chào hỏi Vương phi một tiếng, thậm chí ngay cả Vương gia cũng không thèm liếc mắt lấy một lần. Nha hoàn như vậy, nếu còn nhân nhượng khẳng định sẽ được đẳng chân lân đẳng đầu, tiểu thư thân là Vương phi còn bị đối xử như thế chứ đừng nói chỉ nàng và Tương Tư là hai hồi môn nha hoàn.

“Vương phi hỏi ngươi đó? Điếc ư?” Hồng Đậu cao giọng, đáng đáp kia dường như ần giấu cái gì đó sắc bén, bởi vì phần nộ mà hai bên má đỏ ửng lên.

Tịch Nhan quan sát hết thấy, đáy mắt ánh lên tia hải lòng, vốn tưởng rằng chỉ là một nha hoàn hấp tấp, không ngờ nha đầu này lại cực kì thông minh. Tương Tư âm trầm nội liễm, không kiêu ngạo không nóng nảy, Hồng Đậu nhanh nhẹn nhanh miệng, phản ứng nhạy bén, thông minh khác thường, hai nha hoàn này, một tĩnh một động, hoàn toàn có thể trở thành trợ thủ đắc lực của nàng.

“Chỉ là một nha hoàn, nhìn thấy vương phi cũng không hành lễ, là ai cho ngươi ăn gan hùm mật gấu?.”

Tương Tư lạnh giọng chất vấn, nha hoàn ngã trên đất kia bị Tương Tư và Hồng Đậu dọa cho sợ hãi đến mức khóc lóc nỉ non, vội vàng bò đến trước mặt Tịch Nhan, níu kéo quần áo của nàng: “Nô tì biết sai rồi, Vương phi đại nhân đại lượng tha cho nô tì.”

“Gian phòng hôm nay còn chưa quét dọn, ngươì ngã trên đất, cả người dính đầy bụi, thế nào, quần áo của ta là khăn lau cho người sao?”

Xiêm y thuần trắng, tuyệt mỹ dung nhan, khoe miệng nàng nhếch lên, phảng phất như đóa tuyết liên nở rộ, nhưng đối với nha hoàn quý trên đất kia mà nói chẳng khác nào ma quỷ tươi cười, sợ hãi tới mức khóc lóc rút tay lại, đập đầu cầu xin tha thứ.

“Vương phi, nô tì sai rồi, người tạm tha cho nô tì một lần được không? Tất cả là do quản gia sai khiến nô tì làm vậy, nô tì mà không làm theo, quản gia sẽ đuổi nô tì đi. Nô tì trên có già, dưới có ấu đệ, tất cả chỉ biết trông cậy vào một mình nô tì. Nô tì thật sự không dám nữa.”

Nha hoàn trên đất khóc lóc thảm thiết, hận không thể ôm đùi Tịch Nhan kể ra tình cảnh thê lương của mình, nghe nói Vương phi tài mạo song tuyệt, tâm địa Bồ Tát, tin tưởng mình nhất định sẽ được tha thứ, đáng tiếc nàng sai lầm rồi, Mạc Tịch Nhan sớm đã không còn là Mạc Tịch Nhan trước kia nữa.

Tịch Nhan không chút do dự một cước đá văng nha hoàn kia ra khỏi giày mình, bởi vì dùng sức quá mức nên người nọ ngã trên mặt đất, máu mũi chảy không ngừng.

“Biết sai lầm rồi chứ?”

Tịch Nhan cười lạnh hỏi. Nha hoàn kia ôm cái mũi đầy máu, đầu óc mơ màng, loáng thoáng chỉ nghe được tiếng Tịch Nhan chứ hoàn toàn không nhận thấy giọng điệu lạnh băng của nàng, vội vàng ra sức gât gât đầu: “Nô tì biết sai rồi.”

“Nhà người trên có già, dưới có trẻ thì liên quan gì đến ta, ta không phải Quan Âm Bồ Tát đại từ đại bi, không có nghĩa vụ cứu vớt các người, ta cũng không phải thánh mẫu Maria, bây giờ mới biết sai lầm, đầu óc người đề đầu vậy, nhét toàn rom rạ thôi sao? Vết thương lành sẹo sẽ quên đau, đêm qua ta vừa giáo huấn các người, đảo mắt chưa tới một ngày đã nếm lời ta nói lên chín tầng mây. Đây là Vương phủ, Vương gia mới là chủ tử của các người, Vương Quyền cùng lắm chỉ là hạ nhân, dựa vào cái gì mà điều võ giương oai. Xem ra nếu ta không giáo huấn một chút, các người sẽ không nhớ lâu được.”

“Hong Đậu, và mồm cho ta.”

“Oa oa – “

“Oa oa – “

Tịch Nhan vừa ra lệnh cho Hong Đậu, đang chuẩn bị vả mồm nha hoàn kia thì Hạ Dạ Bạch ngồi bên cạnh đột nhiên khóc lớn tiếng.

Tịch Nhan xoay người nhìn hấn, đang êm đẹp khóc lóc cái gì?

“Nhan Nhan thật hung dữ a – “

Tịch Nhan nhất thời toát mồ hôi lạnh, nàng độc ác, nàng hung dữ còn không phải vì hấn sao? Nếu hấn không chịu thua kém người khác thì hôm nay nàng cần gì phải làm ra loại chuyện này.

“Nhan Nhan bộ dạng này là trách ta sao?”

Coi như người tự mình hiểu lấy, không trách người thì trách ai, thân là Vương gia, cho dù có đàn độn thế nào cũng không thể bắt lực đến vậy.

“Nhan Nhan, người quả thật trách ta.” Hạ Dạ Bạch chỉ vào Tịch Nhan đang bùng bùng hung thần ác sát, khóc càng lớn hơn.

“Tiểu Bạch, ta không có hung dữ với người.” Tịch Nhan nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Dạ Bạch lau nước mắt, hết như cô vợ nhỏ đi đến trước mặt Tịch Nhan, kéo kéo quần áo của nàng, khịt mũi một cái: “Đánh người rất đau, không cho phép Nhan Nhan giống con chuột đánh người tùy tiện.”

“Con chuột là ai?” Giọng điệu Tịch Nhan vẫn còn mang theo giận dữ.

“Ha ha, ngay cả con chuột cũng không biết.” Hạ Dạ Bạch buông tay Tịch Nhan, chỉ vào mặt nàng, dường như đang nói: Người thật ngốc!

“Con chuột là – quản – gia – ” Nha hoàn trên đất run rẩy thay Hạ Dạ Bạch trả lời câu hỏi của Tịch Nhan.

Con chuột? Quản gia? Tên kia mặt mày lấm la lấm lét, quả thật giống con chuột, nhưng là một con chuột hèn hạ.

“Bởi vì Vương gia gọi như vậy trước mặt quản gia, quản gia vô vùng tức giận, cho người đánh Vương gia rất nhiều bạt tai.”

Trong phòng nhất thời im ắng không còn một tiếng động, nha hoàn quý trên mặt đất dè dặt ngẩng đầu, bất ngờ chạm phải ánh mắt của Tịch Nhan. Người hồ đồ như nàng ta cư nhiên cũng nhận ra được – sát khí.

Chương 14: Thanh Lý Môn Hộ (1)

Một lúc lâu sau, đại sảnh Vương phủ đã đứng đầy nô bộc, người nhìn ta, ta nhìn người, ai nấy đều cảm thấy hoảng loạn, không rõ tân Vương phi này có ý tứ gì.

Ngày thường, mọi chuyện lớn nhỏ trong Vương phủ đều do quản gia Vương Quyền định đoạt. Vương gia là một kẻ đàn độn, bị đánh không trả đòn, bị mắng cũng không biết nói lại, đã vậy còn có thể vui cười hơn hờ.

Quản gia vốn không để hấn vào mắt, cho dù là tử đẳng gia đình cũng có thể tùy ý khi nhục, chỉ tiêu ăn mặc tốt hơn hấn rất nhiều, vì thế lần này hạ nhân trong Vương phủ không coi tân Vương phi ra gì. Thiên kim phủ Tề tướng tài mạo song toàn thì thế nào, dù sao cũng chỉ là thứ xuất, nếu được yêu chiều, Tề tướng làm sao có thể gả nàng cho Thất vương gia, nghe nói nàng ta còn là một nữ tử có tâm địa Bồ Tát, bất quá là cho Vương phủ thêm một cái bình hoa trang trí mà thôi, bọn họ căn bản không có gì bận tâm, thậm chí còn mừng thầm vì sẽ có thêm một chủ tử để khi nhục đùa bỡn, đâu nghĩ đến Vương phi này lợi hại như vậy.

Hôm qua, không ít người đã biết thủ đoạn của Tịch Nhan. Quản gia bị nàng cho một trận quyền đấm cước đá thế thảm, cái này cũng chưa tính, đường đường là thân phận công tử con Lẽ bộ Thượng thư, năng cư nhiên không chút lưu tình đánh rớt toàn bộ răng người ta, tuyệt không chùn tay. Một vài người từng nếm qua đau khổ dưới tay Tịch Nhan nghe tin Vương phi muốn toàn bộ tập trung ở đại sảnh liền không dám chậm trễ, lập tức bỏ hết công việc còn dở dang vội vàng chạy tới. Đương nhiên cũng có không ít người hoàn toàn chẳng biết gì cả, nhìn thấy Tiểu Cúc mặt mũi bầm dập đến báo thì hoảng sợ vô cùng, nghe nàng ta kể hết ngọn nguồn mọi chuyện, thử hỏi còn ai dám kháng mệnh. Một đám người tụ tập ở phòng khách mà chẳng biết nguyên nhân vì sao, ai nấy đều không dám thở mạnh.

Mọi người sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Ước chừng qua nửa khắc, Tịch Nhan kéo Hạ Dạ Bạch đi đến, phía sau là hai hồi môn nha hoàn. Một thân xiêm y trắng thuần, khoe miệng khẽ nhếch lên cười, nàng chậm rãi bước ra đại sảnh, rõ ràng là mỹ mạo khuynh thành rất hợp với nụ cười dịu dàng kia, dưới ánh mặt trời phảng phất như Quan Âm Bồ Tát tỏa vàng hào quang, thế nhưng lại làm người ta rung mình.

Tịch Nhan kéo Hạ Dạ Bạch ngồi ở vị trí chủ vị, Hạ Dạ Bạch chẳng khác nào đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, vừa ngồi xuống đã bật dậy, Tịch Nhan bắt nắn trừng hấn, hai tay ấn chặt bờ vai ép hấn ngồi xuống.

Bộ dáng kia giống như chỉ tiếc sắt rèn không thành thép, Tiểu Bạch chợt cảm thấy ủy khuất. Hấn ghen miệng, đôi mắt ngân ngấn nước như chó con: “Nhan Nhan, người đã nói không hung dữ với ta.”

Tịch Nhan bất đắc dĩ, nàng hung dữ với hấn khi nào, nàng làm tất cả những điều này cũng là vì hấn, nhưng người nào đó đầu óc không thông, nàng có ý tốt lại bị hiểu lầm.

“Chỗ này vốn là vị trí của người, người không ngồi thì ai ngồi?” Trong lòng Tịch Nhan đầy lửa nhưng đối với Hạ Dạ Bạch vẫn là ôn tồn. Chờ giải quyết mọi việc xong, nàng phải lột da những người kia để hạ hỏa.

“Ô ô – - “

Tịch Nhan im lặng cũng không sao, nhưng đằng này nàng lại nói thế, Hạ Dạ Bạch lập tức kéo tay Tịch Nhan, nhảy dựng khỏi ghế ngồi, khóc thành tiếng.

“Tiểu Bạch.” Tịch Nhan ảm đạm tức giận.

“Ô ô, Tiểu Bạch không – - không dám.”

Hấn chỉ vào chiếc ghế còn ngồi chưa ấm: “Quản gia – muốn – - đánh ta.”

“Hấn dám!”

Giọng điệu Tịch Nhan như xé gió, suýt chút nữa đâm thủng màng nhĩ người khác. Nàng kéo tay Hạ Dạ Bạch, hai người đồng thời ngồi xuống vị trí chủ vị cao đường, lạnh lùng quét mắt nhìn một đám hạ nhân khúm núm dưới kia, ánh mắt mang theo rét lạnh thấu xương.

Tịch Nhan mỉm cười, nàng bỗng nhiên đứng dậy đi đến trước mặt đám nô bộc hàng ngũ chỉnh tề, chỉ vào mặt Hạ Dạ Bạch, cao giọng hỏi: “Ta hỏi các người, ai đây?”

Bọn hạ nhân nhìn nhau, không hiểu tân Vương phi này có dụng ý gì, thoáng chốc không một ai dám lên tiếng.

“Không biết sao?”

Nàng cười khế, thanh âm kia rất mềm mại nhưng ánh mắt lại rét căm, không khí chung quanh phút chốc như bị đóng băng.

“Không thể tưởng tượng được nô tài trong phủ lại không nhận ra chủ tử của mình. Nuôi nô tài như vậy làm gì, nô tài là phải vùng lên chống lại chủ tử ư?”

Lời vừa nói ra, đám hạ nhân đồng dạng kinh ngạc, trong lòng sinh ra cảm giác lo sợ, một đám nhắt loạt quỳ trên mặt đất, không biết ai đã lên tiếng trước: “Là vương gia.”

Mọi người lập tức tỉnh ngộ, vội vàng dập đầu hô to: “Là vương gia!”

“Vương gia mới là chủ tử của chúng ta.”

“Vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Một tiếng lẩn át một tiếng, đám nô tài e sợ Tịch Nhan không vui sẽ dẫn đến kết cục toàn thân thương tổn, bọn họ không phải Vương gia, bị đánh không những không đau mà còn có thể vui tươi hơn hớ.

“Nguyên lai các ngươi còn biết là Vương gia.”

Tịch Nhan cười đến mức không thể dừng lại, ánh mắt sắc bén đảo qua những gương mặt bất an, nàng trở về vị trí cũ, lẳng lặng ngồi xuống, bụng nước trà hóp một ngum nhỏ, nắp đập chạm với chén trà phát ra tiếng vang thanh thúy, từng chút từng chút đánh vào trái tim những người kia, một đám kinh hồn bạt vía, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tịch Nhan tựa hồ như đang hưởng thụ loại không khí này, nàng xoay người cầm tay Hạ Dạ Bạch, cười khê một tiếng: “Vương gia, nhìn thấy không? Vị trí này là của ngươi, ta nói là của ngươi thì sẽ là của ngươi, quân gia là cái gì, ngươi là Vương gia, chỉ cần một câu nói của ngươi, ta lập tức có thể lấy mạng hắn.”

“Vương phi nói rất có lý, đây là Vương phủ, nô tài khi nhục chủ tử, dĩ hạ phạm thượng, tuyệt đối không thể tha thứ.” Trương Tư và Hồng Đậu quỳ gối trước Hạ Dạ Bạch, thái độ cung kính.

“Chúng nô tài sau này nhất định hầu hạ Vương gia Vương phi thật tốt, tuyệt không dám lơ là.” Bọn hạ nhân vội vàng phụ họa theo.

“Vậy sao?”

Tịch Nhan lạnh lùng nở nụ cười. Đột nhiên nàng đứng dậy, mạnh mẽ vung chén trà trên tay xuống đám người phía dưới, chỉ nghe một tiếng “bốp” giòn vang, trên đất ngổn ngang mảnh vỡ, nước trà nóng bỏng bắn tung tóe ra chung quanh, dù là da dày thịt béo đến đâu thì trên tay đám hạ nhân cũng ngay lập tức nổi lên vết phồng rộp, nhưng không ai dám phát ra tiếng rên rĩ.

“Quân gia đâu? Tại sao bây giờ còn chưa tới, có phải muốn Vương gia ba quỳ chín lạy mời hắn đến không?” Tịch Nhan hùng hổ, hai tay nắm chặt phát ra tiếng kêu răng rắc.

“Quân gia -- gia -- bị thương -- nên dưỡng -- dưỡng bệnh -- ” Gia đình kia lắp bắp, nói có mấy chữ mà nửa ngày mới xong.

“Bị thương? Ta cho phép hắn dưỡng bệnh ư? Vương gia cho phép ư? Tất thử rồi chẳng? Ở Vương phủ, chỉ có người chết mới có thể cường lại lời ta và mệnh lệnh của Vương gia.” Nét mặt nàng lạnh lùng, thanh âm âm giảo băng hàn thấu xương.

“Nô tài -- nô tài -- lập tức -- đi -- đi -- gọi.”

Vài người cúi đầu, chật vật lẩn ra ngoài, hận không thể biến thành con thỏ chạy thoát khỏi nơi bức bách này.

“Tính kiên nhẫn của ta có hạn, nếu trong vòng nửa khắc còn chưa tới, ta lập tức quăng hắn cho chó ăn.”

Trương Tư một lần nữa ngậm trà cho Tịch Nhan. Nàng ngồi một bên cùng Hạ Dạ Bạch cười cười nói nói, vừa nhàn nhã uống trà. Bọn hạ nhân quỳ trên mặt đất chưa được sự cho phép, ai cũng không dám đứng lên, trong lòng thầm hận nghiêng răng nghiêng lợi, tân Vương phi này dù lợi hại thế nào thì cũng chỉ là nữ tử, đợi quân gia đến đây đảm bảo cho nàng ta mất mặt. Nghĩ như vậy, trong lòng bọn họ thăng bằng không ít.

Trong lúc Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch đang cười cười nói nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng hô.

“Vương phi, quân gia đã đến.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thanh Lý Môn Hộ (2)

Trong lúc Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch đang cười cười nói nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng hô.

“Vương phi, quân gia đã đến.”

Vừa rồi có người đến thông báo, một vài gia đình ở hàng đầu còn bám lại cho Tịch Nhan vài lần nhưng nàng tựa hồ như cái gì cũng không nghe thấy, nhẹ nhàng nâng chung trà Tương Tư vừa pha, nhàn nhã hớp một ngụm, nhìn hơi nước bốc lên khỏi chén, nàng cười nhạt, thanh âm rất nhẹ, tựa như gió mùa hạ lướt qua mặt hồ, nếu không chú ý sẽ khó có thể phát hiện.

Hắn tưởng mình là ai? Chỉ là một quân gia mà cũng muốn Vương gia Vương phi đích thân nghênh đón hay sao? Có phải muốn nàng ba lạy chín vái nói quân gia kim an, thiên tuế thiên tuế thiên tuế không? Thật quá mức nực cười.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch tiến đến trước mặt Tịch Nhan, nhẹ nhàng kéo kéo áo nàng, hai con mắt xoay tròn, môi mím lại hơi run run, bộ dáng tội nghiệp như muốn đứng lên nhưng lại bị Tịch Nhan gắt gao ấn chặt: “Ngồi đằng hoàng.”

Hạ Dạ Bạch nghẹn lời, hai mắt nhìn Tịch Nhan không chớp.

Quân gia đáng chết này, nếu không phải bị hắn ăn hiếp đến thâm thâm, Tiểu Bạch cũng sẽ không thể nào sợ hắn như vậy. Tốt, rất tốt, quả là một quân gia “tận trung”.

Tịch Nhan đến bên Hạ Dạ Bạch, ngồi xuống trước mặt hắn, gương mặt nàng áp sát vào mặt nạ lạnh băng, bộ dáng ôn nhu: “Ngoan, nếu không dám nhìn thì nhắm mắt lại.”

Tịch Nhan cười, nhẹ nhàng xoa đầu hắn.

Mạnh thắng yếu bại, cá lớn nuốt cá bé là những điều nàng được giáo dục, kẻ mạnh thật sự phải có đầu óc thông minh, đồng thời nắm đấm cũng phải mạnh hơn người khác, có thể trở thành người cầm quyền cuối cùng của Võ gia, nàng quả thật có dùng chút trò khôn vặt, nhưng nếu như không có thân thù tốt, nàng sớm đã bị đánh bại, lâm vào tình cảnh kiếm tiền bằng việc giết người.

“Tương Tư, Hồng Đậu, trông chừng Tiểu Bạch thật tốt.”

Thời điểm Tịch Nhan xoay người, vừa khéo nhìn thấy quân gia Vương Quyền ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại nhàn nhã tựa về phía sau, tay chân đều quấn băng vải màu trắng, được bốn đại hán khiêng vào cửa lớn, cẩn thận đặt trên mặt đất.

Khóe miệng Tịch Nhan nhếch lên tạo thành một độ cong sắc bén như đao kiếm, hai mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

“Không biết Vương phi tìm nô tài đến có chuyện gì quan trọng?”

Vương Quyền vẫn bất động tựa vào ghế như trước, chỉ hơi hơi hé mắt ra liếc nhìn Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch ngồi ở vị trí chủ tọa, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại, thần thái kiêu căng, rõ ràng xem chỗ này là địa bàn của mình, hoàn toàn không coi Hạ Dạ Bạch và Tịch Nhan ra gì.

Bốn tên vạm vỡ vừa nâng hắn vào kia có làn da đen bóng, đứng im không nhúc nhích nhìn đám hạ nhân quỳ trên đất như bức tượng điêu khắc

Tịch Nhan lạnh lùng cười: “Cầu nô tài không biết xấu hổ.”

Trong nháy mắt nói ra mấy từ ngắn ngủi kia, Tịch Nhan đã linh hoạt lách qua mấy tên đại hán, nhanh như chớp vọt đến trước mặt quân gia Vương Quyền, động tác so với lúc giáo huấn Lý Kiến Huy ở lễ thành hôn còn nhanh hơn mấy lần.

“Đáng chết.”

Hai chữ như lưỡi dao sắc bén, Tịch Nhan hung hăng đập Vương Quyền một cước. Vương Quyền kêu “ai ư”, sợ hãi tới mức mở to mắt, cả người vồ ếch trên mặt đất.

Bọn này điều bộ cao ngạo, chắc chắn là do bình thường khi dễ Tiểu Bạch đã quen. Hôm nay, nàng muốn tại Vương phủ này lập uy, để cho chúng biết ai mới là chủ tử thật sự.

Chẳng lẽ bọn chúng cho rằng nàng ngu ngốc đến nỗi không biết trong lòng chúng tính toán chuyện nhỏ nhặt gì sao? Bản thân thì quỳ trên đất cầu xin tha thứ nhưng trong lòng lại gửi gắm hy vọng vào Vương Quyền, chờ hắn thay mình lấy lại công đạo. Tính toán rất được, nhưng mà tiếc là không biết chọn đối tượng. Mặc Tịch Nhan nàng không phải người dễ ức hiếp, có câu giết gà dọa khỉ, nàng phải giết con gà trống đầu sỏ đi mới có thể bình ổn được ý nghĩ cuồng ngạo của đám khỉ con kia.

Vương Quyền ngã trên mặt đất, mấy người đại hán bên cạnh cuống quýt muốn lại đỡ nhưng bị ánh mắt của Tịch Nhan làm cho giật mình, bất động tại chỗ không dám lộn xộn. Trong nháy mắt, toàn bộ phòng khách trở nên yên tĩnh không một tiếng vang.

Vương Quyền xoay người, vẻ kiêu căng trên mặt biến mất không dấu vết, đôi mắt chuột đáng khinh bắn ra tia ác độc, liếc chết nhìn chằm chằm Tịch Nhan.

“Vật như vậy, Vương phủ không cần.”

Tịch Nhan vọt lên, nâng chân giẫm một phát vào giá ghế dựa, “bốp” một tiếng, vụn gỗ bắn ra chung quanh, những người phía dưới hai mắt tròn tròn, tia hy vọng xa vời vừa mới sinh sôi cuối cùng cũng bị bốp chết.

“Vương phi có ý gì?”

Mắt chuột hung tợn trừng nàng, ánh mắt độc ác hận không thể nhào lên xé xác Tịch Nhan thành nhiều mảnh nhỏ.

“Còn không biết rõ thân phận của mình sao? Vương gia là chủ, quân gia là bộc, nô tài tới gặp chủ tử còn ngồi ghé bốn người khiêng, quả là những điều chưa hề nghe. Nếu như vậy, chẳng lẽ vẫn vô bá quan cả triều muốn cầu kiến Hoàng Thượng đều phải ngồi kiệu tám người khiêng? Thân là nô tài, ta thấy người không có một chút tôn kính nào với chủ tử, ta thật sự tò mò, ai mới là chủ nhân của Vương phủ này, còn nữa – -”

Tịch Nhan đi đến trước mặt Vương Quyền, ngồi xổm người xuống, căm ghét bắt lấy cổ áo hắn, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, xiêm áo Vương Quyền mặc trên người toàn bộ biến thành những mảnh nhỏ: “Ta thật không biết có nô tài nhà ai lại mặc đồ tốt hơn chủ tử không.”

Tịch Nhan nắm cổ hắn hung hăng đẩy ra sau, tiếp đó đặt tay lên vết thương còn băng bó vài trắng kia xoa xoa nắn nắn, dựa vào trí nhớ, nàng dùng sức bóp mạnh vào vị trí bị thương của hắn: “Trường rằng chủ tử dễ bắt nạt thì có quyền xúc phạm ư? Cho rằng ta chỉ là một thứ nữ thì sẽ không xem thân phận Vương phi ra gì ư?”

Tay Tịch Nhan một đường dờn xuống dưới, cuối cùng dừng tại bụng của Vương Quyền, ra sức đánh một cái: “Bản thân mình thì ăn sơn hào hải vị, cho Vương gia ăn rau xanh cải củ, chỉ là một quân gia thấp bé mà dám cất xén tiền của chủ tử, dựa vào điểm này đã có thể đưa người đến quan phủ tra xét.”

Cả người Vương Quyền bị đẩy ngã xuống đất, không dám kêu ca, nhưng vẻ hung ác vẫn như cũ, đôi mắt chuột nheo lại thành hình tam giác ngược, dường như là đang thận trọng đánh giá những lời của Tịch Nhan.

“Đây là ánh mắt mà nô tài nên có sao? Còn dám đánh giá chủ tử, thế nào, hoài nghi năng lực của ta. Người đâu, bắt hắn đưa đến nha môn, ta muốn xem một chút mệnh hắn lớn hay là rơi vọt lợi hại?”

“Vương gia, người không thể đối xử với ta như vậy.”

Nhận thấy Tịch Nhan không giống như nói đùa, cặp mắt chuột cuồng quít dờn ánh nhìn sang Hạ Dạ Bạch.

Hạ Dạ Bạch ngồi ở vị trí chủ tọa, cơ thể co rúm nhích về phía sau một chút.

“Thân là nô tài, không ai dạy người lời nào nên nói, lời nào không nên nói ư? Hồng Đậu, vả miệng.”

“Vâng, tiểu thư.”

Hồng Đậu phát tay áo, bộ dáng rất hung hăng. Bàn tay vung lên sắp sửa đánh người. . .

“Ta là quân gia do Hoàng hậu phái đến, các người ai cũng không được đánh ta.” Dưới tình thế cấp bách, Vương Quyền hét to.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thanh Lý Môn Hộ (3)

“Ta là quân gia do Hoàng hậu phái đến, các người ai cũng không được đánh ta.” Dưới tình thế cấp bách, Vương Quyền hét to.

Tịch Nhan kinh ngạc đến mức không thể tin vào tai mình. Hoàng hậu? Đường đường là mẫu nghi Lư Ly quốc, nếu như nói là hoàng tử khác thì Tịch Nhan còn có thể chấp nhận, dù sao cũng là con của Hoàng thượng, làm vậy có thể cho người ta thấy tâm lòng quốc mẫu bao la của bà, thuận tiện cũng có thể xóa bỏ thế lực phía sau những hoàng tử kia. Nhưng mà Tiểu Bạch. . . Thôi bỏ đi, nàng không muốn đã động đến lão công của mình, nhưng sự thật rành rành ra đây, một người bị Hoàng thất vứt bỏ, nói thẳng ra là tên đần vô năng, muốn thân phận không có thân phận, muốn bối cảnh không bối cảnh, muốn gia thế không có gia thế, nàng thật sự không nói quá tí nào.

Hoàng hậu mỗi ngày đấu đá với những nữ nhân trong hậu cung còn chưa đủ, làm gì có thời gian quan tâm chuyện của Tiểu Bạch. Nếu bà ta đã có lòng tính toán, chỉ bằng đi lôi kéo những đại thần khác còn thực tế hơn. Tuy rằng nhị Hoàng tử dựa vào thế lực gia tộc Hoàng hậu mới được sắc phong Thái tử, nhưng vì thân thể suy yếu bệnh tật nên nhiều lần bị triều thần dâng sớ xin phế, những ý kiến như vậy ngày một nhiều mà đối tượng Mạc Tịch Nhan này thích là đương triều tử Hoàng Tử, trời sanh tính tình không chịu trời buộc, hắn cũng chính là người được Hoàng thượng yêu thương nhất trong tất cả các Hoàng tử. Mẫu phi của hắn- Lệ phi nương nương, là quý phi đương triều, đứng sau Hoàng hậu, thế lực ủng hộ bà ta mặc dù yếu hơn Hoàng hậu, thoát

nhìn bề ngoài tình thế có vẻ không thuận lợi, nhưng sự thật lại là một ưu thế. Nếu không phải vị quân vương kia nguyện ý bị người ta điều khiển như một con rối thì là gì?

Mấy năm nay, gia thế của Vương Hoàng hậu không ngừng thâm nhập vào toàn bộ triều đình. Mặt khác Lệ phi rất được Thánh sủng khiến cho cả gia tộc thom lây. Việc này rất có khả năng là do Hoàng Thượng cố ý dụng nê, mục đích chính là bồi dưỡng một thế lực ở triều đình để có thể chống lại thế lực nhà họ Vương. Cò vạc tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nhưng Tịch Nhan vẫn không hiểu, Hoàng hậu sai khiến quân gia trông chừng Tiểu Bạch là có ý gì? Tịch Nhan lờm Vương Quyền, nhớ đến thái độ kiêu căng vừa rồi của hắn mới giật mình, nói như vậy, mọi hành động của hắn đều là chủ ý của Vương hoàng hậu, rốt cuộc giữa Tiểu Bạch với bà ta có ân oán gì? Ngày đại hôn, trên đường cái hình như có người nói rằng mười năm trước hoàng cung nổi lên trận lửa lớn, Tiểu Bạch chính là bị trận lửa kia hủy dung, nhưng đêm đó nàng lấy mặt nạ hắn xuống, dung nhan kia khó ai sánh bằng, vậy tại sao hắn cứ luôn đội mặt nạ? Trận lửa lớn kia và hoàng hậu có quan hệ hay không?

Chẳng lẽ Hoàng hậu hãm hại Tiểu Bạch bởi vì mẫu phi của hắn, nhưng mà mẫu phi của Ngốc Vương gia nàng chưa từng nghe qua bất kỳ lời đồn đại nào, một nữ tử không danh không tiếng như vậy, đối với Vương hoàng hậu căn bản là không có một chút uy hiếp. Lẽ nào người Hoàng Thượng yêu sâu đậm chính là mẫu phi của Tiểu Bạch, Vương hoàng hậu vì ghen tị nên thiết kế hết thảy, Tiểu Bạch may mắn còn sống cho nên bà ta tiếp tục trả thù. Nàng nhỏ vào. Nàng đang suy nghĩ cái gì đây? Vị Hoàng đế này quả thật phong lưu đa tình, hậu cung ba ngàn giai lệ, hơn nữa, nếu như đó là đứa con mà nữ nhân mình yêu nhất sinh hạ thì sẽ tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào ức hiếp. Hoàng hậu làm vậy rốt cuộc là vì cái gì? Hay là Vương Quyền đang nói dối?

Tịch Nhan xoay người, đi đến trước mặt Hạ Dạ Bạch. Hạ Dạ Bạch cúi đầu, liên tục xoắn xuýt góc áo, sau một lúc lâu nom nóp lo sợ mới mở miệng, khó khăn thốt ra mấy chữ: “Hắn- -là – -quân – -quân gia –mẫu hậu – - sai- đến.”

Xoay người, Tịch Nhan rõ ràng nhìn thấy tia đắc ý trong đôi mắt chuột kia, quả thật là Hoàng hậu sai tới, hắn không hề nói dối.

Mẫu nghi của một quốc gia? Hoàng hậu? Dưới đáy lòng Tịch Nhan cười lạnh. Thật có lỗi, hôm nay nàng thậm chí muốn thay Tiểu Bạch lập uy mà không quan tâm đối tượng là ai, cho dù là người Hoàng Thượng sai tới để khi dễ Tiểu Bạch thì cũng chỉ có một con đường chết, nàng thật muốn nhìn xem Hoàng hậu có thể làm gì nàng, dù cho Tiểu Bạch là một hoàng tử không được yêu thương đi chăng nữa, nhưng nếu chuyện này truyền ra, để xem bà ta làm cách nào ngăn chặn miệng mồm thiên hạ. Quốc mẫu như vậy, thậm chí có là thái hậu thì cũng chẳng mấy ai ủng hộ.

Nàng cười khẩy: “Vương gia, khế bán thân của bọn họ đâu?”

Ở phủ Tể tướng, khế bán thân do Đại phu nhân trực tiếp cất giữ, Tịch Nhan chỉ hy vọng khế bán thân này nằm trong tay Hạ Dạ Bạch.

“Khế bán thân?”

Hạ Dạ Bạch nhăn mày, dường như đang suy nghĩ điều gì. Tịch Nhan hơi xoay người, bắt gặp sắc mặt Vương Quyền bỗng nhiên thay đổi, trong lòng chợt cảm thấy vui vẻ, thứ này quả nhiên trên tay Hạ Dạ Bạch, nàng vẫn còn vũ khí bí mật để đối phó.

“Đừng rồi, nghĩ xem người để chỗ nào?” Tịch Nhan nhăn nheo, rất nhẹ nhàng dụ dỗ.

“A – - “

Hạ Dạ Bạch giơ ngón tay, cao hứng nhảy dựng lên, Vương Quyền đang ngồi xổm lên lên liếc Hạ Dạ Bạch một cái, vẫn là ngân bạch mặt nạ, chẳng có gì khác, nhưng tại sao ngân bạch mặt nạ kia lại toát ra hàn ý.

“Có phải là một tờ giấy mỏng, bên trên có ấn dấu tay hồng hồng xấu xấu không? Ta để trong phòng.”

Hạ Dạ Bạch ngồi xổm, kéo kéo ống tay áo Tịch Nhan, khoe miệng cong lên rất đáng yêu.

Tịch Nhan không lập tức lên tiếng, quả nhiên sắc Vương Quyền đã trắng bệch vài phần, cặp mắt độc ác vô thần rũ xuống. Nàng gật đầu: “Vương gia nói cái kia là, chính là...”

Nàng kéo tay Tiểu Bạch, cười trông cực kỳ đắc ý. Nhìn thấy sắc mặt đám hạ nhân kia đã xám như tro, trong lòng thoải mái vô cùng.

“Vương gia, người và Trương Tư cùng đi mang thứ kia tới nhé”

“Ta không cần.”

Hạ Dạ Bạch không chút suy nghĩ buông tay Tịch Nhan, hắn ghen miệng, bộ dáng thật tùy hứng. Tịch Nhan đau đầu. Chẳng lẽ hắn không thấy quân gia và những người kia làm càn sao? Hay là muốn đợi đến khi bị bọn chúng đánh hắn mới có thể khôn ra?

“Vậy người nói cho Trương Tư để ở chỗ nào, ta sai nàng ta đi lấy.”

Nàng quả thực không có tiền đồ, đối với khuôn mặt kia lại hạ không được quyết tâm, không thể xuống tay. Quên đi, cho hắn mở rộng tầm mắt về thủ đoạn bạo lực của nàng cũng tốt, để xem sau này hắn có còn dám không ngoan ngoãn nghe lời. Bản thân mình không nở xuống tay nhưng cho hắn tận mắt chứng kiến nàng ra tay với người khác cũng tốt, xem sau này hắn có còn nói nàng hung dữ với hắn nữa không.

“Quân gia, người bây giờ là người của ai?”

Tịch Nhan chậm rãi xoa nắn ngón tay, nhẹ nhàng thổi thổi. Những người phía dưới cảm thấy ngón tay kia như thể là của chính mình, chỉ cần bóp nhẹ một cái xương cốt sẽ bị nghiền nát thành tro.

“Vương phi tha mạng, vương phi tha mạng a.”

Vương Quyền quỳ trên mặt đất, bắt đầu cầu xin tha thứ nhưng Tịch Nhan lại bắt vì sở động.

“Vương gia, nô tài sai lầm rồi, nô tài tội đáng chết vạn lần.”

“Nô tài là bị trư du mộng tâm(1).” Vương Quyền quỳ rạp trên đất, nước mắt đầm đìa.

“Nhan Nhan, trư du mộng tâm là cái gì?” Hạ Dạ Bạch rất hồn nhiên hỏi.

“Vương gia, Vương phủ của chúng ta tiêu tiền vào nhiều việc, mỗi ngày người chỉ có thể ăn rau xanh cải củ, uống nước sôi để nguội, thần thiếp thật sự muốn bồi bổ cơ thể cho người, nhưng mà tiền ra hơn tiền vào, thực làm cho người ta đau đầu a.” Tịch Nhan làm bộ thờ dài một tiếng.

“Theo nô tì thấy, ở đây nhiều người ăn không ngỏi rồi, mà những người này đều trẻ tuổi, khỏe mạnh cường tráng, có thể bán với giá tốt, mua cho Vương gia mấy cân thịt.”

Vương Quyền nghe thấy muốn bán hân đi, lập tức trở nên hoảng sợ. Hoàng hậu bắt hân phải luôn luôn ở Vương phủ a.

“Nô tài cúc cung tận tụy, cho dù máu chảy đầu rơi sau này nhất định sẽ hầu hạ Vương gia Vương phi chu toàn, tuyệt đối đảm bảo cho hai người được ăn uống tốt nhất.”

“Chúng ta không dám nhận.”

Sắc mặt Tịch Nhan bỗng nhiên thay đổi, đôi mắt phát ra hàn quang lạnh lẽo như ánh trăng. Nàng đi đến trước mặt Vương Quyền, ra sức đá vào bộ phận giữa hai đùi hân, chỉ thấy Vương Quyền ngửa đầu thét một tiếng “a” chói tai, hai tay ôm “tiểu đệ đệ” của mình nhảy dựng lên. Chỗ này, tám chín phần là bị phế.

Sắc mặt Tịch Nhan vẫn không có nửa điểm thay đổi: “Nếu là quân gia do Hoàng hậu phái xuống hầu hạ ta và Vương gia, chẳng phải là rất thiết thời cho người sao? Ta thấy tốt nhất vẫn nên đưa người tiến cung hầu hạ cung tần phi tử. Hoàng Thượng vừa tuyển một đám giai lệ, người trong cung e rằng không đủ, người mà không tiến cung, Hoàng hậu ở trên trách tội xuống, lúc đó đừng nói chúng ta không nhắc nhở a.”

Tịch Nhan cười cười đi đến vị trí chủ vị, rất tự nhiên bưng chén trà Hạ Dạ Bạch vừa uống lên hóp một ngụm, nhìn thấy Vương Quyền còn đang nhe răng trợn mắt, chân mày nàng nhăn lại: “Ồn chết đi được, lập tức mạng hân đến tịnh thân phòng.”

(1) Trư du mộng tâm: đánh mất lương tâm

Câu này trong Hồng Lâu Mộng. Lý Phụng Tà mắng Triệu Di Nương là trư du mộng tâm!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thanh Lý Môn Hộ (4)

Tịch Nhan khinh thường “hừ” một tiếng, ánh mắt quét qua đám gia đình tỷ nữ đang rũ rứt phục tùng bên dưới, thần nhiên nói: “Còn ai không biết phân biệt cấp bậc trên dưới, có giỏi thì tiến lên. Ta chỉ giáo huấn các người lần này, nếu ai tái phạm, cần thận ta róc da kẻ đó.”

Đúng vậy, nàng là người của thế kỷ XXI nhưng bản năng sinh tồn dạy cho nàng một đạo lý sâu sắc ở đời đó là thắng làm vua, thua làm giặc, cá lớn nuốt cá bé. Tiểu Bạch của nàng có thân phận hiển hách nhưng một chút quyền lực cũng không có, bởi vậy mới trở thành đối tượng cho mọi người phát tiết.

Bị dẫm nát dưới chân ư? Không, nàng không hề thích loại cảm giác này tí nào. Cho dù một ngày nào đó phải tận lực lấy lòng kẻ khác thì sau này nàng cũng nhất định đem bọn họ dẫm nát dưới chân, chỉ có mạnh mẽ mới bảo vệ được mình và người mình muốn che chở.

Không ai trời sinh đã là người tâm ngoan thủ lạt(thủ đoạn độc ác), sau lưng họ đều che giấu một đoạn huyết lệ sử(quá khứ đầm máu và nước mắt) không muốn cho người khác biết.

Những năm gần đây bọn họ khi nhục Tiểu Bạch sớm đã thành thói quen, hôm nay, nàng nhất định phải cho bọn họ một bài học cả đời khó quên, để bọn chúng biết cái gì gọi là thượng – hạ – tôn – ti.

Sau khi chứng kiến thủ đoạn của Tịch Nhan, thử hỏi còn ai dám tiến lên, muốn chết sao? Những kẻ trước đây ức hiếp Hạ Dạ Bạch hồi hận không thôi, sắc mặt tái nhợt, quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Các người hiện tại đã biết ai là chủ tử của Vương phủ chưa?”

Con người đen lạnh lùng quét một vòng, những người phía dưới không ai là không nom nớp lo sợ: “Vương – Vương gia, Vương phi.”

Mới vừa rồi người kia là quân gia a, trước đây ở Vương phủ hẳn nói một là một, hai là hai, ngay cả người Hoàng hậu phải tới mà Vương phi cũng không chùn tay, một cước đã phê đi gốc rễ của hắn, mà bọn họ –

Lòng bàn tay cũng như trên trán không ngừng rịn mồ hôi lạnh, một đám cúi đầu, hai tay chống đỡ thân thể đang run rẩy kịch liệt. Quả thực không nên tin lời đồn đại, nếu sớm biết tâu Vương phi là người ngoan độc lợi hại, một lòng che chở ngốc Vương gia thì cho dù có chết, bọn họ cũng tuyệt đối không dám khi dễ Vương gia trước mặt nàng.

“Nếu đã biết Vương gia là chủ tử của các người thì phải ngoan ngoãn mà hầu hạ, Cung Vương phủ chúng ta nổi tiếng là nghèo, tiền lương hàng tháng cho các người quả thực chẳng dễ dàng gì, đừng nghĩ ngồi không mà trong tay có bạc, các người phải hầu hạ chủ tử chu toàn. Các người vào đây là có khế bán thân, sống là người của vương gia, chết cũng là ma của vương gia, mặc kệ là người hay quý, phải luôn để Vương gia trong lòng, Vương gia chính là thánh chỉ, hẳn cho các người sống các người mới có thể sống, nếu bảo các người chết, kẻ nào dám dẫm mả hổ nhai(giả vờ hồ đồ để lừa bịp người khác), ta tuyệt đối khiến kẻ đó sống không bằng chết, đừng tưởng rằng vương gia đơn thuần thiện lương không so đo với các người thì có thể vô pháp vô thiên, cũng giống như cho chút thuốc nhuộm liền mờ hiệu nhuộm, trước tiên phải cân nhắc bản lĩnh của mình đã, Vương phủ chúng ta không dung nạp kẻ dám chèn ép chủ tử, rõ chưa?”

Sắc mặt Tịch Nhan nhu hòa, nụ cười trên môi nhàn nhạt, nhưng lời nói lại sắc bén như kiếm. Đám nô tì nghe vậy mồ hôi chảy ròng ròng, đặc biệt là những kẻ dĩ hạ phạm thượng, khi nhục Hạ Dạ Bạch, ngay cả bọn hạ nhân vốn cao ngạo hống hách giờ phút này gương mặt đã trở nên trắng bệch như giấy.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch kéo cánh tay Tịch Nhan, hẳn khịt mũi, môi hơi mím lại, dưới lớp mặt nạ ngân bạch có khắc liên hoa, đôi mắt trong suốt sáng ngời kia nhìn nàng chằm chằm.

“Người đối với ta thật tốt.”

Hắn ngây ngô cười “ha ha” hai tiếng, ngân bạch mặt nạ cọ lên người Tịch Nhan, giống như một tiểu hài tử đang làm nũng với nàng.

Tịch Nhan xoa đầu hắn vỗ về, dáng vẻ thật ôn nhu, khóe miệng vẫn mỉm cười như trước, hoàn toàn không còn cảm giác tàn nhẫn vừa rồi. Bọn hạ nhân sớm đã mồ hôi đầm đề, Vương phi đối với Vương gia càng tốt thì bọn họ lại càng xui xẻo.

“Trước đây ai hầu hạ Vương gia rửa mặt chải đầu?” Tịch Nhan giương giọng hỏi.

“Thích thích” hai tiếng, hai nha hoàn giống nhau như đúc chập vật bỏ ra khỏi đám nô bộc, trong đó có một người là nô tì lúc nãy đưa cơm đến, sắc mặt bọn họ trắng bệch, sợ hãi tới mức khóc thét lên: “Vương phi đại nhân đại lượng tha cho nô tì, sau này nô tì nhất định tận tâm hầu hạ Vương gia, cũng không dám như trước đây nữa.”

“Tận tâm hầu hạ Vương gia?” Tịch Nhan nhướn mày, khóe môi nhếch lên, cả người tản ra luồng khí lạnh băng.

“Để cho người rút hết tóc Vương gia sao?”

Hai nha hoàn nghe vậy, nhất thời hiểu ra ý tứ của Tịch Nhan, hai người hoảng sợ trừng to mắt, qua một lúc lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần.

“Nô tì không dám.”

“Nô tì không dám.”

Hai nha hoàn không ngừng dập đầu, miệng liên tục cầu xin tha thứ.

Thấy vậy, Tịch Nhan cũng không hề mềm lòng, ánh mắt đảo về Hồng Đậu đứng phía sau: “Hồng Đậu, đem kéo đến đây, cắt hết tóc bọn chúng cho ta.”

“Vương phi... đừng mà...”

“Nô tì thật sự biết sai rồi.”

“Vương gia tha mạng a.”

Hai nha hoàn lếch đến trước mặt Tịch Nhan, bắt lấy quần áo của nàng. Tịch Nhan nhún mày, một cước đá văng bọn họ không chút lưu tình. Thanh âm lạnh lẽo như băng, không cho người ta một con đường sống để thương lượng: “Ta không muốn mạng của các người, cái ta muốn... chỉ là tóc các người mà thôi.”

“Nhan Nhan, vậy là cắt trụ tóc ư?” Tên nam nhân nào đó tựa vào người Tịch Nhan, vẻ mặt rất tò mò.

“Nếu Vương gia đã nói như vậy, thế thì cao trọc luôn đi.”

Tịch Nhan vẫn đậm phong khinh mím cười, đề nghị của Hạ Dạ Bạch làm nàng thật hài lòng, kẻ ngốc này còn biết được đạo lý có thù tất báo ở đời, nếu bây giờ hấn dám thay hai nha hoàn kia cầu tình, nhất định nàng sẽ không kìm được muốn tách đầu hấn ra xem bên trong phải chứa toàn một đồng rom rạ.

“Tiểu thư – – “

“Ngươi định kháng lại mệnh lệnh của ta sao?”

Hồng Đậu nhìn hai nha hoàn kia, mái tóc rời bù lộn xộn, vẻ mặt chật vật đáng thương, máu trên trán và nước mắt hòa quyện làm một, nhất thời động lòng trắc ẩn. Mái tóc đối với nữ nhân chẳng khác nào sinh mệnh thứ hai, nàng muốn cầu xin cho hai nha hoàn kia nhưng Tịch Nhan lại xoay người lườm nàng. Đây có thật là tiểu thư của các nàng không? Ánh mắt sắc bén, lạnh lùng như băng, không hề mang theo một tia ấm áp giống trước, thế nhưng khi nhìn vương gia, đôi mắt ấy lại dịu dàng động lòng người. Chẳng phải tiểu thư không thích Vương gia ư? Thậm chí lấy cả cái chết để kháng hôn, nhưng từ lúc tỉnh lại, con người dường như thay đổi hoàn toàn, trong mắt và ngay cả trong lòng đều chỉ có Vương gia.

“Nô tì không dám, nô tì lập tức đi lấy kéo.”

Tiểu Cúc và nha hoàn kia bị Tịch Nhan một cước đá văng, hai người ngã trên mặt đất, đau đớn không nói thành lời.

“Còn thất thần làm gì, mau lôi hai người bọn họ ra, bộ dáng nửa sống nửa chết vừa nhìn đã phát ghét.”

Cắt tóc? Nàng thấy chẳng có gì hay để xem, tóc không còn nhưng mạng còn, qua một thời gian ngắn tóc cũng sẽ mọc ra. Chỉ có vậy mà đã nửa chết nửa sống, thật không biết những người này nghĩ gì.

“Tối hôm qua màn múa đuốc của các ngươi thật đặc sắc, đã vậy còn có gây gộc góp vui nữa chứ.”

Nói tay Hạ Dạ Bạch ra, Tịch Nhan đi đến trước mặt đám nô bộc, đôi mắt lấp lánh ý cười nhưng lạnh lẽo như hàn nguyệt, quanh thân tản ra luồng khí áp bách, dù cho đám hạ nhân cúi đầu không nhìn nhưng cũng cảm nhận được.

“Quả là màn vũ đạo đẹp mắt nhất ta từng xem.”

Một cước dẫm lên tay phải của một tên gia đình trong đám người, tưởng rằng cúi đầu thì nàng không nhận ra ư? Ngày hôm qua, chính bàn tay này của hấn đã cầm gậy đánh vào bả vai Tiểu Bạch. Tịch Nhan cười khẩy, dưới chân hơi dùng lực, một tiếng “rắc” cứng cỏi vang lên, chưa đầy ba mươi giây, xương tay phải của hấn đã bị Tịch Nhan đập gãy.

“Vũ đạo cuối cùng, quả thật là đẹp nhất.”

Mỗi một tiếng thét chói tai đầy thống khổ vang lên dường như trở thành chất xúc tác khiến nàng cười to. Tiếng cười kia mang theo sung sướng, so với ma quỷ từ địa ngục còn kinh khủng hơn. Sau này, tay phải của bọn họ sẽ không thể cầm gậy gộc tập kích người khác nữa, một khi bị Vương phủ trục xuất, bọn họ chỉ có thể tự sinh tự diệt...bởi vì...sẽ không có ai...chịu nhận một người tàn phế làm gia đình.

Người này, thật sự là thứ xuất từ tiểu thư phủ Tề tướng ư? Làm sao một tiểu thư lớn lên ở khuê phòng lại có tâm địa độc ác như vậy? Trái ngược với lời đàm tiếu nhân gian, nàng cư nhiên phế đi cánh tay của bọn họ.

“Ta không cần biết chỗ dựa vững chắc sau lưng các ngươi là ai. Tại Cung Vương phủ này, ta và Vương gia chính là quy củ, hôm nay chỉ là màn trừng phạt nho nhỏ, nếu có lần sau, nữ bán vào quân doanh, nam...ta cho hấn đoạn tử tuyệt tôn.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dư Uy

Trời chiều rực lửa, những đám mây ngũ sắc lượn lờ giăng kín cả bầu trời, sóng nước khẽ lăn tăn, Thúy Trúc cư lấp lánh ánh kim.

Cửa sổ khép chặt, căn phòng tối đen tĩnh lặng, không một ngọn đèn, chỉ có những điểm sáng óng ánh lọt qua khe cửa rọi vào.

Tịch Nhan ngồi một mình trên nền đất lạnh lẽo, lưng tựa vào thành giường, suối tóc đen nhánh như gấm buông xõa trên làn áo tơ trắng tinh. Nàng nhắm

hờ hai mắt, chân mày khẽ nhăn lại, cả gương mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong bóng tối, ở một tổ chức sát thủ tàn khốc như vậy ước chừng mười hai năm, biết bao phen liều chết với Từ Thần, ngay cả mạng sống cũng không cần. Thật vất vả và mới trèo lên được đỉnh cao quyền lực, ngay lúc muốn đem những người kia dẫm nát dưới chân thì lại vô duyên vô cớ xuyên qua.

Nàng là người có khả năng thích ứng cao với mọi hoàn cảnh, tuy rằng lúc đầu không cam lòng với sự thật này nhưng đến bây giờ cũng đã thân nhiên chấp nhận nó. Những người ở kiếp trước, nàng thâm nghĩ phải trừng phạt họ bằng cách nợ máu trả máu, đây là động lực sống của nàng khi đối diện với tử vong. Trả thù tuy có thể làm ta hả hê thỏa mãn nhưng cũng không thể trở thành liều thuốc giúp cuộc sống thêm vui vẻ hạnh phúc.

Lần này ra đi đã không thể trở về, âu đành buông tha cho những kẻ suốt đời không còn gặp lại kia, mà hiện tại, điều mình cố gắng thay đổi nhất lại chẳng thể đổi thay. Nếu đây đã không phải là mộng, chỉ bằng vui vẻ chấp nhận hiện thực. Nơi này, nàng cảm thấy vẫn còn một chút ý nghĩa gì đó để tồn tại.

Nếu không may bị lạc đường, điều thứ nhất là phải bình tĩnh chứ không phải hốt hoảng bay lượn lung tung như loài ruồi bọ, bởi vì như vậy chỉ làm bản thân máu chảy đầu rơi. Vô luận phát sinh chuyện gì đi nữa, trước tiên phải thật bình tĩnh quan sát hoàn cảnh chung quanh, đưa ra những giải pháp cần thiết, sau đó mới áp dụng phương án có lợi nhất cho mình. Đây chính là nguyên tắc xử sự của nàng.

Thế nhưng lạc đường lần này lại cách mục tiêu quá xa, vì vậy nàng mới nhốt mình trong phòng, nàng cần thời gian để sắp xếp lại tâm tư.

Mười hai năm, trong đó ước chừng bảy năm mục tiêu của nàng chỉ có một, đó chính là sinh tồn. So với người bình thường, nàng yêu quý tính mạng hơn ai hết. Bây giờ chẳng trở về được, quyền lực cao nhất không còn thuộc về mình thì làm thế nào đây? Không sao, ít nhất nàng còn sống, còn có sinh mạng, chỉ cần sống, mọi thứ đều có thể. Ở nơi cách hiện đại mấy ngàn năm này, nếu như dựa vào bản lĩnh của chính mình, bộc lộ hết tài năng cho người ta thấy, nàng rất tin tưởng mình có thể một lần nữa tạo ra kỳ tích. Chỉ có sinh tồn mới là qua trọng nhất, nếu mất mạng, cái gì cũng chỉ là nói suông.

Ở nơi xa lạ này, nàng chưa xác định được lối đi trong tương lai, nhưng là, nàng muốn bảo vệ Hạ Dạ Bạch, bảo vệ tên nam nhân gốc gác đó. Nàng tin vào cảm giác của mình, ngay khoảnh khắc lần đầu tiên gặp hắn, nàng đã quyết định nam nhân này ngoài nàng ra, cho dù là Thiên Hoàng lão tử cũng không được phép chạm đến.

Trải qua chuyện ngày hôm nay, nàng tin chắc đám hạ nhân trong phủ sẽ không dám bắt kính với Tiểu Bạch, nhưng mà người ức hiếp Tiểu Bạch đâu riêng gì họ, lúc này chỉ mới là an ổn bên trong, còn những kẻ bên ngoài thì sao? Ngay cả dân chúng tầm thường cũng tùy ý đối đãi với hắn chẳng khác nào bọn nô tài trong phủ, nếu như nói giết một người răn đe trăm người, thế Hoàng hậu thì làm thế nào đây? Cả những Hoàng tử xem hắn như đối tượng mua vui nữa? Chẳng lẽ cũng xử lý như vậy? Bọn họ không phải hạ nhân trong phủ, cũng không phải dân chúng hay ăn mày, nàng tuy rằng ngạo mạn nhưng cũng không đến mức mù quáng, bây giờ nàng biết mình không đắc tội với những người đó.

Tiểu Bạch mặc dù là Vương gia nhưng ngay cả bọn dân đen cũng chẳng bằng. Hậu cung không có mẫu phi ni non bên tai Hoàng thượng, triều đình lại càng không có thế lực nào để dựa dẫm. Bên phủ Tể tướng, nàng căn bản chẳng thể trông cậy, ngày thường Tể tướng đối với Mạc Tịch Nhan cũng không tệ, phỏng chừng là xem trọng giá trị chưa khai thác trên người nàng, bằng không, đường đường là Tể tướng quyền khuynh triều dã, làm gì chịu đem nữ nhi tài mạo song toàn gả cho một người đàn độn. Lúc này đây, ngoại trừ chính mình ra, nàng không có bất kì chỗ dựa nào vững chắc.

Một bên là phải bảo vệ Tiểu Bạch tránh bị người khác ức hiếp, mặt khác còn phải cố gắng đứng vững ở đây. Tịch Nhan tin tưởng năng lực của mình nhưng cũng không hồ đồ đến mức cho rằng chuyện này dễ như trở bàn tay.

Không có chỗ dựa vững chắc cũng chẳng sao, nàng chắc chắn mình sẽ tìm được. Triều đình hiện nay chia làm hai phe, ở hậu cung, Hoàng hậu -Lệ phi ngang sức ngang tài, tứ Hoàng Tử và Thái tử thế lực ngang nhau, tình thế như vậy, nàng không tin mình không có khe hở để luồn vào.

“Nhan Nhan.”

“Nhan Nhan.”

Dưới ánh trời chiều, ngân bạch mặt nạ như được dát lên một tầng vàng nhạt óng ánh. Hạ Dạ Bạch đứng trước cửa phòng, hai chân nhón lên, cố gắng duỗi dài cổ, cánh tay không ngừng gõ cửa.

“Vương gia, Vương phi hiện rất mệt mỏi.”

Tương Tư lo lắng Tịch Nhan trách cứ bèn tiến lên một bước khuyên ngăn, thái độ rất cung kính, thế nhưng Hạ Dạ Bạch lại xem lời nàng như gió thoảng bên tai, một chút cũng không để trong lòng. Bằng mọi cách hắn phải gặp được Tịch Nhan.

Từ khi tiểu thư rời khỏi đại sảnh đã rất kỳ quái, về phòng liền nhốt mình lại, ai cũng không được phép quấy rầy. Nhưng mà hôm nay tiểu thư đã phát hỏa một trận, thử hỏi Tương Tư làm sao dám ngăn cản Hạ Dạ Bạch.

Hạ Dạ Bạch xoay người, hai mắt ngập nước như con chó nhỏ nhìn Tương Tư, đôi môi mím lại như thể sắp khóc đến nơi.

“Nhan Nhan nàng ấy có phải giận ta hay không?” Giọng nói cực kì thương tâm và uể oải.

Xem bộ dạng này của hắn, Tương Tư không biết nên nói gì cho phải. Khó trách tiểu thư không dám làm Vương gia giận dữ, về mặt đáng thương tội nghiệp này cho dù có đội mặt nạ lạnh băng vẫn khiến người ta không忍 được sinh ra thương tiếc.

Âm thanh bên ngoài làm Tịch Nhan dần dần tỉnh táo. Sau khi rời khỏi đại sảnh, tâm tư của nàng thật hỗn loạn nên mới bỏ mặc Tiểu Bạch trở về, đóng

sầm cửa không đi ra ngoài.

“Nhan Nhan, người một ngày vẫn chưa ăn cơm, có đói bụng không a?”

Cả người Hạ Dạ Bạch ghé vào cánh cửa gỗ đã hơi cũ kỹ, bên trên được chạm khắc hoa. Đôi mắt hắn đặt trên khe cửa cố gắng quan sát động tĩnh bên trong, hận không thể nhét chúng vào đó mới vừa lòng.

“Vương gia, hai ngày nay Vương phi quá mức mệt nhọc, hiện tại người đang ngủ, chúng ta nói chuyện âm ỉ ở đây sẽ ảnh hưởng đến người nghỉ ngơi. Nếu Vương gia đói bụng hay là đi dùng bữa tối đi.”

Hồng Đậu bước lên, cũng không hề để ý mệnh lệnh của Tịch Nhan mà kéo tay Hạ Dạ Bạch vội vàng muốn rời đi.

Nàng đến bây giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hôm qua tiểu thư vì kháng hôn mà không tiếc đâm đầu tự vẫn, không ngờ tỉnh lại tựa như thay đổi cả con người, một lòng một dạ bảo vệ ngốc Vương gia. Đêm qua tiểu thư đã răn dạy cho bọn hạ nhân một bài học, tuy rằng người ngủ đến trưa mới rời giường nhưng nào ngờ vừa dậy lại tiếp tục răn dạy bọn chúng. Dù là thân thể làm bằng sắt cũng mệt mỏi, huống chi tiểu thư từ nhỏ được hưởng cảm y ngọc thực, chưa từng chịu qua loại cực khổ này, thật không biết Vương gia ngốc nghếch kia có chỗ nào tốt.

Hạ Dạ Bạch nào chịu bị lôi đi như vậy, một tay duỗi ra ôm lấy cây cột, có chết cũng không rời đi cùng Hồng Đậu.

“Ta không muốn đi với người, ta muốn cùng Nhan Nhan ăn cơm.”

“Ta muốn cùng Nhan Nhan ăn cơm.”

Hạ Dạ Bạch vĩnh viễn hết lên.

Hồng Đậu nghe thấy tiếng hét của hắn, nhất thời hoảng hồn, vội vã liếc mắt nhìn cửa phòng đang đóng chặt, sau đó bước nhanh về phía trước, định bụng muốn che miệng hắn lại.

“Hồng Đậu, người đang làm gì?”

Tịch Nhan đứng ở cửa, ánh tà dương chiếu lên người nàng, khuôn mặt kia thoáng nét buồn thê lương nhưng đôi mắt lại mang theo tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sống Không Bằng Chết

Bàn tay mềm mại duỗi ra, thân hình nhanh như chớp bắt lấy cổ tay Hồng Đậu cố định giữa không trung. Tịch Nhan vọt lên chính giữa, đem Hạ Dạ Bạch che chở sau người.

“Xem ra ta rất dung túng người.”

Ánh mắt lạnh lùng kiên định, giọng nói trong trẻo nhưng lại nồng đậm mùi thuốc súng, cánh tay Tịch Nhan khẽ dùng lực: “Ta sai người đi lấy kéo, tự mình cắt tóc hai nha hoàn kia còn chưa sáng mắt ra ư? Hay là chưa chứng kiến cảnh ta đánh gãy tay những người đó, sao bây giờ còn chưa thông minh ra, hả?”

Âm điệu mỗi lúc một lớn, chất chứa mùi vị nguy hiểm.

“Vương phi.”

Hồng Đậu nhăn mày, cổ tay giật giật nhưng lại bị gắt gao chế trụ không thể động đậy, cảm giác tê dại theo cổ tay lan ra toàn thân, giống hệt như bị sấm đánh, mồ hôi lạnh trên trán rịn đầy, đôi mắt tràn ngập hoang mang nhìn chăm chăm Tịch Nhan. Về mặt phần nộ chứa sát khí kia dọa cho sắc mặt Hồng Đậu tái nhợt, không dám cử động nữa.

“Vương phi, thủ hạ lưu tình a.”

Tương Tư thấy thế, điều đầu tiên là giật mình nhưng sau đó lại nhanh chóng phục hồi tinh thần.

“Vương phi, Hồng Đậu từ nhỏ đã hầu hạ người, sao lại không đem lời người để trong lòng cho được. Muội ấy chỉ là không đành lòng nhìn Vương phi quá mệt mỏi, lo lắng Vương gia âm ỉ sẽ ảnh hưởng đến Vương phi nghỉ ngơi nên mới kéo Vương gia rời đi.”

Tương Tư nhận thấy tình thế cấp bách, muốn giúp Hồng Đậu cầu tình nhưng lại bị Tịch Nhan đột ngột xoay người ném cho một cái liếc mắt sắc lẹm khiến nàng im bật.

“Đĩ hạ phạm thượng, sai lầm chính là sai lầm, không cần vẽ ra cho mình hay là người khác nhiều lý do như vậy, nếu còn biết ta là Vương phi thì đây chính là Vương gia tôn kính của các ngươi. Nơi này là Vương phủ, Vương gia muốn âm ỉ nháo ta thì cũng là đặc quyền của hắn, bọn hạ nhân các ngươi có thể khuyên lơn nhưng tuyệt đối không có tư cách động thủ. Hồng Đậu lúc nào cũng làm trái lời, xem những gì ta nói như gió thoảng bên tai, đây là cách các ngươi trung tâm với ta ư?”

Hồng Đậu không dám nói lời nào, đôi mắt to tròn ngập nước, môi mím lại trông ủy khuất vạn phần.

Vương gia này ngu ngốc, vô dụng, đương nhiên nàng không thích. Thuở nhỏ nàng và Tương Tư tỷ đã cùng nhau hạ hạ tiểu thư, tiểu thư thiện lương không hề đối đãi với các nàng như hạ nhân trong phủ, ngược lại còn dạy cho các nàng biết chữ. Có thể gặp được chủ tử như vậy đó là phúc khí tu luyện mấy đời.

Nàng không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, ân huệ của tiểu thư dù là một chút nàng cũng ghi lòng tạc dạ, nào dám xem lời người như gió thoảng bên tai. Nàng làm như vậy chỉ là không muốn Vương gia quấy rầy mộng đẹp của người mà thôi. Nàng một lòng trung tâm, có trời đất chứng giám, một chút trái lời cũng không dám chứ đừng nói lúc nào cũng vậy?

Nàng thật không cam lòng, tiểu thư xinh đẹp như tiên, dáng dấp khuynh thành, tài hoa hơn người, lại phải gả cho một tên Vương gia gốc gác, yếu đuối vô năng như vậy, chẳng những không được hắn che chở mà còn phải vì hắn lao tâm khổ tứ, quả thực một chút cũng không xứng với tiểu thư. Nàng không phải người trầm ổn bình tĩnh như Tương Tư tỷ, nếu không vì tiểu thư cảnh cáo thì nàng đã sớm đánh cho tên Vương gia này một trận như những người khác.

Nàng quả thực là cưỡng chế ép hắn rời đi, nhưng mà cũng có ý tốt a. Đây chẳng phải có ý mạo phạm gì, vừa rồi nàng nhìn thấy tiểu thư, sợ rằng tên gốc Vương gia này sẽ hồ ngôn loạn ngữ, dưới tình thế cấp bách mới không khống chế được bản thân, nhất thời cuồng cuồng muốn che miệng hắn lại. Tính nàng háp tấp, trước đây tiểu thư nhiều lần cũng chỉ nói nàng vài câu mà thôi, hôm nay sao lại nghiêm khắc như thế chứ.

“Hồng Đậu.”

Tịch Nhan túm chặt tay Hồng Đậu, đôi mắt trong suốt nheo lại, rét lạnh như hàn nguyệt. Biểu cảm trên gương mặt Tịch Nhan không thay đổi chút nào, mà Hồng Đậu dường như máu toàn thân đều chảy ngược lên đầu, gương mặt trắng trẻo như bị hơi lửa, đỏ ửng đến mức có thể nặn ra máu, trên trán mồ hôi lạnh rịn đầy. Cảm giác tê dại vừa rồi một lần nữa tập trung ở cổ tay bị Tịch Nhan kim chặt kia, đau đớn không sao tả xiết.

Tịch dương như lửa, trời đất nhuộm một màu vàng óng ánh nhưng lại rét lạnh chẳng khác nào hầm băng, làm cho người ta không nhìn được mà run mình.

Yên lặng quá, yên lặng đến mức có thể nghe rõ ràng tiếng gió thoảng bên tai, dường như cả trời đất này ngoài tiếng lá cây xào xạc thì chỉ có tiếng hít thở dồn dập. Hồng Đậu tuy đau nhưng lại không dám nói lời nào. Tương Tư có lo lắng nhưng cũng chẳng dám cầu xin.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch vốn trốn ở phía sau lưng Tịch Nhan đột nhiên thò đầu ra, hai tay kéo kéo tay áo của nàng, hấn ngừng đầu, đôi mắt trong veo như nai con đã ngân lệ, đáng vẻ vô cùng đáng thương tội nghiệp nhìn nàng: “Bỏ tay Đậu Đậu ra có được không, nàng bị người nhéo thật đau.”

Tịch Nhan cúi đầu, gương mặt lạnh băng mang theo một chút ý cười: “Được”

Cánh tay bị hất mạnh ra, Hồng Đậu chao đảo lui về phía sau mấy bước, cả người ngã sòng soài trên mặt đất, hô hấp rất khó khăn, hai chân mềm nhũn run run, đôi mắt giơng đầy hoảng sợ, vừa rồi, thiếu chút nữa --

Tương Tư bước nhanh tới trước vội đỡ Hồng Đậu. Vừa rồi nàng cũng sợ hãi muốn chết, nếu không phải Vương gia cầu tình, nàng lo rằng tiểu thư sẽ phé đi cánh tay của Hồng Đậu như đã làm với những hạ nhân kia, thật sự là làm cho người ta hoảng sợ.

“Vương gia mềm lòng cầu tình cho ngươi, ngươi hẳn là nên sung sướng vì có tân chủ tử như vậy. Ta gả cho ai, dù tốt dù xấu cũng không cần một đứa nha hoàn như ngươi bất bình thay. Hai tiếng tiểu thư đã trở thành quá khứ, kể từ lúc các ngươi theo ta về đây, bước vào Cung Vương phủ này thì ta chính là Cung Vương phi. Hồng Đậu, chỉ cần ta dùng sức một chút nữa thôi, động mạch chủ trên cổ tay ngươi sẽ vỡ tan, đến lúc đó ngươi sẽ tận mắt chứng kiến bản thân mình mất máu mà chết.”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn. Sắc mặt Hồng Đậu và Tương Tư thoáng chốc thay đổi. Người ta thường cắt mạch máu để tự vẫn, nếu tiểu thư mạnh tay một chút nữa thôi sẽ chẳng khác nào dùng chủy thủ cắt tay Hồng Đậu.

“Ta giữ ngươi không phải vì nhớ đến tình cảm ngày xưa mà do ngươi hữu dụng. Trên đời này ngoài Vương gia của các ngươi, những người còn lại đối với ta mà nói chỉ có hai loại: hữu dụng và vô dụng. Nếu trung tâm, hữu dụng, ta sẽ tạm thời giữ lại. Còn kẻ nào không có một chút giá trị lợi dụng mà lại dám động tay động chân với Tiểu Bạch, thì bất luận người đó là ai, nữ bán vào quân doanh, nam...ta cho hắn đoạn tử tuyệt tôn.”

Hồng Đậu và Tương Tư sùng sốt, hai người dè dặt ngừng đầu nhìn Tịch Nhan, vẻ mặt mang theo khiếp sợ khôn cùng.

Dưới ánh trời chiều, người đối diện vô cùng quen thuộc, một thân áo tơ trắng tinh bị ráng chiều nhuộm vàng, khuôn mặt kia lạnh lùng, gần như không có chút tình cảm, ngay cả nét phẫn nộ vừa rồi cũng không có. Đôi mắt ôn nhu chứa hàn quang, đối lập với nền vàng ấm áp. Hồng Đậu và Tương Tư

không nghi ngờ nữa, một khi bọn họ làm ra chuyện mạo phạm Vương gia... kết cục... tuyệt đối không tốt hơn những hạ nhân kia là mấy. Vương phi sẽ chẳng vì tình cảm ngày xưa mà nương tay cho các nàng.

Ngoài việc phải bảo vệ Vương gia, Vương phi chia người trong thiên hạ thành hai loại: có giá trị lợi dụng và không có giá trị lợi dụng. Hồng Đậu bất giác thờ phào một hơi, nàng có nên cảm thấy mình may mắn vì bản thân trung thành với Vương phi nên vẫn còn một chút giá trị lợi dụng không?

“Nô tì không dám. Tạ Vương gia khoan hồng độ lượng.”

Hồng Đậu vội vàng quỳ trên mặt đất, nhưng người nàng quỳ gối trước mặt không phải Tịch Nhan mà là người bên cạnh Tịch Nhan – Hạ Dạ Bạch.

Quả nhiên thông minh, có thể giữ lại để bồi dưỡng thành tài. Tịch Nhan hài lòng nhếch khóe môi lạnh băng, nếu như còn hướng về phía này, chắc chắn bây giờ nàng ta cũng chỉ còn lại một khối thi thể giá lạnh, chung quanh sẽ là huyết liên nở rộ.

“Trở về đóng cửa suy ngẫm. Trương Tư, ngoài nước trà ra, những thứ còn lại tuyệt đối không được phép cho ăn. Ngày hồi môn(1) chính là đại thọ sáu mươi của lão thái quân(2), ngày ấy ta sẽ thả người. Hồng Đậu, Trương Tư, chuyện thế này nếu còn tái phạm, sau này các người cứ việc theo nhị tiểu thư đi.”

Tịch Nhan lạnh nhạt công bố quyết định của mình. Hồng Đậu và Trương Tư bất giác trợn to mắt, tràn đầy sợ hãi.

Nhị tiểu thư bản tính hay đồ kị, thù đoạn tàn độc, hạ nhân trong Trương phủ còn hay bị nàng ta hành hạ chứ đừng nói chi các nàng là hai tâm phúc của tiểu thư. Nếu không nhờ tiểu thư che chở thì các nàng đã sớm bị tra tấn đến tàn phế. Đi theo nhị tiểu thư, kết cục – tuyệt đối là – sống không bằng chết, bởi vì đó là quá trình chứng kiến bản thân mình chết dần chết mòn.

(1) hồi môn: ngày cô dâu về nhà mẹ đẻ sau khi cưới.

(2) lão thái quân: cách gọi tôn kính với người lớn

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thử Thách

Bữa tối không thể nói là phong phú nhưng cũng tốt hơn nhiều so với mấy món rau xanh dưa cải và nước canh có thể soi gương ban trưa. Lần này đích thân Trương Tư xuống bếp, những món ăn bình thường qua tay nàng lại trở nên thơm ngon vô cùng. Sau bữa chính còn có món sớ trường của nàng là bánh hoa quế. Hạ Dạ Bạch hiếm khi thấy nhiều món ngon như vậy nên ăn ngấu ngiến tới mức bụng no căng tròn, không những thế, vừa dùng hết bữa tối đã âm ỉ bảo là mệt mỏi, nói thế nào cũng bắt Tịch Nhan đi ngủ với hắn cho bằng được. Mà Tịch Nhan vừa ăn no, làm sao có thể đi ngủ, thế là phải ở trong phòng dỗ hân một hồi. Chắc là do cơ thể mệt mỏi rồi rồi thật nên rất nhanh hắn đã ngủ say.

Tịch Nhan mỉm cười, cẩn thận đắp chăn rồi vuốt lại y phục trên người hắn. Nhìn ngân bạch mặt nạ kia, nàng thầm nghĩ: đã ngủ mà còn mang thứ này, không cảm thấy khó chịu sao? Thật là một tên ngốc! Nếu có thời gian, chắc nàng phải nghĩ biện pháp lấy mặt nạ của hắn xuống, chỉ ít khi chỉ có hai người bọn họ thì không cần đeo cái vật lạnh băng này. Lần đầu tiên nhìn dung nhan thật của hắn nàng đã xúc động tới mức ngất đi, nhưng lần thứ hai đảm bảo sẽ không có chuyện nức cười như vậy, cho dù là yêu nghiệt khuyển thành đi chăng nữa thì nhìn mãi cũng dần thành quen.

Tịch Nhan vén lên tấm màn đã hơi cũ kỹ. Ở bên ngoài, Trương Tư đang lom khom dọn dẹp bát đĩa trên bàn, vừa thấy nàng đi ra liền vội vã bước đến hành lễ.

Nơi này là Vương phủ, không phải Trương phủ, tiểu thư cũng không còn là tiểu thư trước kia. Nàng vốn luôn giữ gìn khuôn phép chứ không bất nháo như Hồng Đậu, lễ tiết giữa chủ tử và nô tì nàng chẳng dám vượt qua. Hơn nữa trải qua chuyện chiều nay, trong lòng Trương Tư cũng sinh ra một chút dè dặt.

“Không cần phiền phức như vậy.”

Tịch Nhan gật đầu, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, thái độ chẳng hề có nửa điểm thiếu tự nhiên, giọng điệu lại rất bình thản, dường như chẳng thèm quan tâm đến lễ tiết giữa chủ tử và nô tì, hoàn toàn không để trong lòng.

Trương Tư ngạc nhiên, lúc giữa trưa, tiểu thư rõ ràng vì chuyện này mà răn dạy người trong Vương phủ, đã thế còn phạt Hồng Đậu đóng cửa suy ngẫm vài ngày, ngoài nước ra thì không cho phép nàng mang đồ ăn tới. Trương Tư cảm thấy mình ngày càng không hiểu nổi tiểu thư. Nhưng không sao, nàng phỏng đoán ý tứ của tiểu thư là hy vọng các nàng hầu hạ người thật tốt. Lỡ như mọi chuyện không như nàng nghĩ, vậy ý của tiểu thư là gì đây?

Tịch Nhan ngoài miệng tuy nói vậy nhưng vẫn để mặc Trương Tư hành lễ rồi pha trà cho mình.

Nàng ăn mấy khối bánh hoa quế Tương Tư làm, cảm thấy trong miệng ngọt và hơi khô, bèn bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm: “Từ nay cho đến ngày hồi môn là đại thọ sáu mươi của lão tổ tông. Tuyệt đối không thể để người ta chê cười Vương phủ chúng ta. Hôm sau người đi tìm sư phụ ở Lư Vân phường may cho Vương gia hai bộ xiêm y.”

Sau này, mọi chi tiêu ăn mặc của Tiểu Bạch, nàng sẽ cho hắn được hưởng thứ tốt nhất.

“Nhưng mà, tiểu thư – -”

Tương Tư từ nãy đến giờ vẫn luôn cúi đầu vội vàng ngẩng lên, vẻ mặt có chút khó xử. Xiêm y ở Lư Vân phường nổi tiếng là xinh đẹp lộng lẫy, gia công tinh xảo nên rất trân quý. Với tình hình của Vương phủ hiện giờ, làm sao có thể mặc được loại xiêm y này, hơn nữa nơi này là Vương phủ chứ không phải Tướng phủ, chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi Lư Vân phường kia chắc chắn không nề mặt mà làm nhanh, bọn họ nhất định sẽ tăng bạc lên gấp đôi. Lúc này e rằng ngay cả tiền đặt cọc Vương gia cũng không trả nổi chứ đừng nói chi đến bạc.

Tịch Nhan đương nhiên hiểu được nỗi khó xử trong lòng Tương tư, nhưng nếu ngay cả một chuyện con con như vậy cũng lo không xong, thử hỏi làm sao có thể giải quyết chuyện lớn hơn đây. Nha đầu Hồng Đậu kia tính tình lỗ mãng nhưng mà Tịch Nhan tin chắc chuyện này không làm khó được nàng ta.

“Tương Tư, ta đã không còn là Tư tiểu thư phủ Tể Tướng, người ta lấy không phải tư Hoàng tử mà là thất Hoàng tử. Những ngày tháng áo đến vượn tay, cơm tới há mồm đã qua, tình cảnh chúng ta bây giờ không nói người cũng biết. Vương gia không có khả năng cho chúng ta thứ mình muốn, bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào khả năng của bản thân, tự mình đoạt lấy. Nếu ta còn là Mạc Tịch Nhan thiện lương như trước kia, e rằng kết cục của Hồng Đậu sẽ không chỉ là đóng cửa suy ngẫm vài ngày, người cũng không thể nào bình yên đứng ở chỗ này mà không có một chút thương tổn. Cá lớn nuốt cá bé, nếu không phải chúng ta đánh bại kẻ khác thì chính là bị người khác giẫm lên đầu, tùy ý khi nhục. Chủ tử bị người khác xem thường, thân là hạ nhân, thử nghĩ xem các người sẽ nhận lấy kết cục gì? Hắn là các người phải biết rõ hơn ta chứ?”

Sinh trưởng ở Tướng phủ, đạo lý như vậy làm sao không rõ cho được. Một khi chủ tử bị người khác xem thường thì hạ nhân chính là mục tiêu công kích, hoàn toàn trở thành đối tượng cho người ta lăng nhục. Nếu tiểu thư vẫn thiện lương như trước kia, nói như vậy, nàng và Hồng Đậu tuyệt đối không thể sống yên ổn tại Vương phủ này, có chăng cũng chỉ là đối tượng bị người ta ức hiếp, nhục mạ.

Tương Tư sùng sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn Tịch Nhan vẫn đang ngồi đó. Giờ phút này nàng cúi đầu, bàn tay khẽ vân vê chén trà. Trông ngoài cửa vẫn chưa mưa, trong phòng chỉ điểm vài ngọn nến leo lét, dung nhan tuyệt sắc dưới ánh nến mờ ảo không còn vẻ lạnh lùng nghiêm túc như ban ngày. Đôi mắt kia giống tiểu thư của ngày xưa như đúc, dịu dàng mà trầm tĩnh, ngay cả hơi thở tản ra trên người cũng làm người ta cảm thấy an tâm, hoàn toàn không nhìn ra một chút dị thường.

“Các người là hai hồi môn nha hoàn của ta, nếu các người dám bất kính với Vương gia mà không bị trừng phạt, thử hỏi người khác sẽ nghĩ sao? Cho dù có đem bọn hạ nhân trong phủ giết chết cũng vô dụng, không có Vương gia thì làm sao có Vương phi. Nhớ kỹ, ở đây Vương gia mới là chủ tử của các người.”

Mỗi một câu nói đều mạnh mẽ, đánh thép. Người khác không xem trọng Mạc Tịch Nhan cũng không sao, nhưng nếu bọn họ khinh thường Vương gia, hoặc dám “động thủ trên đầu thái tử”, chắc chắn kết cục sẽ thảm khốc hơn nhiều so với việc đắc tội với nàng, ai cũng không ngoại lệ. Thủ đoạn trả thù của nàng vô biên, trực tiếp không được thì ngấm ngầm, tóm lại, chỉ cần dám ức hiếp Tiểu Bạch, kết cục sẽ là sống không bằng chết, một người cũng không chừa.

“Ta nói rồi, bên cạnh ta chỉ có hai loại người. Dù là giả cho thất Vương gia không quyền không thế ta cũng quyết không để hắn bị kẻ khác bắt nạt. Ta tin tưởng người và Hồng Đậu trung tâm, nhưng chỉ có trung tâm thôi thì chưa đủ. Tương Tư, bây giờ ta giao Vương phủ cho người trông coi, ta muốn được nhìn thấy một chút giá trị trong con người người. Lúc này ta đang cần hai bộ xiêm y, đáng tiếc ngay cả chuyện nhỏ đó người cũng làm không được... người... còn đáng để ta tin sao?”

Đối thủ của nàng không phải bọn lưu manh trên phố, cũng không phải cường hào ác bá mà chính là Hoàng hậu. Tiếp đến không biết những người đó sẽ đối phó với Tiểu Bạch thế nào? Nhưng nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, nếu vì một phút yếu lòng không thể xuống tay, kết cục, chỉ có thể là chết.

Đôi mắt trầm tĩnh của Tương Tư một khắc trước vẫn còn hoang mang khó tả, một khắc sau lại sáng rực lên, hết như tầng mây dày tán đi nhường chỗ cho ánh sáng chiếu soi vạn vật, tự tin mà kiên định.

“Hai ngày sau, nô tì nhất định Vương gia sẽ mặc trên người xiêm y của Lư Vân phường.”

Tương Tư nhìn Tịch Nhan, ánh mắt tràn đầy kiên quyết. Nếu bằng cách này mới có thể ở bên tiểu thư, báo đáp ân tình mấy năm nay của người, nàng nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Tương Tư bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nét mày nhăn lại: “Tiểu thư, lễ vật ngày hồi môn thì làm thế nào đây? Nên tặng lão thái quân cái gì mới tốt?”

Tiểu thư đã giao Vương phủ cho nàng trông coi, những chuyện như thế này nàng vốn phải xử lý tốt. Nhưng với tình cảnh của Vương phủ bây giờ, lễ vật tặng đi nhất định sẽ khiến Tướng phủ chướng mắt. Ngày mừng thọ của lão thái quân, người trong hoàng thất chắc chắn đến không ít, lễ vật lại càng nhiều. Có điều không muốn nói cũng phải nói, Vương phủ có tặng quà hay không cũng đều mất thể diện. Thử hỏi Tương Tư làm sao không khó xử cho được.

Tịch Nhan phớt nhẹ nắp đậy lên chén trà phát ra tiếng vang leng keng: “Tình cảnh của Vương phủ, phụ thân cũng không phải là không biết. Ngày hồi môn chẳng cần chuẩn bị gì cả, dù sao bọn họ chỉ cảm thấy chướng mắt thêm thôi. Về phần lễ vật mừng thọ lão thái quân, ta tự có tính toán, không cần người quan tâm. Người lui xuống trước đi, sai người chuẩn bị nước ấm mang vào đây.”

Tịch Nhan chống tay đứng dậy, lạnh nhạt bỏ lại một câu sau đó xoay người trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tín Vật Đỉnh Ước

Tịch Nhan lo lắng trong phòng quá sáng sẽ làm Hạ Dạ Bạch khó ngủ, vì thế toàn bộ căn phòng chỉ có duy nhất một ngọn nến đặt cạnh giường. Mỗi lần ánh nến lay động, đóa tuyết liền trên ngân bạch mặt nạ như khẽ rung rinh, mờ mờ ảo ảo, tựa hồ đang từng chút từng chút một bùng nở.

Chậu nước ấm bên cạnh vẫn đang bốc hơi, Tịch Nhan ngồi thụp xuống, nhúng ướt chiếc khăn tay sạch sẽ rồi từ từ vắt khô. Lại ngồi bên mép giường, nhìn người trên giường còn đang say giấc, đôi môi hồng nhạt hơi cong lên, gọi cảm mà no đủ, dưới ánh nến càng khiến người ta miên man bất định. Nếu chỉ nhìn sắc môi hân, Tịch Nhan tất nhiên sẽ không cho rằng đây là tên Vương gia quanh năm chỉ ăn rau xanh dưa cải sống qua ngày.

Nàng mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng vén chăn cởi bỏ vạt áo của hân. Đôi mày thoáng chốc nhíu lại, khuôn mặt tươi cười vừa rồi bỗng trở nên âm trầm vài phần. Dưới ánh nến mờ ảo, lồng ngực trắng trẻo kia hân đầy những vết thương nông sâu không đồng nhất, mỗi một chỗ đều in dấu tích gầy gộc ước chừng lớn bằng hai ngón tay, thoát nhìn có chút ghê sợ. Ngón tay Tịch Nhan chậm rãi mon trón những vết thương mang theo nét dịu dàng không nói thành lời, mà đôi đồng tử kia giờ phút này lửa giận đã ngút trời nhưng cũng tràn ngập thương tiếc. Vết thương cũ còn chưa lành, lại thêm nhiều vết thương mới. Bọn nô tài đáng chết này hôm nay chỉ bị phỉ đi tay phải, thật sự quá tiện nghi cho chúng, sớm biết như vậy nàng đã thiên hết một lũ rồi tống vào cung, cho chúng ca đòi đoạn tử tuyệt tôn mới tạm thời tiêu đi mối hận trong lòng.

Khăn bông ấm áp khẽ chạm vào vết thương trên ngực hân, Tịch Nhan cẩn thận lau qua một lần, sau đó dùng thuốc của Lý đại phu mang đến lúc sáng bôi lên, nhất thời lại nảy sinh một chút khó khăn. Tối hôm qua nàng nhìn thấy hân bị trúng vài gậy, chẳng biết có nghiêm trọng hay không, hơn nữa nàng còn chưa kiểm tra mấy vết thương phía sau lưng. Nhưng mà lúc này Tiểu Bạch đang ngủ say, nàng thật sự không muốn đánh thức hân.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan khẽ lay vai hân, người trên giường mơ màng nhấp miệng nhưng lại không có phản ứng gì.

“Tiểu Bạch.”

Bây giờ Tịch Nhan đang rất lo, đêm nay bằng mọi cách phải bôi thuốc, xử lý vết thương không thể chậm trễ. Dù hân có bị đánh tới mức sinh ra khả năng miễn dịch nhưng nàng vẫn không yên lòng, tiếp tục dùng sức đẩy bả vai Hạ Dạ Bạch một lần nữa.

“Ừm – “

Hạ Dạ Bạch “ừm” một tiếng, sau đó trở người, đưa lưng về phía Tịch Nhan. Lúc này nàng mới nhẹ nhàng thở ra, xem ra hân vẫn còn biết điều.

Tịch Nhan ngồi xuống cởi áo giúp hân, gương mặt ôn nhu nháy mắt như bị đóng băng. Chiếc áo trong thô sần đã sớm ố vàng, bên trên còn dính vết máu nhàn nhạt như đóa mai nở rộ. Trên lưng, từng vết thương xanh tím chạy dọc theo ước chừng dài một tấc, miệng vết thương rom rớm máu. Tuy máu đã khô nhưng chắc là vừa rồi cởi áo không cẩn thận động phải nên lại toạc ra, máu cứ tiếp tục chảy, còn mang theo nước mũi tanh hôi.

Hai tay Tịch Nhan nắm chặt góc áo, nhìn những vết thương đang rỉ máu kia, tim nàng như bị hàng vạn mũi kim xuyên qua, nhức nhối, đau đớn khó chịu. Loại cảm giác này tựa như nước Hoàng Hà mãnh liệt cuốn đến phá tan đê đập, chỉ trong chớp mắt quân lính nấp ở các nơi phòng thủ đều tan rã. Hốc mắt cay sè, nước mắt không kiềm được rơi xuống mu bàn tay, nóng rực, cả trái tim cũng bị thiêu đốt theo. Đau lòng quá, ngoài đau lòng thì vẫn là đau lòng. Nàng cảm hận vì sao những vết thương kia không ở trên người mình để thay hân chịu mọi đau đớn.

Thay hân chịu mọi đau đớn? Tịch Nhan bị chính ý nghĩ này làm cho hoảng sợ. Tại sao nàng lại quan tâm đến hân? Tối hôm qua rõ ràng bị cắn đến suýt mất nửa cái mạng, đã thế lại mềm lòng không nở xuống tay. Nàng chưa bao giờ nhân từ với người khác như vậy.

Bàn tay cầm áo run rẩy không thôi, Tịch Nhan mỉm môi, che lại những vết thương trên lưng hân. Đôi mắt trong suốt tràn đầy kiên định, hai tay nắm chặt. Đây là lần cuối cùng, thương tổn như thế tuyệt đối sẽ là lần cuối, sau này, nếu ai dám dấn thương Tiểu Bạch, nàng nhất định phải bắt kẻ đó trả bằng sinh mạng.

Tịch Nhan ngồi trên mặt đất, cầm lấy khăn bông cẩn thận xử lý vết thương. Miệng vết thương vẫn chưa hoàn toàn kết vảy, xung quanh là những vết máu đã khô, chính giữa còn mưng mủ. Vết thương này tuyệt đối không đơn giản là do gậy gỗ tạo thành, trừ phi trên đầu gậy có vật sắc. Tối, rất tốt. Nàng muốn nhìn xem sau này còn ai dám diễn trò xiếc như thế ở Vương phủ nữa, nàng sẽ khiến kẻ đó nếm trải mùi vị sống không bằng chết.

Mỗi một động tác đều nhẹ nhàng vô cùng, Tịch Nhan e sợ mình làm đau Hạ Dạ Bạch nên cố gắng mở hai mắt thật to, chuyên chú nhìn vết thương trên lưng hân, cẩn thận xử lý vết mủ lẫn vết máu đã khô mà không hề để ý trán mình đã lấm tấm mồ hôi. Kề ngực này đúng là rất ngực, bị thương như thế cũng không nói cho nàng một tiếng.

“A – - “

Người trên giường đột nhiên phát ra tiếng rên khẽ, thân thể cử động nhẹ, sau đó mở to mắt ngồi dậy. Ngón tay của Tịch Nhan được chiếc khăn bao bọc đang cẩn thận lau đi vết máu trên lưng hắn lại bị cử động này làm giật mình, ngón tay xẹt mạnh qua miệng vết thương. Những vết thương vừa được lau sạch nhất thời lại rỉ máu, nước mũi tanh tưởi ứa ra chảy thành một đường dài dọc theo lưng. Tịch Nhan há hốc mồm, trái tim đập mạnh.

“Tiểu Bạch, ngươi làm gì vậy?” Tịch Nhan đứng dậy, bàn tay vẫn còn cầm chiếc khăn. Nhìn vết thương trên lưng Hạ Dạ Bạch, trong lòng vừa tức giận vừa lo lắng, hét lên.

Hạ Dạ Bạch quay người, đôi mắt vẫn còn mang theo nét buồn ngủ nồng đậm. Hắn cắn chặt môi, hai tay ôm gối, bộ dáng như đang chờ Tịch Nhan nổi trận lôi đình, qua một lúc lâu mới mở miệng, e dè gọi một tiếng: “Nhan Nhan – - “

Bộ dáng ủy khuất kia lập tức làm trái tim Tịch Nhan nhũn ra như bị ngâm nước. Chính nàng cũng không hiểu nổi, mỗi lần nhìn hắn, cho dù có đang tức giận chừng nào vẫn không thể bộc phát. Mà nàng tức giận khi nào, chỉ là lo cho vết thương của hắn thôi. Thời tiết đang độ nóng bức, Lưu Ly quốc lại thô sơ, lạc hậu, chẳng may miệng vết thương nhiễm trùng thì sẽ rất phiền toái.

“Ngươi đã nói là không hung dữ với ta.”

Tịch Nhan thật sự kích động muốn bóp chết hắn, lại vừa cảm thấy dở khóc dở cười. Nàng đã giải thích nhiều lần rồi mà hắn cứ nói mãi những lời này.

“Ai bảo ngươi lộn xộn, không thấy ta đang xử lý vết thương sao? Thật là một tên đàn, trên người bị thương chẳng lẽ không đau? Cũng không biết nhờ người khác giúp mình bôi thuốc? Ngộ nhờ vết thương nhiễm trùng thì làm thế nào đây? Chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả, ngươi thử làm loạn một lần nữa xem ta có đánh ngươi không. Ngoan ngoãn nằm sấp xuống cho ta, không được phép nhúc nhích, để ta giúp ngươi bôi thuốc.”

Giọng điệu tuy hung ác nhưng bên trong rõ ràng là quan tâm, lo lắng.

Hạ Dạ Bạch rụt cổ, ôm người dịch về phía sau, đôi mắt tràn đầy ủy khuất. Hắn cúi đầu im bất, nửa ngày cũng không nói một lời. Trong lòng Tịch Nhan cảm thấy không thích hợp cho lắm, nàng vừa nói cái gì vậy?.

Hạ Dạ Bạch nuốt nước bọt, bất chợt ngừng đầu, đôi mắt phượng nhìn Tịch Nhan dăm dăm làm nàng cảm thấy khó chịu. Không khó để nhận ra vẻ thương tâm cùng ủy khuất trong đôi mắt kia: “Ngươi vừa mới mắng ta là tên đàn .”

Giọng nói kia tựa hồ sắp òa lên khóc.

Tịch Nhan sùng sốt, nhớ đến những lời mình vừa nói, nhất thời cảm thấy ảo não. Bộ dạng này của Hạ Dạ Bạch làm nàng hối hận muốn chết.

“Tức giận ư?” Giọng điệu thăm dò có chút cứng nhắc.

Hạ Dạ Bạch “hừ” một tiếng, hất mặt đi nơi khác không nói lời nào.

“Vừa rồi chỉ là ta lo lắng cho ngươi, ai bảo trên lưng bị thương như thế cũng không nói cho ta biết. Thời tiết nóng bức, ngươi lại mặc nhiều quần áo như vậy, chẳng may vết thương nhiễm trùng thì làm sao đây? Sau này ngươi còn như thế ta sẽ tức giận, một khi tức giận sẽ không để ý đến ngươi .”

Nàng của ngày xưa tuyệt đối không có tính tình hòa hảo, nhẫn nại thế này.

Hạ Dạ Bạch nghe vậy, vụng trộm liếc nhìn Tịch Nhan, qua một lúc lâu mới từ trong lòng lấy ra vật gì đó, nhanh chóng kéo tay nàng đặt vào: “Đây là mẫu thân để lại cho ta, tặng ngươi.”

Tịch Nhan cúi đầu, trước mắt là một khối ngọc bội, chính xác mà nói là một khối Huyết ngọc đỏ tươi điểm lệ! Ngọc đỏ như máu, kiểu điểm ướt át, màu sắc rực rỡ không hề lẫn tạp chất, long lanh trong suốt, nắm trong tay có cảm giác mềm mại như nước, vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng. Đặc biệt hoa văn trên ngọc bội càng là trăm năm khó gặp, không phải khắc họa tiết rồng bay bình thường mà là một đóa huyết liên nở rộ, yêu đã vô cùng. Kiếp trước, nàng đã từng thấy qua không ít bảo bối, nhưng khối huyết ngọc độc đáo như vậy lại là lần đầu tiên kiến.

“Cho ta ư?”

Tịch Nhan nhìn huyết ngọc trên tay, sau đó đưa ra trước mặt Hạ Dạ Bạch, trong lòng có chút khó tin. Vừa rồi chẳng phải hắn bị nàng mắng là tên đàn nên tức giận ư? Nháy mắt đã tặng bảo bối như vậy cho nàng. Tên ngọc này không những giấu lâu mà còn giấu kỹ, đây là vật duy nhất mẫu thân để lại cho hắn a.

“Nếu đã là mẫu thân để lại cho ngươi thì phải tự mình cất kỹ. Nhìn vật nhớ người, mỗi lần nhớ bà ấy thì cứ lấy ra xem.”

Ngày hôm nay, nếu ngọc bội này trở thành lễ vật cho đại phu nhân, nhất định bà ta sẽ rất vui mừng. Nhưng nàng cũng không rồi hoi mà dùng chính di vật mẫu thân Tiểu Bạch lưu lại để nịnh bợ bà ta. Muốn moi được lợi lộc từ nàng ư, đừng hòng!

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, định bụng muốn trả lại cho hắn, không nghĩ tới tên này lại cứng đầu hất phăng tay nàng, khuyên thế nào cũng không cần ngọc bội kia: “Tặng ngươi thì chính là tặng ngươi, nếu không cần thì vứt đi.”

Hắn tức giận “hừ” một tiếng, dùng đôi mắt trong suốt ai oán nhìn Tịch Nhan, nói xong lập tức kéo chăn nằm xuống.

Người này bản lĩnh thật cao a, lại còn ra vẻ tức giận. Tại sao trước đây không cho kẻ khác thấy sự lợi hại này đi, cứ cố tình tỏ ra ngu ngốc, hay là biết mình biết ta nên mới không kiêu ngạo gì như vậy. Nhưng mà tính tình của Tiểu Bạch thật sự rất đáng yêu.

“Đây có phải mẫu thân dặn ngươi tặng cho con dâu tương lai không? Hay là tín vật đính ước Tiểu Bạch tặng ta?.”

Tịch Nhan ngồi xuống, ghé sát vào tai Hạ Dạ Bạch cười “hi hi” thành tiếng, vẻ mặt sung sướng vô cùng.

“Không phải tín vật đính ước — “

Hạ Dạ Bạch kéo chăn che đầu lại.

“Được rồi, chớ lộn xộn.”

Tịch Nhan vỗ vỗ cánh tay Hạ Dạ Bạch: “Vật này ta cất thay ngươi. Bây giờ thì ngoan ngoãn nằm im không được nhúc nhích để ta bôi thuốc. Ta đã sai Trương Tư đi may cho ngươi hai bộ quần áo mới, hai ngày sau chúng ta cùng nhau hồi Tường phủ, đến lúc đó sẽ dẫn ngươi đi ăn nhiều món ngon bồi bổ cơ thể. Nếu còn lộn xộn, miệng vết thương chẳng may toạc ra, ta liền tịch thu quần áo mới, ngày hồi môn nhốt ngươi một mình trong Vương phủ đó.”

+ Spoil một chút nhé, chương sau bản tính sắc lang của Tiểu Bạch sẽ được bộc lộ

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cửa Ta Cũng Là Cửa Ngươi

Ngày mới nắng lên, ánh dương rạng rỡ, bầu trời quang đãng không mây, hàng trúc xanh biếc rì rào trong nắng sớm.

Nháy mắt đã tới ngày hồi môn. Buổi sáng tỉnh mơ, Tịch Nhan còn đang thả hồn trong mộng đẹp lại bị Hạ Dạ Bạch đánh thức.

Từ tối hôm qua tới giờ, mỗi lần nhìn thấy nàng là hấn lại như người trúng tà, tâm trạng hưng phấn cả đêm, ảm ỉ không chịu được. Mà hấn không ngủ, nàng cũng đừng hòng ngủ yên. Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Trương Tư đến xin chỉ thị thả Hồng Đậu, nàng mới nhân cơ hội này để Trương Tư dẫn hấn đi, ai ngờ vừa ngủ chưa được bao lâu, Hạ Dạ Bạch đã hưng phấn chạy vào.

“Nhan Nhan.”

“Nhan Nhan, quần áo mới ngươi mua cho ta này.”

“Nhan Nhan, xem quần áo mới của ta này, mặc vào thật thoải mái nha.”

“Nhan Nhan, giúp ta búi tóc nhanh lên.”

Giọng nói giòn giã xen lẫn vui sướng như trẻ nhỏ. Đường đường là Vương gia, chỉ một bộ y phục đã làm hấn thỏa mãn như vậy. Tịch Nhan đau lòng còn không kịp, làm sao có thể tức giận cơ chứ.

Cả đêm mất ngủ, Tịch Nhan xoa nhẹ đôi mắt nặng trĩu hơi đau rồi từ từ ngồi dậy. Một bên Hạ Dạ Bạch đã som ngời cạnh mép giường, khoe miệng ngoác tới mang tai, dưới lớp mặt nạ, đôi đồng tử kia trong suốt long lanh tựa ánh sao đêm hè, đẹp không sao tả xiết.

Đã nhiều ngày qua, bởi vì gấp rút chuẩn bị lễ vật mừng thọ Lão thái quân, Tịch Nhan đi sớm về muộn, ngay cả thời gian uống một ngụm trà cũng không có. Mỗi lần trở về, Tiểu Bạch đã ngủ say. Trời còn chưa sáng, nàng đã rời giường, đương nhiên lúc ấy Tiểu Bạch chưa tỉnh ngủ. Ban ngày là thời điểm hấn chơi bồi, nhưng nàng căn bản không thể phân thân trở về. Nếu tính toán thời gian, kể ra hai ngày nay bọn họ đã không nói chuyện một câu.

“A!”

Tịch Nhan duỗi thẳng thắt lưng. Mọi chuyện đã hoàn thành, toàn thân cũng cảm thấy thư sướng. Nàng mỉm cười, đưa tay sờ đầu Tiểu Bạch: “Ngươi đi ra ngoài trước, để Trương Tư vào đây hầu hạ ta rửa mặt chải đầu. Ngoan ngoãn chờ bên ngoài, thay xong quần áo ta sẽ búi tóc cho ngươi, sau đó chúng ta cùng hồi Tường phủ.”

Hạ Dạ Bạch chống cằm không nhúc nhích, hai con mắt nhìn Tịch Nhan đăm đăm. Hấn mê mải đôi môi như thể đang suy nghĩ một điều gì đấy.

“Còn ngây ngốc làm gì, không mau để Trương Tư vào giúp ta thay quần áo.” Tịch Nhan dùng đầu ngón tay chọc chọc trán hấn, sau đó vén chăn đứng dậy.

Hạ Dạ Bạch cũng đứng lên theo, chắn trước người Tịch Nhan, đôi mắt nhìn nàng chằm chằm không chớp: “Ngươi là Vương phi của ta, ta đã nói phải

chăm sóc người thật tốt, quần áo cứ để ta thay giúp người.”

Khẩu khí kia thật giống như cây ngay không sợ chết đứng, đôi mắt kiên định không hề trốn tránh. Khóe môi Tịch Nhan cong lên. Lời nói này rất có lý, ngày tân hôn đầu tiên, hẳn đã bùng một chậu nước đến, bảo là muốn chăm sóc nàng. Tuy rằng hai người bọn họ chưa là vợ chồng thật sự, một mặt vì Tiểu Bạch không hiểu chuyện ấy, mặt khác, thân thể nàng chỉ mới mười sáu tuổi, còn quá nhỏ. Phương thức tránh thai ở cổ đại lạc hậu, nàng không muốn mình trẻ như vậy đã làm mẹ, nhất là hiện tại còn chưa bảo vệ hẳn chu toàn, nếu lại thêm một đứa con nữa chỉ càng thêm đau đầu. Dẫu nói vậy nhưng mà trong lòng Tịch Nhan đã sớm coi hẳn như trọng phụ của mình.

Nếu bọn họ đã là vợ chồng, hẳn lại không màng đến tự tôn của một vị Vương gia giúp nàng mặc quần áo, nàng nhất định sẽ không chối từ.

“Được.”

Tịch Nhan xoay người, lấy trong ngăn tủ một bộ váy dài màu lam nhạt đưa cho Hạ Dạ Bạch: “Thay hộ ta.”

Tịch Nhan ngẩng đầu, chiếc cổ trắng tuyết lộ ra ngoài không khí, đôi tay đang rộng, mái tóc hơi rối buông xõa trên vai. Vạt áo rộng mở hé ra một mảng da thịt sáng bóng như bạch ngọc, mơ hồ có thể nhìn thấy đôi gò bồng đảo thoát ẩn thoát hiện. Hai mắt nàng khép hờ, lông mi mềm nhẹ như cánh bướm, làn da trắng tuyết không một chút khuyết điểm, sóng mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhạt cong một đường hoàn mỹ, kiều diễm làm say lòng người, tản ra vị thơm ngọt khiến người ta không nhìn được muốn đè nàng âu yếm dưới thân.

“Tiểu Bạch, nhanh một chút.”

Tịch Nhan mở mắt, nhìn thấy Hạ Dạ Bạch vẫn cầm quần áo si ngốc đứng đó bèn vẫy vẫy tay, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt.

“Đến đây, đến đây. Để ta giúp Nhan Nhan thay đồ.”

Hạ Dạ Bạch cầm quần áo bước tới, dưới lớp ngân bạch mặt nạ kia, một tia sáng kỳ dị nhanh chóng lóe lên, khóe môi hẳn khẽ nhếch làm cho người ta dễ dàng nhận ra tà khí, hoàn toàn không có nét hồn nhiên trước đây. (*cuồng tiểu-ing*)

Hơn nửa ngày, Hạ Dạ Bạch mới mặc xong quần áo cho Tịch Nhan, chuyện về váy nàng không dám làm phiền hẳn nữa. Chỉ có hai tầng quần áo mà mặc tới nửa ngày, trên người nàng đều là mồ hôi, ả ả có thể thấy được đường vân của chiếc yếm. Tịch Nhan nhận lấy khăn mặt từ tay hẳn lau mồ hôi trên người. Hẳn rất tự giác ngồi trước gương đồng đợi nàng chải tóc giúp mình.

Sợi tóc mềm mại, đen nhánh như hạt mè đen thượng hạng. Tịch Nhan dịu dàng chải tóc cho hẳn, tuyệt không nóng vội, cảm giác như đang cầm trên tay tơ lụa thượng đẳng. Tóc được búi lên đỉnh đầu, tiếp đó là đội mũ ngọc có đính hồng ngọc lên.

“Tiểu Bạch nhà ta thật anh tuấn.”

Mặt mày Tịch Nhan sáng rực, hết sức vừa lòng với bộ dáng bây giờ của Hạ Dạ Bạch.

Bởi vì quanh năm ăn không đủ dinh dưỡng, dáng người hẳn thoát nhìn hơi gầy, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến phong thái. Một thân trường bào màu đỏ tía tôn lên dáng người cao to, mang theo nét long lanh quyền quý không nói thành lời. Ngân bạch mặt nạ chẳng những không khiến người ta cảm thấy quái dị, ngược lại điểm thêm vài phần tuấn mỹ. “Người đẹp vì lụa, phật đẹp vì kim quang”, những lời này quả thật có lý. Nếu không vì hình tượng ngày thường quá kém, Tiểu Bạch ăn mặc thế này ra ngoài chắc chắn sẽ mê hoặc không ít tiểu thư khuê các. Nếu tháo mặt nạ xuống, chưa biết danh hiệu Lưu Ly quốc đệ nhất mỹ nam sẽ vào tay ai đâu.

Hạ Dạ Bạch nghe Tịch Nhan nói vậy, vội vàng cúi xuống ngắm mình trong gương. Hồng ngọc trên đầu long lanh trong suốt, phát ra tia sáng chói mắt. Hạ Dạ Bạch lấy tay sờ sờ, sau đó cười ‘ha ha’ một cách ngây ngô, hỏi: “Nhan Nhan, tảng đá này thật đẹp, là tặng cho ta sao?”

Hai mắt mở to tràn đầy tha thiết, dường như chỉ cần Tịch Nhan nói một tiếng “không”, hẳn sẽ khóc rống lên đòi lấy.

“Đồ của ta, chỉ cần người thích thì là của người. Đồ của người khác, nếu người coi trọng, ta sẽ biến nó trở thành của người.”

Tảng đá gì chứ, rõ ràng là một khối hồng ngọc thượng đẳng. Con người Mạc Ngôn An cũng không quá xấu tính, của hồi môn lần này có không ít thứ tốt, chỉ cần tiết kiệm cũng đủ để Vương phủ sống hơn mấy chục năm. Tuy nhiên ‘miệng ăn núi lở’ không phải nguyên tắc sống của nàng, giải quyết vấn đề cơm áo chẳng qua chỉ là chuyện đơn giản. Nhưng không được, nàng vĩnh viễn sẽ không để mình biến thành cái dạng đấy. Từ xưa đến nay ‘cá lớn nuốt cá bé’ là chân lý mãi mãi không thay đổi, yếu đuối sẽ bị bắt nạt. Nàng không thể đứng nhìn Tiểu Bạch bị người khác ức hiếp.

Đều là Hoàng tử, Vương gia như nhau, dựa vào cái gì mà những người đó được người người tôn sùng, ngồi hưởng thụ phú quý vinh hoa, trong khi Tiểu Bạch lại bị gia đình đánh cho khắp người thương tổn, quanh năm chỉ ăn rau xanh dưa cải qua ngày, ngay cả bọn hạ nhân thấp hèn nhất cũng không bằng. Thật bất công, một ngày nào đó, nàng sẽ thay hẳn lấy lại công đạo. Những thứ hẳn muốn mà không được nàng nhất định sẽ đòi lại hết.

Đuôi lông mày hơi nhíu lại, Hạ Dạ Bạch mở to mắt nhìn chăm chăm Tịch Nhan, đôi mắt hồn nhiên ngập tràn hoang mang.

Tịch Nhan cười cười, theo thói quen sờ đầu hẳn, mà hẳn cũng tuyệt đối không phản kháng, giống một con thú con nhu thuận.

“Không hiểu cũng không sao. Những thứ vốn thuộc về người ta sẽ giúp người cướp về. Được rồi, thu xếp mọi thứ xong xuôi, chúng ta ra ngoài sớm một chút, đi qua đường Đông nhân tiện dạo phố luôn.”

Chương 23: Hết Sức Căng Thẳng

Nước Lư Ly nằm ven vùng cương vực Đông Xuyên Hồng thuộc trung và thượng du sông Hoàng Hà(1). Phía thượng du là nơi sinh sống của các dân tộc thiểu số theo hình thức du mục dọc các đồng cỏ và nguồn nước. Dáng người bọn họ vạm vỡ, dũng mãnh thiện chiến, cuộc sống hoàn toàn dựa vào thiên nhiên, thường vì cướp đoạt các vùng đất phì nhiêu mà bùng nổ chiến tranh. Có rất nhiều dân tộc nhưng trong đó Hung Nô là cường đại nhất với ba mươi vạn thiết kỵ, hiệu lệnh nhất phurong, là mối đe dọa trầm trọng tới biên cảnh phurong bắc và hòa bình phía nam Điền(2). Đông Ngô là nước nhỏ, thoát nhìn giống một bãi cát bằng, bởi vì hồng thủy hàng năm nên phải dựa vào lương thực cứu tế của Lư Ly quốc sống qua ngày, trở thành một quốc gia lệ thuộc.

Lư Ly dựng nước hơn ba trăm năm, dựa vào ưu thế về địa lý mà phát triển kinh tế, quân đội được xưng trăm vạn, nghiêm nhiên trở thành đệ nhất cường quốc về quân sự. Thành Triều Dương- kinh đô của nước Lư Ly chính là trung tâm kinh tế chính trị của cả nước, tuy rằng sức mạnh quốc gia từ thời Thuần đế tới nay có xu thế giảm xuống nhưng lại không mấy may ảnh hưởng đến vị trí dẫn đầu tuyệt đối của thành Triều Dương.

Thành Triều Dương chia làm bốn con đường lớn: Đông, Tây, Nam, Bắc thông với bốn cổng thành tương ứng: Đông, Tây, Nam, Bắc, lấy Đông môn làm cổng chính, nơi đây đường phố phồn hoa, người ở đa phần là những đại quan trên hàng tam phẩm, lầu cao san sát, thiết kế không mang vẻ giàu có, hào phóng như phurong bắc, cũng không thanh tú, nho nhã như phía nam, đâu đâu cũng hiện ra nét phú quý và phồn hoa của Thiên triều thượng quốc, xa trạm cột điều, xa hoa lãng phí đã thành trào lưu.

Trời cao mây nhạt, gió nhẹ hiu hiu. Trên đường Đông, người đến người đi tấp nập, tiếng người rao hàng thét to văng vẳng bên tai không dứt. Thành Triều Dương là kinh đô náo nhiệt và phồn hoa nhất nước Lư Ly.

“Bánh hoa quế đây, hoa quế nóng hôi vừa ra lò đây...”

Tiểu thương bên đường e sợ giọng rao hàng của mình bị tiếng người trên phố lấn át nên cố gắng rao lớn và hăng say hơn ai hết, hai cánh tay gãi cầm bánh hoa quế nóng hôi vừa mới ra lò, thân hình trắng kiện ngập trong làn khói nóng vẩn vương, ngay tức khắc, mùi bánh hoa quế truyền đi tứ phía.

Tịch Nhan dẫn Hạ Dạ Bạch đi sóng vai nhau, theo sau là hai nha hoàn Trương Tư và Hồng Đậu, sau nữa là đám gia đình mặc áo vải màu lam của Vương phủ, một hàng tám người. Trên đường cái vốn đầy tiếng rêu rao nhưng khi nhìn thấy ngốc Vương gia nổi tiếng luôn mang ngân bạch mặt nạ và dung mạo tuyệt sắc của Tịch Nhan lại chuyển thành tiếng bình phẩm từ đầu đến chân. Trên đường Đông nhất thời sinh ra những tiếng xầm xì không ngừng.

Hạ Dạ Bạch đứng bên cạnh Tịch Nhan, hoàn toàn không cảm nhận được vẻ khinh miệt và hèn mọn của những người kia, hần kéo tay nàng, hai con mắt nhìn chằm chằm bánh hoa quế nóng hôi vừa ra lò, bất giác nuốt nước bọt cái ực.

“Muốn ăn?”

Tịch Nhan nhú mày, giọng điệu gần như khẳng định. Bộ dạng này của hần rõ ràng giống trẻ nhỏ nhìn thấy món ngon nên muốn ăn.

Hạ Dạ Bạch gật gù đầu, “Ừ” một tiếng. Hai con mắt vẫn dán tại bánh hoa quế trên quầy hàng như trước.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan gọi một tiếng, thanh âm không lớn cũng chẳng nhỏ, vừa khéo những người sau lưng nàng có thể nghe được.

“Không phải đã nói với ngươi rồi ư? Của ta cũng là của ngươi, nếu muốn cái gì cứ việc nói cho ta.”

Nàng kéo tay hần, nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy hình ảnh bánh hoa quế kia, trong lòng có chút tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là thương tiếc và bất đắc dĩ.

Hạ Dạ Bạch không lộn xộn nữa, hần nhìn Tịch Nhan, sau một lúc mới mở miệng: “Nhan Nhan, ta muốn ăn bánh hoa quế.”

Như vậy mới đúng chứ. Khóe miệng Tịch Nhan không kiềm được khẽ cong lên, cánh tay đặt trên hai vai hần cũng buông ra, sau đó xoay người: “Trương Tư, Hồng Đậu, không nghe thấy Vương gia nói gì sao? Hần muốn ăn bánh hoa quế, các ngươi còn không mau đi mua.”

Hồng Đậu cúi người, rất nhanh đã thông thả đi đến quầy hàng trước Trương Tư.

“Kia không phải là thằng ngốc sao? Hôm nay ăn mặc như vậy quả thực không giống nha.”

“Tên đàn thì vẫn là tên đàn, dù có phủ thêm long bào cũng chỉ là tên đàn.”

Người nào đó “hừ” thành tiếng, vạ phần khinh thường.

“Những kẻ cúi đầu theo sau chính là gia đình trong Vương phủ ư?”

Người kia dường như không tin vào điều mình thấy, liên tục dụi dụi mắt. Đúng vậy, chính là hạ nhân trong Vương phủ, bọn chúng không hành hạ tên gốc Vương gia đã là điều may mắn rồi, đằng này làm sao có thể ngoan ngoãn đi sau? Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

“Kia không Vương phi của tên đàn ư? Dung mạo thật xinh đẹp, quả là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu. Tiểu nương tử đẹp như vậy, không biết đem áp dưới thân sẽ có cảm giác gì.”

Thân là Vương gia nhưng ngay cả một tên ăn xin cũng có thể bắt nạt, Vương phi của hắn chắc cũng biến thành đối tượng cho mọi người trêu đùa.

“Nhan Nhan, bọn họ đang nói cái gì?”

Một tay Hạ Dạ Bạch bị Tịch Nhan kéo đi, tay kia cầm bánh hoa quế nóng hổi, miệng ăn ngấu nghiến. Thấy người bên đường chỉ trỏ, hắn ngẩng đầu, tò mò nhìn Tịch Nhan, vẻ mặt rất ngây thơ.

Tịch Nhan nắm chặt tay Hạ Dạ Bạch. Đôi mắt đen láy như nước hồ sâu thẳm thoáng đảo qua bọn người đang xem tạp kỹ, ánh mắt sắc bén ánh lên tia rét lạnh, mang theo cảm giác áp bách không nói thành lời, dung mạo tuyệt mỹ, hơi thở lạnh băng khiến mọi người ngay lập tức im bật.

Tịch Nhan hài lòng nhếch môi: “Không có gì, chỉ là một bầy chó sủa bậy mà thôi.” Lúc này mọi thứ đã im ắng.

“Ồ, thì ra là chó đang sủa.” Chủ nhân của ngân bạch mặt nạ như bưng bình, âm điệu vừa lớn vừa dài, trông rất khờ khạo nhưng lại không hẳn vậy.

“Nhan Nhan, người cũng ăn đi.”

Hạ Dạ Bạch đưa bánh hoa quế đã bị mình cắn thành nhiều chỗ hỏng đến bên miệng Tịch Nhan, phía trên còn dính nước bọt của hắn.

“Vương gia.”

Ánh mắt của toàn bộ người ở đây đều dừng trên người Tịch Nhan, khi chuyển về phía Hạ Dạ Bạch lại sinh ra trào phúng và vui sướng khi người gặp họa. Đúng là tên đàn, nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tài nữ của Lưu Ly quốc, thi từ ca phú không gì không giỏi, tuy chỉ là thứ nữ nhưng còn hơn tên gốc Vương như hắn, hắn lại còn dám cho người ta ăn nước bọt của mình. Quả là ngu ngốc hết thuốc chữa. Mọi người lập tức trở nên hưng phấn, ai cũng muốn xem gốc Vương gia này mất mặt.

Hồng Đậu đứng phía sau thấy vậy, nét mày nhăn nhó. Bánh hoa quế kia mỗi một chỗ đều bị Vương gia cắn qua, bên trên toàn là nước bọt, vậy mà cũng dám cho tiểu thư ăn. Dù biết hắn là kẻ gốc không hiểu chuyện, Trương Tư ty còn đem những bản khoán của tiểu thư nói cho nàng biết, nhưng nàng vẫn không nhin được. Tiểu thư vốn thích sạch sẽ, Vương gia này ý vào bản thân được tiểu thư đối xử tốt, được dâng chân lân cận đầu. Quá đáng thật. Nếu không vì e sợ tiểu thư đuổi mình đi, nàng mặc kệ hắn là người thế nào cũng muốn dạy dỗ một bài học.

“Ta vẫn còn này.”

Lời còn chưa nói hết, Tịch Nhan đã mỉm cười, hé miệng cắn một miếng lớn bánh hoa quế mà Hạ Dạ Bạch đưa tới.

Yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh, tất cả tựa hồ chỉ trong một cái chớp mắt. Đường Đông vốn náo nhiệt giờ đây chỉ còn lại tiếng người há mồm to hít thở, hai mắt bọn họ trừng lớn, tạm thời chưa thể phục hồi tinh thần. Mọi người nhìn nhau, cho dù đều chứng kiến sự thật như nhau nhưng lại không thể tin vào mắt mình. Từ tiểu thư của Tề tướng không phải bởi kháng hôn mà tự sát ư? Từ đó đến nay chỉ mới vài ngày, không có khả năng điều này sao có thể?

“Hương vị thế nào?”

Mặt mày Hạ Dạ Bạch sáng rực, khóe miệng ngoác tới mang tai, sung sướng cười ra tiếng. Hai mắt hắn mở to nhìn Tịch Nhan, tràn đầy chờ mong. Người không biết chuyện còn tưởng bánh hoa quế này do chính tay hắn làm.

“Không tồi, ăn rất ngon, về phủ ta sẽ sai Trương Tư học làm.”

Tịch Nhan bị cảm giác của hắn chi phối mà không hề có nguyên do, chỉ cần hắn vui vẻ nàng đã thỏa mãn lắm rồi.

Tịch Nhan liếm liếm khóe miệng, dưới ánh nắng mai, chiếc lưỡi đỏ tươi nhẹ nhàng xẹt qua làn môi vẽ thành một độ cong duyên dáng, giống như yêu tinh đẹp đến mê hồn.

“Kẹo hồ lô – “

“Kẹo hồ lô vừa chua vừa ngọt đây – “

Đằng xa, tiếng người rao kẹo hồ lô vọng lại phá tan một góc tĩnh lặng trên phố. Người vác kẹo hồ lô trên vai từ xa đến gần, những que kẹo hồ lô dưới ánh mặt trời tản ra màu sắc đẹp mắt, khiến người ta bất giác muốn cắn một miếng.

“Nhan Nhan, kẹo hồ lô.”

Hạ Dạ Bạch hưng phấn kéo áo Tịch Nhan, chỉ vào nam tử trung niên vác kẹo hồ lô vừa đi vừa rao cách đó không xa.

“Vương phi, để nô tì gọi người đó lại.”

Tương Tư bước lên, nhưng chỉ trong chốc lát, người vác kẹo hồ lô đã nhanh chóng đi tới trước mặt Tịch Nhan.

Hạ Dạ Bạch chưa đợi Tịch Nhan mở miệng đã hưng phấn rút một xiên kẹo hồ lô bỏ vào miệng ăn ngon lành.

“Nhan Nhan, kẹo hồ lô chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon.”

“Ăn ít một tí, thứ này quá ngọt, ăn nhiều không tốt cho răng.”

Tịch Nhan mỉm cười, lấy từ trong lòng một chiếc khăn tay, dịu dàng lau khóe miệng thay hân.

Nam tử trung niên bán kẹo hồ lô cười cười, liếc nhìn Tịch Nhan, thiếu chút nữa chảy cả nước dãi, ác ý nơi đáy mắt tản ra: “Vương gia, người biết vì sao kẹo hồ lô này lại ngon không?”

Nụ cười ác ý kia làm Tịch Nhan bắt giác đề phòng, nàng xoay người, hung tợn liếc người nọ một cái, hàn ý bức người. Tên nam nhân ngay lập tức chấn động, tóc gáy dựng ngược, sau đó lại lên nhìn nàng thêm một lần nữa, gương mặt rõ ràng là gió êm sóng lặng, làm gì có vẻ lạnh băng và lợi hại như vừa rồi, chắc là ảo giác của gã.

“Kẹo hồ lô, không phải dùng đường phèn và hồ lô làm thành sao?” Hạ Dạ Bạch rất thông minh cắt câu lấy nghĩa.

Gã kia cười hèn mọn: “Kẹo hồ lô này dùng đường phèn và hồ lô làm ra, nhưng Vương gia biết vì sao đường phèn này có màu đỏ như vậy không?”

“Vì sao?” Hạ Dạ Bạch không chút suy nghĩ hỏi vặn lại.

Đuôi lông mày nhếch lên, tên nam nhân kia cười càng bi ối hơn: “Người xem màu này có giống máu không? Đường phèn vốn trắng thuần, nhưng vì nhuộm máu mới biến thành đỏ.”

“Thật sự – - là máu – sao?”

Giọng nói của Hạ Dạ Bạch run rẩy không thôi, hai con mắt đã ngập nước, dường như chỉ cần người đối diện trả lời một chữ “đúng”, hân sẽ lập tức khóc òa lên.

“Đúng vậy, đây là máu khi, thừa lúc nó còn sống, ta chặt đầu nó, sau đó dùng bát hứng máu lại. Người không biết đâu, vì còn khi này mà ta tốn bao nhiêu tâm huyết. Con khi này là ta dùng máu của mình nuôi lớn. Vì thế, kẹo hồ lô kia không những có máu khi mà còn có máu của ta.”

Tên nam nhân thấy sắc môi Hạ Dạ Bạch trắng bệch, biết hân sợ hãi nên nói càng hăng say: “Con khi này rất hiếu tính người. Vương gia nghĩ xem, nếu nó biết Vương gia uống máu của mình, có khi thừa dịp Vương gia ngủ, nó sẽ tìm đến lấy mạng Vương gia đó.”

Tên kia càng nói càng ghê rợn. Hạ Dạ Bạch cắn chặt môi, hai con mắt vẫn ngập nước. Hân nhìn Tịch Nhan, sợ hãi gọi một tiếng: “Nhan Nhan.”

Ngay sau đó, Hạ Dạ Bạch vịn quần áo lộng lẫy lại khóc thét lên như trẻ nhỏ.

“Người thật giỏi bịa chuyện.”

Tịch Nhan ôm Hạ Dạ Bạch vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về an ủi hân. Hai mắt lại nhìn chăm chăm tên nam nhân hèn mọn kia, hàn quang phụt ra, gió lạnh từng trận, cuồng phong vũ bão hết sức căng thẳng.

-oOo-

(1) nguyên văn: 琉璃国位居黄河中上游的红川东谷, 上游的位置, 是过着逐水草而居的游牧式生活的少数民族. Trong câu này có một địa danh là Hồng Xuyên Đông Cốc nhưng mình tra baike lại không có nơi này, chỉ có Đông Xuyên Hồng thuộc tỉnh Vân Nam thôi. Đoạn này edit khó quá, cảm ơn tiên bối Thiệu Cảnh (Tàng Thư Viện) đã góp ý với mình. Sau một hồi xào nấu biến tấu lại thì nó ra như trên. Chắc vẫn còn sai sót nhưng mình đã làm hết sức rồi. Các bạn muốn biết thêm về Đông Xuyên Hồng có thể tham khảo thêm ở đây.

(2) Điền: tên gọi khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Giết Gà Dọa Khỉ (1)

“Nhan Nhan, không phải ta cố ý.”

Hạ Dạ Bạch khóc rất đáng thương, dường như con khỉ kia là do hấn giết không bằng.

“Đừng nghe hấn nói bậy, hấn đang gạt người đấy.”

Tịch Nhan ngồi xuống, đưa tay lau khô nước mắt của Hạ Dạ Bạch. Đúng là là tên ngốc, kẹo hồ lô này có hai đồng một râu, dùng máu người nuôi lớn cái nõn già, chỉ thua thiệt cho bọn họ mà thôi. Xem ra, để cho Tiểu Bạch bị chê cười, bọn họ đã vất vả tính toán.

Lúc này Hạ Dạ Bạch làm sao có thể nghe lời Tịch Nhan, hấn lấy hai tay che mắt, khóc rất thương tâm, tiếng khóc ngày một lớn. Người đi đường ào ào dừng bước nhìn về bên này, chỉ vào Hạ Dạ Bạch, cười cười nói nói rất vui vẻ.

“Nhưng mà – “

“Nhưng mà – - “

Dưới ánh mặt trời, kẹo hồ lô đỏ chói y như sắp chảy ra máu. Hạ Dạ Bạch lau nước mắt, khóc thút thít.

Hồng Đậu và Trương Tư nhìn nhau, thực tại có chút bất đắc dĩ. Lời như vậy mà Vương gia cũng tin, lại còn khóc lóc như trẻ nhỏ. Nơi này đông người như vậy, tiểu thư biết để mặt mũi vào đâu. Nhưng mà thật sự không hiểu nổi tiểu thư vì sao cứ tự làm mình mất mặt, lúc nào cũng bảo vệ tên ngốc Vương gia này.

“Đường phèn quả thực là máu của con khỉ ta nuôi, ta chưa bao giờ lừa tên ngốc, mọi người xem – - “

Tên nam nhân hèn mọn kia e sợ Hạ Dạ Bạch không tin, vội xắn tay áo lên. Trên tay hấn in đầy những vết đao, rõ ràng vô cùng: “Đây là vết thương ta cho khỉ hút máu lưu lại.” Nếu để tên đàn này mất mặt, trở thành trò cười của cả thành Triều Dương, trở về hấn sẽ có tiền thưởng.

Đôi mắt của Hạ Dạ Bạch nhìn chăm chăm vết thương kia, nước mắt vừa mới lau khô lại tiếp tục rơi không ngừng, so với lúc trước còn khóc to hơn.

Nếu đây là Vương phủ, Tịch Nhan nhất định sẽ hung tợn dạy dỗ Hạ Dạ Bạch. Máu người? Máu khỉ ư? Có mà người khác xem hấn như con khỉ để trêu đùa thì có. Nhưng nơi này đông người như vậy, nàng muốn lập uy cho hấn. Nếu nàng còn dạy dỗ hấn như dạy dỗ con cái, thử hỏi sau này bọn dân chúng sẽ đối xử với hấn ra sao. Mà tên ngốc này nói gió thì tin mưa, tin người khác chứ không tin nàng, thật sự là làm nàng tức chết mất. Tịch Nhan một bụng đầy lửa, đang định ra tay thì cánh tay đã bị Hạ Dạ Bạch túm chặt, đôi mắt hấn tràn đầy hoảng hốt, bị thương.

“Nhan Nhan, con khỉ kia muốn tới lấy mạng, từ nay ta không thể ngủ chung với người.”

Giọng nói bi thiết, giống như con khỉ kia đã tới tìm hấn lấy mạng vậy.

Hệt như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ, gọi lên hàng ngàn tầng sóng. Một đám người mới vừa rồi còn ôm niềm vui trong lòng bây giờ lập tức im bật, đầu óc nổ oanh.

“Không thể nào. Từ tiểu thư lại ngủ chung với tên đàn kia.”

“Vương gia này là người đàn độn, biết cái gì gọi là sinh hoạt vợ chồng chứ?”

“Là nam nhân, gặp được nữ nhân như vậy, chuyện ấy còn phải dạy ư?”

Ngay từ đầu Tịch Nhan vẫn chưa lấy lại tinh thần, qua nửa ngày mới hiểu ý tứ của hấn. Nàng mỉm cười, cũng không hề qua tâm lời bàn tán của đám người kia khó nghe ra sao. Tên ngốc này, thì ra là sợ nàng cũng bị con khỉ kia lấy mạng. Đừng nói con khỉ kia có đến lấy mạng hay không, cho dù có, nàng chỉ sợ nó lấy không được.

Tịch Nhan liếc nhìn gã nam nhân trung niên, tia rét lạnh phụt ra, sắc bén vô cùng, cất giấu sức mạnh có thể nuốt hết tất cả mọi thứ. Giết gà dọa khỉ, nàng đang lo không tìm thấy người, ai ngờ lại có kẻ không sợ chết dưng vào hòng sủng đã lên nòng. Khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười khát máu. Người này tuyệt đối không thể tha thứ, số kiếp đã định.

Nhưng mà lúc này Hạ Dạ Bạch còn đang khóc lóc không ngừng. Tịch Nhan thật sự không biết nên làm thế nào.

“Ai nói không thể ngủ cùng nhau, nếu con khỉ kia đến lấy mạng, ta sẽ ở cạnh người.”

Đường lớn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng người đương hít thở. Tịch Nhan nhìn chăm chăm gã nam nhân kia, hừ lạnh một tiếng, sau đó vươn tay lấy hai râu kẹo hồ lô. Một râu còn chưa ăn xong, một râu khác đã bị nhét vào miệng. Hai râu kẹo hồ lô lọt bụng không tới một phút đồng hồ. Đôi môi đỏ tươi như được thoa loại son thượng đẳng, so với đường phèn kia còn mê người hơn.

Tịch Nhan lau miệng, sau đó lè lưỡi liếm liếm ngón tay mình. Chỉ một động tác nhỏ đã mang theo mị hoặc không thể kháng lại. Tiếng bàn tán chung quanh nhỏ dần, thay vào đó là tiếng nuốt nước bọt ừng ực. Mả gã nam nhân hèn mọn kia cứ nhìn chăm chăm ngón tay nàng, hận không thể biến thành chúng.

“Vừa rồi ngươi chỉ mới ăn một xâu kẹo hồ lô, còn ta ăn những hai xâu, cho dù con khi kia muốn lấy mạng cũng sẽ tìm ta trước. Nếu chết ta chịu thay ngươi. Chẳng qua chỉ là vài con khi mà thôi, nếu bọn nó dám làm ngươi bị thương, ta vật hết lông chúng.”

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch cúi đầu gọi một tiếng. Mặc dù không khóc thét như vừa rồi nhưng nước mắt lại càng chảy nhiều hơn.

Tịch Nhan cẩn thận lau khô mắt hần, không có nét dịu dàng ngày xưa mà thêm vào đó vài phần nghiêm nghị: “Đây là đường phèn, làm gì có máu. Không được tin lời người khác, bọn họ vốn chỉ coi ngươi như khi để trêu chọc. Ngoài ta ra, ai cũng không tin được. Nơi này là đường lớn, ngươi lại là Vương gia, có thể ung dung khoe khoang thân phận. Ở đây nhiều người như vậy, nếu lần sau người khác tùy tiện nói cái gì mà ngươi đã khóc lên, ta sẽ bỏ ngươi lại đây, vĩnh viễn không để ý tới ngươi nữa, hiểu chưa?”

Bây giờ nếu không dạy dỗ tốt tương lai chỉ càng chịu thiệt, con người ai chẳng có thói hư tật xấu, cũng vì hấn động một tí là khóc nên những người này mới biến hần thành đối tượng để trêu đùa.

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan nhưng cái hiểu cái không, sau đó thu lại nước mắt. Giờ phút này đôi mắt hần như phủ một tầng sương mù, giọt sương trong suốt đọng trên mi, ngay cả chớp mắt cũng không dám vì e sợ nước mắt rơi xuống. Hần im bất, đáng vẻ thoát nhìn làm người ta thương xót.

“Nhan Nhan, ta nín rồi. Không được phép làm lơ ta, cũng không được bỏ ta lại đây.”

Hần bầu chặt Tịch Nhan, sợ nàng sẽ bỏ mình lại rồi chạy trốn.

“Ngao ngoãn thì ta sẽ không làm vậy.”

Tịch Nhan nắm lấy bàn tay hần đang túm chặt ống tay áo mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Ta đi xử lý chút chuyện, ngươi ở một bên nhìn là được rồi.”

“Dùng máu khi chế thành đường phèn, quả thật là lần đầu tiên ta nghe, rất sáng tạo.”

Bàn tay trắng nõn xẹt qua đường phèn, giọng nói êm ái, ánh mắt lạnh băng đảo qua gã tiểu thương, Tịch Nhan “hừ” một tiếng, mang theo hương vị khát máu.

Mũi chân khẽ nhón, cả người nàng nhẹ như chim yến bay lên. Gã tiểu thương hèn mọn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy bàn tay Tịch Nhan hướng đến. Đôi mắt gã trừng lớn, trần đầy kinh ngạc và sợ hãi, lúc sức nhớ phải tránh đi thì đã bị Tịch Nhan chế trụ, móng tay bén nhọn xẹt ngang cổ, dòng máu đỏ tươi lập tức rỉ ra. Sắc mặt gã nhất thời xám ngắt, đôi mắt trừng to, kinh hoàng không biết làm gì, ngay cả cầu xin tha thứ cũng quên mất.

Dung nhan tuyệt mỹ, nụ cười thánh khiết như đóa Tuyết Liên. Khoảnh khắc nhìn thấy máu tươi ứa ra, Tịch Nhan cười càng xán lạn hơn: “Không biết con khi kia có thích máu này không?”

Chỉ trong nháy mắt, gương mặt gã tiểu thương đã không còn huyết sắc, làm gì còn đáng vẻ kiêu căng ngạo mạn vừa rồi.

“Hong Đậu, mang hai gia đình đi tìm một con khi sống đến đây.”

“Trương Tư, ta cần nước nóng, nhất định phải là nước vừa đun sôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Giết Gà Dọa Khi (2)

“Chỉ là dân đen mà cũng dám xúc phạm người của hoàng thất.”

Ánh mắt lạnh lùng, nắm ngón tay khẽ động, sắc mặt gã nam nhân đã xám ngắt, hần há mồm thè lưỡi, hô hấp ngày càng mỏng manh. Hơi thở yếu ớt kia quả thực làm cho người ta cảm thấy ghê rợn, nhanh như vậy đã sắp chết rồi ư?

Tịch Nhan “hừ” một tiếng, cánh tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vung lên tạo thành một đường cong duyên dáng giữa không trung. Gã nam nhân hèn mọn lập tức ngã trên đất, đầu đón nói không thành lời, ho khan tức tưởi. Máu tươi diễm lệ tràn ra nền đất, chung quanh đồng loạt yên tĩnh trở lại. Tịch Nhan thoải mái phui phui tay, nhìn gã nam nhân hai mắt trợn tròn, khỏe môi nàng khẽ nhếch lên cười.

Sức mạnh này so với những người quanh năm khuôn vác e rằng chỉ có hơn chứ không có kém. Tứ tiểu thư phủ Tể tướng tuy là thứ nữ nhưng rất được Tướng gia cưng chiều, quanh năm ở nơi khuê phòng tập cầm kỳ thi họa, vì sao lại có sức lực mạnh như vậy. Xem ra lời đồn đại sai rồi, chắc hẳn tứ tiểu thư đã chịu không ít hành hạ, trở thành tôi tớ mới khỏe mạnh như bây giờ. Nếu Tướng gia thật lòng yêu thương nàng, làm sao có thể gả một mỹ nhân như vậy cho tên ngốc Vương cơ chứ.

Gã nam nhân ôm mình cuộn tròn, đôi mắt như con chuột chỉ hé ra một đoạn khe hở ngẩn. Ánh dương vàng óng, Tịch Nhan mặc áo tơ trắng tinh, khoe miệng hơi nhếch lên, từng bước một tới gần gã. Dung nhan “hoa nhường nguyệt thẹn”, quanh thân tỏa ra kim quang nhưng rét lạnh vô cùng, bàn tay trắng nõn thon dài giờ phút này cực kỳ giống lưỡi đao đoạt mệnh. Gã nam nhân bất giác dịch người về sau.

Tịch Nhan giận quá hóa cười, bây giờ mới biết sợ hãi ư? Muộn rồi, tưởng rằng như vậy là có thể trốn thoát? Nực cười. Kể từ bây giờ, nàng muốn xem còn ai dám ức hiếp Tiểu Bạch của nàng.

Tịch Nhan bước nhanh tới trước, nhắc chân đạp lên mặt người kia: “Tên đàn là cái tên để người tùy tiện gọi bậy, tùy tiện ăn hiếp ư? Dù là chó cũng không nên cắn người bị thương. Đáng bị trừng phạt.”

Bàn chân Tịch Nhan khẽ dùng lực làm cho gương mặt như cái bánh nướng của gã biến dạng, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Vương phi, nước đây.”

Tương Tư đi đầu, phía sau là hai gia đình đang bùng nước. Tịch Nhan đá một cái vào gương mặt sưng vù kia, sau đó xoay người nhìn thoáng qua chậu nước, nước nóng còn đang bốc hơi, vừa nhìn đã biết là mới được đun sôi.

“Vương phi, đây là con khi người cần.”

Hồng Đậu vừa ôm con khi vừa cầm lấy móng vuốt đang hươ lung tung của nó, gương mặt tươi cười.

“Vương phi, con khi này thật búống, dọc đường cứ liên tục gãy giữa. Người xem, tay của nô tì bị nó cào nát rồi.”

Hồng Đậu kéo ống tay áo lên, trên mu bàn là những vết xước rất rõ ràng.

“Đội lát nữa ta sẽ thay người dạy dỗ con khi búống bình đáng chết này.”

Tịch Nhan đón lấy con khi trên tay Hồng Đậu. Dường như nó cũng cảm nhận được nguy hiểm trên người nàng nên gãy giữa mạnh hơn. Tịch Nhan cười khẩy, động vật mẫn cảm như nó tất nhiên cảm nhận được nguy hiểm trên người nàng.

“Nhan Nhan, thật đáng yêu!”

Hạ Dạ Bạch ghé sát vào người Tịch Nhan, hần ngồi xuống, trừng mắt to nhỏ với con khi kia.

“Nhan Nhan, ta cũng muốn ôm.”

Hạ Dạ Bạch vuốt ve đầu con khi, động tác rất dịu dàng nhưng lại làm nó gãy giữa mạnh hơn, cả người chui rúc vào lòng Tịch Nhan, không dám nhìn Hạ Dạ Bạch nữa.

Tịch Nhan cũng chẳng nghi ngờ gì, nói: “Ngoan ngoan đứng một bên nhìn.”

Đôi mắt trong veo nhanh chóng đảo qua đám người lố nhố xung quanh, sau đó biến thành nụ cười khát máu.

Một tay Tịch Nhan nắm chặt đuôi khi khiến nó lộn ngược, tiếp theo nhắm chuẩn chậu nước sôi nhúng đầu nó vào. Con khi kêu gào một tiếng, ngoi lên thụp xuống, không ngừng trốn tránh. Dưới ánh mặt trời, một nữ tử mặc áo tơ trắng tinh tay cầm con khi đương hoảng sợ khôn cùng, tiếng khi kêu thê lương vang vọng chín tầng mây.

“Kêu đi, kêu nữa ta sẽ ném người xuống.”

Tịch Nhan lạnh giọng uy hiếp, con khi kia quả nhiên ngoan ngoãn không dám cử động. Đúng là loài khi hiểu tính người, nhưng nếu nó có thể đoán trước kết cục của bản thân, nhất định sẽ tình nguyện bị nước sôi này luộc chín.

“Nhan Nhan, làm vậy nó sẽ rất khó chịu.”

Hạ Dạ Bạch đi đến trước mặt Tịch Nhan, đôi mắt nhìn chăm chăm con khi trong chậu nước, e dè kéo áo nàng: “Thả nó được không?”

Tịch Nhan xoay người, hung tợn liếc Hạ Dạ Bạch: “Đội lát nữa thấy cái gì cũng không được phép lên tiếng cầu xin.”

Hần mềm lòng nhưng nàng tuyệt đối không thể mềm lòng. Nàng không muốn bất kỳ ai ở Lưu Ly quốc này cũng có thể trèo lên đầu bọn họ.

“Có nghe không?”

Giọng điệu Tịch Nhan có chút nghiêm khắc. Hạ Dạ Bạch lập tức mím môi, qua một lúc mới gật gật đầu.

“Ốc khi là thứ tinh túy, hơn nữa con khi này lại được nuôi lớn từ máu người. Dùng ốc khi chế thành đường phèn, hương vị quả là tuyệt hơn bình thường.”

Giọng nói êm tai lại bí mật mang theo từng trận gió ngầm. Gã nam nhân kia bắt giác nuốt nước bọt: “Ta là người của Ngũ vương gia, người không thể –

“Bốp bốp” hai bạt tai, hàn quang trong nháy mắt có thể đóng băng mọi thứ. Đầu tiên là Hoàng hậu, bây giờ là Ngũ vương gia, tiếp theo còn ai nữa, bọn họ đều tưởng rằng Tiêu Bạch dễ ức hiếp phải không?

“Ngũ vương gia thì sao, người chẳng qua chỉ là một con chó săn, ta không tin mình không đối phó được người.”

Tịch Nhan vừa nói vừa nhìn chằm chằm người nằm trên đất, vẻ mặt lạnh băng nhưng ngoài miệng lại mang theo nụ cười. Nàng bốp chặt con khi chỉ còn chút sức lực trên tay, không cần nhìn mà cũng có thể nhỏ sạch lông trên đầu nó, động tác rất thành thực, tựa như bọn đồ tể giết trâu mổ bò. Đôi tay trắng nõn dính đầy máu, đám người vây xem ngay tức khắc không dám lên tiếng. Tận mắt chứng kiến con khi kia bị nàng hành hạ, không hề có một âm thanh nào nhưng bọn họ rõ ràng cảm nhận được nó đang thống khổ và tuyệt vọng vô cùng. Một đám không rét mà run, nhìn Tịch Nhan chòng chọc như đang nhìn một con quái vật.

“Dùng não bỏ não, ốc khi này là đồ tốt, nhưng mà vẫn nên dùng máu của người bồi bổ trước đi.”

Tịch Nhan bắt lấy cánh tay của gã nam nhân, mong tay xẹt qua mạch đập trên tay hắn: “Động mạch chủ ở đây.”

Trên tay nàng không có bất kì vũ khí lợi hại nào, móng tay chỉ động nhẹ, máu tươi đã chảy róc rách: “Khi con, đây là bữa sáng cuối cùng, người không nên lãng phí.”

Loài khi hiểu tính người, nhìn một mảng máu đỏ tươi kia, nó đã sớm bị dọa cho sợ hãi, làm sao biết cái gì gọi là bữa sáng cuối cùng.

“Thật là không thức thời chút nào.”

Tịch Nhan lắc đầu chán ngán, sau đó lại nhúng cái đầu trọc lóc của con khi vào nước, khi không có lông cũng đồng nghĩa với việc không có tấm chắn bảo vệ mình, làm sao có thể chịu được nước nóng như vậy. Nó kêu một tiếng, sau đó lịm đi. Tay Tịch Nhan dùng sức bóp mạnh, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, ốc khi vắng khắp nơi. Bàn tay Tịch Nhan sớm đã nhuốm máu đỏ tươi, nàng ném con khi trên tay đến trước mặt gã bán kẹo hồ lô.

“Ta không quan tâm người là người do Ngũ vương gia phái tới hay là người của Thái tử, nhưng bản thân họ là Hoàng tử, lại không biết “huynh hữu đệ cung”, không biết bao dung bảo vệ huynh đệ của mình, trái lại còn hãm hại đủ điều, quả thực đạo trời không dung. Các người chỉ là dân đen, lại vì món lợi nhỏ nhoi mà mạo phạm hoàng thất, nếu sau này còn ai dám nhục mạ Vương gia nhà ta thì kết cục của con khi kia chính là kết cục của các người.”

Lời nói rất có khí phách, mỗi một chữ vang vọng đến chín tầng mây, lạnh lùng như băng tuyết, không hề do dự. Đây là lời cảnh cáo của nàng, bây giờ nàng không thể trực tiếp đối đầu với đám hoàng thân quốc thích, nhưng việc chinh đốn bọn dân chúng đối với nàng mà nói là dễ như trở bàn tay.

Mọi người hoảng sợ đến nỗi sắc mặt xanh mét, môi run run, căn bản không dám nhìn thăm trạng của con khi kia. Mà người mang ngân bạch mặt nạ mới vừa rồi còn cầu xin dùm nó lại nhìn chằm chằm vào đầu khi không chớp mắt, đôi môi hằn khe mỉm, trong mắt lóe lên một tia sáng hưng phấn.

“Đây mới thật là tứ tiểu thư phủ Tể tướng ư?”

Đường phố rộng lớn, trong đám người lố nhố là một cỗ xe ngựa xa hoa tinh xảo. Nếu là bình thường, nhất định sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người, nhưng đáng tiếc, giờ phút này tầm mắt tất cả đang tập trung ở một đôi phu thê đang tay trong tay, đưa lưng về phía bọn họ.

“Thật sự rất đáng tiếc.”

Giọng nói lãnh đạm, tà tử, người nọ nhìn Hạ Dạ Bạch cùng Tịch Nhan đương nắm chặt tay, đôi môi khẽ nhếch lên, gương mặt giống như yêu nghiệt, đôi mắt xé tình xảo trá tràn đầy hứng thú, nhưng lại không biết hắn đang đáng tiếc điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Tên Đần Và Chó Không Được Vào

Đường Đông là ngã ba giao thoa của các con đường từ bốn phương tám hướng đổ về, từ nơi này đi đến mọi cổng thành đều được, đây cũng là nơi náo nhiệt và phồn hoa nhất thành Triều Dương.

Cách nơi giao nhau khoảng mười thước có một phủ đệ rất lớn, giàu sang lại phú quý. Mặt tiền son son đỏ, hai bên là hai con sư tử đá oai phong lẫm liệt

đứng trông chừng, bên trên còn được phủ lụa đỏ trông phú quý khác thường. Tịch Nhan có ngốc đến đâu cũng sẽ không nghĩ rằng những thứ này treo lên là để nghênh đón mình, nếu nàng gả cho tử Hoàng Tử thì còn có thể, nhưng bây giờ nàng không có tư cách đó. Trên tấm biển treo cao là ba chữ bằng vàng rất lớn, cứng cáp hữu lực- Phủ Tể Tướng. Đây là phủ lớn bậc nhất của vương triều Lư Ly, gia đình gác cửa mặc y phục màu xanh thẫm, gương mặt dữ tợn, ung dung đi qua đi lại trước cửa, đáng vẻ ngang tàng thấy rõ.

Gia đình ở phủ Tể tướng có thể sánh ngang với những quan tể riu hàng cửu phẩm nên ý thế hiếp người, lúc nào cũng kiêu ngạo, ngang ngược.

“Oa – -”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu, to vẻ thán phục trước sự xa hoa long lẫy của phủ đệ trước mắt, không nhịn được kêu một tiếng.

“Nhan Nhan, thật lớn, thật xa hoa.”

Điều này cũng khó trách, chỗ ở của Hạ Dạ Bạch nói cho oai là Cung Vương phủ, nhưng thật ra ngay cả một phần của Thương nhân lớn cũng không bằng.

Lúc Tiên hoàng còn tại vị từng có trận đại chiến với Hung Nô, khi trở về cả người toi tả, thiếu chút nữa là bỏ mạng trên chiến trường. Mạc Ngôn An khi ấy dừng cảm giết địch, có công cứu giá, sau trận đánh lại có nhiều biểu hiện xuất sắc. Tiên đế vốn coi trọng kỳ tài, trực tiếp tấn thăng ông ta làm Binh bộ thượng thư. Từ một tiểu binh xoàng trên chiến trường trở thành quan nhị phẩm của Lư Ly quốc, tiếp đó lại từ Binh bộ thượng thư trở thành Tể Tướng khuyñh triều, nhân vật huyền thoại như vậy ngay cả Tịch Nhan cũng không khỏi không bội phục. Người này chính là dựa vào sức mình trèo lên cao.

Tướng phủ là nơi ông ta nhận được khi trở thành Binh bộ thượng thư, Tiên đế không hề keo kiệt với ân nhân cứu mạng mình, bất luận là địa điểm hay kiến trúc đều tốt nhất, uy nghi mà long lẫy vô cùng. Hiện giờ Mạc Ngôn An đã trở thành Tể Tướng của một quốc gia, lại tiếp tục xây dựng thêm xung quanh phủ. Ở Lư Ly quốc này, ngoài Hoàng Cung xanh vàng rực rỡ và phủ đệ của Hoàng tử Hạ Thiên Thân, thì nếu phủ Tể Tướng nhận xếp thứ hai, tuyệt không có nhà nào dám nhận thứ nhất, tất nhiên không thể đánh đồng với Vương phủ rách rưới của Hạ Dạ Bạch.

“Tên đàn kia, tới đây làm gì? Chỗ chúng ta đường đường là Tướng phủ, không phải nơi người muốn đến là đến, muốn đi là đi, mau cút cho ta.”

Tên gia đình vừa nói vừa bước xuống bậc thang, ra vẻ hung hãn muốn đuổi người, cánh tay gầy còn chưa vươn đến trước mặt Hạ Dạ Bạch thì đã bị Tịch Nhan chặn trước. Hồng Đậu tiến lên một bước, chỉ tay vào gã: “To gan, mới có vài ngày ngắn ngủi đã không nhận ra Tứ tiểu thư sao?”

Khí thế bức người, Hồng Đậu như vậy tất nhiên là kém bình tĩnh hơn Trương Tư. Tịch Nhan nhìn Hồng Đậu, gương mặt lộ vẻ lạnh lùng, nếu không phải Hồng Đậu ra tay thì cánh tay của người kia bây giờ đã bị phế.

Tên đàn mà người ta có thể liếc mắt một cái đã nhận ra, thử hỏi trên dưới nước Lư Ly này, ngoài Thất vương gia Hạ Dạ Bạch thì còn người đàn ông nào mang ngân bạch mặt nạ nữa. Bọn chúng biết rõ hôm nay hẳn sẽ đại giá quang lâm phủ Tể tướng này mà cứ giả vờ không biết, thậm chí còn xua đuổi. Tốt, thật sự rất tốt, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, những tên gác cổng ở phủ Tể Tướng đem điều này ra phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

“Tướng phủ của chúng ta làm gì có tứ tiểu thư, chỉ có một Vương phi đã gả cho tên đàn thôi.”

Người này rõ ràng là cố ý làm khó dễ, Mạc Ngôn An kia tuy xấu xa nhưng đối xử với Mạc Tịch Nhan rất tốt, hôm nay, ngay cả một tên canh cửa cũng dám làm càn với nàng, chỉ sợ sau lưng hẳn có người giật dây. Tịch Nhan chau mày, thật không hiểu nổi Tiểu Bạch có gì đáng uy hiếp, hay là tất cả mọi người đều thích bắt nạt kẻ yếu?. Tướng phủ này được xưng là một lòng vì Vương triều Lư Ly, mới vừa rồi trong lòng nàng còn tán thưởng thủ đoạn của Mạc Ngôn thật cao thâm mới leo lên vị trí như vậy, thì ra ngay cả tên lính gác cổng cũng không quản lý được.

Trên quan trường, mọi sự thay đổi chỉ trong nháy mắt, một giây trước còn quyền thế ngút trời, một giây sau đã khuyñh gia bại sản, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Xưa nay cư xử với thành viên hoàng thất không nên phân biệt trên dưới mà phải đối xử công bằng, Tiểu Bạch dù ngốc nhưng cũng là thất Vương gia, lại dính vào những lời rèm pha như vậy, chẳng lẽ hẳn không đáng được mọi người để trong lòng ư?

Sự thật cũng thế, Tiểu Bạch lẻ loi cô độc, chốn hậu cung không có mẫu phi được Hoàng Thượng sủng ái, triều đình lại càng không có thế lực nào ủng hộ, hẳn như vậy căn bản không thể uy hiếp đến ai.

Tốt, tốt lắm, thật sự là rất tốt. Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn ba chữ vàng kia, một ngày nào đó nàng phải tự mình dỡ tấm bảng này xuống, ném nó trên đất rồi hung hăng giẫm đạp mới hả dạ.

“Nhan Nhan – -”

Hạ Dạ Bạch nép vào lưng Tịch Nhan, sau đó thò đầu ra, dè dặt gọi một tiếng, giọng nói run rẩy lại có chút hoảng sợ.

“Chúng ta trở về có được không, bọn họ thật hung dữ.” Hạ Dạ Bạch sợ hãi suýt khóc lên.

Tịch Nhan không quay đầu lại, chỉ đưa tay nắm chặt tay hân kéo đến cạnh mình.

” Xin lỗi – -”

Nàng gần từng tiếng, kiên định mà quyết tuyệt, thân thể nhỏ bé dường như tản ra sức mạnh làm gió mây thay đổi, đôi mắt lại bí mật mang theo khí thế làm khuyñh đảo giang sơn. Hai bên đầu mắt với nhau, tên lính gác cổng dữ tợn bất giác nuốt nước bọt cái ực, lui về phía sau hai bước. Từ khi nào tứ tiểu thư lại trở nên đáng sợ như vậy?

Cái này chẳng qua là phô trương thanh thế, tứ tiểu thư quanh năm ở chốn khuê phòng, ngoài cảm kỳ thi họa thì những cái khác đều không thể. Đây chỉ là hù dọa người mà thôi. Nghĩ vậy, tên gác cổng lập tức dừng bước, ngẩng đầu “hừ” một tiếng giống như con gà trống kiêu ngạo ngông cuồng.

Tịch Nhan hừ lạnh, không xin lỗi phải không? Nàng nhất định khiến hán càng thêm hối hận.

“Mới vài ngày ngắn ngủi đã quên mất chủ nhân của mình, loại chó giữ nhà có mắt không trông như người còn có tác dụng gì?”

Tương Tư nhận ra sắc mặt Tịch Nhan thay đổi, hơn nữa khí thế quanh người nàng nói cho Tương Tư biết tính tình nóng nảy của tiểu thư lại sắp bộc phát. Nhưng đây là tướng phủ, ngày mai lại là lễ mừng thọ của Lão thái quân, “nữ nhi gả đi như nước hắt ra ngoài”, ngày tiểu thư hôn môn tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hồng Đậu cũng nghĩ như vậy. Ở Vương phủ, bọn này đều là hạ nhân, bất nạt Vương gia là chuyện không thể dung. Vừa rồi những người trên đường kia chẳng qua chỉ là tiểu dân, nếu có làm loạn thì Vương gia dù sao cũng là người của hoàng thất, có chuyện xảy ra nhất định hoàng thất sẽ không bàng quan đứng nhìn mà lập tức can thiệp để bảo vệ mặt mũi. Nhưng đây là Tướng phủ, đánh chó cũng phải nể mặt chủ nhân, vừa nhìn đã biết tên canh cửa này có người sai khiến, tám chín phần thoát không khỏi liên quan đến nhị tiểu thư.

Trong lòng hai người thầm kêu không ổn, bỗng nhiên, khoảng mười lăm nam tử chạy ra từ cổng lớn, sắc mặt Tương Tư vui vẻ hẳn lên: “Tiểu thư, phu nhân cho người đến đón chúng ta kìa.”

Người nọ mặc trường sam màu tím trông vô cùng bắt mắt, nhưng so ra lại kém lộng lẫy như trang phục chủ nhân hay mặc, vóc dáng gã không cao nhưng cả người lại toát lên nét khôn khéo mạnh mẽ, vừa đến đã chỉ vào hai gia đình hung tợn đứng ngang đường, trách móc.

“Tứ tiểu thư cũng không nhận ra, lại còn dám chặn đường, hai thằng nhãi các người có mắt như mù chắc?”

Tịch Nhan thu tay về, lo lắng Hạ Dạ Bạch sợ hãi nên nắm chặt tay hán rồi quay đầu nhìn hán mỉm cười. Nàng đương nhiên biết địa bàn này không phải của mình, nhưng nếu ai dám ức hiếp Tiểu Bạch thì cho dù là Hoàng đế nàng cũng sẽ không bỏ qua chứ đừng nói là tên canh cửa phủ Tể tướng.

Kiếp trước nàng đã chịu bao đau khổ, vất vả lắm mới có cơ hội báo thù rửa hận, tiếc là không thực hiện được. Thế cũng tốt, ít nhất để bảo vệ Tiểu Bạch, dùng những thủ đoạn trước kia của mình trừng phạt kẻ ác cũng rất thoải mái, nhưng mà không quyền không thế thì chỉ như trối tay bó chân mà thôi. Nếu ở hiện đại, với chuyện như hôm nay thì dù có người chạy ra đi nữa nàng cũng nhất định phải móc đôi mắt kia xuống.

“Tứ tiểu thư, Nhị phu nhân cho thuộc hạ tới đón người.”

Thái độ của người nọ rất cung kính, xem ra Nhị phu nhân cũng có chút địa vị ở Tướng phủ này.

Tịch Nhan gật đầu, món nợ hôm nay ngày sau có thời gian nàng sẽ đến tính. Lễ mừng thọ của Lão tổ tông nhờ xảy ra chuyện thì cũng chẳng có lợi gì cho Tiểu Bạch.

Nàng muốn bỏ qua như vậy nhưng người kia lại liếc chết bước lên, đưa tay ngăn Hạ Dạ Bạch lại: “Tứ tiểu thư có thể vào, nhưng hán... thì không được.”

Thái độ kiêu ngạo ngang tàng, miệng lại liên tục cười gian, gã chỉ sang bên cạnh, chỗ đó dựng một biển hiệu nhỏ, dùng gậy trúc giữ thẳng bằng, bên trên ghi: “Tên đàn và chó không được vào.”

“Muốn vào cũng được nhưng chỉ có thể vào bằng chỗ đó.”

Loáng thoáng phía sau tấm biển là một lỗ chó cao tầm một thước. Phủ Tể tướng này thật uy phong, ngay cả lỗ chó cũng lớn hơn nơi khác.

Sóng trước chưa bình, sóng sau lại tới. Tương Tư và Hồng Đậu theo bản năng ngược nhìn Tịch Nhan, cảm giác như có quả cầu lửa bao quanh người nàng, nộ khí ngút trời, hết như mưa rền gió dữ trên trời trút xuống, ai cũng không thể ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đại Náo Tướng Phủ (1)

Đúng lúc đó, không khí như ngưng tụ thành băng, rõ ràng là mặt trời tháng tư chiếu rọi nhưng lại làm người ta có cảm giác rùng mình. Tấm lụa đỏ trên đôi sư tử oai phong đón gió bay lên như tình kỳ pháp phối, khiến người ta cảm nhận được sát khí nơi sa trường. Không sai, chính là sát khí, sát khí không chút che giấu.

“Lỗ chó?”

Giọng nói lạnh băng không hề có tình cảm, dường như chỉ cần nàng ưng thuận, vạn vật chung quanh có thể đóng băng ngay tức khắc. Gió xuân thổi qua nhưng lại mang theo rét lạnh thấu xương mà trước đây chưa từng có.

Ngẩng đầu nhìn tấm biển ghi ba chữ vàng kia, Tịch Nhan lạnh lùng “hừ” một tiếng, khinh thường lại trào phúng, thái độ này không đơn giản chỉ nhằm vào tên mấy tên gác cổng mà là cả phủ Tề tướng, là sự khinh miệt đối với gia tộc lớn nhất nước Lư Ly. Ở nơi đây từ nhỏ đương nhiên có thể nhìn thấy sự mục nát của nó. Phủ Tề tướng này nhất định sẽ tiêu vong ngay tại vương triều Lư Ly.

Thu hồi tầm mắt, Tịch Nhan nhanh chóng đứng ra sau Hạ Dạ Bạch, cả người kề sát vào lưng hắn, bàn tay vừa rồi cầm chặt tay hắn đột nhiên nâng lên, năm ngón tay giữ lấy tay hắn. Tên gia đình lúc này còn điều vô giương oai giờ đây bị ánh mắt của Tịch Nhan làm rụng mình, đó là một đôi mắt lạnh băng và khát máu, hắn dường như thấy được Hắc Bạch Vô Thường đến từ địa ngục, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, toàn bộ tổng tư duy đứng lên, sợ hãi lùi về phía sau. Tịch Nhan sao có thể cho hắn chạy thoát, nâng kéo Hạ Dạ Bạch cùng bước nhanh tới trước, sau đó cầm tay hắn tạt hai cái vào mặt người kia.

Tay hoạt động, chân cũng không chịu yên, Tịch Nhan đá nhẹ sau gối Hạ Dạ Bạch khiến gia đình kia ngã lên bậc thềm. Thân hình bé nhỏ của nàng chuyển động nhanh như chớp, đảo mắt đã đến bên tay phải Hạ Dạ Bạch, một tay ôm hắn, cả người nhẹ như chim yến, nhanh nhẹn xoay tròn. Hạ Dạ Bạch thét một tiếng, lúc này hắn đang đưa lưng về phía Tịch Nhan, thấy vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, hắn hơi ngẩng đầu, cườì tà ác nhắc chân, mắt thấy chân mình sắp đá lên cằm người nọ, ý cười nơi đáy mắt càng đậm. Mọi người chỉ nghe một tiếng tru thảm thiết, cả người tên gác cổng ngã phịch xuống, hắn nghiêng người, ho khan vài tiếng, cả răng và máu hòa làm một roi đầy bậc thềm.

Những động tác liên hoàn và đẹp mắt, lúc mọi người dần phục hồi tinh thần mới phát hiện Hạ Dạ Bạch còn đang bị Tịch Nhan ôm, hai tay hắn quấn lấy cổ nàng, thở hổn hển, gương mặt vô cùng đáng thương. Nếu không phải tên gia đình trên bậc thềm kia mặt mũi bầm dập, đầu còn chảy máu thì bọn họ sẽ cho rằng tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác. Đây mới thật là tứ tiểu thư yếu đuối, dịu dàng lương thiện của bọn họ ư?

Ánh mắt lạnh lùng lướt qua bốn phía, những tên gia đình còn lại giống như người vừa gặp ma, đứng im một chỗ không dám nhúc nhích, chỉ oán hận bản thân sao không hóa thành không khí theo làn gió lạnh thấu xương giữa tháng tư biển mặt trời phủ này.

“Nói, ai cho các người lá gan lớn như vậy?”

Nếu như bọn chúng chỉ ngăn Tiểu Bạch không cho hắn vào Tướng phủ, nàng còn có thể hiểu là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, cáo mượn oai hùm muốn dùng cách ức hiếp Tiểu Bạch để thỏa mãn lòng hư vinh của bọn chúng, chẳng phải những hạ nhân trong Vương phủ cũng như thế sao? Nhưng đằng này bọn chúng lại bảo tên đàn và chó không được vào, còn chỉ vào lỗ chó kia nữa, đây không đơn giản chỉ làm nhục Tiểu Bạch mà còn muốn hủy đi mặt mũi của nàng, tuy rằng nữ nhi già đi như bát nước hắt ra ngoài, nhưng trước đây Mạc Tịch Nhan này cũng coi như được yêu thương, chỉ là những tên lính gác cổng hèn hạ, có cho chúng mười lá gan cũng không dám làm vậy, nhất định sau lưng bọn chúng có người chống lưng.

Những người này nàng phải trừng phạt, người đứng sau lưng bọn họ lại càng không dễ dàng buông tha, dám động thủ trên đầu thái tử, bất kể là ai, nàng cũng phải bắt kẻ đó trả giá.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch nhẹ nhàng gọi một tiếng, sắc mặt hắn tái nhợt, lông mi khẽ chớp, dưới lớp mặt nạ, đôi mắt hoảng loạn và ngập nước kia nhìn chằm chằm Tịch Nhan, giọng nói ừ khướt dường như mang theo tiếng khóc nức nở, nhưng chính hắn lại cố gắng không để mình bật ra tiếng khóc.

“Không có chuyện gì.”

Giọng nói của nàng vô cùng dịu nhẹ, tựa như đang dỗ dành một đứa trẻ đang hoảng sợ. Trong phút chốc, sát khí quanh quần nơi Tướng phủ cũng theo gió bay đi.

Tịch Nhan cười lạnh lùng, buông tay Hạ Dạ Bạch.

“Chủ nhân của mình bị nhục mạ, các người nên làm gì còn phải đợi ta mở miệng sao?”

Thanh âm lạnh băng và bén nhọn vô cùng, bốn tráng đinh phía sau nhất thời lấy lại tinh thần, bản thân là hạ nhân, nhìn thấy chủ tử bị người khác ức hiếp đương nhiên phải đòi lại gấp trăm gấp ngàn lần cái mà chủ tử nhận lấy.

Mấy người này đều biết rõ thủ đoạn của Tịch Nhan, đến nay thương tích trên tay phải của bọn chúng còn chưa khỏi hẳn, sao dám không nghe lời nàng, nếu bọn họ không chủ động ra tay, kẻ nhận lấy hậu quả không ai khác chính là bọn họ. Nghĩ vậy, một đám ào ào bước ra khỏi hàng, hung hăng đánh đập tên lính trên bậc thềm, một chút tình cảm cũng không lưu. Nếu là ngày thường, có cho bọn chúng vài lá gan cũng quả quyết không dám giương oai ở địa bàn Tướng phủ.

“Đừng đánh chết, chữa lại một hơi thở cho ta.”

Giọng điệu của nàng hết như một phu nhân giàu có bỗng nhiên hứng lên muốn cò kè mặc cả, dường như mọi thứ đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Vâng, Vương phi.”

Bốn người đồng thanh đáp lời, sau đó lại đá đập vào những nơi gần như trí mạng của gã kia. Đánh đắm hã hê, bốn người liếc mắt nhìn nhau rồi đột nhiên xông tới cửa đánh cả những tên gia đình còn đang sững sờ. Gã đầu sỏ đương nhiên không thể buông tha, bởi vì như vậy Vương phi sẽ không vừa lòng.

Quả nhiên, Tịch Nhan nhìn thấy đám gia đình mình mang tới đám ra tay với cả bọn gia đình trong phủ, khoe miệng của nàng khẽ nhếch lên, đáy mắt lấp lánh ý cười, những người kia mặc dù không chủ động hòa vào ức hiếp Tiểu Bạch nhưng thái độ của bọn chúng muốn làm người ta không ghét cũng khó.

“Tiểu thư.”

Đây mới thật là tứ tiểu thư dịu dàng lương thiện ư? Sao bây giờ lại đáng sợ như thế, thân thủ kia vừa nhanh vừa độc, không hề có chút dây dưa dong dài, còn những chiêu thức kia nữa, ở Tướng phủ nhiều năm như vậy, bọn họ chưa từng nghe nói tứ tiểu thư có tập công phu. Khí thế ngoan tuyệt quả thực làm cho người ta vừa nhìn đã sợ, cho dù là Tề tướng cũng chưa bao giờ làm bọn họ hoảng sợ như thế.

Còn nữa, nàng yếu đuối như vậy, sức lực đâu mà có thể dễ dàng ôm lấy Vương gia, nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn chúng quả thực cảm thấy khó mà tin được. Từ lúc tiểu thư tỉnh lại, vì có gì có thể biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế, trước đó vài ngày Lễ bộ Thượng thư cũng đưa con bị đánh không còn cái răng nào dùng đến Tướng phủ cáo trạng, nhưng họ nói gì Tướng gia cũng không tin, thậm chí vì vậy mà trách cứ Lễ bộ Thượng thư. Hôm nay tận mắt chứng kiến, lại nghĩ đến chuyện đó quả thật không phải là tin đồn vô căn cứ.

Nhân lúc bọn chúng còn bàng hoàng, trong đầu Tịch Nhan bỗng nảy ra một suy nghĩ, khoe miệng không kìm được khẽ cong lên, đôi mắt lạnh lẽo quét qua, hoàn toàn không xem tên quân gia ra gì: “Phụ thân có ở trong phủ không?”

Nàng sao có thể quên Tướng gia có bốn người con gái, đến nay vẫn chưa có con nối dòng, từ đó tới giờ ông ta chỉ cưới hai vị phu nhân. Đến cả nàng cũng không khỏi không bội phục Mạc Ngôn An, ông ta không có con trai, cho dù quyền khuyên triều cũng không thể làm người khác lo nghĩ, ít nhất chuyện này không đủ để đương kim Hoàng thượng khai đao với ông ta, thậm chí còn khiến người khác tiếc thay. Mà bốn người con gái này lại là con quan lớn, thông qua cưới hỏi hoàn toàn có thể giúp ông ta củng cố địa vị. Leo lên vị trí cao như ông ta, ai mà chẳng mong có con trai nối dõi để thừa hưởng phú quý vinh hoa, tiếp tục làm về vang dòng tộc. Nàng nghĩ Mạc Ngôn An tuyệt đối sẽ không ngoại lệ, chỉ là lão hồ ly này che giấu tương đối kỹ thôi.

Đuôi mắt hơi nhú lại, trong lòng Tịch Nhan nhất thời đã có chủ ý. Ở nơi không người nương tựa này, muốn gây dựng thế lực nhất định phải có chỗ dựa vững chắc, mà Tướng phủ chính là sự lựa chọn không tồi. Chỉ có lợi dụng lẫn nhau mới là quyết định sáng suốt, đến lúc vứt bỏ cũng không cần phải lưu tình.

“Dừng tay.”

Tịch Nhan quát một tiếng, nắm tay vừa vung lên không trung của đám gia đình lập tức dừng lại, động tác rất dứt khoát, không chút rề rà.

“Mang người trên thềm và tấm bảng kia vào cho ta.”

Tịch Nhan chỉ vào tấm bảng treo trên lỗ chó và người đang nằm trên bậc thềm, mặt mũi hấn bầm dập, bết máu, bộ dạng chật vật vô cùng, dường như chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng.

“Đi trước dẫn đường, ta muốn gặp phụ thân.”

Tịch Nhan nắm tay Dạ Bạch, nhìn tên quân gia vẫn đang ngẩn người một bên, lạnh giọng nói.

Mưa gió sắp nổi lên, Tề Tướng phủ hôm nay khó được an bình.

+ Sau một thời gian drop mình quyết định làm lại bộ này, cơ mà tốc độ sẽ rất rất chậm, bởi vì mình không có nhiều thời gian rảnh. Bạn nào không đợi được có thể down convert ở đây về đọc, bản convert tương đối dễ hiểu. Mình sẽ post truyện ngẫu nhiên từ bây giờ đến lúc thi đại học xong(khoảng 1 năm rưỡi nữa), chắc lúc thi xong tình hình bộ này sẽ khá khăm hơn

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đại Náo Tướng Phủ (2)

Thân là đệ nhất gia tộc ở nước Lưu Ly gần mười năm, Tướng phủ khoác lên mình nét giàu sang quyền quý khó nơi nào sánh kịp, người hầu kẻ hạ nhiều không đếm xuể. Tịch Nhan dắt tay Hạ Dạ Bạch, theo sát phía sau là Hồng Đậu, Trương Tư cùng với bọn gia đình của Vương phủ và tên lính gác cổng bị lôi xềnh xệch. Đoàn người chậm rãi bước đi dưới con mắt hiếu kỳ của bọn hạ nhân, có người còn tùm năm tùm bảy nghị luận.

“Đi theo ta.”

Tịch Nhan nắm chặt tay Hạ Dạ Bạch cười rạng rỡ, chẳng mấy may quan tâm đến những chuyện xảy ra chung quanh.

Qua đoạn hành lang gấp khúc bỗng xuất hiện vài bà lão, trên tay họ là những cái khay đựng phủ bằng lụa đỏ, không biết bên trong là gì nhưng chắc chắn

là thứ chuẩn bị cho lễ mừng thọ của lão tổ tông. Mạc Ngôn An này cũng thật có hiếu.

Ấn tượng của Mạc Tịch Nhan về lão tổ tông rất mơ hồ, chỉ nhớ đây là một bà lão rất khôn khéo, dù không xông pha chiến trường giết địch, cũng không có bất kì công trạng nào, chỉ biết dựa hơi Mạc Ngôn An, nhưng mới vài lần vào cung đã vô cùng thân thiết với Hoàng Hậu lúc đó tức Thái Hậu hiện nay. Tịch Nhan khẳng định trường nữ của Mạc gia là Mạc Vân Tuyết có thể gả cho Thái tử đương triều phần lớn công lao đều thuộc về lão tổ tông này. Từ lúc Tiên đế băng hà đến nay, lão tổ tông cũng học theo Thái hậu bắt đầu tu thân dưỡng tính, quanh năm suốt tháng ăn chay niệm Phật, ngoài những ngày lễ lộc rất ít can dự vào triều đình, vì vậy Tịch Nhan mới không có ấn tượng quá sâu sắc với lão tổ tông này.

Thiên hạ có câu “hỗ phụ sinh hồ tử”, mẫu thân lợi hại như vậy, Mạc Ngôn An sao có thể vô dụng cơ chứ?

Hạ Dạ Bạch vốn rất tò mò, một bàn tay bị Tịch Nhan nắm chặt, bàn tay còn lại không an phận sờ đông sờ tây, lúc đến gần cái khay kia, hắn định đưa tay xóc tẩm vài đồ lên để xem đồ vật bên trong nhưng lại bị Tịch Nhan kéo về, hung tợn trừng mắt. Lúc này hắn không thể cho nàng bớt phiền một chút sao?

“Ôi, hôm nay muội muội hỏi môn, sao không báo cho tỷ tỷ một tiếng.”

Người chưa đến nhưng tiếng nói đã vọng lại, giọng điệu này vừa chanh chua vừa có chút vui sướng khi người khác gặp họa. Tịch Nhan mới nghe đã biết đó là Mạc Vân Phi- con gái thứ hai của đại phu nhân, cũng là người luôn ghen ghét, đố kỵ nàng.

Người đời đều nói Tướng gia thật có phúc, sinh được bốn người con gái như hoa như ngọc. Con gái lớn là Thái tử phi của vương triều Luru Ly, tương lai mẫu nghi thiên hạ, địa vị tôn quý vô cùng. Đứa con thứ hai cũng là con của đại phu nhân, nhân cao vu đỉnh, đến nay vẫn chưa xuất giá. Tam tiểu thư tuy là thứ nữ nhưng cũng tìm được một đáng lang quân tốt là Vương Húc Nhiều tuần tử nhĩ nhận, phong tư nhanh nhẹn, con trai Bình bộ thượng thư. Tứ tiểu thư Mạc Tịch Nhan dù không có thân phận cao quý như Thái tử phi nhưng lại là người con gái ưu tú nhất, tài mạo song tuyệt, được ca tụng là Luru Ly quốc đệ nhất mỹ nhân. Đáng tiếc nàng lại gả cho một Vương gia đần độn vô năng. Người đời không khỏi ngao ngán thờ dài, nhất là những người tự cho mình là tài tử phong lưu, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại thầm nguyên rủa Hạ Dạ Bạch. Quả là một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu, mà đóa hoa kia lại là loại tuyệt sắc hiếm thấy cắm trên bãi phân trâu không có chút giá trị dinh dưỡng nào, thật là biết cách làm người ta tức hộc máu.

Nhân cao vu đỉnh: tầm mắt cao hơn đỉnh đầu. Có 2 nghĩa:

+ *Nghĩa 1: vì von ánh mắt sắc sảo, có khả năng phân biệt cao siêu.*

+ *Nghĩa 2: người tự cao tự đại, không xem ai ra gì.*

Mạc Vân Phi mặc dù kém sắc hơn Mạc Tịch Nhan nhưng cũng được coi là xinh đẹp quyến rũ, cảm kỳ thi họa tuy không tinh thông hết thảy nhưng cũng là người có tài. Nếu so sánh với Tịch Nhan, có thể thấy sự chênh lệch rõ ràng. Bản thân nàng ta thuộc dòng chính nữ của Mạc gia nhưng lại bị một thứ nữ như Mạc Tịch Nhan vượt mặt.

Hôm nay nàng ta mặc một bộ váy áo không tước màu xanh biếc, trang điểm đậm, trên đầu cắm rất nhiều chu sa, quanh eo có dắt ngọc bội khiến cho mỗi bước đi đều phát ra tiếng kêu leng keng thanh thúy. Tiếc là khi đứng trước người ăn mặc thanh lịch như Tịch Nhan quả thực rất giống chim trĩ muốn sánh ngang với phượng hoàng. Nhất là đôi mắt kia ẩn chứa sự độc ác cùng ganh ghét làm người ta muốn né tránh.

“Ta không nói cho tỷ nhưng chẳng phải tỷ cũng đến rồi sao?..”

Tịch Nhan trả lời một cách mỉa mai, không hề khách khí.

Nàng vốn không phải là người thích a dua nịnh bợ kẻ khác, đặc biệt là kẻ đứng ngay trước mặt luôn đối đầu với nàng. Cho dù nói ngọt cũng vô dụng, như vậy chỉ khiến bản thân thêm chịu thiệt.

“Ngươi – –”

Mạc Vân Phi tức giận nghiêng răng. Mạc Tịch Nhan lấy lá gan lớn như vậy ở đâu ra, dám hỏi ngược lại nàng, trước kia vị muội muội này tuy có chút kiêu kì nhưng cũng là con tì thiếp nên mặc cho nàng khiêu khích châm chọc thế nào cũng sẽ không dám nói lại như hôm nay. Trong lòng Mạc Vân Phi không khỏi nén giận.

Gả cho một tên đần ngay cả ăn xin cũng không bằng, có gì đáng để đắc ý. Nghĩ vậy, trong lòng Mạc Vân Phi mới dễ chịu đôi chút. À nhìn Tịch Nhan bằng ánh mắt há hê có thêm vài phần vui sướng khi người khác gặp họa.

“Nhan Nhan.”

Chiếc mặt nạ ngân bạch dán sát bên tai Tịch Nhan, giọng nói trầm thấp như ẩn chứa ý cười.

Tịch Nhan nghiêng mặt, nhìn thoáng qua khóe môi đang cong lên của Hạ Dạ Bạch. Đúng là tên ngốc, lúc này lại còn vui vẻ được, lần hỏi môn sau nàng nhất định phải dạy hắn khi nào cần vui vẻ, khi nào cần nguy trang vẻ khờ khạo của mình.

“Nhan Nhan nhà ta là Phụng Hoàng, còn người kia – –”

Tầm mắt của Tịch Nhan di chuyển theo hướng ngón tay hắn dừng lại trên người Mạc Vân Phi ăn mặc lộng lẫy phía đối diện: “...giống như con chim trĩ vậy.”

Thanh âm trầm thấp mang theo ý cười phảng phất bên tai Tịch Nhan rồi bay đi theo làn gió, đôi mắt nàng cũng bắt gặp ánh ý cười.

Chim trĩ và Phượng Hoàng, tuy cách so sánh này không chuẩn xác cho lắm nhưng lại khiến nàng cảm thấy thoải mái hẳn. Quả nhiên nữ nhân đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, đặc biệt là những lời xuất phát từ tận đáy lòng thì hiệu quả càng cao hơn. Khóe môi nàng bắt gặp cong lên, cả gương mặt đều rạng rỡ.

Mạc Vân Phi thì trái ngược hoàn toàn, đôi mắt đỏ ngầu, hai tay nắm chặt, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Hạ Dạ Bạch. Tuy hắn nói cho mình Tịch Nhan nghe nhưng thanh âm không hề nhỏ, Mạc Vân Phi lại đứng cách hai người tầm một thước, đương nhiên có thể nghe thấy rõ ràng. Mà những bà lão bụng bê ở bên cạnh đã có kinh nghiệm nhiều năm, tuy tuổi cao mắt yếu, nhưng thính giác lại minh mẫn vô cùng, một chữ cũng không bỏ sót, mặc dù đã cố nhịn cười nhưng gương mặt già nua vẫn hơi giật giật. Bọn họ nhìn thoáng qua Hạ Dạ Bạch, trong lòng âm thầm thở dài.

Đúng là tên đàn, nơi này ai chẳng biết nhị tiểu thư ghét nhất là bị chê không bằng tứ tiểu thư, dù có thật đi chăng nữa, nhị tiểu thư vẫn không cam lòng, chết cũng không chịu thừa nhận. Nếu ai lỡ lời nói ra, chẳng may bị nàng ta nghe được, kết quả tất nhiên là bị đánh cho thịt nát xương tan.

“Nhị – – tiểu – – thư – –”

Tên gác cổng bị Tịch Nhan đánh cho mất mũi bầm dập khế nấp máy môi, hơi thở của hắn hết sức mong manh, nếu không vì xung quanh yên tĩnh có lẽ chẳng ai nghe thấy.

Mạc Vân Phi nhìn tên gác cổng bị thương tích đầy mình, phần nộ nghiêng răng ken két: “Mạc Tịch Nhan.”

Về mặt giận dữ kia dường như là hận không thể đem Tịch Nhan ăn tươi nuốt sống, làm cho cả Trương Tư và Hồng Đậu đứng phía sau hoảng sợ vô cùng.

“Tiểu thư.”

Đây là Trương phủ, nhị tiểu thư luôn luôn kiêu ngạo ngang tàng, nếu còn tranh chấp như vậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện không hay.

Tịch Nhan nhú mày, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, ánh mắt nhìn Mạc Vân Phi hùng hục như chứa hai ngọn lửa bùng cháy. Nàng nghiêng người, chỉ vào tấm bảng lúc nãy: “Chuyện này là tỷ sai hẳn làm?”

Lời này không phải nghi ngờ mà là khẳng định, đôi mắt vừa rồi còn nhiễm ý cười bỗng trở nên rét lạnh. Nàng sao lại quên mất vị tỷ tỷ này muốn nàng mất mặt mà không từ thủ đoạn, ngày thành hôn ả mượn cơ hội chế giễu Mạc Tịch Nhan, khiến nàng ta tự sát. Hôm nay thời cơ tốt như vậy, nàng sẽ không dễ dàng buông tha.

Thương Phi Tuyết hất mặt làm lộ chiếc cổ trắng ngần, động tác này lẽ ra phải làm người khác có cảm giác cao cao tại thượng nhưng bởi vì ánh mắt kia tràn ngập lửa giận cùng ganh ghét, khiến người khác không cảm nhận được vẻ độc ác cũng khó. Mạc Vân Phi hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường: “Tể tướng phủ là nơi nào? Sao có thể cho bọn hạ lưu vào từ cổng chính chứ.”

Cánh tay trắng tuyết thon dài vung lên, ngay lập tức một đoàn gia đình ào ào chạy tới, vây quanh đám người của Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đại Náo Tướng Phủ (3)

Cánh tay trắng muốt thon dài vung lên, ngay lập tức một đoàn gia đình ào ào chạy tới, vây quanh đám người của Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch gọi một tiếng, hoảng sợ rúc vào lòng Tịch Nhan, cả người hắn run bần bật, hai tay ôm eo nàng, đầu vùi vào ngực nàng, liên tục cọ qua cọ lại, thế nhưng dưới lớp mặt kia, ánh mắt hắn như cố ý thăm dò rồi vụng trộm ngưỡng mộ, chẳng hề có lấy một chút sợ hãi nào, đáy mắt còn lóe lên nét cười giảo hoạt y hệt con hồ ly.

“Không có gì.”

“Không có gì.”

Tịch Nhan vỗ nhẹ lưng Hạ Dạ Bạch, động tác dịu dàng vô cùng. Đôi mắt nàng khẽ quét qua người Mạc Vân Phi, đốm lửa trong mắt lúc trước giờ đây đã hùng hục như hai quả cầu lửa.

“Mạc Vân Phi, đây là người tự chuốc lấy.”

Gió nhẹ thổi từ trời qua khiến lá cây hai bên hành lang khẽ khàng lay động, trong không khí còn thoang thoảng hương hoa thơm ngát, bầu trời lúc này nhuốm một màu xanh lam, ánh nắng bên ngoài len lỏi vào đoạn hành lang gấp khúc. Khung cảnh vô cùng tươi đẹp nhưng lại dấy lên vị tanh của máu.

“Tiểu Bạch, ngoan ngoãn đứng ở đây.”

Tịch Nhan mỉm cười với Hạ Dạ Bạch: “Các người phải bảo vệ Vương gia thật tốt, nếu hấn thiếu một sợi tóc, cần thận da của các người.”

Bốn gia đình tuân lệnh, đứng ở bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc đem Hạ Dạ Bạch vây lại.

Tịch Nhan cười lạnh lùng nhìn hơn mười tên gia đình xung quanh mình. Trước đây nàng đã từng giành giật mạng sống với gần cả trăm người trong tình cảnh tuyệt vọng, cuối cùng chỉ có mình nàng sống sót. Đây chỉ mới là vài chục tên gia đình, nàng vốn chẳng xem ra gì.

Quần gia đứng một bên thấy vậy, trong lòng thầm kêu hồng bét. Cứ theo cục diện này chắc chắn sẽ xảy ra đánh nhau, đáng chết, tuy lão gia gả tứ tiểu thư cho công tử Vương, nhưng mấy năm nay ngài rất yêu thương tứ tiểu thư, lần này nhị tiểu thư ra tay với tứ tiểu thư, hẳn cũng đừng mong nhận được kết quả tốt đẹp, mà nhị phu nhân cũng tuyệt đối không buông tha hẳn. Cách tốt nhất lúc này chỉ có thể là mặt báo tin tức.

“Các người lên một lần luôn đi.”

Tịch Nhan ngoắc ngoắc ngón tay ra vẻ xem thường. Tuy nàng là con gái nhưng hoàn toàn không xem hơn mười tên gia đình ra gì, đây chính là miếng thị, nàng sẽ tự mình đối phó chúng.

“Dạy dỗ ả kỹ vào cho ta, nhắm ngay mặt mà đánh, một quyền thương mười ngàn lượng.” Lời nói ngập tràn ganh ghét của Mạc Vân Phi vang lên.

Ả còn không rõ vị muối muối của mình hay sao? Trước đây ngày nào Tịch Nhan cũng ở Tử Uyển các đánh đàn về tranh, ngâm thơ làm câu đối, ngay cả trời gã cũng không chột. Tuy Tịch Nhan bây giờ và trước kia khác nhau rất nhiều, nhưng chẳng qua là vì gả cho tên đàn nên mới chịu đả kích khiến tinh thần bất bình thường, bằng không sao có thể đối xử với hấn tốt như vậy. Huống chi ngày thành thân, Tịch Nhan không ngại tự sát để kháng hôn. Mạc Vân Phi càng nghĩ càng cảm thấy đúng, hoàn toàn không nhận ra ánh mắt muốn ăn thịt người của Tịch Nhan. Về mặt ả tươi cười trông rất đắc ý.

Mười lượng bạc? Số tiền này còn nhiều hơn cả một tháng tiền công của bọn chúng. Nghĩ vậy, đám gia đình bỗng trở nên hưng phấn vô cùng, ai nấy đều hét lớn, vung tay nhắm ngay mặt Tịch Nhan mà đánh tới.

“Không biết lượng sức.” Tịch Nhan nhắm mắt đứng im tại chỗ, liên tục xoay người nghe ngóng động tĩnh.

Tứ tiểu thư này thay đổi đến hồng đầu rồi sao? Tưởng mình là hòn ngọc quý của Tướng phủ chắc? Cho rằng bọn họ không dám ra tay với nàng ta ư, tức cười, chỉ sợ tứ tiểu thư đã không còn được yêu thương, bằng không lão gia sao có thể gả nàng cho thằng công tử kia chứ.

Nhớ đến mười lượng bạc, đôi mắt của bọn chúng phút chốc đỏ ngầu, chỉ hận không thể ấn chặt bả vai Tịch Nhan rồi đánh mấy quyền. Đừng nói bọn chúng không thương hoa tiếc ngọc, mỹ nhân ai mà chẳng thích, chỉ là mỹ nhân này không phải của mình, không việc gì phải bỏ phí tiền trước mắt, cũng càng không thể đắc tội với nhị tiểu thư điều ngoa. Như vậy chẳng khác nào tự quất roi vào người cả.

“Nhan Nhan.”

“Tiểu thư.”

Khi nắm đấm của bọn gia đình sắp chạm mặt Tịch Nhan, Mạc Vân Phi ở bên kia cũng vỗ tay hét lớn “Hay lắm”, đúng lúc này Tịch Nhan đột ngột mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo và hung ác cực độ. Nàng giữ chặt bàn tay kia, dùng sức vịn lại, một tiếng kêu răng rắc vang lên giữa nơi hỗn loạn này lại trở nên vô cùng thu hút sự chú ý. Chỉ trong chớp mắt, xương tay của người kia nát vụn, những người còn lại cũng không kịp trở tay, chung quanh chỉ còn tiếng không khí bị hít vào. Tịch Nhan dùng một tay nhắc tên gia đình ném về phía bốn tên đang xông đến, năm người lập tức bị văng vào cây cột, máu trên đầu chảy xuống ròng ròng. Vài tên còn lại cũng ngã trên mặt đất, không đứng dậy được.

Tướng phủ không đời nào xảy ra chuyện đánh nhau như thế này, mà người đứng giữa vòng vây kia lại là tứ tiểu thư dịu dàng lương thiện của bọn họ, nhưng từ lúc nào tứ tiểu thư lại trở nên mạnh mẽ như vậy. Vừa rồi bọn họ còn nghĩ tứ tiểu thư bị hồng đầu mới dám chủ trương khiêu khích, không ngờ tiểu thư lại ra tay thật, chẳng lẽ mấy năm nay tiểu thư ngoài việc học cầm kì thi họa, nữ công gia chánh thì còn có cao nhân bí mật dạy nàng võ công. Lão gia đã học lòng như thế, sao lại đem tiểu thư dịu dàng lương thiện gả cho tên Vương gia đàn độn chứ.

Những bà lão bụng bê cũng lưu luyến không muốn rời đi, giả vờ lùi mấy bước rồi nấp sau cây cột xem náo nhiệt.

“Nhan Nhan, ở đằng sau.”

Hạ Dạ Bạch hét một tiếng, nếu bản thân không bị người khác vây lại thì hẳn đã lao ra từ lâu rồi.

Vài tên gia đình từ bên trái, bên phải và đằng sau cùng xông đến tung nắm đấm vào mặt Tịch Nhan nhưng ngay cả nâng mắt nhìn nàng cũng không thém. Tịch Nhan tung người lên cao, bắt được xà nhà. Những tên kia vốn lao đi với tốc độ lớn, gặp hành động bất ngờ của nàng nên tránh không kịp, cả tám tên gia đình theo quán tính tung nắm đấm vào mặt nhau.

Tịch Nhan thật muốn cảm ơn những tên gia đình này vì đã giúp nàng tiết kiệm sức lực. Khóe môi hơi nhếch lên, Tịch Nhan xoay người đá mạnh vào cằm

bọn còn lại, bóng dáng màu trắng lay động giữa không trung, lưu lại những dấu đỏ ửng trên gương mặt bọn gia đình, mọi người chỉ cảm thấy một trận gió ứa qua, những tên gia đình ngã phịch phịch trên đất.

Mười mấy tên vạm vỡ không chịu nổi liền ngã gục trên đất, sắc mặt bọn chúng xám ngắt, ôm vết thương rên ư ừ, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu từ trán khế rơi xuống.

Tịch Nhan vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, nhịp thở không hề dồn dập tí nào, nàng phui phui tay, cảm giác rất dễ chịu.

“Nhan Nhan, tuyệt quá!”

“Tuyệt quá!”

Hạ Dạ Bạch hứng khởi vỗ tay chạy ra khỏi vòng vây của bọn hạ nhân Vương phủ, Tịch Nhan xoay người, mỉm cười nói với hắn: “Đứng im ở đó, ta sẽ qua chỗ ngươi nhanh thôi.”

Tịch Nhan xoay người, ngay lập tức khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, khoe miệng khế nhếch lên khiến người ta dễ dàng nhận ra nét độc ác.

“Nhị tỷ, bây giờ đến phiên chúng ta tính sổ chứ nhỉ.”

Nàng nhiu mày, hai tay nắm chặt, từng bước tới gần Mạc Vân Phi.

Mạc Vân Phi không ngờ Tịch Nhan lại có thân thủ cao siêu như vậy, nhìn một đám trắng hán bị nàng đánh cho mặt mũi bầm dập nằm trên đất kêu cha gọi mẹ, ả sợ hãi tới mức gương mặt biến sắc. Tịch Nhan càng tiến đến thì ả càng lùi về phía sau.

“Mạc Tịch Nhan, ngươi không được qua đây.”

Mạc Vân Phi giờ bàn tay ra trước mặt ý bảo Tịch Nhan không được phép lại gần.

“Ngươi bảo không đến thì ta liền không đến ư, như vậy chẳng phải mất mặt lắm sao.”

Tịch Nhan nâng tay, ngắm nghía những ngón tay của mình rồi nhẹ nhàng thổi một cái, bộ dáng rất nhàn nhả nhưng cũng rất đáng sợ.

Không ai có thể ngăn nàng trừng phạt người con gái đáng ghét kia. Nàng không để ý việc ả sai người đánh nàng rồi thưởng mười lượng bạc, chỉ là ả trăm ngàn lần không nên nhục mạ Tiểu Bạch. Nàng vẫn luôn bênh vực người của mình, cực kỳ bênh vực. Nếu nàng đã xem Tiểu Bạch như người một nhà thì sẽ không bao giờ cho hắn bị kẻ khác ức hiếp, người của Vương phủ không được, người của Tướng phủ cũng không. Cho dù là người trong cung nàng cũng không cho phép.

“Các ngươi còn nằm đó làm gì, mau đứng đứng lên cho ta, đứng lên.”

Mạc Vân Phi hoảng loạn nhấc chân đá bọn gia đình nằm trên đất. Bọn chúng chỉ rên khế một tiếng nhưng lại không hề đứng lên. Trong lúc vô tình ả bắt gặp mấy bà lão đang nấp sau cây cột xem náo nhiệt. Những người này vội cúi đầu vờ như không nhận ra rồi vội vàng bụng những thứ linh tinh chạy đi.

“Các ngươi – – “

Mạc Vân Phi tức giận dậm chân, quát một tiếng.

“Tịch Nhan, ta là tỷ tỷ của ngươi, ngươi không thể đối xử với ta như vậy, sẽ bị sét đánh.”

Mạc Vân Phi đã không còn đường lui, ả dựa vào cây cột, chỉ vào Mạc Tịch Nhan, đôi mắt ngập tràn hoảng hốt.

“Bây giờ mới biết ngươi là tỷ tỷ của ta ư, muộn rồi.”

Tịch Nhan bước lại gần, đẩy mắt ánh lên tia tàn nhẫn. Dám ép Tiểu Bạch chui lỗ chó, đừng nói là vị tỷ tỷ suốt ngày đối đầu cùng nàng, cho dù là đương kim Thánh thượng, ở trước mặt nàng không thể làm gì nhưng sau lưng đừng trách nàng giở thủ đoạn.

“Các ngươi đang làm gì?”

Mạc Ngôn An cùng Vương Hỉ vừa tới nơi đã thấy nhiều người bị thương nằm lộn lộn trên đất, ngẩng đầu lại thấy Tịch Nhan đang dồn Vân Phi vào một góc chực đánh nàng ta, ông liền vội vàng lên tiếng.

Thế này còn ra thể thống gì nữa, đây là con gái ngoan của Mạc Ngôn An ông ư, sự dạy bảo mấy năm nay chạy đi đâu mất rồi, dám đánh nhau trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, chuyện này nếu truyền đi chẳng phải là mất hết mặt mũi của ông ta hay sao.

Mạc Vân Phi thấy Mạc Ngôn An vừa đến, đôi mắt ngập tràn hoảng sợ ngăn ngăn nước, những giọt lệ nóng hổi tràn mi, ả khóc lóc trông rất đáng thương: “Phụ thân, lúc muội muội gả đi vẫn còn bình thường, sao bây giờ lại thay đổi bất ngờ như vậy.”

Nổi kinh hoàng nơi đây mất dần chuyển thành sự độc ác ngang tàng. Tầm mắt của Mạc Vân Phi một lần nữa rơi trên người Hạ Dạ Bạch, cho dù lúc này ả bị Tịch Nhan ép chặt nhưng vẫn chớp mắt tỉnh bơ, thậm chí còn có chút vui sướng khi người khác gặp họa, ả không tin Tịch Nhan đủ can đảm ra tay

với ả trước mặt phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Không Thể Bỏ Qua

“Một lần đánh vào mặt thường mười ngàn lượng, tỷ tỷ cố tình muốn hủy gương mặt của muội ư?”

Nụ cười kiều diễm của Tịch Nhan như một loại độc được trí mạng, mà thái độ lại lạnh nhạt, thông dong, không hề có chút hoảng sợ. Giờ phút này đôi mắt đen láy của nàng lấp lánh đẹp như vì sao đêm hè.

“Mạc Tịch Nhan, ngày thường ta dạy con thế nào, còn không mau buông tỷ tỷ ra.”

Mạc Ngôn An quát toáng lên. Vừa rồi khi nghe Vương Hi nói đứa con gái này của ông tính nết thay đổi, ông ta còn không tin, nhưng bây giờ xem ra những gì Lễ Bộ Thượng thư nói lúc trước không phải là nói dối, một đứa con gái danh gia vọng tộc lại thượng cẳng chân, hạ cẳng tay, như vậy còn ra thể thống gì nữa.

“Phụ thân.”

Đôi mắt của Mạc Vân Phi như phủ lên một tầng hơi nước mờ nhạt rồi đọng lại thành giọt trên hàng mi cong vút, quả nhiên bộ dáng của ả lúc này tội nghiệp đúng kiểu người bị hại. ả làm ra vẻ vô tội nhìn về phía Mạc Ngôn An, đáy mắt lại ánh lên một tia tàn nhẫn cùng đắc ý.

Mạc Vân Phi diễn tốt như vậy, Tịch Nhan là người rõ hơn ai hết, chỉ là nàng cảm thấy thật sự khinh thường. Với khả năng quan sát của Mạc Ngôn An đương nhiên không thể so sánh cùng nàng, ông ta không nhận ra nét thay đổi của Mạc Vân Phi cũng là lẽ dĩ nhiên.

“Mạc Vân Phi, điều người tuyệt đối không nên mắc phải chính là nhục mạ Tiểu Bạch.”

Sấm chớp dường như nổi lên, Tịch Nhan đột nhiên túm chặt tay Mạc Vân Phi, ép ả vào cây cột. Gió thảng tư thoang thoang mang theo luồng khí lạnh thấu xương, nụ cười kia khiến người ta bất giác không rét mà run.

Hai tiếng “chát chát” dữ dội vang lên, xuống tay không chút lưu tình. Mạc Vân Phi ôm gương mặt đau rát, đôi mắt trợn trừng như không thể tin mình lại bị đánh trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, ả đường đường là con của đại phu nhân, thế mà lại bị một đứa thứ nữ gả cho ngọc Vương đánh bay cả phần trang điểm. Mà kẻ gây ra chuyện này lại thông dong như không có chuyện gì xảy ra, khoe miệng còn nhếch lên tràn đầy khinh thường. Thái độ đáng sợ như thế khiến Mạc Vân Phi bất giác rung mình. Đây chính là Mạc Tịch Nhan nhu nhược ngày xưa ư?

Tịch Nhan vẫn giữ nguyên nụ cười tươi nhìn Mạc Vân Phi, tưởng rằng Mạc Ngôn An ở đây thì nàng không dám đánh ư? Tức cười, cho dù Đường Kim Thánh thượng có đến đi nữa, hai bạt tai này nàng nhất định phải trả.

“Mạc Tịch Nhan!”

Mạc Ngôn An ở phía sau nổi trận lôi đình, vẻ mặt đáng sợ như sấm chớp bất ngờ giữa bầu trời quang đãng, cơ hồ muốn đem Tịch Nhan ăn tươi nuốt sống, cả người ông ta tản ra luồng khí bức người như ngàn mũi tên bay vút về phía nàng. Nàng sao lại quên mất, Mạc Ngôn An vốn là võ tướng từng liều mạng giết giặc nơi sa trường. Mấy năm nay ông ta làm Tể Tướng của nước Lưu Ly, tuy khí thế trên người đã giảm đi không ít nhưng bản chất vẫn chẳng thay đổi. Võ tướng cho dù dưỡng cảm đa mưu đến đâu thì cũng không mấy ai có thể thay đổi được bản tính nóng nảy cố hữu trong người.

“Mạc Tịch Nhan, người dám đánh ta, ta liều mạng với người.”

Phía sau là Mạc Ngôn An đằng đằng sát khí, phía trước là Mạc Vân Phi vẫn luôn che mặt đau đớn, đôi mắt đỏ ngầu như người phát điên. Mạc Tịch Nhan lúc này đang bị mắc kẹt giữa hai người bọn họ.

“Nhan Nhan, cẩn thận!”

Hạ Dạ Bạch hét một tiếng, ngay lập tức lấy khối Hồng ngọc trên đầu xuống bẻ thành hai mảnh giữ chặt trong tay. Hấn lạng lẽ nép sang một bên, đôi mắt dưới lớp mặt nạ kia vô cùng đáng sợ, sắc bén như bảo kiếm. Hấn nhìn chăm chăm vào cánh tay của Mạc Ngôn An và Mạc Vân Phi, chỉ cần bọn họ làm gì Tịch Nhan, hấn sẽ lập tức phê đi cánh tay đó.

Tịch Nhan mỉm cười với Hạ Dạ Bạch ý bảo hấn yên tâm. Sau đó nàng không hề do dự kéo Mạc Vân Phi ra chắn trước người mình. Mạc Vân Phi vốn được nuông chiều từ bé, dù lúc này ả đang lên cơn điên nhưng cũng không thể nào mạnh bằng Tịch Nhan được.

Mạc Ngôn An vốn đang lao người về phía trước, thấy hành động bất ngờ của Tịch Nhan, ông ta vội thu tay lại nhưng đáng tiếc không kịp nữa rồi. Đối

với một võ tướng từng xông pha chiến trường mà nói, tuy trong lúc tức giận như thế này, ông ta không dùng hết sức lực của mình, nhưng như vậy cũng đủ mạnh hơn mấy tên gia đình kia. Mạc Ngôn An tròn tròn mắt khi nhìn thấy bàn tay mình đang dần hướng về gương mặt sưng đỏ của Mạc Vân Phi.

Một tiếng “chát” vang lên phiêu tán nơi đoạn hành lang gấp khúc. Tịch Nhan nói lỏng cánh tay của Mạc Vân Phi, dùng sức đẩy ả ra. Mạc Vân Phi trực tiếp hứng trọn cái tát, giờ phút này ả như một chiếc lá khô rơi phịch xuống đất theo một độ cong vừa phải.

“Phụ thân, có phải người cũng cảm thấy tỷ tỷ ngang ngược nên muốn thay con dạy bảo tỷ ấy không?”

Tịch Nhan chớp mắt ra vẻ đáng yêu với Mạc Ngôn An. Ông ta nhìn đứa con gái bị mình tát đến nỗi không thể động đậy nằm dưới đất, tức giận muốn bốc khói lên đầu.

“Nhị tiểu thư bị Đại nương chiều mãi thành hư, thì ra phụ thân cũng muốn dạy dỗ tỷ ấy.”

Tịch Nhan mỉm môi tỏ ra hơi bất ngờ, suýt nữa khiến Mạc Ngôn An nghiêng gậy rằng.

“Hôm nay, ta nhất định phải dạy dỗ đứa con gái ngỗ ngược là ngươi.”

Thấy Tịch Nhan chẳng để ý đến con thịnh nộ của mình, lửa giận bốc lên đầu Mạc Ngôn An càng lớn, những bà lão giúp việc thấy vậy liền vội vã bụng đầy thứ linh tinh chạy đi, chỉ sợ lão gia giận cá chém thớt trút giận lên đầu mình thì khổ.

Mạc Ngôn An vung tay định giáng cho Tịch Nhan một tát, trong khoảnh khắc đó nàng bỗng nhắm mắt không hề trốn tránh. Cái tát này chắc sẽ mạnh hơn cái vừa rồi. Nghĩ vậy, khỏe môi Tịch Nhan khẽ nhếch lên, gương mặt lạnh băng lộ ra một nụ cười châm chọc. Ngày thành thân của nàng, Mạc Ngôn An luôn làm ra vẻ bất đắc dĩ, thế nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ông ta đã trở nên tuyệt tình thế này. Hay là tại nàng không còn giá trị lợi dụng nên ông ta mới đối xử với nàng như súc sinh?.

Tiểu Bạch dù có vô dụng đi chăng nữa thì cũng là Vương gia, ngày hôm nay, nếu người đứng tại đây không phải hần mà là những Hoàng tử khác, nàng khẳng định Mạc Ngôn An sẽ không dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này. Vì sao ư? Thân phận của nàng lúc này là Vương phi chứ không phải tứ tiểu thư như trước nữa, ông ta nói đánh là đánh, nhất định sẽ phải trả giá đắt.

“Tiểu thư!”

“Tiểu thư!”

Hồng Đậu và Tương Tư trăm miệng một lời. Nếu tiểu thư hứng cái tát kia, cho dù không chết thì cũng bị trọng thương. Nhị tiểu thư vốn quen thói ý thể hiếp người, tiểu thư mà còn lương thiện như trước đây chắc chắn đã bị đánh tơi tả rồi. Nhị tiểu thư ăn bạt tai đó là đáng lắm, nhưng vì sao lão gia chẳng những không giải quyết chuyện này êm đẹp mà còn không biết tốt xấu đánh tiểu thư.

Hai nha hoàn khẽ lau nước mắt. Lời tiểu thư nói quả thật không sai, con gái gả đi như bát nước hắt ra ngoài, nếu muốn cuộc sống sau này yên ổn thì chỉ có cách tự lực cánh sinh, Tướng phủ này chẳng còn gì để trông mong nữa rồi.

Những sợi tóc đen như mực phiêu tán trong gió, nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt của Tịch Nhan. Khoảnh khắc ngón tay Mạc Ngôn An chạm vào những sợi tóc mềm mại ấy, đôi mắt vốn đang nhắm nghiền của nàng bỗng mở ra, lạnh băng và vô cảm. Đúng lúc này, bầu trời như có một đường chớp rạch ngang vô cùng chói mắt, mà chủ nhân của đôi mắt kia như hòa với đất trời làm một, không có linh hồn, không có linh tính, chỉ còn lại sự im lặng chết chóc.

Cảm thấy cái tát kia sắp giáng xuống mặt mình, bên môi Tịch Nhan đột nhiên nở một nụ cười như đóa sen nở rộ, thanh cao, thuần khiết khiến người ta không thể chạm vào, nàng tựa như vị chiến thần đứng giữa ngàn mây lơ lửng nhìn xuống chúng sinh, được vạn người kính phục. Mạc Ngôn An bất giác sợ run người, tốc độ bàn tay dần chậm lại nhưng vẫn trong trạng thái đánh về phía gương mặt Tịch Nhan.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, không gian yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy tiếng lá khô lia cành, đôi mắt hồ hững kia luôn dõi theo bàn tay sắp chạm vào mặt mình, lúc mọi người ngỡ rằng Tịch Nhan lành ít dữ nhiều, bỗng nhiên bàn tay kia bị kìm chặt giữa không trung.

“Mạc Tịch Nhan, ngươi – “

Mạc Ngôn An tròn tròn mắt, dường như không dám tin vào điều đang xảy ra, bàn tay ông ta cổ tăng thêm lực. Tịch Nhan thì ngược lại hoàn toàn, nàng cười vô cùng rạng rỡ, ngón cái cùng ngón giữa tăng thêm chút lực khiến sắc mặt Mạc Ngôn An tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.

“Phụ thân không phân biệt tốt xấu đã trực tiếp ra tay, đây là cung cách làm việc của một vị Tể tướng ư?”

Tịch Nhan mỉm cười hất tay Mạc Ngôn An làm ông lão đảo lui về phía sau mấy bước. Đôi mắt sắc bén của ông ta lướt trên người nàng như thể muốn làm rõ điều gì đó.

“Nhan Nhan.”

“Hu hu – - “

Hạ Dạ Bạch vội tới ôm chặt người Tịch Nhan, mặc dù hần không khóc lớn thành tiếng nhưng lại thút thít trông vô cùng đáng thương. Ai cũng không ngờ một gã đàn ông cao to như hần lại dễ dàng rơi lệ đến vậy.

Tịch Nhan đứng im tại chỗ, không kinh ngạc cũng không hề hoảng hốt, cứ để mọi chuyện xảy ra theo lẽ tự nhiên.

Qua một lúc, sắc mặt tái nhợt của Mạc Ngôn An dần khôi phục thần thái như bình thường: "Người đâu, mang nhị tiểu thư và mấy tên gia đình nằm trên đất đến thư phòng của ta."

Tịch Nhan nhìn đám người của mình, ra lệnh: "Các người cũng đi."

Nàng mỉm cười với Hạ Dạ Bạch, sau đó kéo tay hắn vội đuổi theo Mạc Ngôn An.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gây Khó Dễ (1)

Thư phòng của Mạc Ngôn An nằm trên một cái sân nhỏ ở trung tâm Tửung phủ. Cuối xuân đầu hạ, cây cối sum xuê tươi tốt, cỏ cây nhuộm một màu xanh mướt. Từng con gió nhẹ mon man qua kẽ lá phát ra tiếng kêu xào xạc, khung cảnh tươi đẹp và yên bình vô cùng.

Trong viện tuy không có trăm hoa đua nhau khoe sắc như hậu hoa viên nhưng đâu đâu cũng toát lên nét lịch sự tao nhã.

Tán cây xanh rì đan xen với những ngọn núi giả dẫn tới cửa thư phòng. Đập vào mắt mọi người là một tòa suối phun nhỏ, xung quanh có đá cẩm thạch bóng loáng, nước suối chảy róc rách đêm ngày, khung cảnh mang nét tình thơ ý họa khiến ai cũng phải ngẩn ngơ. Trên đỉnh núi giả là những chậu hoa tuyết lan được Vân Nam tiến cống, đây là một giống lan thượng đẳng vô cùng quý hiếm, dựa theo khí hậu của nước Lưu Ly, loại lan này rất khó sống, trong nước chỉ có chừng năm mươi cây, mà trên mỗi đỉnh núi giả ở đây đều có một chậu tuyết lan bảy cánh vô cùng sắc sỡ, mỗi cánh hoa tương ứng với một màu đỏ, vàng, cam, lục, lam, chàm, tím, dưới ánh mặt trời, những cánh hoa như đang đổi màu khiến người ta lóa mắt, mùi thơm nhẹ thoảng quanh làm cho thần kinh vốn căng thẳng cũng thả lỏng đi ít nhiều.

Tuy trước đây Mạc Ngôn An là võ tướng nhưng xét về khoản hưởng thụ cuộc sống lại rất sành sỏi, chỉ sợ khắp nước Lưu Ly cũng không mấy ai sánh được với ông ta. Phải chi ông ta biết thân biết phận, không khiến Hoàng đế bận tâm, có lẽ quãng đời còn lại sẽ ung dung tự tại biết bao, đáng tiếc con người này sẽ không làm vậy, rõ ràng bây giờ ông ta có quyền lực khiến triều thần nghiêng ngả, lại không biết đạo lý rút lui khi còn trên đỉnh cao danh lợi, nói ông ta thông minh, nhưng thật ra những người đi trước còn thông minh hơn. Ở thời đại vua chúa này, nếu cứ khăng khăng giành giật những thứ không thuộc về mình, kết cục cũng chẳng khá hơn tí nào.

Vương Hi là lão quản gia vừa rời đi đón Tịch Nhan và cũng là người đi đầu tiên trong đoàn người, ông nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, khom người chờ Mạc Ngôn An bước vào.

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch đuổi theo sau. Mạc Tịch Nhan tuy là tứ tiểu thư, từ nhỏ đến lớn đều sống ở đây nhưng chưa đặt chân đến thư phòng của Mạc Ngôn An nửa bước. Lúc này nàng vô cùng hưng phấn, không phải cảm giác tò mò vì sắp nhìn thấy thư phòng của tể tướng mà là bên trong chắc chắn sẽ có gì đó rất đặc biệt. Theo tính cách của nàng, cho dù căn phòng kia có được dát vàng nạm ngọc cũng không thể khiến nàng hưng phấn đến vậy.

Thư phòng là nơi Mạc Ngôn An xử lý chính sự, tuy Mạc Tịch Nhan chưa một lần đến đây nhưng cũng biết nó quan trọng đến nhường nào. Ngoài Mạc Ngôn An và một vài tâm phúc của ông, người bình thường căn bản không thể bước vào. Nếu cảm giác vừa rồi của Tịch Nhan không lầm, có lẽ ngoài những tên thủ vệ thường xuyên qua lại ngoài kia, còn có cao thủ ẩn mình ở một nơi bí mật nào đó để canh chừng. Nhất định bên trong giấu vật gì đó vô cùng quan trọng.

Tịch Nhan mừng thầm, vật kia hẳn là vô cùng quan trọng với Mạc Ngôn An, một khi nàng cướp nó về, nhược điểm của ông ta sẽ nằm trong tay nàng, mai kia cho dù gây ra chuyện động trời cũng có ngọn núi lớn này chống lưng.

Đoàn người bước vào trong thư phòng, Tịch Nhan vẫn nắm tay Hạ Dạ Bạch, đôi mắt nhanh chóng đảo quanh bốn phía, bởi vì rất tập trung quan sát nên không phát hiện ra rằng đôi mắt dưới lớp mặt nạ kia cũng có động tác y như nàng, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Thư phòng được chia làm hai gian trong và ngoài, chính giữa bị ngăn cách bởi một bức màn và một cánh cửa, lúc này cửa đang đóng nên không ai có thể nhìn thấy bên trong.

Nói là thư phòng nhưng thật ra nơi này còn lớn hơn cả đại sảnh của Vương phủ, cách bài trí khá đơn giản, ngoại trừ hai cái giá đựng rất nhiều sách bên cạnh thì nơi này chẳng khác phòng khách là bao, vào trong một chút nữa có thể thấy hai chiếc ghế màu đỏ ở vị trí chủ vị và hai hàng ghế ở hai bên, đây là nơi Mạc Ngôn An công khai bàn luận quốc sự với các quan trọng triều. Nơi làm việc thực sự của ông ta có lẽ là gian bên trong, bí mật gặp người hay những văn kiện quan trọng tất nhiên đều ở trong đó.

Mạc Ngôn An vừa ngồi vào ghế chủ vị, ngay lập tức có một nha hoàn mang trà đặt ở một bên. Trong số hơn hai mươi người bao gồm Tiểu Bạch, Mạc Tịch Nhan, Mạc Vân Phi và những tên gia đình bị thương, chỉ có một mình Mạc Ngôn An là có trà.

Nha hoàn kia cũng trạc tuổi Tịch Nhan, gương mặt khá ấn tượng, nhìn thấy Mạc Vân Phi chỉ hơi khom người, nét mặt trong sáng nhưng lạnh lùng, thái độ không ngang ngược nhưng cũng chẳng thích nịnh nọt, ánh mắt lướt qua Hạ Dạ Bạch còn hiện lên sự khinh miệt, tuy chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi nhưng vẫn bị Tịch Nhan bắt được, sắc mặt nàng bỗng chốc sầm lại, trong lòng thoáng không vui. Người hầu cũng chỉ là người hầu, nàng sao có thể cho ả dùng ánh mắt này nhìn Tiểu Bạch.

“Đứng lại.”

Tịch Nhan xoay người, quát nha hoàn đang bung khay rồi đi. Giọng điệu kia mang theo một chút uy nghiêm làm người khác phải phục tùng.

“Không biết tiểu thư gọi nô tì có việc gì sai bảo?”

Nha hoàn kia chỉ khẽ cúi đầu, còn lưng vẫn thẳng tắp.

“Ta là tiểu thư, là chủ nhân, còn ngươi chỉ là kẻ hầu người hạ, ta thích gọi ngươi lúc nào là quyền của ta, đầu nhất thiết phải có việc mới gọi?”

Tịch Nhan lạnh lùng hừ một tiếng, đi tới bên cạnh ả nha hoàn, nhìn từ trên xuống dưới: “Gương mặt rất xinh, tuổi chắc cũng chừng mười sáu, ngươi tên gì?”

Nghe vậy, nha hoàn bỗng siết chặt cái khay trong tay. Thái độ của Tứ tiểu thư này thay đổi quá nhanh, ả nhất định phải cẩn thận: “Năm nay nô tì mười sáu, tiểu thư có thể gọi nô tì là Thanh Liên.”

Tịch Nhan mím chặt môi, qua một lát mới ồ lên như người bừng tỉnh khỏi cơn mê: “Liên... gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Một ả đầy tớ dùng đôi mắt chó nhìn người mà cũng xứng với chữ ‘Liên’ này sao. Mau về nhà đổi tên đi.”

Thái độ của Tịch Nhan vô cùng kiên quyết, không cho người khác một cơ hội thương lượng. Đây mới chính là giọng điệu ra lệnh của chủ nhân với đầy tớ.

Thanh Liên cúi đầu, đôi vai run rẩy, lúc này chẳng có ai ra mặt bảo vệ ả, bản thân lại là đầy tớ, những đạo lý như không được cãi lời chủ nhân dù họ có sai đi chăng nữa ả đều biết rất rõ.

“Vâng ạ.” Lời nói này rít lên từ kẽ răng, mang theo vẻ không cam lòng.

Tịch Nhan vui vẻ “à” một tiếng: “Ngươi là người hầu, công việc bề bộn, hẳn là không được học tới nơi tới chốn, cũng không cần cái tên dễ nghe thế đâu. Ta có ý kiến này, từ bây giờ sẽ gọi ngươi là A Hoa, thế nào?”

Tịch Nhan rất hồn nhiên hỏi ý kiến của Thanh Liên, nhưng ả chưa kịp mở miệng, Hạ Dạ Bạch đã hưng phấn chạy đến trước mặt Tịch Nhan, ôm chầm lấy nàng, đôi mắt trong veo ngập tràn tò mò: “Nhan Nhan, Nhan Nhan, đó chẳng phải là biệt danh của con chó vàng mà con chuột(1) nuôi sao?”

(1) biệt danh của quân gia Vương Quyển.

Thanh Liên vừa nghe đây là tên của một con chó, mà con chó kia còn là vật nuôi ở phủ thất Vương gia, ả tất nhiên là không bằng lòng, định ngẩng đầu phản đối thì lại bị Tịch Nhan cướp lời: “Ta cảm thấy cái tên này không tệ, dễ nghe mà cũng dễ nhớ, rất xứng với Thanh Liên. Tiểu Bạch cảm thấy thế nào?”

Tịch Nhan giả vờ thăm dò ý kiến của Hạ Dạ Bạch. Trong lòng lại thầm nghĩ, đồ mắt chó không biết nhìn người, tên này xứng quá rồi còn gì. Gọi A Hoa coi như nhân từ với ả, nếu còn dám phản đối, nàng sẽ trực tiếp gọi A Miêu, A Cầu.

Hạ Dạ Bạch tựa thân thể mềm oặt của mình vào người Tịch Nhan, đầu tiên là mím môi suy nghĩ, sau đó là gật đầu cười, dáng vẻ rất nghiêm túc: “Nếu Nhan Nhan đã cho là vậy thì nhất định là vậy.”

Dường như chỉ cần là lời Tịch Nhan nói, hẳn đều xem như chân lý.

“A Hoa, ngươi không thấy còn có Vương gia ở đây à? Vì sao chỉ biết pha trà cho mỗi lão gia thôi. Mau đi pha thêm một tách trà nữa. Mà đạo này cha ta thích uống nhất là trà tuyết lan xuân(2) do nước Chi Lan tiến cống sao? Ừm, mùi hương này Vương gia cũng rất thích.”

Tịch Nhan nhắm mắt, thỏa mãn hít sâu một hơi, giọng điệu mang theo chút tùy hứng, dường như tuyết lan xuân kia không phải trà thượng hạng mà chỉ là một loại trà bình thường ngoài chợ, một lượng bạc có thể mua được rất nhiều.

A Hoa vốn đang hăm hực về chuyện đặt tên, ả cúi đầu che giấu ánh mắt độc ác, chỉ mong sao Tịch Nhan sẽ bị Mạc Ngôn An trừng phạt, tốt nhất nên bị tát vài cái vào mặt như nhị tiểu thư, như vậy ả mới bớt giận đôi phần.

Trà tuyết lan xuân lão gia chỉ dùng để chiêu đãi khách quý, nếu lúc này người đứng trước mặt là tứ Hoàng tử, ả sẽ không chần chừ mà rót nước pha trà. Nhưng Hạ Dạ Bạch kia vốn gốc gác đần độn, không hiểu thế nào gọi là thượng trà, tựa như Trư Bát Giới ăn nhân sâm vậy, ngay cả mùi vị cũng không biết, quả thật rất lãng phí. Mạc Ngôn An vẫn không mở miệng, ả chỉ là đầy tớ, không có quyền làm chủ, trong lúc nhất thời chỉ biết đứng im một chỗ, ở lại không được mà đi cũng không xong.

Chương 32: Gây Khó Dễ (2)

Mạc Ngôn An ngồi trên ghế chủ vị, trong tay là một tách trà, từ bàn tay bị Tịch Nhan kim chặt ban nãy chợt nổi lên cảm giác đau buốt khiến đôi mày rậm của ông nhíu chặt lại. Ông ta sống hơn nửa đời người, chịu đựng bao nhiêu gian khổ, không ngờ lúc về già lại thua trong tay đứa con gái yếu đuối của mình. Tuy nói con hơn cha là nhà có phúc, nhưng nếu bảo trong lòng ông không có chút thất vọng nào thì đó là nói dối.

Đây mới thật là con gái Tịch Nhan của ông ư? Cho dù ông bận việc triều đình, chuyện dạy bảo con cái đều giao cho Đại phu nhân, nhưng không hề nghe ai bảo Tịch Nhan có học công phu quyền cước, lại còn lợi hại như vậy. Lễ nào Tịch Nhan giấu quá kỹ, hôm nay mới bộc lộ. Người ăn nhậu như thế, ngay cả ông ta cũng nhận mình không bằng.

Mạc Ngôn An đặt tách trà xuống, nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan đang đứng cạnh cửa phòng, ông biết đứa con gái này không muốn gả cho Thất hoàng tử nên mới lừa rằng người con lấy là Tứ hoàng tử, nào ngờ mọi chuyện bại lộ ngay ngày lễ thành thân, Tịch Nhan thà chết cũng không chịu cưới. Thế mà mới vài ngày ngắn ngủi, nó dường như thay đổi hoàn toàn, chẳng biết thằng ngốc kia có điểm nào tốt mà khiến nó khẳng khái che chở đến vậy.

Hôm nay Tịch Nhan mặc trên người một bộ quần áo trắng tinh, vì đứng ngược sáng nên ông nhìn không rõ lắm, nhưng giọng nói kia, gương mặt kia rõ ràng là con gái của ông cùng Tĩnh Di.

“Cha cảm thấy thế nào?”

Mạc Tịch Nhan xoay người, dùng đôi mắt trong veo nhìn Mạc Ngôn An, thấy ông ta vẫn đắm chiêu nhìn mình, nàng khẽ cười một tiếng.

“Cứ làm theo lời tiểu thư, pha một tách trà mang đến cho Vương gia.”

Chẳng qua là một tách trà, tuyết lan xuân dù quý đến đâu cũng có thể mua được bằng tiền, duy chỉ có tâm tư của đứa con gái một thời dịu dàng, hiểu thuận này là không tài nào nắm bắt được. Về mặt như cười như không, ánh mắt lạnh lẽo như đang châm chọc, kinh nghiệm quan trường mạch bảo Mạc Ngôn An rằng phải hết sức cẩn trọng.

Khó nổi trong lòng lão lúc này đang vui buồn lẫn lộn, nhưng tiếc nuối vẫn là nhiều hơn hết. Phải chi Tịch Nhan là con trai, xông pha chiến trường giết giặc, nhất định sẽ làm cho nhà họ Mạc được mở mày mở mặt, tiếc là đứa con gái này đến khi gả cho tên ngốc mới bộc lộ bản lĩnh, ông ta chẳng thể trông cậy được gì, nhưng nếu hủy hoại Tịch Nhan, ông lại cảm thấy tiếc.

“Vâng ạ.”

A Hoa ngay người trong chốc lát, nhưng cũng biết điều mà lui xuống pha trà cho Hạ Dạ Bạch.

“Nơi này đều là kẻ tôi tớ, Vương gia sao có thể đứng cùng bọn họ?”

Tịch Nhan cầm tay Hạ Dạ Bạch, dẫn hắn đến chỗ Mạc Ngôn An, chỉ vào chiếc ghế chủ vị bên tay trái của ông: “Vương gia nên ngồi ở đây.”

Bàn tay đặt trên tay vịn ghế của Mạc Ngôn An khẽ giật giật, ông ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lẽo khiến Hạ Dạ Bạch chun mui, vô thức nhích lại gần Tịch Nhan, hai tay ôm lấy eo nàng không chịu buông, dùng âm lượng mà hắn cho là chỉ mình nàng nghe thấy, ầm ừc nói: “Nhan Nhan, ông ta thật hung dữ, ta không dám.”

Mạc Ngôn An không nói lời nào, nhưng đôi mày đã nhíu chặt lại.

“Đây mới là chỗ ngồi của người, người muốn ngồi thì ngồi, có cái gì không dám?”

Lần trước đã dặn kỹ như vậy, cứ tưởng hắn sẽ nghe lời mình, không ngờ những lời nàng nói hắn chỉ xem như gió thoảng bên tai. Nếu không vì hắn, nàng đâu cần làm nhiều việc như thế, cũng đâu cần phải mạo hiểm đến vậy? Tịch Nhan tức giận đùng đùng, đẩy hắn ngồi xuống ghế, còn không quên trừng mắt nói một câu: “Ngồi im.”

Mạc Vân Phi đứng bên kia cũng được hai nha hoàn dìu đến một chiếc ghế có lót mấy tầng thảm mịn, cả người mềm oặt không chút sức lực, đến bây giờ con đau trên mặt ả mới dịu lại, đôi mắt mở hờ, nhìn thấy người ngồi song song với Mạc Ngôn An là Hạ Dạ Bạch, đôi mắt kia bỗng nhiên trừng lớn, ả chỉ vào Hạ Dạ Bạch, kinh ngạc đến độ bật dậy khỏi ghế ngồi: “Người dựa vào cái gì mà ngồi ở đó?”

Bộ dạng này không có tí nào giống người bị thương cả. Vừa nói xong, vết thương trên mặt cũng bị ảnh hưởng, Mạc Vân Phi đau đến nỗi nhe răng trợn mắt.

Tịch Nhan đứng lên, đi tới bên cạnh Mạc Vân Phi, gương mặt hoàn hảo để lộ ra một nụ cười nhạt, nhạt đến độ không thể nhạt hơn: “Hắn là Hoàng tử, là Vương gia, ta muốn hỏi tỷ tỷ, nếu hắn không ngồi ở đó thì ngồi ở đâu?”

Ban này Mạc Vân Phi bị Tịch Nhan dạy cho một bài học, lúc này trên người ả không chỗ nào là không đau nhức, tất nhiên chẳng dám đòi co cùng nàng. Luống cuống một chút, ả dè dặt quay sang nhìn Mạc Ngôn An: “Chỉ là một tên đàn, lẽ ra nên đứng như bọn hạ nhân.”

Giọng nói của ả nói rất nhỏ, nếu là Mạc Tịch Nhan trước đây hẳn là không nghe được, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, Tịch Nhan nghe không sót lời nào. Mạc Vân Phi, thù mới hận cũ, ân oán giữa hai người quá lớn, cho nên nàng tuyệt đối không bỏ qua cho ả.

“Cha, người nhất định phải làm chủ cho con, biết tin hôm nay muội muội hồi môn, con chỉ dẫn đám đầy tớ đi đón muội ấy, ai ngờ muội muội không cảm động, còn mặt nặng mày nhẹ với con trước mặt nhiều người hầu như vậy. Con biết muội ấy gả cho thất Vương gia, tâm trạng chẳng vui vẻ gì, con cũng không so đo nhiều lời, chỉ là khuyên bảo vài câu, không ngờ muội ấy lại nhẫn tâm ra tay với con.”

Mạc Vân Phi này đúng là diễn trò rất hay, nước mắt muốn rơi là rơi, lại nói dối không hề chớp mắt, vu oan giá họa, vừa ăn cướp vừa la làng, chỉ cần mở miệng đã nói được nhiều lời như vậy, chuyện thế này hẳn là trước kia đã làm không ít lần.

Loại người dám làm mà không dám nhận, Tịch Nhan lại càng thêm ghét.

“Người... người... nói dối...”

Hạ Dạ Bạch thấy Mạc Vân Phi vu oan Tịch Nhan thì tức giận đến độ hai tai đỏ ửng, giận dữ chỉ vào Mạc Vân Phi, còn đứng bật dậy khỏi ghế, thiếu chút nữa làm tách trà rơi xuống đất.

Tịch Nhan chợt cảm thấy ngọt ngào như được tắm mát trong lòng, tên ngốc này, không uống công nàng luôn che chở hẳn.

“Người vui oan Nhan Nhan, người là người xấu.”

“Đám sai người đánh Nhan Nhan, ta đánh chết người.”

Giọng nói non nớt, mang theo chút ngờ ngạc nhiên. Thấy hẳn vì mình mà liều mạng với kẻ khác như một đứa trẻ, trong lòng Tịch Nhan ảm áp vô cùng, lúc này cho dù có chết nàng cũng không hối tiếc.

“Vương gia, việc còn con như vậy không cần chàng ra tay, để thiếp xử lý là được rồi.”

Tịch Nhan ôm lấy Hạ Dạ Bạch mà dỗ dành. Nàng vẫn không quên đêm đó hẳn rất kích động, thiếu chút nữa là cắn đứt cổ nàng. Đây là phủ Tướng, Mạc Vân Phi tốt xấu gì cũng là con vợ cả, cho ả vài bạt tai cũng coi như giải quyết mọi chuyện, nhưng lỡ gây chết người thì không hay cho lắm.

Tịch Nhan một lần nữa để Hạ Dạ Bạch ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, không thèm nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của Mạc Ngôn An.

“Tịch Nhan, nếu hôm nay người không giải thích rõ ràng, đừng trách ta không niệm tình cha con.”

Tình cha con? Xem chút nữa Tịch Nhan bật cười thành tiếng, giữa bọn họ có loại tình cảm kia từ bao giờ? Sao nàng lại không biết nhỉ?

“Cha, con cũng không ngờ lỗi vào phủ Tể Tướng lại cao như vậy.”

Tịch Nhan giơ tay ra hiệu, ngay lập tức đám nô bộc của Vương phủ mang tấm biển ban này đến, đặt dưới đất. Đôi mắt sắc lẹm của Tịch Nhan liếc qua Mạc Vân Phi, cười lạnh lùng: “Đây là cách mà tỷ tỷ ngênh đón muội vào ngày hồi môn ư?”

Tịch Nhan không buồn nâng niu mặt, chỉ nhấc chân giẫm mạnh vào tấm biển gỗ, “rắc” một tiếng, tấm biển vỡ nát như bị ngũ mã phanh thây, vụn gỗ bay khắp nơi, tách trà trên bàn cũng rung rinh nhẹ. Cả thư phòng như vừa trải qua một cơn động đất nhỏ. Ngay cả Mạc Ngôn An cũng khiếp sợ đến nỗi rụt người về phía sau chứ đừng nói là Mạc Vân Phi và bọn người hầu khác.

Đôi mắt đẹp trừng lên, cả người nàng toát ra hơi thở uy nghiêm khiến người khác phải phục tùng: “Cho dù con không tốt, cho dù con chỉ là một thứ nữ nhưng vẫn là tử tiểu thư của phủ Tướng này, có thể xem như một nửa chủ nhân của nơi đây. Dù gả cho dân chúng tâm thường đi nữa thì ngày hồi môn cũng không có chuyện bắt đứng ở ngoài, vậy mà tên gác cổng lại giờ thối chí cậy gần nhà, gả cậy gần chuông, to gan bắt một Vương gia tôn quý chui lỗ chó vào phủ Tướng. Một khi việc này truyền đi, thử hỏi dân chúng Lưu Ly sẽ nhìn cha bằng ánh mắt thế nào? Cha để mặt mũi của Hoàng thượng ở đâu? Xưa nay giậu đồ bìm leo là quy luật bất biến, trong triều thiếu gì người muốn hạ bệ cha, một khi chuyện này đến tai người khác, chẳng phải bọn họ sẽ bắt được nhược điểm của cha, tranh thủ gây chuyện sao?”

Tịch Nhan nhìn chân mày Mạc Ngôn An chau lại, biết là ông nghe lọt tai những lời này, liền quay sang lườm Mạc Vân Phi: “Phủ Tể tướng là phủ lớn nhất nước Lưu Ly, quả thực những người hạ lưu không thể vào, nhưng ta cũng muốn hỏi tỷ tỷ, thế nào mới là thượng lưu? Cha mẹ sinh con trời sinh tính, mọi người không ai giống ai, thông minh cũng được, ngu dốt cũng được, nhưng hẳn là long tử, những người kia sao có thể so sánh với hẳn?”

Mạc Vân Phi không ngờ miệng lưỡi Tịch Nhan lợi hại như vậy nên nhất thời chẳng biết phản bác thế nào, ả cắn cắn môi, nghĩ bụng rằng sao mình lại rơi xuống thế hạ phong nhanh thế. Ngay sau đó, về mặt ả bỗng trở nên dữ tợn, đôi mắt nhìn Hạ Dạ Bạch chằm chằm: “Hẳn là long tử bao giờ, rõ ràng là thằng ngốc bị hoàng thất vứt bỏ.”

Tịch Nhan siết chặt nắm tay, những tiếng kêu răng rắc vang lên, đáng vẻ như vậy rõ ràng là đang giận dữ: “Nếu Vương gia nhà ta là chó, vậy đương kim Hoàng thượng là gì? Chó cha ư? Ta thật không ngờ, hóa ra trong mắt tỷ tỷ, cả hoàng thất đều cảm tình con chó. Bản thân ta cũng là một thành viên của hoàng thất, phải có trách nhiệm bảo vệ danh dự cho họ, chuyện hôm nay ta sẽ trực tiếp bẩm báo lên Phụ hoàng, phụ hoàng anh minh, chắc chắn sẽ giải

quyết thật công bằng.”

Tịch Nhan chấp hai tay lại, cung kính hướng về phía Hoàng cung, thái độ tràn ngập kiên quyết.

“Rõ ràng là người muốn gán tội cho người khác.”

Mạc Vân Phi cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ tới mức cả người run bần bật, trong giọng nói hiện rõ sự lo lắng.

Thiên hạ này ai cũng có thể đắc tội với thất hoàng tử, có kẻ còn đánh đồng hấn với loài chó, nhưng điều này chỉ là ý nghĩ trong lòng, không ai dám nói ra cả. Tựa như Tịch Nhan đã nói, dù thế nào hấn cũng là long tử, danh dự của hấn có thể mất, nhưng một khi ảnh hưởng đến danh dự của Hoàng thất, thử hỏi ai dám làm gì hấn?

Mạc Ngôn An khẽ hít sâu một hơi. Ông tung hoành trong quan trường nhiều năm như vậy, không ngờ lại bị chính đứa con gái của mình giáo huấn đến mức này, mà bản thân ông lại không có một lời bản bác, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng trong lòng, ngậm bồ hòn làm ngọt.”Tịch Nhan, tỷ tỷ con chỉ đùa chút thôi.”

Tuy Hạ Dạ Bạch là hoàng tử, nhưng hôn sự lần này đều do Hoàng thượng ép buộc, nếu không phải như vậy, ông ta đòi nào đem con gái yêu của mình gả cho hấn. Ngay cả người hầu trong phủ Tể Tướng ông ta cũng không muốn có chút dính dáng nào đến Cung Vương phủ. Bởi lẽ Hạ Dạ Bạch đường đường là Vương gia mà lại yếu đuối vô dụng, Mạc Ngôn An vốn chẳng xem ra gì.

Nhưng ngẫm lại, lời Tịch Nhan nói cũng không phải là không có lý, tên gốc kia có vô dụng thế nào thì vẫn là Vương gia, là con của đương kim Hoàng Thượng, một khi việc này truyền đến tai Hoàng thượng, chỉ sợ nhà họ Mạc bọn họ sẽ gặp nhiều bất lợi. Hoàng Thượng vốn đã có nghi kị với Mạc Ngôn An ông, nếu lại thêm chuyện này, chỉ e rằng Hoàng thượng sẽ mượn gió bẻ măng. Không sai, chuyện này rất có khả năng xảy ra.

Hơn nữa, hôm nay lúc lên triều, mọi người lại bàn cãi về chuyện lập Thái tử, ông ta phải tính con đường khác cho mình, mà con cái của ông chỉ còn mỗi Mạc Vân Phi, quân cờ này ông ta chưa bao giờ quên.

Tịch Nhan thấy vẻ mặt Mạc Ngôn An hơi do dự, liền biết ngay những băn khoăn trong lòng ông ta. Con người này luôn lấy lợi ích làm đầu, hấn là Mạc Vân Phi sẽ có giá trị lợi dụng ngay thôi, chỉ là chuyện hôm nay nằng sẽ không dễ dàng cho qua như vậy.

Tịch Nhan cắn chặt răng, đồng thời hít sâu một hơi, sau đó quỳ xuống trước mặt Mạc Ngôn An.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tội Danh

Tịch Nhan cắn chặt răng, đồng thời hít sâu một hơi, sau đó quỳ xuống trước mặt Mạc Ngôn An.

“Mạc Tịch Nhan, con đang làm gì vậy?”

Sắc mặt Mạc Ngôn An lập tức thay đổi, cho dù đã từng đối mặt với biết bao phong ba bão táp trên quan trường cũng như trên chiến trường, nhưng chỉ một hành động này của Tịch Nhan lại làm ông hoàn toàn không hiểu, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác bất an.

“Nhan Nhan, người quỳ trên đất làm gì vậy?”

Hạ Dạ Bạch hốt hoảng kéo áo Tịch Nhan. Lúc này, nàng đang bị bủa vây bởi nỗi phẫn uất trong lòng, không hề nhận ra bên trong giọng nói non nớt ngờ nghệch kia còn chứa đựng con phần nộ như ngọn lửa thiêu đốt, có cả chút run run. Mạc Ngôn An vốn đang kinh ngạc cũng không phát hiện ánh mắt Hạ Dạ Bạch nhìn mình chứa đựng bao nhiêu thù hận cùng đau lòng tiếc thương.

“Tiểu Bạch, buông tay.”

Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn Hạ Dạ Bạch, giọng nói lạnh lùng rít qua kẽ răng.

Người ta bảo dưới đầu gối đàn ông là vàng, dưới đầu gối của nàng cũng vậy. Nàng không phải loại người không có tôn nghiêm, càng không phải loại người không có nguyên tắc, để đạt được mục đích của mình, nàng phải tạm thời vứt bỏ những thứ này. Chẳng qua là quỳ xuống mà thôi, hôm nay cúi đầu, ngày khác sẽ đâm nát bọn họ dưới chân.

“Không buông, ta không buông.”

Hạ Dạ Bạch kéo tay Tịch Nhan, miệng không ngừng kêu la như thể đang làm nũng, nhưng có làm nũng hay không thì chỉ mình hấn mới biết.

“Vương phi.”

“Vương phi.”

Lúc này Trương Tư và Hồng Đậu mới hoàn hồn lại, thấy Tịch Nhan đang quỳ dưới đất liền hét hoảng gọi một tiếng. Rõ ràng giọng điệu lão gia đã hoàn toàn đi ít nhiều, đang êm đẹp, vì sao tiểu thư còn muốn quỳ? Hai người nhìn nhau khó hiểu, tuy trong lòng rất thắc mắc nhưng bọn họ tin rằng, những điều vương phi làm chắc chắn là vì Vương gia.

Từ sau khi nói chuyện với Tịch Nhan, Trương Tư luôn giữ cho mình một niềm tin trong lòng, rằng Vương phi làm gì cũng có cân nhắc riêng của bản thân. Nghĩ vậy, Trương Tư chẳng những không khuyên can mà còn tiến lên hai bước, quỳ gối phía sau Tịch Nhan. Hồng Đậu thấy thế cũng không do dự mà làm theo Trương Tư. Bọn đầy tớ của Vương phủ cũng ào ạt quỳ xuống hết.

“Các người đều quỳ, vậy ta đây cũng quỳ.”

Hạ Dạ Bạch buông tay Tịch Nhan, nhìn thoáng qua đám người đang quỳ bên dưới. Hắn cười như thể rất sung sướng, còn vỗ tay định quỳ xuống nhưng đầu gối lại bị Tịch Nhan giữ chặt. Sắc mặt nàng chợt thay đổi, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng.

“Người đường đường là Vương gia, trước giờ có đạo lý nào nói Vương gia quỳ gối trước mặt đại thần không?”

Sắc mặt Mạc Ngôn An càng thêm khó coi, ánh mắt nhìn Tịch Nhan dần trở nên sắc lẹm.

“Mau ngồi vào chỗ cũ.”

Tịch Nhan giữ chặt tay hắn, dùng lực tương đối mạnh. Nếu bảo lúc này nàng không tức giận thì là giả, nàng làm những điều này đều vì hắn, mà hắn lại không ngoan ngoãn phối hợp, còn gây cho nàng bao nhiêu phiền toái.

“Ta không muốn, ta không muốn, không muốn, không muốn...”

Hạ Dạ Bạch đứng lên, không ngừng lắc đầu, chiếc mặt nạ ngân bạch tản ra những tia sáng băng lạnh, mà đóa tuyết liên khắc trên đó lại giống như nở rộ trong lửa, nhuộm một màu đỏ tươi rực rỡ.

“Vậy thì đứng ở một bên mà nhìn, mà nghe.”

Nhìn nàng quỳ xuống vì hắn, nghe nàng ăn nói khép nép cũng vì hắn. Di chuyển tầm nhìn, ánh mắt Tịch Nhan và Mạc Ngôn An giao nhau. Nàng lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt mà bình tĩnh.

“Cha.”

Tịch Nhan cúi người, dập đầu trước Mạc Ngôn An, khi ngẩng đầu, ánh nhìn của hai người lại một lần nữa giao nhau: “Hôm nay, người quỳ ở đây không phải Vương phi của Cung Vương phủ mà là tứ tiểu thư của Mạc phủ- Mạc Tịch Nhan. Bởi vì giữa chúng ta bây giờ đã phân chia cấp bậc rõ ràng, cho dù cha là Tề Tướng đi nữa, chỉ sợ là không nhận nổi cái dập đầu này của một Vương phi. Nếu vừa rồi cha đánh con một tát, con cũng không có gì oán hận. Nhưng hiện giờ, con đã là Vương phi của Cung Vương phủ, nếu con không trốn tránh, chỉ e rằng cha phải lãnh tội bất trung.”

Giọng nói lạnh lùng, nhàn nhạt, lại vô cùng bình tĩnh, không có chút gì gọi là chất vấn, chỉ đơn giản như kể lại một câu chuyện bình thường.

“Con nói vậy là có ý gì?”

Tuy lúc này Tịch Nhan không nhìn Mạc Ngôn An, nhưng nàng biết, sắc mặt ông ta hẳn là đã xám ngoét lại rồi.

Tịch Nhan cúi đầu, hàng mi dài mảnh che đi hết đôi mắt, làm người ta không phát hiện chút cảm xúc nào bên trong: “Vương gia nhà con từ nhỏ đã không nhận được sự yêu thương từ Mẫu phi, trên triều cũng không có bất kỳ thế lực nào ủng hộ, quả thật chẳng khác bằng những Vương gia khác. Nhưng Tịch Nhan cả gan hỏi cha một câu, chẳng có còn là con của Hoàng thượng nữa không? Có còn là hoàng tử nữa không? Nếu chuyện cha ra tay đánh Vương phi truyền đi, hẳn là cha sẽ rất khó xử, thế nên trong khoảng thời gian cấp bách vừa rồi, con mới kéo tỷ tỷ ra chắn trước người. Nhưng điều làm con đau lòng hơn hết là trước đây cha luôn yêu thương con, vì sao lại nở ra tay với con như vậy?”

Đôi mắt kia lạnh lùng sắc bén như lưỡi dao, chỉ cần liếc qua một cái là có thể bóc hết vỏ bọc bên ngoài, cắt sâu vào linh hồn người khác. Nhưng đầu đó trong đôi mắt kia cũng có một chút tia sáng dịu dàng.

“Cha, Tịch Nhan đang già mồm đấy, cái gì mà Cung Vương gia, hẳn rõ ràng là một người đần độn.” Mạc Vân Phi chỉ vào Mạc Tịch Nhan, giận dữ nói.

“Im miệng cho ta.”

Mạc Ngôn An đập bàn, đôi mắt nhuốm vị phong sương quét qua người Mạc Vân Phi khiến ả giật mình, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi che miệng lại.

Tịch Nhan vốn đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, nở một nụ cười nhạt không dễ nhận ra: “Hôm nay là ngày con gái lại mặt, lẽ ra bầu không khí phải rất vui mừng, rất náo nhiệt. Nhưng không ngờ vừa đến cổng Tướng phủ, chúng con lại bị đám lính canh ngăn lại. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên con nghe thấy chuyện Vương gia muốn vào cổng phải chui qua lỗ chó, còn có chuyện tỷ tỷ tiếp đón bằng một màn đánh đập nữa. Nếu không vì Tịch Nhan âm

thầm học qua chút võ nghệ, làm sao có thể thoát khỏi sự liên thủ của bọn đây tớ kia. Một khi chuyện Vương phi trở về từ phủ Tể Tướng mà mặt mũi bầm dập truyền khắp phố, thử hỏi dân chúng sẽ nghĩ ra sao?”

Tịch Nhan nhú mày, thấy Mạc Ngôn An phát phát tay ý bảo nàng tiếp tục, hơn nữa biểu hiện trên mặt ông đã bình tĩnh đi rất nhiều, lại còn bung tách trà lên hóp một ngum. Nàng cũng không nói vội, đợi ông đặt tách trà xuống và bảo “Nói tiếp đi.” thì nàng mới tiếp tục.

Khóe miệng Tịch Nhan vô thức nhếch lên: “Cha một lòng vì giang sơn xã tắc nước Lưu Ly, vì lê dân bách tính, tận tụy đến chết mới thôi. Lòng trung thành này có trời trăng chứng giám. Nhưng bên cạnh đó cũng còn rất nhiều người bụng dạ hẹp hòi, ganh ghét quyền thế địa vị mà cha có được, rắp tâm gây khó dễ, bọn họ chỉ hận sao không thể dẫm nát cha dưới chân, lợi dụng lúc cha đi sai đường mà giầu đồ bìm leo. Việc ban hôn lần này của Hoàng Thượng có rất nhiều điểm kỳ lạ, bởi vì Hoàng thất đã trực xuất Vương gia, sao lại còn ban hôn cho chàng? Nhất định trong này có uẩn tình, nói không chừng bọn họ muốn lợi dụng việc cha gây khó dễ cho con và Vương gia để ghép cha vào tội khi quân phạm thượng. Tỷ tỷ làm như vậy, rõ ràng là cho bọn họ cơ hội đục nước béo cò. Tịch Nhan là con gái nhưng cũng biết những phong ba chôn triều đình giống như chơi cờ vậy, một nước sơ suất liền thua cả ván cờ.”

Tịch Nhan không tiếp tục xuống nước van nài nữa, mọi người ở đây chẳng ai ngu ngốc cả, nàng tin Mạc Ngôn An sẽ hiểu lời nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34: Quân Cờ Quan Trọng

“Nếu hôm nay Vương phi không mở lời, thần cũng không tin Tướng phủ lại có một đám nô tài như vậy, ngay cả Vương gia Vương phi về nhà cũng chẳng nhận ra, lại còn dám động thủ. Các người đứng là ăn phải gan hùm mật gấu rồi.”

Tịch Nhan được Trương Tư và Hồng Đậu đỡ dậy, bôi quỳ lâu trên đất mà chân nàng hơi run. Tịch Nhan cười khổ, thân thể này quả là được chiều chuộng hết sức, đến nỗi hai tay nàng phải vịn Trương Tư, Hồng Đậu mới có thể đứng lên. Tịch Nhan đến bên Hạ Dạ Bạch, nắm lấy tay hắn.

Hạ Dạ Bạch xoay người, mỉm cười với Tịch Nhan, ánh mắt hiện lên chút đau lòng, mười ngón tay họ đan vào nhau. Tịch Nhan cũng mỉm cười với hắn, không hề trách cứ lời nào.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi ngày nàng đều kề cận với cái chết, để được sống mà nàng đã giết không ít người, ngay cả đồng bọn cùng vào sinh ra tử với mình, nàng cũng giết không chùn tay. Nàng là người biết quý trọng mạng sống, nếu kẻ địch không chết, thì người chết chính là mình, cho nên nàng phải ra tay trước để chiếm ưu thế.

Tịch Nhan không phải người có dã tâm, nhưng điều này không chứng minh nàng là người dễ dàng khuất phục, lệ thuộc kẻ khác. Nếu là trước kia, trong tình huống vừa rồi, nàng sẽ không đòi nào quỳ gối trước Mạc Ngôn An. Không phải nàng không coi ai ra gì, chỉ là nàng tin tưởng mình có đủ năng lực để tự bảo vệ bản thân, nhưng mà nàng không muốn Tiểu Bạch chịu ách, nàng muốn thay hắn đòi lại công bằng. Trên đất Lưu Ly này, một khi có Mạc Tịch Nhan ở đây, sẽ không còn ai có thể ức hiếp Tiểu Bạch.

Nàng, Võ Mị Nương, chưa bao giờ nghĩ mình sẽ vì người khác mà làm ra chuyện thiệt thòi cho bản thân như vậy. Nhưng nghĩ là nghĩ, làm là làm, đối với những chuyện xảy ra, nàng luôn thần nhiên đón nhận.

Lần này quỳ xuống, ngày khác nàng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời, cũng giống như trước đây, ngoài giết người nàng còn biết làm gì? Nếu không tại xuyên qua ngoài ý muốn, gặp phải hoàn cảnh trở trêu này, nàng đã cho bọn người kia đi gặp Diên Vương từ lâu rồi.

“Người đâu!”

Mạc Ngôn An quát lớn, ngay lập tức, mười mấy tên gia đình vạm vỡ chạy vào, bọn chúng trông lực lưỡng hơn đám gia đình của Vương phủ không biết bao nhiêu lần, rõ ràng tất cả đều bảo vệ an toàn cho thư phòng này.

Mấy chục người đều mặc áo ngắn tay bằng vải thô, để lộ ra lồng ngực vạm vỡ, bắp tay rắn chắc, quần dài đến đầu gối, chân đi giày rom, làn da ngăm đen. Bọn họ hẳn không phải là người nước Lưu Ly, bởi vì khí thế kia, cho dù có ăn mặc ra sao cũng giống người Hung Nô.

“Bản thân là đầy tớ, lại dám ra tay với Vương gia và Vương phi, mau mang chúng xuống đánh chết cho ta.”

Đám nô tài kia vừa thấy Tịch Nhan quỳ xuống đã có cảm giác thấp thỏm không yên, hơn nữa từng câu từng chữ nàng nói ra đều có lý lẽ vô cùng sắc bén. Tuy bình thường đám nô tài trong phủ Tể tướng làm mưa làm gió đã quen nhưng bọn họ cũng rất biết cách nịnh nọt người quyền quý, có lợi có hại thế nào thì bọn họ không rõ hết nhưng cũng biết ít nhiều. Những lời Tịch Nhan nói ra thiếu chút nữa dọa bọn họ sợ mất mật, cảm giác bất ngờ không kịp phản ứng, mãi đến khi Mạc Ngôn An ra lệnh mang bọn họ ra ngoài đánh chết, họ mới lấy lại tinh thần, sắc mặt xanh mét, sợ hãi quỳ rạp trên đất.

“Lão gia, oan cho nô tài quá.”

“Lão gia, tha mạng.”

“Nô tài biết sai rồi, lão gia tha mạng.”

Mạc Tịch Nhan đặt tay còn lại lên mu bàn tay của Hạ Dạ Bạch, nhẹ nhàng vuốt ve. Hạ Dạ Bạch xoay người nhìn nàng, trên môi là nụ cười hồn nhiên, không có vẻ gì là sợ hãi.

“Đừng – - sợ – -”

Tịch Nhan cũng không biết Hạ Dạ Bạch có hiểu những điều này hay không, nàng mấp máy môi, đôi mắt chăm chú nhìn hắn, bàn tay hơi nắm lại, ý bảo nếu hắn sợ có thể nhắm mắt đừng nhìn.

Nhưng nàng không phát hiện rằng, trong chớp mắt ngắn ngủi kia, mặt nạ ngân bạch như tán ra ánh sáng lạnh lẽo và ngoan độc, đủ cho không khí xung quanh hóa thành băng, ánh mắt hắn tàn nhẫn và khát máu nhìn đám người bên dưới, đôi môi bất chợt nhếch lên.

Mí mắt khép hờ, trên gương mặt thoáng hiện lên một nụ cười lạnh nhạt và độc ác.

Đây là vương triều Lưu Ly, một vương triều có bề dày lịch sử phong kiến, xem mạng người như cỏ rác, so sánh với xã hội chiếm hữu nô lệ cũng chẳng khác là bao. Mạc Ngôn An là người vô cùng cẩn thận, đương nhiên sẽ không để người khác ghép lão vào tội coi rẻ quân vương, khi quân phạm thượng? Bọn người kia chẳng qua chỉ là một đám đầy tớ, với người từng xông pha chiến trường giết giặc rồi leo lên vị trí cao như ông ta mà nói, tính mạng của đám người này chẳng là gì hết. Còn đối với Tịch Nhan, người đã từng giết chết đồng bọn vào sinh ra tử với mình thì hy sinh đám người này vì Hạ Dạ Bạch cũng không có vấn đề gì.

Mạc Vân Phi trở mặt nhìn đám đầy tớ kia bị lôi ra ngoài, không bao lâu sau, những tiếng hét thảm thiết cất lên, vang vọng đến chín tầng trời, chấn động cả phủ Tướng, kèm theo đó là tiếng gậy đánh vào người kẻ bình bịch. Mạc Vân Phi hoảng sợ lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt tựa như con búp bê bị rút đi linh hồn, một chút tức giận cũng không còn, ả không quan tâm vết thương đau nhức trên người, ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt hùng hổ vừa rồi giờ đây mất hết thần thái, u ám không một tia sáng.

Tịch Nhan quay người đi nơi khác. Hồng Đậu và Trương Tư đứng phía sau cũng đều mím chặt môi, sắc mặt khó coi hết sức. Hạ Dạ Bạch tựa đầu vào vai Tịch Nhan, phóng tầm mắt ra bên ngoài, thoạt nhìn có vẻ như rất sợ hãi nhưng thật ra là đang hưng phấn vô cùng.

Những tiếng hét thê lương như sóng biển ập bờ, dần dần nhỏ lại, cuối cùng là mất hút không thấy tăm hơi, chỉ còn lại không gian yên ắng.

Tiếng gào thét kia dừng hẳn cũng là lúc Quý Môn quan mở ra. Bây giờ đang là mùa xuân, tiết trời ấm áp, nhưng cơn gió ngoài kia dường như mang theo rét lạnh ngày đông, làm người ta sớn tóc gáy.

“Mang nhị tiểu thư trở về phòng, cấm không ra ngoài nữa bước khi chưa có lệnh của ta. Bất kì kẻ nào cũng không được đến thăm hỏi. Cứng đóng cửa mà suy nghĩ kĩ đi.”

Bàn tay Tịch Nhan đang nắm lấy tay Hạ Dạ Bạch chợt siết chặt, dường như có thể nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc. Hàng lông mày cũng bắt gập chau lại. Đóng cửa suy nghĩ? Mạc Ngôn An này thật quá bất công, đúng là Mạc Vân Phi vẫn còn có giá trị lợi dụng.

“Cha.”

“Cha.”

Mạc Vân Phi nghe thấy mình phải đóng cửa phòng suy nghĩ, bất chợt đứng phắt dậy, quỳ trên mặt đất, vừa lắc đầu vừa kéo tay áo Mạc Ngôn An, ả khóc lớn: “Ngày mai Tử hoàng tử đến đây mừng không? nếu ở trong phòng con sẽ không gặp được chàng. Cha, con biết sai rồi, con sẽ không như thế nữa, cha tha cho con lần này có được không?”

Mạc Ngôn An không trả lời ngay mà xoay người nhìn Tịch Nhan, dường như đang chờ ý kiến của nàng.

Tịch Nhan sao lại không biết ông ta đang dò xét thái độ của mình. Nhưng hôm nay, người mà Mạc Vân Phi đắc tội dù sao cũng là Vương gia và Vương phi, nếu hy sinh tính mạng của đám đầy tớ kia, người đời sẽ nói ông ta bao che cho con gái.

Khó trách vừa rồi Mạc Ngôn An lại ra tay với nàng tàn nhẫn như vậy, hóa ra là tại nàng đắc tội với quân cờ quan trọng của ông ta. Mạc Vân Phi bản tính hay ganh ghét đố kỵ, không xem ai ra gì, ông ta muốn dùng người như vậy để giữ chân Tử hoàng tử trong truyền thuyết ư? Cũng không chịu nhìn xem Mạc Vân Phi có đức hạnh gì. Bây giờ gương mặt ả đang sưng phù, nàng rất muốn ngồi xem ngày mai ả làm thế nào để dự lễ mừng thọ của lão tổ tông.

Còn nữa, những lời đồn thổi kia xem ra là sự thật, đương kim Hoàng thượng rất có thể phế Thái tử hiện giờ, mà Mạc Ngôn An lại sợ chó cùng rứt giậu, vội vã tìm cho mình một con đường lui. Đối với hành động này của lão, Tịch Nhan thầm cười khẩy trong lòng. Đại phu nhân của phủ Tướng chính là muội muội của Hoàng hậu, Mạc Ngôn An được như ngày hôm nay cũng một phần nhờ nỗ lực của bản thân, một phần nhờ sự giúp đỡ của vợ mình. Mà hiện giờ ông ta đang muốn câu Tử hoàng tử, nhất định kết cục sẽ giống Lý Thương Ân(1), bị kim kẹp giữa hai thế lực, không thể làm gì.

“Nếu tỷ tỷ đã biết lỗi của mình thì cứ làm theo những gì cha nói đi.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, điềm nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cái tát vừa rồi của Mạc Ngôn An không phải để dạy dỗ Tịch Nhan mà là

trừng phạt tội khi quân phạm thượng của Mạc Vân Phi. Mọi chuyện xảy ra là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Khoảnh Khắc Rung Động

Lúc đoàn người đến Thính Vũ lâu cũng đã gần trưa. Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch mới ngồi xuống chưa lâu, vừa uống một ngụm trà, hần đã ôm cái bụng rỗng không kêu đói. Ngay lập tức, người hầu của phủ Tể tướng liền mang bữa trưa lên. Những món ăn tinh xảo có đủ bảy bảy bốn mươi chín màu, muôn hình vạn trạng, không gì là không có, vừa nhìn đã nhận ra ngay tâm tư của người làm.

“Tiểu thư.”

“Tiểu thư.”

Tương Tư và Hồng Đậu khẽ gọi một tiếng, nụ cười trên môi cho thấy sự vui mừng.

“Nhan Nhan, nhiều đồ ăn quá.”

Hạ Dạ Bạch đứng bật dậy, hai tay vòng lại như muốn ôm hết chúng vào lòng, khóe môi hần nhếch lên, đôi mắt dưới lớp mặt nạ kia sáng rõ. Tịch Nhan thấy vậy, sắc mặt cũng dịu dàng đi không ít, thậm chí còn cười nhẹ. Ánh mắt nàng đảo qua cả bàn ăn, không có lấy một chút bất ngờ, tựa như chuyện này là lẽ đương nhiên. Bởi vì Mạc Ngôn An được gỡ bỏ tội danh, ông ta hận chẳng thể đem hết những gì tốt nhất của Tướng phủ ra trước mặt bọn họ còn không kịp, đừng nói chỉ là một bữa cơm.

“Hầu hạ Vương gia dùng bữa.”

Đêm qua hần làm loạn cả đêm, buổi sáng lại dậy sớm, chỉ ăn một ít cháo trắng và vài miếng bánh hoa quế, hần là bụng đã đói meo rồi.

“Các người lui xuống đi. Còn nữa, Vương gia thích bánh hoa quế, mau cho nhà bếp chuẩn bị.”

Thức ăn trong Vương phủ nếu đem so sánh với những món tí mĩ mà Tướng phủ chuẩn bị đương nhiên sẽ kém xa vạn dặm. Tiểu Bạch vốn đói bụng, lại chưa ăn miếng nào, có nhiều người ở đây hần là ăn không được tự nhiên.

“Nhan Nhan, thức ăn ngon quá.”

Tay trái Hạ Dạ Bạch cầm một cái đùi dê đầy dầu mỡ, tay phải cầm thìa húp canh lười vớt đựng trong bát phi thủy, miệng nhét đầy thức ăn, khi nói chuyện, nước bọt bắn cả vào mặt Tịch Nhan. Vậy mà hần chẳng hề để ý, còn há to mồm cắn vào đùi dê bên tay trái, ăn uống vui vẻ quên cả trời đất.

Tịch Nhan không động đũa, chỉ lặng yên ngắm nhìn Hạ Dạ Bạch. Thấy hần ăn với vẻ thỏa mãn như vậy, lòng nàng bất chợt âm ập, một cảm giác hạnh phúc trước giờ chưa từng có bùng lên lói trong lòng, không hề để ý chuyện nước bọt của hần bắn lên mặt mình. Nếu là người khác, nàng đã cho kẻ đó mấy bạt tai từ lâu rồi.

“Tiểu thư.”

Tương Tư thấy thế liền cuống quýt rút khăn tay, ngồi xuống định lau khô vết dầu mỡ trên người nàng. Vương gia cũng thật là, trong miệng toàn đồ ăn lại đi nói chuyện với tiểu thư. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Tương Tư không hề hiện lên tí không vui nào.

“Đề ta.”

Tịch Nhan giành lấy chiếc khăn trong tay Tương Tư. Tương Tư thấy vậy bèn buông khăn ra, lui sang một bên.

“Tiểu Bạch, ăn từ từ thôi, không ai giành với người đâu.”

Tịch Nhan mỉm cười, cúi người xuống dịu dàng lau đi khóe môi hần và cả quần áo dính đầy dầu mỡ của hần.

“Cẩn thận kéo nghẹn.”

“Khụ khụ – - “

Lời vừa nói ra, không ngờ Hạ Dạ Bạch bị nghẹn thật. Tịch Nhan vội vàng đứng lên, vỗ nhẹ lưng hần, nụ cười trên môi dịu dàng như ánh nắng tháng ba, mang lại cảm giác ấm áp khiến người ta dễ chịu.

“Đã dặn người ăn chậm chậm thôi, bây giờ bị nghẹn, đáng đời.”

Tịch Nhan vừa trách móc vừa liếc mắt ra hiệu cho Hồng Đậu, Hồng Đậu hiểu ý, liền xoay người đi lấy nước.

Hạ Dạ Bạch bị nghẹn, cảm giác rất khó chịu, không chờ Tịch Nhan đưa nước, hắn đã trực tiếp giật lấy tách trà trên tay Hồng Đậu, ngửa đầu uống một hơi. Gương mặt dưới lớp mặt nạ kia hơi lộ ra, cũng vì ban nãy họ khan mà đỏ bừng, phảng phất nét yêu mị không nói thành lời.

Hạ Dạ Bạch nghẹn mồm, dùng đôi mắt đáng thương nhìn Tịch Nhan, hắn khịt khịt mũi, vẻ mặt còn đáng thương hơn cả cún con: “Nhan Nhan, người lại hung dữ với ta.”

Yêu nghiệt mà vô tội, trong đầu Tịch Nhan bỗng lóe lên hai từ này, khoảnh khắc nàng lột mặt nạ hắn xuống cũng chợt hiện lên thật rõ ràng. Tiểu Bạch như vậy thật chẳng khác nào yêu tinh, cho dù là tên gốc cũng đủ khiến phụ nữ mê mẩn. Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng chợt hiện lên chút hoảng hốt.

“Khá hơn chút nào chưa? Mau ăn tiếp đi, ăn nhiều vào, ta đã sai người chuẩn bị bánh hoa quế cho người rồi.”

Hạ Dạ Bạch vừa nghe thấy bánh hoa quế, đôi mắt liền sáng rực lên, hoàn toàn đem chuyện vừa rồi quẳng lên chín tầng mây. Hắn vui vẻ ngồi một bên, cũng không mải lo ăn như vừa rồi mà còn gấp thức ăn cho Tịch Nhan: “Nhan Nhan, người cũng ăn nhiều một chút.”

Bữa cơm bắt đầu từ giờ mùi, qua một canh giờ, Hạ Dạ Bạch đã ăn đến nỗi bụng no căng tròn, tiếp đó hắn làm loạn bảo buồn ngủ. Tịch Nhan biết hắn có thói quen ngủ trưa, nhưng hiện giờ hắn đang rất no, làm sao có thể đi ngủ?

Tịch Nhan không đồng ý, bèn kéo hắn đi dạo hậu hoa viên một vòng. Bình thường, có lẽ hắn sẽ vô cùng hưng phấn mà nhảy đông nhảy tây, thế nhưng lúc này, hắn lại ỉu xiu tựa vào người Tịch Nhan, hai mắt nhắm lại, chỉ có chân là vẫn đi.

Tịch Nhan có cảm giác dở khóc dở cười, tùy ý để tay hắn ôm eo mình. Hai người đi được một vòng, sau đó trở về phòng.

Hạ Dạ Bạch vừa ngã đầu xuống gối đã nghiêng người đi nơi khác, khoe môi chợt nhếch lên. Hắn thoải mái chẹp chẹp vài tiếng sau đó chìm vào giấc ngủ.

Tịch Nhan ngồi bên cạnh giường, nhẹ nhàng vuốt ve mặt nạ lạnh băng, đầu ngón tay xẹt qua bờ môi hắn, cảm giác rất giống nàng đã tưởng tượng, mềm mềm, chạm vào thật thích.

Trong lúc ngủ mơ, Hạ Dạ Bạch dường như cảm nhận được cái gì đó, bèn vươn lưỡi ra liếm liếm, sau đó ngậm lấy ngón tay nàng, nhẹ nhàng mút, giống như đang nhắm nháp mĩ vị của trần gian. Âm một tiếng, toàn thân Tịch như bị điện giật, cảm giác tê dại truyền từ đầu ngón tay lan ra khắp cơ thể, gương mặt nàng cũng nóng lên như phải bóng, muốn rút tay về nhưng hắn lại ngậm chặt hơn. Đau đớn và tê dại đan xen tạo nên một thứ cảm giác rất quái lạ.

“Thỉnh thỉnh- “

“Thỉnh thỉnh – - “

Tim đập như trống, Tịch Nhan đưa tay đè chặt ngực mình, nơi đó đang đập không theo quy luật, dường như muốn thoát ra ngoài. Gương mặt nàng lại càng nóng hơn, đỏ bừng đến tận mang tai.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan lấy tay ra khỏi ngực mình, nhẹ nhàng đẩy hắn, nhưng đến nửa ngày người trên giường vẫn không có phản ứng, chỉ có chiếc lưỡi trong miệng vẫn linh hoạt như rắn, treu đùa ngón tay nàng.

Lúc hắn ngủ thường rất say giấc, còn nàng lại cứ trần trọc không yên. Nhưng mà mút ngón tay chẳng phải hành động con nít hay làm sao? Đã nhiều ngày qua, nàng và hắn ngủ chung trên một chiếc giường, sao nàng lại không hề biết hắn có tật xấu này nhỉ.

“Vương phi.”

Tịch Nhan nghe thấy tiếng gọi, tâm trạng cũng hốt hoảng không thôi, nàng vội vã rút ngón tay ra khỏi miệng hắn, đứng phắt dậy, gương mặt vốn nóng lại càng nóng hơn.

“Vương phi, sao mặt người hồng vậy?”

Hồng Đậu ghé sát vào mặt Tịch Nhan, sau đó lại nhìn người đang ngủ say trên giường, thấy đó chính là Hạ Dạ Bạch nên nhất thời không thể đoán được nguyên nhân.

Tịch Nhan giấu tay trong ống tay áo, bàn tay nắm rồi lại buông, sau khi cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình, nàng lập tức khôi phục được vẻ bình tĩnh vốn có. Tịch Nhan nhẹ nhàng tiến lên vài bước, hỏi: “Cửa sổ đóng từ bao giờ thế, hèn gì nóng như vậy.”

Hồng Đậu nghe xong, không nghĩ ngợi nhiều mà đáp: “Nó ỉu mở ra ngay.”

Tịch Nhan giật mình, chợt nhớ ra điều gì đó, bèn ngoắc ngoắc tay với Hồng Đậu: “Hồng Đậu, không cần vội. Nào, lại đây, ta có việc giao cho người làm.”

Hồng Đậu thấy Tịch Nhan trưng ra bộ dáng thần bí, vội bước tới cạnh nàng ngay. Tịch Nhan thì thào bên tai Hồng Đậu, cũng không biết là nói gì, chỉ thấy Hồng Đậu chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn Tịch Nhan.

“Tiểu thư muốn cái đó để làm gì?” Hồng Đậu xoay người, tò mò hỏi.

“Dù sao cũng có ích, ngươi nhớ cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện.”

Lúc hai người nói chuyện đều đưa lưng về phía giường, ai cũng không hay biết trong khoảnh khắc bọn họ quay đi, kẻ vốn ngủ say trên giường đột nhiên mở mắt, nghiêng người nhìn hai cô gái đang thì thầm to nhỏ.

Hóa ra vừa rồi nàng cũng đỏ mặt, không biết về mặt của nàng lúc đó thế nào, hẳn là rất dễ thương.

Dưới lớp mặt nạ kia, đôi mắt hấn trong suốt tưởng chừng như có thể nhìn thấy đáy, hoàn toàn không mang vẻ ừ ừ, chán chường như lúc vừa rồi. Hạ Dạ Bạch liếm liếm môi, cười xảo trá như con hồ ly.

Hương vị thật ngọt, giống như máu của nàng vậy, đều là mỹ vị chốn nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Làm Chuyện Xấu

Mây đỏ giăng khắp trời như muôn đóm lửa đang cháy, hắt tia sáng vàng óng lên mặt đất. Toàn bộ Thính Vũ Lâu được bao trùm trong quang sắc sỡ như đóa hoa nở rộ, trông chói mắt nhưng cũng vô cùng ấm áp.

Trong phòng, hương vẫn đang cháy, tản ra mùi thơm nhàn nhạt dễ ngửi. Hạ Dạ Bạch dường như rất hợp với mùi thơm này nên ngủ rất sâu, mãi đến chạng vạng tối mới tỉnh lại, đôi mắt còn chưa mở ra hết, hấn đã vuốt vuốt bụng, lầm lầm lẩm bẩm rằng mình đói. Tịch Nhan mỉm cười, sai Trương Tư đi truyền lệnh, sau đó giúp hấn mặc quần áo. Vừa súc miệng xong, mùi thơm bên ngoài xộc đến, Hạ Dạ Bạch còn chưa kịp mang giày đã chạy ào ra ngoài.

Tịch Nhan cười nhẹ, nụ cười ôn hòa như nước, ngồi xuống cạnh Hạ Dạ Bạch. Nàng biết hấn tham ăn, tỉnh tỉnh lại trẻ con, hẳn là khi tỉnh dậy sẽ lầm lẩm lẩm muốn ăn nên nhân lúc hấn ngủ say đã ra lệnh cho nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

Cũng có thể là không đói bụng nên buổi tối Hạ Dạ Bạch ăn không nhiều. Về phần Tịch Nhan, nàng vẫn luôn ăn ít như vậy.

Sắc trời dần tối, phía Tây nhuộm một màu hồng âm đạm, cửa sổ quanh phòng đều được mở ra, gió đêm thảng tư ập vào mặt mang theo chút se lạnh, thoải mái vô cùng.

Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch vừa dùng bữa xong, cũng không rời đi ngay mà nán lại thưởng thức điểm tâm. Vừa lúc đó, Hồng Đậu hấp tấp chạy vào.

“Vương phi.”

Hồng Đậu chạy đến trước mặt Tịch Nhan, cúi người xuống thì thào bên tai nàng. Tịch Nhan cho miếng bánh hoa quế còn đang cầm trên tay vào miệng, vừa ăn vừa cười, sau đó phui phui tay đứng dậy.

“Tiểu Bạch, ta có việc, phải đi ra ngoài một lát.”

Không chờ Hạ Dạ Bạch trả lời, Tịch Nhan đã hứng phần kéo tuột Hồng Đậu rời đi. Hạ Dạ Bạch này giờ vẫn cúi đầu ăn bánh hoa quế mà không nói một lời, sau khi hai người rời đi, hấn đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen mê hồn nhìn theo hướng hai người biến mất. Hấn nhanh chóng nhìn quanh một lượt, thấy xung quanh yên tĩnh, không một bóng người mới đứng lên, phui phui tay rồi nhẹ nhàng theo sau.

Tịch Nhan kéo Hồng Đậu vào phòng. Hai người tựa vào cửa, Tịch Nhan cẩn thận quét mắt nhìn bốn phía, chắc chắn không có người mới chìa tay ra: “Thứ đó đâu?”

Đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng kia lóe lên sự hưng phấn, đáng vẻ như cún vớ được xương, hai mắt sáng lấp lánh.

Hồng Đậu lấy từ trong lòng ra một gói nhỏ, được bọc kỹ bằng tờ giấy đã ố vàng, dường như có thể nhìn thấy bên trong là bột phấn màu trắng, đưa cho Tịch Nhan: “Vương phi, bây giờ có thể nói cho nô tì biết cái này có lợi ích gì chưa?”

Tịch Nhan nắm chặt thứ trong lòng bàn tay, cười xảo trá: “Thiên cơ không thể tiết lộ, ngày mai ngươi sẽ biết.”

Vật này rất có ích, ai bảo hôm nay Mạc Vân Phi quá đáng như vậy, lại còn muốn nàng bỏ qua? Rõ ràng không được, nàng đương nhiên phải dùng thủ đoạn đối phó.

Mạc Ngôn An muốn lợi dụng Mạc Vân Phi để treo lên cành cao là Tứ hoàng tử, hai bên nhất định sẽ không ai được lợi. Nhưng hình như con chim trĩ kia rất chung tình với Hạ Thiên Thần. Ắt hẳn nhục mạ Tiểu Bạch, nàng sẽ không cho ả toại nguyện. Đối với loại đàn bà tham hư vinh thế này, nàng sẽ cho ả mất mặt trước toàn bộ khách khứa ngày mai. Muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Tứ Hoàng tử ư? Cứ việc nằm mơ. Chẳng qua đây là phủ Tướng, nàng cũng không dám quá phận nên chỉ dùng có tí thủ đoạn.

Tịch Nhan cầm thứ kia trong tay, lòng vui như có muôn hoa đua nở: “Không ai phát hiện chứ?”

Nếu Mạc Ngôn An biết mình giờ trở sau lưng ông ta, chỉ sợ có gánh tội khi quân phạm thượng ông ta cũng không bỏ qua cho mình.

“Nô tì đã làm việc thì Vương phi cứ yên tâm. Thuốc này do nô tì dùng tiền sai tên nhóc ăn mỳ đi mua, ngay cả ông chủ cũng không hay biết. Hôm nay nô tì mượn có chuẩn bị lễ vật mừng thọ lão thái quân để ra khỏi phủ, không có ai bắt được sơ suất đâu.”

Chủ nhân của thân xác này quả là một cô gái hiếm thấy. Nàng phải cảm ơn vì đã cho nàng hai nha hoàn thông minh như vậy. Đặc biệt là Hồng Đậu, hấp tấp mà không cầu thả, suy nghĩ chín chắn, làm việc cẩn thận, đúng là người tài. Ánh mắt Tịch Nhan xem qua một tia tán thưởng. Nhan hoàn này tuy nhanh mồm nhanh miệng nhưng cũng rất trung tâm, tương lai nhất định sẽ trở thành cánh tay đắc lực của nàng.

“Hồng Đậu, làm việc tốt lắm. Nếu ngươi thay đổi cách đối xử với Vương gia, tính tình bớt nóng nảy đi một ít, chắc chắn sẽ hoàn hảo.”

Dưới ánh nến lay lắt trong phòng, gương mặt vốn lạnh lùng như băng kia bỗng dịu dàng.

“Vương phi, những lời này là khen hay là chê nô tì đây?”

Hồng Đậu đằng hắng giọng, bước tới gần Tịch Nhan, khom người: “Nô tì cũng biết mình nên đối xử tốt với Vương gia, nhưng chẳng qua là nô tì thấy Vương gia không xứng với người nên mới bất bình thay. Còn về tính tình nóng nảy, chẳng phải là do Vương phi nuông chiều thành quen đấy sao. Bây giờ Vương gia và Vương phi ở bên nhau vui vẻ như vậy, nô tì cũng không còn gì để nói, chỉ cần Vương phi hạnh phúc, nô tì cũng thỏa mãn.”

Lúc Hồng Đậu nói những lời này, ánh mắt không hề lảng tránh mà rất chân thành. Tuy không biết Vương phi cần Tuyết hoa tán kia để làm gì nhưng chỉ cần thấy người cẩn thận như vậy, ắt hẳn là không muốn cho người khác biết. Hơn nữa, Vương phi đã sai nàng đi mua thuốc, nhất định là rất tin nhiệm nàng, vì thế nàng sẽ không để người thất vọng.

Tịch Nhan không khỏi cảm thán, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn. Mạc Tịch Nhan quả nhiên là người có phúc, chỉ là tính tình quá mức cố chấp, thả tự sát chứ không chịu lấy Tiểu Bạch. Nếu không phải nàng xuyên vào người nàng ta, chỉ sợ hai nha hoàn trung tâm này đã đau lòng chết rồi. Tiểu Bạch thật thà đáng yêu như vậy, có chỗ nào không tốt chứ, nàng mới là người may mắn vì đã gặp được hần.

“Ngươi hiểu được là tốt rồi. Có lẽ bây giờ Vương gia cũng đã ăn no, ta đỡ hần đi ngủ trước, ngươi và Tương Tư phải chăm sóc hần cẩn thận, ta đi làm chút việc sẽ về ngay.”

Tịch Nhan nói dứt lời, nhét vật kia vào trong áo, quay người đi ra ngoài.

“Nhan Nhan, Nhan Nhan, ngươi và Đậu Đậu nói cái gì mà lâu vậy, thức ăn đều bị ta chén sạch cả rồi.”

Hạ Dạ Bạch thấy Tịch Nhan đi ra thì vội vàng đứng dậy, chạy đến kéo kéo tay áo nàng rồi tựa vào lòng nàng. Tay hần dính đầy điểm tâm, cả miệng cũng bẩn, thế mà chùi hết lên quần áo trắng tinh của nàng.

Trên bàn vô cùng bừa bộn. Mấy món bánh hoa quế, bánh đậu xanh, bánh tuyết tùng đều hết sạch, thảo nào hần lại trách nàng, thì ra thức ăn đều đã bị hần xử lý hết.

“Mệt lắm sao? Để ta sai Hồng Đậu mang nước đến. Ngày mai là lễ mừng thọ của lão tổ tông, ngươi nên nghỉ sớm để tinh thần được thả lỏng. Đừng làm loạn như tối hôm qua nữa.”

Tịch Nhan vỗ nhẹ lên lưng hần. Hạ Dạ Bạch ngửa đầu, che miệng ngáp, mắt đã nhắm lại một nửa: “Nhan Nhan, ngươi không nói ta cũng mệt chết rồi.”

“Vậy thì ngủ đi.”

Tịch Nhan kéo Hạ Dạ Bạch vào phòng. Trong lòng thầm nghĩ, nếu hần không ngủ, nàng làm sao có thể ra ngoài hành động.

“Nhưng mà Nhan Nhan, ta vừa mới ăn no.”

Hạ Dạ Bạch cọ cọ vào ngực Tịch Nhan, sau đó ngửa đầu hít sâu một hơi, nghe không rõ lời hần nói cho lắm.

“Được rồi, ta sẽ giúp ngươi xoa bụng.”

Tên này sao cứ thích cọ cọ ngực mình. Tịch Nhan định đẩy hần ra, nhưng nghĩ lại, hần hoàn toàn không hiểu gì nên cứ để tùy hần vậy.

“Vậy Nhan Nhan không định ngủ cùng ta sao?”

“Đề ta xoa bụng cho nguoi, khi nào nguoi ngủ say ta sẽ ngủ.”

Hạ Dạ Bạch ngã xuống giường, đá văng đôi giày trên chân, sau đó vỗ vỗ giường, kích động nói: “Nhan Nhan, ngồi ở đây.”

Nói rồi hần vén chăn lên, chỉ vài động tác đã cởi sạch quần áo bên ngoài.

Tịch Nhan ngồi xuống chỗ hần chỉ sẵn, đưa tay mình đặt lên bụng hần, nhẹ nhàng xoa, động tác rất dịu dàng.

Lúc Hồng Đậu mang nước vào, Hạ Dạ Bạch đã chìm trong giấc ngủ.

“Vương phi.”

Tịch Nhan đưa tay lên miệng “suyt” một tiếng, ý bảo Hồng Đậu nói nhỏ chút. Sau đó nàng quay sang nhìn Hạ Dạ Bạch còn đang ngủ say rồi đứng dậy: “Nguoi giúp Vương gia lau nguoi sạch sẽ, động tác nên nhẹ nhàng. Trong phòng có đốt hương, tạm thời Vương gia sẽ không thể tỉnh lại. Nguoi đi dùng bữa tối đi, ta có dặn Trương Tư để phần điểm tâm cho nguoi, nếu có nguoi tìm ta thì cứ bảo Vương phi và Vương gia đã ngủ rồi, có việc gì ngày mai hãy đến.”

Tịch Nhan nhỏ giọng nhắc nhở.

“Nô tì nhớ rồi, Vương phi phải cẩn thận.”

Mặc dù Tịch Nhan không nói nhưng Hồng Đậu cũng đoán được đôi phần.

Tịch Nhan gật đầu, xoay người đi thay quần áo.

Hồng Đậu vắt khăn thật khô giúp Hạ Dạ Bạch lau người, vô tình phát hiện những vết thương xanh tím thì ngẩng lên nhìn hần. Khó trách Vương phi đau lòng đến vậy, Thất hoàng tử cũng thật đáng thương.

Hồng Đậu cẩn thận khép áo lại giúp hần, đắp kín chăn rồi mới buông rèm, bụng nước rồi đi.

Xác định Hồng Đậu đã đi xa, Hạ Dạ Bạch mở mắt ngồi dậy, xốc rèm lên, nhanh chóng quan sát bốn phía, tức tốc mang giày vào. Đôi mắt hần linh hoạt như ưng, rất nhanh đã phát hiện bóng dáng bé nhỏ quen thuộc ngoài cửa sổ. Khóe môi hần vô thức cong lên như ánh trăng ngày rằm, mang theo chút tà khí.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bất Ngờ

Ánh trăng mờng lung tỏa ra vàng sáng dịu nhẹ, những vì sao thì nhau sáng lấp lánh trên bầu trời, đây là một khung cảnh trong lành thánh khiết mà ở xã hội hiện đại chẳng bao giờ có được. Trời đêm tuyệt đẹp, hứa hẹn ngày mai nhất định sẽ nắng.

Tịch Nhan mặc một bộ quần áo màu đen ôm sát người, cải trang thành nam, mái tóc dài được búi lên và cố định bằng một cây trâm. Trong đêm tối, đôi mắt nàng ánh lên nét trong trẻo nhưng lạnh lùng, cả người tản ra hàn khí của bóng đêm, tựa như loài báo – chúa tể của bóng tối. Khí chất lạnh lùng mà hời hợt kia chẳng hề có lấy một chút nữ tính nào, nếu không tận mắt chứng kiến nàng đi ra từ Thính Vũ Lâu và bám theo một đoạn, Hạ Dạ Bạch cũng không dám chắc là mình có thể nhận ra.

Bởi vì Tịch Nhan mặc trang phục thế này nên không thể quang minh chính đại đi ra từ cổng chính, nàng chỉ có thể dựa vào trí nhớ của cơ thể này, dễ dàng tìm ra được bức tường ngăn cách, thả người xuống và phóng ra ngoài, động tác vô cùng lưu loát, mặc dù không thể gọi là tuyệt đẹp nhưng lại nhanh như chớp.

Dưới lớp mặt nạ ngân bạch, đôi mắt kia thoáng hiện lên chút giật mình. Hần quả thật không tin được đây là Vương phi của mình, một cô gái lớn lên chốn khuê phòng, làm sao có được thân thủ điêu luyện như vậy?

Thấy Tịch Nhan đã nhảy xuống lầu và rời khỏi Thính Vũ Lâu, Hạ Dạ Bạch không nghĩ ngợi nhiều, vội thi triển khinh công đuổi theo. Đêm vẫn còn dài, xem như đây cũng là một cách giết thời gian vậy.

Bên ngoài Thính Vũ Lâu chính là hậu hoa viên của phủ Tể Tướng, nơi này đương nhiên là không quan trọng bằng Thính Vũ Lâu. Đám thủ vệ đang đi tuần tra, đèn lồng màu đỏ treo quanh mái hiên dọc hành lang đung đưa theo gió. Tịch Nhan ẩn nấp trong bóng đêm, chỉ một cái nháy mắt đã thoát khỏi đám lính đi tuần, chạy đến Túc Tiên Lâu của Mạc Vân Phi.

Tuy Tịch Nhan không biết kinh công, nhưng trước kia nàng từng học qua kỹ xảo ẩn nấp, cả khứu giác lẫn thị giác của nàng trong bóng đêm đều nhạy cảm hơn bất kì ai, đừng nói là bọn thủ vệ đi tuần tra, ngay cả cao thủ cũng chưa chắc đã phát hiện ra nàng.

Hạ Dạ Bạch vẫn luôn theo sát Tịch Nhan, tốc độ nhanh như chớp, chẳng khác nào một con gió thoảng qua rồi biến mất không tăm tích. Để đảm bảo an toàn, hắn vẫn luôn giữ khoảng cách hai thước với nàng, nhìn thấy nàng đi về hướng Túy Tiên Lâu, khoe môi hắn vô thức nhếch lên, đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia đắc ý. Trong viện lúc này trăm hoa đua nở, muôn màu muôn sắc, hương thơm ngào ngạt, bên dưới mái hiên, tấm lụa đỏ tung bay trong gió như thể đang vui mừng vẫy gọi. Tịch Nhan nấp ở sau một bụi cây, trong đôi mắt hiện hữu màu sắc tuyệt đẹp của tấm lụa ấy, mặc dù nàng không ghét chúng, nhưng màu sắc này nàng không bao giờ thích.

Bên Túy Tiên Lâu đèn đuốc sáng trưng, trông náo nhiệt hơn Thính Vũ Lâu không biết bao nhiêu lần. Trên hành lang, bọn người hầu bưng nước đi tới đi lui, lục tục kéo vào phòng, bây giờ đang là thời gian Mạc Vân Phi tắm tã. Tịch Nhan quét mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy đèn cung đình bằng ngọc lưu ly đựng đèn khê, lúc sáng lúc tối, trong chớp mắt, nàng tung người nhảy lên như chim yến, sau đó đi theo đám người hầu bước vào phòng, động tác nhẹ nhàng vô cùng khiến cho bọn người kia không phát hiện ra điều gì khác thường.

Nếu như khuê phòng của Mạc Tịch Nhan được cho là lịch sự tao nhã, thoáng thoáng mùi sách, thì khuê phòng của Mạc Vân Phi lại rất xa hoa, đâu đâu cũng hiện lên nét phú quý, tiêu biểu chính là những viên dạ minh châu được đặt trên vách tường để chiếu sáng, chỉ tính riêng giá trị của cách bài trí thể này thôi cũng đủ cho dân chúng tầm thường sinh sống trong vài năm.

Lần trước Mạc Tịch Nhan đã đến nơi này một lần, bởi vì năng lực quan sát của nàng hơn hẳn người bình thường, chỉ cần liếc mắt sơ qua và dựa vào trí nhớ sót lại cũng hiểu được cấu trúc của căn phòng này.

“Tiểu thư, quần áo của Lưu Vân phường đã được đưa tới, đây chính là quần áo ngày mai người sẽ mặc.”

Tịch Nhan nghe thấy tiếng nói trong phòng, vội nấp phía sau bức bình phong, gương mặt vốn nghiêm nghị cũng từ từ dịu lại. Nương theo ánh sáng của dạ minh châu, nàng có thể nhìn thấy một chiếc giường lớn được sơn son đỏ, màn che màu tím điểm xuyết những sợi tua màu vàng bay bay trong gió đêm.

Mạc Vân Phi ngồi ở mép giường, bốn năm nha hoàn đứng vây quanh ả. Trên tay mỗi người đều cầm một tảng quần áo(1), bởi vì những nha hoàn kia đều quay lưng về phía nàng cho nên nhìn không rõ lắm, nhưng một điều chắc chắn là chỉ cần phủ Tể Tướng giao cho Lưu Vân phường làm, chất liệu may mặc ắt hẳn phải xếp vào loại cực phẩm.

(1) trang phục của người cổ đại gồm nhiều tầng quần áo

Mạc Vân Phi đứng lên, đưa tay vuốt ve từng loại quần áo. Tịch Nhan bỗng giật mình sững sờ, gương mặt của ả vốn dĩ bị đánh cho sưng phù như mặt lợn, bây giờ đã tiêu sưng đi một nửa, công hiệu kinh người như thế này ở xã hội hiện đại chưa chắc đã làm được.

Mạc Ngôn quả là chưa tới phút chót chưa chịu dừng, ông ta hao tổn công sức như vậy nhưng cuối cùng lại bị nàng phá hỏng, giỏ trúc không múc được nước, chẳng biết đến lúc đó về mặt của ông ta sẽ như thế nào đây.

Mạc Ngôn An cũng đừng nên trách nàng, nàng chỉ có lòng tốt muốn giúp đỡ ông ta mà thôi, nếu Mạc Vân Phi được gả cho Hạ Thiên Thần, hẳn là hai bên sẽ đều có lợi, chỉ là chuyện này chắc chắn sẽ khiến một vài kẻ khó chịu, nàng là một đứa con gái hiếu thảo, làm sao có thể nhẫn tâm chứng kiến cha mình không được lòng người khác chứ.

“Tiểu thư, tất cả chỗ này đều là do Thái Vân cô nương của Lưu Vân Phường tự tay dệt, người khác cầu cũng không có đâu, riêng tiểu thư mới xứng với loại quần áo thế này thôi.”

Mạc Vân Phi vốn là loại con gái ham hư vinh, nghe được những lời này thì vui vẻ không gì bằng. ả bước đến trước mặt nha hoàn kia, nói: “Áo vậy không trước! Lần này cha mẹ quả thật có lòng, ta mà mặc lên người nhất định sẽ xinh đẹp khiến kẻ khác động lòng.”

Đối với những lời khen ngợi kiểu này, Mạc Vân Phi chẳng những không tỏ ra khiêm tốn mà còn dương dương tự đắc, kiêu ngạo như thể mình mới là người xinh đẹp nhất trên đời.

Thật ra Mạc Vân Phi cũng không xấu tính lắm, chẳng qua là bị đại phu nhân nuông chiều thành hư, thường xuyên ăn hiếp muội muội của mình, lại còn không có một chút tấm lòng bao dung độ lượng nào. Người như vậy sao có thể làm Hậu làm Phi chứ. Mặc dù nàng chưa nhìn thấy Hạ Thiên Thần, nhưng vị Tứ hoàng tử có thể khiến Mạc Tịch Nhan ái mộ hẳn cũng không phải hư danh, loại người như Mạc Vân Phi làm sao có thể giữ được trái tim của hắn?

“Đừng đừng, nếu ngày mai tiểu thư mặc bộ quần áo này, nhất định sẽ khiến tất cả mọi người trở mắt nhìn, đến lúc đó Tứ hoàng tử nhất định sẽ yêu tiểu thư ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Mấy nha hoàn còn lại cũng vội vàng nịnh bợ khiến cho hai má Mạc Vân Phi đỏ ửng, ánh mắt sáng rỡ, miệng cười tươi mang theo vẻ e thẹn, vừa nhìn cũng đủ biết là giấc mơ xuân của thiếu nữ. Mạc Vân Phi rất giống Mạc Tịch Nhan, cả hai đều thâm thương trọng nhớ Tứ hoàng tử.

“Đừng vậy, tứ tiểu thư chỉ là thứ nữ mà cũng dám tranh giành với tiểu thư, tự cho mình có nhan sắc, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng lấy tên đàn độn kia sao? Luận về tài năng thì chỉ biết làm vài bài thơ, làm sao có thể so sánh cùng tiểu thư. Tiểu thư đường đường là con gái của đại phu nhân Tể tướng, có tỷ tỷ là đương kim Thái tử phi, đằng sau được Hoàng Hậu vô cùng yêu thương. Tứ tiểu thư kia chỉ là con ngoài giá thú mà thôi, làm sao đánh đồng với tiểu thư được chứ.”

Trên gương mặt của Mạc Vân Phi hiện lên vẻ đắc ý, ả đưa tay vuốt ve hai má mình, ánh mắt lại hiện lên nét độc ác vô tình: “Con tiện nhân kia dám đánh ta, đợi ta trở thành Tứ vương phi, ta nhất định sẽ không tha cho ả.”

Mạc Vân Phi nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay siết thành nắm đấm, chỉ hận không hề đánh nát mặt Tịch Nhan.

Nếu không vì cha có bạch ngọc ngưng lộ cao, gương mặt này làm sao có thể tiêu sừng nhanh đến vậy, nhưng nếu không thể tiêu sừng, ngày mai ả làm sao có thể gặp Tứ hoàng tử. Mạc Tịch Nhan yêu mến Tứ hoàng tử, đây vốn chẳng phải là chuyện bí mật ở phủ Tể tướng, hầu như mọi người đều biết cả, Tịch Nhan làm như vậy rõ ràng là ghen tị với ả.

Muốn đối phó với nàng ư, chờ ả trở thành Tứ vương phi rồi hẵng nói. Tịch Nhan dùng một tay che miệng, một tay vuốt ngực, gương mặt lộ ra nụ cười đắc ý, Mạc Vân Phi có thể đối phó với nàng hay không, Tịch Nhan không biết. Nhưng ngày mai, nàng nhất định sẽ cho ả bề mặt.

“Tiểu thư, nước đã chuẩn bị xong, tiểu thư có thể tắm rửa thay quần áo được rồi.”

Mạc Vân Phi ừ một tiếng: “Đặt quần áo xuống đi, lại đây giúp ta tắm rửa nào.”

Tịch Nhan nghe ả nói muốn tắm rửa thì biết cơ hội đã đến, hai mắt nhìn chăm chăm bộ váy áo khổng tước trên tay nha hoàn kia. Thấy bọn họ đã đi theo Mạc Vân Phi, Tịch Nhan đợi một lát, chắc chắn không có ai đến mới nghênh ngang bước tới giường của ả, sờ soạng bộ quần áo kia, chất liệu đúng là thuộc hàng thượng hạng. Những thứ sang trọng như thế này cũng rất tầm thường, người của hoàng thất có cái gì là chưa thấy qua, nhất là Tứ hoàng tử, nghe nói hẳn được Hoàng thượng yêu thương vô cùng, có vật gì tốt hẳn sẽ là người đầu tiên nhận được. Với nhan sắc của Mạc Vân Phi và cách ăn mặc dung tục như vậy, làm sao có thể lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hắn chứ.

Tịch Nhan không chút do dự lôi từ trong áo ra một gói gì đó rồi rắc bột phấn xuống bộ váy áo khổng tước kia. Xong việc, nàng lập tức đứng dậy định rời đi, nhưng có vẻ vẫn chưa yên tâm lắm, nàng lại rắc bột lên bộ áo ngủ bằng gấm nằm trên giường, sau đó gói vật kia lại, cẩn thận bỏ vào áo, phúi phúi tay, ánh mắt lấp lánh nụ cười.

“Mạc Vân Phi, đừng trách muội muội như ta không giúp ngươi, nói không chừng mắt nhìn người của Tứ hoàng tử đặc biệt, ngày mai sẽ bị phong thái độc đáo của ngươi hấp dẫn cũng nên.”

Qua một lát, bọn nha hoàn ở sau bức bình phong đã hầu hạ Mạc Vân Phi tắm xong, mùi hoa hồng quện vào gió nhẹ nhàng bay đến. Mạc Vân Phi nâng cánh tay trắng muốt như ngọc, hất chiếc bóng lên bức bình phong tạo thành một khung cảnh quyến rũ không nói thành lời.

Tịch Nhan mặt mày rạng rỡ, còn có chút thông minh lém lỉnh, cười vô cùng đắc ý. Đêm nay nàng phải về nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị tinh thần ngày mai có trò hay, nàng sao có thể bỏ qua được.

Tịch Nhan xoay người rời đi. Ngay sau đó, Hạ Dạ Bạch liền phóng từ trên nóc nhà xuống, học theo dáng vẻ nghênh ngang của nàng bước vào phòng của Mạc Vân Phi, bởi vì hắn đã tính trước, nếu Tịch Nhan cả gan như vậy, hẳn là trong phòng không có ai. Sự thật là vậy, lúc này đang là thời gian Mạc Vân Phi tắm rửa, đương nhiên không một ai có thể tùy tiện đi vào. Nhưng phủ Tể tướng này cũng thật sợ ý, cửa lớn mở ra lại không có một bóng người canh gác, đây không phải là một chuyện lạ gì. Lần sau tới lượt Tịch Nhan tắm hẳn nhất định phải ở bên cạnh trông chừng, nếu ai dám nhìn trộm nàng hẳn sẽ móc mắt kẻ đó, sau đó thiến quách đi.

Hạ Dạ Bạch nhìn những bộ quần áo nằm trên giường, ánh mắt hiện lên nét khinh thường. Quả thật, chim trĩ dù có giả dạng thế nào cũng không thể hóa thành Phượng hoàng.

Hạ Dạ Bạch chỉ mới liếc mắt một cái cũng phát hiện bột trắng trên giường, đôi mắt dưới lớp mặt nạ bỗng lóe lên một tia sáng, thâm sâu không đáy, chẳng biết là ý gì.

“Tiểu thư, làn da của người thật đẹp nha.”

“Mềm mại hơn cả tơ lụa nữa.”

“Tứ Hoàng Tử lấy được tiểu thư chính là phúc phận tu được mấy đời của ngài ấy.”

“Đúng vậy đó, ai như Tứ tiểu thư đánh đá kia, ngoài Thất hoàng tử đần độn ra thì chẳng ai muốn lấy cả.”

Cứ như thế, một bên cúi đầu cười, một bên nịnh hót, một bên là châm chọc. Trên bức bình phong, hình ảnh đôi chân trắng muốt như ngọc phản chiếu vô cùng quyến rũ. Hạ Dạ Bạch chỉ nhìn một cái, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lẽo như mặt nạ ngân bạch, chẳng có lấy một chút dục vọng. Hắn chỉ “hừ” một tiếng, tràn ngập khinh thường.

Hạ Dạ Bạch xoay người, vạt áo bào bay lên tạo thành một độ cong tuyệt đẹp, đôi mắt thâm sâu ánh lên nét cười tàn ác, con người của nàng từ bao giờ thì đến lượt kẻ khác chỉ trở sau lưng?

Lúc hắn quay người bước đi, ánh mắt đã trở về vẻ ngây thơ vô tội, nhưng nụ cười bên môi lại khiến người khác lạnh run.

Nhan Nhan, ngày mai Tiểu Bạch sẽ cho nàng một bất ngờ.

Chương 38: Cổ Tình Gây Sự

Trời hừng sáng, những tia nắng ban mai còn chưa ló dạng, bọn người hầu của phủ Tể tướng đã phải dậy sớm hơn bình thường để tưới nước, quét dọn, lau bàn, chỉ hận không thể tân trang lại cả phủ. Lụa đồ được giặt khắp nơi, ngay cả những cây non mới đâm chồi cũng không được buông tha, cách bài trí còn cầu kì hơn cả khi Tịch Nhan xuất giá.

Hôm nay chính là ngày đại thọ sáu mươi tuổi của lão thái quân, cả phủ Tể tướng tràn ngập tiếng nói cười, bọn người hầu tận tụy mất tối mồi, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, không khí náo nhiệt vô cùng.

Giờ Ty, khánh khứa đến tấp nập, phần lớn đều là những người có quan hệ thân thiết với Mạc phủ, một số ít là môn sinh của Mạc Ngôn An, những nhà danh gia vọng tộc đã mang theo lễ vật đến chúc mừng từ sớm, quan khách ngồi chật ních mấy bàn, nói cười chuyện trò vô cùng thân thiết.

Sau khi dùng xong bữa trưa, những người họ hàng thân thích của Mạc gia đi theo Mạc Ngôn An, còn bọn Vương Hi thì chịu trách nhiệm đón tiếp khách quý. Quan lại trong triều đình cũng thi nhau đến chúc mừng để mong tạo được mối quan hệ với nhà họ Mạc, cho nên mãi đến lúc chạng vạng, khách khứa vẫn nối đuôi nhau đến rất đông.

Bên Đại sảnh vô cùng náo nhiệt, tất nhiên Thính Vũ Lâu của Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch cũng không quá mức tiêu điều.

“Nhan Nhan, ngươi thích Tứ ca có phải không, bọn họ đều nói rằng ngươi thích Tứ ca, hôm nay ngươi trang điểm đẹp như vậy là vì gặp huynh ấy?”

Sau khi Tịch Nhan rửa mặt, thay quần áo và dùng bữa trưa, Hạ Dạ Bạch bỗng chạy vụt từ bên ngoài vào, hẩn đứng ở cửa, nhìn nàng thật tỉ mỉ, sau đó lại chạy tới, ôm lấy nàng còn đang ngồi trước gương đồng, môi hẩn dán lên chiếc cổ trắng muốt của nàng, không ngừng cọ qua cọ lại.

Tịch Nhan nhũ mảy, biết là hẩn lại muốn làm loạn. Nàng cẩn thận ngắm mình trong gương, vẫn là kiểu trang điểm nhẹ nhàng như trước, không có chỗ nào thay đổi, sau đó nàng lại cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, đúng là nhan sắc có xinh đẹp hơn bình thường một chút, ăn mặc cũng không giản dị bằng lúc ở Vương phủ, nhưng hôm nay là ngày đại thọ của Lão thái quân, không phải đám ma, nàng ăn vận tươi tắn thì có gì sai? Và lại bộ quần áo này lúc chưa lấy chồng nàng đã mặc rất nhiều lần, mặc dù cũng được làm từ tay của Thái Vân ở Lưu Vân phường nhưng kiểu cách đã lỗi thời, không thể nào so sánh với bộ quần áo của Mạc Vân Phi, trên đời này làm gì có ai mặc quần áo cũ đi gặp người mình thích chứ?

Có trách thì trách Mạc Tịch Nhan này trời sinh quá xinh đẹp, ăn mặc kiểu gì trông cũng vừa mắt cả, thêm một chút lớp trang điểm nhẹ và khoác lên người một bộ áo váy hồng nhạt càng thêm quyến rũ động lòng người. Thật ra nàng thích cách ăn mặc khi còn ở Vương phủ hơn, cuối xuân đầu hạ, tiết trời không nóng lắm nhưng mặc trên người nhiều tầng quần áo thế này mà đi ra ngoài chắc chắn sẽ đổ mồ hôi.

“Tiểu Bạch, đừng làm loạn nữa.”

Tịch Nhan xoay người, nói với hẩn bằng giọng điệu gắt gỏng. Hiện tại nàng đang là Mạc Tịch Nhan, là vương phi của Hạ Dạ Bạch, nàng vốn thích thế nào thì mặc thế ấy, nhưng bây giờ lại phải tự làm khổ mình, nàng ăn mặc thế này chẳng phải vì sợ hẩn mất mặt hay sao.

Bàn tay vốn đang siết chặt cổ tay của Tịch Nhan chợt nới lỏng ra, Tịch Nhan đợi thật lâu cũng không nghe thấy động tĩnh từ hẩn, nàng xoay người lại, phát hiện Hạ Dạ Bạch đang nằm gục xuống bàn, hai bả vai không ngừng run rẩy. Tịch Nhan bỗng cảm thấy đau đầu, nàng đứng lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hẩn: “Chẳng phải ta đã dặn ngươi không được động một tí là rơi nước mắt hay sao? Đang yên đang lành, khóc lóc cái gì?”

Hạ Dạ Bạch không thèm để ý đến nàng mà bật khóc thút thít, không chừa cho nàng một chút mặt mũi, đã vậy còn dùng sức hất tay nàng ra, đúng là tính con nít. Tịch Nhan nắm chặt hai tay thành nắm đấm, sau đó vung lên phía sau hẩn, nhưng mà vẫn không xuống tay được. Nàng chỉ trừng mắt nhìn hẩn, có thể trách ai đây, tất cả là do nàng chiều mãi thành hư, bằng không hẩn đời nào dám nổi giận với nàng.

Hạ Dạ Bạch đột nhiên ngẩng đầu, xoay người lại, thấy năm ngón tay của nàng đang cuộn lại thành nắm đấm chưa buông xuống. Hẩn càng cảm thấy khó chịu, khóc lớn hơn cả lúc trước: “A, Nhan Nhan lại muốn đánh ta, ngươi bị ta nói trúng tim đen rồi chứ gì, ngươi đang ghen quá hóa giận đúng không?”

Hôm nay lại dùng cả thành ngữ nữa chứ, Tịch Nhan vừa tức giận nhưng cũng cảm thấy buồn cười, trong lòng nàng quả là muốn dạy cho hẩn một bài học, nhưng cuối cùng vẫn không thể ra tay, nếu như là người khác, nàng đã dùng một chưởng đánh chết rồi.

“Trên đời này có rất nhiều người thích Tứ ca, ngươi cũng thích huynh ấy, ngươi vốn không muốn gả cho ta đúng không? Bọn họ đều nói ngươi thả làm ni cô cũng không muốn lấy ta, hóa ra ngươi ghét ta như vậy. Tất cả mọi người đều không thích ta, ngay cả ngươi cũng không thích ta.”

Hạ Dạ Bạch càng nói càng khóc lớn hơn, như thể hẩn là người bị cả thế giới này bỏ rơi vậy. Hai tay hẩn bịt mắt, đôi vai run run không ngừng, Tương Tư và Hồng Đậu đứng ở ngoài cửa phòng nghe thấy thế liền vội vã chạy vào.

“Vương gia làm sao vậy?”

Hai nha hoàn trăm miệng một lời, vừa nhìn thấy Hạ Dạ Bạch khóc lóc đáng thương như vậy, thiên chức làm mẹ bỗng trời dậy. Tuy lúc ban đầu bọn họ cảm thấy Vương gia ngốc nghếch không xứng với tiểu thư, nhưng trải qua vài ngày sống chung, bọn họ càng cảm thấy những lời Tịch Nhan nói rất có lý. Vương gia tuy khờ khạo nhưng lại có trái tim lương thiện như trẻ nhỏ, đối xử với người khác hòa nhã chân thành, so với tên Ngũ vương gia ăn chơi trác táng thì tốt hơn nhiều. Vương gia một lòng một dạ với Tiểu thư, bọn họ cũng dần cảm thấy thích hẳn.

“Trương Tư, Đậu Đậu, Nhan Nhan thích Tứ ca, nàng ấy không cần ta.”

Hạ Dạ Bạch quay sang bên khác, tiếp tục bụm mặt khóc như trước, tiếng khóc nghẹn ngào vô hạn, muốn ảm ức có ảm ức, muốn đau lòng có đau lòng.

Hồng Đậu và Trương Tư nghe vậy thì liếc nhìn nhau, tiểu thư thích Tứ hoàng tử lâu như thế, làm sao có thể nói quên là quên.

“Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Tiểu thư đã lấy Vương gia thì phải làm tốt bổn phận của mình, tuy Vương gia ngốc nghếch nhưng lại rất chân tình, Vương phi tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì ngốc nghếch được.”

Trương Tư mở lời trước, giọng điệu có chút trách cứ và nghiêm khắc.

“Đúng nha, người xưa đã nói xuất giá tòng phu, hơn nữa, tứ Hoàng Tử thì có chỗ nào tốt chứ. Ngài ấy không những tuần tú mà còn ăn nói dễ nghe, như vậy sẽ làm rất nhiều cô gái xiêu lòng, thế chẳng phải ngài ấy và Ngũ vương gia cũng không khác gì nhau sao? Tiểu thư vẫn luôn mơ ước về cuộc hôn nhân chỉ có hai người cùng nắm tay nhau đi hết cuộc đời, Vương gia cũng tốt lắm, ngoài tiểu thư ra, sẽ không có ai nguyện lòng gả cho ngài ấy cả, như vậy tiểu thư và Vương gia có thể bên nhau trọn đời rồi.”

Rốt cuộc Hồng Đậu này có phải là người đã từng khuyên nàng bỏ Tiểu Bạch không? Chẳng phải hai nha hoàn này vốn không thích Tiểu Bạch ư? Sao bây giờ lại không phân biệt đen trắng mà phản bội nàng thế này. Nàng làm tất cả cũng vì Hạ Dạ Bạch, bây giờ lại trở thành người phản bội hẳn, trong lòng Tịch Nhan mơ hồ sinh ra cảm giác bức bối.

Lúc trước, người thù làm ni cô, thù lấy cái chết để kháng hôn chính là Mạc Tịch Nhan, nàng mới vô tội, nhưng bây giờ đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ nhưng không nói được, lúc này chỉ có cách làm lơ Hạ Dạ Bạch, chuyển đề tài khác.

“Trương Tư, lễ vật đã chuẩn bị xong chưa?”

“Nô tỳ đã chuẩn bị đâu vào đó hết rồi, Vương phi cứ làm ra vẻ thần bí như thế, rốt cuộc là lễ vật gì vậy?”

Trương Tư cũng cảm thấy tò mò, chuyện này tuy do nàng phụ trách nhưng lễ vật là do Tịch Nhan trông coi, mãi đến bây giờ nàng vẫn không biết Vương phi chuẩn bị lễ vật gì.

“Nhan Nhan, ngay cả người cũng chán ghét ta.”

Hắn nói bằng giọng điệu yếu ớt, ai oán, không còn âm ỉ hay tức giận như vừa rồi nữa.

Tịch Nhan vừa giận vừa cảm thấy đau lòng, nàng hung tợn trừng mắt với hắn: “Hôm nay là ngày mừng thọ của Lão tổ tông, ta tất nhiên phải ăn mặc tươm tắn một chút, bộ áo váy này ta đã mặc rất nhiều lần trước khi lấy người, trang điểm chỗ nào chứ. Nếu người đã không vui như vậy, ta đi đổi được chưa. Chẳng phải đã dặn người đừng hề một tí là rơi nước mắt sao, chỉ vì một lời đồn không đâu cũng cáu kỉnh với ta, người còn khóc suốt suốt, ta sẽ cao chạy xa bay cùng người đàn ông khác.”

Lần này Tịch Nhan quả thật đã nổi trận lôi đình, Hạ Dạ Bạch nghe vậy liền đứng dậy, nín khóc mỉm cười: “Ai nói ta khóc.”

Đôi mắt của hắn sáng rỡ như vì sao, mang theo vẻ đáng thương vô tội, còn điểm xuyết một chút ý cười, chẳng còn nước mắt nữa. Hồng Đậu và Trương Tư cùng che miệng, không nhìn được bật cười thành tiếng. Tịch Nhan giận tím mặt, tên ngốc này, lại dám trêu đùa mình.

“Người nói muốn thay y phục cơ mà.”

Tịch Nhan trừng mắt với Hạ Dạ Bạch, giận dữ hừ một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng trong.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tứ Hoàng Tử Đến

Khắp nơi bắt đầu lên đèn, những chiếc đèn lồng cung đình bằng ngọc lưu ly treo cao tít. Trên trời, vàng trắng tỏa ra ánh sáng từ mù cô độc, xung quanh là các vì sao sáng rực, những cành cây trong đình viện cũng được buộc lại bằng lụa đỏ, đèn lồng màu đỏ cũng được treo thật cao, toàn bộ đình viện sáng rỡ như ban ngày.

Tịch Nhan mặc một bộ áo váy màu hồng phấn nhạt, làn váy dài, dùng những sợi tơ màu bạc thêu thành hình hoa sen, thanh lịch mà tinh khiết, nhụy hoa màu vàng, chung quanh có bướm bay chập chờn, mỗi khi nàng di chuyển, hoa sen như đua nở, bướm bướm như bay lượn hết sức xinh đẹp, một vẻ đẹp dịu dàng khó tả thành lời. Hạ Dạ Bạch khoác lên người áo bào màu tím sẫm, vật áo trước thêu hình đóa sen đang nở rộ, gia công tinh xảo, vừa nhìn đã biết ngay là do chính tay đệ nhất tú nữ của Lưu Vân phường thêu, đóa hoa này gần giống như hoa sen khắc trên mặt nạ ngân bạch, lúc hắn đi sóng vai với Tịch Nhan tạo cho người ngoài cảm giác như cả hai đang mặc y phục tình li.

Tịch Nhan nắm tay Hạ Dạ Bạch đi tới đại sảnh, lúc này khách khứa đã ngồi chật ních cả sảnh đường, chẳng biết họ đang nói về chủ đề gì nhưng trên mặt ai cũng tươi cười, có loại cười khen ngợi, cười nịnh nọt, cũng có loại kêu căng cao ngạo. Trên lưng bọn người hầu được buộc một quả cầu bằng lụa đỏ, đi qua đi lại vô cùng tất bật.

“Nhan Nhan, bọn họ chơi thật vui nha.”

Hạ Dạ Bạch dường như đã phát hiện ra chuyện gì đó, bèn chỉ vào quả cầu bằng lụa trên lưng bọn người hầu rồi bật cười thành tiếng.

Tịch Nhan quay đầu, trừng mắt nhìn hắn, sau đó nắm tay hắn thật chặt: “Lát nữa không được phép nói năng linh tinh, biết chưa?”

Khách khứa cả sảnh đường này đều là những nhân vật có máu mặt ở nước Lưu Ly, nàng sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào xem Tiểu Bạch như thú tiêu khiển để mua vui cả. Nhưng ở đây nhiều người như vậy, còn có Tứ Hoàng tử kia, cho dù nàng muốn nổi giận cũng là một chuyện vô cùng khó.

“Trương Tư, Hồng Đậu, trông chừng Vương gia!”

Chính giữa đại sảnh có treo một chữ “Thọ” màu vàng rất lớn, chung quanh thấp sáng bằng nến đỏ, Mạc lão thái quân ngồi ngay ngắn phía trên, bà ta đã sáu mươi tuổi, cho dù chăm sóc thể nào thì lúc cười, khuôn mặt cũng hiện nhiều nếp nhăn, mái tóc hoa râm, nét mặt trầm tĩnh cát lợi, cho dù cười cũng chỉ hơi nheo mắt lại, trên tay bà cầm một chuỗi tràng hạt, không giống như đang ngồi để người khác chúc thọ mà giống ngồi niệm kinh hơn.

Bên cạnh bà ta là Mạc Ngôn An, đại phu nhân Vương Tĩnh Di, mẹ đẻ của Mạc Tịch Nhan là Tuyết Yên và đám người của Mạc Vân Phi đứng theo thứ tự từ trên xuống, thái độ rất cung kính, trang phục trên người bọn họ vô cùng long lẫy. Tịch Nhan liếc qua Cao Phụng Hi, khóe môi nhếch lên cười như đóa sen nở rộ, nếu bà ta thật sự là người vô dụng vô cầu, không có lấy một chút tâm kế thì làm sao có được mối giao tình tốt với Thái hậu, người đời nói đằng sau nụ cười có thể cất giấu đao kiếm, chỉ sợ bà ta là người thâm tàng bất lộ(1).

(1)Thâm tàng bất lộ: che giấu tài năng

Tịch Nhan đi đến giữa sảnh đường, cúi người xuống, Hạ Dạ Bạch đứng bên cạnh cũng học theo động tác của nàng, định cúi rạp xuống thỉnh an nhưng bị nàng lập tức túm chặt tay ngăn lại: “Tôn nữ(2) cùng Vương gia thỉnh an lão thái quân, chúc lão thái quân phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn.”

(2) tôn nữ: cháu gái

“Cha, mẹ, con gái chúc hai người thân thể an khang.”

“Muội muội tự cao tự đại quá rồi, ngay cả tỷ tỷ là Thái tử phi cũng đưa lễ vật đến đây, người ngoài không biết chuyện sẽ tưởng rằng hôm nay là ngày mừng thọ của muội đấy.”

Tịch Nhan cười nhạt, kéo tay Hạ Dạ Bạch đứng sang một bên: “Tỷ tỷ hôm nay quả thật là xinh đẹp động lòng người.”

Mạc Tịch Nhan vừa nhìn một vòng đã thấy bộ áo váy khổng tước trên người Mạc Vân Phi, hôm nay ả búi tóc cao, trang điểm mắt phượng lúng liếng, lông mi dài khẽ rung, mị hoặc khiến người khác phải động lòng. Mặc dù trang phục bắt mắt, nhưng ở Lưu Ly này sẽ chẳng có gia đình đẳng hoàng nào cho con gái mình trang điểm như kỹ nữ tiếp khách như vậy, đừng nói gì hôm nay có nhiều khách quý ở đây. Quả thật, để đạt được ước muốn cá nhân mà Mạc Ngôn An đã không từ mọi thủ đoạn, cũng khó trách, loại người như vậy chỉ cần có cơ hội sẽ nhất định chớp lấy.

“Muội muội cũng cho là như vậy ư?”

Mạc Vân Phi che miệng cười một cách ngu ngốc, tiếng cười chứa đầy vui sướng bị thanh âm pháo nổ lấn át, Cao Phụng Hi đứng lên, nói: “Đừng để khách khứa đợi lâu, khai tiệc.”

Bà ta đứng dậy, đôi mắt hơi mờ to như vô tình liếc qua Tịch Nhan, vẫn là áo tơ hồng nhạt, vẫn dung nhan xinh đẹp động lòng người, nhất là đôi mắt kia, long lanh trong sáng, nhìn Mạc Vân Phi với vẻ tự tin tràn đầy, khóe môi còn hơi nhếch lên như đang châm chọc.

Cảm giác có một ánh mắt đang quan sát mình, Tịch Nhan nhanh chóng quay đầu lại, lúc này Cao Phụng Hi đã được Vương Tĩnh Di và Tuyết Yên điu đi, chỉ còn lại bóng lưng của bà ta.

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, quả nhiên gừng càng già càng cay.

“Trương Tư, Hồng Đậu! Đi theo sau.”

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, mỉm cười bước theo.

Tịch Nhan đi theo sau Cao Phụng Hi, giờ phút này nàng mới biết được sức ảnh hưởng của bà ta, mới vừa rồi trong đình viện còn ồn ã thì bây giờ đã

yên ắng trở lại, mọi người đều quay sang, thái độ rất cung kính: “Chúc lão thái quân phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn.”

“Ha ha, rất hân hạnh được đón tiếp các vị đại nhân, mời ngồi, chúng ta khai tiệc.”

Tiếng nói của Cao Phụng Hi không lớn lắm nhưng lại trầm ổn và cứng cáp, tuyệt đối không giống như những bà lão sáu mươi bình thường, tất cả khách khứa đều ào ạt ngồi xuống. Cao Phụng Hi và những người đi theo bà ta ngồi ở chính giữa, Tịch Nhan nhìn lướt qua bốn phía, cũng lập tức tìm chỗ ngồi xuống.

Nếu vừa rồi cái nhìn kia thật sự là của Cao Phụng Hi, nhất định bà ta sẽ cho nàng ngồi cùng một chỗ. Lão tổ tông này thật ra đã nắm hết mọi chuyện trong tay, nếu là Mạc Tịch Nhan trước đây, bà ta nhất định sẽ khinh thường, nhưng trải qua vài ngày, ắt hẳn bà ta đã biết nàng thay đổi cho nên muốn kiểm nghiệm xem có đúng không.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tịch Nhan, nàng vừa kéo Hạ Dạ Bạch đi đến cái bàn đối diện với Cao Phụng Hi được hai bước thì bà ta đã mở miệng: “Từ nhà đâu, tới kia ngồi đi.”

Cao Phụng Hi vẫy tay với Tịch Nhan, nàng cũng không hề khách khí mà gật đầu cười: “Cảm ơn lão tổ tông.”

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, mỉm cười tìm chỗ ngồi xuống, được ngồi ở vị trí này chính là khẳng định thân phận của bọn họ. Ở nước Lưu Ly, người ta có thể ức hiếp Hạ Dạ Bạch, nhưng ở Mạc phủ, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt Phật Tổ, để xem sau này còn ai dám giờ trò với Cung Vương gia.

Mạc Vân Phi liếc nhìn Mạc Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch, bĩu môi tỏ vẻ không vui: “Tại sao lão tổ tông lại cho bọn họ cùng ngồi ở đây vậy?”

“Vân Phi, bây giờ Tứ muội của con đã là Vương phi, nếu Vương gia Vương phi không có tư cách ngồi ở đây thì còn ai có thể?”

“Hắn cũng tính là Vương gia á.”

Mạc Vân Phi cắn chặt răng, cổ nén bản thân không thốt ra câu nói kia.

Trong lòng Tịch Nhan cười lạnh, quả thật Cao Phụng Hi nhìn xa trông rộng hơn Mạc Ngôn An nhiều, làm việc rất cẩn thận, ngay cả một giọt nước cũng không rỉ.

“Tỷ tỷ, hôm nay tứ Hoàng Tử sẽ đến đây, tỷ mặc đẹp như vậy nhưng nhờ nói năng có chỗ nào sai sót chắc chắn sẽ làm mất lòng hắn, đến khi đó chỉ sợ cái được không thể bù cái mất.”

“Người... người...”

Trong nhất thời, Mạc Vân Phi bị Tịch Nhan đá đều đến nỗi không thể nói gì.

Trong lòng Tịch Nhan chợt cảm thấy kì lạ, bây giờ đã khai tiệc nhưng Tứ hoàng tử còn chưa đến, lẽ nào tin tức của phủ Tướng sai. Không thể nào, nếu không phải nguồn tin đáng tin cậy, Mạc Ngôn An sẽ không chuẩn bị kỹ càng như vậy, nhưng nếu tin tức chuẩn xác, loại người muốn nịnh bợ Tứ hoàng tử như Mạc gia sẽ chẳng thể nào khai tiệc sớm.

“Tứ Hoàng Tử đến.”

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Tịch Nhan xoay người lại, nhìn thấy một nam nhân trong bộ trường bào bằng gấm màu đỏ, thất lung giắt một miếng ngọc thượng hạng tản ra ánh sáng nhu hòa, vô cùng cao quý. Các đại thần vừa ngồi xuống thấy thế liền vội vã đứng lên, khom lưng cúi đầu, ào ào hành lễ.

Bóng người mờ mờ kia dần tới gần, gương mặt với những đường cong uyển chuyển, lông mi dài mảnh, mỗi bước đi tạo cảm giác như làn gió, mang theo vẻ phong lưu biểng nhếch, nhất là đôi mắt phượng kia hơi nhếch lên như hoa đào bay múa khắp trời, quả nhiên phong tình vạn chủng, tuyệt thế phong lưu, lúc mỉm cười lại càng khuynh quốc khuynh thành, trang phục tao nhã khiến người ta thấy quen thuộc không nói thành lời.

Hai mắt Tịch Nhan mở to, nhìn đến ngây người, thần trí nhất thời còn chưa trở về.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch gọi nhỏ, dùng sức véo mu bàn tay nàng.

Tịch Nhan đờ đẫn quay đầu, nhân tiện nhìn thẳng vào Hạ Dạ Bạch, đôi mắt mờ mịt của nàng như dấy lên ngọn lửa, sau đó như bị nghi vấn bủa vây, mới vừa rồi Tịch Nhan còn mơ mơ hồ hồ, nàng cứ ngỡ mình đã nhìn thấy gương mặt khi không đeo mặt nạ của Hạ Dạ Bạch. Hai người bọn họ, làm sao có thể giống nhau đến thế?

Chương 40: Ghen

“Vi thần thỉnh an Tử Hoàng Tử.”

Mạc Ngón An vừa nhìn thấy Hạ Thiên Thần liền đứng lên khỏi vị trí, nhanh chóng đến trước mặt hắn. Đúng là quân thần có khác, lễ nghi tiết giáo gì đó bây giờ phớt ra hết.

“Tể tướng không cần đa lễ, hôm nay là ngày mừng thọ của lão thái quân, đừng vì ta mà phá hỏng bầu không khí. Rượu ngon món ngon, chỉ đứng nhìn mà không ăn chẳng phải rất phung phí ư. Các vị đại thần, mời ngồi.”

Hạ Thiên Thần khẽ cười, giọng nói trầm thấp phảng phất như đàn violoncello(1). Tịch Nhan không kiềm được mà ngẩng đầu lên, dưới ánh nền hư ảo, hắn đang ngẩng đầu, nàng chỉ nhìn thấy chiếc cằm tròn nhẵn của hắn và đôi môi nhếch lên không rõ cảm xúc. Trời đất lúc này dường như chỉ còn màu đỏ kia, ngoài ra không còn sắc thái khác, đôi mắt quyến rũ đến mê người.

(1) Có bạn sẽ thắc mắc vì sao đây là cổ đại mà có đàn violoncello, theo mình nghĩ có lẽ tác giả kể ở ngôi thứ ba theo góc nhìn của Tịch Nhan nên thế.

Bây giờ Tịch Nhan dường như đã tin trên đời này, quả thật có một số người không cần nói, không cần cử động, chỉ cười thôi cũng có thể làm điên đảo chúng sinh.

“Thất đệ hôm nay cũng ở đây ư.”

Hạ Thiên Thần liếc nhìn Hạ Dạ Bạch đang đứng bên cạnh Tịch Nhan, dáng vẻ kia quả thật rất hiền hòa.

“Tử ca. “

Hạ Dạ Bạch cúi đầu, mỉm cười gọi một tiếng, sau đó kéo áo Tịch Nhan, tựa vào bờ vai nàng, không ngừng cọ qua cọ lại. Đến bây giờ thần trí của nàng vẫn chưa trở về.

“Vương phi.”

Tương Tư đứng phía sau nhẹ nhàng đẩy Tịch Nhan một cái. Từ khi Tử hoàng tử bước vào, tầm mắt của tiểu thư không hề rời khỏi ngài ấy, bây giờ tiểu thư lại còn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm. Lễ nào Vương gia nói đúng, tiểu thư không quên được tình cũ, muốn nói lại duyên xưa cùng Tử hoàng tử, vậy còn Vương gia thì làm thế nào đây? Nếu tiểu thư bỏ đi, nhất định Vương gia sẽ bị người khác ức hiếp.

Tịch Nhan lúc này mới tỉnh táo trở lại, biết mình vừa rồi đã thất lễ, khi xoay người nàng còn nhìn thấy Hồng Đậu không ngừng nháy mắt với mình, khách khứa ở đây cũng đều nhìn nàng với ánh mắt quái dị hàm chứa sự châm chọc. Tịch Nhan sao lại không biết bọn họ đang nghĩ gì chứ, trên đời này có bức tường nào cản được gió, huống chi người ở bên bức tường này lại là Mạc Vân Phi – kẻ luôn lợi dụng lúc giầu đồ bìm leo(2). Ngày thành hôn, nàng đã tuyên bố sẽ không gả cho ai khác ngoài Tử hoàng tử, chuyện lấy chết kháng hôn nhất định đã truyền ra bên ngoài.

(2) Ý của Tịch Nhan là trên đời này không có bí mật nào là không bị phanh phui, huống chi còn có Mạc Vân Phi là kẻ luôn lợi dụng lúc người khác sa cơ để chuộc lợi, chắc chắn Mạc Vân Phi đã truyền chuyện lấy chết kháng hôn ra bên ngoài

Nàng nhìn tên Hạ Thiên Thần kia lúc nào chứ, nàng chỉ tò mò vì sao hắn lại giống Tiểu Bạch đến thế thôi. Tịch Nhan quả thật có nỗi khổ riêng mà không thể giải bày, ánh mắt nghi hoặc vừa rồi của nàng nhất định đã bị mọi người ngộ nhận là ánh mắt chứa chan tình cảm, bằng không làm sao Mạc Vân Phi lại nhìn nàng bằng ánh mắt muốn ăn thịt người như thế. Người trầm tĩnh như Tương Tư nhất định cũng sẽ không đẩy nàng.

“Người đời ca ngợi Tử tiểu thư phù Tể tướng tài mạo song toàn, hôm nay được diện kiến, quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ trang điểm đơn giản và mặc áo tơ thôi vẫn khuynh quốc khuynh thành như trước, thất đệ quả thật rất có phúc đó.”

Khẩu thị tâm phi, tiểu lí tàng đao(3), rõ ràng hắn cố tình muốn xem nàng bị người khác chê cười, nhìn ánh mắt tóe lửa của Mạc Vân Phi thôi cũng đủ biết.

(3) nghĩ một đằng nói một nẻo, trong nụ cười có ẩn chứa đao kiếm.

“Chỉ cần Tử hoàng tử đi ngang qua cũng có thể khiến cho bao nhiêu khuê nữ ai oán trong lòng, một cái liếc mắt cũng đủ cho bao cô gái nóng lòng, nhớ mãi không quên. Ngài là đệ nhất mỹ nam của Lưu Ly quốc, được hoàng thượng yêu thương, tài hoa hơn người, một phụ nữ đã có chồng như Tịch Nhan sao có thể đánh đồng với ngài được.”

Loại đàn ông phong lưu, tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp như thế nàng khinh thường.

“Thất Vương phi cũng là một trong số đó ư?”

Cử chỉ ngả ngón, quả thực khiến người ta chán ghét không thôi.

“Vân Phi thỉnh an Tứ hoàng tử.”

Giọng nói nũng nịu, cử chỉ là lướt động lòng người, dưới ánh nến nhấp nhòe, gương mặt ả tỏ vẻ xấu hổ, ánh mắt như biết nói, rõ ràng là muốn mê hoặc người khác.

Hạ Thiên Thần mỉm cười, nhìn Mạc Vân Phi: “Hôm nay Nhị tiểu thư quả thật xinh đẹp động lòng người.”

Vừa đến liền đưa đẩy cùng hai cô gái, Hạ Thiên Thần xem khuê nữ nhà người khác là gì, đối tượng để bốn cọt sao?

“Tứ ca, huynh đừng bị cô ta gạt, mặc dù bề ngoài cô ta trông có vẻ xinh đẹp, nhưng thực chất lại là cọt cái. Cô ta chẳng những hung dữ mà còn đánh đệ, huynh tuyệt đối đừng bị đánh lừa bởi bề ngoài của cô ta.”

Hạ Dạ Bạch đang nấp trong lòng Tịch Nhan bỗng thò đầu ra nhìn Hạ Thiên Thần, hần chỉ vào Mạc Vân Phi, giọng nói giòn tan nhưng thật ra là vô cùng hung ác. Hai tay hần ôm lấy Tịch Nhan, nghiêng rằng ken kết, sau đó cắn vào chiếc cổ trắng muốt của nàng. Tịch Nhan mở to mắt trừng hần, Tiểu Bạch sẽ không giống đêm đó chứ? Lẽ nào gặp lại Hạ Thiên Thần nên hần bị kích thích, hóa điên?

Dưới lớp mặt nạ, hai mắt hần nhắm lại, chỉ lộ ra một khe hở ngắn, lúc hần cúi đầu, hàn quang như lóe lên, tàn nhẫn như đao kiếm, không vì tình cảm mà nương tay. Máu tươi chảy ra, làm hồng đôi môi hần, hương vị của nàng quả thật rất ngọt ngào. Ngay lúc Tịch Nhan cảm thấy cổ mình đau đớn như lần đầu tiên bị hần cắn đến chảy máu thì Hạ Dạ Bạch đột nhiên nhả ra, thủ thi bên tai nàng: “Sau này không được phép nhìn Tứ ca như vậy.”

Khẩu khí vô cùng bá đạo và mang theo sự ghen tuông, dường như lúc này hần không còn là một tên đàn ngu ngốc để mọi người bắt nạt mà chính là Hồn Thế Ma Vương.

Tịch Nhan đề lấy vết thương đang rỉ máu của mình, ngay lập tức ngẩng đầu lên, đáng vẻ cũng không mấy giận dữ, ngược lại có chút gì đó như đang tìm tòi. Tịch Nhan nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Hạ Dạ Bạch, vẫn là đôi mắt trong suốt, đáng thương vô tội đó. Nàng khẽ nhủ thầm, lẽ nào vừa rồi nàng nghe lầm?

“Tứ ca, huynh xem đi, ta đã nói cô ta chính là cọt cái, đây mới là bộ mặt thật của cô ta, còn nữa, huynh xem này...”

Hạ Dạ Bạch chỉ vào bộ váy Không Tước của Mạc Vân Phi: “Chim trĩ dù trang điểm thế nào cũng không thể hóa thành Phượng hoàng đúng không?”

Hần cho rằng giọng nói của mình rất nhỏ, nhưng nào biết rằng, mặc dù ở đây chật ních người, nhưng vì có Tứ hoàng tử đến nên không ai dám làm loạn, không gian tĩnh lặng ngay cả tiếng gió cuốn lá rơi cũng có thể nghe rõ. Dĩ nhiên Tịch Nhan và tất cả những người có mặt ở đây đều có thể nghe thấy lời hần.

Tịch Nhan bây giờ mới hiểu vì sao trên người Tiểu Bạch có nhiều vết thương nông sâu khác nhau, là bởi vì hần nói chuyện mà không dùng cái đầu suy nghĩ, thật sự rất đáng đánh đòn. Tuy hần nói như vậy sẽ làm nàng cảm thấy sáng khoái nhưng nếu nàng là Mạc Vân Phi, nàng đã sớm vọt lên cho hần hai cái tát rồi.

“Nhìn cái gì vậy, người đã là phụ nữ có chồng, Tứ ca sẽ không để ý người.”

Hạ Dạ Bạch trừng mắt nhìn Tịch Nhan, sau đó hừ một tiếng, tức giận ngồi xuống vị trí của mình.

Mặt nạ ngân bạch, đôi môi đỏ tươi, lại còn cổ tinh hừ một tiếng như trẻ con đang nổi giận, Tịch Nhan suyt chút nữa thì không nhịn được mà bật cười thành tiếng, nhân tiện cũng bỏ qua chuyện vừa rồi luôn.

“Vương gia tính tình trẻ con, mong tỷ tỷ đừng trách.”

Mạc Vân Phi liếc nhìn Hạ Dạ Bạch, sau đó lại nhìn Hạ Thiên Thần đang đứng bên cạnh mình. ả cắn chặt môi, quay đầu đi nơi khác, gương mặt đã xanh mét, dễ dàng nhận ra ả đang vô cùng tức giận.

“Con bị thương rồi, mau truyền thái y đến đây.”

Cao Phượng Hi ngồi ở ghế chủ vị đột nhiên mở mắt, giọng nói trầm tĩnh như mặt hồ không chút gợn sóng.

Tiếng rì rào của khách khứa ở sảnh đường cũng im bật lại. Mạc Ngôn An cau mày, chỉ lạnh lùng nhìn Tịch Nhan mà không nói một lời, mẹ đẻ của nàng là Tuyết Yên ngồi ở bên cạnh ông ta cũng không nói gì.

“Chỉ là một vết thương nhỏ, không có gì, mong lão tổ tông chớ khiển trách, từ trước đến nay Vương gia vẫn quen chơi đùa với con như vậy, chàng không có ác ý. Hôm nay là ngày đại thọ của lão tổ tông, nếu vì tôn nữ mà làm hỏng chuyện, Tịch Nhan quả thật có chết muôn lần cũng không thể đền tội này.”

Cao Phượng Hi gật đầu, chậm rãi đứng lên: “Hôm nay Tứ Hoàng tử có thể đến đây, dân phụ cảm kích khôn cùng.”

Hạ Thiên Thần cũng gật đầu, ngay sau đó có hai thái giám bưng hai hộp quà tới: “Trước khi ta đến đây, Phụ hoàng có nói rằng Tể tướng là người tận tụy, trung tâm, có trời đất chứng giám. Nếu không có lão thái quân, phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu làm sao có được một cánh tay đắc lực như vậy. Đây là chút lễ vật muốn gửi đến người.”

“Nhân sâm(4).”

Tịch Nhan mở to mắt nhìn vật nằm trong hộp, quả nhân sâm màu trắng, chỉ nhỏ bằng nắm tay, hình dáng giống một đứa bé đang chấp tay trước ngực, thoát nhìn rất ngây thơ lương thiện. Nàng không nhận được mà thốt lên.

Hạ Thiên Thần liếc nhìn Tịch Nhan, trên môi vẫn là nụ cười nhạt như cũ, đôi mắt hoa đào lóe lên một chút tán thưởng: “Đây là cống vật do nước Đông Ngô dâng lên Phụ hoàng, tên gọi là quả nhân sâm, nghe nói có công hiệu kéo dài tuổi thọ, vì thế Phụ hoàng đã ủy thác ta đưa đến mừng thọ lão thái quân.”

Một khi đã là cống phẩm thì hiển nhiên sẽ là đồ tốt. Mạc Ngôn An nhìn chăm chăm vật kia, ánh mắt chứa đầy vẻ kích động, ngược lại, Cao Phụng Hi vẫn bình tĩnh như cũ: “Dân phụ xin khấu tạ thánh ân của Hoàng thượng.”

“Ta cũng chỉ biết đó là quả nhân sâm từ quốc vương đạo gần đây, thất Vương phi làm sao biết được?”

“Tịch Nhan từng đọc qua một cuốn sách nào đó nói rằng, phương đông có linh căn, tên gọi là Thảo hoàn đan, tên khác là nhân sâm quả, mất ba mươi năm mới nở hoa, năm mươi năm mới kết trái, và một trăm năm mới chín muồi. Người nào có duyên, chỉ cần ngửi cũng có thể sống lâu trăm tuổi, ăn một trái có thể sống 360 năm, nhưng tất cả cũng chỉ là lời đồn, Tịch Nhan không biết được. Nhưng quả nhân sâm này đúng là có công hiệu cường thân kiện thể, phòng ngừa đau ốm, kéo dài tuổi thọ.”

“Ha ha, thất Vương phi đọc nhiều sách vở, quả không hổ danh tài nữ.”

Hạ Thiên Thần mỉm cười, vạt áo màu đỏ bay lên, sau đó hần ngồi xuống vị trí giữa Tịch Nhan và Mạc Vân Phi.

Mạc Vân Phi nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, sắc mặt của Mạc Ngôn An dĩ nhiên cũng không tốt lắm, bởi vì người nổi bật hôm nay chỉ có thể là Mạc Vân Phi.

“Muội muội học sâu biết rộng, trong việc đối nhân xử thế ắt hẳn cũng sẽ khác người thường. Hôm nay là ngày mừng thọ của lão tổ tông, không biết muội muội đã chuẩn bị lễ vật gì? Hãy để chúng ta được mở mang tầm mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tiên Hạc Chúc Thọ

Mạc Vân Phi nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, sắc mặt của Mạc Ngôn An dĩ nhiên cũng không tốt lắm, bởi vì người nổi bật hôm nay chỉ có thể là Mạc Vân Phi.

“Muội muội học sâu biết rộng, trong việc đối nhân xử thế ắt hẳn cũng sẽ khác người thường. Hôm nay là ngày mừng thọ của lão tổ tông, không biết muội muội đã chuẩn bị lễ vật gì? Hãy để chúng ta được mở mang tầm mắt.”

Hiện nay Vương phủ đang ở trong hoàn cảnh nào, ả ta là người biết rõ nhất. Đúng vậy, Vương phủ bây giờ như một cái thùng rỗng, không có bạc, ả ta đang cố tình muốn xem nàng đưa vật gì đến.

“Trên đời này có bảo bối nào mà tỷ tỷ chưa thấy qua, chỉ sợ lễ vật của muội chẳng là gì trong mắt tỷ.”

Tịch Nhan liếc mắt ra hiệu cho Trương Tư đang đứng ở phía sau. Mạc Vân Phi này vốn ghen ghét với tài năng và dung mạo của Mạc Tịch Nhan, đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để gây khó dễ cho nàng, huống chi hôm nay còn đó mặt Hạ Thiên Thần, ả ta nhất định sẽ dùng trăm phương nghìn kế khiến cho nàng lâm vào thế khó xử. Hôm nay, cho dù nàng đồng ý hay không, Mạc Vân Phi nhất định cũng sẽ ép nàng cho ả xem lễ vật.

Nhưng hiện nay thân phận của nàng là Vương phi của Cung Vương phủ, Mạc Tịch Nhan có thể mất mặt, nhưng nàng tuyệt không cho phép Thất vương phi gây nên bất kỳ sai lầm nào.

“Lễ vật không cần quan trọng giá trị vật chất mà chủ yếu là tấm lòng, chỉ cần muội muội có tâm, cho dù lễ vật không đáng một xu lão tổ tông cũng sẽ vui lòng.”

Mạc Vân Phi nghe Tịch Nhan nói vậy nên càng chắc chắn lễ vật kia không đáng giá gì, ả vui vẻ đến nỗi không kiềm chế được nụ cười mang theo nét vui sướng khi người khác gặp họa.

“Vân Phi, để ta...”

Cao Phụng Hi vừa định ngăn lại nhưng Hạ Thiên Thần đã nhanh chóng cướp lời: “Ta cũng rất tò mò không biết Thất vương phi đã chuẩn bị lễ vật gì cho lão thái quân.”

Cao Phụng Hi khéo léo lờ mờ Mạc Vân Phi một cái, sau đó quay sang nhìn Tịch Nhan: “Nếu Tứ hoàng tử đã mở lời, vậy thì Tịch Nhan, con cũng cho ta xem đi.”

Giọng điệu không mặn không nhạt, Cao Phụng Hi vừa nói xong thì Trương Tư cũng kịp lúc đi đến, phía sau nàng có nhiều người cẩn thận khiêng một cái rương lớn được làm từ loại gỗ thông thường. Mọi người ở đây vừa sinh ra đã được hưởng vinh hoa phú quý, hiển nhiên chỉ xem cái rương này như củi để nhóm lửa.

“Được rồi, đặt xuống, cẩn thận một chút.”

Trương Tư đứng đầu chỉ huy, chỉ e những người kia sơ sẩy làm vỡ đồ bên trong. Những vị khách vừa rồi còn cảm thấy không có hứng thú thì bây giờ lại bị câu nói này thu hút sự chú ý, bắt đầu nhao nhao cả lên.

Hạ Thiên Thần liếc nhìn Mạc Tịch Nhan, đôi mắt hoa đào khép lại mang theo chút tà khí. Tịch Nhan nhìn lướt qua hắn, sau đó xoay người đi, không hề phản ứng lại, tên này thoạt nhìn thì rất giống Tiểu Bạch, nhưng càng nhìn lại càng thấy không giống.

“Nhan Nhan, đây là vật gì vậy?”

Hạ Dạ Bạch nhìn chằm chằm chiếc rương lớn kia, chỉ hận không thể khoét một lỗ trên đó rồi nhòm vào. Hắn kéo tay Tịch Nhan hỏi, dường như chuyện gần hôn vu vơ vừa rồi chưa hề xảy ra.

Tịch Nhan vỗ vỗ tay hắn, nhướn miệng cười: “Muốn biết ư? Được, để thiếp đưa chàng đi xem.”

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, chậm rãi bước đến bậc thềm, Hồng Đậu cũng đi theo sau.

“Trương tư, mở rương ra.”

Ánh sáng màu bạc rực rỡ như xuyên qua tầng mây, thời khắc này, toàn bộ ánh sáng của trời đất dường như chỉ tập trung vào vật đặt trong chiếc rương lớn, chính giữa chiếc rương chính là một loài chim mà bọn họ chưa từng nhìn thấy, có mỏ dài và nhọn, cả chân và cổ cũng đều dài, ngoại trừ phần lông cổ và viền cánh có màu đen thì tất cả còn lại là một màu trắng như tuyết, tư thái như đang muốn vỗ cánh bay lên, nổi bật trên nền màu trắng chính là bộ lông đỏ trên đỉnh đầu, vô cùng tao nhã. Dưới ánh trăng mờ mờ, hình ảnh đó càng tăng thêm vẻ thanh khiết, hoàn mỹ và cao quý khiến người khác vô thức liên tưởng đến thánh vật trên trời.

“Đây là vật gì?”

“Có cánh thì hẳn là chim, đây là loài chim gì?”

“Người hỏi ta thì ta biết hỏi ai, hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

Hạ Thiên Thần đứng bật dậy, đi đến trước mặt Tịch Nhan và nhìn nàng với ánh mắt đầy bí hiểm, đáy mắt như lóe lên một tia sáng, hắn lên tiếng tán thưởng: “Kiến thức của Tịch Nhan quả thật rất rộng, xem ra chuyến đi hôm nay của ta đã không phí hoài, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy vật này, nếu dùng làm lễ vật mừng thọ lão thái quân hẳn phải có ý nghĩa sâu xa nào đó, ta cùng các vị đại nhân ở đây đề gióng nhau, rất tò mò muốn biết.”

Tịch Nhan? Dám gọi khuê danh của nàng trước mặt Tiểu Bạch và nhiều người như vậy, Tứ hoàng tử này không những tùy ý mà còn giống bọn người kia, đều không xem Tiểu Bạch ra gì. Trong lòng Tịch Nhan cảm thấy không vui nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ ra một chút cảm xúc.

“Phong thái là lướt, cốt cách phi phàm, đỉnh đầu đỏ rực, màu lông trắng tinh không tỳ vết. Khắp thân tản ra ánh sáng nhạt, tiêu điều tự tại, xuất chúng vô ngần, sải cánh như mây, loài chim này tên Bạch Hạc, tức Tiên hạc(1) trong truyền thuyết.”

“Tiên hạc?”

Đám người như bùng nổ, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

“Cao quý thánh khiết, tiên tư trác tuyệt. Tiên hạc, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hạ Thiên Thần khen ngợi, nhìn về phía Tịch Nhan, gương mặt phong lưu hiện rõ sự vui vẻ.

“Tiên hạc?”

Hạ Dạ Bạch làm bầm trong miệng, giọng nói rất nhỏ, sau đó quay sang nhìn Mạc Tịch Nhan, phát hiện có một đôi mắt khác cũng đang nhìn nàng. Hai tay hắn nắm chặt, suy nghĩ tàn nhẫn và độc ác, sau đó lại nhìn tiên hạc đang ở giữa kia, nhưng ánh mắt không có lấy một chút bất ngờ.

Cao Phụng Hi ngồi ở vị trí trung tâm nghe vậy liền đứng bật dậy.

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, khéo môi ẩn một nụ cười không dễ nhận ra, Cao Phụng Hi ăn chay niệm Phật mấy chục năm, tính tình khôn khéo, tuy không phải một lòng hướng Phật nhưng ít nhiều trong lòng bà ta vẫn kính nể và tôn sùng Phật. Con người tu nhân dưỡng tính, ai chẳng muốn thành tiên, lễ

vật lần này rất hợp lý, nàng quả là làm ít mà được công lớn.

Không ngoài dự liệu của Tịch Nhan, người cả buổi tối chỉ ngồi lặng yên híp mắt như nhìn thấu cuộc đời, thoát ly cõi tục giờ đây rốt cuộc cũng mở to mắt, kích động đi đến trước mặt nàng.

“Đúng, trong sách cổ có ghi lại, đây là loài chim dưới một loài, trên vạn loài. Địa vị gần với Phượng Hoàng, tiên hạc là một loài chim vô cùng cao quý, truyền thuyết kể lại nó sống lâu đến mấy ngàn năm, tượng trưng cho sự trường thọ, phú quý, ngoài ra còn có ngụ ý hạnh phúc cát tường.”

“Người nói dối, ta xem người không có lễ vật gì để tặng nên mới bịa đặt ra một câu chuyện lừa gạt mọi người. Thân con chim kia chắc chắn là dùng bạc mạ lên, nếu là ta ta sẽ làm bằng vàng, còn trên đỉnh đầu kia nữa, người dám dùng loại hồng ngọc thấp kém để làm ư, người vốn chẳng xem ngày mừng thọ của lão tổ tông ra gì cả.”

Dựa vào cái gì mà lúc Tịch Nhan chưa xuất giá, người ngoài nhìn vào phủ Tể Tướng chỉ biết mỗi Mạc Tịch Nhan, mà nay Tịch Nhan đã gả cho một người đàn ông cũng muốn cướp đi sự nổi trội của ả. Mạc Vân Phi tức giận như muốn bốc khói lên đầu.

Tịch Nhan không thèm liếc nhìn Mạc Vân Phi dù là một lần, ả bây giờ giống như đang làm trò hề cho mọi người xem, cố gắng khiến người khác bề mặt nhưng kết quả là làm chính mình mất hết mặt mũi. Nhưng trong lòng nàng cũng thầm cảm thấy kỳ lạ, vì sau bây giờ tuyết hoa tán vẫn chưa phát tác, lúc này ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có, lẽ nào Hồng Đậu lấy nhầm thuốc, nhưng mà nàng ta cũng không phải một nha đầu sơ ý.

“Chỗ này vì sao lại là hoa văn cây tùng?”

Cao Phượng Hi đi đến bên cạnh tiên hạc, vuốt ve cẩn thận như đang tôn thờ.

“Hắn là người cũng biết tình trạng của Vương phủ hiện giờ, tuy rằng lễ vật này không quý giá như lễ vật của các vị đại nhân nhưng cũng là tâm huyết của tôn nữ. Lúc trước, Tịch Nhan từng có ý nghĩ dùng vàng ròng để tạo nên tiên hạc, nhưng ngâm lại tiên hạc phiêu dật, dùng vàng sẽ khó tránh khỏi bị nhiễm tục trần. Về phần hồng ngọc trên đầu thì do Tịch Nhan chỉ tạm thời chuẩn bị, hồng ngọc thượng đẳng quả thật rất khó tìm, tiên hạc này là vật cưới của Thái Ất Chân Nhân đến từ tiên giới nên cũng là tiên vật, vì vậy sẽ không phá vỡ sự thanh khiết, tôn nghiêm. Hạc gầy và cây tùng được xem như người bầu bạn cùng chur vị thần tiên khi ở trần thế, hướng chi cây tùng cũng tượng trưng cho sự trường thọ, vì thế không ảnh hưởng đến mỹ quan của chính thể. Tịch Nhan cố ý sai người tạo cánh hạc hướng lên với ngụ ý, lão tổ tông lễ Phật quanh năm, Tịch Nhan chúc người sống lâu trăm tuổi, có tiên hạc dẫn đường bay lên tận Cửu Trùng Thiên, hưởng thụ cuộc sống thần tiên vui vẻ.”

“Mạc Tịch Nhan, rõ ràng người đang nguyên rửa lão tổ tông.”

“Phúc tinh cao chiếu diện hồng quang

Như vũ như triều khách mẫn đường

Đồng nhạc tình hoài thiên hạ tụ

Hải long tu khóa hiển trăm hương

Thọ phàn nan biểu nhi tôn nguyên

Bì hiếu chăm như nhật nhật tương

Nam bá quan âm cầu lão kiện

Son tùng nhất thế bạn thanh cường(2).

Tịch Nhan cùng Vương gia chúc lão tổ tông phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn.”

Khách khứa cả sảnh đường đều đứng dậy vỗ tay, thơ này tuy không hoa lệ nhưng phù hợp với ngày mừng thọ của lão thái quân, quả thật là hợp không gì bằng. Tứ tiểu thư phủ Tể tướng không hổ danh là tài nữ của Lưu Ly quốc, thông kim bác cổ, không gì là không biết, hôm nay được diện kiến, quả nhiên danh bất hư truyền, thế nhưng nàng bị gả cho một kẻ đần độn, thật sự đáng tiếc cho một cô gái tài sắc vẹn toàn, xưa nay hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thuốc Phát Tác

“Vẫn là Tịch Nhan thông minh hiểu thảo như trước. Vân nhi, con nên học hỏi muội muội của mình.”

Đại phu nhân nhìn Mạc Tịch Nhan, nói bằng giọng không mặn cũng không nhạt. Mạc Vân Phi nghe vậy liền trừng mắt nhìn Tịch Nhan, hừ một tiếng rõ khinh thường.

“Miệng lưỡi trơn tru, tất cả chỉ là bịa chuyện, lừa gạt người đời.”

Tịch Nhan giả vờ như không nghe thấy, cầm đũa gấp một cái chân vịt mập mạp nhét cho vào bát của Hạ Dạ Bạch, sau đó lại nhìn Vương Tĩnh Di cười nhẹ mà không nói một lời. Đường như người được mọi người ở đây khen ngợi không phải là nàng mà là một ai khác, vinh nhục không màng, trước sau vẫn chỉ mỉm cười dịu dàng với Hạ Dạ Bạch, đường như ngoài ngóc Vương phu quân ra thì nàng không có bất kì biểu hiện nào với những người còn lại.

“Muội muội quả là rất quan tâm Vương gia, săn sóc thật chu đáo. Nếu ta không nói, người khác còn tưởng rằng hôm nay Vương gia là người được chúc thọ đây.”

Giọng nói chanh chua của Mạc Vân Phi cất lên, chân mày khẽ nhíu, đôi mắt lúng liếng sáng rực, giọng nói tràn đầy sự mỉa mai.

Tịch Nhan xoay người, cơ thể mềm mại tựa vào lòng Hạ Dạ Bạch. “Tỷ tỷ đang nói đùa với muội ư? Muội và Vương gia thành hôn đã được vài ngày, có tổ chức yến tiệc hân hoan, lẽ nào không nên chàng chàng thiếp thiếp. Đây chẳng qua chỉ là một cái chân vịt, phủ Tể tướng nhận nhiều ân huệ từ Hoàng thượng như vậy, cho dù chân vịt này có dùng vàng ròng làm nên thì cũng việc gì phải bắt ngờ. Huống chi, thiên hạ có câu tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, Vương gia là phu quân của muội, muội không đối tốt với chàng thì đối tốt với ai? Lão tổ tông và cha còn chưa mở miệng, tỷ tỷ tức giận cái gì? Nhìn thấy muội và Vương gia yêu thương nhau như thế, lẽ ra tỷ tỷ phải vui mừng thay muội mới phải, hay là bên cạnh tỷ không có người nào quan tâm nên ghen tức với muội?”

Giọng nói của nàng mềm mại giống như thân thể đang ở trong lòng Hạ Dạ Bạch vậy, vô cùng quyến rũ, lại mang theo một chút suy tư, ánh mắt long lanh, sâu thẳm như lốc xoáy, vô thức khiến người ta rơi vào đó.

Hạ Thiên Thần bung chén rượu đặt lên môi, đôi mắt hoa đào bị ngăn cách khiến người ta nhìn không rõ, khóe môi hân hường lên, ánh mắt như có như không nhìn về Tịch Nhan đang nằm trong lòng Hạ Dạ Bạch, trang phục thanh lịch, ăn mặc đẹp khuynh tảo thiên hạ.

Hai mắt Mạc Vân Phi cứ nhìn chăm vào Hạ Thiên Thần không chút kiêng dè, phát hiện hắn không nhìn mình lấy một lần mà đang nhìn về phía Tịch Nhan, nhất thời trong lòng ả như dấy lên ngọn lửa, hận đến nổi nghiền răng ken két.

Lần trước khi Tứ hoàng tử gặp Tịch Nhan, hắn cũng chỉ thờ ơ lãnh đạm, vậy mà hôm nay, hắn vừa đến, ánh mắt đã không rời khỏi Tịch Nhan, chưa từng nhìn ả lấy một lần, vừa rồi trước mặt khách khứa ở đây Tịch Nhan đã thể hiện rất nổi bật khiến cho ả mắt mù, rõ ràng Tịch Nhan đã có chuẩn bị trước khi đến đây, mục đích chính là mê hoặc Tứ hoàng tử.

Mạc Tịch Nhan, người không giữ quy tắc của nữ nhi, đã giả cho người khác mà còn dám mê hoặc Tứ hoàng tử, làm ta bề mặt trước tất cả mọi người. Cục tức này làm sao ta có thể nuốt xuống, hôm nay dù thế nào đi nữa, ta cũng không để yên cho người.

Giương mặt Mạc Vân Phi đỏ lên, mười ngón tay nắm chặt, móng tay đâm xuyên qua da thịt, đôi mắt trừng lớn: “Ta ghen với muội muội làm gì? Ở nước Lưu Ly này ai chẳng biết Tứ tiểu thư phủ Tể tướng yêu thầm Tứ hoàng tử, ngày thành hôn còn nói không giả cho ai khác ngoài Tứ hoàng tử, thậm chí vì kháng hôn mà lấy cái chết ra uy hiếp, cuối cùng đành bất đắc dĩ thành thân với Thất hoàng tử, tỷ tỷ việc gì phải nói dối?”

Mạc Vân Phi nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của Tịch Nhan nên tưởng rằng mình đã chọc vào nỗi đau của nàng, ả vô cùng khoái trá và đắc ý, ánh mắt khêu bên dưới cũng nhìn chăm chăm vào Tịch Nhan.

Việc này bọn họ cũng biết, không ngờ hôm nay lại xảy ra cảnh tượng này, lại còn do chính miệng Mạc Vân Phi nói ra, đương nhiên thông tin sẽ chuẩn xác hơn lời đồn. Mọi người chụm đầu ghé tai nhau, không biết là đang bàn chuyện gì mà trong đình viện rộng lớn và yên tĩnh chợt huyền ảo hẳn lên.

“Mạc Vân Phi.”

Mạc Ngôn An quát lớn, giọng nói vang dội và uy nghiêm, nhất thời khách khứa bên dưới cũng vội vàng im bặt.

“Đã để cho các vị chê cười rồi.”

Lão thái quân cầm chén rượu trên tay tạ lỗi, gương mặt hiện rõ sự lúng túng, thấy vậy mọi người vừa giật mình, vừa nói lời xin lỗi.

“Ồ...”

Hạ Thiên Thần đặt chén rượu trên tay xuống, sau đó xoay người nhìn Mạc Tịch Nhan, ý tứ khó lường, nhưng mà ánh mắt kia quả thực không xa lạ gì với nàng, bởi vì mỗi khi gặp người nào dễ trêu đùa, nàng sẽ như thế.

Hạ Dạ Bạch khựng lại trong nháy mắt nhưng ngay lập tức khôi phục về bình thường, tuy nhiên Tịch Nhan phản ứng rất nhanh, hơn nữa lúc này nàng còn đang tựa vào người hắn, cảm nhận được cơ thể hắn có sự thay đổi, trái tim nàng không khỏi tê dại, Tiểu Bạch ngốc chắc chắn đã hiểu những lời bọn họ nói. Tịch Nhan nhớ lại chuyện hôm nay hắn làm loạn bắt nàng đi thay quần áo thì đã hiểu ra, nhất định là bọn nô tài trong phủ đi theo nói huyền thuyên giống Mạc Vân Phi nên bị hắn nghe được.

Tịch Nhan rời khỏi vòm ngực của Hạ Dạ Bạch, ngay lúc đó hắn định đứng lên nhưng nàng đã nhanh chóng ngăn lại, kéo tay hắn ngồi xuống, tay còn lại thì nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, nàng chỉ sợ hắn sẽ xông lên can vào cổ Mạc Vân Phi, nàng không lo việc ả bị đau, nàng chỉ sợ máu của ả làm bẩn miệng

Tiểu Bạch. Thế nhưng Tịch Nhan không hề biết rằng, Hạ Dạ Bạch đã âm thầm nắm một chén rượu trong tay. (có ai hiểu chỗ này hom, ý là HDB định dùng chén rượu làm vũ khí)

“Không biết tỷ tỷ đã từng nghe qua câu ‘có thể ăn bậy nhưng không thể nói bậy’ chưa? Nếu ăn bậy, người chết cùng lắm chỉ là mình, nhưng nếu nói bậy, khoe khoang võ mồm, khi quân phạm thượng, tùy ý phi báng người khác thì e rằng tội không nhỏ, cũng có thể sẽ bị tru di cửu tộc. Hôn nhân của muội và Vương gia là do Hoàng thượng ban cho, bọn muội vừa làm lễ kết hôn không lâu, chim cá tình thâm, việc gì tỷ tỷ phải lập đi lập lại những lời nói ác ý như vậy? Lẽ nào tỷ tỷ ghét phải nhìn cảnh muội muội và Vương gia yêu thương nhau, hy vọng bọn muội giằng co cãi vã mới vui lòng?”

Tịch Nhan đứng trước mặt Mạc Vân Phi, gần từng tiếng một, không nể nang một chút tình cảm nào.

“Chính tỷ là người yêu mến Tứ hoàng tử, hôm nay lại còn mặc trang phục long lấy nhưng không được huynh ấy để ý, vì thế mới trút giận lên đầu muội. Tỷ tỷ không việc gì phải như vậy. Tứ hoàng tử anh tuấn, phong lưu, lúc chưa lấy chồng, muội vẫn ôm một chút hy vọng trong lòng, nhưng người đàn ông như vậy chỉ là một làn gió xuân thoáng qua cuộc đời của mỗi cô gái mà thôi. Bây giờ muội và Thất vương gia đã cùng nhau bái thiên địa, trở thành Thất vương phi, tất cả đã là chuyện cũ, vậy mà tỷ còn có tình nhắc tới. Vài ngày trước, muội vẫn là Tứ tiểu thư của phủ Tề tướng, tỷ là thiên kim tiểu thư của đại phu nhân. Nhưng hôm nay, tỷ vẫn là thiên kim của đại phu nhân như cũ, nhưng muội đã trở thành Vương phi của Cung Vương phủ rồi, trên đời này việc gì cũng có thể thay đổi, huống chi là chút tình cảm nông cạn kia. Bây giờ, muội là Vương phi được Cung vương phủ cưới hỏi đẳng hoàng, đích thân Hoàng thượng hạ thánh chỉ, hy vọng tỷ tỷ hiểu rõ thân phận của mình, chớ khi quân phạm thượng. Muội không có bản lĩnh gì, nhưng mà được tài ăn nói khéo léo, hôm khác nếu may mắn có cơ hội gặp Hoàng thượng, muội cũng không chắc là mình có nói ra chuyện này hay không.”

Trong đình viện im ắng chợt vang lên những thanh âm hỗn loạn, tất cả đều nhìn Mạc Vân Phi đang mở to mắt đứng như trời trồng trước mặt Tịch Nhan. Quả thật Tịch Nhan không những ăn nói khéo léo mà còn là tuyệt đại giai nhân, tài hoa hơn người. Bọn họ thật không hiểu Thất hoàng tử đã giẫm phải vận cứt chó gì, hay là câu nói của người đời linh nghiệm, người ngốc có phúc của người ngốc.

Tịch Nhan nói dứt lời, tưởng rằng Mạc Vân Phi sẽ trả lời một cách mỉa mai, nào ngờ cả nửa ngày ả cũng không có phản ứng, sau đó quay lại nhìn nàng, ngay cả nàng cũng cảm thấy hoảng sợ. Đôi mắt lúng liếng, lông mi run run, ánh mắt ánh lên vẻ si mê, hai gò má ửng hồng, ả khẽ cười một tiếng, quyến rũ vô cùng, biểu hiện này rõ ràng là đang động tình.

Tịch Nhan nheo mắt, đôi môi hơi mím lại, lặng yên quan sát Hạ Thiên Thần đang đưa lưng về phía Mạc Vân Phi. Nàng âm thầm lui về một chỗ, dù sao ả cũng mất mặt rồi, có mất thêm một chút nữa cũng chẳng sao, biết đâu người có lòng tốt lại là nàng.

Nghĩ vậy, Tịch Nhan bèn bung chén rượu hóp một ngụm, tâm trạng vô cùng vui vẻ, bình tĩnh chờ xem trò vui.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lộ Trò Hề

“Tứ hoàng tử! Nào, Vân phi mời người một ly.”

Mạc Vân Phi bung rượu bằng một tay, tay kia choàng qua cổ Hạ Thiên Thần, đáng vẻ éo lá, lại còn hà hơi lên người hắn. Tịch Nhan cảm thấy hơi thở kia vô cùng nóng bỏng.

Hành động của Mạc Vân Phi rất đột ngột và to gan, Cao Phụng Hi vốn mãi lo quan sát Tịch Nhan mà không để ý nhiều đến Mạc Vân Phi, khách khứa ở đây đều vì sự gan dạ của ả mà ò lên, tất cả bị chấn động, ngoài hai người đã biết chuyện này từ trước là Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch thì mọi người còn lại hai mắt tròn tròn, ngay cả Hạ Thiên Thần cũng chưa thể bình tâm lại.

“Tứ Hoàng Tử, thiếp chờ chàng thật khổ nha, mấy hôm trước nghe phụ thân nói chàng sẽ đến dự lễ mừng thọ của lão tổ tông, thiếp ngày nhớ đêm mong vất vả lắm chàng mới đến. Hôm nay thiếp ăn mặc long lấy dự tiệc cũng chỉ vì hy vọng Tứ hoàng tử liếc nhìn thiếp một lần. Thật ra từ lần từ biệt trước, Vân Phi đã yêu thầm Tứ Hoàng tử, hôm nay, rốt cuộc thiếp cũng gặp được chàng rồi.”

Mạc Vân Phi cười ngây ngô, ánh mắt như phủ lên một lớp sương mù, mang theo mỉa mai hoặc không nói thành lời.

Hạ Thiên Thần lấy lại bình tĩnh, bất chợt nhíu mày, sau đó tách cánh tay của Mạc Vân Phi ra, đôi mắt phong tình vạn chủng hiện lên vẻ chán ghét.

Bây giờ Mạc Vân Phi làm sao có thể buông tay, ả dùng hết sức, cả người sà vào lòng Hạ Thiên Thần: “Mạc Tịch Nhan có chỗ nào tốt, chẳng qua là được ông trời thương xót nên ban cho một gương mặt xinh đẹp mà thôi, cái gì mà khuynh quốc khuynh thành, tài hoa hơn người, vốn dĩ đều là chó má cả. Thiếp thua Tịch Nhan ở điểm nào chứ, cô ta trời sinh đã mang thân phận hèn hạ, bằng không sao có thể gả cho Thất vương gia ngu ngốc kia, giờ đây cô ta đã là phụ nữ có chồng, thế mà không chịu an phận, mưu toan dụ dỗ Tứ hoàng tử, cô ta quả thật rất giống với mẹ mình, đều là hạng dụ dỗ đàn ông cả.”

Lời nói tục tằn thốt ra, đường đường là tiểu thư khuê các nhưng lại nói những lời còn ghê tởm hơn cả bọn vô lại không có giáo dục trên đường phố

Dụ dỗ đàn ông? Tịch Nhan hơi cúi đầu, khoe mắt nhướn lên, Mạc Ngôn An đứng ở đối diện giờ đây mặt mày xanh mét, mà sắc mặt của mẹ nàng cũng trắng bệch như tờ, bà ta cắn chặt môi, đáng vẻ thật khiến người khác thương hại. Đại phu nhân cũng cau mày, tức giận không nói thành lời, chỉ còn lão tổ tông vẫn giữ nguyên phong thái bình thản, nhưng ánh mắt của bà ta đã phản ánh cảm xúc chân thật nhất.

Khách khứa lúc này mỗi người một vẻ, có người lộ ánh mắt châm chọc, có người ra vẻ tiếc thương, thậm chí còn có người nâng chén rượu che đi vẻ mặt muốn cười. Chỉ sợ ngày mai các quán rượu lớn nhỏ ở nước Lưu Ly này sẽ có chuyện vui để bàn tán, nội dung là Nhị tiểu thư phủ Tề tướng căm hận Tứ tiểu thư vì đã cướp đoạt đi ánh hào quang của nàng, chỉ ngày mai thôi, nàng sẽ nổi tiếng khắp thành Triều Dương, nhị tiểu thư sẽ trở thành cái gai trong mắt của tất cả cô gái trong thành.

Khoe môi của Tịch Nhan không nhìn được mà cong lên, gương mặt hiện lên sự vui sướng như hoa nở, cảm giác rõ ràng là hân hoan khi người khác gặp họa, không hề có lấy một chút bi thương vì bị người khác nhục mạ.

Đôi mắt của nàng khẽ đảo, vô tình nhìn thấy hai cái hộp giấu trước mặt Cao Phụng Hi, nhất thời đôi mắt sáng rỡ lên, Tịch Nhan liếc nhìn Hạ Dạ Bạch đang đứng bên cạnh, ánh mắt lóe lên tia sáng quỷ quyệt, không có một chút ngây thơ nào.

“Trông chừng Vương gia.”

Tịch Nhan đứng dậy, nói với Trương Tư và Hồng Đậu đang đứng ở phía sau.

“Thích gây thị phi, ta cũng không biết nhị tiểu thư tốt ở điểm nào.”

Cho dù trong lòng Hạ Thiên Thần vô cùng chán ghét vì những lời lẽ răn rết như thế nhưng hành động của hắn vẫn giữ được sự nho nhã, không có một chút thô lỗ nào.

Tịch Nhan không lường trước Hạ Thiên Thần sẽ nói thẳng như thế, ngay cả chút tình cảm cũng không màng.

Dựa vào kiến thức của hắn, có thể sẽ đoán được Mạc Vân Phi đang bị thuốc khống chế, đều là người thông minh, Tịch Nhan cũng nhận ra hôm nay hắn đến không đơn giản chỉ là chúc thọ Cao Phụng Hi mà còn có âm mưu sâu xa bên trong.

Cao Phụng Hi nhú mày, đứng lên quát một tiếng: “Người đâu.”

Tịch Nhan kinh ngạc, nhất thời đã hiểu hơn một nửa, hóa ra không phải đám người của Mạc Ngôn An không hiểu chuyện mà bọn họ chỉ thử xem thái độ của Tứ hoàng tử đối với Mạc Vân Phi như thế nào, những người này thật sự rất bình tĩnh.

“Lão tổ tông, hôm nay là ngày đại thọ của người, việc gì phải vì chuyện của tỷ tỷ mà mất vui. Xin người và cha rời đi trước, chuyện ở đây hãy để cho bọn người hầu đến xử lý, chớ để khách khứa chê cười.”

Cao Phụng Hi trừng mắt, ánh mắt trầm tĩnh như nước, không một chút gợn sóng, phảng phất vẻ thấu hiểu cuộc đời. Chỉ có Tịch Nhan mới biết được ý tứ sâu xa ẩn chứa bên trong cái nhìn kia, cho dù tình thế ngàn cân treo sợi tóc cũng là như thế, nếu là người khác chỉ sợ họ đã không chịu được, còn nàng, từ nhỏ đến lớn đều bị người khác nhìn với ánh mắt như vậy, sớm đã luyện được sự gan dạ, có thể nói là lý lợm, vì thế nàng không hề có phản ứng gì.

“Ngựa.”

“Ngựa quá.”

Cao Phụng Hi còn chưa lên tiếng, Mạc Vân Phi chợt kêu lên một tiếng, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt hốt hoảng, không quan tâm đây là đâu mà gắng sức xé rách quần áo của mình, đôi tay thon thả lúc thì vuốt ve ngực, lúc thì gãi hông, lúc lại xoa đùi, đáng vẻ giống như là hận bản thân sao không có ba đầu sáu tay.

Ở đây có không ít người háo sắc, lúc này đôi mắt của bọn họ tròn tròn, đương nhiên là không bỏ sót mỗi một hành động của Mạc Vân Phi. Mặc dù ả không quốc sắc thiên hương như Tịch Nhan nhưng cũng được xếp vào hạng xinh đẹp động lòng người. Những người kia nhìn cảnh ả vuốt ve ngực, bắt giác cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bèn nuốt nước bọt cái ực, cơ thể nóng bừng bừng, đáng vẻ thật ghê tởm.

Một số ông lão tóc hoa râm có mặt ở đây đều cau mày và không ngừng lắc đầu, cảm thán thời thế thay đổi, chỉ vì một Tứ hoàng tử mà tiểu thư của phủ Tề tướng lại ra nông nổi như thế, điều đáng nói hơn là cho đến bây giờ Tề tướng cũng không lên tiếng dạy dỗ nàng.

Mạc Ngôn An không dạy bảo khi nào chứ, ông ta nhìn đáng vẻ phóng đảng của Mạc Vân Phi rồi lại nhìn toàn bộ khách khứa ở đây, cảm thấy mất hết mặt già, ông ta đã sớm tức giận không nói thành lời, mà ở bên kia, đôi môi Cao Phụng Hi run run, xem ra bà ta cũng tức giận không ít.

“Vân nhi!”

Vương Tĩnh Di gọi một tiếng, chỉ hận không có cái hang để chui vào.

Tịch Nhan nuốt chút nữa bật cười thành tiếng, Mạc Vân Phi có ngày hôm nay cũng là do ả tạo nghiệp. Tịch Nhan không bỏ qua cơ hội, hốt hải chạy đến trước mặt Mạc Vân Phi, ngạc nhiên gọi một tiếng: “Tỷ tỷ.”

Hai tay Tịch Nhan nắm chặt hai tay ả, lúc này Mạc Vân Phi ngã ngất vô cùng, đương nhiên không chịu để người khác giữ lấy tay mình, ả dùng sức vật lộn, Tịch Nhan cũng không chịu buông tha mà ôm chặt lấy Mạc Vân Phi, dùng sức véo hông ả. Mạc Vân Phi trừng mắt phẫn nộ, đẩy mạnh Tịch Nhan ra.

Cao Phụng Hi lao đến trước mặt Mạc Vân Phi: “Còn không mau bắt lấy nó.”

Mạc Ngôn An cũng đứng ngồi không yên, ông ta và Tuyết Yên cùng đi tới chỗ khách khứa tạ tội.

Tịch Nhan mượn lực dùng lực, cả người ngã xuống bàn com, quần áo màu trắng nhem nhuộm dầu mỡ, khó coi vô cùng. Nàng không hề để ý đến điều đó mà dùng khuỷu tay chống lên bàn, một tay nhanh chóng đẩy đồ vật vào ống tay áo rộng của mình. Lúc xoay người nhìn Mạc Ngôn An, Tịch Nhan buồn cười suýt nghẹn, chỉ sợ từ lúc làm quan cho đến nay, đây là lần đầu tiên ông ta mất mặt như thế. Tịch Nhan tự cho hành động của mình là cẩn thận, nhưng lại không hay biết rằng mỗi một động tác của nàng đều bị thu vào một cặp mắt.

“Vương phi.”

Hồng Đậu lo lắng chạy đến, nâng Tịch Nhan dậy.

“Nhan Nhan, quần áo của ngươi bẩn hết rồi.”

Hạ Dạ Bạch nhũn mày, dùng sức phui lấp dầu mỡ trên quần áo của Tịch Nhan, cũng vì hấn dùng lực quá mạnh mà Tịch Nhan hơi nhăn mày.

Tịch Nhan nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, đang êm đang đẹp hấn lại nổi điên gì thế này, hấn dùng sức như thế định lột da nàng hay sao. Nhưng bây giờ không phải lúc tức giận, quần áo trên người nàng bốc mùi dầu mỡ, cả người nhom nhóp thật khó chịu.

“Xấu hổ chết mất thôi.”

Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, nhanh chóng cởi áo của mình choàng cho Tịch Nhan, đám đàn ông kia dám cả gan nhìn nàng như vậy, nếu bây giờ hấn không phải đang đóng vai tên đàn, hấn đã móc mắt tất cả bọn chúng xuống rồi.

“Ngươi như vậy nhờ ngã bệnh thì sao?”

Tịch Nhan thấy Hạ Dạ Bạch chỉ mặc một lớp áo trong màu trắng, vô cùng phong phanh, nàng không khỏi lo lắng, bèn đưa tay định cởi chiếc áo của hấn đang choàng trên người mình.

Hạ Dạ Bạch không để ý mà nhấc chân rời đi.

“Vương phi, người xem nhị tiểu thư kia.”

Hồng Đậu nói thầm bên tai Tịch Nhan, sau đó khẽ cười một tiếng. Tịch Nhan xoay người lại, phát hiện bộ váy áo khổng tước trên người Mạc Vân Phi đã tuột xuống một nửa, những sợi tóc rối buông xõa trên vai, chẳng khác nào con khỉ biết mặc đồ đang không ngừng gãi ngứa. Một vài tỳ nữ vô cùng lo lắng đứng sau lưng ả.

“Người điên thì có gì đáng để xem chứ.”

Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng rõ khinh thường, nhưng Tịch Nhan lại cảm thấy hấn thật trẻ con.

Tịch Nhan mím môi, suýt phá lên cười. Người điên quả thật không có gì đáng xem cả, nhưng mà một tên gốc máng người khác là đồ điên thì vô cùng thú vị.

“Trương Tư, ngươi đi nói với lão tổ tông rằng quần áo của ta bị bẩn nên ra về trước.”

“Vương gia, người đi nhanh vậy, thần thiếp không theo kịp.”

Tịch Nhan nói dứt lời, một tay che miệng, tay kia nâng váy, mỉm cười chạy theo Hạ Dạ Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ăn Trộm Quả Nhân Sâm

Trên dãy hành lang ngoằn ngoèo gấp khúc, đèn ngọc lưu ly được treo cao, ánh trắng tỏa ra vàng sáng bàng bạc, điểm xuyết những vì sao sáng lấp lánh

trên nền trời. Trên mặt đất, đá cuội rải thành một con đường nhỏ, dưới ánh trăng mỏng lung trở nên xinh đẹp vô cùng, bóng cây bên hồ rung rinh lay động, từng con gió mỏng mang thổi qua hòa vào bóng đêm tĩnh lặng làm say lòng người.

Quần áo trên người Tịch Nhan bị dính đầy dầu mỡ, còn Hạ Dạ Bạch chỉ mặc một lớp áo phong phanh, đáng về hai người vô cùng chật vật, vì thế đành phải bỏ qua cảnh đẹp kia mà đi thẳng đến Thính Vũ Lâu, bọn người hầu trong phủ đều đang bận rộn ở sảnh trước, ngay cả những bà lão giúp việc cũng không thấy một người.

Vừa về đến Thính Vũ Lâu, Tịch Nhan đã kéo Hạ Dạ Bạch vào phòng, dùng chân choàng lên người hắn, bây giờ đang là thời tiết tháng tư, bị gió thổi vào rất dễ cảm lạnh.

“Hong Đậu, sai bọn người hầu đi chuẩn bị nước ấm, hầu hạ Vương gia tắm rửa.”

Cả người Hạ Dạ Bạch bị chặn bực lại, hắn thầm nghĩ lẽ nào nàng xem hắn như các cô nương yếu đuối, chẳng qua chỉ là một con gió nhẹ mà cũng làm quá lên, trong khi quần áo của nàng lúc này dính đầy dầu mỡ, vô cùng bẩn thỉu, thế mà không biết đường đi tắm, lại còn nhường cho hắn tắm trước.

Tuy rằng trong lòng trách móc nhưng tay hắn lại không ngừng kéo kéo chiếc chăn, cười ngô nghê thành tiếng, ngay cả trái tim cũng cảm thấy ấm áp.

“Toàn là dầu mỡ, bẩn chết đi được.”

Hạ Dạ Bạch nhìn nàng với vẻ chán ghét, lập tức tránh xa ba thước.

Trong lòng Tịch Nhan không khỏi tức giận, nàng đã không chê hắn ngốc, vậy mà hắn còn chê nàng bẩn, đang định mở miệng đáp trả thì hắn đã vội cướp lời.

“Ta muốn tắm cùng ngươi.”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu, hai tay chống nạnh nhìn chằm chằm Tịch Nhan, đôi mắt sáng ngời, giọng nói giòn tan vang dội, đáng về rất tự tin.

Hồng Đậu pha một chén trà nóng mang vào, vô tình nghe được chuyện này, gương mặt bỗng chốc đỏ ửng, nàng bật cười thành tiếng, khi nhìn thấy đáng về vừa tức giận vừa bất đắc dĩ của Tịch Nhan, nàng chợt cảm thấy trên đời này, cũng chỉ có Vương gia mới trị được Vương phi.

“Vương phi, Vương gia nói như vậy cũng không phải là không có lý, từ lúc Vương phi và Vương gia thành thân cho đến nay còn chưa làm lễ Chu công, vừa rồi nô tỳ cảm thấy Tứ hoàng tử dường như cũng có chút hứng thú với Vương phi, Vương gia lo lắng là phải rồi, vợ chồng tắm rửa cùng nhau cũng là một điều vô cùng thú vị.”

Tắm uyên ương? Trong đầu Tịch Nhan lập tức hiện lên ba chữ kia, ngay sau đó, những hình ảnh mát mẻ thi nhau hiện lên, Tịch Nhan vội vã lắc đầu. Tên ngốc thì vẫn là đàn ông, hơn nữa nàng lại không có chút miễn dịch nào với tên ngốc này, không được, quá nguy hiểm, bây giờ nàng vẫn còn rất trẻ, phương pháp tránh thai ở cổ đại lại hết sức lạc hậu, chỉ riêng Tiểu Bạch này thôi đã đủ khiến nàng mệt mỏi, nếu thêm một Tiểu Bạch con nữa, nàng làm sao có thể yên tâm đi làm chuyện khác.

“Hong Đậu, có phải vết sẹo lành rồi sẽ quên sau hay không?”

Hồng Đậu nghe vậy, vội lắc đầu như trống bỏi: “Nô tì lập tức sai bọn người hầu chuẩn bị nước ấm.”

“Tiểu Bạch, ngoan ngoãn nghe lời ta, ngươi vừa ra gió, rất dễ sinh bệnh, để ta cọ lưng cho ngươi có được không?”

Chẳng lẽ người cổ đại đều trưởng thành sớm như vậy ư? Mặc Tịch Nhan này thật ra chỉ mới mười sáu tuổi thôi, chừng ấy tuổi theo nàng còn quá nhỏ, những người này đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

“Ngươi không tắm cùng ta, ta sẽ tự mình tắm, không cần ngươi cọ lưng, hừ.”

Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, miệng vênh lên, cực kì giống một đứa bé đang tức giận, hắn hất mặt đi, không thèm nhìn Tịch Nhan, sau đó ôm chăn sai bước về hướng phòng tắm mà không quay đầu lại.

Tịch Nhan cảm thấy khó hiểu, nàng chọc giận hắn khi nào chứ? Nàng lúc nào cũng che chở cho hắn, chẳng những hắn không chịu hiểu mà còn cáu kỉnh với nàng. Trong lòng Tịch Nhan sinh ra cảm giác khó chịu, ngấm lại, mặc dù hắn hơn nàng vài tuổi nhưng tính tình vẫn trẻ con, nếu nàng so đo với hắn, chẳng phải là lo chuyện không đâu ư. Nghĩ vậy, lòng nàng mới thoải mái, bèn sờ thứ quả trong ống tay áo, môi nở một nụ cười.

Hạ Dạ Bạch hoàn toàn dối Tịch Nhan, trong lòng vô cùng rầu rĩ, mặc cho ai nói cũng không nghe. Hắn ngần ngại bên phòng tắm hơn nửa canh giờ, sau đó mới chịu mặc quần áo trở về phòng. Lúc này Tịch Nhan đã ngồi sẵn trên giường, mỉm cười đợi hắn.

“Lại đây.”

Tịch Nhan vờ như không thấy sắc mặt khó coi của Hạ Dạ Bạch, mỉm cười vẫy tay, trên người nàng chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng, dùng thắt lưng buộc lại, phía dưới là một cái quần chỉ tới đầu gối. Lúc nàng làm động tác này, cả người hơi nghiêng về trước, có thể nhìn thấy chiếc yếm màu lam bên trong được thêu bằng hoa văn hoa sen, vô cùng xinh đẹp. Hạ Dạ Bạch quay đầu đi nơi khác, nhưng ánh mắt không nhìn được mà liếc về bên này, rèm cửa đang bay múa, thoang thoảng mùi hoa sen.

Không tắm cùng mình mà lại ăn mặc thế này, tuy bây giờ hắn là thằng ngốc nhưng cũng là đàn ông.

Trong lòng Hạ Dạ Bạch âm thầm oán giận, sau đó quay đầu nhìn Tịch Nhan chăm chăm, gương mặt có chút khó coi. Nếu lần sau nàng còn dám liếc mắt đưa tình với tên đàn ông khác trước mặt hắn, hừ, để xem hắn làm cách nào thu phục nàng.

“Vương gia, Vương phi ở đây chờ người rất lâu rồi.”

Hồng Đậu đứng ở trước giường, khom người xuống, chỉ sợ Tịch Nhan tức giận.

“Hong Đậu, người lui xuống trước đi, không có lệnh của ta, tuyệt đối không để cho kẻ khác tiến vào.”

Hồng Đậu vốn biết Vương phi đang tức giận, vì thế con giận kia nàng sẽ không chịu nổi. Vương phi không nỡ dạy dỗ Vương gia, nàng cũng không muốn sau này Vương gia rơi vào cảnh khôn cùng. Sau khi nghe lệnh của Tịch Nhan, Hồng Đậu cảm thấy như được đại xá, vội vàng chạy biến đi.

Hạ Dạ Bạch cũng biết là tình hình không ổn, vì thế không đợi Tịch Nhan mở miệng, hắn đã vội đi đến bên giường, ôm lấy cổ nàng cầu xin tha thứ: “Tịch Nhan, ta biết sai rồi, người đã nói là sẽ không hung dữ với ta, vì thế càng không được đánh ta.”

Không phải hắn trốn không thoát, mà nếu trốn thoát thì dựa vào trí thông minh của nàng, nhất định sẽ phát hiện ra điều không ổn.

Giọng điệu kia như thể Tịch Nhan là người độc ác tày trời, thích lấy chuyện đánh hắn làm thú vui vậy.

“Buông ra.”

Khoảng cách gần như vậy khiến mặt kẻ sát mặt, lúc hắn nói, hơi thở nóng rực phả vào mặt nàng, khiến cả người nàng cảm thấy không thoải mái.

“Người sẽ không đánh ta chứ.”

Hạ Dạ Bạch cọ cọ, đôi môi mềm mại lướt qua mặt nàng, mang theo cảm giác tê dại như điện giật. Tịch Nhan cảm thấy trong cơ thể như có vô vàn con sâu róm đang ngo ngoáy, vừa thoải mái vừa khó chịu, vô cùng mâu thuẫn, khiến nàng cảm thấy không bình thường.

“Nếu còn không buông ta sẽ đánh người thật đấy.”

Tịch Nhan cũng không thể tin là mình lại có thể kiên nhẫn đến vậy.

Hạ Dạ Bạch vừa nghe nàng nói thế, đôi mắt chợt lóe lên tia sáng như muôn ngàn vì sao rực rỡ, cười một tiếng rồi buông tay.

Tịch Nhan trừng mắt nhìn hắn, cũng không thèm so đo mà xoay người đi, dùng ảo thuật lấy ra hai trái cây lớn bằng nắm tay.

Hạ Dạ Bạch mở to mắt nhìn Mạc Tịch Nhan, nuốt nước bọt cái ực, đáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Tịch Nhan mỉm cười, đem hai quả nhân sâm nhét vào tay Hạ Dạ Bạch: “Cho người đấy.”

Hạ Dạ Bạch càng mở mắt lớn hơn, trong lòng thầm nghĩ, gió đêm tháng tư đúng là lớn thật, ngay cả hòn sỏi trong lòng người cũng có thể thổi tan.

“Người trộm cái này.”

Hạ Dạ Bạch cẩn thận ngó nghiêng bốn phía, sau đó áp sát vào Tịch Nhan, nhỏ giọng hỏi.

Tịch Nhan ôm gối, không cho là đúng: “Ai nói ta ăn trộm, vật này lẽ ra nên thuộc về người.”

Đáng vẻ của nàng tự tin giống như là cây ngay không sợ chết đứng, bình thân vô cùng, không hề có chút xấu hổ vì bị người khác phát hiện chuyện xấu.

Quốc vương Đông Ngô từ ngàn dặm xa xôi đến yết kiến Cảnh đế, mang theo mười quả sâm quả, thái tử, tứ Hoàng Tử, ngay cả tên Ngũ hoàng tử không nên thân kia cũng có, thử hỏi còn ai nhớ đến Tiểu Bạch? Trong hai quả nhân sâm, một quả là cái Tiểu Bạch lẽ ra phải có, quả còn lại xem như phần hồi.

Đôi mắt của Hạ Dạ Bạch sáng lên, hơi hồng và còn có chút lo lắng, ngay cả mặt nạ ngân bạch cũng ánh lên tia ảm áp, hắn gật gật đầu, giống như đứa bé đang làm nũng, cọ vào lòng nàng: “Nhan Nhan, người thật tốt với ta.”

“Bây giờ mới biết ta tốt ư, sau này còn tùy tiện nổi giận nữa không?”

“Cam đoan sẽ không.”

Hạ Dạ Bạch cười ngây ngô, không ngừng lắc đầu, sau đó nhìn hai quả nhân sâm trên tay rồi đưa quả nhỏ hơn cho Tịch Nhan: “Người nhỏ hơn ta cho nên khẩu phần ăn cũng không thể nào lớn hơn ta được, cho người ăn quả nhỏ, mỗi người một quả.”

Tịch Nhan nhẹ nhàng đẩy tay hắn, ánh mắt trong sáng: “Nếu người đã ăn nhiều, vậy thì để người ăn đi, ta chỉ cần một miếng để thử xem vị thế nào là được rồi, dù sao ta cũng không sợ nước bọt của người, người ăn nhanh lên, đừng để cho người khác phát hiện.”

Nàng vốn chỉ mượn gió bẻ măng, loại quả này có công hiệu cường thân kiện thể, nàng ăn thì có tác dụng gì chứ?

Hạ Dạ Bạch nhìn hai quả nhân sâm đến ngấy người, sau đó nuốt nước bọt cười ha ha, há to mồm bắt đầu ăn: “Nhan Nhan, vừa giòn vừa ngọt, ăn rất ngon, ngươi cũng thử đi.”

Tịch Nhan gật đầu, cắn một miếng nhỏ vào quả nhân sâm được đưa tới bên miệng, nhìn Hạ Dạ Bạch ăn với vẻ thỏa mãn như vậy, nàng bắt giác mỉm cười.

Những gì vốn thuộc về hắn, nàng sẽ dần đòi lại từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Gặp Gỡ Dưới Ánh Trăng

Đêm sâu thăm thẳm, vạn vật đều ngủ say, không gian tĩnh lặng vô cùng.

Tịch Nhan nằm trên giường, hai mắt mở to nhìn tấm màn che màu hồng nhạt, cảm thấy không hề buồn ngủ mà vô cùng tỉnh táo. Một hồi suốt một thời gian dài rồi, mọi chuyện coi như đã xong nhưng nàng lại không ngủ được. Theo Tịch Nhan, phủ Tể tướng này chung quy vẫn không phải là nơi an toàn.

Tịch Nhan nghiêng người, Hạ Dạ Bạch vẫn mang mặt nạ ngân bạch như cũ, chỉ để lộ phần mũi cho dễ thở, hắn đang ngủ say, xem ra là rất mệt mỏi, mới ăn một quả nhân sâm mà đã ngáp liên hồi, não loạn đòi đi ngủ.

Tịch Nhan mỉm cười, cẩn thận ngồi dậy, khoác thêm áo vào. Bên ngoài cửa sổ, trăng sáng như sương, toàn bộ Thính Vũ Lâu được bao trùm trong một vầng ánh sáng bàng bạc, dưới trăng, những bóng cây đu đưa lay động, cành lá xanh nhạt tươi non, khóm hoa đủ màu khoe sắc rực rỡ, tỏa hương thơm khắp phòng. Gió mát trăng thanh, hoa cỏ trữ tình, quả thật là một cảnh đẹp mà kiếp trước nàng chưa từng thấy.

Đây chính là nơi mà cô gái tên là Mạc Tịch Nhan đã sống suốt mười sáu năm, không biết khi ngắm cảnh đẹp như thế này, nàng ta có từng cảm thấy nơi đây thật ra rất giống với hoàng cung, chung quy đều là một cái nhà giam hoa lệ.

Tịch Nhan vốn là không ngủ được, lại hiếm khi gặp cảnh đẹp thế này, đơn giản chỉ muốn thả mình trong tình thơ ý họa, vì thế không mặc thêm áo mà quyết định tản bộ dưới ánh trăng, cảm giác thật tuyệt vời.

Nàng không hề phòng bị, vì thế cũng không hay biết rằng, mỗi hành động của mình đều bị người đàn ông kế bên nhìn thấy, trong khoảng khắc nàng đứng dậy, hắn liền mở mắt ra.

Gió đêm nhẹ, thoang thoang hương hoa thấm vào tâm can, không có cảm giác lạnh chút nào.

Thính Vũ Lâu không xa hoa như Túy Tiên Lâu, bố cục đơn giản nhưng lại toát lên vẻ xinh đẹp, thanh nhã, cũng dễ dàng đoán được tính cách của Mạc Tịch Nhan này, trong sáng nhưng lạnh lùng, hiểu rõ thế sự, chỉ là tính cách quá quật cường, nguyên làm ngọc vỡ chứ không khuất phục, nếu không, nàng ta sẽ không vì kháng hô mà tự sát trước mặt quan khách.

Khác với thư phòng của Mạc Ngôn An, Thính Vũ Lâu là một ngôi đình nằm giữa hồ, mặt nước trong veo xanh nhạt, soi bóng ánh trăng, hai bên hồ trồng nhiều cây liễu, cách hai thước là một cây ngô đồng cao lớn, xích đu lắc lư theo gió, nhắm mắt lại, như nghe được tiếng cười văng vẳng đâu đây.

Tịch Nhan cảm thấy thích thú, vì thế liền ngồi lên xích đu, tay vịn ở dây mây hai bên, ngắm người nhìn hàng liễu đứng đưa nhè nhẹ.

Qua nửa canh giờ, áo choàng trên người nàng đã thấm vài giọt sương, Tịch Nhan cảm thấy hơi lạnh, bèn ngược mắt nhìn trời, đang lúc định đứng dậy ra về, nàng liền bị một giọng nói mê người ngăn lại.

“Thất vương phi vì sao không theo hầu hạ đệ đệ của ta, đêm hôm khuya khoắt ở đây làm gì, lẽ nào nàng đang chờ ta.”

Tịch Nhan xoay người, cả hai bốn mắt nhìn nhau, trong tích tắc, trái tim Hạ Thiên Thần chợt rung lên.

Áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, khi xoay nàng người, bàn đu dây nhẹ nhàng đu đưa, tay áo bay bay trong gió, mắt ngọc mây ngài, tựa như tiên nữ dừng chân chốn phàm trần, buộc người khác không dám khinh nhờn. Nhiều năm về sau, khi nhớ lại đêm này, Hạ Thiên Thần chỉ hận thời gian không thể nào quay trở lại, nếu giây phút đó là vĩnh cửu thì tốt biết mấy.

“Tại sao Tứ Hoàng Tử lại đến đây ngắm trăng? Lẽ nào trăng ở Túy Tiên Lâu không tròn bằng trăng ở Thính Vũ Lâu?”

Tịch Nhan nhìn người đối diện đang đi tới, dáng vẻ thông dong, không có vẻ gì là xấu hổ.

Hạ Thiên Thần rất được Hoàng đế yêu thương, mặc dù đã cấp nhược quán(1) nhưng vẫn sống ở Hoàng cung, có thể nói hắn cũng là một nhân vật tầm cỡ ở nước Lưu Ly này. Hôm nay hắn đã đến chúc thọ xong, đêm hôm khuya khoắt sao còn chưa chịu trở về điện Đông Thần của mình, lại còn xuất hiện ở Thánh Vũ Lâu. Đồi mắt Tịch Nhan chợt lóe lên tia sáng, mang theo vẻ đề phòng.

(1) thời xưa, thanh niên khoảng 20 tuổi được gọi là nhược quán.

“Trăng ở Tụy Tiên Lâu rất tầm thường, sao có thể sánh được với ánh trăng tinh khiết, tao nhà ở Thánh Vũ Lâu.”

Tịch Nhan mỉm cười, ánh mắt long lanh trong sáng, khiến cho cả ánh trăng trên cao cũng bị lu mờ: “Vương gia gọi Tứ hoàng tử một tiếng Tứ ca, như vậy Tịch Nhan cũng là đệ muội của ngài, xem như một nửa người thân. Tứ hoàng tử sao nỡ làm hại muội chứ.”

Tiếng cười khanh khách của nàng vang lên, nhưng bên trong dường như ẩn chứa muôn vạn chiếc trầm nhon.

Hạ Thiên Thần nhú mày lại, nhưng nụ cười yêu nghiệt trên môi vẫn không nhạt đi chút nào.

“Những lời này nếu bị tỷ tỷ nghe được thì cho dù tỷ ấy đang mang bệnh đi chăng nữa cũng nhất định không tha thứ cho muội, thế nào cũng sẽ xé rách gương mặt này ra cho xem. Tứ hoàng tử làm vậy không phải hại muội thì là gì.”

Hạ Thiên Thần phì cười, quay đầu nhìn về phía những ngọn sóng lăn tăn, ồ một tiếng thật nhỏ mà không nói lời nào.

“Vương gia tính tình phóng khoáng, hắn sẽ không để tâm mấy chuyện linh tinh vặt vãnh này. Nhưng mà Tịch Nhan đã là phụ nữ có chồng, một khi làm vậy bản tiếng thơm của Tứ hoàng tử, chỉ sợ có chết muôn lần cũng không rửa hết tội. Có lẽ Vương gia nhà muội đã tỉnh rồi, Tịch Nhan xin được cáo lui trước.”

Tịch Nhan cúi người, tiếng cười lay động cả đất trời. Hạ Thiên Thần ngẩn người trong chốc lát, mãi đến khi Tịch Nhan đi lướt qua, hắn mới tỉnh táo lại như người vừa bước ra khỏi giấc mộng.

Lẽ nào ánh trăng làm say lòng người, bằng không, vì sao vừa rồi tim hắn lại đập nhanh như thế?

“Nghe nói Vương phi một lòng chung tình với bốn điện hạ, lại không ngờ phụ hoàng lại nhanh một bước, ban nàng cho Thất đệ. Thật sự rất đáng tiếc, hôm nay gặp lại Tứ tiểu thư, ta đã bị phong thái của nàng làm rung động mất rồi.”

Hắn buông một tiếng than tràn đầy tiếc nuối, không thể phân biệt đâu là thật, đâu là giả.

“Tứ Hoàng Tử cần gì phải vắn vương chuyện cũ, tấm lòng của huynh Tịch Nhan không dám nhận.”

Tịch Nhan chau mày dừng bước, giọng nói hòa theo gió đêm bay đi, dường như vô cùng xa cách, không có một chút tình cảm lưu luyến nào. Tức cười thật, nếu như hắn có cảm tình với Mạc Tịch Nhan thì ngày thành thân nàng ta đã không tự sát rồi. Dựa vào khả năng của hắn, chỉ cần một câu nói cũng có thể làm mọi chuyện khác đi, nhưng ngay cả một câu nói hắn cũng keo kiệt. Ngẫm lại, cũng chỉ có hai tỷ muội nhà họ Mạc luôn nhớ mong hắn, mà người đàn ông này lại hết sức vô tình, đơn giản chỉ là chơi đùa mà thôi.

Hắn dựa vào gia thế và một chút nhan sắc mà không xem tấm lòng nữ nhi ra gì, loại người như thế nàng khinh thường. Nếu hắn không phải là Tứ hoàng tử được Hoàng thượng yêu thương, không thể nào đắc tội, nàng đã sớm cho hắn hai cái tát rồi, còn ở đây mà nói chuyện ôn hòa như thế này với hắn ư, nằm mơ.

Đối với lời cự tuyệt của Tịch Nhan, Hạ Thiên Thần chẳng những không tức giận mà còn cười khẽ một tiếng: “Tứ tiểu thư quả thật xuất thần nhập hóa như khi trộm đào, không biết chuyện mất đi hai quả nhân sâm lão thái quân có phát hiện không?”

Gương mặt Tịch Nhan chợt biến sắc, bưng bưng sát khí, ngay cả hô hấp cũng chậm đi, nàng tiện đà xoay người, ánh mắt lấy lại vẻ tự nhiên như thường: “Phủ Tể tướng cái gì cũng có, chẳng qua chỉ là vài lễ vật mừng thọ thôi, lão tổ tông sao có thể bận tâm được.”

Cho dù Cao Phượng Hi phát hiện hai quả nhân sâm biến mất thì thế nào? Làm mất đồ Hoàng đế ban cho, tội này không hề nhỏ, trừ phi bà ta chán sống, cũng vì Tịch Nhan dựa vào điểm này mà không hề sợ hãi, mượn gió bẻ măng.

“Thứ mà Phụ hoàng ban cho vô cùng quý giá, nếu như bọn họ làm mất cũng chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt. Nếu ta không nhìn nhầm, vừa rồi khi Tứ tiểu thư ngã trên bàn đã nhanh chóng đem hai quả nhân sâm trong hộp nhét vào ống tay áo, động tác gãy gọn vô cùng, thật khiến người ta cảm khâm phục.”

Tịch Nhan nhú mày lại, đáng chết, thế mà bị hắn phát hiện.

“Đứng trước mặt nhiều khách quý như vậy, muội làm sao có gan lấy trộm lễ vật mà Tứ hoàng tử tặng cho lão tổ tông được, chỉ sợ là huynh đã hoa mắt rồi.”

Trách nhiệm của hắn chẳng phải là đưa lễ vật tới thôi sao? Có mất hay không thì liên quan gì đến người khác, đúng là ăn no rồi việc, thích xen vào chuyện của người khác.

“Ta biết nàng khéo mồm khéo miệng, việc lão thái quân bị mất nhân sâm hắn sẽ không lộ ra. Nàng xem, nếu ta đem chuyện này nói cho bà ấy biết, rằng

chính ta nhìn thấy nàng lấy cắp hai quả nhân sâm kia, nàng nói xem bà ta sẽ xử lý thế nào?”

Còn phải hỏi thế nào ư, nếu như chuyện này lộ ra, đánh mất đồ vật Hoàng thượng ban không phải là tội nhỏ, cho dù nàng có lấy hay không lấy thì cũng sẽ trở thành kẻ chết thay. Đến lúc đó, nàng nhất định là hết đường chối cãi.

Tịch Nhan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt hoa đào phong tình vạn chủng kia, tràn ngập vẻ suy tư và tự tin, có cả sự hèn hạ, vô lại. Trong lòng Tịch Nhan tức giận vô cùng, chỉ hận không thể xé rách gương mặt hắn.

“Chỉ sợ đến lúc đó, không những nàng mà cả Thất đệ cũng sẽ chịu tai ương.”

Tịch Nhan hít sâu một hơi, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, gương mặt tươi cười như hoa nở, xinh đẹp và cao quý, còn có một chút mỏng lung. Nàng tiến tới bên Hạ Thiên Thần, tựa đầu vào ngực hắn, cảm giác cơ thể hắn bỗng chốc cứng đờ, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ hơn nữa.

“Trên ngọn núi đằng sau phủ Tướng có một ngôi nhà, muội thường xuyên đến đó chơi, ngày mai giờ sùu, không gặp không về.”

Tịch Nhan nói dứt lời liền đẩy mạnh hắn ra, dùng tay áo che mặt, Hạ Thiên Thần dường như nhìn thấy gò má của nàng đỏ ửng, cứ tưởng nàng thẹn thùng, vì thế hắn mỉm cười, dang vẻ quyến rũ mê hồn và cũng vô cùng tự tin.

Tịch Nhan xoay người đi, gương mặt sáng rỡ, mỉm cười vô cùng gian trá, đáng vẻ rất đắc ý. Uy hiếp ta ư, cẩn thận ta đùa chết ngươi.

Nếu như Hạ Thiên Thần nhìn thấy nụ cười của nàng, có lẽ hắn đã sinh nghi mà đề phòng, nhưng đáng tiếc, hắn không nhìn thấy được, đó là sự hối hận cả đời của hắn.

P.s: Sắp có trò hay, hớ hớ =))

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giăng Bẫy

Ngày hôm sau Tịch Nhan dậy thật sớm, còn chưa kịp ăn sáng đã vội gọi Trương Tư đến trước mặt mình, đơn giản chỉ để biết thêm một số chuyện diễn ra sau khi nàng rời khỏi bữa tiệc.

“Hôm qua nhị tiểu thư quấy kinh lắm, những bàn thức ăn đều bị lật đổ, không ít người chỉ trò chê cười, bọn người hầu vật lộn dữ dội mới không chế được nhị tiểu thư, tất cả biến thành một đồng hỗn độn, tiệc như vậy làm sao có thể kéo dài được chứ. Sau khi Vương gia và Vương phi rời khỏi đó thì không bao lâu sau tiệc cũng tàn. Lão gia và đại phu nhân đã đi tạ tội với không ít người.”

Trương Tư mỉm cười, ngừng lại một lát, sau đó nhìn quanh bốn phía, đảm bảo không có người mới bật cười thành tiếng: “Người không thấy đâu, lúc đó sắc mặt của lão gia xanh ngắt như tàu lá, trên đầu suýt bốc khói. Sau khi khách khứa ra về, cho dù đại phu nhân có gọi thế nào lão gia cũng không thèm đáp. Đây là điều trước đây chưa hề có.”

Tịch Nhan ừ một tiếng, cũng không có phản ứng gì quá lớn, những người hôm qua tới đây đều là những nhân vật có máu mặt ở nước Lưu Ly, Mạc Vân Phi làm mất mặt già của ông ta, làm sao không tức giận cho được? Đại phu nhân không biết dạy con, ông ta không giận cũng chẳng màng, coi như đã nể mặt bà ta lắm rồi.

“Lão thái quân cũng vô cùng giận dữ, trước mặt Tứ hoàng tử, bà ta cho người cường chế nhị tiểu thư đưa về Túy Tiên Lâu, cũng không biết là lão thái quân và Tứ Hoàng Tử nói chuyện gì, chỉ thấy ngài ấy mỉm cười rồi rời đi, sau đó nô tỳ tới nói lại lời nhắn của tiểu thư và cũng ra về.”

Mạc Vân Phi làm như vậy đã khiến phủ Tướng mất mặt, trở thành trò cười của khắp nước Lưu Ly, việc này chẳng khác gì giáng cho Hoàng hậu một tát, cho dù lão tổ tông có nói gì đi nữa, trong lòng tên yêu nghiệt kia nhất định là mừng như điên, làm sao không vui cho được.

Để xem qua ngày hôm nay hắn có còn cười được không, hy vọng hắn sẽ không khóc.

“Mạc Vân Phi đâu? À ta bây giờ thế nào rồi?”

Tịch Nhan uống một ngụm trà, giọng điệu bình thản, dường như là đang hỏi một cái bánh nướng đáng giá bao nhiêu tiền vậy, không hề bận tâm, thái độ rất thản nhiên, khoe môi hơi nhếch lên một chút, tất cả cho thấy nàng đang rất vui.

“Bây giờ Nhị tiểu thư đang ở Túy Tiên Lâu, đã có đại phu đến xem rồi.”

“Nhìn ra được bệnh gì chưa?”

Tương Tư lắc đầu: “Ngay cả Lý đại phu cũng đến xem, nhưng cuối cùng vẫn không đoán được bệnh gì, nhị tiểu thư lúc này rất đáng sợ.”

Ngay cả Lý đại phu cũng không biết ư? Đêm hôm qua, nàng nhìn thấy sắc mặt Mạc Vân Phi ửng hồng, hai mắt mông lung, rõ ràng là dấu hiệu của thuốc đông y phát tác, nhưng vì sao ngay cả Lý đại phu cũng không đoán ra? Là ai, ai có bản lĩnh như vậy, rút cuộc Mạc Vân Phi đã đắc tội với cao nhân phương nào, vì sao họ lại hại ả đến cùng, ngay cả thủ đoạn cũng cao thâm và tàn nhẫn hơn nàng rất nhiều, nhưng mà, nàng thích.

Mạc Ngôn An định mượn cơ chữa bệnh để lấy lại chút mặt mũi, còn cố ý mời Lý đại phu đến, nhưng lại không ngờ kết quả sẽ như vậy, ả không hề trúng độc mà là có ý quyến rũ Tứ hoàng tử. Việc này nếu truyền đi, phủ Tề tướng sẽ không còn mặt mũi, lúc này hẳn là Mạc Ngôn An vừa nóng lòng, vừa tức giận, chỉ sợ lão ta tức giận sắp học máu tới nơi rồi.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch gọi một tiếng, chạy từ bên ngoài vào, ôm lấy Tịch Nhan.

“Ta còn tưởng rằng ngươi và Tứ ca chạy xa bay rồi chứ.”

Hắn ôm thật chặt, sau đó còn buông tay ra, to gan bỏ sung thêm một câu. Tịch Nhan tức giận muốn dùng tay gõ đầu hắn, nhưng Hạ Dạ Bạch rất thông minh, nói xong liền đẩy nàng ra, ngồi xuống trước mặt Tịch Nhan, mỉm cười ngô nghê, đáng vẻ ngốc ngốc kia khiến Tịch Nhan không muốn so đo với hắn nữa..

“Vương gia, Vương phi, tới giờ dùng bữa rồi!”

Tịch Nhan gật đầu, ngay sau đó, bọn nô tì nối đuôi nhau bưng thức ăn vào. Nào là bánh phù dung, bánh đậu xanh xốp giòn, bánh hoa quế, canh hạt sen, mọi thứ đều được chế biến khéo léo, trông ngon hơn cả thức ăn của ngày hôm qua.

“Nhan Nhan, nhìn chúng thật ngon.”

Hạ Dạ Bạch nuốt nước bọt cái ực, vươn tay lấy một miếng bánh hoa quế cho vào miệng, lúc ngẩng đầu, phát hiện Tịch Nhan đang nhìn mình dăm dăm, hắn bèn xòe tay, huơ huơ trước mặt nàng: “Ta đã rửa mặt chải tóc cả rồi, tất cả đều sạch.

Tịch Nhan mỉm cười, đẩy bát canh hạt sen lên trước mặt hắn “Ăn chậm một chút, không ai tranh với ngươi đâu.”

Hạ Dạ Bạch gật đầu cười, ăn thật chậm rãi nhưng trước sau vẫn nhét nhiều thứ vào trong miệng, Tịch Nhan thấy vậy cũng không thèm nói nhiều lời.

“Tất cả các người lui hết ra ngoài, Hồng Đậu ở lại hầu hạ Vương gia.”

Đám người hầu khom người đáp “vâng”, sau đó cúi đầu lần lượt đi ra ngoài.

“Vương phi tìm nô tì có việc gì ư.”

Hồng Đậu trầm nghĩ, Vương gia ăn cơm rất tự giác, có cần hầu hạ gì đâu chứ. Khi còn ở Vương phủ, đều là Vương phi chăm sóc Vương gia cả, bây giờ Vương phi đuổi hết bọn người hầu kia đi xuống, hẳn là có chuyện cần giao phó.

Tịch Nhan vuốt cằm, ý bảo Hồng Đậu đến gần. Hồng Đậu cũng đi đến trước mặt Tịch Nhan, nhìn nàng rồi ngồi xuống.

Tịch Nhan nói thầm bên tai Hồng Đậu, không biết là nói việc gì, nhưng hai mắt Hồng Đậu mở to một lúc, mang theo vẻ khó hiểu và nghi hoặc, sau đó lại nhìn Tịch Nhan như thể vừa gặp quý.

“Nhan Nhan, người và Đậu Đậu nói chuyện gì vậy? Ta cũng muốn nghe.”

Trên tay Hạ Dạ Bạch dính đầy vụn bánh, lúc hắn ghé tai vào thì Tịch Nhan đã nói xong, chỉ còn Hồng Đậu vẫn ngẩn ngơ chưa lấy lại tinh thần.

“Không phải chuyện của ngươi, không được nghe lén.”

Tịch Nhan đẩy Hạ Dạ Bạch ra: “Nghe rõ chưa? Dựa theo lệnh của ta mà làm, phải truyền tin ra để bọn người kia nghe được mà báo cho Mạc Vân Phi.”

Hạ Dạ Bạch xoa xoa chóp mũi, hừ một tiếng rồi trừng mắt nhìn Tịch Nhan, sau đó quay về chỗ của mình.

“Vương phi, thật sự phải làm như vậy ư?”

Từ sau khi được gả cho Vương gia, tính tình của tiểu thư thay đổi hẳn, càng ngày càng khó nắm bắt, lẽ nào Vương phi lại muốn giăng bẫy Nhị tiểu thư? “Vương phi, sau việc ngày hôm qua, Nhị tiểu thư đang bị ốm nhẹ, chuyện này chỉ sợ không được.”

“Ngươi chỉ cần làm đúng lời ta, tiết lộ thông tin cho Mạc Vân Phi biết là được, những việc còn lại ngươi không cần quan tâm.”

Hồng Đậu nhìn chăm chăm Tịch Nhan, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua, khi nhìn thấy nụ cười thâm trầm của nàng, lòng tơ trên người Hồng Đậu đều dựng đứng cả lên.

“Tiểu Bạch, ta có việc phải đi ra ngoài, ngươi phải ngồi yên ở Thính Vũ Lâu. Dận Tương Tư hôm nay không được đi đâu cả, phải ở Thính Vũ Lâu chăm sóc Vương gia.”

“Nhan Nhan, ngươi đi đâu, ta cũng phải đi.”

Hạ Dạ Bạch phui phui tay, lau qua loa miệng, sau đó bám lấy Tịch Nhan không buông.

“Ta muốn đến vấn an cha, hôm qua nhị tỷ làm loạn như vậy, mặt mũi của phủ Tướng đều mất sạch rồi. Bản thân là con gái, ta đương nhiên phải đến hỏi han một chút, bây giờ ông ta đang nổi giận, nếu ngươi đi theo, lỡ miệng nói sai chuyện gì đó sẽ bị ăn đòn ngay.”

Hạ Dạ Bạch nghe thấy sẽ bị ăn đòn, liền vội vàng buông tay Tịch Nhan, lắc đầu như trống bỏi: “Ta không đi, không đi.” Nhưng trong lòng lại oán thầm, Vương phi của hắn thật giỏi hù dọa người khác.

Nghe bọn người hầu nói hôm nay Mạc Ngôn An vẫn chưa lâm triều mà viện có nghi bệnh, hiện giờ đang ở thư phòng. Trong lòng Tịch Nhan âm thầm cười nhạt, bệnh tật khi nào chứ, ở nước Lưu Ly này và cả văn võ bá quan toàn triều, ai chẳng biết nhị tiểu thư trời sinh tính tình phóng đảng, dám thoát y quyền rũ Tứ hoàng tử, ông ta làm gì còn mặt mũi để lên triều nữa chứ.

Tịch Nhan đứng ở ngưỡng cửa thư phòng chờ đợi, mãi đến khi bọn người hầu ra dẫn đường, nàng mới theo bọn họ tiến vào.

Mạc Ngôn An ngồi sau bàn, đôi mày nhíu lại, sắc mặt âm trầm vô cùng khó coi, tạo cho người ta cảm giác mưa gió đang nổi lên khắp phòng, ắt hẳn ông ta đang phiền não về chuyện hôm qua.

“Tịch Nhan thỉnh an cha.”

Tịch Nhan khom người hành lễ. Mạc Ngôn An ngẩng đầu, ánh mắt tinh nhuệ nhìn nàng dăm dăm, mang theo một chút suy tư nghiền ngẫm, dường như muốn nhìn thấu con người nàng.

Tịch Nhan ngẩng đầu cười nhẹ, nhìn thẳng vào mặt ông ta, thái độ không cao ngạo, không nhún nhường. Nàng sao lại không biết ông ta đang hoài nghi mình chứ, ông ta đang thử xem nàng có né tránh không để áp đặt cho nàng một tội danh. Sự thật là nàng cũng chẳng oan uổng gì, Mạc Văn Phi bị ngứa là do nàng hại, còn những triệu chứng khác nàng không hề biết.

“Tỷ tỷ bây giờ thế nào ạ?”

Tịch Nhan lên tiếng hỏi han, thái độ vô cùng thân thiết

“Không chết được.”

Giọng điệu của ông ta lạnh lùng đến mức Tịch Nhan cũng phải giật mình, đây chính là con gái của ông ta, nhưng chỉ qua một đêm lại nói năng tàn nhẫn như vậy. Chẳng lẽ con gái nhà họ Mạc chỉ là công cụ để ông ta chuộc lợi thôi sao.

“Tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi, chuyện ngày hôm qua cha cũng không nên để trong lòng, tỷ tỷ không phải người hồ đồ, con nghĩ nhất định là có người hãm hại tỷ ấy, cố tình khiến cha rơi vào thế khó xử.”

Mạc Ngôn An hừ một tiếng, vỗ bàn đứng lên: “Hãm hại nó ư, con nói ai hãm hại, nó đường đường là thiên kim tiểu thư lớn lên chốn khuê phòng, làm sao có thể đắc tội với người khác để họ hãm hại chứ. Ta đã cho Lý đại phu đến chữa bệnh rồi, nó vốn chẳng có chỗ nào bất thường cả. Dám làm mất hết mặt mũi của ta, loại con gái như thế ta không cần.”

“Cha không nên tức giận, phải chú ý sức khỏe của mình. Sống ở đời ai mà chẳng có lúc nhầm lẫn, con nghĩ có lẽ Lý đại phu đã chẩn đoán sai, con tin nếu tỷ tỷ không trúng thuốc thì đã không thất lễ như vậy. Tịch Nhan quả thật muốn thay cha gánh hết ưu phiền.”

Mạc Ngôn An xoay người nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy thâm ý.

“Con cảm thấy Lý đại phu cũng không phải là người có trái tim sắt đá, nếu biết lựa lời nói với ông ta, con tin tưởng ông ta sẽ không nỡ hủy hoại thanh danh của một cô gái. Chỉ cần ông ta chịu mở miệng, mọi việc sẽ không đến mức xấu hổ như thế. Vì danh dự của Mạc phủ và thanh danh của tỷ tỷ, con gái nguyện thử một lần.”

Đôi mắt Mạc Ngôn An bỗng chốc sáng ngời: “Từ nhỏ đến lớn, vẫn là Tịch Nhan hiểu chuyện nhất, không uổng công cha yêu thương. Con nên xuất phủ một chuyến, ông ta muốn gì thì cứ việc yêu cầu, ta sẽ không keo kiệt.”

Tịch Nhan cúi đầu, đáp “vâng”, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, đáy mắt lóe lên tia sáng ranh mãnh, cuối cùng nàng đã dụ được con cáo già đa mưu túc trí này rơi vào bẫy.

Chương 47: Đặt Bẫy Ở Rừng Đào

Edit: Tư Đồ Từ Huyền

Beta: Tiểu Ly

Sâu thăm bên trong rừng hoa đào, là mấy căn nhà gỗ nhỏ gắn bó với nhau, nhìn về bề ngoài, có vẻ đơn sơ, vừa đi vào nhìn qua sẽ phát hiện, đây là gỗ trúc thượng đẳng, dùng loại trúc này làm phòng ở, đông ấm hè mát, vô cùng thích hợp để ở.

Cách bày biện bên trong phòng không thể gọi là xa hoa, thậm chí có thể nói là đơn giản, thế nhưng khắp nơi đều lộ ra vẻ tao nhã, phòng ở của nhà chính khá lớn, dùng mảnh thủy tinh ngăn thành ba phòng nhỏ, một vài bức tranh sơn thủy có màu sắc trang nhã treo trên vách, trong phòng ngủ chính, một giường lớn làm từ gỗ đàn hương có thể dành cho bốn người ngủ được. Áo ngủ bằng gấm được làm từ Thiên Tâm Tỉ, chỉ là kẻ vuốt ve cũng cảm thấy được cảm giác nó là chất liệu thượng đẳng, tựa như da thịt trẻ con, ngay giữa gian phòng đặt một lò khắc hình kì lân, không biết đang đốt thứ gì, mùi hương kia, vô cùng dễ chịu, căn phòng ở ngoài cũng lớn một chút, trên bàn bày đầy thức ăn cùng rượu ngon, mặt đất được phủ kín bởi thảm nhung đỏ thẫm, dẫm lên trên thật mềm mại, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

“Vương phi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tịch Nhan đẩy cửa sổ ra, những ngôi sao nhỏ như những hạt mưa thưa thớt, tô điểm thêm cho màn đêm đen như mực, một vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời.

Tháng tư mùi hương hoa cỏ lan tỏa khắp nhân gian, trên núi hoa đào bắt đầu nở rộ, ngọn núi phía sau Tường phủ, hoa đào đua nhau nở rộ, nào là màu hồng nhạt, màu trắng, màu đỏ, muôn vẻ rực rỡ, làm cho người ta nhìn đến hoa cả mắt, tựa như trong lòng cũng đang có hoa đào nở rộ.

Gió đêm thổi qua, cảnh hoa đào rung rinh trong gió, thật là xinh đẹp, hương thơm quện vào nhau đầy trời, thấm vào ruột gan, sương đêm ủa lên mặt, có chút cảm giác mát lạnh.

Hồng Đậu đứng sau lưng Tịch Nhan, cực kỳ lo lắng, nếu như có gì sơ suất, tội danh này, cho dù là tiểu thư cũng không thể gánh nổi, ban đầu lúc nghe phân phó nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc cùng thú vị nhưng nghĩ lại một chút thì chuyện này quả thực là mạo hiểm.

Tịch Nhan xoay người, cũng không biết là do ban đêm lạnh hay vẫn là do gió lạnh, dù cho khoé miệng nàng đang cong lên, hai hàng lông mày vẫn như trước chứa đựng chút trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Hong Đậu, ở Lưu Ly Quốc, có nô tài nghi ngờ năng lực của chủ tử giống như người vậy sao? Nếu như nô tài ở bên người cũng không tin chủ tử, vậy chuyện này sao có thể thành? Mọi việc ở Vương phủ ta đã giao cho Trương Tư xử lý, ta mang người theo, chính là muốn người có thêm hiểu biết, học tập nhiều thủ đoạn hơn một chút, chứ không phải để người lo lắng hết chuyện này đến chuyện khác như lúc này, làm đại sự làm gì có chuyện không có chút nguy hiểm nào?”

Lời còn chưa nói hết, đã mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Tịch Nhan nhíu lông mày, lướt qua người nàng ta, đi tới cửa, từ xa đã nhìn thấy một thân ảnh đỏ rực, là Tử hoàng tử đương triều, có vẻ như hẳn rất yêu cái màu đỏ như lửa này, một thân đỏ rực, khoé miệng có chút tươi cười, nhìn qua thật giống như một yêu nghiệt.

“Ta còn tưởng Tử hoàng tử sẽ không tới, không nghĩ tới lại đứng giờ như vậy.”

Tịch Nhan cười yếu ớt nhận lấy áo choàng từ trên tay hắn, xoay người đưa cho Hồng Đậu đang đứng ở một bên.

Hạ Thiên Thần vỗ vỗ sau ót, kéo tay Tịch Nhan, đôi mắt hoa đào xinh đẹp thâm tình mà chân thành chăm chú nhìn nàng:

“Lại để cho mỹ nhân đợi lâu, thực sự là không nên rồi.”

Tịch Nhan áy náy cười cười:

“Tử hoàng tử cao quý sao lại có thể là hạng người không biết thương hoa tiếc ngọc, là Tịch Nhan nóng vội, đã đến sớm rồi.”

“Mùi thơm quá!”

Hạ Thiên Thần nhắm mắt lại, bờ môi hơi nhếch lên tạo thành một đường cong, độ cong kia vừa đủ, nhiều một chút sẽ quá mức, thiếu một chút sẽ không đủ để diễn tả cảm xúc, lông mi vừa dài lại thật dày, dưới ánh đèn, làn da kia đúng là nửa điểm tỳ vết cũng không có, Tịch Nhan rung động, thắm thán một tiếng yêu nghiệt.

“Cũng không biết Tử hoàng tử thích ăn món gì, nên ta cho hạ nhân tùy tiện làm vài món ăn, mặc dù Tịch Nhan không biết uống rượu, nhưng hôm nay

ngày lành lại có cảnh sắc tuyệt đẹp thế này không thể để mất hứng được.”

Hai người lần lượt ngồi xuống, Tịch Nhan liếc nhìn Hồng Đậu phía sau:

“Còn không mau rót rượu cho Tứ hoàng tử?”

Hồng Đậu vâng một tiếng, cúi người xuống muốn lấy cái bình rượu kia, lại bị Hạ Thiên Thần ngăn lại:

“Ngày lành cảnh đẹp như thế, tốt nhất là hai người cùng thưởng thức, có người thứ ba ở đây, chẳng phải mất hứng sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Tịch Nhan chỉ nhàn nhạt cười:

“Hồng Đậu, ra bên ngoài chờ đi.”

Hồng Đậu nhìn Tịch Nhan một cái, trên mặt lộ vẻ lo lắng, nàng căn bản không muốn rời đi, nhưng lại nghĩ đến những lời nhắc nhở vừa rồi của Tịch Nhan, cuối cùng cũng không mở miệng mà lui ra ngoài.

“Cầm kỳ, thi, hoạ không gì không giỏi, thông kim bác cổ (*học sâu biết rộng*), biết những điều mà người khác không biết, không thể lấy được Tứ tiểu thư, Thiên Thần sẽ hối tiếc cả đời.”

Hạ Thiên Thần nhìn Tịch Nhan thật lâu, mãi một lúc sau mới sâu kín mở miệng, những lời hần nói ra làm cho người khác phải kinh ngạc, vừa nói vừa lắc đầu, cau mày, bộ dáng kia, thật là đau khổ cùng bất đắc dĩ.

“Không thể gả cho Tứ hoàng tử, là do Tịch Nhan không may mắn.”

Lông mi dài nhẹ nhàng sụp xuống, che đi sóng ngầm nơi đáy mắt, lông mày hơi nhíu, giọng nói buồn thảm, mang theo đau khổ cùng buồn rầu không nói nên lời, khiến cho trái tim của Hạ Thiên Thần cũng theo đó mà nhói lên, bộ dáng này của nàng, chân thật như thế, không giống như là đang diễn trò.

“Tịch Nhan mệnh tiện, trời sinh là thứ nữ, không so được với tỷ tỷ cao quý, hôn nhân đại sự, toàn bộ dựa vào một câu nói của phụ thân, không nghĩ tới cha lại nhẫn tâm đem ta gả cho Thất hoàng tử kia.”

Nói ra điều đau lòng, giọng nói của nàng mang theo chút ghen ngào.

Hạ Thiên Thần thấy nàng như thế, chẳng những không tiến đến an ủi, nụ cười trên mặt ngược lại càng sâu:

“Tứ tiểu thư nói gì vậy, Thất đệ dù thế nào cũng đường đường là một hoàng tử, là huyết mạch của hoàng thất, ta thế nhưng có nghe nói, trong ngày đại hôn đó, Tứ tiểu thư tự sát không thành, sau khi tỉnh lại tính tình thay đổi, bảo vệ Thất đệ vô cùng, thậm chí còn vì hần mà nói con thịnh nộ, đánh đập người khác tàn nhẫn.”

Hai ngày trước, ở trên đường lớn phía Đông, gã bán kẹo hồ lô chẳng qua là cùng Hạ Dạ Bạch vui đùa một chút thôi, lại bị nàng hung hăng giáo huấn một trận, tiếng kêu thê lương của con khỉ kia đến nay còn khiến người ta sồn hết cả tóc gáy, thế nhưng lại nghe đồn Tứ tiểu thư lương thiện đến con kiến còn không nỡ giết chết, cũng vì chuyện này mà hôm nay hần mới tới chỗ hẹn, hần ngược lại muốn nhìn một chút, người nọ là thực sự thiện lương giống như là Bồ Tát, hay nàng chỉ tốt với một mình ngốc Vương bị thế nhân xem thường kia.

Suy tư một lát, lại ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt trong suốt dịu dàng như nước kia, nụ cười trên mặt Hạ Thiên Thần cứng đờ, bản thân hần vẫn luôn phong lưu, chỉ có nữ tử trang điểm xinh đẹp cố gắng hết sức hướng tới hần mà bày ra gương mặt tươi cười như hoa, duy nhất một lần có một tiểu thiếp hần khá sùng ái bởi vì tranh giành tình cảm mà đến trước mặt hần khóc lóc kể lể, lòng hần sinh ra chán ghét, liền cảm thấy bản thân mình chán ghét nước mắt nữ nhân, rốt cuộc hần không sùng ái nàng kia, cũng không còn nữ nhân nào dám ở trước mặt hần khóc lóc.

Vậy mà giờ phút này, nữ tử trước mặt hần kia cũng đang rơi nước mắt giống như vậy, vậy mà hần lại không cảm thấy chán ghét nhưng cũng thật sự không thích.

“Việc này Tứ hoàng tử cho rằng ta nên làm thế nào, hủy hôn sao? Ngày đại hôn hôm đó, ta lấy cái chết uy hiếp, thế nhưng phụ thân cũng có thay đổi, cứng rắn ép ta phải gả cho Thất hoàng tử, trở về từ cõi chết, phụ thân vẫn như cũ kiên quyết duy trì quyết định đó, ta còn thể làm nào, chết lại lần nữa sao? Nếu như ta chết, khó có thể gặp lại Tứ hoàng tử một lần nữa, trên đời này, làm sao có thể tìm được một Mạc Tịch Nhan yêu Tứ hoàng tử?”

Giọng nói của nàng, tiếp theo bắt đầu trách cứ, cứ chậm lại từng chút một, sau cùng, chỉ còn tiếng thì thầm yếu ớt như đang tự nói cho bản thân mình nghe, cặp mắt kia, bị sương mù dày đặc bao phủ, không thể nhìn rõ ràng, chỉ thấy thương tâm bị thống ngưng lại thành biển...

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Hôn Mê

Edit: Tư Đồ Từ Huyền

Beta: Tiểu Ly

Hạ Thiên Thần nhìn chăm chăm vào Mạc Tịch Nhan, đôi mắt hoa đào xinh đẹp mở thật to, cũng không chớp mắt lấy một cái, trong hoàng cung, chuyện đầu đầu chỗ nào cũng có, mỗi người đối tốt với hắn, mỗi người nói yêu hắn, rốt cuộc là vì con người hắn hay vẫn là vì cái thân phận này của hắn? Sự là bản thân hắn cũng không hiểu, một người như vậy, nhìn thì giống như phong lưu, nhưng thật ra cũng chỉ có hắn mới hiểu được đắng cay trong đó, vậy mà giây phút này lại có một người nói cho hắn biết, nàng không nỡ chết chỉ bởi vì nếu chết sẽ không còn được nhìn thấy hắn, sợ rằng trên đời này không có ai có thể yêu hắn hơn nàng, một tình cảm chân thành tha thiết như thế bày ra trước mặt hắn, trái tim hắn sao có thể không cảm động đây?

“Ta yêu Hạ Thiên Thần, không phải vì thân phận địa vị, chỉ vì bản thân chàng.”

Tịch Nhan bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, từng câu từng chữ, những tình cảm vốn không thể nói nên lời, giây phút này lại được nói ra một cách rõ ràng, giống như những viên đá rơi trên mặt nước tĩnh lặng, làm gợn lên từng đợt sóng.

Hạ Thiên Thần nhìn người đối diện mình, người kia quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, quan trọng nhất là nàng chân thành yêu mến mình, trên khuôn mặt luôn luôn tươi cười lộ ra vẻ cứng đờ, khoảnh khắc này, lòng hắn đau như cắt, giờ mới biết cảm giác hối hận nó có mùi vị ra sao.

Tịch Nhan thấy thần sắc hoảng hốt của hắn, biết hắn đã tin lời của mình, chương môn Võ gia lại thể dễ làm như vậy sao, ngoài thân thù tốt ra thì quan trọng nhất vẫn là thuật khống chế người, suy đoán tâm tư của đối thủ, đây cũng là tri thức, nếu dùng tốt thì cho dù không phải là vô địch thiên hạ nhưng tuyệt đối có thể giết địch trong vô hình.

“Cuộc đời này đã không thể gả cho Tư hoàng tử, gả cho ai thì cũng có gì khác nhau đâu, kiếp này, Mạc Tịch Nhan vô duyên trở thành thê tử của Hạ Thiên Thần, nhưng mong rằng kiếp sau, ta có thể cùng chàng đầu thai vào nhà thường dân, thanh mai trúc mã, vô tư từ nhỏ, cũng tốt hơn kiếp này lỡ mất nhau.”

Nước mắt Tịch Nhan rơi xuống, dưới ánh trăng mờ mờ lại càng thêm vài phần mềm mại đáng yêu, Hạ Thiên Thần hoàn toàn không khống chế được bản thân, đưa tay vuốt ve lên khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trong trẻo mà lạnh lùng kia, ánh mắt mơ hồ:

“Nếu ta có thể nghe được những lời này sớm một chút thì tốt biết bao.”

Nếu hắn biết sớm hơn, kiếp này hắn sẽ không để lỡ mất nàng, chí ít, trong tất cả nữ nhân của hắn, có một người như vậy, yêu hắn chỉ vì hắn là Hạ Thiên Thần.

Tịch Nhan lau khô nước mắt một cách qua loa, cười cười, bộ dáng kia so với khóc còn khó coi hơn:

“Xem ta này, nhìn thấy Tư hoàng tử nên quá kích động rồi, ngày lành cảnh đẹp thế này, có chàng cùng ta thưởng thức, kiếp này ta đã thỏa mãn rồi, ta mời Tư hoàng tử một ly.”

Tịch Nhan vừa nâng ly rượu lên, vừa thăm nghe tiếng bước chân dồn dập đang đập lên trên ván gỗ, đến thật đúng lúc.

“Ta uống cạn trước.”

Tịch Nhan đứng dậy, tay nhắc bình rượu, rót liền ba chén, đều uống cạn trong một hơi, lúc đến chén thứ ba, thân mình mảnh mai của nàng đã lắc trái lắc phải.

“Tịch Nhan.”

Hạ Thiên Thần kêu một tiếng, đứng dậy ôm lấy Tịch Nhan.

“Hạ Thiên Thần.”

Tịch Nhan nhân cơ hội liền ngã vào lòng hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, kêu lên một tiếng đầy si mê, hai gò má ửng đỏ, bộ dáng đầy mê hoặc, như là say, nhưng lại như không say, móng tay lạnh như băng xẹt qua cổ hắn, mang theo vài phần cảm xúc mà Hạ Thiên Thần không thể nào hiểu nổi.

“Thật chóng mặt quá.”

Tịch Nhan vừa nói xong câu đó, đã té xỉu trong lòng Hạ Thiên Thần rồi.

Mạc Vân Phi tức giận vọt vào, liếc mắt một cái đã thấy Tịch Nhan ngã vào lòng Hạ Thiên Thần, ngay lập tức nổi trận lôi đình.

“Mạc Tịch Nhan, ngươi cũng nên biết mình là nữ nhân đã có chồng, lại còn dám đi câu dẫn Tư hoàng tử, ngươi đúng là đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ.”

“Vương phi, người làm sao vậy?”

Hồng Đậu thấy Tịch Nhan đã té xỉu trong lòng Hạ Thiên Thần, vội vã kêu lên thành tiếng:

“Người biết mình không thể uống rượu, vậy mà còn...”

Hồng Đậu tiến lên, lại bị Mạc Vân Phi chặn lại, giành trước, giờ phút này nàng ta lộ hết bản tính của một người đàn bà chanh chua ra, Hồng Đậu bị nàng bắt được.

Vỗ vỗ cái đầu, trái phải lắc lư vài bước:

“Đầu thật choáng váng.”

Nói xong, liền ngã ở một bên ghế dựa, trán va vào cái ghế cứng như đá kia, liền sưng lên một cục lớn.

Nếu là bình thường, Hạ Thiên Thần nhất định sẽ không quan sống chết của Tịch Nhan, nhưng mới vừa rồi được nghe Tịch Nhan bộc bạch, làm sao hắn có thể để cho nàng bị Mạc Vân Phi khi dễ, cho dù nàng ta chỉ làm cho Hồng Đậu là người bên cạnh nàng té xỉu, cũng đủ làm cho thái độ ôn hòa đúng mực hắn tu dưỡng bấy lâu nay khó có thể duy trì.

“Mạc Vân Phi, người rốt cuộc đã làm gì nha hoàn của Tịch Nhan?”

“Tịch Nhan? Nàng thế nhưng là Vương phi của Thất hoàng tử, là đệ muội của người, tại sao người có thể gọi nàng như vậy?”

Mạc Vân Phi tất nhiên là tức giận, hôm nay mới sáng tinh mơ Tiểu Lan đã lên lút nói cho nàng biết, đúng giờ sừu Mạc Tịch Nhan cùng với Tử hoàng tử hẹn hò ở sau núi của Tướng phủ, Tử hoàng tử là nhân vật như vậy sao có thể làm ra chuyện này? Chuyện ngày hôm qua đã khiến nàng mất hết mặt mũi, phụ thân muốn nàng đóng cửa suy nghĩ ở Tuý Tiên Lâu, cũng may có Tiểu Lan hỗ trợ, nàng mới có thể kịp thời ngăn cản.

“Chuyện của bốn hoàng tử còn chưa đến lượt người quản.”

Tuy Hạ Thiên Thần đang cười, nhưng nụ cười kia lại như lưỡi dao sắc bén, vô cùng lạnh nhạt, rõ ràng không vui.

“Tử hoàng tử, Mạc Tịch Nhan không cam lòng khi bị gả cho thằng ngốc kia, hôm nay nàng căn bản cũng không có ý tốt, ta đến chính là không muốn để Tử hoàng tử trúng kế của nàng.”

“Tự quản tốt bản thân mình đi.”

Hạ Thiên Thần lạnh lùng ném ra một câu, ôm Tịch Nhan đi ra ngoài, nhưng còn chưa đi được mấy bước, đã cảm thấy đầu óc choáng váng, trái phải lắc lư vài bước, hắn dùng sức lắc đầu, mới vừa rồi hắn rõ ràng không uống rượu, lại vô tình liếc mắt nhìn thấy Hồng Đậu đang nằm trên mặt đất, một hồi chuông báo động mãnh liệt vang lên trong đầu, sắc mặt lập tức sa sầm xuống:

“Mạc Vân Phi, người rốt cuộc đã làm gì với ta?”

Hắn hét lớn một tiếng, thân mình lui về sau mấy bước, trừng mắt nhìn Mạc Vân Phi, giống như muốn ăn thịt nàng ta, một lát sau cũng như Hồng Đậu, hôn mê bất tỉnh.

Mạc Vân Phi thấy Hạ Thiên Thần cũng hôn mê bất tỉnh, cũng không hiểu gì cả, nhưng chợt nàng lại nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên cười lớn, trong đêm đen yên tĩnh, tiếng cười kia trong trẻo đến lạ thường, tiếng cười chậm lại từng chút một, mùi hương đang đốt trong lò ngày càng tỏa ra nồng nàn, dần dần theo gió đêm tràn ngập khắp căn phòng.

Mạc Vân Phi hít sâu vài hơi, cười cười, đột nhiên cảm thấy thế giới trước mắt đang quay cuồng, nàng dùng sức lắc đầu giống như Hạ Thiên Thần, nhưng đầu càng lúc càng nặng trĩu, mơ mơ màng màng, lúc này nàng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng chưa kịp nghĩ ra thì đã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Cẩn Thận Từng Bước

Mặt đất được bao phủ bởi một lớp thảm len, cuối xuân đầu hạ, trời không lạnh lắm, cửa sổ bốn phía đều được mở ra, gió bên ngoài thổi vào người, mang theo cảm giác mát lạnh, bốn phía tĩnh lặng, ngoài tiếng gió vù vù ra thì không còn tiếng động nào.

Một lúc lâu sau, Mạc Tịch Nhan đang nằm trong lòng Hạ Thiên Thần, đột nhiên mở hé mắt ra một khe hở nhỏ, mày liễu hơi nhú, liếc mắt nhìn bốn phía một cái, đẩy Hạ Thiên Thần ra, thò tay捏捏 gương mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ tử kia. Xúc cảm nhẩn nhai, như đang sờ tơ lụa, nàng chắc lưỡi tán

thường quả thực là yêu nghiệt, làn da này còn mềm mại hơn nữ tử mấy phần.

Nàng dùng sức nhéo, người kia như cũ không có chút phản ứng nào, không khỏi cười ra tiếng, tiếng cười kia, giống như tiếng chuông bạc, thanh thúy mà sung sướng, đáng vẻ kia vừa hoạt bát lại rất gian trá.

Chui ra khỏi ngực Hạ Thiên Thần, Tịch Nhan không lập tức đứng dậy mà ngồi trên thảm len, nhìn người đang nhắm mắt chìm vào trạng thái hôn mê – Hạ Thiên Thần.

Giờ phút này, hân hề nhú mảy, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhắm chặt, đường cong trên mặt nhu hoà, không có vẻ tươi cười yêu nghiệt như xưa, cũng không tồn tại vẻ phong tình như ở thọ yến ngày ấy, tao nhã vạn chủng, gương mặt đó cực kì giống Tiểu Bạch, nếu không phải trên người hân truyền đến mùi Long tiên hương như có như không rất khác hương hoa sen trên người Tiểu Bạch thì suýt nữa nàng không phân biệt nổi.

Người này, muốn tài có tài, muốn bề ngoài có bề ngoài, muốn gia thế có gia thế, một nam nhân có ba thứ tốt như vậy lại đem cho một nữ nhân như Mạc Vân Phi quả thực là phí của trời, thật có chút luyến tiếc.

“Là người tự chuốc lấy.”

Tịch Nhan nhếch môi, nhìn Hạ Thiên Thần nằm trên mặt đất, không lên tiếng, ai bảo người nắm được nhược điểm của ta, lại còn mở miệng ra uy hiếp, việc này không thể trách nàng, nam nhân như thế, nếu cưới một nữ nhân ghen tỵ lại tùy hứng, tương lai Tứ vương phủ muốn không náo nhiệt cũng khó.

“Vương phi.”

Tịch Nhan đang nhìn đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy tiếng nói, hoảng sợ, quay người, Hồng Đậu một tay chống eo, một tay xoa xoa vết thương trên trán đứng sau lưng nàng, thấy nàng ta há miệng định nói thêm gì đó, Tịch Nhan vội vàng lắc đầu, làm động tác chó có lên tiếng.

Hồng Đậu nhìn thấy, ra sức gật đầu, che miệng, lui qua một bên.

“Đem bọn họ vào trong.”

Tịch Nhan đi đến trước mặt Hồng Đậu, chỉ chỉ Hạ Thiên Thần và Mạc Vân Phi đang nằm trên đất, nói nhỏ.

Hồng Đậu tuy là nha hoàn nhưng hầu hạ bên cạnh Tịch Nhan, đọc sách biết chữ, không giống thô sử nha hoàn quanh năm phải làm việc nặng nhọc nên so với Mạc Tịch Nhan trước đây chắc khoẻ hơn là bao, sau khi diu Mạc Vân Phi vào phòng lên giường, lau mồ hôi trên trán, ngồi bên cạnh, thở hắt ra.

Trái lại, Tịch Nhan dùng một tay xách Hạ Thiên Thần, giống như xách một con khỉ nhỏ, dễ dàng, giống như nàng không cần tốn sức nhiều, Hồng Đậu thấy nhưng không nói gì, dường như đã quen với thần lực của Mạc Tịch Nhan.

Tịch Nhan không chút nghỉ ngơi, trực tiếp ném Hạ Thiên Thần lên giường, héch cằm, lùi về phía sau hai bước, liếc mắt nhìn hai người đang nằm trên giường, lại cười thành tiếng.

Hồng Đậu theo bản năng nhìn Mạc Tịch Nhan một cái, mắt mày cong cong, khuôn mặt tươi cười kia vẫn đẹp như cũ, nhưng lại khiến nàng có cảm giác sờn tóc gáy, nhìn Hạ Thiên Thần đang nằm trên giường không khỏi có thêm mấy phần đồng tình.

Tịch Nhan bước lên trước, ngồi xuống, nhanh chóng cởi vạt áo của Hạ Thiên Thần, lộ ra lồng ngực rắn chắc, trắng như tuyết nhưng không phải là loại trắng bệch không chút huyết sắc, mà giống như bảo ngọc thượng đẳng, không chút tỳ vết, so với Tiểu Bạch toàn thân đầy vết thương, không biết đẹp hơn bao nhiêu lần, thậm chí có thể dùng bốn chữ cảnh đẹp ý vui để hình dung, đáy mắt Tịch Nhan xẹt qua một tia kinh ngạc, trong mắt lộ ra ý tán thưởng nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, lập tức khôi phục sự bình thản, nếu nàng là loại người thích nam sắc, sợ là chưa kịp xuyên vào người Mạc Tịch Nhan, nàng đã chết không biết bao nhiêu lần.

Quần áo nửa thân trên bị nàng cởi ra, Tịch Nhan ngồi cạnh giường, cúi đầu định cởi bỏ đai lưng của hân.

“Tiểu thư.”

Hồng Đậu mở to mắt, thấy Tịch Nhan cởi quần áo của Hạ Thiên Thần, nàng đã nhìn nhận không nói gì, giờ nhìn tiểu thư còn muốn cởi cả quần của Hạ Thiên Thần, tâm nhảy lên cao, không nhìn được, kêu thành tiếng.

Tay của Tịch Nhan dừng trên đai lưng của Hạ Thiên Thần, cau mày, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, giống như một thanh lợi kiếm lạnh như băng. Ánh mắt của Vương phi thật dọa người, Hồng Đậu nghĩ thế, cắn chặt môi, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Tịch Nhan xoay người, tiếp tục cởi y phục của Hạ Thiên Thần ra, chỉ để lại một cái tiết khóa, từ nhỏ Hồng Đậu đã được tiếp thu tư tưởng nam nữ khác biệt, nàng nhìn chằm chằm lưng Tịch Nhan, cúi đầu, không dám nhìn trên giường.

Càng nhìn nàng càng không hiểu, đang yên đang lành sao Vương phi lại cởi hết y phục của Tứ hoàng tử, còn hưng phấn như thế nữa, nếu Thái vương gia mà biết, lại âm thầm một trận với Vương phi, nghĩ đến Hạ Dạ Bạch, Hồng Đậu lại thấy buồn cười, trong thiên hạ, không ai sợ Thái vương gia, còn tiểu thư thì không sợ trời không sợ đất, sợ mỗi Thái vương gia, chỉ cần hân một khóc hai nháo, nói muốn trăng sao trên trời, e rằng Vương phi cũng tự tay lấy xuống.

Lúc đầu Hồng Đậu không hiểu, đến khi Tịch Nhan ngồi xuống, tiếp tục cởi quần áo trên người Mạc Vân Phi, nàng càng mở to, một nam một nữ thân thể

gần như trần trường nằm cùng một giường, tuy nàng hơi ngốc không hiểu thế sự, nhưng cũng biết chuyện này trong mắt người đời có ý gì, nhìn Mạc Tịch Nhan lại thấy trên mặt nàng thần thái sáng láng, cười rạng rỡ, không có một chút thương cảm, trong lòng nàng càng thêm sợ hãi.

Tịch Nhan đứng dậy, nhìn hai người không một mảnh vải nằm trên giường, cau mày, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, suy nghĩ một lúc, đôi mắt trong suốt như nước ấy nhất thời sáng lên, rạng rỡ làm sáng lên cả căn phòng tối tăm.

Tịch Nhan nhanh chóng khoác tay của Mạc Vân Phi lên vai Hạ Thiên Thần, vùi đầu trong ngực hắn, một chân đặt lên trên chân của Hạ Thiên Thần, chân còn lại vòng quanh eo hắn, chỗ tư mật của hai người kề sát vào nhau, Tịch Nhan thấy vậy, lời chần ra, phủ lên trên thân thể đang giao nhau cùng một chỗ.

Xoay người, phúi phúi tay, nàng có vẻ vô cùng hải lòng, nhìn Hồng Đậu vẫn đang đứng ngẩn ngơ, lông mày hơi nhướn, khoé miệng cong lên, những tia sáng trong mắt tụ lại, vô cùng ranh mãnh và đặc ý.

Đi qua người nàng, vỗ vỗ vai nàng, Hồng Đậu liếc mắt nhìn lên giường một cái, tất nhiên không tốt bụng đến mức buông màn che xuống, nhìn thoáng qua Mạc Vân Phi đang ngủ mê man, thờ dài.

Xoay người, đi tới chỗ bếp lò ở giữa phòng, mở nắp, cẩn thận lấy ra một gói nhỏ, vừa kính phục vừa sợ hãi, bản thân nàng cũng không biết trong lòng cảm thấy gì, tràn đầy nghi vấn nhưng không biết nên mở miệng hỏi như thế nào, thấy Tịch Nhan đã rời đi, vội vàng đuổi theo.

Gió đêm thổi tới, cánh hoa đào bay đầy trời, cả thế giới chỉ có mùi hương của hoa đào.

Hồng Đậu đi sau Tịch Nhan, lè lưỡi, dưới ánh trăng, trên đầu lưỡi ướt át, có thể nhìn thấy rõ một mảnh xanh biếc, Hồng Đậu đưa tay định ném lá cây xuống đất, lại bị Tịch Nhan ngăn lại:

“Lát nữa hãy vứt.”

Nói xong, nàng lấy ra hai áo ngoài khác đã chuẩn bị từ trước từ một nhà gỗ nhỏ, đưa một cái cho Hồng Đậu, nghênh ngang rời đi.

Hồng Đậu cầm lá cây trên tay, khoác áo lên người, nhìn theo bóng lưng Tịch Nhan, mỉm cười đuổi theo.

Hai người mới rời đi không lâu, căn phòng vắng vẻ đột nhiên có thêm một người, một thân tử y, hoa sen trắng dưới vạt áo nở rộ, mặt nạ ngân bạch, dưới ánh trăng mang theo vài phần lãnh ý.

Dưới mặt nạ kia là đôi mắt vô cùng trong trẻo, mím chặt môi, ngó Mạc Tịch Nhan đi phía trước, con ngươi trong trẻo giống như dây lên ngọn lửa thiêu đốt, toả ra diễm lệ như khôi (một loại đá giống ngọc) đỏ, hai tay nắm chặt thành quyền, hận không thể ở trên lưng nàng đốt ra một cái lỗ, toàn thân phát ra hàn khí âm u, làm cho người ta không dám tới gần.

“Hừ, nữ nhân chết tiệt.”

Hắn khẽ hừ lạnh, tức giận rửa mặt một tiếng, rõ ràng mang theo ý tức giận dỗi, ngược lại trong phút chốc khi Tịch Nhan vừa rời khỏi căn phòng, khoé môi nhếch lên, vẽ lên độ cong như trăng rằm, đôi mắt kia khôi phục lại vẻ trong trẻo như lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ân Cần Dạy Dỗ

Hai người bước đi trong rừng hoa đào, mùi hương còn nồng hơn lúc mới ra khỏi cửa, mang theo hơi ẩm lạnh lạnh của ban đêm, thổi qua mặt mát lạnh.

Hồng Đậu cẩn thận đi sau Tịch Nhan, tay giữ chặt vạt áo, ánh mắt nhìn nàng có thêm mấy phần kính nể và cảm kích.

“Giờ có thể ném đi được rồi.”

Tịch Nhan đột nhiên ngừng lại, quay người, chỉ vào lá cây Hồng Đậu vẫn cầm trong tay, thần nhiên mở miệng, mím môi, khẽ động, cái miệng nhỏ nhắn chọt mở ra, chiếc lá đậu nơi đầu lưỡi rơi xuống đất, đang định bay theo cánh hoa đào, giọt sương trên cành nhỏ xuống, vừa vụn rơi lên trên.

Ban đầu Hồng Đậu không kịp phản ứng, nhìn theo hướng ngón tay Tịch Nhan chỉ, mới thấy chiếc lá bị mình nắm chặt trong tay, vội buông tay ra, chiếc lá theo gió chao liệng rồi hạ cánh xuống mặt đất.

Tịch Nhan đi tới trước mặt Hồng Đậu, nhìn trước nhìn sau, ngó trái ngó phải, từ đầu tới chân, quan sát mấy lần từ trong ra ngoài, mười ngón tay Hồng Đậu siết chặt, cúi đầu, luống cuống.

“Cần tôi luyện nhiều hơn.”

Tịch Nhan thờ dài, tiếng nói xa xôi theo gió đêm truyền vào tai Hồng Đậu, đột nhiên nàng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt ẩn chứa sự thất vọng ấy, tâm chột trảm xuống, môi giật giật, lại chẳng nói nên lời.

Tuy nàng chưa tới mức khôn khéo lão luyện, nhưng mắt nhìn người tương đối chuẩn, Vương Phi không phải vật trong ao, tâm tư kín đáo, ít người có thể sánh bằng.

Lúc này tiểu thư bảo nàng lui ra, trong lòng nàng lo lắng, bao giờ mới có thể rời khỏi đó, nàng luôn đứng chờ ở cửa, thấy tiểu thư nói chuyện với Tứ vương gia, dù không nghe được rành mạch từng câu từng chữ, nhưng vẫn nghe được đại khái, tình thâm ý trọng, cảm động cả người đứng nghe, trước kia quả thật tiểu thư từng có tình cảm với Tứ hoàng tử, nếu không biết mọi chuyện là do người bố trí từ trước, nàng tuyệt đối không nghi ngờ tấm lòng của tiểu thư dành cho Tứ hoàng tử, e rằng dù Tứ hoàng tử ý chí sắt đá đến mấy cũng bị tiểu thư làm cảm động thôi, bằng không, khoé miệng luôn tươi cười, sao một mỹ nam tử phong độ ngồi ngồi lại lớn tiếng quát Nhị tiểu thư như thế?

Lúc này, chính bản thân nàng cũng rất mâu thuẫn, rốt cuộc thái độ của tiểu thư với Tứ hoàng tử như thế nào? Tương tư suốt sáu năm trời há trong một chốc một lát đã tan biến? Nếu không có một chút tình cảm nào, sao những lời nói ra có thể chân tình khiến người ta cảm động đến vậy, càng lúc nàng càng không hiểu, nếu còn tình cảm, sao tiểu thư lại để Tứ hoàng tử và Nhị tiểu thư nằm chung một giường?

Nhưng điều khiến Hồng Đậu ngạc nhiên nhất không phải những thứ này, mà là tính toán của tiểu thư, chính xác tuyệt đối, có thể nói là một giọt nước cũng không lọt, tưởng rằng nói hộ đề Nhị tiểu thư có thể danh chính ngôn thuận ra vào tướng phủ, nếu thất bại, tình hình vẫn như lúc ban đầu, còn nếu thành công, lão gia cũng phải nhìn tiểu thư bằng con mắt khác, có thể quang minh chính đại đến chỗ Lý đại phu lấy thuốc, tiểu thư cố ý tiết lộ tin tức cho Nhị tiểu thư, rõ ràng muốn nàng ta đến phá rối, sao Tứ hoàng tử lại không tin lý do đó? Cho dù Tứ hoàng tử truy cứu chuyện này, tiểu thư có thể rũ hết trách nhiệm cho Nhị tiểu thư, đứng ngoài cuộc.

Từ nhỏ nàng đã hầu hạ Mạc Tịch Nhan, nên không bao giờ nghi ngờ trí thông minh của tiểu thư nhà mình, Nhị tiểu thư sở tác sở vi (hành động), sao nàng (Tịch Nhan) không biết, chẳng qua tiểu thư thiện lương, không thêm so đo mà thôi.

Hai người đó, một là người tiểu thư từng yêu, một là người thân của tiểu thư, tiểu thư còn hành động như thế, đối lại là người khác...

Hồng Đậu sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, đôi mắt sững sờ nhìn chằm chằm Tịch Nhan, nhất thời quên cả lễ giáo chủ tử.

“Biết mình sai ở đâu chưa?”

Mắt Hồng Đậu mở càng lớn, hoảng sợ, hai chân như nhũn ra, muốn quỳ xuống cầu xin, nhưng trong đầu lại vang lên một giọng nói, bình tĩnh, bình tĩnh, không thể quỳ xuống, không thể quỳ xuống.

Hồng Đậu hít sâu một hơi, buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại, mắt khép hờ, tỉ mỉ nghĩ lại một lượt mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Đến lúc này, Hồng Đậu đã nhận ra, người chấp tay đứng đằng trước này không còn là tiểu thư nàng đã hầu hạ bao năm qua, bao năm sớm chiều ở chung, nàng mới phát hiện mình chẳng hiểu gì về người.

“Nô tỳ không nên sơ xuất, vút lá trúc xuống đất, mang lại phiền toái cho Vương phi.”

Tịch Nhan ừ một tiếng, xem như vừa lòng với thái độ bình tĩnh lúc này của nàng, ánh mắt nhìn các vì sao xa xôi, dường như toàn bộ ánh sáng lúc ấy đều tụ lại trong mắt nàng, chiếu sáng đôi mắt đen láy của nàng, còn trong tròng hơn tất cả những ngôi sao trên bầu trời.

“Còn gì nữa không?”

Nàng xoay người, đôi mắt sâu thẳm nhìn Hồng Đậu đang cố tỏ ra bình tĩnh, không chỉ trích, không dò xét, càng không mang bất kỳ áp lực gì, chỉ là một câu hỏi bình thường đến không thể bình thường hơn.

Hồng Đậu cắn chặt môi, lúc mình gọi tiểu thư, nàng quay đầu lại trừng mắt nhìn mình một cái, nhưng nàng không hiểu vì sao tiểu thư lại lờ mờ mình.

“Hồng Đậu, ngươi biết quá ít, lại không cẩn thận, có một số việc, chỉ cần hơi vô ý sẽ chỉ còn con đường chết, Tứ hoàng tử là loại người nào, những năm gần đây, những thứ ngươi biết chẳng ít hơn ta, sân cao cung sâu, hẳn lại được thánh thượng sủng ái vô cùng, nếu không đủ thông minh, đã chết không dưới trăm nghìn lần. Hàng ngày lưu luyện chốn thanh lâu uống rượu mua vui, nhưng tiếng nói trong triều không hề thua kém thái tử, ngươi cho rằng các đại thần trong triều mất mủ hết à? Chuyện hôm nay, đến cùng Mạc Văn Phi có nhúng tay vào không, hẳn chắc chắn sẽ điều tra, ngươi như thế, quanh năm rơi vào vũng lầy, nên rất tỉnh táo, một tí thuốc mê chỉ có thể tạm thời khiến thân thể hần hờn mê, nhưng ý thức còn thanh tỉnh, chúng ta nói chuyện, mặc dù hẳn không thể đáp lại, không thể nhìn nhưng chưa chắc đã không nghe thấy, một người hôn mê sao có thể mở miệng được? Thành sự tại nhân, dù là người chết cũng không thể mất cảnh giác.”

Giọng nói bay bổng, gió thổi qua, từ từ tan đi như làn khói, giữa rừng hoa đào yên tĩnh, hoà vào trong gió, nhưng đối với Hồng Đậu thanh âm nhẹ nhàng bay bổng kia còn bền chắc hơn sắt thép, như một mầm cây bén rễ trong lòng nàng.

“Nô tỳ hiểu rồi, sau này nô tỳ sẽ nói ít làm nhiều, làm việc cẩn thận hơn.”

“Ta tin ngươi nên mới để ngươi tham gia vào chuyện hôm nay, nếu ngươi muốn đi theo ta, nhất định phải toàn tâm toàn ý với ta, tuyệt không có nửa điểm

nghe ngò, càng không được tự cho mình là thông minh, tùy tiện phỏng đoán ý nghĩ của ta, còn có, ta không cần một thuốc hạ mềm lòng với địch nhân, Mạc Vân Phi cầu người được người, được như ước nguyện, nên cảm tạ ta mới đứng, về phần Tử hoàng tử đối xử với nàng ta thế nào thì xem mệnh của nàng ta, việc đó liên quan gì đến ta?”

Khỏe miệng Tịch Nhan hàm chứa nụ cười, vân đạm phong khinh, không liên quan đến mình, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, dù Hạ Thiên Thần vì áp lực mà cười nàng ta, sợ là thái độ cũng như vứt bỏ đôi giày rách, cả đời này, trừ khi xuất hiện kỳ tích, bằng không, nàng ta tuyệt đối không được hạnh phúc.

Hồng Đậu nghe xong, trên gương mặt xinh đẹp cũng lộ ra nụ cười, từ nhỏ tới lớn, ý vào thân phận con vợ cả Nhị tiểu thư mọi nơi mọi lúc nhằm vào tiểu thư, hôm nay chẳng qua tiểu thư nhà nàng chỉ gây ông đập lưng ông, để Nhị tiểu thư đạt được ước nguyện, về phần kết quả, liên quan gì đến nàng.

“Lời của Vương phi, Hồng Đậu xin ghi tạc trong lòng.”

“Vậy thì tốt.”

Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn màn đêm đã tờ mờ sáng, bầu trời đầy sao, có sáng ngời có âm đạm, có lớn, có nhỏ, nàng cười, dang rộng hai tay:

“Nghe nói ở sâu trong rừng đào có một ôn bích tuyến tự nhiên, hôm qua cả người toàn nước canh mới tắm qua một lần.”

Tịch Nhan cúi đầu, ngửi mùi trên người mình, cau mày:

“Phải tẩy hết mùi nước canh trên người thôi.”

Tịch Nhan cười chạy lên đằng trước, Hồng Đậu đuổi theo sau, thở hắt hắt, đầu óc cũng không tỉnh táo lắm, trong đầu nghĩ đến vấn đề thì hỏi luôn thành tiếng.

“Lúc này Vương phi thâm tình thăm thiết với Tử hoàng tử, nếu bị Vương gia nghe thấy thì sao?”

Tiểu Bạch nghe thấy sẽ làm gì? Tịch Nhan tưởng tượng ra cảnh hấn cắn cổ mình, mạnh mẽ, không chút lưu tình.

“Ồ Thánh Vũ Lâu giương cao gối êm, lại có Trương Tư chăm sóc, chắc hẳn đang ngủ say, làm sao nghe thấy được?”

Tận đáy lòng, nàng không thích giả thiết này, tên gốc kia mà nghe thấy nàng nói những lời đó, chẳng kiềm chế được đâu, thế nào cũng nước mắt và nước mũi giàn giụa xông đến, kéo tay nàng, càn quấy một trận.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chỉ Mành Treo Chuông

Trong cơn mơ hồ, Hạ Thiên Thần cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cả người giống như bị đặt trên đồng lửa, toàn thân nóng ran vô cùng khó chịu. Trước ngực giống như có ngàn vạn con côn trùng ngo ngoe, thế tới hung mãnh, ba đào quay cuồng, phá hủy từng tầng phòng hộ, hấn muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng ngàn cân. Hấn mơ màng muốn ngủ, nhưng cả người nóng ran khiến hấn không thể ngủ được.

Mạc Vân Phi nằm trên người Hạ Thiên Thần, hai người có cảm giác giống nhau, nóng ran bất an, nàng giật giật thân thể, nhẹ nhàng rên rỉ, mang theo nồng đậm ham muốn, kiều mỹ ôn nhu dù là nam tử hấn thiết cốt boong boong cũng mềm ra như nước.

Oanh một tiếng nổ, Hạ Thiên Thần cảm thấy đại não căng như dây cung đã bị kéo đứt, đại não một mảnh hỗn loạn, căn bản không biết đang ở phương nào, lại nhạy cảm nhận thấy có cái gì đó không đúng, cau mày, cơn mơ sinh ra về u sầu, năm ngón tay khép lại, muốn phá hết thảy trói buộc trong cơ thể. Hấn cố mở mắt, nhưng dù cố cỡ nào cũng không làm được, chỉ bằng một nghị lực báo cho mình, giờ này khắc này, hấn tuyệt không thể làm ra chuyện cảm thù, hại mình.

Cảm giác nóng nực trên người càng mãnh liệt rõ ràng, cộng thêm tác dụng của thuốc mê hôn, Hạ Thiên Thần – ý thức càng ngày càng mơ hồ, giật giật chân, cảm nhận rõ được xúc cảm trắng mịn, rõ ràng cũng nóng nực như mình, lại khiến hấn cảm thấy vô cùng thoải mái, hấn không nhịn được cọ xát mấy cái, phía dưới dục hỏa đã tần lâm biên giới. (trên bờ vực của biên giới)

Mạc Vân Phi không hơn tỉnh táo hơn Hạ Thiên Thần là bao, lúc này ý thức nàng mơ hồ, hoàn toàn cọ xát theo bản năng. Hoi thở của nam tử phía dưới kích thích từng tế bào trên người nàng gào thét, lao đến, hạ thân một trận sóng ngầm bắt đầu khởi động, nàng không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhào tới, mạnh mẽ cắn thân thể của Hạ Thiên Thần.

Hai người vốn không một mảnh vải, trúng mê hôn được, hai chân quấn giao. Tư thế đó không mấy người chống cự nổi, cộng thêm giờ phút này ý thức hai người đã mơ hồ không rõ, lại trúng xuân dược, Hạ Thiên Thần dù biết có gì đó không đúng, nhưng không thể đề nén được cơn thủy triều mãnh liệt

trào dâng. Chỉ nghe một tiếng gầm nhẹ, Hạ Thiên Thần lật ngược Mạc Vân Phi lại, không hề thương tiếc hôn xuống, không có bất kỳ màn đạo đầu nào đã tiến vào.

Sắc trời không rõ, hai thân thể trên giường giao triền chung một chỗ, triền miên không nghỉ, không có tình cảm, chỉ có phát tiết, chẳng biết lúc nào sẽ nghỉ ngơi.

“Không biết Nhan Nhan mà thấy cảnh này sẽ có phản ứng gì?”

Ngoài cửa sổ, một nam tử thân tử y mang mặt nạ bạc, xuyên thấu qua cửa sổ mở rộng liếc mắt nhìn giường hẹp không ngừng đung đưa. Hắn ngẩng đầu nhìn các vì sao trên trời, khoé miệng khẽ cong lên, khuôn mặt giãn ra, thậm chí mang theo ý cười, tâm tình rất tốt, vô duyên vô cớ có phản biến hoá kỳ lạ.

Rừng hoa đào yên tĩnh, cỏ cây xanh tươi, Ôn Bích Tuyền là loại ôn tuyền tự nhiên lộ thiên, quanh năm không đóng băng. Sương mù dày đặc lượn lờ, hoa đào nhẹ rơi như đang nhảy múa, từng cánh hoa bay lá tả trong suối nước nóng, trông rất đẹp mắt.

“Hong Đậu, thật thoải mái, người không nghịch nước với ta ư?”

Trời vừa hừng sáng, mặt trời mới mọc còn chưa thay thế được vàng trắng kia, Tịch Nhan quay lưng về phía Hồng Đậu, tóc đen như mực xõa xuống, lúc đang cười, một đôi tay như bạch ngọc, bóng loáng óng ánh. Trên cánh tay còn vương cánh hoa đào đỏ tươi, bọt nước lỏng lánh, nương theo da thịt như ngọc lẫn nửa nhỏ vào trong ôn bích tuyền, nước da trắng như tuyết đó, như được tráng một lớp men màu ngọc lưu ly, trong suốt sáng rực lên, toàn thân bóng loáng, không nhiễm chút bụi bặm nào. Tiếng cười kia, còn êm tai hơn tiếng nước chảy, trong trẻo như tiếng chuông bạc, chiếu rọi làm sáng bừng cả màn đêm tăm tối, Hồng Đậu nhìn mà ngẩn ngơ.

Nàng hầu hạ tiểu thư từ nhỏ, làm sao chưa thấy bộ dáng tiểu thư lúc tắm rửa. Nhưng lúc này, nàng cảm thấy có chỗ nào đó không giống với lúc trước. Suy nghĩ nghiêm cẩn (nghiêm túc, cẩn thận) tỉnh tã, cách xử sự quyết tuyệt, lúc nói chuyện lộ rõ sự tiêu sái, tự tin, ung dung, đây không phải là tiểu thư nhàn nhai lùi bước khắp nơi như trước, nhưng càng khiến người khác tin phục, giống như một vật sáng, trong bóng đêm u tối, vẫn chói mắt như cũ.

“Sắc trời không còn sớm, Vương Phi nên tắm nhanh lên, về sớm một chút, nếu Vương gia thức dậy không thấy Vương Phi, sẽ náo loạn.”

Hồng Đậu cung kính trả lời, quả nhiên thấy động tác của Tịch Nhan nhanh hơn, Hồng Đậu cười ra tiếng: “Vương Phi không sợ trời không sợ đất, có gì sợ Vương gia như thế?.”

“Nha đầu chết tiệt kia dám cười ta, không muốn sống nữa.”

Tịch Nhan vùng vẫy, dùng sức đánh vào mặt nước, trong khoảnh khắc, bọt nước văng khắp nơi, cả cơ thể ngửa ra sau, hất nước về phía Hồng Đậu, da thịt trắng nõn như bạch ngọc, đôi bông đào ẩn hiện trong làn nước, xứng với hoa đào kiều diễm, cho dù là Liễu Hạ Huệ cũng không thể chống lại được sự quyến rũ này,

Hạ Dạ Bạch rời khỏi phòng nhỏ, đang chuẩn bị trở về, đi ngang qua rừng hoa đào lại nghe thấy tiếng cười quen thuộc. Trong lòng hắn đột nhiên kích động, ở ngọn núi đằng sau Vương Phủ, sâu trong rừng đào có một ôn tuyền tự nhiên lộ thiên, gọi là Ôn Bích Tuyền. Nhớ đến trong rừng đào yên tĩnh vô cùng quý dị đột nhiên xen lẫn tiếng cười vui vẻ, gió lốc chợt xuất hiện, từ y nhẹ nhàng, dưới chân người mang mặt nạ ngân bạch kia như sinh gió, giống như một con báo đi săn trong đêm tối.

Hạ Dạ Bạch đứng dưới tàng cây của một gốc đào to lớn. Đôi mắt đen thâm thúy dưới mặt nạ chăm chú nhìn bóng lưng đẹp đẽ ấy, chủ nhân của nó đột nhiên xoay người, da thịt trước ngực một mảnh tuyết trắng, nõn nà như bạch ngọc, không có chút tỷ vết. Đôi nhũ hoa ngạo nghễ, dưới bầu trời đêm sáng bóng hấp dẫn. Chẳng qua chỉ đứng một chỗ, nhìn một động tác vô tình của nàng lại khiến hắn sinh ra cảm giác nóng rực chưa từng có. Cảm giác này không xa lạ, nhưng lần đầu tiên mãnh liệt đến thế, chết tiệt hắn không kiểm chế nổi.

Thân ảnh kia như du long vẫy vùng trong nước, nhàn nhã rong chơi, tóe lên từng đợt bọt sóng. Giờ phút này, hắn hận mình không thể biến thành nước, kẻ sát cơ thể nàng, trực tiếp thưởng thức vẻ đẹp của nàng. Hắn muốn lao ra ngay lập tức, bắt lấy nàng, vờn vàng giam nàng trong lồng ngực của mình, đặt nàng ở dưới, biến nàng thành người của hắn, để vẻ đẹp mỹ lệ của nàng chỉ vì mình mà nở rộ, biến nàng nhỏ lại, cất vào túi của mình, không để cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy vẻ đẹp của nàng.

Giờ khắc này, hắn rất hận mình giả ngốc, nếu không phải như vậy, nàng đã sớm là nữ nhân của mình, Hạ Thiên Thần cũng không dám đánh chủ ý gì với nàng. Mỹ nhân ngay trước mặt, chỉ có thể nhìn lại không thể ăn, coi như Hạ Dạ Bạch đã hiểu đây là cảm giác gì.

Trong nước Tịch Nhan ngừng lại, ngửa đầu, đưa tay nhẹ nhàng vén sợi tóc đen như mực của mình, phảng phất như tiên nữ chốn thiên cung. Hạ Dạ Bạch cảm thấy phía dưới đốt người, hai mắt mở thật to, giống như muốn đem thân ảnh kia khắc sâu vào vào mắt mình mình, không nhận được nuốt nuốt nước miếng.

Nữ nhân đáng chết dám nhiều lần câu dẫn hắn, một ngày nào đó hắn muốn sanh thôn hoạt bác (*ăn sống nuốt tươi*) nàng, cho nàng biết mùi lợi hại. Giấy phút này hắn hoàn toàn quên mất thân phận của mình là khách không mời mà đến. Kẻ hắn muốn, hắn nhìn trúng cho đến bây giờ chưa ai thoát được, bất quá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Ai?”

Nước gọn vũng vàng, một mảnh an tĩnh, Tịch Nhan nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía, lộ rõ vẻ đề phòng, quát lớn một tiếng.

“Vương Phi, không có ai cả.”

Hồng Đậu xoay người, không gian im ắng, không một bóng người.

Tịch Nhan liếc Hồng Đậu: “Ném y phục qua đây.”

Lúc nàng bơi lội trong nước, có một ánh mắt nóng rực khiến lưng nàng nóng lên. Nàng cho là mình cảm nhận sai, nhưng tiếng động vừa phát ra kia, nàng tuyệt đối không nghe lầm.

Tịch Nhan từ trong nước nhảy lên, thân hình mảnh mẽ, phiêu như du long, bọt nước văng bốn phía, bao quanh nàng. Long Nữ dưới nước cũng chỉ đến thế mà thôi. Nàng vươn tay, bắt lấy xiêm y Hồng Đậu ném qua, nhanh chóng khoác lên người, tất cả chỉ trong chớp mắt.

Hạ Dạ Bạch sững sờ đứng đó, ngơ ngác nhìn mỹ nhân dưới ánh trăng. Mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng làn da trắng hơn tuyết, đường cong linh lung kia, thân thể mềm mại như hoa mai, động tác xoay tròn giữa cơn mưa hoa, còn ưu mỹ hơn bất kì màn múa nào trên thế gian, dù Hằng Nga có ở đây cũng tự ti, mặc cảm.

“Nếu không hiện thân, đề ta tìm ra, cẩn thận con mắt của người.”

Màn đêm che giấu, không nhìn rõ thân ảnh đứng cạnh ôn tuyền, hấn cau mày, rửa thềm một tiếng. Sao hấn có thể quên mất, vương phi của hấn đâu phải người thường, trong đêm tối còn nhạy hơn cả cú mèo, dù là một ít gió thổi cỏ lay cũng phát hiện ra. Suy nghĩ trong chốc lát, Tịch Nhan đã đi về phía này, giờ phút này muốn trốn thì không kịp nữa rồi. Nếu đề nàng phát hiện, mình không thể che giấu được nữa?

Dưới mặt nạ, đôi mắt lãnh ám sâu thẳm xẹt qua tia bối rối, không biết là lo lắng mặt nạ của mình bị vạch trần, hay là lo lắng giai nhân vì có đó mà bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cái Khó Ló Cái Khôn, Sở Sàng

“Nhan Nhan.”

Đương lúc chỉ mảnh treo chuông, Hạ Dạ Bạch đột nhiên nhảy ra từ trong bụi cây, lao về phía cổ của Tịch Nhan, hai chân quấn lấy vòng eo mảnh mai như liễu của nàng, hai tay ôm lấy cổ nàng, cầm tựa trên hõm vai nàng, y như gấu koala treo ngược trên người nàng. Tư thế kia muốn bao nhiêu nguy hiểm có bấy nhiêu nguy hiểm.

Trong lòng Tịch Nhan lo cho hấn nên không chú ý, tùy ý để Hạ Dạ Bạch ôm, hai mắt vẫn dò xét bốn phía, giống như đang tìm thứ gì đó. Nhưng một lúc sau, dường như bóng người, ngay cả bóng chim thú cũng không có, nàng liền an tâm, có lẽ tiếng động ban nãy do Tiểu Bạch tạo ra.

“Nhan Nhan, người người thơm quá a.”

Cầm Hạ Dạ Bạch ghé lên cổ Tịch Nhan, ngửi ngửi, cả người hấn đổ về phía trước, khiến cơ thể hai người dính chặt lấy nhau, miệng dán lên lớp áo mỏng ướt đầm trên vai nàng. Dưới mặt nạ bạc, đôi mắt thâm thúy đen láy lóe lên sắc côi sắc nhàn nhạt, kiêu diễm không sao tả nổi.

Xúc cảm tê dại ấy khiến cả người Tịch Nhan khẽ run lên, giống như bị điện giật vậy. Khi nàng hoàn hồn lại, mới phát hiện ra tư thế hai người lúc này quá mức ái muội, khiến nàng liên tưởng đến tư thế cưỡi ngựa chiếu trên ti vi. Hai người bây giờ gần như không một khe hở, nếu nàng bị hấn đè lên thì... đúng là cùi khô bốc lửa, đồng hoang bùng cháy.

Tịch Nhan càng nghĩ, tim đập càng nhanh. Nàng cắn chặt môi, vành tai không khỏi nóng lên, rõ ràng trên người chỉ mặc một lớp trung y mỏng nhưng sau lưng toát mồ hôi lạnh.

“Nhan Nhan, sao lỗ tai người đỏ thế?”

Hạ Dạ Bạch tiến lại gần vành tai nàng. Hai mắt nhìn đắm đắm giống như muốn đục thủng một lỗ trên đó vậy. Hơi thở ấm áp vờn quanh cái cổ tuyết trắng, cả người Tịch Nhan bắt đầu run rẩy, bên tai càng đỏ lợi hại, nàng hoảng hốt nên không phát hiện ra trong giọng nói non nớt ấy xen lẫn vài phần trêu đùa.

Hồng Đậu đứng đằng sau, nhìn thấy cảnh này, thiếu chút nữa cười ra tiếng, bèn cuống quýt che kín miệng, nhưng trên mặt không giấu được ý cười.

Ánh trăng mờ lung, các vì sao dần biến mất, bốn phía sương mù dày đặc bao phủ cơ thể hai người. Dù không nhìn rõ vẻ mặt của tiểu thư lúc này, bất quá Hồng Đậu có thể tưởng tượng ra. Hai gò má ửng đỏ, giống như đoá hoa đào xinh đẹp động lòng người, xấu hổ y hệt tiểu cô nương chưa hiểu sự đời. Trên thế gian này, chắc chỉ có Vương gia mới trị được tiểu thư.

“Sao người lại tới đây?”

Suy nghĩ của Tịch Nhan rối loạn, tim đập thình thịch. Nàng bối rối đẩy Hạ Dạ Bạch ra. Khí lực của nàng vốn lớn, giờ phút này lại càng không phân biệt được nặng nhẹ, chỉ nghe ai u một tiếng, cả người Hạ Dạ Bạch ngã trên mặt đất, lòng bàn tay mới ma sát nhẹ với cỏ dại đã chảy máu.

“Nhan Nhan, người thật hung dữ.”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu, đôi mắt đáng thương nhìn Tịch Nhan, hít hít đầu mũi, miệng mân mê, dáng vẻ kia giống như Tịch Nhan là người đã phạm phải tội ác tày trời.

“Ai bảo người —” dựa vào gần như vậy.

Tịch Nhan đang định trách cứ hần một phen, nhìn thấy vết máu trên cánh tay trắng nõn, sắc mặt trầm xuống, vội vàng chạy tới: “Ngã ở đâu? Sao lại chảy máu? Rất đau đúng không?”

Nàng chăm chú quan sát vết thương của hần, đồng thời tự trách vì hành động lúc nãy của mình.

“Không phải rất đau.”

Hạ Dạ Bạch cười cười, kéo bàn tay Tịch Nhan đang nắm lấy tay mình, hần nhào tới, áp nàng trên bãi cỏ.

“HẠ DẠ ——”

Tịch Nhan không hiểu chuyện gì, bởi vì lo lắng đến vết thương của Hạ Dạ Bạch nên không dám giẫy dụa quá mức. Đang định mở miệng bảo hần đứng dậy, lại thấy mặt nạ màu bạc kia càng ngày càng tiến lại gần mình. Trên mặt hơi lạnh, đôi môi bị cánh môi mình nghĩ đến bấy lâu nay che kín. Từ khi trọng sinh đến nay, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác này, không muốn gì hết, không nhớ nổi điều gì, chỉ biết mở to mắt.

Đây là nữ nhân duy nhất khiến hần này sinh dục vọng, nghĩ đến những lời nàng vừa nói với Hạ Thiên Thần, nhớ đến dáng vẻ nàng nép vào trong ngực hần, trong lòng hần bùng lên một ngọn lửa vô danh. Hần muốn hung hăng trừng phạt nàng một phen, không ngờ môi nàng ngọt đến thế, giống như máu của nàng, tinh khiết, ngọt ngào, đủ để ức chế một phần ngọn lửa kia. Chẳng lẽ môi của nữ nhân đều ngọt thế sao? Không trách được Tiêu Kiếm cả ngày ôm rượi, chìm đắm trong men say ôn nhu hương.

Tịch Nhan nằm trên mặt đất, cánh tay còn giờ trong không trung, không nhúc nhích.

Động tác của Hạ Dạ Bạch vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng mút vào, ôn nhu gặm cắn, tìm tòi và thử dò xét. Đầu lưỡi khẽ liếm nhẹ bờ môi nàng, hút lấy tất cả những thứ ngọt ngào nhất trong miệng nàng. Đôi mắt ấy sạch sẽ thuần khiết, chỉ liếc một cái có thể thấy hết tâm tình ẩn giấu trong mắt nàng, con người sâu thẳm lộ lên vẻ đặc ý tà ác, nở nụ cười vô cùng thoả mãn.

Đứng ở một bên, Hồng Đậu suýt nữa hét lên. Nhìn hai người say sưa hôn nhau trên mặt đất, nàng siết chặt tay, cả người nóng lên, ai bảo Vương gia không hiểu thiên địa âm dương, thế cái nàng nhìn thấy bây giờ là cái gì?

Bất quá giữa chốn hoang vu này, sương mù giá lạnh, liệu tiểu thư nhà nàng có thể chịu nổi không?

Cảm giác điện giật càng dữ phát mãnh liệt, Tịch Nhan cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, toàn thân như nhũn ra, không có một chút khí lực nào. Rõ ràng đang nằm trên mặt đất, nhưng nàng lại thấy cả cơ thể nhẹ nhàng bay bổng, như đang đắm trên mây.

Hô hấp của hai người càng dồn dập. Người phía dưới hai mắt mê ly, gò má nở hoa, quyến rũ động lòng người. Khoé môi Hạ Dạ Bạch nhếch lên, con người sâu thẳm sáng ngời, so với ô nha ăn được thịt béo còn đặc ý hơn.

Tách đôi nàng ra, nơi tư mật của hai người gần như hoà làm một, vật nào đó cứng ngắc nóng rực, đột nhiên Tịch Nhan tỉnh táo lại, không dám dùng sức đẩy mạnh Hạ Dạ Bạch như vừa nãy, chỉ đẩy nhẹ, ngẩng đầu: “Hạ Dạ Bạch, buông ta ra.”

Tịch Nhan thở hổn hển, hít vào một hơi thật sâu cuốn theo không khí đầy hơi ẩm, tươi mát vô cùng.

“Ta không, ta không.”

Hạ Dạ Bạch nhất quyết không buông, úp mặt vào bộ ngực đang phập phồng, hai tay vòng qua eo nàng, khoé miệng gần như kéo đến mang tai, cổ ý cợt cợt y phục của nàng.

Lúc này tình huống khẩn cấp, y phục của Tịch Nhan vốn chỉ tùy tiện khoác lên người, Hạ Dạ Bạch cợt xát mấy cái, cổ áo liền mở ra, lòng bàn tay lạnh như băng mang theo cái kén rất dày sờ lên làn da trắng như tuyết, một đường xuống phía dưới, nụ cười trên mặt càng lúc càng quý dị.

“Nhan Nhan, sao chỗ này của người to thế?”

Khẩu khí kia muốn bao nhiêu ngây thơ có bấy nhiêu, nói xong, hần cúi đầu nhìn ngực mình, cổ ý vuốt ve mấy cái, ho mấy tiếng. Dưới mặt nạ lạnh như băng giống như đang cười, thanh âm thuần hậu trầm thấp tựa như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, treu ghẹo lòng người.

Tịch Nhan gắt gao nhìn chăm chăm cái tay đang sờ ngực mình, thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng. Nàng cuống quýt cắn chặt môi, hai gò má diễm lệ như ánh ban mai, trong lòng vừa tức giận vừa có cảm giác bị đùa giỡn.

“Hạ Dạ Bạch, ngươi muốn chết.”

Rõ ràng phải hung thần ác sát, nhưng lời vừa thốt ra giống như đang làm nũng, không có nửa điểm uy hiếp.

Hạ Dạ Bạch cười hắc hắc hai tiếng, không thuận theo, đề lên người Tịch Nhan, cắn nhẹ vành tai nàng, hé miệng ngậm lấy. Tịch Nhan sững sốt đương trường, quên cả giấy dựa, gương mặt nóng lên. Hắn cười cười, dùng sức mút một chút, cảm giác toàn thân phảng phất tập trung tại một chỗ, Tịch Nhan không nhịn được khẽ rên thành tiếng, bên kia, nụ cười trên mặt hắn càng đắc ý.

Làn nước yêu kiều lần lần từng giọt sũng, đôi mắt sâu thăm thẳm như nhuộm màu cánh vạt, trở nên đẹp lạ thường.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch ghé sát cổ nàng, kêu một tiếng, Tịch Nhan rùng mình, suýt nữa tức điên người.

“Tiểu Bạch!”

Tịch Nhan rống lớn: “Hơn nửa đêm, sao ngươi chạy ra đây? Những thứ này ngươi học được ở đâu?”

Mấy ngày trước, ngày nào nàng cũng ngủ chung giường với Tiểu Bạch, không hề thấy hắn lộn xộn nửa điểm. Sao hôm nay lại giống hệt dã thú động tình, gặp người thì cắn, lại còn xé y phục của nàng, sờ ngực nàng, nếu không phải nàng kịp thời cản lại, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Hạ Dạ Bạch buông tay, rụt cổ lại, cúi đầu, sợ hãi đến độ sắp khóc: “Nhan Nhan, ngươi đã nói không hung ta.”

Nghĩ đến những động tác hắn vừa làm với mình, nghĩ đến hắn từng làm như thế với nữ nhân khác, trong lòng Tịch Nhan bùng bùng lửa giận, hạ quyết tâm: “Không nghe thấy ta hỏi ngươi cái gì sao?”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Tịch Nhan một cái, sau khi tiếp xúc với ánh mắt của nàng, giống như con thỏ bị kinh hách, lập tức cúi đầu: “Ta đang ngủ, thì nghe thấy trong tướng phủ ầm ĩ, sau đó có rất nhiều người lên núi. Ta cũng đi theo họ đến nhà gỗ nhỏ, thì thấy Tứ hoàng huynh và gà rừng kia, hai người không mặc quần áo, ôm chặt lấy nhau. Tứ hoàng huynh chính là làm thế này với gà rừng, ta thấy bộ dáng gà rừng giống như rất thoải mái, vì thế ta mới ——”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Diễn Viên Xuất Sắc Nhất

Tất nhiên Tịch Nhan không tin, chẳng qua nàng chỉ chúc cho Hạ Thiên Thần và Mạc Vân Phi loại thuốc mê hồn bình thường thôi, không có tác dụng kích tình. Sờ dĩ coi hết y phục hai người, bất quá để gây hiểu lầm, dù hai người chưa gao nấu thành com, thì sự trong sạch của Mạc Vân Phi đã bị hủy, đích nữ của Tề tướng đáng ngàn vàng, cho dù là Tứ hoàng tử được sủng ái nhất, lẽ nào hắn dám nguy hiểm để nuốt lời?

Trước khi nàng và Hồng Đậu rời đi, rõ ràng hai người bọn họ còn hôn mê bất tỉnh, sao có thể phát sinh quan hệ, nhưng đang êm đẹp, lẽ nào Tiểu Bạch lại nói dối nàng ư?

Mang theo nghi vấn, Tịch Nhan nhanh chóng mặc quần áo vào, lôi kéo Hạ Dạ Bạch không tình nguyện và đang sợ hãi đi. Hồng Đậu cả kinh, theo sát phía sau. Thời điểm ba người trở lại nhà gỗ nhỏ, người đứng đây trước cổng, trên tay cầm đuốc, có kẻ cầm đèn lồng, thuần một màu y phục xanh đen, vừa nhìn đã biết ngay là gia đình của tướng phủ. Nhiều người tụ tập chung một chỗ, châu đầu ghé tai, không nghĩ cũng biết đang thảo luận cái gì đó. Đồng người thế này, với bộ dạng đó, Hạ Thiên Thần kia có chạy đằng trời.

Tịch Nhan quay đầu nhìn đôi mắt sáng của Hồng Đậu đang tròn, khoé miệng khẽ nhếch lên. Quả nhiên nàng ta bị dọa đến, ánh mắt nàng từ từ khép lại, ném cho nàng ta một ánh mắt khích lệ và cảnh cáo.

Hình như sự việc có đôi chỗ phát triển ngoài dự đoán của nàng rồi, Tịch Nhan cúi đầu, hàng mi dài che khuất mũi nhọn trong mắt, dù như thế, nhất định nàng sẽ không để mình hăm dọa trong vòng nước xoáy này.

“Vương gia, hoá ra người ở đây.”

Tương Tư chạy ra từ cửa nhỏ của nhà gỗ, nhìn thấy Hạ Dạ Bạch bị Tịch Nhan kéo tay, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này Vương gia kêu khát nước, nàng đi rót nước cho người. Nhưng đến khi nàng bưng chén trà vào lại không thấy bóng dáng Vương gia đâu cả, thiếu chút nữa khiến tim nàng nhảy ra ngoài. Nếu Vương gia có chuyện gì, tiểu thư tuyệt đối không tha cho nàng.

Nàng tìm khắp Thính Vũ Lâu mấy lần, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Vương gia. Sau đó, trong tướng phủ bắt đầu ầm ỉ, lão gia dẫn theo một đám gia đình cầm đuốc trên tay, vội vã trèo lên núi. Nàng không nghĩ nhiều, lập tức theo tới đây, cùng mọi người xông vào phòng trong, không ngờ thấy một màn kia.

Tứ hoàng tử này luôn khoác lác tài hoa hơn người, hoá ra cũng chỉ là đồ hạ lưu bại hoại, rõ ràng không thích Nhị tiểu thư, lại lên giường với nàng ta. Nàng khinh thường, không biết lúc trước tiểu thư coi trọng hẳn ở điểm nào, ngó trong phòng không có Vương gia nên chạy ra ngoài.

“Vương Phi, là nô tỳ không chiếu cố tốt Vương gia.”

Không đợi Tịch Nhan trách cứ, Trương Tư phúc thân, tự nhận lỗi về mình. Tuy hiện giờ Vương gia không sao cả, nhưng lúc trước tiểu thư đã phân phó, bảo nàng ở Thính Vũ Lâu cẩn thận hầu hạ Vương gia, nếu không phải do mình sơ sót, Vương gia sẽ không nửa đêm nửa hôm chạy đến chỗ này.

“Bên trong thế nào?”

Tịch Nhan ngẩng đầu nhìn phòng chính, so với lúc này sáng hơn nhiều. Giờ phút này, đằng chân trời không còn thấy tung tích vàng trắng lạnh lẽo đâu nữa, không trung tối tăm, mờ mờ ảo ảo loé lên một tia sáng, sắp đến bình minh.

“Lão gia ở trong phòng. Nhị tiểu thư luôn muốn gả cho Tứ hoàng tử, cuối cùng đã được như nguyện.”

“Thật không?”

Tịch Nhan bước về phía trước mấy bước, đứng trên bậc thang, liền nghe được giọng nói từ bên trong truyền ra, có chút nghẹn ngào, đứt quãng.

“Ngươi hủy sự trong sạch của ta —— vậy mà định bỏ đi như thế?”

Không hổ là Mạc Vân Phi được nuông chiều, có lẽ lúc này trong lòng Hạ Thiên Thần hận không thể lột da, uống máu nàng ta. Dù sao cũng là hoàng tử duy nhất trong vương triều Lưu Ly có lực lượng sánh ngang thái tử, thế mà Mạc Vân Phi ở bên trong dám lớn tiếng nói chuyện như thế.

“Mạc Vân Phi, ngươi còn có mặt mũi nói ra những điều này. Nếu không phải ngươi thiết kế, vì sao ta sẽ chạm vào ngươi? Chuyện này muốn trách chỉ có thể trách chính ngươi, tương ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi chắc, quả thực nằm mơ. Cho dù nữ nhân trong thiên hạ này chết hết, ta Hạ Thiên Thần dù lấy một nữ tử thanh lâu cũng không lấy ngươi làm thiếp.”

Hạ Thiên Thần chán nản, giận dữ hét lên, hoàn toàn không có dáng vẻ phong lưu thân sĩ thường ngày, không biết giờ phút này hẳn còn cười nổi không.

Sau đó hình như Mạc Ngôn An lên tiếng nói mấy câu, giọng nói không lớn nên không nghe rõ, có lẽ là nhận lỗi, rồi dùng thân phận Tể tướng gây sức ép với Hạ Thiên Thần.

“Nhan Nhan, ngươi xem, ta đâu có lừa ngươi.”

Hạ Dạ Bạch vọt đến trước mặt Tịch Nhan, một tay chỉ vào cửa sổ mở toang, một tay kia kéo tay nàng, đặc ý thiếu chút nữa cười thành tiếng.

“Tứ hoàng huynh không biết ánh mắt thế nào, nhiều nữ nhân như vậy, lại chơi hôn nhẹ với gà rừng.”

Tịch Nhan hoài nghi nhìn Hạ Dạ Bạch, thấy dáng vẻ ghét bỏ kia, chợt cảm thấy buồn cười. Mạc Vân Phi mặc dù so ra kém Mạc Tịch Nhan, cũng là mỹ nhân trung đẳng, dung mạo điểm lệ. Nếu nàng ta biết mình bị một tên gốc ghét bỏ, không biết sẽ có phản ứng gì.

“Vẫn là Nhan Nhan nhà ta tốt nhất, thơm thơm, ôm rất thoải mái, chỗ này rất ngọt a.”

Hạ Dạ Bạch chỉ vào môi nàng, là lưỡi, liếm liếm miệng, một bộ ý đồ vạ tăn*, nhìn Tịch Nhan vừa xấu hổ vừa ảo não, sắc mặt chuyển hồng, vỗ vỗ ót hán: “Còn nói như thế nữa, sau này xem ta có để ý đến ngươi nữa không?”

(ý đồ vạ tăn: chưa thỏa mãn)

Bị một kẻ gốc đùa giỡn không sao cả, ngươi không thể mắng hán, cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Nhưng ngươi vì mấy câu trêu đùa của hán mà đỏ mặt tía tai, điều này khiến nàng không thể chịu được.

“Đừng đứng đờ ra ở đây nữa. Trương Tư, ngươi xem chừng Vương gia. Hồng Đậu, ngươi theo ta vào.”

Tịch Nhan nhò giọng phân phó mấy câu, còn chưa đi mấy bước, liền bị Hạ Dạ Bạch giang tay ngăn cản, đâm sầm vào ngực hán.

“Tứ ca ở cùng một chỗ với gà rừng, ngươi còn không hết hy vọng, ngươi muốn đi vào, ta cứ không cho ngươi vào đấy. Nếu ngươi muốn vào trong, phải dắt cả ta đi cùng.”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn Tịch Nhan, rất có ý không đạt được mục tiêu quyết không buông tay.

“Trương Tư, vào cùng chúng ta thôi.”

Chẳng qua, nàng muốn nói giúp mấy câu, để Mạc Vân Phi được như nguyện, nhân tiện diễn trò cho Mạc Ngôn An nhìn, tranh thủ hào cảm của y. Sao Tiểu Bạch khẩn trương đến thế, bất quá bình tĩnh xem xét lại, thấy hẳn để ý mình đến vậy, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy vui sướng.

Tịch Nhan đi đằng trước. Những người kia đã trông thấy thân thủ của nàng, không ai dám tiến lên ngăn cản, một đường không trở ngại.

Trên bàn, những món ăn tinh xảo đã nguội ngắt, trong không khí còn vương lại hương thơm nồng của rượu, quả nhiên rượu chưa say người tự say.

“Ta nói rồi chuyện này không liên quan đến ta. Ta nghe nói người và con tiện nhân Mạc Tịch Nhan kia ước hẹn ở đây mới chạy tới. Không biết tại sao người té xỉu, cái gì mà thần tiên tủy, cái gì mà thuốc kích tình. Ta thấy căn bản là Tứ hoàng tử không muốn chịu trách nhiệm nên tìm cớ khoái thác, chuyện đã phát sinh, Tứ hoàng tử nhất định phải chịu trách nhiệm với Vân Phi.”

Tịch Nhan hơi mím môi, che giấu nụ cười có chút hả hê khi người gặp họa, mắt tiếp buông xuống, lông mi rung động, cắn chặt môi, làm cho người khác có cảm giác đầm đìa bi thương, liều trong gió khiến người thương tiếc cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Tứ hoàng tử, tỷ tỷ.”

Tịch Nhan vén rèm lên, bước từng bước nhỏ, chậm chậm tiến vào. Khi đôi mắt trong veo nhìn thấy Mạc Vân Phi ngồi trên giường bỗng trở nên tối rằm, thân thể không kiềm chế được run rẩy, cước bộ phù phiếm, vội vàng lui về phía sau hai bước, nếu không phải Hồng Đậu kịp thời đỡ lấy, suýt nữa ngã trên mặt đất.

Trên giường Mạc Vân Phi không thể hình dung bằng bốn chữ: xiêm y không chỉnh nữa, mà là áo rách quần manh, chỉ dùng chăn đơn che lấy thân thể. Phần cổ lộ ra bên ngoài, trên mu bàn tay, trên vành tai, đều có dấu vết sau khi hoan ái để lại, nhìn mà giật mình. Hạ Thiên Thần lớn lên tiêu sái phong lưu, không ngờ trên phương diện phòng the lại cảm thú đến thế.

“Tịch Nhan.”

Hạ Thiên Thần thấy dáng vẻ của Tịch Nhan thế này. Trong đôi mắt hoa đào phong lưu thường ngày đâu còn, hai đầu lông mày toát lên vẻ hối hận, chân tay luống cuống, muốn giải thích, lại không biết nói gì, giật giật môi, lẩm bẩm gọi tên nàng.

Một lúc lâu sau, Tịch Nhan mới từ từ ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt trong veo ấy đọng đầy nước mắt, là bi thương cùng thất vọng, đối diện với cặp mắt hoa đào chán nản của Hạ Thiên Thần, nước mắt rốt cục không thể chảy ra.

“Tứ hoàng tử.”

Tiếng kêu thê lương bi ai, dù là người có tâm địa sắt đá, tâm cũng mềm nhũn.

“Không biết tại sao ta lại ngất đi, giọt sương lạnh như băng quất lên người, không ngờ khi tỉnh lại đã ở chốn hoang vu, sớm biết sẽ thấy một màn này, chỉ muốn ngủ một giấc thật dài vĩnh viễn không tỉnh lại.”

Tịch Nhan gượng cười hai tiếng, hàng mi dài dính giọt lệ trong suốt, rơi mà như không rơi. Dáng vẻ kia khiến người khác không nhận được nảy sinh lòng thương tiếc.

“Mạc Tịch Nhan, con tiện nhân kia, người đã là phụ nhân, ở trước mặt tỷ tỷ câu dẫn tỷ phụ tương lai, người còn không biết xấu hổ, mặt mũi Mạc gia chúng ta sớm đã bị người làm mất sạch.”

“Người có mặt mũi nào nói Tịch Nhan, thê diện của Mạc gia chúng ta rốt cuộc bị người nào quăng đi?”

Gương mặt Mạc Ngôn An lạnh lùng, lớn tiếng quát.

Mạc Ngôn An hẳn sao có thể sinh ra đứa con gái ngu như thế, chẳng lẽ không nhìn ra Tứ hoàng tử có ý với Tịch Nhan sao? Sớm biết nữ nhi này chiếm được sự ưu ái của Tứ hoàng tử, được Lý lão thương thức, ban đầu có nói gì hẳn cũng không đồng ý gả, gả nữ nhi có giá trị nhất của mình cho một tên ngốc.

“Phụ thân.”

Mạc Vân Phi vẫn nhìn chăm chăm Tịch Nhan, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Lời tỷ tỷ nói có thật không?”

Tịch Nhan từng bước từng bước lại gần Hạ Thiên Thần, thân thể gầy yếu không ngừng lay động, như lá rụng mùa thu, làm cho người ta không nhận được lo lắng.

Hạ Thiên Thần cúi đầu, không dám nhìn nàng.

Tịch Nhan đột nhiên lướt qua Hạ Thiên Thần, đi tới cạnh giường, vén chăn lên, trên giường đơn tuyết trắng điểm vài giọt máu, như hồng mai nở rộ.

“Quả nhiên là thật.”

Tịch Nhan lui về sau mấy bước, tay vịn vào thành sạp (*giường nhỏ hẹp và dài*), so với Tây Thi còn nhu nhược hơn, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

“Sự việc đã xảy ra, có giải thích cũng không thay đổi được gì, nhưng Tịch Nhan, người nên biết ta ở vào tình thế sự đã rồi.”

Hạ Thiên Thần bước đến, tràn đầy thương tiếc, vươn tay muốn thay nàng lau đi nước mắt, lại bị Tịch Nhan dùng sức hất ra.

Tịch Nhan bước ra chính giữa, tóc dài buông xõa trên vai, cười to: “Đã biết giải thích vô dụng, cần gì phải nhiều lời, kiếp này Mạc Tịch Nhan ta không có phúc khí, không dám trèo cao lên Tứ hoàng tử, hữu duyên vô phận, hoá ra là như thế. Ta và Tứ hoàng tử hữu duyên quen biết nhau, nhưng không cách nào ở gần nhau, tình thâm làm được gì, chỉ trách duyên mỏng. Tứ hoàng tử thân là nam tử hán thiết cốt boong boong, tất nhiên phải chịu trách nhiệm với hành động của mình, chán nản ước ao, hà có gì phải thế?”

Rồi xoay người, Tịch Nhan né tránh Hạ Thiên Thần, ngã vào trong ngực Hạ Dạ Bạch.

“Mỗi người đều có chỗ đứng của riêng mình, nhưng nếu không chú tâm, hăm mộ những thứ của người khác, hoặc xem thường những thứ bản thân mình có, không thể nghĩ ngờ là tự mình làm khổ mình. Nỗi đau này, Mạc Tịch Nhan ta từng u mê một lần, rồi lại bị thương một lần. Có lẽ Tứ hoàng tử cũng nên thừa nhận trách nhiệm của mình và những thứ thuộc về mình. Vương gia, hãy mang ta rời khỏi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bối Vì Ghen

Trời trong xanh không một bóng mây, gió nhẹ mát mẻ, bóng cây xanh loang lổ, vô cùng yên tĩnh. Trong lúc nắng xuân ấm áp, rất dễ buồn ngủ.

Đến giờ Ngọ (*từ 11 giờ -13 giờ*), Tịch Nhan cho hạ nhân trong phòng lui hết, đồng thời tìm lý do để Trương Tư kéo Hạ Dạ Bạch chuyên bám người kia ra ngoài. Nàng coi xiêm y, đồ ập xuống giường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ai ngờ, chưa ngủ được bao lâu, nàng cảm giác có người dùng sức lay người mình, tiếp theo, ma trảo kia không an phận coi xiêm y của nàng.

Tịch Nhan nổi giận, gạt tay Hạ Dạ Bạch, không mở mắt, từ từ ngồi dậy: “Hạ Dạ Bạch, người lại lên con điên gì thế?”

Từ lúc rời khỏi tướng phủ, người này luôn làm chuyện điên khùng, mấy ngày nay, quấy rối, có thể nói làm vô số việc xấu. Trình độ điêu ngoa tùy hứng so với Mạc Vân Phi chỉ hơn chứ không kém.

Ban ngày, nàng và Hồng Đậu, hai người mệt nhọc bốn ba bên ngoài. Tối về, nàng muốn nghỉ ngơi nhưng hấn cứ quần lấy không chịu để yên, cả đêm làm âm ỉ: Nhan Nhan, Nhan Nhan không dừng. Khuyên cũng thế, mắng cũng vậy, hấn chẳng tiếp thu, mở miệng nói liên hồi, còn trưng ra vẻ mặt hung thần ác sát (*hung ác*). Đúng là cố tình gây sự mà. Nàng bực rợn như vậy, không phải vì hấn hay sao? Hấn làm thế, dù biết hấn là tên gốc, khó tránh khỏi cảm thấy nản lòng thoái chí.

Nàng là người, không phải là thần. Dù lợi hại cỡ nào, mấy ngày liền không ngủ không thể chịu nổi nữa. Mãi mới thiếp đi được một lúc, lại bị hấn làm tỉnh, bảo sao nàng không tức giận đây?

“Ngũ hoàng huynh nói ta nên coi y phục của người, để người không một mảnh vải ngủ với ta.”

Dạ Bạch không hề nhìn Tịch Nhan, động tác tay quyết không ngừng lại trừ khi coi hết toàn bộ xiêm y của nàng.

Con buồn ngủ của Tịch Nhan bị sự tức giận xua đi. Nghe Hạ Dạ Bạch nói, nàng càng tức giận. Giỏi cho Ngũ hoàng tử kia, mình ham mê tửu sắc thì thôi, còn muốn dạy hư Tiểu Bạch của nàng. Tối này không thể tha được. Còn Tiểu Bạch, mấy hôm nay lá gan càng lúc càng lớn, tùy hứng làm bậy, không nhu thuận đáng yêu như ngày thường chút nào.

Tịch Nhan vươn tay chế trụ cái tay đang làm xằng làm bậy trước ngực mình, đột nhiên nàng mở mắt, lạnh lùng nhìn Hạ Dạ Bạch. Cái tốt không học lại đi học mấy chuyện không đúng đắn, nếu không ngăn chặn sớm, hao tâm tổn trí “quét sạch” Thất Vương Phủ, sau này sẽ lại bị những thứ oanh oanh yển yển kia làm cho chóng khí mù mịt (*hoàn cảnh hỗn loạn, đen tối*). Nàng ở ngoài vất vả mệt mỏi không phải để Tiểu Bạch nuôi nấng khác.

“Ngũ hoàng tử vẫn dốt võ nát, người thử nghĩ xem có nên nghe lời hấn không? Người thừa biết ta ghét cái tên Ngũ hoàng tử kia, người nghe lời hấn..., có phải muốn ta ghét cả người không?”

Hạ Dạ Bạch hít hít cái mũi, ngừng tay lại. Đôi mắt sáng ngời dưới mặt nạ ngân bạch nay ngấn nước, đáng thương và ủy khuất: “Người có thích ta đâu, người chỉ thích tứ hoàng huynh, hấn sắp cưới con gà rừng kia rồi, người thích hấn cũng vô ích thôi.”

Hạ Dạ Bạch hừ hừ mấy tiếng, vươn tay tiếp tục coi quần áo của Tịch Nhan. Tịch Nhan nhìn hấn chăm chăm, suýt nữa bị hấn chọc giận mà ngất xỉu. Con

mắt nào của hắn nhìn thấy nàng thích Tứ hoàng tử chứ?

“Ngũ hoàng huynh nói, nữ nhân để ý nhất là sự trong sạch và danh tiết, nếu ta cởi hết quần áo của ngươi rồi ngủ cùng ngươi, sau này ngươi sẽ toàn tâm toàn ý với ta.”

Ngày đại hôn, mọi người đều nói, Thất hoàng tử, ngay cả một tên ăn mày đầu đường cũng bắt nạt được. Giờ ngược lại, người bị ăn mày bắt nạt này suốt ngày không làm theo lời nàng. Hay do nàng đã chiều hắn quá nên sinh hư, đây là lỗi của nàng?

“Nói lung tung gì thế, nếu ngươi tiếp tục động tay động chân một lần nữa, đừng trách ta không nhân nhượng, nhốt ngươi vào phòng tối, kệ cho ngươi gào khóc, kệ ngươi có sợ bóng tối hay không, sau này đừng hòng ôm ta ngủ nữa.”

Tịch Nhan biết mình đang nổi nóng, không khống chế được sức lực, sợ làm bị thương Hạ Dạ Bạch nên không dám giẫy dụa. Nàng bị đẩy ngã xuống giường, không biết hắn lấy khí lực ở đâu ra, chân hắn kẹp chặt lấy nàng, dù Tịch Nhan giãy cõ nào cũng không xê dịch nửa phần.

“Không, không, muốn ôm ngươi ngủ cơ.”

Giọng điệu cực kì vô lại. Càng chưa kể đến động tác còn lưu manh hơn, hai chân kẹp chặt người, một tay giữ chặt hai tay nàng, ra sức gặm cắn trên người nàng. Mặt nạ ngân bạch trên mặt không che hết được khoe miệng giường giường đắc ý và sự tức giận trong đáy mắt.

“Nói mau, ngươi và Hồng Đậu đi đâu, cả ngày không ở Vương Phủ, chắc chắn là đi hẹn hò với tứ hoàng huynh rồi.”

Hạ Dạ Bạch nhất quyết không tha. Hắn càng nghĩ, trong lòng càng tức. Nhớ lại lần trước nàng ngang nhiên tâm tình thắm thiết với Hạ Thiên Thần trước mặt hắn, đáng về lúc đó khi nàng nhìn thấy lạc hồng, còn có tiếng cười thê lương ấy, hắn đã cảm thấy tức giận. Hắn là phu quân của nàng, ông trời của nàng, nhưng nàng không hề để hắn trong lòng, Hạ Dạ Bạch mãi tức giận, hoàn toàn quên mất lúc ấy chính hắn đòi vào.

“Hạ Dạ Bạch!”

Tịch Nhan rống giận một tiếng, tâm lạnh đi một nửa. Lần này, nàng thực sự tức giận, không nghĩ nhiều nữa, dùng sức đẩy Hạ Dạ Bạch ra, cầm lấy y phục trên giường, không quay đầu lại, bỏ đi.

Đâu ai muốn cả ngày mệt mỏi ngược xuôi bên ngoài, nếu không phải vì hắn, không bao giờ nàng chịu làm thế. Vất vả mãi chuyện mới có chút tiến triển, nàng được ở nhà nghỉ ngơi, để Hồng Đậu ra ngoài hỏi thăm. Hắn thì ngược lại, bồi nhọ nàng. Nếu nàng muốn hẹn hò với Tứ hoàng tử thì sao hắn có thể biết được.

Vốn tưởng rằng Tịch Nhan lo cho hắn nên Hạ Dạ Bạch không dùng nhiều lực, Tịch Nhan vừa đẩy, hắn không kịp phản ứng, đâm đầu vào sập (*cái giường nhỏ hẹp và dài*), đến lúc lấy lại tinh thần, nàng đã mặc xiêm y chạy ra ngoài.

Dưới mặt nạ ngân bạch, đôi mắt sâu thẳm suýt nữa phun ra lửa, một cỗ lửa giận tích tụ trong lồng ngực. Hắn định đuổi theo, cuối cùng vẫn dừng bước, hai tay vỗ lên bàn, cái bàn nguyên vẹn lập tức bị xé làm hai, chén nhỏ vỡ tung toé trên mặt đất, tạo nên tiếng đổ vỡ rất lớn. Tịch Nhan đi đến cửa, nghe thấy âm thanh ấy, hơi dừng một chút, nhưng không quay đầu lại.

Tương Tư nghe thấy tiếng đổ vỡ vội vàng chạy vào. Cái bàn chông chênh trên mặt đất, một đồng hồ hỗn độn. Hạ Dạ Bạch đứng ở trung tâm, mặt nạ ngân bạch phản chiếu ánh sáng lạnh loang loáng, không thấy rõ nét mặt hắn, chỉ mơ hồ cảm nhận được cơn giận của hắn. Một kẻ ngu sẽ không biết nổi giận, thật u ám.

Bên ngoài, Tịch Nhan ngồi trên ghế đá lạnh như băng, tóc tai lộn xộn, xiêm y hờ hững, phần vai lộ ra ngoài, trên cổ trắng ngần có thể nhìn rõ dấu hôn xanh tím, hai tay khép chặt thành hai nắm đấm. Nàng cắn chặt môi, sắc mặt xanh mét, dù chưa rơi nước mắt, nhưng nhìn đáng về này, Tương Tư thở dài, Vương gia tuy vô tình nhưng thực sự đã làm tiểu thư bị tổn thương.

“Vương Phi, nô tỳ có mấy lời không biết có nên nói hay không.”

Tịch Nhan chỉnh lại xiêm y, vén sợi tóc loà xoà ra sau tai, tức giận nói: “Ta hơi mệt, có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

“Nô tỳ cho rằng Vương Phi không nên giận Vương gia.”

Nói xong, Tương Tư ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Tịch Nhan, thấy nàng không nổi giận, mới nói tiếp: “Vào hôm xảy ra chuyện giữa Tứ hoàng tử và Nhị tiểu thư, những lời Vương Phi nói đêm đó rất chân tình, ngay cả chúng ta, những người đứng xem cũng có thể cảm nhận được Vương Phi tan nát cõi lòng, bóp cổ tay đau buồn. Có thể người diễn trò cho lão gia nhìn, hoặc để cho Tứ hoàng tử kia hết hy vọng, yên tâm cưới Nhị tiểu thư vì phi, nhưng Vương gia không biết điều đó. Ngày đại hôn, Vương Phi từng tuyên bố không phải Tứ hoàng tử không lấy chồng, cả Lưu Ly có mấy người không biết. Vương gia ngốc, chứ không phải người điên, khó tránh khỏi trong lòng có khúc mắc. Hắn đang ăn dấm chua của người đấy.”

Tịch Nhan liếc mi, sắc mặt dễ nhìn hơn lúc nãy. Ngọn lửa nơi đáy mắt giảm bớt, không còn bốc cháy bùng bùng như trước.

Tương Tư cười nhẹ, biết Tịch Nhan đã tiếp thu: “Vương Phi đã trở về được mấy ngày. Nhưng ngay sáng hôm sau người dẫn Hồng Đậu xuất phủ, không có một lời giải thích. Vương gia tâm tính trẻ con, tất nhiên cần dỗ dành, Vương Phi nên nói ngọt với hắn về chuyện đã xảy ra. Nhưng Vương Phi không những không làm thế, còn ném hắn qua một bên, trong lòng Vương gia chắc không thoải mái.”

Tương Tư vứt bỏ thân phận, lời nói thành khẩu.

“Mấy ngày nay, Vương Phi và Hồng Đậu bên ba bên ngoài. Vương gia đâu có ngồi yên, ngày nào cũng chạy ra ngoài, nhưng chỉ đi một lúc rồi về ngay, một mình ngồi trước đại môn chờ, chờ Vương Phi trở về. Nhưng ngày nào đến tối một người mới về, không hề kể cho Vương gia hôm nay đã làm gì. Ngoài đó, mấy người kia chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, Vương gia cũng là bên tai mềm một chút, hôm nay mới dùng sức mạnh với Vương Phi.”

“Người đúng là nha hoàn hồi môn của ta Trương Tư à? Toàn nói đỡ cho hắn.”

Tịch Nhan khẽ lẩm bẩm, nhưng không có ý trách cứ. Nàng bận đến mức đầu óc quay cuồng, không nghĩ nhiều đến thế. Cũng may Trương Tư nói ra, chuyện này nàng có chỗ không đúng, nhưng Tiểu Bạch cũng có phần sai.

Trương tư cười khê: “Nô tỳ đâu có nói đỡ cho Vương gia. Vương Phi hết lòng bảo vệ Vương gia, cho dù là người mù cũng cảm nhận được. Nô tỳ hầu hạ người bao năm qua, sao có thể không biết. Trước kia Vương gia nhất gan yếu đuối, mặc người đánh chửi cũng không phản kháng, nay lại làm như thế với người, nô tỳ biết trong lòng Vương Phi tức giận buồn bã. Nhưng việc này quả thật không nên trách Vương gia. Vương gia tuy là hoàng tử, nhưng không có ai yêu thương, có thể sống đến giờ, đúng là kỳ tích. Vương gia quá để ý đến Vương Phi, chẳng qua không biết cách biểu đạt thôi, vì thế mới bị người ta giật giây làm chuyện đó.”

Vừa nãy, Tịch Nhan nóng giận, nói không để ý đến Hạ Dạ Bạch nữa chỉ để dọa hắn thôi. Nghe Trương Tư nói thế, có lẽ nàng đã vô tình đâm trúng vết thương của hắn, trong lòng vừa đau xót vừa thương hắn. Cả Lưu Ly rộng lớn này, tuy Hạ Dạ Bạch là Vương gia, nhưng chỉ có một mình Mạc Tịch Nhan nàng thôi. Hắn tức giận, không trút giận lên người nàng thì trút giận vào ai.

Thôi, thôi, thôi, cứ cho là kiếp trước nàng nợ hắn, bằng không từ mấy ngàn năm trước sao lại xuyên đến vương triều Lưu Ly xa lạ này. Nếu làm tất cả là vì hắn, cần gì cãi nhau với hắn vì mấy chuyện nhỏ nhặt này.

“Trương Tư, người đi chuẩn bị ít điểm tâm Vương gia thích ăn, để ta tự mình mang cho hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Làm Lành

Trong Thụ Trúc Cư, bóng cây xanh loang lổ, không một bóng người, vô cùng im lặng. Ánh mặt trời lúc giữa trưa chiếu rọi, tăng thêm mấy phần yên tĩnh, khiến cả tâm hồn dần bình tĩnh lại.

“Tiểu Bạch, đã ngủ chưa?”

Cửa sổ trong phòng được mở ra, bốn phía sáng ngời, trên tay Tịch Nhan bê bánh đậu xanh, hoa quế cao và cả Phù dung tô do Trương Tư làm đi đến, nhẹ nhàng gọi, thấy không ai đáp lại, nên đặt điểm tâm lên bàn, cẩn thận bước vào, liếc mắt thấy ngay Hạ Dạ Bạch quay lưng về phía nàng.

Hắn vẫn mặc nguyên cả quần áo nằm trên giường, đầu gối lên tay, giày cũng không cởi, chân không đắp, tóc đằng sau gáy hơi lộn xộn, xoa trên sàng đan trắng như tuyết. Ánh mặt trời xuyên qua rèm chiếu vào, phủ lên người hắn, nhuộm một màu vàng nhạt, nhưng lại làm cho tâm người ta mềm đi.

“Đừng làm phiền ta, ta ngủ rồi.”

Người trên giường không động đậy, hừ hừ mấy tiếng, hai vai run rẩy, trong giọng nói có phần ghen ngào, giống như tiểu hài tử, khiến người ta không nhận được sinh lòng thương tiếc.

“Tức giận à?”

Tịch Nhan cười gượng, cố gắng lại gần. Nếu không phải sự thật rành rành trước mắt, có chết nàng cũng không tin mình sẽ có ngày này, mặt dày cúi đầu nhận lỗi.

“Người không ra ngoài đi tìm tứ hoàng huynh à, còn vào đây làm gì? Dù sao ta giống Ngũ hoàng huynh vẫn dốt võ nát, sao bị được với tứ hoàng huynh được mọi người thích. Khuôn mặt hắn đẹp, cũng biết ăn nói hơn ta, phụ hoàng lại chiều hắn, người khác cung kính với hắn. Khó trách người ghét ta, không để cho ta ôm, muốn nhốt ta một mình trong phòng tối. Ta ghét người, Tiểu Bạch ghét Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch gạt tay Tịch Nhan, cả người run rẩy, nhất là hai vai, ô ô khóc thành tiếng.

Nhưng ở góc độ nàng không nhìn thấy, đôi mắt đang nhắm lại kia vô cùng đặc ý, khóe miệng cong lên, chứng tỏ rất vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên Tịch Nhan nhận lỗi, nên không biết phải nói gì, làm gì. Nhìn dáng vẻ hắn lúc này, nàng mềm lòng, càng đau lòng, thương xót. Nhìn tay mình bị hắn không chút lưu tình gạt ra, trong lòng khó tránh khỏi tức giận và hối hận, nhưng đành kiềm chế lửa giận trong lòng, dịu dàng nói.

“Không phải ta lo ngươi đói bụng, đặc biệt chuẩn bị điểm tâm cho ngươi sao? Nghe những người ngoài kia nói, hoàng thượng đã hạ chỉ để tứ hoàng huynh nạp Mạc Vân Phi vì phi, ta là loại người không biết xấu hổ à? Cứ coi như không biết xấu hổ, ta còn muốn giữ mạng sống, sao dám chống đối lệnh vua ban, chơi trò mập mờ với tứ hoàng huynh chứ? Ngươi thì sao, biết rõ ta không thích Ngũ hoàng tử dốt nát bất tài, ngươi vẫn qua lại với hắn, sao ta có thể không tức giận được. Ngươi từng nói hắn thích bắt nạt ngươi, gõ vào đầu ngươi, ngươi thích ăn đòn chày?”

“Dù sao không có ai đau lòng, cứ để ta chết đi còn hơn.”

Dạ Bạch cố gắng hít hít mũi, nhích người vào trong, khóc càng lớn tiếng, khoe miệng lại cong lên thành nụ cười xấu xa. Trong lòng đang nghĩ, nói mấy lời này khác gì chưa nói, ngươi phải nói ta ưu tú hơn Hạ Thiên Thần chứ, hừ, nữ nhân chết tiết, ngươi phải nói ngươi chỉ thích một mình ta.

Lời vô ý nói khi tức giận nhưng lọt vào tai Tịch Nhan lại thấy trong lòng vô cùng chua xót.

Nghĩ lại những việc mình làm trước đây, hắn không cảm kích thì thôi, giống như trò cười trong thiên hạ. Nàng không có tính kiên nhẫn, chịu hạ thấp mình nhận lỗi với hắn trước đã là cực hạn của nàng. Trong lòng hơi bức, đặt mông ngồi phịch xuống giường.

Lúc này Hạ Dạ Bạch đang tức giận, không muốn lại gần nàng. Nàng vừa ngồi xuống, hắn hừ hừ hai tiếng, rồi tiếp tục lùi người vào trong. Tịch Nhan không theo ý hắn, đá giày ra, dựa vào lưng của Hạ Dạ Bạch.

“Hạ Dạ Bạch, ngươi đừng quá đáng quá. Được rồi, ta thừa nhận, chuyện này do ta không đúng, ta không nên vừa về Vương Phủ đã kéo Hồng Đậu chạy ra ngoài, đi đâu cũng không báo cho ngươi biết một tiếng. Chuyện ở nhà gỗ hôm đó, ta chưa cho ngươi một lời giải thích, ta nghĩ có nói cho ngươi biết nhiều thứ chưa chắc ngươi đã nghe hiểu. Giờ ta thẳng thắn nói hết mọi chuyện cho ngươi. Hôm đó, chuyện của Tứ hoàng huynh và Mạc Vân Phi là do ta thiết kế. Hạ Thiên Thần phát hiện ta lấy trộm hai quả nhân sâm nên uy hiếp ta, ta bèn hèn hắn gấp mặt tại nhà gỗ nhỏ sau núi. Sau khi hai người họ hôn mê, ta cõng toàn bộ quần áo, để họ nằm chung giường. Rõ ràng hôm đó ta chỉ dùng thuốc mê, nhưng vết lác hồng trên giường ——”

Tịch Nhan cau mày, đang định nói tiếp, Hạ Dạ Bạch đột nhiên ngồi dậy, động tác nhanh đến kinh người.

“Quần áo của Tứ hoàng huynh là ngươi cõng?”

Hạ Dạ Bạch lạnh mặt, nhìn chằm chằm Tịch Nhan, mặt nạ ngân bạch tản mát ý lạnh. Khẩu khí kia như là đang chất vấn, dáng vẻ này giống như Tịch Nhan chỉ cần thừa nhận, lập tức nhào tới, mạnh mẽ cắn cổ nàng vậy.

Tịch Nhan nhìn vào đôi mắt ấy, lạnh như băng và ngoan lệ, trong phút chốc không kịp phản ứng. Ánh mắt như hận không thể nuốt ngươi vào bụng này, một kẻ ngọc có thể có sao? Hạ Dạ Bạch rửa thắm một tiếng, sự tàn nhẫn lập tức được thay thế bằng ánh mắt trong veo vô tội, như phù dung sớm nở tối tàn, nhanh đến mức khiến người khác nghĩ mình nhìn nhầm rồi.

“Ta hỏi ngươi đó? Ngươi cõng quần áo tứ hoàng huynh ư?”

Hôm đó lúc hắn đến, cả người Hạ Thiên Thần độc chi còn một cái tiết khó.

“Tất nhiên không phải, ta là vương phi của ngươi, Hạ Thiên Thần là hoàng huynh của ngươi, hưởng chi nam nữ khác biệt, quần áo của hắn là Hồng Đậu cõng.”

Tịch Nhan nói dối không chớp mắt.

“Thật?”

Hạ Dạ Bạch có vẻ không tin, nhìn chằm chằm Tịch Nhan, nghi ngờ hỏi lại.

Tịch Nhan chớp mắt, không hề do dự gật đầu: “Hôm đó Hồng Đậu luôn đi cùng ta, nếu ngươi không tin, khi nàng về, có thể hỏi nàng. Ta bảo Tương Tư chuẩn bị điểm tâm ngươi thích ăn, có bánh đậu xanh, phù dung tổ, hoa quế cao, ngươi muốn ăn gì, tự ra lấy đi, đừng làm phiền ta.”

Tịch Nhan nói xong, đẩy Hạ Dạ Bạch ra, vén chăn lên, định chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành. Nàng chưa kịp nằm xuống, tay đã bị Hạ Dạ Bạch kéo, ngẩng đầu, lên đối diện với một đôi mắt phun lửa: “Ta vẫn còn tức giận đó.”

Hạ Dạ Bạch bĩu môi, cả người nhào đến, áp sát vào mặt Tịch Nhan, hét lớn, như sợ nàng không nghe thấy.

“Ai cho ngươi ngủ, không được ngủ.”

Hạ Dạ Bạch dụi đầu vào ngực Tịch Nhan, ôm eo của nàng, bắt đầu dụi dụi, không ngừng la hét, khiến nàng không ngủ được.

“Tiểu Bạch, đừng làm rộn, ta rất mệt, rất khó chịu.”

Lời chưa nói hết, Tịch Nhan ngáp một cái. Đôi mắt sáng như sao ngân ngân nước, hai mắt hồng hồng, viền mắt hơi đen, không rõ ràng lắm, nhưng đúng là rất mệt.

“Ta nói ta còn tức giận, ta còn tức giận đấy, ngươi không nghe thấy à? Ngươi phải giải thích hết chứ.”

Hạ Dạ Bạch có chút vô lại, dính lên người nàng, vừa thấy Tịch Nhan nhắm mắt, dùng sức lay lay tay nàng.

“Vậy ngươi nói xem bây giờ làm gì ngươi mới hết giận? Ngươi cứ làm phiền ta mà không tự xem lại bản thân mình. Chuyện này tuy ta tự ý không nói cho ngươi biết, không bàn trước với ngươi, nhưng ngươi tự hỏi mình đi, nếu ta cho ngươi biết có gì khác biệt không? Sau này nếu ngươi muốn biết chuyện gì, cứ trực tiếp hỏi thẳng ta, không cần làm âm ỉ như thế. Nếu là lỗi của ta, hoặc do ta sơ suất, chắc chắn ta sẽ giải thích cho ngươi biết nguyên nhân. Ngươi chỉ cần giống như trước đây, mỗi ngày vui vẻ, những chuyện còn lại, cứ để ta giải quyết. Ta Mạc Tịch Nhan dù có làm chuyện gì, tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với ngươi Hạ Dạ Bạch, ta nói đến mức này rồi, ngươi có hiểu không?”

Tịch Nhan nhìn Hạ Dạ Bạch, từng từ vang vang, nói rất mạnh mẽ, lại vô cùng chân thành. Nói ra từ cuối cùng, nàng thấy Hạ Dạ Bạch đeo mặt nạ ngân bạch kia đang bĩu môi, cau mày, đáng về cái hiểu cái không, đôi mắt xoay tròn không biết đang nghĩ gì.

Hạ Dạ Bạch không nhịn được đưa ngón tay lên miệng, mút mút mấy cái, bị Tịch Nhan cau mày lấy ra.

Đôi môi vênh lên hơi buồm lõng một chút, lông mày nhíu chặt bỗng giãn ra, đôi mắt xoay tròn trong nháy mắt tràn ngập sắc màu. Hắn nhìn Tịch Nhan chăm chú, chụp lấy tay nàng, có nói giống như cún con nhìn thấy cục xương thơm nức mũi cũng không phải phóng đại.

“Ta nghĩ ra rồi.”

Hắn hưng phấn vỗ tay, kêu lên, đôi mắt sáng ngời xẹt qua một tia không có ý tốt.

“Ngươi hôn ta một cái, ta sẽ không tức giận nữa.”

Cái tay của Dạ Bạch chỉ vào môi mình, nhắm mắt lại, chu mỏ, tiến lại gần Tịch Nhan, trên trán rõ ràng viết mấy chữ to: ta muốn hôn nhẹ.

Tịch Nhan tròn mắt, vô cùng buồn phiền. Mấy lời nàng nói lúc này đúng là vô ích, hắn vẫn đổ hết trách nhiệm lên người mình.

Hạ Dạ Bạch nhắm mắt đợi hồi lâu, không thấy Tịch Nhan hôn, nóng nảy, hét: “Nếu ngươi không hôn ta, ta sẽ cời sạch ngươi, đè lên đó.”

Cái tốt không học lại học cái xấu, đúng là mình chiều hắn quá sinh hư.

“Đừng làm phiền ta, mệt chết đi được, ta muốn ngủ.”

Tịch Nhan không thèm nghĩ ngợi, đẩy đầu hắn ra, kéo chân, cả người chui trong chăn, quyết định sau này không nuông chiều hắn như trước nữa.

Dạ Bạch ủng công đợi hồi lâu, không nhận được môi thơm, lúc mở mắt ra, người nọ đã chui trong chăn ngủ, khoe miệng khê cong lên, không chút nghĩ ngợi nhào tới: “Không được phép ngủ, ta còn tức giận.”

Một tay kéo chăn của Tịch Nhan, miệng lải nhải: “Ngươi không hôn ta, ta hôn ngươi.”

“Nhan Nhan, ngươi cời hết đồ ra, ngủ với ta đi.”

“Hạ Dạ Bạch, ngươi đồ sắc phôi này.”

“Ngươi dám đi gặp Ngũ hoàng tử lần nữa, ta một tháng không nói chuyện với ngươi.”

“Vậy ngươi hôn ta đi, sau này ta không gặp Ngũ Ca nữa.”

Hai người cãi nhau âm ỉ, cái chân trên giường bị đá xuống đất. Xiêm y Tịch Nhan không chỉnh tề, thậm chí nhìn thấy cả cái yếm hồng nhạt bên trong, tóc tai lộn xộn, trên cổ tuyết trắng có mấy quả dầu tây xanh tím.

“Vương Phi, người trong cung đến.”

Tịch Nhan xiêm y xộc xệch, cả người bị Hạ Dạ Bạch đè lên, đang cười khanh khách, nghe thấy thế, vội vàng đẩy hắn ra.

“Tiểu Bạch, đừng làm rộn, người trong cung đến.”

Tịch Nhan đẩy Hạ Dạ Bạch ra, nhưng lúc này Tiểu Bạch đang vui mừng vì ăn được đậu hủ, đầu nguyện ý buông tay. Hắn cau mày, trừng mắt nhìn về phía cửa, hận không thể ngủ ma phanh thấy người kia: “Mặc kệ, mặc kệ, để cho họ đợi.”

Tiếng Hạ Dạ Bạch không nhỏ, tất nhiên thái giám đứng ngoài nghe thấy được, cộng thêm tiếng cười khanh khách của Tịch Nhan, trong mắt lộ ra sự khinh thường.

“Nô tài là người trong cung của Hoàng quý phi nương nương. Ngày mai là Mậu Đôn tiết, Mậu Đôn trong ngự hoa viên nở rộ, nương nương đặc biệt cho mời các vị Vương Phi cùng thưởng hoa.”

Chương 56: Tiến Cung

Ngày xuân, từng làn gió nhẹ dịu mát, không mang theo cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông, cũng không có cái nóng hầm hập của mùa hè. Bầu trời trong xanh, nắng vàng rực rỡ, chính là thời điểm tốt để thưởng hoa.

Đây là lần đầu tiên Tịch Nhan tiến cung. Hoàng quý phi vốn chỉ mời mấy vị Vương phi, tất nhiên Hạ Dạ Bạch không nằm trong số đó, nhưng hần cứ quần lầy nằng không nhả ra suốt cả buổi sáng. Tịch Nhan bắt đắ dĩ, đành để hần đi cùng, đi theo hầu hạ còn có hai nha hoàn Hồng Đậu và Trương Tư.

Dọc đường đi xe ngựa từ từ cất bước, đến cửa đông, đã có thái giám ở Bạch Lộ Cung ra nghênh đón. Tịch Nhan xuống xe, lồi Hạ Dạ Bạch đi theo thái giám dẫn đường. Đôi mắt nằng không có sự cẩn trọng (*cẩn thận + thận trọng*) như những người khác, nhãn châu trong suốt lóng lánh tràn đầy sự tò mò đánh giá khắp nơi.

Từ xa nhìn lại, tường đỏ ngói xanh, tường vây cao vút, từng tòa cung điện nghiêm trang, trên đỉnh nạm vàng sáng chói, đứng liền kề thành từng nhóm, cao thấp xen kẽ, san sát nối tiếp nhau. Từng lớp ngói lưu ly vàng óng ánh trên nóc cung điện dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt, đứng ở trong đó thì thật không phân biệt nổi phương hướng đông tây. Khí thế hùng vĩ, tráng lệ, toạ hưởng (*hưởng thụ*) phồn hoa của thế gian. Đây chính là hoàng cung trong miệng người đời, không khác biệt lắm so với tưởng tượng.

Nhìn bức tường thành cao cao kia, ngăn cản tất cả liên hệ của nơi này với thế giới bên ngoài. Trong đầu Tịch Nhan liền hiện lên tám chữ: Bên ngoài vàng ngọc (*tô vàng nạm ngọc*), bên trong thối rửa. Cung điện cao cao tại thượng này, luôn dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống chúng sinh (*ánh mắt coi thường*), bên trong rõ ràng là những người bần thiú và phức tạp, nhưng có mấy ai dám thừa nhận.

Suy nghĩ của Tịch Nhan bay xa, chỗ đốt ngón tay lại bị người khác nắn nắn, quay đầu thì nhìn thấy khuôn mặt Hạ Dạ Bạch đang mang mặt nạ, dưới ánh mặt trời, nhìn không rõ hi nộ (*vui mừng, giận dữ*). Trong lòng nằng đột nhiên sinh ra vài phần vui vẻ và may mắn. Nếu Tiểu Bạch không sớm rời cung, diên diên khùng khùng, mềm yếu vô năng, không có bất kỳ sự uy hiếp nào thì sao hần có thể sống sót ở chỗ này? Sao nằng gặp được hần?

“Thất Vương phi, Hoàng quý phi nương nương đang trong ngự hoa viên thưởng hoa cùng với mấy vị Vương phi khác, còn có một số tiểu thư chưa xuất giá nữa.”

Tiểu thái giám kia nói xong, dừng lại một lúc, cực kỳ cẩn thận liếc mắt nhìn Tịch Nhan, có vẻ như trung cầu ý kiến, nhưng sâu trong đôi mắt lại không chút giấu giếm sự khinh thường.

Tịch Nhan kéo Hạ Dạ Bạch, khẽ mỉm cười, không đến mức dịu dàng động lòng người, cũng không có vẻ quyến rũ yêu kiều của các phi tử trong cung. Ánh mắt kia cực lạnh, như băng tuyết ngưng kết, cả người toát ra ý lạnh xơ xác tiêu điều, nhưng không hề ảnh hưởng tới dung nhan tuyệt sắc, thanh lệ xuất trần của nằng. Một thân tố y, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm ngọc đơn giản, cả người từ trên xuống dưới chỉ có huyết ngọc đỏ tươi điểm lệ kia là có giá trị một chút, tựa tuyết liên nở rộ, ăn mặc vô cùng đơn giản, còn đẹp hơn gấp trăm lần những tiểu thư trang phục lộng lẫy kia.

Huyết ngọc:

Tiểu thái giám kia nhìn Tịch Nhan không chớp mắt, đắm chìm trong nụ cười mê hoặc của nằng, ngẩn ngơ, nhất thời chưa thể hồi phục tinh thần. Trong lòng hần xúc động thổn thức, một tuyệt sắc giai nhân như vậy, lại gả cho một tên ngốc, thật là đáng tiếc.

Tịch Nhan không nhúc nhích, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, nhiệt độ nơi đáy mắt đã xuống mức âm. Tất cả tâm thần nằng như căng ra, biết rõ (hần) là thất lễ bất kính (*vô lễ, thiếu tôn trọng*) nhưng không thể làm gì được.

Trong mắt tên tiểu thái giám kia chỉ có khuôn mặt băng lãnh đang tươi cười của Tịch Nhan, tất nhiên không chú ý đến Hạ Dạ Bạch đang bị Tịch Nhan nắm tay. Mặt nạ bạc che đi vẻ mặt ngập tràn ý lạnh, mỉm môi, ánh mắt sắc lạnh xuyên qua khe hở của mặt nạ bắn ra, gió xuân ấm áp cũng trở nên tê buốt. Hạ Dạ Bạch nhìn chăm chăm tên thái giám không biết sống chết kia, nhưng tên kia vẫn đang chìm đắm, chưa đưa ra quyết định, nhìn ánh mắt thì biết, chắc hần cũng không có ý định đó.

Còn nữ nhân chết tiệt kia nữa, thừa biết dung nhan đẹp đẽ, nhất là khi cười rộ lên. Mấy tên thái giám này cho dù đã tịnh thân thì cũng thành nhân tình (*nói lại, tịnh thân thành nhân tình, còn nhân tình thì mình nghĩ là giống kiểu tình tròng xổng lên não =]]*), bên trong vẫn giữ nguyên bản chất háo sắc, sao nằng còn cười với bọn chúng. Đang định trợn mắt nhìn nằng, đột nhiên nhớ đến hôm qua khi nhìn thấy ánh mắt hần nằng đã giết mình, lập tức bỏ ngay ý nghĩ đó. Nữ nhân này, vô cùng khôn khéo, mình tuyệt đối không thể lộ ra nửa điểm dấu vết trước mặt nằng.

“Nhan Nhan là của nhà ta, không cho phép ngoại nhân nhìn nằng như vậy.”

Hạ Dạ Bạch giẫy khởi bàn tay Tịch Nhan, cả người còn hung dữ hơn cả mãnh thú sống chuồng, thân hình nhanh như tia chớp. Tiểu thái giám kia chỉ nghe thấy tiếng nói, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cơ thể đã bị Hạ Dạ Bạch tấn công, ngã xuống đất, đang định giẫy dụa, bụng ăn một quả đấm, không kíp rên một tiếng, hai mắt trợn trừng, ho khù khụ, suýt nữa học mẫu.

“Dám nhìn Nhan Nhan này, ta đánh chết ngươi, đánh chết ngươi.”

Lời kia, giọng nói kia, rõ ràng cực kỳ gay gắt, hành động chỉ theo cảm tính, không hề có chiêu thức, giống như tiểu hài tử đang đánh nhau, nhưng động đến chỗ nào trên người là như bị búa nện. Rõ ràng chỉ bị đánh một chỗ nhưng cả người không chỗ nào không thấy đau. Ánh mắt là ánh mắt đặc thù của Thất hoàng tử trong sáng vô tội, nhưng lại phát ra mũi nhọn sắc lạnh đã thương người.

Tiểu thái giám kia sau khi bị ăn mấy quyền mới hồi phục tinh thần, định giãy dụa, lại không có chút khí lực. Nhưng mỗi người đều có bản năng sinh tồn, nếu cứ đánh tiếp, chỉ sợ cái mạng này không giữ nổi, bèn nhắm mắt lại, dùng một chút hơi tàn giãy giụa.

Vị vương gia này tuy cũng là hoàng tử, nhưng trong cung có ai đối xử hần như hoàng tử chứ. Chẳng qua danh hiệu dễ nghe hơn bọn hạ nhân như hần một chút thôi. Dù sao hần cũng là người của Bạch Lộ cung, ngày thường ý vào việc Lệ phi (*Hoàng quý phi, cái này là tác giả chú thích*) nương nương được sủng ái, luôn tung hoành, sao có thể thua trong tay một tên ngốc, sử dụng cả hai chân, nghĩ đánh vào mặt hần sẽ chỉ làm đau tay chính mình, bèn nhắm vào ngực Hạ Dạ Bạch.

“Bình thường ngươi cũng dám trắng trợn mà chằm chằm Lệ phi nương nương à?”

Tịch Nhan không hề nghĩ ngợi, chế trụ bàn tay tên thái giám, mạnh mẽ đẩy. Hần chưa kịp ngồi dậy, một lần nữa nặng nề ngã xuống đất.

“Vương gia, ngài là chủ tử, nô tài kia không biết quy củ, sao ngài không gọi Hồng Đậu, Tương Tư đến và miệng? Sao lại đi hạ thấp thân phận, tranh luận với tên hạ nhân này?.”

Tịch Nhan kéo Hạ Dạ Bạch đứng lên, tiến lên một bước, đứng trước mặt hần. Nàng chỉ đứng đến cảm người kia, nhưng khí thế ấy, so với những chủ tử được sủng ái trong cung chẳng kém là bao.

“Mặc dù ta không thể bằng Lệ phi nương nương, nhưng thân là phi tử của hoàng tử, cũng được coi là một nửa chủ tử. Một hạ nhân như ngươi, dám nhìn chằm chằm ta lâu như vậy, còn có phép tắc nữa không? Chúng ta cũng muốn thỉnh giáo Lệ phi nương nương, có phải mọi thái giám ở Bạch Lộ cung đều giống như ngươi. Nếu đều như thế, ta đây cần phải khuyên nương nương mau mau tìm người khác thay thế. Các ngươi làm vậy rõ ràng đã đánh mất thể diện của Bạch Lộ cung.”

Ban đầu tên tiểu thái giám kia muốn can lấy Hạ Dạ Bạch không chịu buông ra, dù sao đánh chó cũng phải nể mặt chủ. Thất hoàng tử này, ở Lưu Ly quốc đến ăn mày cũng có thể bắt nạt. Còn đánh hần (*thái giám*), chẳng khác nào tát vào mặt Hoàng quý phi nương nương một cái, Hoàng quý phi nương nương không vì lý do khác thì cũng phải vì mặt mũi của bản thân mà đòi lại thể diện cho hần. Nào ngờ Thất Vương phi kia lại đi che chở cho tên ngốc tử này, nhanh nhẹn nhanh miệng, ăn nói khéo léo, giỏi biện luận, nhưng sao hần có thể nuốt trôi cục tức này.

“Công công trước tiên lau mặt đi đã.”

Hồng Đậu đi ra từ sau lưng Tịch Nhan, lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ từ trong túi, đưa đến trước mặt tiểu thái giám đang nằm trên mặt đất kia.

“Tuy nói đánh chó phải ngó mặt chủ, nhưng con chó này nếu chỉ trung thành thì chưa đủ, còn phải biết làm tăng thể diện cho chủ. Nếu nó làm chủ tử mất thể diện, trong nhà chủ tử nhiều chó như vậy, thiếu một con thì có gì sao đâu? Tuy ngươi là nô tài của Hoàng quý phi nương nương, nhưng Vương gia nhà chúng ta dù sao cũng có hoàng thượng ở đằng sau chống lưng, bên nào nhẹ bên nào nặng, ngươi còn không biết sao?”

Thái giám kia nhìn chằm chằm Hồng Đậu, tay siết chặt chiếc khăn mà nàng đưa cho, im lặng trong chốc lát.

Tịch Nhan nhìn Hồng Đậu đang ngồi xồm trên mặt đất, băng tuyết nơi đáy mắt tan chảy, còn rực rỡ hơn ánh mặt trời. Luận về bày mưu tính kế, Hồng Đậu hiện tại không bằng một phần mười của nàng, nhưng lại hơn nàng ở điểm biết mua chuộc lòng người. Chuyện ngày hôm nay, có một thái giám như vậy ở bên cạnh Hoàng quý phi, giống như một quả bom không hẹn giờ. Nàng vốn muốn thông qua chuyện này để chỉ cho Lệ phi rõ, giờ xem ra không cần thiết nữa rồi.

“Chúng ta là nô tài, quan trọng nhất là phải giữ đúng bổn phận của mình, cứ mắt chó nhìn người thấp (*khinh người, éch ngồi đấy giềng*), cuối cùng người chịu thiệt chỉ có bản thân mình. Trong hoàng cung, từng hành động cử chỉ phải vô cùng cẩn thận. Ngươi vô lễ như vậy, Vương gia chúng ta chỉ giáo huấn ngươi một chút, đòi lại là chủ tử khác, đã sớm cho Ngự lâm quân kéo ngươi ra ngoài đánh chết rồi.”

Tương Tư đi tới bên cạnh Hồng Đậu, lời nói chân thành, giọng nói ôn nhu khiến cho người khác cảm giác như được tắm trong gió xuân ấm áp.

“Hai vị cô nương dạy dỗ phải, là Vương gia Vương Phi hạ thủ lưu tình (*giơ cao đánh khẽ*), nô tài sẽ khắc ghi trong lòng. Giờ không còn sớm nữa, nô tài xin được dẫn đường cho Vương phi, Hoàng quý phi nương nương còn đang chờ người.”

Tịch Nhan cười, gật đầu: “Hồng Đậu, ngươi theo ta vào đi. Tương Tư, ngươi và Vương gia ở đây chờ ta. Vương gia, đây không phải chỗ có thể chạy lung tung, ngươi ngoan ngoãn ở đây chờ, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Tịch Nhan vỗ vỗ mặt Hạ Dạ Bạch, nở lên nụ cười rạng rỡ, nhưng tiểu thái giám kia không dám liếc mắt nhìn lần thứ hai.

“Làm phiền công công đi trước dẫn đường, đừng để Lệ phi nương nương phải đợi lâu.”

Chương 57: Tiểu Bạch Mất Tích

Ngự hoa viên không hổ danh là lâm viên của hoàng gia, hành lang gấp khúc khúc khuỷu, quanh co uốn lượn, đá cẩm thạch sáng loáng đến mức có thể soi được bóng người. Một ngày nay trời quang mây tạnh, người đến người đi trong ngự hoa viên, đá cuội trải thành đường mòn giống như mới được nước mưa gột rửa qua vậy, sạch sẽ không một vết tích.

Tiến vào vườn, dọc đường đi, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mấy nữ tử xiêm y đẹp đẽ, tuổi tác xấp xỉ với Tịch Nhan, mặc dù không thể sánh được với diện mạo của nàng, gương mặt cũng coi như đoan trang. Có mấy người vây quanh hoa mẫu đơn đang nở rộ, cùng nhau bình phẩm các loại mẫu đơn, thỉnh thoảng lại có người múa bút vẽ tranh, hoặc có người đánh đàn và hát, cổ sức phô bày tư thái cao quý tao nhã.

Tịch Nhan bước đi lững thững, đi theo tiểu thái giám, từ từ bước về phía trước, mà bất luận mấy người ban này đang tụ tập chuyện trò, hay mấy tiểu thư khuê các đang múa bút vẽ tranh, gảy đàn ca hát, đều chỉ trở về phía thân ảnh nàng. Không biết họ đang thì thầm những gì, ngự hoa viên lớn đến thế, tiếng cười vẫn như cũ, náo nhiệt như trước, nhưng lại có thêm một chút trào phúng cùng khinh miệt, Tịch Nhan không muốn so đo với bọn họ, cười cười mà bước qua.

Đây là hoàng cung, tất nhiên không thể so với bên ngoài, càng phải cẩn thận hơn. Nếu nhìn được thì hẳn, chỉ cần không chạm đến giới hạn của nàng, nàng tuyệt không muốn gây rắc rối ở đây.

“Nương nương, Thất Vương phi tới.”

Dừng lại bên ngoài đình nghỉ mát, thái giám vừa dẫn đường cho nàng cao giọng bẩm báo nói.

“Ừm.”

Bốn phía Mẫu Đơn đình, lụa mỏng tung bay, tiếng trả lời không rõ ràng lắm. Người có thể nghe thấy lại giống như bị điện giật, không phải là giọng nói thiếu nữ nhẹ nhàng uyển chuyển, không có sự trống rỗng tang thương của nữ nhân hậu cung. Đó là giọng nói kiểu mỹ đến tận xương tủy, lại không khiến bạn có cảm giác giả tạo chút nào. Mặc dù cách một tầng màn che, không nhìn rõ dung mạo của nàng, nhưng Tịch Nhan khẳng định, chắc chắn Hoàng quý phi này cũng là một mỹ nữ, nếu không sao có thể sinh ra tên yêu nghiệt Hạ Thiên Thần kia được.

“Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Hồng Đậu quỳ gối cúi đầu, thái độ cung kính.

“Nô tỳ thỉnh an quý phi nương nương, chúc quý phi nương nương dung nhan bất lão, vĩnh trú thanh xuân (trẻ mãi không già, nét thanh xuân mãi không đổi), thánh sủng không suy.”

Tịch Nhan tất nhiên không cần hành đại lễ như Hồng Đậu, phúc thân, nói mấy câu hể là nữ nhân, nhất là nữ nhân trong hậu cung được sủng ái thích nghe nhất. Người này, nàng không muốn đắc tội, bây giờ nàng cũng không đắc tội nổi.

“Dung nhan bất lão, vĩnh trú thanh xuân? Đùng là ước muốn của tất cả nữ nhân, tiếc là cảnh xuân tươi đẹp đến mấy rồi cũng lụi tàn, đến cuối cùng cũng chỉ có thể cảm thán thời gian vô tình mà thôi.”

Mơ hồ nghe được tiếng ngọc bội chạm vào nhau, ngay sau đó có hai cung nữ khẽ vén lụa mỏng lên, Lệ phi một thân váy yếm sa bích lạc (sa mỏng như khói, xanh màu ngọc bích) thêu hình đại đoá mẫu đơn màu xanh biếc đứng chính giữa. Tóc mai buông lơi ánh chút sắc vàng, nghiêng nghiêng lay động, làn da mịn màng như em bé mới sinh, hồng nhạt óng ánh. Nàng có bộ dạng như thiếu nữ tuổi đôi mươi, nét quyến rũ yêu kiều của nữ tử ba mươi tuổi, còn có dư vị phong lưu của một nữ nhân độ tuổi bốn mươi như nàng nên có, trên khuôn mặt đầy vẻ phong tình vạn chủng. Dung mạo nghiêng lệ (xinh đẹp), Lệ phi, đúng là danh phù kỳ thực (tên xứng với người, người đẹp như tên)

Tịch Nhan không khỏi liếc nhìn thêm mấy lần, hít sâu một hơi, trong ngực hơi có cảm giác khó chịu nghèn nghẹn. Từ hoàng tử lớn lên giống Lệ phi, Tiểu Bạch cũng giống, nếu nói Tiểu Bạch là nhi tử của Hoàng quý phi, nhất định nàng không có nửa phần hoài nghi. Điểm này thực sự chỉ là sự trùng hợp thôi sao?

“Nương nương nhận được thánh ân, lại được trời xanh ưu ái, phúc trạch thâm hậu, hai mươi năm chỉ như một ngày, năm tháng chưa từng lưu lại chút dấu vết gì. Dù cảnh xuân tươi đẹp vội vã trôi đi, nhưng nương nương không phải là ngoại lệ sao?”

Lệ phi che miệng, khẽ cười thành tiếng, tùy ý để hai nha hoàn đỡ tay, tiền hô hậu ủng, thông thả bước ra ngoài.

“Vừa rồi cùng mấy người đó hàn huyên một hồi, đã có chút mệt mỏi, giờ nghe người miệng lưỡi khéo léo, lời nói như rót mật vào tai, thật khiến người ta toàn thân thư sướng (nhẹ nhõm, dễ chịu).”

Lệ phi từ trong Mẫu Đơn đình nhẹ nhàng bước ra, lúc đi tới bên cạnh Tịch Nhan, một đôi mắt xéch quẹo rũ mang theo ý cười thần nhiên, liếc nàng một cái, đưa tay khẽ đặt lên mu bàn tay nàng: “Người bồi bản cung đi dạo một chút.”

“Dạ”

Tịch Nhan cười yếu ớt đáp.

Đúng là thời điểm mẫu đơn nở rộ nhất. Trong ngự hoa viên, mẫu đơn đủ sắc màu đỏ, trắng, vàng, tím đua nhau nở nộ, người bước đi giữa vườn hoa, như lạc vào một vương quốc hoa, hương hoa thấm vào người, thấm vào tận ruột gan.

“Trong hoa viên này, hoa mẫu đơn nở thiên kiều bá mị (xinh đẹp, quẹo rũ), nhưng Bôn cung chỉ thích loài Mặc Tuyết này —”

Một gốc mẫu đơn kia không giống với những cây khác trong vườn. Cành lá thẳng tắp, ước chừng ba thước, trên ngọn nở hoa, hoa to như cái bát, đen như mực vẩy mực lên, nhụy trắng như tuyết, trên màu trắng bạc lại có mấy chấm đen như mực. Giữa một rừng hoa khoe sắc màu, đoá hoa này hoàn toàn khác hẳn, lá biếc hé mở, rất thưa thớt, lá nhọn dần hơi vàng, có chút không được hoàn mỹ, tưởng rằng đáng tiếc, lại khiến cho Mặc Tuyết trong biển hoa mẫu đơn nở rộ này càng thêm nổi bật.

“Mặc Tuyết —— như mực như tuyết, quả thật danh bất hư truyền.”

Cả vườn mẫu đơn nở rộ, muôn hồng nghìn tía, lầy sắc làm chủ, một cành Mặc Tuyết lẻ loi này, đứng trong biển hoa, quả thật hiếm lạ.

“Mặc Tuyết là quốc hoa của Đông Ngô, lần này Đông Ngô Vương đến đây bái kiến. Ngoài mười quả nhân sâm kia ra, còn có năm gốc Mặc Tuyết, Mặc Tuyết ở Đông Ngô có thể sinh tồn, nhưng vừa chuyển đến hoa viên này chưa lâu đã chết héo, chỉ còn lại đứng một gốc này.”

Trong lúc nói chuyện, Lệ phi đã buông cánh tay Tịch Nhan ra, yêu thương vuốt nhẹ lên cây Mặc Tuyết, khẽ cúi đầu, ngửi một mùi hương thơm ngát.

Trong hồ lô của Lệ phi này rốt cuộc bán thuốc gì đây. Hôm nay nàng triệu kiến mình đến đây, chắc chắn không chỉ để thưởng hoa. Trong hậu cung, nếu nàng chỉ đơn thuần như vậy, tất nhiên có thể làm hoàng thượng vui lòng, nhưng tuyệt đối không thể sống sót ở đây, chứ chưa nói gì đến việc có địa vị ngang hàng với đương kim hoàng hậu. Đang yên lành lại nói với mình những lời này, nhân rồi nói chuyện phiếm, sợ là muốn thử dò xét cái gì đó. Sao không trực tiếp mở miệng, cứ quanh co vòng vèo như vậy?

“Mặc Tuyết này so với rừng đào trên núi phía sau tướng phủ thì như thế nào?”

Quả thật là thử dò xét, muốn dò xét bản thân nàng ư? Hay là do Hạ Thiên Thần đối với chuyện tình hôm đó sinh ra hoài nghi, báo cho Lệ phi biết, để nàng tiến cung, thử dò xét ý tứ nàng?

“Rừng đào trên núi phía sau tướng phủ tuy đẹp, nhưng để vào nơi thanh nhàn, làm sao sánh được với Mặc Tuyết trân quý này? Chuyện hôm ấy, mặc dù Tịch Nhan có ở đó, nhưng không biết tại sao lại hôn mê, cũng không rõ ràng mọi chuyện, bị hơi ẩm của sương sớm trong vườn đào làm tỉnh lại, chỉ cảm thấy tình huống không ổn, vội vàng trở về, trên đường gặp được Vương gia, chờ lúc đến nơi, tất cả đã không còn kịp nữa.”

Tịch Nhan đi tới bên cạnh Lệ phi, đôi mắt nhìn Mặc Tuyết đang nở rộ kia, nụ cười trên mặt giống như đượm mùi hương hoa trong không khí, từng chút một tiêu tan: “Tứ hoàng tử chảy trong mình dòng máu long phượng, có thể so với Mẫu Đơn Mặc Hương, ở Đông Ngô cao cao tại thượng, ở Lưu Ly này cũng là độc nhất vô nhị. Nhưng Tịch Nhan chỉ là một phiến lá tầm thường, cho dù may mắn có thể làm nền cho mẫu đơn, chẳng qua cũng chỉ là vật phẩm. Tứ hoàng tử là nhân vật anh tuấn kiệt xuất, tao nhã thanh lịch, một phiến lá tầm thường như nô tỳ, có thể cùng sánh bước với hoàng tử ở rừng đào sau núi, Tịch Nhan đã khắc sâu trong tâm khảm, cả đời cũng không quên. Tịch Nhan phúc mỏng, không xứng với mẫu đơn Mặc Tuyết, có thể xa xa ngắm nhìn, đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.”

Ánh mắt Tịch Nhan mơ màng, nhìn Mặc Tuyết đang nở rộ kia, nụ cười còn đọng lại trên khóe môi cũng bị tiêm nhiễm sự chua xót.

Lệ phi khẽ mỉm cười, trong nụ cười mang theo ý khen ngợi đối với nàng. Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm, xem ra, nàng cũng không biết rõ chuyện hôm đó, hôm nay hẳn là chỉ muốn dò xét tình cảm của mình đối với Hạ Thiên Thần.

Mạc Ngôn An tuy là người Hoàng thượng một tay nâng đỡ, nhưng lại không phải người trong hoàng thất. Cục diện trong triều đình, thay đổi trong nháy mắt. Đối với loại người chỉ thấy lợi trước mắt, gió chiều nào xoay chiều nấy, Lệ phi vì cũng cố thể lực, gia tăng ưu thế trong việc tranh giành ngôi vị hoàng đế với nhóm người bên phe thái tử, tất nhiên sẽ nghĩ mọi biện pháp lôi kéo Mạc Ngôn An. Quan hệ thông gia không thể nghi ngờ chính là biện pháp tốt nhất, hữu dụng nhất, chuyện lần này, có lẽ Hạ Thiên Thần không muốn, nhưng Lệ phi lại vô cùng vui mừng.

Hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất thành thân với nữ tiểu thư đích nữ của Tể tướng gia quyền khuynh thiên hạ, hoàn toàn môn đăng hộ đối. Nhưng Hạ Thiên Thần lại chỉ cho phép có một vị trắc phi, đương nhiên trong lòng Lệ phi, nói hết lời cũng không có kết quả. Bên hoàng thượng không hiểu có chuyện gì xảy ra, cũng chấp thuận yêu cầu của Hạ Thiên Thần. Nhìn đáng về Hạ Thiên Thần rất được hoàng thượng sủng ái, hơn nữa thái tử yếu ớt, khó trách Mạc Ngôn An muốn tìm lối thoát khác.

Không biết Hạ Thiên Thần rốt cuộc đã nói những gì với Lệ phi, lại khiến cho Lệ phi nhìn nàng bằng ánh mắt khác.

Trong lòng Tịch Nhan cười lạnh, bất luận hôm nay nàng dò hỏi là vì ý của bản thân, hay là vì Hạ Thiên Thần giải trừ nghi ngờ, Tịch Nhan nàng sẽ không để lộ bất kỳ sơ hở nào. Có nữ tử thâm tình nào có thể thiết kế cho nam nhân mình yêu ở cùng một chỗ với nữ nhân khác? Chuyện này, cho dù là nàng gây ra, nàng tuyệt không để lộ nửa điểm dấu vết.

“Tài hoa hơn người, Mĩ mà không Diễm, đẹp mà không cuồng (kiêu ngạo). Bồn cung gặp qua vô số người, có mấy ai có thể làm được như thế, sớm biết người là người biết thời biết thế như thế, ban đầu nên làm mối người cho Thần Nhi của chúng ta, đáng tiếc, các người đúng là hữu duyên vô phận.”

Lệ phi xoay người, toát ra sự tiếc hận vô hạn, nhưng đáng về đó khiến Tịch Nhan cảm thấy vô cùng giả dối.

“Tịch Nhan dong chi tục phần, lại là thứ xuất. Tỷ tỷ là đích nữ của tướng phủ, cầm kỳ thư họa, vô luận là tài mạo, cũng không hề thua kém Tịch Nhan, đối với Tứ hoàng tử vẫn luôn thâm thương trọng nhó, có thể gả cho người trong lòng mình, chắc chắn toàn tâm toàn ý phù trợ.”

Hạ Thiên Thần kia cho dù là thiên thượng tiên nhân hạ phạm, trong mắt nàng cũng không bằng Tiểu Bạch đơn thuần đáng yêu. Cho dù nàng là đích nữ của tướng phủ, có cơ hội như vậy, chưa chắc nàng đã nguyện ý cùng một người hoa đào bay đầy trời như vậy nắm tay cả đời.

Hai người cười yếu ớt, tuy là phẩm hoa, nhưng từng câu nói lại cất giữ huyền cơ, ý tại ngôn ngoại. Tuy Tịch Nhan ứng phó thành thạo, chẳng muốn giả tạo vòng vo với nữ nhân này mãi như thế, nhưng cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài.

Tịch Nhan đang có chút không yên lòng, xoay người, lại nhìn thấy Hồng Đậu không để ý tới mệnh lệnh của Lệ phi, vội vàng vàng chạy qua bên này, đôi mắt sáng hiện lên vẻ sốt sắng, vô cùng lo lắng.

Tịch Nhan cau mày, đáy lòng không vui, nha đầu Hồng Đậu này, quả thực muốn chết.

“Quý phi nương nương chê cười, nô tì thân thể không tốt, hàng năm gần nơi khuê phòng, hạ nhân của thiếp thân chưa từng trải qua việc đòi, không biết cấp bậc lễ nghĩa, nô tì trở về nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ.”

Lệ phi thẽ mà lại cúi người đỡ Tịch Nhan: “Ta nhìn nha hoàn của người, chắc chắn đã phát sinh đại sự gì rồi, Bồn cung và người cùng qua nhìn một cái.”

“Nương nương khoan hồng độ lượng, khó trách rất được lòng người.”

Tịch Nhan cau mày, tìm đập rất nhanh, nhìn Hồng Đậu, mơ hồ có dự cảm xấu, cũng không dám để lộ vẻ nôn nóng quá mức.

“Có chuyện gì, sao lại vội vàng hấp tấp như vậy, quấy rầy nhả hứng của quý phi nương nương, khi nào về ta sẽ hảo hảo trừng phạt người.”

Hồng Đậu nhìn Tịch Nhan một cái, môi mấp máy, lại không nói tiếng nào.

“Bồn cung mệt mỏi rồi, Tiểu Lý Tử, để mấy tiểu thư kia hàn huyên thêm một hồi, lát nữa Bồn cung sẽ tiếp tục trò chuyện với bọn họ, Thất vương phi nếu thật sự có việc gì, cũng không cần phụng bồi Bồn cung nữa.”

Lệ phi vỗ vỗ trán, để công công vừa mới dẫn đường kia đi vào trong Mẫu Đơn đình.

Tịch Nhan nhìn Lệ phi một thân mảnh mai như cành dương liễu kia, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Lệ phi này vừa nhìn đã biết là người không dễ nói chuyện, nhưng lại thân cận hòa ái đối với nàng như vậy, chẳng lẽ là có âm mưu gì, nhưng hiện tại trong lòng nàng rất loạn, suy nghĩ cũng thế, chỉ cảm thấy kỳ quái, không muốn nghĩ thêm nữa.

“Hồng Đậu, có chuyện gì mà nôn nóng như vậy?”

“Không thấy Vương gia đâu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đánh Nhau

Tương Tư và Hạ Dạ Bạch tìm một chỗ bên ngoài Mẫu Đơn viên để ngồi. Tương Tư ít nói, không giống Hồng Đậu biết tạo dựng bầu không khí, nàng chẳng mở miệng nói câu nào. Hai người ngồi xuống chưa được bao lâu, Hạ Dạ Bạch đã nghiêng cổ nhìn về phía vườn Mẫu Đơn, chỉ được một lúc, lại bắt đầu không kiên nhẫn, quay sang nhìn Tương Tư, càng cảm thấy không thú vị. Hắn đâu muốn ngồi ngẩn ngơ một chỗ với nàng ta, bèn ôm bụng, giả vờ khó chịu, nói muốn đi ngoài, không đợi Tương Tư đuổi theo, đã nhanh như chớp co giò chạy mất.

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, Ngự lâm quân trên mình khoác áo giáp ngân bạch, tay cầm trường thương (giáo dài), đi đi lại lại tuần tra, nét mặt cẩn thận nghiêm nghị. Hạ Dạ Bạch đoán trong một chốc một lát Tịch Nhan chưa thể ra ngoài được, liền một mình thơ thẩn đi loạn xung quanh, không ngờ lại xui xẻo đụng phải tên quân gia tiên nhiệm của Vương phủ Vương Quyền. Hắn đang định tránh đi, ai ngờ tên Vương Quyền này mắt tinh như thế, đã nhìn thấy hắn.

Tự biết chạy không thoát, Hạ Dạ Bạch ngốc nghếch cười, nghênh đón: “Lão Thử (con chuột), sao người lại ở đây?”

Mặc dù mỗi lần gọi như thế đều bị hấn ta hung hăng giáo huấn một trận, lại còn bị hấn ta đánh cho tã toí, nhưng mỗi lần gặp mặt, Hạ Dạ Bạch vẫn dùng giọng điệu khinh miệt này để gọi hấn, giống như một cách kháng nghị vậy.

“Vương gia, đạo này vẫn khỏe chứ, Vương phi đâu rồi? Ngài ấy không có ở đây sao?”

Giọng nói kia vừa the thé vừa nhỏ nhẹ, so với trước kia, thiếu đi mấy phần thô kệch, giọng nói âm dương quái đản, bất nam bất nữ, lúc nói chuyện, cặp mắt tí hí như mắt chuột, hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như tên trộm, cực kỳ hèn mọn.

“Lão Thử, thanh âm của ngươi thật kỳ quái nha.”

Hạ Dạ Bạch chỉ vào cổ họng Vương Quyền, ôm bụng cười to, ánh mắt cũng bị nhiễm ý cười như có như không: “Lão Thử, râu mép của ngươi đâu rồi? Còn có...còn có, da của ngươi từ lúc nào trở nên láng mịn như vậy?”

Hạ Dạ Bạch ông nói gà bà nói vịt, càng cười càng hả hê, khiến cho tên Vương Quyền đang khom mình kia vô cùng tức giận, ngẩng đầu, hung dữ trừng mắt nhìn hấn.

Tên ngốc này, còn dám nói, nếu không phải hấn, Vương Quyền hấn sao có thể bị rơi vào kết cục như thế này, hạ thân đã bị thiến, đáng thương hấn đến bây giờ còn chưa có nhĩ tử nối đôi tông đường.

Tuy nói việc hấn làm đều là do hoàng hậu bày mưu đặt kế, nhưng bây giờ thất bại, đầu còn quả tốt cho mình ăn nữa. Ở trong cung này, hấn cũng chỉ là một tiểu công công hèn mọn, khắp nơi bị người khác chèn ép ức hiếp, sao có thể so được với cuộc sống ngày xưa ở Vương phủ.

Nếu là trước đây, chắc chắn Vương Quyền sẽ xông lên, hung ác giáo huấn tên tiểu tử Hạ Dạ Bạch kia một trận, nhưng đây là hoàng cung, không phải là thiên hạ của hấn, hấn nào dám động thủ. Chuyện qua lâu rồi, nhưng mỗi lần nghĩ tới Vương phi, trong lòng hấn vẫn còn sợ hãi. Một nữ nhân lại có thể ra tay độc ác như thế. Nếu bây giờ hấn dám làm gì tên Vương gia kia mà bị phát hiện ra, hấn đã bị nàng ta biến thành bất lực, ai biết được nàng ta sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với mình. Nghĩ như vậy, hấn cố gắng đè xuống lửa giận đang bùng lên trong lòng.

“Vương gia, nhờ có ngài chiếu cố, mấy năm qua cuộc sống của nô tài ở Vương phủ vô cùng thoải mái, hôm nay không biết lấy gì để báo đáp ngài, hoàng cung có rất nhiều chỗ thú vị, nô tài dẫn ngài đi dạo vài nơi.”

Vương Quyền ôn nhu nói, lan hoa chi (ngón tay xếp thành hình hoa lan) nhìn đã xấu xí lại còn cổ tình uốn lên, càng làm tăng thêm đáng ghét hèn mọn.

“Ngày nào ngươi ở Vương phủ cũng bắt nạt ta, ta không cần ngươi dẫn đi dạo. Nhan Nhan nói ngươi không phải là người tốt, bảo ta cách ngươi xa một chút.”

Hạ Dạ Bạch tròn to đôi mắt vô tội, ra sức lắc đầu, lui về phía sau mấy bước, giống như nhìn thấy rắn rết.

Tên Vương Quyền này vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt đẹp gì. Nói là đưa mình đi dạo một chút, kết quả chắc chắn là dẫn mình tới nơi nào vắng vẻ, báo thù việc hấn vừa mới bị mình cười nhạo lúc nãy. Mặc dù chỉ cần mình ra tay là có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của hấn, nhưng, Hạ Dạ Bạch nhìn hai bàn tay mình. Mặc dù tay hấn từng dính máu tươi, nhưng hấn sẽ không làm chuyện lấy đi tính mạng của người khác. Huống chi, một kẻ hèn mọn như vậy, hấn không muốn máu của kẻ đó làm ô uế tay mình.

Bên này, Hạ Dạ Bạch xoay người, đang chuẩn bị rời đi, lại bị một giọng nói dịu dàng nhu hòa nhưng đầy uy nghiêm gọi lại: “Đây không phải là Thái vương gia sao?”

Người tới mặc áo màu hoa đào tơ mỏng như khói, dưới eo là váy tơ mỏng đỏ chót, có hai cung nữ theo hầu, đáng ghét thướt tha đi tới, thân hình như rắn nước, kia chẳng phải Thái tử phi Mạc Vân Hà thì là ai?

“Lệ phi nương nương hôm nay mời Thái Vương phi tới cùng thưởng hoa. Thái tử nghe nói Thái Hoàng đệ cũng tiến cung, tuy bị ngăn ở bên ngoài Mãn Đơn viên nhưng không hề tức giận chút nào. Nhiều năm rồi chưa gặp Thái Vương gia, thái tử rất nhớ ngài. Vốn định ghé thăm Cung Vương phủ một chuyến, xem cuộc sống của Vương gia có tốt không, hiềm một nỗi thân thể vẫn không tốt, không thể ra khỏi cửa. Hiện giờ Thái tử đang ở Tuệ Xuân phùng cùng các hoàng tử khác nghe Thái phó giảng bài, đặc biệt ra lệnh cho ta tới đây mời Thái hoàng tử.”

Xem ra hôm nay bọn họ đã có chuẩn bị mà đến. Trực tiếp đưa Vương Quyền vào cung làm thái giám, không hề nề mặt Hoàng hậu, cục tức này, bọn họ làm sao mà có thể nuốt trôi được. Hôm nay Lệ phi đưa thiệp mời, Nhan Nhan ở trong đó chưa chắc đã biết chuyện, nhưng người của đảng Thái tử chắc chắn đã quy nạng vào một phe với Tứ hoàng tử. Không thể ra tay với nàng, làm gì có đạo lý buông tha cho hấn?

Thái tử và mấy vị hoàng tử khác đều có ở đó. Lòng mảy Hạ Dạ Bạch cau lại, tất nhiên ở đó sẽ có Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử. Hạ Thiên Thần còn đỡ, chứ Ngũ hoàng tử thì đúng là đồ Hồn Thê Ma Vương. Còn tên Đế sư gì gì đó nữa, rõ ràng chính là vây cánh của Thái tử, chuyện đi này, chắc không thể thiếu một trận đòn như từ rồi. Nhưng đã là thái tử ra lệnh, Thái tử phi đích thân đến truyền lời, làm sao hấn có thể thoát được?

Không biết Lệ phi có thể tha người sớm một chút hay không, liệu Nhan Nhan có thể kịp thời chạy tới hay không? Nếu thấy thương thế trên người mình, không biết nàng sẽ có phản ứng gì? Hấn rất thích nhìn đáng ghét vừa tức giận vừa thương tâm của nàng khi thấy hấn bị thương.

“Thái tử ca ca đã nói như vậy thật sao?”

Hạ Dạ Bạch tiến lại gần Thái tử phi, lại bị thái giám ngăn lại. Đôi mắt dưới mặt nạ kia, sáng lấp lánh như vì sao, lộ vẻ vui sướng và kích động, miệng khê

nhếch thành hình vòng cung đầy vẻ giễu cợt (trào phúng).

Nhờ phúc của bọn họ, đến bây giờ hắn vẫn sống mạnh khoẻ. Giờ có nữ nhân kia bên cạnh, hắn lại càng muốn sống lâu trăm tuổi.

Mạc Vân Hà nhìn vào đôi mắt trong trẻo mà vô tội kia, trong nháy mắt không kịp hồi phục lại tinh thần: “Đúng vậy, Thất vương gia đã rời khỏi hoàng cung nhiều năm như vậy, thái tử lại là người trọng tình trọng nghĩa, sao có thể không nhớ chứ? Thất hoàng tử nạp phi, thái tử vốn định tự mình tới chúc phúc, xiêm y đã mặc xong rồi, lại đột ngột phát bệnh, đành phải hoãn lại.”

Hạ Dạ Bạch cười haha, trong lòng lại nghĩ thầm. Từ nhỏ đến lớn tên kia chính là cái ám sát thuốc, sao đến bây giờ còn chưa chết, sống ở cõi đời này vừa lãng phí lương thực, vừa khiến người khác thấy chướng mắt. Tên Hạ Thiên Thần cũng thật vô dụng, thái tử tuy là một đại nhân vật, nhưng có cái ám sát thuốc nào thiếu được thuốc không? Nếu là hắn, sẽ trực tiếp đầu độc chết, rồi tìm người gánh tội thay, thế là xong hết mọi chuyện. Tranh đấu lâu như vậy mà vẫn chưa leo được lên ngôi thái tử, thật vô dụng hết chỗ nói, chỉ được cái mã bên ngoài tốt một chút, không hiểu nổi Nhan Nhan trước kia coi trọng hắn ở điểm nào.

Tịch Nhan cáo biệt Lệ phi, vô cùng lo lắng đi ra khỏi Mẫu Đơn Viên, thì nhìn thấy Trương Tư đang đi đi lại lại ở ngoài cửa hình vòm. Tịch Nhan ba bước thành hai bước, đi tới trước mặt nàng, cũng không trách tội nàng, thay vì ở nơi này trách cứ nàng, không bằng để thời gian đó đi tìm người.

“Người thấy Vương gia chạy theo hướng nào?”

Trương Tư cúi đầu, tuy không khóc thành tiếng, nhưng vành mắt đã sẫm đỏ, ngân ngấn nước, cúi đầu, không dám nhìn Tịch Nhan, một lúc lâu mà vẫn không đáp lời, Tịch Nhan không khỏi tức giận.

“Ta không có thời gian đi truy cứu nguyên nhân, và cũng không có nhiều thời gian để nhìn người im lặng như vậy. Giờ ta chỉ muốn sớm một chút tìm được Vương gia, hắn đi theo hướng nào, nếu ngay cả cái này mà người cũng không biết, sau này vĩnh viễn phát gốc ở Vương phủ đi.”

Với tính tình của Tiểu Bạch, sao Trương Tư có thể quản được hắn chứ? Đây chính là sơ xuất của nàng, hoàng cung lớn như vậy, mong là Tiểu Bạch chỉ bị lạc đường thôi. Từ trước tới giờ hắn bị đánh cũng không đánh trả, nhưng có đôi khi cố tình thích mạnh miệng. Ngân vạn lần đừng để hắn bị người khác bắt nạt.

“Vương gia làm ầm lên nói bụng khó chịu, ôm bụng, rồi chạy theo hướng kia.”

Trương Tư ngẩng đầu, ngón tay chỉ về hướng Hạ Dạ Bạch vừa biến mất. Tịch Nhan không chút suy nghĩ, chạy theo hướng đó.

“Chỉ là Vương phi quá lo lắng cho Vương gia thôi, không có chuyện gì đâu.”

Hồng Đậu tiến lên an ủi Trương Tư mấy câu, Trương Tư nhìn nàng, gật đầu: “Ta hiểu, do ta làm không tốt.”

Hai người nói qua loa vài câu, rồi nhanh chóng chạy theo Tịch Nhan, cùng đi tìm Hạ Dạ Bạch.

Hoàng cung rộng lớn như, muốn tìm một người không hề dễ dàng. Tịch Nhan và hai người Hồng Đậu, Trương Tư chạy đi tìm kiếm khắp nơi, lôi kéo các thái giám cung nữ để hỏi thăm, nhưng hề có ai nhìn thấy.

“Vương phi, thân thể của người không tốt, hay là người hãy nghỉ ngơi chút đã, còn chuyện tìm người cứ giao cho nô tỳ và Trương Tư đi tìm.”

Tìm lâu như vậy, Tịch Nhan đã có chút thở không ra hơi, trong lòng lại càng sốt ruột đến mức bốc hỏa. Hồng Đậu thấy bộ dáng kia của nàng, nghĩ là nàng mệt mỏi, thân thể Tịch Nhan vốn vẫn không tốt, tất nhiên hai nha hoàn không đành lòng để cho nàng chạy khắp nơi tìm người như vậy.

“Vậy các người hãy nói thật cho ta biết, các người định giải quyết chuyện này như thế nào?”

Tịch Nhan nhướn mày, vẻ mặt đầy lo lắng và tức giận, hai người lập tức á khẩu không trả lời được.

“Ban nãy ta mới nhìn thấy Thất Vương phi, thật không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân của Lư Ly chúng ta, bộ dáng kia, ta còn tưởng là thiên tiên hạ phàm cơ đấy, so với Lệ phi nương nương năm đó còn đẹp hơn vài phần.”

Câu nói sau cùng là cố gắng đè thấp thanh âm xuống.

“Ta cũng nhìn thấy rồi, đáng vẻ sốt ruột kia, gương mặt ửng hồng, quả nhiên là da trắng nõn nà. Tên Vương gia gốc kia đúng là có phúc khí, Vương phi chạy đi khắp nơi tìm hắn, gấp đến độ sắp khóc rồi.”

“Vương phi.”

Hồng Đậu vừa ngừng lại, đã nghe mấy tên thái giám xúm lại một chỗ nói linh tinh, trong lòng không khỏi tức giận, tiểu thư nhà nàng sao có thể bị mấy kẻ dè tiện đó vọng tưởng chứ.

Hồng Đậu nổi giận dưng dưng, hận không thể chạy đến tát cho mấy tên kia, lại bị Trương Tư kéo lại, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tiểu thư đã bị chuyện của Vương gia làm cho phiền lòng, cần gì phải gây thêm chuyện, khiến tiểu thư không vui.

“Vương phi ở đây tìm thì có ích lợi gì chứ? Ta vừa nhìn thấy Thái tử phi và Vương gia ——”

Thái tử phi? Mạc Vân Hà, sao lại nằng ở cùng một chỗ với Tiểu Bạch? Nàng mang Tiểu Bạch đi đâu rồi?

Tên tiểu thái giám kia còn chưa nói xong, đã bị người khác ngắt lời: “Người vừa mới nhìn thấy Vương gia? Thái tử phi sao lại tìm Vương gia? Nàng dẫn Vương gia đi đâu rồi?”

Tịch Nhan xông lên phía trước, cũng không quan tâm phân biệt, chế trụ tay của hắn, hỏi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

Nàng đem cơ sở ngầm của hoàng hậu ở Vương phủ đi thiên, khác nào cho hoàng hậu một cái tát. Bọn họ làm sao có thể bỏ qua cơ hội làm khó dễ nàng và Tiểu Bạch chứ?

“Nếu không nói, ta sẽ cắt lưỡi người, sau này người đừng mong có cơ hội mở miệng nữa.”

Tiểu thái giám kia vừa nghe xong, gương mặt tức khắc vì bị dọa mà trở nên tái nhợt, cuống quýt quỳ trên mặt đất: “Xin chủ tử tha mạng.”

Trước kia tiểu thái giám này chưa hề gặp Tịch Nhan, thấy bộ dáng hung thần ác sát của nàng, trang phục tuy thanh lịch đơn giản, nhưng khí chất đó, còn tưởng là nương nương trong cung, sao có thể không quỳ xuống xin tha chứ.

“Chỉ cần người nói rõ tung tích của Vương gia, tất nhiên Vương phi sẽ tha cho người.”

Tiểu thư coi trọng mình, để cho mình cai quản Vương phủ, hôm nay tiến cung cũng mang theo mình. Biết rõ tầm quan trọng của Vương gia đối với tiểu thư, nhưng vẫn đề xảy ra chuyện như vậy, bảo sao nàng không thấy đau lòng chứ? Đau lòng, và trên hết là áy náy, nếu Vương gia thực sự xảy ra chuyện gì, nàng chỉ còn biết lấy cái chết tạ tội.

Càng nghĩ như vậy, ngược lại nàng càng cảm thấy càng bình tĩnh, thấy tiểu thái giám bị dọa đến nói không ra lời, vội nhẹ nhàng an ủi.

Tiểu thái giám cẩn thận nhìn Tịch Nhan một cái, thấy nàng không có phản ứng gì, lại vội vàng cúi đầu xuống: “Lúc này bọn nô tài đi ngang qua, có nhìn thấy Thái tử phi và Vương gia. Thái tử nói đã lâu chưa gặp Vương gia, rất nhớ ngài ấy, nên mời ngài ấy tới để cùng nhau ôn lại tình huynh đệ. Còn những cái khác thì nô tài không biết.”

“Đồng cung ở đâu?”

“Hiện giờ Thái tử đang cùng chư vị hoàng tử ở Tuệ Xuân phường nghe Thái phó giảng bài.”

Tịch Nhan vừa nghe, thầm nghĩ một tiếng hồng rồi, mày cau thành một đoàn. Ôn lại tình huynh đệ, chó má. Mấy tên hoàng tử này, nếu coi hắn là huynh đệ, sao lại để hắn phải chịu ức hiếp như vậy. Ở Tuệ Xuân phường kia là một đám lang sói, hắn chuyển đi này, có khác nào dẽ vào miệng cọp đâu? Nhất là tên Ngũ hoàng tử, từ lâu đã thêm muốn mị mao của Tịch Nhan, nhưng mình lại gả cho Tiểu Bạch, một kẻ vô liêm sỉ như vậy, làm gì có chuyện để yên cho Tiểu Bạch.

“Người dẫn ta đi Tuệ Xuân phường.”

Tịch Nhan chỉ vào tên tiểu thái giám đang quỳ trên mặt đất, để hắn dẫn đường, đoàn người vội vã đi tới Tuệ Xuân phường.

Tịch Nhan ăn mặc giản dị mộc mạc, đến Tuệ Xuân phường, thái giám canh cửa trong chốc lát không nhận ra, ngăn Tịch Nhan lại.

“Lớn mật, nhìn thấy Vương Phi còn không quỳ xuống.”

Không đợi Tịch Nhan xuất thủ, Hồng Đậu đã tiến lên mấy bước, dùng sức đẩy tên thái giám kia. Tên thái giám cũng không ngờ chỗ này lại có kẻ dám động thủ với hắn, trước đó không hề phòng bị, cả cơ thể lùi về sau mấy bước, cuối cùng ngã nhào trên mặt đất.

“Ta muốn đi vào.”

Tịch Nhan nhìn hằm hằm, lạnh lùng tuyên cáo, không mang một chút ý hỏi, đôi mắt khép hờ, chỉ lộ ra một khe hờ rất nhỏ.

“Vương phi? Đây là nơi học tập của thái tử và chư vị hoàng tử, nữ quyến không được phép đi vào, trừ phi là được Thái tử phi cho phép. Thái tử nói, ngài ấy muốn cùng chư vị hoàng tử nghe Thái phó giảng giải đạo trị quốc, không cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy.”

Tên thái giám bên cạnh mặt không chút đổi sắc, chỉ vào đoàn người Tịch Nhan, cũng không quan tâm đến tên đang nằm trên mặt đất, bộ dáng tự cho là tài trí hơn người đó không khỏi khiến cho người khác thấy khó chịu.

“Thất vương gia có ở bên trong không?”

Tương Tư đứng ở phía sau Tịch Nhan, rõ ràng có thể cảm giác được trên người nàng phát ra lệ khí lạnh buốt, rồi có vẻ giống sự lo lắng sốt ruột như lửa nóng, tâm không khỏi run lên, không ngừng cầu nguyện. Mong là tốt nhất Vương gia ở bên trong không xảy ra chuyện gì, tốt nhất là mấy tên thái giám kia hoa mắt, Vương gia chẳng qua chỉ là lạc đường, không có ở trong kia.

“Thất vương gia? Không có ở đây, không có ở đây.”

Thái giám kia không kiên nhẫn đáp một tiếng, phát phát tay, muốn đuổi người.

“A ——”

Bên này thái giám còn đang đuổi người, bên trong lại truyền đến một tiếng thét chói tai. Đôi mắt Tịch Nhan chợt mở to, thái giám kia sững sốt, thân thể không nhìn được lui về phía sau mấy bước. Đó là ánh mắt như thể nào nọ, sạch sẽ mát lạnh, giống như băng tuyết trên núi Thiên Sơn trong truyền thuyết. Mặc dù chưa từng đến nơi đó, nhưng chỉ cần nhắc tới tầng băng đó, sẽ có cảm giác như trong đêm đông chỉ khoác một chiếc áo mỏng, gió lạnh gào thét, giá lạnh đến thấu xương. Sát khí trong ánh mắt kia, giống như dao nhọn vừa mài xong, khiến người ta nhìn thấy sẽ có cảm giác ghê sợ.

“Là tiếng của Vương gia.”

Đôi mắt sáng của Hồng Đậu mở to, kêu lên một tiếng. Còn Trương Tư, nghe thấy tiếng thét chói tai truyền ra từ bên trong, cả người run rẩy, gương mặt lập tức trở nên tái nhợt. Hai người rất ăn ý, cùng đem tầm mắt chuyển đến trên người Tịch Nhan, chỉ nhìn thấy tay áo màu vàng nhạt nhẹ vung lên, rồi sau đó là giọng nói băng lãnh đến cực điểm: “Người đáng chết.”

Chờ đến lúc hai người kịp định thần lại, tên thái giám vừa giữu vũ dương oai kia đã bị ném lên giữa không trung, sau đó là “Rầm” một tiếng, hai người quay người lại, tên kia đã bị quăng ra, đập vào cây cột màu son, ho khan mấy tiếng, miệng phun máu tươi, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh. Đến lúc hai người đồng thời xoay người lại, đã không thấy bóng dáng của Tịch Nhan đâu nữa.

“Vương phi.”

“Vương phi.”

Hai người kêu lên một tiếng, vội vã đuổi theo, bỏ lại tên tiểu thái giám dẫn đường đang trừng to hai mắt, nhìn chăm chăm tên thái giám đang bất tỉnh kia, không cách nào hoàn hồn lại.

“Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan vừa chạy vừa gọi. Một tiếng thét lúc này, tay Tịch Nhan dừng giữa không trung, vừa vịn đặt ngay lên bộ ngực, chỗ này đau quá, vừa đau vừa giống như bị lửa thiêu đốt.

Cánh cửa của đại điện Tuệ Xuân phùng đóng chặt, Tịch Nhan không chút nghỉ ngơi, như gió vọt tới, đẩy cửa ra. Bên trong đại điện, có mấy hoàng tử đang ngồi, đều là cảm y hoa phục, nhưng Tịch Nhan cũng không buồn liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

“Đây là Cung Vương phi sao? Tổ nhân tổ y, cho dù là bộ dáng vô cùng nhếch nhác, vẫn không hao tổn gì đến nét thiên sinh lệ chất, không hổ là đệ nhất mỹ nhân của Lưu Ly chúng ta. Thất đệ quả là diễm phúc vô biên, là niềm mơ ước của biết bao người đấy.”

Trên vị trí nổi bật nhất, một nam tử trẻ tuổi mặc đại bào màu vàng kim đang ngồi nghiêng đi, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt có vẻ trũng sâu hơn so với người thường, mang theo vài phần ốm yếu xanh xao. Thế nhưng đôi mắt kia sáng vô cùng, sâu thẳm như biển cả, vốn có nét khí phách hiên ngang, nhưng bởi vì khuôn mặt tái nhợt mà có thêm mấy phần âm nhu. Chẳng phải là đương kim âm thuốc thái tử điện hạ đây sao?

Tịch Nhan đứng ở cửa, dò dẫm nhìn người đang nằm trên mặt đất, cái gì hoàng tử, cái gì thái tử, cái gì thái phó, tất cả nàng không để vào mắt. Trong mắt của nàng chỉ có người đang đeo mặt nạ kia, cửa điện mở toang, ánh mặt trời chiếu vào, mặt nạ ngân bạch trên trán như vương chút ánh nắng ấm áp.

Tịch Nhan ngờ ngác đứng tại chỗ, khe mím môi, vành mắt chưa xốt, khó chịu vô cùng, ngực như bị cái gì đó quán lấy, càng lúc càng chặt, quặn thắt lại. Nàng hít hít mũi, mơ hồ có cảm giác muốn khóc, nhưng nước mắt thật kỳ lạ, cứ đọng lại trên vành mắt, khiến cho tâm mắt nàng trở nên mơ hồ, làm thế nào cũng không chảy ra ngoài.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan dịu dàng gọi một tiếng, nhẹ tựa lông hồng, không thêm để ý tới ánh mắt của những người khác, đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, ngồi xổm xuống, quỳ gối trước mặt hắn, áp vào bên tai của hắn, nhẹ nhàng gọi mấy tiếng.

“Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch.”

“Người là ai? Tuệ Xuân phùng từ trước tới nay vẫn là nơi các hoàng tử học tập. Người chỉ là một nữ nhân, chưa thông tri, ai cho phép người tiến vào.”

Thái Phó đứng thẳng trên đài cao, vênh râu trừng mắt, chỉ vào Tịch Nhan, quát to một tiếng, nhưng Tịch Nhan ngay cả mí mắt cũng không buồn nâng lên. Nàng không biết Hạ Dạ Bạch bị thương như thế nào, không dám tùy tiện động vào hắn, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

“Tiểu Bạch, có đau không, đã bảo đừng tới rồi, chàng lại cứ không nghe. Chỗ này lòng người hiểm ác, đều là lũ ác ma thích ăn thịt người, lần sau, trước khi tiến cung phải tới chỗ lão Lý lấy một chút thuốc giảm đau mới được.”

Vừa này những người đó xuống tay có hơi nặng một chút, nhất là tên võ tướng Hoàng Uy, thủ hạ của Thái tử kia, mình không thể dùng nội lực ngăn cản.

Lần sau, nhất định phải bảo Tề Tắc đánh chân hấn tàn phế mới được, dám dùng sức đá mình như vậy. Lại còn mấy tên tiểu thái giám kia nữa, hấn bầm nát tay bọn chúng làm vẩn bẩn.

Tiểu Bạch từ bé đã bị người khác đánh, nếu không phải thương thể quá nặng, làm gì có chuyện lâu như thế mà không đứng dậy được. Tịch Nhan ngồi trên mặt đất, nghe tiếng hít thở nặng nề kia, trong lòng nóng như lửa đốt, hai tay nắm chặt thành quyền, rất muốn phát tiết lửa giận.

“Ngày thường chẳng phải miệng lưỡi không tha một ai sao? Chàng nói cho ta biết, là ai đánh chàng thành bộ dáng thế này?..”

“Cái này đều do hấn tự làm tự chịu, Thái Phó đang giảng bài cho chúng ta, đúng lúc Thái phó đang giảng giải cho thái tử đạo vì vua trị quốc, hấn lại chạy bừa vào, quấy nhiễu Thái phó, tất nhiên là bị trừng phạt rồi. Tuệ Xuân phường là thánh địa, sao có thể để cho một tên ngốc dẫm chân vào được?”

Ngũ hoàng tử Hạ Tuấn Trì nghênh ngang đi tới trước mặt Tịch Nhan, tuy bộ dáng cũng không tệ lắm, nhưng tướng đi lại có chút không vững. Sắc mặt hấn chẳng khá hơn thái tử hàng năm ngã bệnh uống thuốc chút nào, cả một thân dương khí đều bị nữ nhân hút kiệt. Lúc này, đôi mắt như hai quả hạch đào của hấn sáng rực, nhìn chăm chăm Tịch Nhan, chỉ thiếu không có chảy nước miếng ra thôi, cực kì háo sắc.

“Nhan Nhan.”

Giọng nói kia, như có như không, gần như không nghe thấy, nhưng Tịch Nhan lại nghe được, trên mặt lóe lên tia sáng, nhìn Hạ Dạ Bạch đang nằm trên mặt đất, ngón tay khẽ giật giật.

“Làm sao vậy?”

Hạ Dạ Bạch ngửa đầu, nhìn Tịch Nhan đang hoảng sợ ngồi bên cạnh, hai tay nắm chặt, tiếng xương cốt kêu ken két, khóe miệng nhếch lên, tùy ý để cho máu tanh ở miệng tràn ra ngoài.

Đây đều là huynh đệ của hấn, nhưng bọn chúng đã làm gì với hấn thế này? Chuyện hôm nay, nàng nhất định phải cho bọn chúng biết tay. Vương phủ nhà nàng không phải không có người, không phải ai cũng có thể ức hiếp được, đợi sau này, nàng nhất định phải cho bọn họ đẹp mặt.

“Vương phi.”

“Vương phi.”

Hồng Đậu và Trương Tư hét to một tiếng, tim đập thình thịch, nhìn chăm chăm Tịch Nhan, hai mắt không dám chớp, tim đập thình thịch, đều có cảm giác không ổn.

Đóa Tuyết Liên thánh khiết nở rộ trên mặt nạ ngân bạch bị nhuộm thành màu sắc khác, diễm lệ, rực rỡ đến chói mắt, có thể dễ dàng thấy được một mảng màu đỏ. Khóe miệng lộ rõ dấu vết bị đánh, khuôn mặt kia, trắng đến dọa người, giống như hàn mai nở trên tuyết vào ngày đông, nở rộ lan tràn khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình. Thế nhưng trên khóe miệng lại mang theo nụ cười an ủi, làm cho người ta thương tiếc, lại càng làm cho lửa giận trong lòng càng lúc càng bùng cháy mạnh hơn.

Hồng Đậu và Trương Tư vọt tới bên người Hạ Dạ Bạch, liếc nhìn Tịch Nhan một cái, rồi lập tức cúi đầu, nhất là Trương Tư, trong lúc nói, tay vẫn run rẩy.

“Vương phi, Vương gia bị thương rồi, chúng ta vẫn nên hỏi Vương phủ, để Lý thần y khám cho Vương gia.”

“Vương phi, đều là lỗi của nô tỳ, người muốn phạt thì cứ phạt nô tỳ đi, đừng tức giận làm hỏng thân thể.”

Hai người chỉ biết khuyên nhủ không ngừng, căn bản không biết nên nói cái gì. Thánh địa Tuệ Xuân phường này, vốn là nơi nữ nhân không thể tùy tiện bước vào. Tuy Vương gia bị Thái Tử Phi mang đến, nhưng nếu Thái tử phi không thừa nhận, làm gì có hạ nhân nào dám nói lung tung, không muốn sống nữa chắc. Dựa theo tính cách nóng nảy của Vương phi, chuyện này nhất định sẽ có đổ máu, không cẩn thận còn dẫn đến chết người, chuyện này thực sự có thể xảy ra.

“Nhan Nhan, ta không có.”

Hạ Dạ Bạch ngửa đầu, trên mí mắt cũng dính máu tươi, đôi mắt trong suốt vô tội kia cũng bị nhiễm máu tươi tàn nhẫn, nhưng bộ dáng kia, ở trong mắt Tịch Nhan, ngoại trừ đau lòng, thương xót, còn lại tất cả là giận dữ.

Cảm giác như có cái gì đó nghẹn trong ngực, muốn trút hết ra, lại không ra được, giống như núi lửa sắp phun trào vậy.

“Thất vương gia, tuy người là hoàng tử, nhưng chỉ là một tên ngốc, Tuệ Xuân phường này không phải là nơi người có thể tới, chuyện hôm nay, coi như không tính toán nữa, lần sau không thể tái phạm.”

Thái phó đứng cách Tịch Nhan không xa, mặc dù nàng chưa nhìn hấn, nhưng hơi thở lạnh lẽo phát ra từ người nàng, hấn có cảm nhận giống như các hoàng tử khác. Nếu chỉ là băng hàn, hấn vẫn có thể tiếp nhận được, nhưng đây không chỉ là băng hàn, còn có sát khí, sát khí hùng hực, mặc dù sát khí đã được áp chế đi đôi chút, nhưng hấn rõ ràng vẫn cảm giác được sự tồn tại của nàng.

“Ta đương nhiên tin tưởng Vương gia sẽ không biết nói dối. Trương tư, mang ghế lại đây cho ta.”

Tịch Nhan bế Hạ Dạ Bạch lên, đưa đến tay Trương Tư và Hồng Đậu: “Đỡ Vương gia ngồi xuống.”

Đây là nơi các hoàng tử nghe giảng bài, trên ghế đều trải mấy tấm thảm bằng len dạ, ngồi ở trên đó, dù là xương sống thất lưng, đều sẽ vô cùng thoải mái.

“Không biết Thái phó đối với đạo vì vua trị quốc có cao kiến gì?”

Tịch Nhan phúc thân, thái độ vô cùng cung kính.

“Dò xét căn nguyên của nó, đương nhiên phải ngược lại từ quý nhân thờ trước. Do đó làm một quân vương thì tâm phải đặt ở triều đình, mà triều đình có từ bách quan, bách quan có từ vạn dân, mà vạn dân là ở khắp nơi, chính như thái tử đã nói, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, đây chính là “Quân vi thần cương” (Quan hệ Vua-tôi). Bậc đế vương là người có đức hạnh sánh ngang trời đất, là nhi tử được trời bảo hộ, được xưng thiên tử, vạn dân phải thần phục cúng bái, nếu dám chống đối, sẽ bị luận tội phạm thượng, gây náo loạn. Giờ Lưu Ly quốc ta mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, đây là ông trời phù hộ Lưu Ly ta, nếu có ngộ nghịch, trời cao tất sẽ trách phạt, nhất định sẽ bị thiên hạ phỉ nhổ.”

Đồng Trọng Thư với “Tam cương, ngũ thường”, “Thiên nhân hợp nhất” (trời và người hợp nhất), “Quân quyền Thần thụ” (Thần trao quyền cho vua), chẳng qua chỉ là thủ đoạn để lừa gạt vạn dân của những kẻ cao cao tại thượng tự xưng là hoàng đế. Bọn họ chỉ thấy trong đó mặt có lợi cho mình thôi, Ngũ thường, vì sao không thấy họ nhắc tới? Thuyết giáo hùng hồn, cổ xúy mạnh mẽ như vậy, chủ yếu là vì giai cấp thống trị, vì đặc quyền lâu dài của bản thân và giai cấp mình thôi.

“Ý kiến của Thái Phó, thứ cho Tịch Nhan không dám gạt bừa.”

Tịch Nhan nhìn Vương thái phó, giọng nói lạnh như băng mang theo mùi thuốc súng nồng đậm.

“Hạ Kiệt Thương Trụ (Vua Kiệt nhà Hạ, vua Trụ nhà Thương) tự kiêu võ dũng, hoang dâm vô độ, trầm mê tử sắc, nghe lời phụ nhân, mê muội bỏ bê việc tứ tự*, phung phí của trời, gây hại cho dân, đoạn tuyệt với trời đất, kết thù kết oán với muôn dân, triều đại thay đổi, phải chịu cảnh tự diệt vong.

(肆祀: Tứ tự hay tế danh: ý là lấy toàn bộ trâu bò, dê cừu hiến tế tổ tiên. Tứ tự trong “Mục tệ” (Kinh Thư là một bộ phận trong bộ sách Ngũ thư của Trung Quốc, bao gồm Ngũ thư (ghi chép về đời Nghiêu Thuấn), Hạ thư (ghi chép về nhà Hạ), Thương thư (ghi chép về nhà Thương) và Chu thư (ghi chép về nhà Chu), “Mục tệ” là một thiên trong Chu thư) và Tứ hường (肆享: Hường ở đây ý chỉ việc cúng tế) trong “Chu lễ” đều được gọi là Tế danh. Nguồn: baike)

Tần Thủy Hoàng tàn sát Lục quốc, chấm dứt việc các quốc gia tranh chấp, nam bình Bách Việt, bắc đánh Hung Nô, “Xa đồng quỹ, thư đồng văn” (Bánh xe cùng một trục, chữ viết cùng một loại chữ (ý chỉ giang sơn thống nhất quy về một mối), độ cùng chế (cùng một chế độ, triều đình), đổi chế độ tiền tệ, sửa sang giao thông, hành đồng luân (tuân theo một nền nếp, phong tục), xây dựng Trường Thành, Lục quốc phải quy phục, thiên cổ nhất đế, danh phù kỳ thực (danh xứng với thực).

Đến lúc tuổi già, lại cho xây dựng cung điện rầm rộ, A Phòng Cung, Hưng Nhạc Cung, Lương Sơn Cung; tập hợp tất cả vũ khí trong thiên hạ tại Hàm Dương rồi đốt hủy, đốt sách chôn người tài; hao tiền tốn của để tìm kiếm tiên dược, theo đuổi mộng trường sinh; dân chúng trong thiên hạ vì thế mà ngập trong khổ ải, vợ con ly tán, cửa nát nhà tan.

Sau đó nổ ra cuộc khởi nghĩa Trần Thắng – Ngô Quảng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn hơn mười năm, tốt xấu lẫn lộn (kiểu vừa có công vừa có tội), hậu nhân cũng không biết nên bình phán như thế nào. Nam Đường Hậu Chủ Lý Dục tinh thông thi từ ca phú, cá tính cao ngạo, tinh thông âm luật, sùng tín đạo Phật, đàm đạo chuyện thanh cao, không màng chính sự; vốn nên là một tài tử phong lưu, nhưng lại phải sống một đời đế vương, cả ngày uống rượu mua vui với bách quan, biên giới bị phá, “Cách giang do xướng Hậu Đình Hoa”*. Về sau bị Bắc Tống hùng mạnh tiêu diệt, ngoại tháp chi trắc, khôi dung hân thụ (ở bên giường có người, làm sao có thể an tâm ngủ ngon, đại ý là người bên cạnh làm mình không an tâm ngủ được, nguồn: Link), cố quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung (một câu thơ trích trong bài “Ngũ mỹ nhân” của Lý Dục, tạm dịch: Nước cũ về chẳng được, ánh trăng trong!), cuối cùng cũng chạy không thoát khỏi kết cục một chén rượu độc ban chết.

Ai ơi xin hỏi sâu mấy hồi? Nào khác dòng xuân hướng đông trôi(hai câu thơ khác trong bài “Ngũ mỹ nhân”), nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền (Trong Trang Tử – Vương chế 莊子 - 王制 có nói:Quân giả, chu dã; thứ nhân giả, thủy dã. Thủy tắc tải chu, thủy tắc phúc chu: Vua là thuyền, dân là nước. Nước có thể chở thuyền, nước cũng có thể lật thuyền. Tham khảo thêm ở đây), nếu như quân vương tự cho mình là thiên tử, thì được hoàng dâm vô đạo, không để ý tới triều chính, nô dịch dân chúng, vậy thì saimười phần, cuối cùng sẽ bị hàng nghìn hàng vạn dân chúng kéo xuống. “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”, dân quý quân khinh (nhân dân là quý nhất, quân vương là nhẹ nhất), dân duy bang bản (lấy dân làm gốc), chỉ có đặt dân lên đầu, mọi chuyện vì dân suy nghĩ, được vạn dân ủng hộ, chính nghĩa thì được ủng hộ, giang sơn mới có thể thiên thu muôn đời, hoàng thượng tam cung lục viện, lập đích lập trường (lập con trưởng, con dòng chính), không bằng tài đức sáng suốt.”

(Cách giang do xướng hậu đình hoa: Một điển tích tiêu biểu về sự mất nước, vong quốc. Trích trong một bài thơ của nhà thơ nổi tiếng đời Đường- Đỗ Mục. Nguyên bản:

Yên lung hàn thủy, nguyệt lung sa,

Dạ bạc Tần hoài cận tửu gia.

Thương nữ bất tri vong quốc hận,

Cách giang do xướng “Hậu Đình Hoa”.

Dịch thơ:

Khói bay, nước lạnh, khói trắng pha,

Thuyền đậu sông Tần cạnh Tù gia.

Hận nước gái buồn không biết rõ,

Cách sông còn hát “Hậu Đình Hoa”.

(Bản dịch của Quốc Ân)

Nguồn: [Link 1](#) [Link 2](#))

Cả đại điện yên tĩnh không một tiếng động, cũng không chút thanh âm, khuôn mặt yêu nghiệt mỹ nhân của Hạ Thiên Thần, ánh nhìn gắt gao khóa trụ trên khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết của nàng, nụ cười đọng lại nơi khóe miệng, tất nhiên không thể thiếu sự khiếp sợ.

Hạ Dạ Bạch ngồi trên ghế, đôi mắt dưới mặt nạ nhiễm máu chợt mở to, nhìn thẳng vào Tịch Nhan, đáy mắt lóe lên, có kinh ngạc, có mừng rỡ, mang theo một chút sợ hãi và lo lắng.

Còn vốn đang lười biếng tựa trên ghế, thái tử Hạ Minh Húc không khỏi ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm Tịch Nhan, biểu tình giống như gặp quỷ.

“Thái phó, rốt cuộc nàng đang nói cái gì?”

Ngũ hoàng tử Hạ Tuấn Tri đi đến bên cạnh Thái phó, vẻ mặt mờ mịt.

“Cái gì Hạ Kiệt Thương Trụ, Tần Thủy Hoàng, Nam Đường Hậu Chủ kia là ai? Sao cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghe qua?”

“Dân vì quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh (Dân là quý nhất, sau rồi đến xã tắc, vua là nhẹ nhất trong ba cái đấy); lấy đức lấy trường, không bằng tài đức sáng suốt... đều là những lời vô căn cứ, mấy lời xằng bậy này là ai dạy Thất Vương phi? Dám nhân rồi ở đây châm ngòi thổi gió (kích động, gây chuyện), nguy ngôn cổ hoặc (nói lời mê hoặc, gây nguy hiểm), chỉ riêng những lời nguoi vừa nói thôi, đã đáng bị xử tử hình tại chỗ.”

Vương Thái phó giận đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, hít thật sâu vài lần, mới phun ra được vài câu như vậy. Hắn thân là Đế sư, nguyên lão tam triều, lại là nhân vật đứng đầu bên phe hoàng hậu, ngay cả đương triều Cảnh Đế cũng phải nể hắn vài ba phần, sao có thể chịu được khẩu khí vừa rồi? Làm sao có thể bị một nữ nhân dạy dỗ? Hắn tự nhận là kiến thức uyên bác, nhưng những điều mà nàng vừa nói hắn lại không biết, thật đúng là không nên nổi lửa giận.

“Tru di cứu tộc ư? Phụ thân ta là Tể tướng của Lưu Ly, cả đời vì Lưu Ly vất vả cực nhọc, cúc cung tận tụy, chẳng lẽ chỉ vì mấy câu chân ngôn (những lời nói thực lòng) của Tịch Nhan mà xóa đi công trạng cả đời của người sao? Vương gia nhà ta dù thế nào đi chăng nữa cũng là hoàng tử, còn có thể bị tru di cứu tộc sao? Chết có gì đáng sợ, đều có số mệnh cả rồi, nếu để mặc cho các người uy hiếp sĩ nhục mà không dám đáp trả lại, đó mới là sống không bằng chết.”

Tịch Nhan mắt lạnh nhìn Thái phó, không tự ti cũng không kiêu ngạo, thái độ cao ngạo, lửa giận trong mắt bắn ra bốn phía, chỉ hận không thể thiêu hết tất cả những kẻ ở Tuệ Xuân Phường này thành tro.

“Tể tướng cả đời vì dân, Văn Hà, Văn Phi đều là hài tử ngoan, sao lại sinh ra loại nữ nhi như người? Những lời vừa rồi là ai nói cho người? Tần Thủy Hoàng là ai? Sao có thể so sánh với Mãng Đế khai quốc của chúng ta?”

Vương Thái phó hùng hồn nói, giống như Tịch Nhan đã gây ra một chuyện đại nghịch bất đạo vậy.

Huyệt Thái Dương Tịch Nhan giật giật mày cái, trầm nghĩ hóng rồi. Nàng vốn chỉ muốn làm khó tên Thái phó này, ngặt nỗi Lưu Ly không phải là một vương triều trong lịch sử Trung Quốc, có lẽ những ví dụ về hoang dâm mất nước cũng không ít, nhưng mấy người kia bọn họ chưa hẳn đã biết. Vừa này trong cơn giận dữ nên nàng quên mất chuyện này.

“Thái phó không cần quan tâm ta vì sao biết được, càng không cần phải so đo xem Tần Thủy Hoàng và Mãng Đế ai mạnh hơn ai. Thân là Đế sư, ngài nên biết dạy học sinh của mình như thế nào chứ? Mắt thấy huynh đệ tương tàn, nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ, cho rằng một khi lên làm hoàng đế, chính là thiên tử, vạn dân phải thần phục, là có thể muốn làm gì thì làm sao? Nếu như vậy, giang sơn có đẹp để đến mấy cũng sẽ sớm suy tàn trong tay kẻ đó. Về phần Nam Đường Hậu Chủ, Thái phó còn cần nhiều lời sao? Cũng không phải là Tịch Nhan nói chuyện giật gân, Hung Nô ở phương Bắc giống như mãnh hổ trưởng thành. Bọn họ đứng mãnh thiện chiến, cả dân tộc đoàn kết nhất trí, nếu chúng ta không sớm ngày đề phòng, ai biết đầu được sẽ đâm vào vết xe đổ của Nam Đường?”

“Nghe thật là khủng khiếp! Lưu Ly chúng ta thân là thiên triều thượng quốc, sao có thể đánh đồng với đám người man di phương Bắc kia?”

Uống cho Đế sư một lòng yêu nước nhiệt tình, tự cho quốc gia mình tốt nhất, bất luận nước nào cũng không thể vượt qua được, dương dương tự đắc, khi nói đến Lưu Ly thì vẻ mặt vênh vào nhìn xung quanh.

“Thái phó có vẻ tự tin quá đấy! Ta thừa nhận Lưu Ly chúng ta quả thật giàu có cường đại, nhưng mấy năm nay Hung Nô đang ngày một lớn mạnh là điều rõ như ban ngày, phương Bắc đã bị Hung Nô thống nhất. Mấy năm gần đây, vùng biên cảnh Lưu Ly đã nhiều lần bị xâm phạm, đặc biệt là vào thời điểm cuối năm, khiến cho dân chúng lâm than. Thái Phó thân là tam triều nguyên lão, chẳng lẽ không biết, vì một cái mỹ danh Thiên triều thượng quốc, hàng năm chúng ta phải hao tổn hàng trăm vạn ngân lượng trong quốc khố. Đông Ngô, Chi Lan, vốn không nằm trong lãnh thổ nước ta, giờ thân thiết với

nước ta chẳng qua vì mấy trăm vạn kia mà thôi. Tương lai nếu Hung Nô lên mặt, hứa hẹn cho bọn họ nhiều lợi ích hơn, ai có thể bảo đảm bọn họ sẽ không phản chiến? Nếu đồng thời bị tấn công từ hai phía, chẳng phải sẽ vô phương chống đỡ sao?”

Tịch Nhan gần từng tiếng, lộ vẻ bình tĩnh, trừ giễu cợt ra thì không có bất cứ biểu cảm dư thừa nào khác.

“Ngươi.ngươi quả thực không thể nói lý.”

Vương Thái phó á khẩu không trả lời được, hồi lâu không nói nổi một từ.

“Thái phó thân là Đế sư, nếu nói không lại ta, thì nên tâm phục khẩu phục nhận thua đi, sao lại có thể không có nửa điểm phong độ, giả mồm át lễ phải như thế? Thật không hiểu làm sao ngài có thể đảm nhiệm chức Đế sư? Những lời ta vừa nói về đạo quân vương, đâu phải là những lời hoang đường vô lý, hồ ngôn loạn ngữ, ấy thế mà ngài lại hoàn toàn không biết gì. Thông kim bác cổ ư, hình như hơi quá thì phải! Chẳng lẽ chỉ vì thân phận tam triều nguyên lão của ngài? Thời đại không ngừng thay đổi, “Giang sơn đại hữu tài nhân xuất. Các lĩnh phong tao sổ bách niên”*, ngài Thái phó sao có thể đổ trạng nguyên nhĩ, mỗi ngày chỉ biết chi, hồ, giả, dã**, chỉ giảng giải những tri thức cũ kỹ, để cho các vị hoàng tử cùng ngài sống trong quá khứ sao? Tục ngữ nói rất hay, “đi một ngày đàng học một sàng khôn” (nguyên gốc: đọc vạn cuốn sách không bằng đi ngàn dặm đường). Một quốc gia muốn trở nên hùng mạnh hơn, không cần đến những kẻ ngu xuẩn chỉ biết chăm chăm đọc sách thánh hiền mà không rành thế sự. Mà cần những người có tài trị nước giúp đời, tài trí mưu lược kiệt xuất lại có tinh thần cầu tiến. Mỗi ngày đều chìm trong mộng đẹp thiên triều thượng quốc, đặc chí, rỗng tuếch, rồi cũng sẽ có ngày bị nước khác lật đổ.”

(*Giang sơn đại hữu tài nhân xuất. Các lĩnh phong tao sổ bách niên: trích trong bài thơ của Triệu Dục:

Lý đồ thi thiên vạn cổ truyền

Chí kim dĩ giác bất tân tiên

Giang sơn đại hữu tài nhân xuất

Các lĩnh phong tao sổ bách niên

(Luận thi- Kỳ nhị)

Dịch thơ:

Thơ Lý Đồ muôn đời truyền tụng

Đến nay đã cảm thấy không còn mới mẻ

Trên đất nước đời nào cũng có nhân tài xuất hiện

Mỗi thời đều có văn chương lung lay mấy trăm năm

Nguồn: Link

** Chi, hồ, giả, dã là những hư từ của tiếng Hán cổ, được xem là những từ khó hiểu vì nó khác với lối nói thông tục của dân thường. Chi hồ giả dã được xem như một thành ngữ dùng để châm biếm những người nói chuyện văn hoa màu mè, chẳng có ý nghĩa gì cả, hoặc chỉ sự diễn đạt trong lời nói, bài văn không rõ ràng – Từ điển)

“Ý tứ của Thất Vương phi là Thái phó nên đổi người khác sao?”

Hạ Minh Húc ngồi thẳng người, ánh mắt mang theo chút hứng thú nhìn Tịch Nhan, cũng không vì câu nói kinh hãi thế tục lập đích lập trường không bằng tài đức sáng suốt mà trách tội nàng.

“Lời này của Thái tử là có ý gì?”

Tịch Nhan tỏ vẻ vô tội, ánh mắt kia, có bảy phần tương tự với Hạ Dạ Bạch, trong suốt vô tội, nhưng trong lúc vô tình lại lộ ra ý hồn nhiên quyết rũ.

“Thái phó đã lớn tuổi, tầm nhìn trở nên hạn hẹp, suy nghĩ không còn theo kịp sự phát triển của Lưu Ly, làm sao có thể bồi dưỡng ra bậc quân vương đủ tư cách? Không phải Thất Vương phi có ý này sao?”

Tịch Nhan cười cười, Thái tử này cũng là một nhân tài, nếu không phải đôi mắt hờn sâu kia, nàng thực không khỏi hoài nghi hẳn bị bệnh thật hay là giả bệnh. Nhìn sang dáng vẻ của Thái phó, đường đường là Đế sư, lại là đương kim quốc trọng, ngoại công của Thái tử, đáng lẽ từng lời nói cử chỉ phải có phong thái, nhưng lúc nào cũng trung cầu ý kiến Thái tử. Mấy lời đàm luận lập đích lập trường không bằng tài đức sáng suốt kia, dù trong lòng có ý kiến nhưng cũng không dám nói ra. Trên khắp Lưu Ly, ai ai cũng biết, trong cung Lệ phi và hoàng hậu thế như nước với lửa. Thái tử và Tử hoàng tử đều vì ngôi vị Thái tử, đều có nhiều người đi theo ủng hộ, tạo thành hai phe cánh. Nàng vừa mới tiếp kiến Lệ phi, như vậy, người ngoài chắc chắn sẽ cho rằng đây là do Lệ phi bày mưu đặt kế, quan hệ của hai phe sẽ càng trở nên căng thẳng. Trong lúc đó nàng và Tiểu Bạch vừa được vui vẻ an nhàn, lại còn có thể xem kịch. Với lối suy nghĩ này Thái tử không thêm đề ý, hẳn đã nhìn thấu hết rồi, đáng vẻ giống như đang nắm toàn cục trong tay.

Thân mang trọng bệnh, nhưng vẫn có thể sừng sững ngồi trên vị trí Đồng cung Thái tử không đổ, xem ra không phải vô duyên vô cớ. Người này, những

cái khác chưa nói, chỉ riêng khả năng nhẫn nại, thì người thường khó có thể bì kịp.

“Thái tử điện hạ đã từng nghe qua Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Si chưa?”

Tịch Nhan bước tới gần Hạ Dạ Bạch, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai hắn, cười dịu dàng còn thu hút ánh mắt người khác hơn cả Mặc Tuyết trong mẫu đơn viên hôm nay. Đôi mắt Hạ Thiên Thần u ám, một ý nghĩ kỳ quái rất nhanh xuất hiện trong đầu, ngay cả chính hắn cũng hoảng sợ. Hai mắt hắn tròn tròn, không dám tin nhìn bộ dáng của Tịch Nhan, nụ cười nơi khóe miệng mang theo sự chua xót, thậm chí trở nên dữ tợn, hai tay nắm chặt thành quyền, vẻ tươi cười trên mặt cũng biến mất, vẻ mặt còn khủng bố hơn hôm ở nhà gỗ nhỏ đó.

“Thái tử đọc đến đâu nhớ đến đấy, những thứ này Thái phó đã dạy không dưới năm lần, hoàng huynh sao có thể không biết đạo lý này?”

Hạ Tuấn Tri không chút nghĩ ngợi, cũng không biết là vượt mong ngửa (nịnh bợ), hay là thật tâm ủng hộ Thái tử.

Tịch Nhan nhìn Thái tử, tựa như đang đợi hắn trả lời.

“Đây là cội rễ làm người, hướng chi ta thân là Thái tử, tất nhiên là phải biết rồi.”

“Thân là thái tử nên biết những thứ này sao Thái tử lại không biết chứ. Thân là thái tử, càng phải trở thành tấm gương sáng, quán triệt những đạo lý này. Tề gia trị quốc bình thiên hạ, hiếu kính trưởng bối, chung sống hòa thuận với huynh đệ. Xin hỏi, thái tử làm được không? Vương gia nhà ta bản tính ngay thơ, đầu như các người mang thất xảo linh lung tâm (đại khái là tâm tư gian trá, giả dối), vốn là huynh đệ đồng bào, há có thể tương tàn lẫn nhau? Đã là huynh đệ, ngài thân là huynh trưởng, đã không chăm sóc yêu thương thì thôi, lại còn bắt nạt khắp nơi, đây là đạo lý gì? Huynh đệ tương tàn đã là không thể chấp nhận được, tất nhiên không thể thêm loại chuyện bất hiếu vì việc nước quên tình nhà. Thái tử điện hạ thân thể vốn không tốt, nếu lời đồn bay khắp các phố phường, chỉ e đối với thân thể của điện hạ lại càng thêm bất lợi.”

Hạ Minh Húc ánh mắt bình lặng (đôi mắt bình lặng như giếng cạn không có sóng), ý cười từ từ xuất hiện, rồi bất ngờ cười ra tiếng.

“Thất Hoàng đệ, tên gốc nhà người quả thật có phúc của kẻ gốc, có thể cười được một vị Vương phi thú vị như vậy.”

Hạ Minh Húc nói xong, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tịch Nhan, tiếng cười vui vẻ sáng khoái. Đám hoàng tử ở bên cạnh cũng hòa theo cười thành tiếng, chỉ có Đế sư nguyên lão tam triều, đứng ở một bên lau mồ hôi lạnh.

“Nữ nhân này có chỗ nào thú vị chứ, nói chuyện lớn tiếng, còn hung hăng như vậy, chẳng khác gì cọp mẹ.”

Hạ Dạ Bạch lớn tiếng nói, giọng nói có chút non nớt, có thể do nói lớn quá, sau khi nói xong lại ho khan mấy tiếng.

“Hong Đậu, mau mang một chén trà tới đây cho Vương gia nhuận hầu.”

“Đây là Tuệ Xuân phường, không phải Cung Vương phủ của các người, người cho rằng người là ai, có thể ở đây giễu võ giương oai sao?”

Thập Nhất hoàng tử đứng dậy, chỉ vào Tịch Nhan, dánh về ta đây vô cùng bất mãn với người.

“Chuẩn bị trà cho Thất Vương gia và Thất Vương phi.”

Hạ Minh Húc bưng chén trà trên bàn lên, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng thổi, lãnh đạm phân phó.

“Không cần, chuẩn bị cho Vương gia là được rồi, nếu khát nước, ta sẽ uống phần Vương gia còn dư lại.”

Bàn tay bưng chén trà của Hạ Minh Húc thoáng dừng lại, gương mặt, cách lần khói mờ mịt, như có như không liếc Tịch Nhan một cái, rồi lại tiếp tục thưởng thức trà.

“Uống của ta đi, Trà Tuyết tiến cống đó, ta chỉ mới uống một ngụm, giờ vẫn còn ấm này.” (Trà Tuyết: <http://www.traviet.com/qua-tang-tra/loai-tra/tra-tuyet/>)

Ngũ hoàng tử Hạ Tuấn Tri đi tới bên cạnh, bưng chén trà, bộ dáng lấy lòng đưa tới trước mặt Tịch Nhan. Trà này hắn vừa mới uống qua, nếu mỹ nhân uống một ngụm, rồi hắn lại uống một ngụm nữa, như vậy chẳng phải đã hôn môi mỹ nhân sao?

“Trà Tuyết này của người, cho dù là dùng nước từ băng tuyết trên núi Thiên Sơn tan chảy thành, nếu đã bị người khác uống một ngụm rồi, thì ta sẽ không uống nữa. Nhưng nếu là Vương gia nhà ta uống qua, cho dù là loại trà thô bình thường, ta cũng sẽ vui vẻ uống. Nói như thế, Ngũ Vương gia đã hiểu rồi chứ? Vương gia nhà ta ở trong mắt các người có lẽ chỉ là một tên gốc, nhưng trong mắt Tịch Nhan, sự gốc gác này lại là biểu hiện hết sức chân thành, không phải kẻ quá mức mưu mô, ngày ngày đi so tính thiệt hơn. Ta đối tốt với chàng, cho dù chàng là kẻ gốc, cũng sẽ từng chút một ghi tạc trong lòng, tương lai vô luận phát sinh chuyện gì, cũng sẽ vì ta, chắc chắn sẽ không vì quyền lực mà phụ ta.”

“Ngày đó nàng luôn gạt ta?”

Hạ Thiên Thần xiết chặt hai nắm đấm, sắc mặt xanh mét, trên khuôn mặt yêu nghiệt khuynh quốc khuynh thành không có một chút tươi cười, đôi mắt hoa đào không có vẻ phong tình vạn chủng như ngày xưa, nhìn chằm chằm Tịch Nhan, như muốn nhìn thấu cả con người nàng.

Tịch Nhan thoáng rung mình, huyết Thái Dương càng giật mạnh hơn. Ban nãy, nàng bảo hộ và thương xót Tiểu Bạch quá mức rõ ràng, có chỗ nào giống

như không hề có chút tình cảm. Nàng cũng biết trong lòng mình không có nửa điểm không muốn hay không cam lòng gì cả. Tên Hạ Thiên Thần kia vẫn một mực quan sát nhất cử nhất động của nàng sao? Đã phát hiện được cái gì?

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng cũng không tránh khỏi có chút lo lắng, chỉ là Tịch Nhan không dám biểu hiện ra ngoài, mím môi lại, ánh mắt ngơ ngác nhìn ngoài cửa, một thân tố y lay động trong gió, ánh nắng mặt trời ảm áp chiếu xuống, càng toát lên vẻ thương cảm.

“Như lúc trước ta đã nói, mỗi người đều có chỗ dừng chân của mình, nhưng nếu không toàn tâm toàn ý, đi ao ước những vật của người khác, hoặc là khinh thường những gì mình đang có, chắc chắn là tự mình chịu tội, tự dày vò bản thân. Thiên đường và Địa Ngục, phế vật với bảo bối, chẳng qua chỉ cách một đường chi, bằng không sao có chuyện biến Phế thành Bảo, cái đó là tùy vào cách nhìn của mỗi người thôi. Ta cảm thấy Vương gia nhà ta là Bảo vật, vậy cuộc sống của chúng ta sẽ được hoà thuận vui vẻ, còn nếu ta cũng giống như các người, coi chàng là Phế vật, vậy có khác nào tự khiến bản thân ảm ức chứ?”

Âm thanh ấy xa xăm, theo con gió mát buổi trưa, như một làn khói nhẹ tản đi. Tịch Nhan xoay người, toàn thân bao phủ một tầng màu vàng nhàn nhạt, tỏ nham (giương mặt mộc không trang điểm) như phát sáng, đẹp không thể tưởng tượng nổi.

“Có nhiều thứ đã bỏ lỡ thì chính là bỏ lỡ, giống như bát nước hắt đi, sao có thể thu lại. Nếu đã như thế, chi bằng trước khi nước bị hắt đi, quý trọng nó !.”

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, trên mặt Hạ Thiên Thần đã khôi phục vẻ yêu nghiệt thần nhiên trong quá khứ, đôi mắt hoa đào phong tình vạn chủng đang nhìn chằm chằm Tịch Nhan cũng đã nguội lạnh, mang theo cảnh cáo: “Cho dù là gạt ta, vĩnh viễn đừng để ta phát hiện.”

Nếu như tất cả đều do nàng thiết kế, rốt cục hấn thua thảm đến mức nào, chính hấn cũng không dám tưởng tượng.

“Đương nhiên.”

Tịch Nhan cười phun ra hai chữ, nếu là nàng bày cục, sẽ không để cho hấn dễ dàng phát hiện, cho dù phát hiện thì đã sao, sự thật là kết cục đã được định sẵn rồi. Tuy nhiên, chuyện hôm nay, nàng nhất định sẽ không bỏ qua !

“Bốp ! Bốp ! ——”

Thái tử vỗ tay đầu tiên, đi tới bên cạnh Tịch Nhan, đánh giá nàng một lần từ trên xuống dưới, sâu trong đáy mắt lộ vẻ tán thưởng: “Có thể có được kiến giải như vậy, không hổ là tài nữ của Lưu Ly chúng ta, quả thật là bậc cân quắc không thua đáng mảy râu. Đối với những lời Thất Vương phi nói, Bản cung sẽ suy nghĩ cẩn thận, đối với Hung Nô, phòng bị của Lưu Ly ta quả thật vẫn còn thiếu sót. Những quốc gia ở phương Nam hàng năm đề xuất yêu cầu với Lưu Ly đúng là quá nhiều, vì những lời vừa rồi của người. Chuyện hôm nay, Bản cung sẽ bỏ qua không suy xét nữa.”

Hồng Đậu, Trương Tư vừa nghe vậy, mặt mày giãn ra, hai người liếc nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Trên mặt Tịch Nhan lại không hề có nụ cười cảm kích, Hạ Tuấn Tri ở bên cạnh nhìn thấy, ngó chừng Hạ Minh Húc một cái, khuôn mặt ả ả vui sướng, mở miệng nói: “Thái tử điện hạ khoan hồng độ lượng, các người còn không tạ ơn.”

Tịch Nhan lại làm như không nghe thấy, sắc mặt so với lúc nãy nói chuyện còn u ám hơn vài phần, đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, ngồi xuống bên cạnh, ngẩng đầu nhìn hấn, giọng lên dùng ngón tay nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt: “Mặt cũng bị thương sao?”

Một tay khác cũng không hề rảnh rỗi, từ bên hông Hạ Dạ Bạch hướng lên trên, ở vị trí bụng hơi dùng mấy phần lực, Hạ Dạ Bạch nhăn mày, lập tức oa oa kêu to: “A, đau, Nhan Nhan, đau quá.”

Hạ Dạ Bạch không nói lớn tiếng được, đau đến chảy nước mắt, chỉ kìm không khóc thành tiếng thôi, Tịch Nhan buông tay ra, đứng lên, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, ý cười này không có nửa phần vui vẻ, mà trong đó cất giấu lửa giận đủ để thiêu đốt tất cả.

“Kẻ nào khiến chàng bị thương thành như vậy?”

Giọng nói kia, nhẹ nhàng bay bổng, lại làm cho người không thể bỏ qua.

Tịch Nhan khẽ lau khô vết máu cuối cùng trên khóe miệng Hạ Dạ Bạch, cười cười, tay chống đầu gối, đứng lên.

“Ngôn An dạy nữ nhi kiểu gì thế này, bất kính với trưởng bối chưa tính, đến cả lời nói của thái tử cũng để vào mắt, tội đáng trọng tể (dùng gậy đánh chết)!”

Trong lòng Vương Thái phó ghen khuất, hấn đường đường nguyên lão tam triều, trên triều đình từ trên xuống dưới không kẻ nào dám bắt kính. Thế mà hôm nay lại bị một tiểu nha đầu trách mắng, bảo hấn sao có thể bình tĩnh được?

“Thái tử điện hạ đại ân đại đức, Tịch Nhan xin nhận tấm lòng. Nhưng Tịch Nhan thật không muốn cứ thế bỏ qua việc này. Chuyện Vương gia nhà ta bị thương, nếu ta chỉ cầu tự bảo vệ mình, ả theo nguyên tắc thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, sau này còn có ai đem Vương gia nhà ta để vào trong mắt? Thái tử điện hạ và Vương gia nhà ta huynh đệ tình thâm, hôm nay nên vì Vương gia nhà ta làm chủ.”

Tịch Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn tên thị vệ đeo đao phía sau Hạ Minh Húc, thân hình cao lớn, khuôn mặt cũng trắng trẻo nõn nà, có chút phì nộn của trẻ con, đứng ở đó, giống như một pho tượng, không nhúc nhích, ngay cả đuôi lông mày cũng không động chút nào.

“Người đầu, đem mấy tên thái giám này kéo ra ngoài, loạn trọng đánh chết.”

Ánh mắt Hạ Minh Húc không động, mắt không buồn chớp, tay nhẹ đưa lên, chỉ vào mấy tên thái giám ngã xuống xung quanh Hạ Dạ. Trong tiếng kinh hoàng cầu xin tha thứ xen lẫn tiếng gào khóc, mấy thái giám đều bị lôi xuống, tiếp theo, nghe thấy bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng thét chói tai.

“Thất Vương phi, đã vừa lòng rồi chứ?”

Hạ Minh Húc ho nhẹ mấy tiếng, hai tiểu thái giám cao lớn vội cúi mình, đi tới bên cạnh hắn. Hạ Minh Húc được hai người hộ diu, một lần nữa trở lại vị trí ngồi ban đầu. Tiếp theo, lập tức có một tiểu thái giám đang bưng một chén nước không rõ là cái gì, từ ngoài cửa chậm rãi tiến vào, đi tới trước mặt Hạ Minh Húc. Hai tay Hạ Minh Húc run rẩy đón lấy chén nước trên tay tiểu thái giám, uống hai ngụm, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt đã khá lên không ít.

Những người khác ở Tuệ Xuân phường đều không nói câu nào, đã quen với cảnh này. Nhìn bộ dạng kia, Thái tử đúng là phải dùng được liệu trân quý để giữ lại tính mạng, bệnh không hề nhẹ, chẳng biết có thể duy trì được bao lâu.

Có lẽ Thái tử cũng có mấy phần bản lĩnh, nhưng thân thể thế này, làm sao có thể xử lý việc triều chính? Có tiếng mà không có miếng, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Chỉ là đây không phải chuyện mà nàng cần quan tâm.

“Đương nhiên —— không hài lòng.”

Từng chữ từng câu, lạnh như băng như sắt.

Sắc mặt Hạ Thiên Thần khẽ biến, càng không cần nói đến những người khác. Chỉ có Hạ Minh Húc, mặt không đổi sắc, vẫn nguyên như lúc đầu. Hai tay Hồng Đậu, Tương Tư siết chặt, gấp đến độ lòng bàn tay đầm mồ hôi. Hạ Dạ Bạch, trái lại, thần nhiên bưng chén trà ngon thái giám vừa pha, từng ngụm từng ngụm, uống đến bất diệt nhạc hồ (vui vẻ quên trời đất), giống như không nghe thấy lời nói của Tịch Nhan vậy.

“Đây là Thái tử điện hạ đang bao che cho thủ phạm sao? Vương gia nhà ta là bị người đánh lớn lên, nếu chỉ là loại công kích bình thường, sẽ không đau như thế.”

Trong ngày đại hôn ấy, mấy tên tráng đinh dùng gậy đánh hắn, cũng không thấy hắn gục trên mặt đất không dậy nổi, đau đến mức rên không thành tiếng.

“Thái giám ở Tuệ Xuân Phường, cũng chỉ làm vài công việc chăm trà bưng nước, khí lực sao có thể so với tráng đinh, có thể làm Vương gia bị thương thành như vậy, chắc chắn là người hàng năm tập võ. Những tên vừa rồi quả thật đều đánh Vương gia bị thương, nhưng không phải vết thương nặng nhất. Ngay cả như vậy, dám phạm thượng, tất cả bọn chúng đều đáng chết. Có thể khiến Vương gia bị thương thành như vậy, cũng chỉ có hắn.”

Tịch Nhan chỉ vào võ tướng áo xám đeo kiếm ở phía sau Hạ Minh Húc, ánh mắt kiên định, giống như một lưỡi dao sắc bén: “Nếu Thái tử điện hạ thật sự muốn cho chúng ta một công đạo, vậy hãy cho người kéo hắn ra ngoài, loạn côn đánh chết.”

Hạ Minh Húc nắm hai tay, ho nhẹ hai tiếng. Hạ Dạ Bạch vốn đang thoải mái uống trà, bàn tay bưng chén khẽ run một lúc, ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào Tịch Nhan, không chớp mắt, như muốn nhìn thấu nàng. Hạ Thiên Thần hai mắt hí lại, thích thú liếc nhìn Hạ Minh Húc một cái.

“Vương phi.”

Tương Tư bước lên, kéo Tịch Nhan. Vương gia bị thương, Vương phi nhất định tức giận. Nhưng người nọ lại là Ngự tiền thị vệ của Thái tử, nhi tử của Hoàng tướng quân, thân phận kia không thể so sánh với mấy tên thái giám được. Tiểu thư làm như vậy, rõ ràng là đối đầu với thái tử, nếu thái tử nổi giận, việc này không thể kết thúc được.

“Hoàng Uy là thiếp thân thị vệ của bốn cung, từ nhỏ đến lớn vẫn đi theo bên cạnh ta, bảo hộ ta chu toàn. Ban này Hoàng đệ đột nhiên xông vào, hẳn cho là thích khách, mới xông lên phía trước đánh một quyền, nếu truy tìm căn nguyên, là do Bốn cung không đúng rồi.”

Trong lòng Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, cần gì phải tìm căn nguyên nguồn gốc, vốn chính là lỗi của người mà, chẳng qua vì mượn sức thế lực sau lưng Ngũ hoàng tử để củng cố địa vị Thái tử bấp bênh của mình thôi.

“Thái tử điện hạ thể yếu nhiều bệnh, làm sao có thể chịu được gây gộc, Hoàng đại nhân thân là thiếp thân thị vệ của ngài, thái tử điện hạ niệm tình hắn những năm qua vất vả, không nỡ trách phạt, thái tử điện hạ không muốn, những người đó sao dám động thủ với hắn. Người nói đây chỉ là một hiểu lầm, giết người đến mạng, nếu tất cả đều dùng hai chữ hiểu lầm, chỉ một câu như vậy, thờ ơ vô trách nhiệm, vậy thì cần đến nha môn làm gì?”

“Nếu người đã biết, cần gì phải nhiều lời, chẳng phải là làm điều thừa sao?”

Vương thái phó hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

“Muốn nói cái gì, thì cứ nói thẳng ra, đương nhiên thái tử điện hạ sẽ làm chủ cho nàng.”

Hạ Tuấn Trì vỗ vỗ ngực, cứ như thể hắn chính là thái tử vậy, đôi mắt như hai quả hạch đào nhìn chăm chăm Tịch Nhan, tướng mạo dù không xấu, nhưng bộ dáng kia thật hèn mọn, làm cho người ta tâm sinh chán ghét.

“Tỳ thí thì thế nào? Đương nhiên, Hoàng đại nhân là võ tướng, nếu so văn, cho dù thắng, cũng không phải thắng bằng võ lực, vậy thì luận võ đi. Nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi ta còn là Vương phi, người trong hoàng thất, làm sao có thể giao đấu với một võ tướng thấp hèn? Nghe nói Hoàng đại nhân trời sinh dũng mãnh phi thường, nhất là kỹ thuật bắn tên rất cao, bách phát bách trúng, vậy chúng ta thi bắn tên được không?”

Không để cho đám người Hoàng Uy cơ hội suy nghĩ, “Hoàng đại nhân thân là Ngự tiền thị vệ của Thái tử, đương nhiên không sợ một nữ tử nhu nhược như ta.”

Hai mắt Hoàng Uy tròn to, nhưng hấn cũng không phải kẻ lỗ mãng, hai tay nâng lên thành quyền, khom mình hướng về phía Thái tử, nói: “Tất cả do thái tử điện hạ làm chủ.”

Hạ Minh Húc vừa lòng hơi vuốt cằm, chuyển tầm mắt về phía Tịch Nhan: “Vậy chúng ta cùng dời bước đến Tây Uyển, nơi cưỡi ngựa bắn cung đi.”

“Thái tử điện hạ thân thể không tốt, sao phải đi đến nơi xa xôi làm gì, ở Tuệ Xuân phường này là được rồi. Quy tắc tỷ thí như sau: ta và Hoàng đại nhân đứng cách nhau trăm mét, đều cầm hai mũi tên, đồng thời bắn ra, không cần mục tiêu, chúng ta chính là mục tiêu của đối phương, nếu né tránh trước, thì coi như thua, người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện. Hoàng Uy đại diện cho thái tử, nói cách khác, nếu Hoàng Uy thua, thái tử nhất định phải đáp ứng Tịch Nhan một chuyện. Nếu Tịch Nhan thua, sẽ phải chịu chết, tất cả là do số trời, các vị đang ngồi ở đây đều có thể làm chứng.”

“Không biết sống chết.”

Hạ Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, bày ra bộ dáng người ngoài cuộc.

“Bỏn cung nghe nói, Thất Vương phi dũng mãnh phi thường, nhưng người tính toán hay lắm, Hoàng Uy cũng không phải là Lý Kiến Huy, nếu người xảy ra bất trắc, sau này lấy ai tới chiếu cố Hoàng đệ, người vẫn nên suy nghĩ cẩn thận lại đi.”

“A, ta không cho phép, ta không cho phép.”

Hạ Dạ Bạch xông lên phía trước, từ phía sau ôm lấy Tịch Nhan, đầu không ngừng cọ cọ trên lưng nàng: “Nếu nàng bị thương, ai tới chiếu cố ta.”

“Nếu Tịch Nhan đã mở miệng, quyết sẽ không thay đổi chủ ý. Hồng Đậu, Trương Tư, chiếu cố Vương gia.”

Tịch Nhan từng chút một gỡ các ngón tay của Hạ Dạ Bạch ra, xoay người, cười vỗ vỗ mặt của hấn.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, người ở trên đời đi một lần, làm sao có thể mỗi lần đều hiểu rõ đối thủ của mình. Giống như trước đây khi nàng vẫn còn là Võ Mị Nương, mỗi ngày kẻ cận bên bờ tử vong, xung quanh đều là đối thủ của mình. Nếu muốn hiểu rõ thực lực của đối phương mới dám động thủ, nàng đã sớm đi gặp Diêm vương rồi.

Nàng rất quý trọng tánh mệnh, có lẽ hôm nay, nàng nên nghe theo thái tử, tức sự ninh nhàn (nhân nhượng cho khỏi phiền hà), lại càng không nên tỷ thí với Hoàng Uy. Nhưng nếu như không làm như vậy, lửa giận trong lòng nàng khó mà tiêu được, nơi đó sẽ nổ tung mất.

Nàng không phải là người dễ bị kích động, cho dù không nắm chắc phần thắng, cũng bảo toàn được bản thân mình vô sự. Thua thì thua, ít nhất đó cũng là một loại phản kháng, nếu mỗi lần bị ức hiếp đều chỉ biết ngậm đắng nuốt cay, như vậy vĩnh viễn không thể thay đổi tình thế hiện nay.

“Hoàng đại nhân, mời.” Tịch Nhan làm tư thế xin mời, hai người dẫn đầu đi ra ngoài.

“Hoàng đại nhân, người nhất định phải hạ thủ lưu tình, đừng làm bị thương mặt của nữ nhân.”

Hạ Tuấn Trì vọt tới cửa, hướng về phía bóng lưng Hoàng Uy, lớn tiếng nói.

“Trò hay như vậy, sao có thể bỏ qua.”

Hạ Thiên Thần đứng lên, dáng vẻ phong lưu, tao nhã vô cùng.

Hạ Minh Húc cụp mắt trong giây lát, không nóng không lạnh như cũ, nói: “Chuẩn bị cung tên.”

Đoàn người rời khỏi chính điện Tuệ Xuân phường, đến một khu vực trống trải.

Tịch Nhan một phen lấy cung tên trên tay thái giám, mở cung lắp tên, vận sức chờ phát động. Dưới ánh mặt trời, nàng trông giống như một tướng quân đang mặc khôi giáp trên chiến trường, đứng trên thành cao, thông dong bình tĩnh, tư thế hiên ngang oai hùng, sao có thể không khiến cho người khác động tâm được chứ?

Mũi tên trên tay bắn ra, ngay giữa hồng tâm, Tịch Nhan xoay người, nói với Hoàng Uy ở bên cạnh: “Hoàng đại nhân, Tịch Nhan sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Hoàng Uy kinh ngạc, một lần nữa đánh giá Thất Vương phi thoát nhìn có vẻ nhu nhược kia. Hấn không ngờ nàng lợi hại như thế, tiện tay bắn một phát, trúng ngay hồng tâm, hơn nữa còn là một nữ tử, tài bắn cung cấp bậc này, ngay cả một võ tướng bình thường cũng không thể làm được.

Hoàng Uy thấy Tịch Nhan đã thử bắn một mũi tên, thực lực của đối phương không thể khinh thường, bèn thu hồi sự coi thường kia lại, cài tên lên, cũng là hồng tâm.

Tịch Nhan vỗ tay hoan hô, hét lớn một tiếng: “Tốt.”

“Hoàng đại nhân, đã ngang sức ngang tài, kính xin toàn lực ứng phó, đừng để thái tử điện hạ mất mặt.”

Thân thể hai người không ngừng lui về phía sau, hai người dựa vào tầm nhìn của mình, ước chừng khoảng cách là một trăm thước.

“Nhan Nhan, nếu nàng thắng, buổi tối ta sẽ không đề lên nàng vừa kéo vừa ôm nữa, ta sẽ đấm lưng cho nàng.”

Hạ Dạ Bạch vọt ra, không cẩn thận bị vật gì đó làm cho vấp ngã.

“Vương gia.”

Hồng Đậu, Trương Tư vội chạy tới kéo hắn, hai tay Hạ Dạ Bạch túm chặt, không biết cầm những thứ gì ở trên tay, đau đến khóc lên tiếng.

Tịch Nhan lấy hai cung tên khác ở trên tay thái giám, ánh mắt khẽ nheo lại, nhắm ngay vào nhân vật đứng cách một trăm thước kia. Nghe thấy tiếng khóc của Hạ Dạ Bạch, nàng nhìn sang, đôi mày thanh tú chau lại, càng thêm đau lòng. Nàng hít sâu một hơi, nín thở ngưng thần, đôi mắt híp lại, hàn ý phát ra lạnh lẽo đủ để nước ngưng tụ thành băng, cười lạnh một tiếng, lại càng thêm vài phần tàn nhẫn, ném đi tạp niệm, hết sức chăm chú, tập trung tinh thần. Trong lòng nàng, trong mắt nàng, tất cả đều nhắm trúng mục tiêu nàng phải bắn.

“Phóng.”

Chỉ nghe quát to một tiếng, bên kia Hoàng Uy đã giương cung, song tiễn bắn ra.

Tên của Tịch Nhan vẫn còn ở trên cung, cả thân thể nhanh chóng lùi lại. Một chân Tịch Nhan đạp lên mặt đất, cả người bay lên không, thân thể ngửa ra sau, song tiễn như lưu tinh (sao băng), rất nhanh phóng ra ngoài.

Hạ Dạ Bạch giẫy khỏi tay Hồng Đậu, Trương Tư, xông ra ngoài, đồ vật gì đó trên tay bắn ra, theo sát hai mũi tên mà Tịch Nhan vừa bắn. Hai mũi tên như có thần trợ giúp, mặc dù phóng ra muộn hơn so với của Hoàng Uy, nhưng tốc độ kia, còn nhanh hơn của Hoàng Uy rất nhiều, lực phóng ra cũng lớn hơn rất nhiều.

Trên không trung, bốn mũi tên chạm vào nhau, ánh lửa tỏa ra khắp nơi. Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, mũi tên đang phóng ra của Hoàng Uy, lao nhanh về phía Tịch Nhan, nhưng lại bị tên của nàng xuyên qua giữa chia làm hai nửa, rơi trên mặt đất.

Hoàng Uy kinh ngạc nhìn một màn này, kinh hãi trợn mắt nhìn. Lại nhìn hai mũi tên đang cách hắn càng ngày càng gần, trong đó có một mũi tên nhắm trúng ngay mi tâm của hắn, Hoàng Uy không chút nghĩ ngợi, né tránh theo bản năng, nhưng vừa nghiêng người tránh được một mũi tên, thì một mũi tên khác đã hướng phía bả vai hắn phóng tới. Khoảng cách gần như vậy, Hoàng Uy tận lực tránh đi, chỉ nghe một tiếng kêu rên, mũi tên kia trực tiếp bắn trúng khớp tay hắn.

Tịch Nhan nhắm mắt lại, giác quan nhạy bén vô cùng, tiếng gió vù vù xẹt qua, mũi tên kia dường như ở ngay bên tai nàng.

“Tiểu thư.”

“Tiểu thư.”

Mất thấy mũi tên kia cách mặt Tịch Nhan càng ngày càng gần, Hồng Đậu, Trương Tư đều kinh hãi hô to. Hạ Dạ Bạch xoay người, đôi mắt dưới mặt nạ lạnh như băng, hung hăng trừng mắt liếc nhìn các nàng một cái, rồi lại lập tức xoay người. Cả người Hồng Đậu, Trương Tư rét run, quay lại, nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, cho rằng cảm giác của bản thân mình sai rồi.

Giọng nói của Hồng Đậu, Trương Tư trong nháy mắt áp đảo tiếng gió đang vù vù phóng tới kia, nàng mở mắt. Trong lúc đó mũi tên đang đánh úp về phía vai phải của nàng, chỉ còn cách nàng chưa đầy một thước, Tịch Nhan không chút nghĩ ngợi, mày nhăn lại, vươn tay trái, muốn bắt lấy mũi tên đang lao về phía mình kia, nhưng vẫn chậm một bước, Tịch Nhan vội vã tránh đi. Mũi tên sượt qua vai phải của nàng, tổ y màu vàng nhạt nhất thời bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch đứng gần vị trí của Tịch Nhan, thấy nàng bị thương, cuống quýt vọt tới trước mặt của nàng.

“Lại chảy máu.”

Hạ Dạ Bạch nhìn vết thương trên vai Tịch Nhan, hai tay dừng tại trên không trung, không biết làm sao, sau một lúc, bị dọa đến nước mắt giàn giụa.

“Tiểu thư.”

“Tiểu thư.”

Hai người Hồng Đậu, Trương Tư thấy thế, cũng vội vàng xông tới, đỡ lấy Tịch Nhan, sắc mặt vì sợ hãi mà trở nên tái nhợt.

“Đều tại mấy người các ngươi.”

“Đều bởi vì các ngươi nên Nhan Nhan mới bị thương.”

Hạ Dạ Bạch xông tới, giờ hai nắm đấm về phía bọn Hồng Đậu, Tương Tư.

“Không được chạm vào Nhan Nhan.”

Hắn rống lên một tiếng, dùng sức kéo đôi tay đang đỡ lấy Tịch Nhan của Hồng Đậu, Tương Tư, đẩy các nàng ra, hai tay diu lấy Tịch Nhan. Hồng Đậu, Tương Tư đều thấy mờ mịt, thấy Hạ Dạ Bạch nổi giận, không dám tiến lên nữa.

Tịch Nhan nắm chặt tay Hạ Dạ Bạch, cười cười, sắc mặt trắng bệch, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, cả người thoát nhìn có vẻ suy yếu: “Không có chuyện gì, mũi tên chẳng qua chỉ sượt qua da thôi, chỉ là vết thương ngoài ra, còn không đau bằng lần trước bị chàng cắn, khi nào trở về bôi thuốc, sau vài ngày sẽ tốt lên thôi.”

Đầu mũi tên kia vô cùng sắc bén, lại mượn sức gió và quán tính, quán lực tăng thêm một chút, sao lại không bằng vết thương bị cắn ở trên cổ lần trước chứ? Nếu chỉ là đau đớn bình thường, bộ dáng của nàng thoát nhìn cũng sẽ không suy yếu như vậy. Miệng vết thương đau lâm râm, ý thức mặc dù có chút hỗn loạn, nhưng cả người lại càng thêm thanh tỉnh.

Vết thương này quả thật có một phần rất lớn là do hai nha hoàn Hồng Đậu, Tương Tư kia. Nếu không phải vừa rồi hai người bọn họ kêu lên, làm át tiếng gió, khiến nàng thất thần trong giây lát, ảnh hưởng tới phán đoán của nàng, hiện tại tất nhiên nàng sẽ không bị thương. Chỉ là, những thứ này, sao Tiểu Bạch có thể nhìn ra, Tịch Nhan cảm thấy kỳ quái, nhưng nhìn thấy Hạ Dạ Bạch bĩu môi, cũng quên truy cứu.

“Vết thương của Hoàng đại nhân còn nặng hơn của ta.”

Tịch Nhan cười chỉ vào Hoàng Uy ở phía đối diện đang quỳ một chân trên đất, xoay người, trên mặt là nụ cười nhợt nhạt: “Tiểu Bạch, chúng ta thắng.”

Hạ Dạ Bạch nắm bàn tay Tịch Nhan thật chặt, ha ha cười hai tiếng, nếu không phải lúc này đang đỡ Tịch Nhan, hẳn nhất định sẽ hưng phấn mà vỗ tay.

Hạ Dạ Bạch cúi đầu, một cánh tay vươn ra lau mồ hôi trên trán Tịch Nhan, ôn nhu thay nàng vén lại tóc, lớn tiếng cười to: “Đương nhiên, những người đó đều không lợi hại bằng Nhan Nhan nhà ta.”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm đám người Hoàng Uy ở đối diện, giọng nói non nớt mang theo sự thỏa mãn và kiêu ngạo. Tiếng nói phiêu dang khắp võ đài của Tuệ Xuân phường, tiện sát các hoàng tử khác.

Mấy người bọn họ không thể có tiền đồ như tên ngốc kia. Ban đầu sao bọn họ không nghĩ tới việc xin phụ hoàng tứ hôn, mỹ nhân tuyệt sắc tài mạo trí dũng song toàn như vậy, nếu bị kẻ khác ức hiếp, mặc dù để cho nữ nhân ra mặt thì hơi mất thể diện, nhưng những người khác cũng chỉ càng thấy hâm mộ và ghen tị thôi. Một đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu, thật sự rất, đáng tiếc.

“Chúng ta qua bên đó đi.”

Bên kia, Hoàng Uy quỳ một chân trên đất, mũi tên kia gần như xuyên qua bả vai hắn, máu tươi nhuộm đỏ cả bộ xiêm y, hắn quỳ trên mặt đất, hừ cũng không hừ một tiếng.

“Vi thần phụ sự phò thác của Thái tử, xin thái tử trách phạt.”

Tịch Nhan từ rất xa nghe thấy giọng nói của Hoàng Uy, không vì vết thương của mình, cũng không mở miệng cầu xin tha thứ, ngược lại muốn bị xử phạt. Tịch Nhan thật không biết là nên bội phục thủ đoạn dùng người của Thái tử hay là nhạo báng Hoàng Uy kia là ngu trung. Giọng nói kia vẫn vang dội như cũ, không có cảm giác suy yếu chút nào. Dưới tay tướng giỏi không có lính tồi, Thái tử này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

“Thái tử, các ngài thua.”

“Nếu Thái tử phi có được thân thủ như người, bên cạnh ta còn cần gì đến thiếp thân thị vệ, trực tiếp đem người mang theo bên người, là có thể vô lo vô nghĩ rồi.”

Hạ Minh Húc đứng lên, giống như thuận miệng nhắc tới, đôi mắt âm u như đêm đen kia càng thêm thâm trầm, sóng cuộn mãnh liệt, trông không thấy đáy.

“Người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện, thái tử điện hạ lúc trước nhận lời rồi. Chúng ta dù chưa viết giấy làm chứng, nhưng ở đây có nhiều người chứng kiến, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, huống chi là điện hạ đây.”

“Là Hoàng Uy ta tài nghệ không bằng người, không liên quan đến điện hạ. Vương phi có yêu cầu gì, chỉ cần nói với ta, dù vào nơi nước sôi lửa bỏng quyết không chối từ.”

Một tay Hoàng Uy đề lên miệng vết thương, muốn đứng dậy, nhưng do vết thương quá sâu, cho dù động nhẹ một chút, cũng sẽ tác động đến toàn thân.

“Là lỗi của Hoàng Uy, thái tử điện hạ không cần để ý.”

Hạ Minh Húc cúi đầu, thần nhiên lườm Hoàng Uy một cái, “Đừng động, thái y lập tức sẽ tới ngay.”

“Hoàng đại nhân, hiển nhiên ta hiểu được tấm lòng trung thành của người, nhưng chuyện này lúc trước chúng ta đã nói rõ ràng rồi, thái tử điện hạ thân thể suy yếu, người chẳng qua là thay hắn tị thí mà thôi. Người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện, điện hạ cũng đã đáp ứng rồi. Nếu như có ý kiến

khác sao lúc đó ngươi không đề cập tới, bây giờ thua lại nguy hiểm. Tính mạng chỉ có một, mũi tên vừa rồi vừa vọt bắn về phía não ngươi, vì tính mạng dĩ nhiên phải tránh.”

“Điện hạ!”

Sắc mặt Hoàng Uy lúc xanh lúc trắng, kêu một tiếng, xấu hổ vọt phần gục đầu xuống.

“Nếu ngươi không né, sẽ không có người trung thành giống như Hoàng đại nhân ở bên cạnh cố gắng sức lực cho thái tử, liều mạng bảo vệ ngài ấy, tồn thất này, chẳng phải còn lớn hơn sao.”

Hoàng Uy khẽ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn vai phải bị mũi tên đâm thủng, đôi mắt kiên định lạnh như băng rõ ràng trở nên âm trầm.

“Ta thấy tay phải ngươi bị thương không nhẹ, e là sau này khó có thể cầm kiếm được, cho dù sau này có thể sử dụng đao kiếm, cũng không thể linh hoạt như trước.”

Tịch Nhan buông tay Hạ Dạ Bạch ra, nhìn vết thương của hắn, giọng nói lạnh lùng, nụ cười trên mặt thật chói mắt, khiến cho người khác vừa thấy đã cảm nhận rõ sự trào phúng.

“Nếu bản thân toàn tâm toàn ý muốn làm việc gì đó, cho dù có gặp phải muôn vàn phiền toái cũng có thể dùng nghị lực để vượt qua. Tay phải không thể dùng, còn có tay trái, cho dù là tay trái, tay phải đều không thể dùng, chẳng phải vẫn còn chân đó sao, thái tử ngài cảm thấy ta nói có đúng không?”

Hoàng Uy gặp phải kết cục như vậy, Tịch Nhan chẳng đồng tình chút nào. Nói ra những lời này, chẳng qua vì cảm thấy hắn và nàng đều là một loại người ngu ngốc. Hắn một lòng trung thành với Hạ Minh Húc, còn tình cảm của nàng với Hạ Dạ Bạch còn chưa rõ ràng, ở một mức độ nào đó, cũng có thể nói là giống nhau.

Nếu một ngày nào đó Tiểu Bạch vì mình mà phải chịu khuất nhục hiếp bức, nàng cũng sẽ không đồng ý, giống như hôm nay, nàng lấy sinh mạng ra đấu với Hoàng Uy, cũng chỉ vì tự tôn của tiểu Bạch thôi.

Hoàng Uy ngẩng đầu, khuôn mặt trắng trẻo, mang theo chút trẻ con phỉn nộn, thật thà chất phác, đôi mắt sạch sẽ, lóe lên tia sáng kiên định.

“Vương phi muốn ta đáp ứng ngươi chuyện gì? Bản cung có thể làm được, tuyệt không từ chối.”

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, gắt đầu: “Ta là loại người thích ép buộc người khác sao? Điều kiện của ta rất đơn giản, chính là ngài phải đáp ứng ta ba việc.”

“Vương phi, ngài đừng quá đáng, lúc trước rõ ràng đã nói là một điều kiện, sao hiện tại liền biến thành ba việc, hiển nhiên ngài đang ép buộc người khác.”

Hoàng Uy lớn tiếng kháng nghị.

“Mấy việc này, đối với Thái tử mà nói chỉ là nhấc tay chỉ lao (việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhấc tay) mà thôi, quá mức đơn giản, căn bản là không thể thể hiện giá trị của Hoàng đại nhân, ngay cả một chút vết thương ngoài da của ta cũng không thể bồi thường nổi.”

Tịch Nhan nhìn thẳng vào mắt Hạ Minh Húc, không cảm thấy điều kiện của mình quá phàn chút nào.

“Nàng muốn ta đáp ứng chuyện gì?”

Tịch Nhan khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt tràn đầy ý cười: “Thứ nhất, những ai vừa bắt nạt Vương gia nhà ta, đem Vương gia nhà ta làm khi dễ đùa bỡn, bắt luận là thân phận gì, đều phải nói xin lỗi hắn, Thái tử điện hạ cũng không ngoại lệ; thứ hai, thái tử điện hạ, còn có chư vị hoàng tử, quyết không thể bắt nạt Vương gia nhà ta giống như hôm nay, các đại thần cũng phải cư xử với hắn như đối với hoàng tử; thứ ba, còn thứ ba ——”

Tịch Nhan nhướn mày: “Việc thứ ba ta tạm thời chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ kỹ rồi sẽ nói cho ngài biết, được chứ?”

Thứ ba, toàn bộ đám người các ngươi phải để cho ta đâm một đao, để ta phát tiết lửa giận trong lòng.

Trên mặt Hạ Minh Húc cũng mang theo nụ cười, nói: “Được”

“Thái tử điện hạ, lão thần cho rằng, chuyện này tuyệt đối không thể, ngài là đương kim thái tử, sao có thể tự hạ thấp địa vị, nhận lỗi với Thất hoàng tử. Và lại việc thứ ba còn chưa biết được, nếu nàng công phu sư tử ngoạm (ý chỉ lòng tham không đáy, xảo trá), đưa ra yêu cầu vô lý, thái tử điện hạ sao có thể đáp ứng?”

“Vương Thái phó, đúng là Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, ngài ấy và Vương gia nhà ta mặc dù không phải là đồng bào sở sinh, nhưng đều là hoàng tử, chính là huynh đệ. Thân là ca ca, đã làm chuyện không đúng, thì phải nói xin lỗi với đệ đệ, như thế có gì không thể? Thái phó đại nhân cũng nói Quân vi thần cương, nếu Thái tử điện hạ đã đáp ứng, ngươi phải phục tùng vô điều kiện. Thất hoàng tử là thành viên hoàng thất, ngươi chẳng qua là một đại thần, chỉ bằng mấy lời nói vừa rồi của ngươi, cũng đủ để khép ngươi vào tội phạm thượng bất kính! Về phần chuyện thứ ba, ta tuyệt không yêu cầu Thái tử làm chuyện trái với đạo nghĩa, Thái phó cứ yên tâm. Thái phó đại nhân là Đế sư cao quý, tất nhiên là một tấm gương tốt, phiền Thái phó đại nhân làm mẫu một phen, xin lỗi Vương gia nhà ta đầu tiên đi.”

Thái phó, nguyên lão tam triều cái khi gì chứ, rõ ràng là một kẻ nịnh hót, bằng không sao có thể thờ ơ lạnh nhạt nhìn Tiểu Bạch bị ức hiếp sì nhục. Người như vậy cũng có thể lên làm Đế sư, không biết ánh mắt lão hoàng đế kia có vấn đề gì không nữa.

Vương Thái phó liếc nhìn Hạ Dạ Bạch đang cười ngây ngô một cái, lỗ mũi hướng lên trời, hừ lạnh một tiếng, thái độ cao ngạo, không hề có một chút ý tứ nào đi xin lỗi.

“Thái tử, ngài thấy thế nào?”

Tịch Nhan lạnh lùng hỏi một tiếng, thái độ của Vương Thái phó khiến nàng vô cùng bất mãn.

“Nếu Thái Phó không muốn nói xin lỗi, về công, ngài ấy là nguyên lão tam triều, có công với cả Lưu Ly; về tư, ngài ấy là ngoại công của Bôn cung, Bôn cung lại là đệ tử của ngài ấy, vậy hãy để ta làm thay đi.”

Hạ Minh Húc khom thân mình về phía Hạ Dạ Bạch, đang chuẩn bị mở miệng, lại bị Tịch Nhan ngăn cản: “Ngài là ngài, Thái Phó là Thái Phó, Thái tử điện hạ vốn cũng phải xin lỗi Vương gia nhà ta, một lần và hai lần có gì khác biệt? Thái Phó tuổi già, không thể khom lưng, mặc dù ta không thể thay hắn nói xin lỗi, nhưng vẫn có thể hỗ trợ hắn.”

Tịch Nhan cười lạnh, đi tới đằng sau Vương thái phó, nhắc chân hướng về phía đầu gối của hắn, nhẹ nhàng đá một cái. Vương thái phó không nghĩ nàng lại dám lớn mật như vậy, không chút phòng bị, đầu gối khụy xuống, quỳ trên mặt đất. Tịch Nhan nhanh chóng xoay người lại, túm lấy Hạ Dạ Bạch, đẩy hắn tới trước mặt Vương thái phó, nhìn về phía Hạ Minh Húc cười một tiếng: “Như thế chẳng phải tốt hơn sao, không cần Thái tử phải làm thay.”

“Dám động thủ với Thái Phó, Thất Vương phi, lá gan của nàng cũng quá lớn đấy.”

Hạ Minh Húc chỉ vào Tịch Nhan, quát to một tiếng, chứa đựng ý tứ nghiêm nghị trách cứ.

“Điện hạ thánh minh, nhìn rõ mọi việc, trong lòng tự có tính toán. Quân là quân, thần là thần, quân thần khác biệt. Thái Phó tuy là nguyên lão tam triều, nhưng bất kính với Thái tử điện hạ và Thất hoàng tử, không theo khuôn phép quân thần, nếu không sao có thể phát sinh chuyện như ngày hôm nay? Vì Vương gia, ta ngay cả tính mạng có thể không để ý, một chút can đảm này sao có thể không có?”

Tịch Nhan đứng trước mặt Hạ Dạ Bạch, nắm lấy tay hắn, mười ngón tay hai người đan chặt: “Nếu ta là hạng người ham sống sợ chết, vừa rồi sẽ không tỷ thí với Hoàng đại nhân, Tịch Nhan đã dùng tính mạng ra đầu. Ta là Vương phi của Thất vương gia, có Thất Vương gia mới có thể có Thất Vương phi. Thế diện của Vương gia bị tổn hại, người khác sẽ xem thường cả Vương phủ chúng ta. Tịch Nhan ta có thể không cần mặt mũi, thậm chí mất mạng, nhưng Vương gia nhà ta không thể bị người khác nhục nhã, không có tự tôn, cho dù không có của ra nên hồn cũng chỉ là một cái tiện mệnh thôi, Thái tử muốn thì có thể lấy đi. Người khác cũng đừng vội lấy tính mạng Vương gia ra uy hiếp, đối với Tịch Nhan mà nói, đều vô dụng, nếu Tịch Nhan xảy ra chuyện gì bất trắc, trên đời này, sẽ không còn người nào có thể giống như ta che chở chu toàn cho Vương gia, cần gì phải ở lại trên đời này để bị người nhục nhã? Nếu Vương gia xảy ra chuyện gì, ta sẽ đem hung thủ hại ngài ấy băm vằm thành trăm mảnh, sau đó theo ngài ấy xuống hoàng tuyền. Trên đường hoàng tuyền, có ta chiếu cố, cũng có thể bảo vệ hắn không bị ức hiếp.”

Tịch Nhan từng từ từng từ kiên định, thái độ chân thành thành khẩn, đôi mắt trong suốt, bình tĩnh nhìn Hạ Minh Húc, không một chút sợ hãi.

“Thất Hoàng đệ mặc dù ngốc, nhưng lại là người có phúc khí nhất trong số những hoàng tử chúng ta.”

Hạ Minh Húc quay đi, không nhìn vào ánh mắt kia của Tịch Nhan nữa, vô cùng cảm khái, nhìn Hạ Dạ Bạch, cười nhạt: “Chuyện hôm nay là do ta không đúng, mong Hoàng đệ tha thứ, sau này sẽ không phát sinh loại chuyện như vậy nữa.”

Hạ Minh Húc nói xong, ho nhẹ mấy tiếng, xoay người, nói với mấy tiểu thái giám ở bên cạnh: “Mặt đất ẩm thấp, thân thể Thái phó không tốt, các người mau đỡ hắn đứng lên, đưa hắn trở về. Thái y đâu? Tại sao lâu như thế còn chưa tới?”

“Chuyện hôm nay là chúng ta không đúng, các người cũng phải nể mặt Bôn cung, nhận lỗi với Thất hoàng đệ.”

Thái tử lên tiếng, hiển nhiên đám hoàng tử không dám không theo, tâm không cam tình không nguyện đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, khom lưng, nói mấy câu. Những người này tự xưng là hoàng tử, được nâng niu trong lòng bàn tay, tâm cao khí ngạo, trong lòng đương nhiên vô cùng khó chịu. Tên ngốc này, nếu không có Vương phi lợi hại như vậy, bọn họ đâu đến mức phải đi nói xin lỗi? Sao bọn họ lại không lấy được một Vương phi mỹ mạo như hoa, tài trí hơn người, văn võ song toàn, lại toàn tâm toàn ý vì bọn họ như vậy?

Hạ Thiên Thần đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, cúi thân mình, nhưng đôi mắt hoa đào lại không ngừng liếc Tịch Nhan, nụ cười yêu nghiệt phong tình vạn chủng, cho dù là khom lưng, thấp hơn người khác một bậc, nhưng cũng không thấy có chút thấp kém nào, “Thất Vương phi, câu nào của nàng là thật, câu nào là giả?”

Tịch Nhan nghe vậy, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên, nửa điểm phản ứng cũng không có, như thể những lời vừa rồi của Hạ Thiên Thần, đều giống như những lời nói xin lỗi khách khí của các hoàng tử khác vậy.

“Vương phi, chur vị hoàng tử đã nói xin lỗi rồi, trên người người còn mang thương thế, chúng ta nên sớm trở về thôi, để cho Lý lão xem qua như thế nào.”

Tương Tư đứng ở đằng sau Tịch Nhan, mặc dù trên mặt của nàng vẫn mang theo nụ cười rạng rỡ mà không chói mắt, ảm áp như ánh sáng mùa xuân, nhưng Tương Tư rõ ràng phát hiện ra sắc mặt Tịch Nhan đã trở nên tái nhợt, cho dù có gió, nhưng vết máu trên vai vẫn chưa khô, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Nhan Nhan, mấy người này nói nhằm chán chết đi được, ta đói bụng rồi, ta muốn ăn hoa quế cao, bánh đậu xanh, phù dung tô do Trương Tư làm.”

Hạ Dạ Bạch bĩu môi, vuốt cái bụng lép kẹp của mình, từng chút từng chút kể lể, đôi mắt đáng thương hể hể nhìn Tịch Nhan.

“Vương gia bị thương, thân thể Tịch Nhan cũng có chút khó chịu, không quấy rầy các vị hoàng tử tiếp tục nghiên cứu thảo luận đạo vi quân trị quốc.”

“Đúng thế, mấy thứ các người nói ta đều không hiểu, còn không bằng bánh hoa quế của Trương Tư, ta và Nhan Nhan đi về trước.”

“Hoàng đệ và Vương phi bị thương, hay là chờ thái y tới xem qua một chút, xác định không có việc gì rồi hãy trở về. Tuệ Xuân phường đã chuẩn bị điểm tâm, Hoàng đệ có thể ăn tạm, muốn ăn cái gì, để cho ngự thiện phòng chuẩn bị.”

“Không thêm.”

Hạ Dạ Bạch lắc đầu như trống bỏi: “Lão đầu râu bạc kia sẽ xem mạch cho chúng ta, không cần đến mấy tên lang băm này, ta chỉ thích điểm tâm Trương Tư làm thôi, thơm thơm.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, lè lưỡi, liếm liếm nước miếng, hoàn toàn không nhớ trọng thương trên người.

Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch vừa đi được mấy bước, ngoài cửa đã có một tiểu thái giám chạy vọt vào, bộ dáng vô cùng kinh hãi, nhưng ánh mắt lại tỏa sáng lấp lánh, vô cùng kích động nói: “Thái tử điện hạ, quốc sư đại nhân tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Thiên Tiên Quốc Sư

Editor: Gà Gật Gù Beta: Tiểu Lan Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch vừa đi được mấy bước, ngoài cửa đã có một tiểu thái giám chạy vọt vào, bộ dáng vô cùng kinh hãi, nhưng ánh mắt lại tỏa sáng lấp lánh, vô cùng kích động nói: “Thái tử điện hạ, quốc sư đại nhân tới.”

Quốc sư đại nhân? Tịch Nhan trầm tư trong chốc lát, nhưng bởi vì bị thương, không thể ngay lập tức truyền chuyển trí nhớ của thân thể Mạc Tịch Nhan này. Hai mắt nàng nhanh chóng quét qua những hoàng tử vừa rồi vì phải xin lỗi Hạ Dạ Bạch mà làm mặt lạnh, giờ phút này, tất cả bọn họ đều hào hứng bùng bùng. Dáng vẻ ấy giống như tín đồ sùng đạo (con chiên ngoan đạo) được diện kiến vị thần mà mình thờ phụng đã lâu, ngay đến cả Thái tử luôn không hề bận tâm, lúc này vẻ mặt cũng không kìm nén nổi hưng phấn.

Suy nghĩ của Tịch Nhan quả thực không sai chút nào. Nếu nói Hạ Thiên Thần là đệ nhất mỹ nam của Lưu Ly, là vị hôn phu trong mộng của vô số xuân khuê thiếu nữ, là rể hiền trong mắt các đại thần trong triều, thì vị quốc sư này chính là vị thần đáng kính trong tâm tưởng bọn họ. Hạ Thiên Thần có thể ái mộ, còn quốc sư, là thần thánh không thể xâm phạm, ái mộ một vị thần như hần chính là một loại khinh nhờn. Hần là vị thần mà toàn bộ con dân Lưu Ly thờ phụng, cao cao tại thượng, chỉ có thể ngưỡng mộ, không thể làm vậy bần.

Trầm tư trong giây lát, chỉ nghe “Két” một tiếng, cửa điện Tuệ Xuân phường bị đẩy ra. Tịch Nhan lấy lại tinh thần, trong ánh nắng vàng chỉ thấy một người một thân bạch y, tay áo phiêu phiêu, phảng phất như lướt trên mây mà tới. Ánh mặt trời có chút chói mắt, cách một đoạn, không nhìn rõ diện mạo của hần.

“Nàng bị thương.”

Trong nháy mắt, vị quốc sư đã đi tới trước mặt Tịch Nhan, đưa tay lên, khẽ sờ đầu nàng.

Bạch y không nhiễm chút bụi trần, ánh mặt trời trong nháy mắt đã trốn vào tầng mây, bầu trời vì thế mà trở nên âm u lạnh lẽo. Nhưng bản thân người này lại mang theo ánh sáng nhu hòa, phảng phất như cho dù ở buổi đêm thiếu vắng trăng sao, hần cũng có thể vì người đi đường chiếu sáng. Trên khuôn mặt hoàn mỹ như ngọc không tỳ vết xuất hiện nụ cười yên bình ôn nhu, đôi mắt sâu thẳm như biển khơi lặng sóng, không có ham muốn, vô ba vô tự (ý là đôi mắt không chút gọn sóng, không ra được ý nghĩ gì trong đó), trong lúc này đây lại mang theo sự thương tiếc.

Tịch Nhan ngẩng đầu, chăm chú nhìn Bạch Phượng. Gò má gầy gò, dung nhan ôn nhuận, không mang đậm khí phách đế vương, không có vẻ tao nhã ngàn vạn như Hạ Thiên Thần, lại càng không phải dụng mảy làm cho khuôn mặt trở nên dữ tợn, mà toát lên vẻ thanh quý khác thường, giống như thần tiên trên trời. Một thân ưu nhã, một thân đơn bạc, một thân ẩn sâu trong cốt tủy là sự thương xót đối với vạn vật trên thế gian, mặc dù không có uy nghiêm của đế vương, nhưng lại khiến cho người ta không nịn được tôn thờ cúng bái.

Người như thế, cho dù là ai cũng không thể chán ghét. Đối với sự đụng chạm của hần, nàng cũng không cảm bất mãn, còn chưa kể tới giọng tuyệt đẹp giống như một loại chung cổ (nhạc cụ) kia, mang theo tác dụng trấn an vỗ về, lửa giận trong lòng nàng theo đó cũng giảm đi không ít. Tuy nhiên, trong lòng nàng lại không kìm được nảy sinh cảm giác bài xích, đối với người này, nàng cảm thấy thân thiết, nhưng lại không thể thích nổi.

Tịch Nhan ngăn ra một lúc, cuối cùng cự tuyệt sự an tĩnh ngắn ngủi mà hần vừa đem lại cho nàng, gạt tay của hần ra: “Chỉ là một vết thương nhỏ ngoài da thôi, không dám phiền tới quốc sư lo lắng.”

Bạch Phượng chich cười nhẹ, cặp mắt nhìn Tịch Nhan không thấy có vẻ tức giận, phẫn nộ hay một chút cảm xúc u ám chút nào, hoàn toàn là sự dịu dàng, ôn hòa, bớt đi sự thương hại lúc trước, chỉ còn lại thương yêu thương tiếc: “Trước kia, khi ở trước mặt ta, nàng cũng không cậy mạnh như vậy.”

Ánh mắt hần mơ màng, tựa như đang nhìn Tịch Nhan, lại giống như đang dừng ở nơi khác, về mặt bình thần mà xa xăm. Rõ ràng hần đang đứng ở trước mặt nàng, lại có cảm giác xa cách đến thế, phảng phất như là người phàm và tiên nhân, như khoảng cách giữa trời và đất, xa không thể chạm tới.

Tuệ Xuân phường yên lặng như tờ, đám người Thái tử nhìn bóng lưng của quốc sư Bạch Phượng, rồi lại chuyển tầm mắt lên người Tịch Nhan. Quốc sư hàng năm đều ở điện Thiên Phượng, cho dù là Lưu Ly khánh điển (ngày lễ lớn, long trọng) cũng ít thấy hần tham gia. Từ tiểu thư của tướng phủ mặc dù nổi danh trong thiên hạ, nhưng thể kém nhiều bệnh, ngày ngày ẩn mình chốn khuê phòng. Bọn họ biết nhau như thế nào? Cho dù là đương kim Thánh thượng, cũng không thấy hần thân thiết như vậy.

Đối với bất kỳ ai, dù là dân thường, hay một kẻ ăn mày bên đường, người mắc trọng bệnh, cho tới đế vương, thái tử cao cao tại thượng, hần đều đối xử bình đẳng, không đứng trên cao nhìn ai, cũng không khinh thường ai.

Tịch Nhan nhìn thẳng vào Bạch Phượng, từ trên xuống dưới đánh giá hần một phen, không hề hay biết hành động này rơi vào trong mắt người khác là vô lễ cỡ nào.

Chẳng lẽ Mạc Tịch Nhan và vị quốc sư này là người quen cũ sao? Tịch Nhan nhíu mày, đại não nhanh chóng lục tìm trí nhớ của Mạc Tịch Nhan, lại không hề có một chút tin tức nào, đôi mày thanh tú không khỏi nhăn lại.

“Vết thương còn đang chảy máu, ăn cái này vào đi.”

Bạch Phượng liếc mắt nhìn vết thương của Tịch Nhan, mày hơi cau lại.

Đột nhiên hần lấy từ ống tay áo ra một bình sứ nhỏ. Một cái bình rất rất nhỏ, hoa văn trên đó và đóa hoa sen khắc trên mặt nạ của Hạ Dạ Bạch không ngờ lại giống hệt nhau.

“Nhan Nhan, Nhan Nhan, nàng và quốc sư có quen biết sao?”

Ánh mắt Hạ Dạ Bạch chăm chú nhìn Tịch Nhan, không buông tha bất kỳ biểu tình nào trên khuôn mặt nàng, trong lời nói ẩn chứa sự phản kích và kiêu ngạo. Thế nhưng, đôi mắt dưới chiếc mặt nạ kia, sâu trong khóe mắt, lại đang có sóng ngầm dữ dội, liếc mắt nhìn Bạch Phượng, ẩn chứa sự bức mình.

Tịch Nhan không chút nghĩ ngợi, lắc đầu, đẩy Hạ Dạ Bạch ra: “Chưa gặp bao giờ, không biết.”

“Vậy sao hần lại ra vẻ rất thân với nàng?”

Hạ Dạ Bạch cắn môi, chuyển tầm mắt lên người Bạch Phượng, như đang tự hỏi chính mình, lại như đang hỏi hần.

“Đa tạ ý tốt của quốc sư đại nhân, chỉ là, vô công bất thụ lộc (chưa có công lao gì thì không dám nhận thưởng), chúng ta vốn không quen biết, ngài vô cớ tặng thuốc cho ta, là có dụng ý gì? Dựa vào cái gì để ta tin tưởng ngài? Trên vai chỉ là một vết thương nhỏ thôi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày sẽ khỏi, không phiền ngài lo lắng, ta cũng không muốn nhận ân tình của ngài.”

Bạch Phượng ngẩng đầu, hai mắt nhìn phương xa, mây đen kéo tới, che kín cả bầu trời: “Thời tiết thay đổi thật nhanh.”

Tịch Nhan chau mày, tuy trước kia nàng từng chịu vết đao còn nặng hơn thế này, nhưng thân thể Mạc Tịch Nhan sao có thể so với thân thể trước kia của nàng. Một khi trời mưa, miệng vết thương khép lại càng chậm, bệnh thấp (các triệu chứng lên nằm ở chân tay, ngứa mẫn) xâm lấn, đến lúc đó nhất định sẽ rất phiền toái. Nhưng ngay cả như vậy, nàng cũng không muốn có bất kỳ dính dáng gì tới vị quốc sư cao cao tại thượng, được người người ngưỡng mộ cúng bái. Đang định tiếp tục từ chối, Hạ Dạ Bạch ở bên cạnh đã buông tay Tịch Nhan ra, chạy đến trước mặt Bạch Phượng, không chút khách khí đoạt lấy bình sứ nhỏ đựng thuốc trên tay hần: “Của quốc sư đều là linh đan diệu dược, vì sao lại không cần?”

Khẩu khí kia, có vẻ đương nhiên, lòng tin chắc chắn, mang theo khiêu khích, có chút nào giống với Hạ Dạ Bạch điên cuồng ngốc nghếch ngày thường chứ? Nhưng mà bộ dáng bất cần vô lại kia lại cực kỳ giống hần trước đây.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan ở trong lòng kêu một tiếng, gât gao nhìn Hạ Dạ Bạch, đột nhiên cảm thấy người này không giống người trong trí nhớ, nhưng cụ thể khác ở chỗ nào, nàng lại không nói ra được.

“Nhan Nhan, ăn đi.”

Hạ Dạ Bạch đỏ mặt, để trong lòng bàn tay, mặc kệ Tịch Nhan có đồng ý hay không, trực tiếp đưa tới bên miệng nàng, dùng sức nhét vào.

Từ Tâm đan do Tuyết Liên trên đỉnh Ngọc Thiên Sơn chế thành. Các loại vết thương do đao kiếm gây ra, bình thường đều phải bôi thuốc, nhưng Từ Tâm đan này thì khác, chỉ cần uống thuốc, một viên là có thể cầm máu giảm đau, có thể nói là ngàn vàng khó cầu, quốc sư một lần cho liền ba viên, ra tay thật hào phóng.

Tịch Nhan nuốt thuốc, quả thật cảm thấy dễ chịu không ít, ban nãy đau đớn từ vết thương trên vai rõ ràng cũng dịu đi nhiều, chỉ trong một phút đồng hồ

ngắn, có hiệu quả nhanh như vậy, nói là linh đan diệu dược, đúng là xứng với tên gọi.

Đau đớn trên người giảm bớt, vì thể tinh thần Tịch Nhan cũng trở nên tốt hơn nhiều, trong đầu lại hiện ra một màn vừa rồi, không khỏi cảm thấy kỳ quái, hẳn sao lại biết được thứ quốc sư cho là linh đan diệu dược. Khoan nói đến việc này, sao hẳn lại biết được nàng bị thương là do Hồng Đậu, Tương Tư? Trong tình huống như thế, nếu không phải là người luyện võ, biết được tầm quan trọng của việc chuyên tâm, thì không thể biết được chuyện này.

“Cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Tịch Nhan ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với đôi mắt có thể bao dung thế gian vạn vật kia. Tịch Nhan không khỏi rung mình, cả người giống như đầu sủi tràn đầy năng lượng: “Có hiệu quả rất nhanh, không nghĩ tới quốc sư còn có loại vật quý báu như vậy. Bụng Vương gia nhà ta vừa mới trúng một quyền, khí lực của Hoàng đại nhân lớn như vậy, không biết có bị nội thương hay không, liệu quốc sư có thể ban thuốc cho không?”

Bạch Phượng đi tới đối diện Hạ Dạ Bạch, chỉ thần nhiên liếc mắt một cái. Ánh mắt ấy, giống như có thể nhìn thấu mọi việc trên thế gian, khiến cho người ta không thể tránh né.

Hạ Dạ Bạch nhìn hẳn chằm chằm, dưới mặt nạ cau mày lại. Đôi mắt mát lạnh vô tội nhiễm một màu đỏ điểm lệ như hoa hồng, trở nên thị huyết. Tên quốc sư này, tao nhớ xuất trần, một vẻ nhân từ từ từ bi, nhưng hẳn cũng không cảm thấy có chút hảo cảm nào, thậm chí là chán ghét, vô cùng chán ghét.

“Nếu Vương gia không muốn bị thương, thiên hạ này có ai có thể đã thương hẳn? Cho dù là bị thương, Vương phi cũng không cần lo lắng, khí lực như vậy, không quá ba ngày, tự nhiên vô sự.”

Những người còn lại đều là cái hiểu cái không. Hai người Hạ Thiên Thần, Hạ Minh Húc nghe vậy, nhanh chóng đánh giá lại Hạ Dạ Bạch một hồi, đôi mắt kia, trong suốt vô tội, miệng khẽ nhếch lên, trông ngốc nghếch vô cùng. Lúc hai người lại chuyển tầm mắt lên người Bạch Phượng, trở nên kính sợ.

Hạ Dạ Bạch để mặc cho đám người Hạ Thiên Thần, Hạ Minh Húc đánh giá hẳn từ trên xuống dưới một lần. Một lát sau, hẳn cúi đầu, tóc tai xốc xếch rồi tung xỏa xuống, che khuất đi sát khí bùng bùng nơi đáy mắt.

“Chẳng lẽ quốc sư thật sự là thần tiên trên trời, có thể trị khỏi chứng bệnh đần độn của Vương gia nhà ta?”

Bạch Phượng chuyển tầm mắt lên người Tịch Nhan: “Tái ông mất ngựa chưa hẳn là không may*, si ngốc đần độn cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, vạn vật đều có số mệnh của mình, ta cần gì phải đem bản thân dây dưa vào đó, chi là nàng ——”

(Tái ông mất ngựa chưa hẳn là không may: Đây là một thành ngữ được dùng để an ủi người đang gặp khó khăn. Họa có thể biến thành phúc, và phúc có thể trở thành họa. Mọi chuyện đều có nguyên nhân mà không thể xét đoán dựa trên biểu hiện bề mặt. Đọc thêm câu chuyện ở đây: [Link](#))

Hắn đột nhiên dừng trong chớp lát: “Tình tình càng ngày càng dễ xúc động, ở trong đó vẫn còn hai viên Tử Tâm đan, nàng giữ lại mang theo bên người, phòng có lúc cần đến.”

Giọng điệu này chất chứa yêu thương ân cần, nhưng Tịch Nhan lại không chút cảm kích.

Bạch Phượng lắc đầu, đôi mắt ôn nhu thanh thuận nhìn vào bầu trời, giống như cảm khái điều gì đó “Những sự việc kia khiến cho khúc mắc giữa nàng với ta sâu đến vậy sao?”

Giống như đang hỏi Tịch Nhan, lại như đang hỏi chính mình. Nhưng tiên nhân vẫn cứ là tiên nhân, cho dù có biểu lộ ra chút cảm khái, cũng có thể ngay lập tức khôi phục lại phong thái ban đầu.

Xoay người, đôi mắt thương xót bá tánh nhìn tới Hoàng Uy đang nằm trên mặt đất, trên vầng trán từ bi không nhiễm chút bụi trần cuối cùng không thể nhìn được thờ dài, tuy rằng rất nhẹ, nhưng chính hẳn lại biết, khiến mình thờ dài, cũng chỉ có nàng, mỗi lần đều có thể khiến hẳn lo lắng như thế.

“Nàng thực sự có thể vì hẳn mà khiến tay mình dính đầy máu tươi ư?”

Tịch Nhan không giận mà cười, cũng nhìn Hoàng Uy đang bị thương nằm trên mặt đất: “Ta vì ai mà đôi tay nhiễm máu tươi thì có liên quan gì tới ngài, tất cả đều do hẳn gieo gió gặt bão.”

Bạch y tung bay, dừng lại trước mặt Hoàng Uy, Bạch Phượng vươn hai đầu ngón tay, nhẹ nhàng đặt trên vết thương của hẳn, giọng nói mang theo năng lực an ủi lòng người: “Vết thương không còn chảy máu nữa, xử lý rất tốt.”

Giương mắt gầy gò tựa tiêu phi tiêu, như mặt nước bao la vô tận, phản chiếu tất cả sự vật tốt đẹp trên thế gian, có thể khiến cho người ta quên đi đau đớn. Đôi mắt Hoàng Uy mở thật to, trên khuôn mặt trắng trẻo xuất hiện hai rặng mây ửng đỏ: “Sẽ làm bản tay quốc sư.”

Bạch Phượng lại không chút để ý: “Vết thương mặc dù sâu, nhưng chưa thương tổn tới tim phổi, tính mạng cũng không có gì đáng ngại, ngươi kiên nhẫn một chút, ta giúp ngươi rút mũi tên ra, ngươi tin tưởng ta chứ?”

Giây phút này, cho dù hai người là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng với người như vậy, bất luận kẻ nào cũng không thể cảm thấy chán chường, do dự.

“Có thể được Quốc sư xuất thủ tương trợ, là phúc khí mấy đời mà Hoàng Uy tu luyện được.”

Bạch Phượng vươn tay cầm đuôi mũi tên, một tay khác ấn trên miệng vết thương. Tịch Nhan nhìn, không khỏi mở to hai mắt, hẳn định trực tiếp rút ra

sao? Dù chưa thương tổn tới tim phổi, nhưng nếu mạnh mẽ rút mũi tên ra, vết thương sẽ chảy rất nhiều máu, nếu không thể cầm máu, chắc chắn Hoàng Uy sẽ mất mạng.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, cả khuôn mặt Hoàng Uy tái nhợt, đôi môi xanh mét, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng. Mũi tên trên vai phải của hắn đã được rút ra, máu tươi bắn tung toé lên bạch y của hắn, trông rất đẹp mắt. Bạch Phượng không hề do dự, lấy từ trong ngực ra một chiếc bình sứ nhỏ khắc hoa sen nở rộ khác, mở nắp, đem thuốc bột rắc lên trên miệng vết thương đang chảy máu kia. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, máu tươi từ trên miệng vết thương chảy ra theo thuốc trở về với cơ thể hắn. Bạch Phượng rút từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, giúp Hoàng Uy băng bó kỹ vết thương.

Là cô nhân trí tuệ quá cao thâm, hay là vị Quốc sư kia quá lợi hại?

Tịch Nhan liếc nhìn chiếc khăn tay bị máu nhuộm đỏ kia một cái. Còn là quốc sư đấy, một đại nam nhân, lại mang theo vật dụng của nữ hài tử bên người, không sợ bị người khác nhìn thấy chê cười sao?

“Tình dưỡng nửa tháng, không có gì đáng ngại nữa, sau hai tháng là có thể khôi phục như lúc đầu.”

Bạch Phượng đứng dậy, cho dù một thân bạch y bị máu tươi nhuộm đỏ, cũng không hề nhếch nhác, đứng giữa một đám hoàng tử cầm y hoa phục, vẫn như hạc giữa bầy gà giống lúc trước, khiến người khác không cách nào bỏ qua.

Hoàng Uy vốn tưởng rằng tay phải của mình đã bị phế, sau này không cách nào cầm kiếm được nữa, không nghĩ tới hai tháng sau là có thể bình phục được, nhất thời vui mừng khôn xiết. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt ngập tràn sự tôn kính vô hạn, kích động nói không ra lời: “Đa tạ quốc sư đại nhân.”

Mạnh mẽ chống đỡ thân mình, hắn muốn khấu đầu tạ ơn, nhưng vết thương kia vừa mới băng bó, vừa động một cái, miệng vết thương bị kéo căng ra, hắn đau đến hừ một tiếng. Bạch Phượng ngồi ở bên cạnh, vội vàng đỡ lấy hắn: “Chỉ là nhắc tay chi lao (chuyện vặt, tiện tay) mà thôi, không cần đề ở trong lòng.”

Thế nhưng Hoàng Uy lại rất cố chấp: “Có lẽ đối với Quốc sư đại nhân mà nói, đây chẳng qua chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi, nhưng đối với Hoàng uy tay phải này lại vô cùng quan trọng. Nếu tay phải bị phế, cho dù tương lai tay trái của ta có thể linh hoạt được như tay phải, cũng cần không ít thời gian. Một phế nhân, sao có thể bảo vệ an nguy cho Thái tử? Hôm nay Quốc sư có tái tạo chi ân với Hoàng Uy, sau này nếu Quốc sư có chuyện gì, chỉ cần phân phó một tiếng, chỉ cần không gây bất lợi cho điện hạ, thì dù có là lên núi đao, xuống biển lửa, Hoàng Uy sẽ không hề do dự.”

“Không nghĩ tới đầu gối này lại biết ăn nói như thế nhỉ?”

Hồng Đậu ghé sát vào Trương Tư, chỉ chỉ Hoàng Uy đang được Bạch Phượng đỡ lấy, bĩu môi: “Nếu có thể được Quốc sư đại nhân điều như vậy, có năng lực vì Vương phi tận trung, ta cũng nguyện ý nhận lấy một tên kia.”

Trương Tư nghe Hồng Đậu lẩm bẩm, đôi mắt lại nhìn về phía Hạ Dạ Bạch đã sớm bị bỏ qua kia, cau mày, hôm nay Vương gia rất kỳ lạ.

“Nếu người thật sự muốn trả ơn, thì ta chỉ có một thỉnh cầu.”

Bạch Phượng chưa buông tay ra, đã có mấy thái giám tự giác đi tới trước mặt hắn, nâng một cái sàng: “Thất Vương phi tuổi trẻ không hiểu chuyện, nàng làm như vậy chỉ vì muốn phát tiết lửa giận trong lòng, ngài không cần phải để trong lòng.”

Tay Hoàng Uy vẫn đang để ở trên mu bàn tay của Bạch Phượng, nghe hắn nhắc tới điều này, nhìn Tịch Nhan một cái, gật đầu: “Là ta lỡ tay đã thương Vương gia, Thất Vương phi yêu phu sốt ruột. Ban nãy đã là hạ thủ lưu tình, tài nghệ của Hoàng Uy không bằng người, không dám oán giận.”

Đừng nói là Hoàng Uy, mà tất cả mọi người ở đây, đều vì lời nói của Bạch Phượng mà thấy hiếu kỳ. Mặc dù Quốc sư đại nhân ở trong Hoàng cung gần hai năm, nhưng vẫn sống ẩn cư trong Thiên Phượng cung, bất kỳ người nào khi chưa được cho phép, trong vòng một trăm mét, đều không thể tới gần. Trong hoàng cung, chưa nói đến chức vị hoàng tử, bản thân Thái tử địa vị tôn quý, cũng mới chỉ được gặp qua hắn vài lần. Cho dù là hoàng thượng, mỗi lần gặp mặt, đôi mắt kia cũng chỉ có thương hại, luôn luôn xa cách, chưa từng thấy hắn thân thiết bao giờ.

Trong thời gian hai năm, cả ngày Quốc sư đều giấu mình ở Thiên Phượng điện, trừ phi gặp phải những chuyện đại sự liên quan đến sinh nhai của hàng nghìn hàng vạn dân chúng, hắn mới xuất hiện trên triều. Nhưng xem ra hôm nay hắn tới Tuệ Xuân phòng, vì Hoàng Uy chữa bệnh, cũng là vì Mạc Tịch Nhan. Cừu chỉ thân mật, trong giọng điệu mang yêu thương, nếu đổi thành những người khác, sợ đã sớm cảm động đến rơi nước mắt, nhưng Thất Vương phi có vẻ như không chút cảm kích, vì sao lại như vậy?

Thất Vương phi một tấm chân tình với Vương gia, nếu nàng thực sự có tâm, thì với địa vị của Quốc sư ở Lưu Ly, cần gì phải để bản thân dính vào nguy hiểm. Chỉ cần một câu nói của Quốc sư, dân chúng Lưu Ly chắc chắn sẽ cung phụng tên họ kia như Phật.

“Xen vào việc của người khác, thật nhàm chán.”

Bọn họ nghĩ như vậy, Tịch Nhan không cảm kích chút nào, liếc nhìn Bạch Phượng một cái, gần từng tiếng, không chút cảm kích.

Nàng ghét nhất chính là cái bộ dáng tự cho là chí công vô tư, lòng dạ từ bi kia: “Quốc sư đại nhân tâm địa Bồ Tát, muốn phổ độ chúng sinh, nhưng Tịch Nhan đã sớm rơi vào ma đạo, không nằm trong hàng ngũ chúng sinh, không biết đến cuối cùng, là Phật độ hóa ma, hay là ma đồng hóa Phật đây? Đòi người ngăn ngừa, nói không chừng không bao lâu nữa dân chúng Lưu Ly sẽ chìm trong cảnh chiến tranh, lầm than khổ cực, nếu quốc sư thật có lòng, thì hãy giữ lại để độ hóa cho bọn họ đi.”

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, kéo tay hắn: “Vương gia, chúng ta trở về thôi.”

“Vương phi.”

“Vương phi.”

Hồng Đậu, Trương Tư theo sau Tịch Nhan, cẩn thận kêu lên một tiếng. Đây chính là quốc sư đại nhân đó, vô dục vô cầu, một lòng chỉ vì cuộc sống yên bình hạnh phúc của con dân Lưu Ly. Tặng thuốc tốt, chữa vết thương, có ý tốt với tiểu thư, tiểu thư không cảm kích thì thôi, lại mặt lạnh đối xử lạnh nhạt, như thể hình như không tốt lắm. Hơn nữa, cái gì ma, cái gì Phật, rốt cuộc tiểu thư đang nói cái gì thế, sao các nàng lại cảm thấy tiểu thư như là đang làm ngược lại với Quốc sư vậy?

Tịch Nhan quay đầu lại trừng mắt nhìn các nàng, ánh mắt băng hàn sắc nhọn, lướt qua người bọn họ, dừng trên người Bạch Phượng. Mà người nọ cũng chỉ cười nhẹ, nội tâm như có gió xuân thoảng qua, mang theo ánh mặt trời ấm áp. Đôi mắt vô ba vô tự kia, đầy áp sự cung chiều và khoan dung. Trong lòng Tịch Nhan run lên, mơ hồ có cảm giác quen thuộc: “Ngài lợi hại như thế, nếu thật lòng muốn giúp ta, thì hãy cho ta một phu quân hoàn mỹ, nếu làm không được, thì hãy thu lại sự thương hại của ngài đi, một mình ta vẫn có thể chống đỡ được cả Vương phủ, không cần bất kỳ kẻ nào thông cảm.”

Bạch Phượng không nói gì, ánh mắt dừng lại trên người Hạ Dạ Bạch, rõ ràng nở nụ cười: “Nếu hắn muốn, giấc mộng của nàng trong chớp mắt có thể thành hiện thực, chuyện này, ta không giúp được nàng.”

“Vậy thì không còn gì để nói nữa.”

Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, dứt khoát xoay người, đi tới cửa Tuệ Xuân phường, đột nhiên Bạch Phượng nhanh chóng tiến lên mấy bước: “Long hành hữu vũ, trạch bị tam sinh.” (được rồng phun mưa, ân trạch ba đời)

Một chân Tịch Nhan đang chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa, nghe hai câu này, bàn tay đang lôi kéo Hạ Dạ Bạch không khỏi xiết chặt hơn vài phần.

“Để truyền tam thế, vô đại lý hưng*, nàng biết câu này có ý nghĩa gì chứ?”

(Trong “Chí tôn hồng nhan”, đây là lời Doanh Doanh xếp đặt, nhằm khiến Đường Thái Tông đề phòng Võ Mị Nương, nói trắng ra là để tranh thủ tình cảm. Ý của nàng là: Sau khi ngôi vị hoàng đế truyền được ba đời, nhà họ Võ sẽ lên thay họ Lý)

Cả người Tịch Nhan chợt cứng đờ, buông tay Hạ Dạ Bạch ra, đột nhiên nàng xoay người, vọt tới trước mặt Bạch Phượng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hắn: “Sao ngài biết mấy thứ này?”

Ban nãy nàng nhắc tới Hạ Kiệt Thương Thang, Tần Thủy Hoàng, ngay cả người uyên bác nhất Lưu Ly cũng không biết. Điều này chứng tỏ rằng, thời đại này tách biệt với Trung Quốc, chẳng qua là văn hóa tương đồng mà thôi, nếu là như vậy, thì ở thời đại này, sao có thể có nữ hoàng Võ Tắc Thiên. Tuy nhiên, mấy câu nói vừa rồi chính là mấy lời tiên tri, nhất là hai câu sau, còn nhắc tới tên nàng.

Lão bất tử kia muốn nàng làm rạng danh Võ gia, vừa khéo nàng lại là thân nữ nhi, mặc dù cả ngày nàng phải chịu khổ giống như đám thanh niên khỏe mạnh đào hầm than ở châu Phi, huấn luyện hàng ngày, nhưng làn da nàng vẫn trơn bóng láng mịn, “nhân hàm kiều mỵ, thân đài hương hoa” (đôi mắt kiều mị, thân như ướp hương hoa). Năm nàng mười hai tuổi, sau khi kết thúc trận chém giết đầm máu kia, thì nàng có tên như vậy.

Bạch Phượng chỉ im lặng không nói, đôi mắt kia như mây mù, sương khói lượn lờ, nhưng lại có thể bao dung được tất cả những thứ đầm máu và xấu xí.

Hắn đột nhiên nắm lấy tay nàng, ôn nhu vuốt ve, như thể làm thế có thể xóa đi toàn bộ máu tanh chết chóc trên tay nàng: “Là ta đưa nàng tới nơi này, sao có thể không quan?”

Tịch Nhan mở to mắt, có chút không dám tin đối với những lời mình nghe được, ý của hắn là gì? Mấy lời tiên tri kia, căn bản không phải là nói lung tung, chính là hắn đưa nàng tới quốc gia xa lạ này. Còn nàng giống như Đường Tăng, đến Tây Thiên thỉnh kinh phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn, nhưng từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa chịu đủ khổ sở sao, còn phải ở lại nơi này tiếp tục một cuộc sống bất an như thế? Là ảo giác của nàng chăng? Trên đời này sao lại có loại chuyện khôi hài như vậy?

“Nếu kết thúc cuộc sống kia rồi, vì sao không giữ cho bản thân mình được sạch sẽ? Khó thân thể này của nàng vốn rất sạch sẽ.”

Suy nghĩ của Tịch Nhan rối loạn, đại não là một đồng hồ hỗn độn, không nhớ nổi điều gì, nhưng nàng lại theo bản năng dùng lực gạt bàn tay hắn ra, đôi mắt bắn ra ánh ý khiến người ta kinh sợ, cúi đầu nhìn xuống lòng bàn tay, thì thào tự nói: “Vì sinh tồn, đôi tay này, đã lấy đi sinh mạng của không biết bao nhiêu người, còn dính ít máu tươi sao? Quốc sư nếu đã thần thông quảng đại như thế, sao không xóa hết những ký ức kia của ta đi, trong mắt của ta, thế giới này, chỉ có một quy tắc duy nhất, đó là cá lớn nuốt cá bé.”

Nàng không phải là người mềm lòng nương tay, nhưng thân là nữ tử, có ai trời sinh đã lòng dạ độc ác đâu. Lần đầu tiên giết người, nàng mới bảy tuổi, cũng sợ đến mức toàn thân run rẩy, vừa nhắm mắt lại, trước mắt sẽ hiện lên hình ảnh những người đó vừa chết đi, trên mặt toàn máu là máu, hoàn toàn bị biến dạng. Nàng trốn trong lều, cả đêm không dám ngủ, nhưng nếu không làm như vậy, người chết sẽ là nàng.

Những người đó đúng là buồn cười, sau khi tay nàng nhuộm đầy máu tươi của đồng bọn, lại thả nàng ra khỏi chỗ đó, để cho nàng hàng ngày sống trong cảnh ca vũ thăng bình (ca múa mừng cảnh thái bình), người người đều đối xử với nàng vô cùng tốt, nhưng làm như vậy, liệu có thể xuôi âm được trái tim đã sớm bị máu tươi làm cho băng giá không?

“Nếu ngài thực sự muốn ta có một khởi đầu mới tốt đẹp sạch sẽ, thì không nên tìm tới Mạc Tịch Nhan này.”

Có lẽ ngay từ đầu, nàng sẽ không cam lòng để cho bản lĩnh của mình bị mai một, nhưng có thể nàng vẫn sẽ tình nguyện sống một cuộc sống mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, mỗi ngày trôi qua bình yên. Nhưng Mạc Tịch Nhan thì không được, nàng phải bảo vệ phu quân ngốc nghếch của nàng, muốn chống đỡ cả Vương phủ, nàng không thể cái gì cũng không làm, mà nếu đã làm, sao lại không làm điều tốt nhất?

Đây là lần đầu tiên đám người Hạ Minh Húc nhìn thấy có người nghi ngờ Quốc sư cao cao tại thượng, và cũng là lần đầu tiên bọn họ thấy Quốc sư không thể không chế được cảm xúc. Bọn họ vốn cho rằng một nhân vật như vậy, vĩnh viễn luôn cao cao tại thượng, giống như tiên nhân trong tranh, chỉ có sự thương xót với thế gian vạn vật, không có bất kỳ tâm tình nào khác. Hiện tại xem ra, trên người hắn cũng có cảm xúc như người thường. Nhưng khoảnh khắc đó quá mức ngắn ngủi, vì thế thậm chí bọn họ cảm thấy hình ảnh kia chỉ là ảo ảnh trong nháy mắt.

“Nếu muốn giải trừ nghi ngờ trong lòng nàng, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đến Thiên Phụng điện tìm ta.”

Bóng lưng Tịch Nhan cứng đờ, cước bộ dưới chân càng nhanh hơn, từ đầu đến cuối chưa từng dừng lại, cũng không hề quay người lại: “Ba ngày sau, ta sẽ tự mình đến bái phỏng, Quốc sư chắc là biết ta muốn hỏi cái gì, đến lúc đó nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý, thì dù có kéo sập cả Thiên Phụng điện của ngài, cũng khó tiêu được lửa giận trong lòng ta.”

Hai tay Tịch Nhan nắm chặt thành quyền, lửa giận trong lòng càng tăng lên, giọng nói trong trẻo vang khắp Tuệ Xuân phường, gõ vào tim của từng hoàng tử ở đây.

Tịch Nhan vừa rời đi, ngoài điện, đám cơ sở ngầm của nương nương các cung rồi rít chạy về cung điện của chủ nhân mình để báo tin, phải nhanh chóng trực tiếp truyền tin này ra ngoài. Chuyện hôm nay, khiến cho Tịch Nhan trong một đêm trở thành đối tượng bàn tán của cả Lư Ly từ già tới trẻ.

Có người nói nàng là tiên nữ trên trời, kiếp trước là huynh muội với Quốc sư, hai người đều có phong thái tựa tiên nhân, tinh thông lục nghệ, không gì không làm được, vẫn còn tâm địa Bồ Tát. Đại thọ sáu mươi của Lão thái quân lần trước, tiên hạc mà nàng tặng chính là vật cưới trước kia của nàng.

Lại có người nói, nàng là con gái của ác ma, tâm địa Bồ Tát trước kia đều là biểu tượng. Tịnh thân quân gia, cắt tóc tỷ nữ, bóp chết người hầu vô tội, dùng tên đã thương thiếp thân thị vệ của Thái tử, đây đều là tội ác mà nàng gây ra. Tâm địa độc ác, thủ đoạn ác độc, không phải người thường có thể làm được, lần này quốc sư rời núi, chính là để cảm hóa nàng.

Trên khắp phố phường, có nhiều lời đồn, lưu truyền đủ các phiên bản, vẫn chưa ngã ngũ gì cả, có thể có một chút, Cung Vương phủ có Thất Vương phi, trên khắp Lư Ly, không ai dám tùy tiện bắt nạt Thất Vương gia kia nữa.

Lúc Tịch Nhan mới vào hoàng cung, tuy không hẳn là thích thú bưng bưng, nhưng trong lòng cũng tràn đầy vui mừng. Không nghĩ tới một chuyến đi này lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, nhất là mấy lời nói kia của Quốc sư, gọi lại một chút trí nhớ ít ỏi mà nàng vẫn luôn cất sâu tận trong não, còn những gì hắn nói, như biết trước tương lai, giống như hắn cố tình an bài vậy.

Trên xe ngựa, hai tay Tịch Nhan ôm đầu gối, nhắm mắt lại, suốt dọc đường đều im lặng. Thường ngày Tiểu Bạch vốn thích gây chuyện ầm ĩ, cũng học bộ dáng của Tịch Nhan, bắt đầu từ khi ngồi lên xe từ cửa phía đông đi ra, không hề nói một lời nào. Đôi mắt dưới mặt nạ cũng không động đậy, chăm chú nhìn Tịch Nhan, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hồng Đậu và Trương Tư ngồi cùng một chỗ, cảm giác được bầu không khí áp lực trong xe ngựa, liếc mắt nhìn nhau một cái, chẳng qua là trong lòng không ngừng than thở, sớm biết như thế, cho dù có thể tận mắt nhìn thấy Quốc sư đại nhân trong truyền thuyết, hai nàng cũng không nguyện tiến cung.

Tới Vương phủ xe ngựa dừng lại, Hồng Đậu nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, lấy ghế nhỏ ở sau xe ngựa đặt trên mặt đất, đỡ hai người Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch xuống xe ngựa.

Ở trên xe ngựa đợi lâu như vậy, vừa tiếp xúc với ánh mặt trời, ánh sáng rực rỡ chiếu lên người có chút khó chịu.

Tịch Nhan lấy tay che mắt, mơ hồ nhìn thấy mấy chữ “Cung Vương phủ” rất lớn, cả người ngay lập tức tỉnh lại.

“Hồng Đậu, người đến y quán của Lý lão một chuyến, mời hắn đến xem xét vết thương cho Vương gia.”

“Trương Tư, Vương gia đói bụng rồi, người đi chuẩn bị mấy món chàng thích ăn.”

Dặn dò tốt mọi chuyện, Tịch Nhan kéo tay Hạ Dạ Bạch, hai người cùng trở về Thụ Trúc Cư.

Tịch Nhan thay đổi xiêm y, thuốc kia đúng là rất tốt, vết thương trên vai đã không còn chảy máu. Hạ Dạ Bạch đang dùng bữa, trên bàn có mấy món ăn tinh xảo và điểm tâm buổi sáng Trương Tư làm, bây giờ đã là giờ Thân, Hạ Dạ Bạch đói bụng cả ngày, ăn ngấu nghiến như hổ đói.

Thấy Tịch Nhan đi ra ngoài, hắn vội vàng đứng dậy, phúi phúi mảnh vụn của điểm tâm trên tay, vắt khô khăn mặt, phía trên còn bốc ra hơi nóng, cười hề hề đi tới bên cạnh Tịch Nhan: “Trên mặt bẩn chết đi được, ta lau sạch giúp nàng.”

Không đợi Tịch Nhan kịp phản ứng, khăn mặt trên tay Hạ Dạ Bạch đã phủ lên mặt nàng, ấm ấm, không nóng không lạnh, thoải mái vô cùng.

“Đây là nước ta vừa mới lấy ở giếng đáy, rất thoải mái phải không?”

Mặt Tịch Nhan bị khăn bao phủ, hốc mắt hốc mũi đều cảm thấy chua xót, hít sâu vài lượt, thiếu chút nữa chảy nước mắt, ra sức gật đầu.

“Sau này mỗi ngày ta đều múc nước giếng rửa mặt cho nàng, như vậy cả đời, nàng có chịu không?” (Ồi bạn Dạ~~~~~*mắt hình trái tim* – lời của bạn

editor nhà)

Tịch Nhan nghe không rõ lắm, chỉ cảm thấy người nói chuyện như đang sợ hãi cái gì đó, trong lòng vừa phiền muộn vừa cảm động. Hạ Dạ Bạch nói cái gì, nàng đều gật đầu không ngừng. Hạ Dạ Bạch thấy nàng gật đầu, vẻ lo lắng trên mặt cùng với sự đố kỵ nơi đáy mắt dần tiêu tan, lộ ra nụ cười.

“Được rồi, cả đời, không được đổi ý đâu đấy. Nếu nàng đối xử tốt với ta, ta cũng sẽ cố gắng học cách đối xử tốt với nàng.”

Giọng nói Hạ Dạ Bạch càng ngày càng nhỏ, câu nói sau cùng cơ hồ gần như chỉ mình hắn có thể nghe thấy, cầm lấy chiếc khăn ở trên mặt Tịch Nhan, dịu dàng kéo tay nàng, đem vết bẩn trên đó lau khô sạch sẽ, “Nàng đi ăn cơm đi, ta bê nước ra ngoài.”

Tịch Nhan nhìn Hạ Dạ Bạch quay lưng lại, sau đó cúi người, ném chiếc khăn vào trong chậu rửa mặt, đáng vẻ vô cùng thuận thực, trong lòng cảm động vô cùng, chỉ là, động tác của hắn, quả thực rất buồn cười.

Thân mình hắn cúi xuống không đủ thấp, khăn mặt trên tay bị hắn không chút nào thương tiếc ném vào trong chậu, nước bắn lên tứ tung, hắn kêu to một tiếng, vội vàng lùi về sau mấy bước, đưa tay lau nước trên mặt nạ, nhìn chằm chằm chậu nước rửa mặt, bộ dáng hằm hừ tức giận.

“Trên mặt có bị thương không?”

Tịch Nhan đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, ngẩng đầu, vươn tay định tháo mặt nạ kia xuống, Hạ Dạ Bạch đứng yên tại chỗ, không lùi về sau, cũng không kháng cự. Tay Tịch Nhan vừa chạm tới mặt nạ ướt nhẹp nước kia, ngoài cửa truyền tới tiếng nói của Hồng Đậu: “Vương phi, Lý thần y tới.”

Hạ Dạ Bạch lui về phía sau một bước, Tịch Nhan vội rút tay về, sắc mặt đỏ bừng, không dám nhìn Hạ Dạ Bạch.

“Mời hắn vào.”

“Tiểu Bạch, chàng lên giường nằm đi, để Lý lão đến bắt mạch cho chàng.”

Tịch Nhan đẩy Hạ Dạ Bạch vào nội thất, Hạ Dạ Bạch vừa nằm lên giường, Lý lão trên lưng đeo hòm thuốc bước vào.

“Lý lão, đã làm phiền ngài rồi.”

“Vương phi đợi chút.”

Hạ Dạ Bạch xóc màn giường lên, thấy Tịch Nhan đứng cạnh giường, hai mắt chăm chú nhìn theo hắn: “Không phải bảo nàng đi ăn cơm sao? Còn đứng ở đây làm gì? Giống như đầu gỗ vậy, nàng ăn ít thôi, đừng có mà ăn hết đấy.”

Tịch Nhan chăm chú nhìn Hạ Dạ Bạch của nàng, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, hai mắt mang theo ý cười nhìn về phía hắn, cuối cùng lại không khỏi cười thành tiếng: “Yên tâm đi, ta cũng không phải là chàng, một ngày không ăn cũng không chết đói đâu.”

Hạ Dạ Bạch hừ vài tiếng, lại nhìn thấy đáng vẻ không có ý tốt của nàng, quay lưng về phía nàng, kéo chăn che kín đầu. Nữ nhân này, hắn hiếm khi quan tâm người khác như vậy, nàng lại không nhận lấy.

Tịch Nhan cười vỗ vỗ Hạ Dạ Bạch đang che đầu, giọng nói kia vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như đang dỗ tiểu hài tử: “Được rồi, được rồi, chàng để cho Lý lão nhìn xem thế nào, ta đi ra ngoài ăn cơm trước. Biết chàng thích ăn điểm tâm do Trương Tư làm, để ta bảo nàng đi làm thêm một chút nữa.”

Lý lão đứng ở một bên, bộ râu bạc trắng dưới cằm hơi vênh lên, trên mặt lộ ra ý cười, lão nhân tràn đầy sức sống cũng mang theo phần lo lắng.

Tịch Nhan có tâm sự nặng nề, chỉ tùy tiện ăn một ít, bảo Trương Tư rót trà, ăn mấy miếng điểm tâm.

Lúc Lý lão bước ra, đã qua giờ Thân, bên ngoài từng rặng mây đỏ phủ kín bầu trời, cả Thụy Trúc Lâu chìm trong một màu vàng óng ả, trúc xanh lốm đốm, nước hồ lay động, đặc biệt yên tĩnh, đặc biệt âm áp.

“Vương gia nhà ta thế nào rồi?”

Tịch Nhan thấy Lý lão đi ra ngoài, vội đứng dậy nghênh đón, liếc mắt nhìn nội thất một cái, hỏi.

Trên lưng Lý lão vác hòm thuốc, lưng hơi cúi xuống, thở dài, Tịch Nhan cũng không nghĩ ngợi nhiều, đỡ lấy hòm thuốc trên lưng lão, đưa cho Hồng Đậu đang đứng ở bên cạnh: “Vương gia nhà ta đang ngủ à?”

Tịch Nhan hạ thấp thanh âm, làm tư thế xin mời, Lý lão gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài.

“Đây rốt cuộc là ai làm, sao có thể xuống tay với Vương gia độc ác như vậy?”

Lý lão vừa đi ra ngoài, tức giận quát một tiếng, Tịch Nhan vừa nghe, trái tim bị dọa tới mức đập thình thịch, dừng bước, nhìn chằm chằm bóng lưng Lý lão, thiếu chút nữa là đốt thùng một lỗ trên đó.

Lý lão đi một lúc, thấy bên cạnh không có ai, liền dừng lại, xoay người, Tịch Nhan đang sững sờ đứng yên tại chỗ: “Vương phi không cần lo lắng, một quyền đánh vào bụng kia tuy mạnh, nhưng không thương tổn tới gan, không nghiêm trọng lắm, so với ngày thường Vương gia bị người ——”

Lý lão đang định nói tiếp, lại đột nhiên xoay người, hé ra khuôn mặt già nua vì bị Tịch Nhan chăm chăm nhìn mà có đôi chút xấu hổ. Vương gia ngốc này có thể nói bao cát Vương gia, từ quan lại quyền quý, cho tới tên lưu manh ăn mày, không một người nào là không bắt nạt hắn. Mấy năm gần đây, hắn đã sớm luyện thành một thân mình đồng da sắt, đã thương kia, nếu là người thường, sợ sớm đã học máu hôn mê.

“Đây vốn là sự thật, Lý lão không cần cảm thấy xấu hổ, sau này tất nhiên ta sẽ bảo vệ Vương gia nhà ta, không để cho bất luận kẻ nào làm hại hắn nữa.”

Lý lão tán thưởng gật đầu: “Ồ trong phòng Vương phi ta có để lại ít thuốc bôi ngoài da, mỗi ngày sớm tối một lần, đều bôi cho Vương gia, xoa nhẹ một lúc là được. Về phần thuốc dùng ở bên trong, Vương phi tìm một người đáng tin theo ta trở về y quán, ta chỉ bảo kỹ lưỡng cách dùng thuốc, qua vài ngày sẽ tốt lên thôi.”

Tịch Nhan đích thân tiễn Lý lão tới cửa Thúy Trúc Lâu, Lý lão dừng bước: “Vương phi không cần tiễn, để cho nha đầu này theo ta về y quán lấy thuốc đi, thuận tiện có thể xách hòm thuốc cho ta.”

Tịch Nhan đứng ở cửa Thúy Trúc Lâu, nhìn Lý lão râu tóc hoa râm, gật đầu: “Tình huống hiện tại của Vương phủ, Lý lão hẳn cũng biết, mấy lần ngài đến đây, không có một văn tiền khám bệnh. Ta biết Lý lão không phải loại người tham tiền hám của, nhưng đây vốn là thứ mà ngài nên được, ta không thích nợ nhân tình của người khác, những gì nợ ngài, Tịch Nhan đều ghi nhớ trong lòng, tương lai nhất định sẽ hoàn lại gấp trăm gấp mười lần.”

Lý lão nhìn Tịch Nhan, nhìn dáng vẻ tự tin chắc chắn của nàng, cười nói: “Nữ tử có chí khí cũng rất tốt.”

Tịch Nhan chỉ cười, không hề phản bác, nàng nói như vậy, cũng không tính chỉ có chí khí mà thôi. Mặc Tịch Nhan nàng, nói được thì sẽ làm được. Nàng coi thường việc vì muốn tạm thời nhờ vả người khác mà nói ra những lời nói nịnh bợ chót lưỡi đầu môi, kết quả sẽ chỉ càng khiến người khác xem thường.

Lúc Tịch Nhan quay lại trong phòng, thức ăn thừa trên bàn đã được Trương Tư thu dọn sạch sẽ, chỉ có mâm điểm tâm vừa mới đổi, phía trên còn bốc hơi nóng, vừa nhìn đã biết là mới làm xong.

“Vương gia đã ngủ, đợi đến lúc ngài ấy tỉnh lại thì đồ ăn này chắc chắn không dùng được nữa, nô tỳ bèn dọn đi. Điểm tâm này vừa mới làm xong, khi nào Vương gia tỉnh, sẽ không âm ỉ kêu đói bụng nữa.”

Trương Tư cúi đầu, trên tay bận rộn, giọng nói hơi chút nghẹn ngào, từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn Tịch Nhan một cái.

Sao Tịch Nhan lại không biết suy nghĩ trong lòng nàng, đứng ở một bên, nhìn nàng, cũng không nói gì. Chuyện hôm nay, nàng đúng là có trách nhiệm, nếu nàng trông Tiểu Bạch cẩn thận, chàng sẽ không bị thương nặng như vậy. Nhưng mà nàng cũng biết, việc này không thể hoàn toàn trách nàng, ngày thường Tiểu Bạch thích quấy rối, đến nàng còn không quản được, huống chi là Trương Tư.

“Vương Phi, là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không chăm sóc Vương gia cẩn thận, mới để cho Vương gia bị thương, xin Vương phi tha thứ cho nô tỳ lần này.”

Trương Tư quỳ trên mặt đất, khóc thành tiếng.

“Nếu đã thu dọn xong thì lui xuống đi, Vương gia cả ngày mệt mỏi, vừa mới ngủ, đừng đánh thức chàng.”

“Vương phi ——”

Trương Tư ngẩng đầu, đôi mắt thấm đẫm nước mắt, gọi một tiếng.

“Ta thấy hơi mệt, chuyện hôm nay không muốn nhắc lại, người đi xuống đi, Vương phủ dưới tay người sẽ được sắp xếp ngay ngắn trật tự, mong là người sẽ không phụ sự kỳ vọng của ta.”

Trương Tư liếc mắt nhìn Tịch Nhan một cái, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể thốt lên lời, buồn bã nói một tiếng vâng rồi lui ra, vừa mang đồ ra đến cửa lại bị gọi lại.

“Truyền lệnh xuống, buổi tối mọi người đều phải đi nghỉ, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần Thúy Trúc Lâu. Cho dù bọn họ có nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì ở Thúy Trúc Cư, không có mệnh lệnh của ta, tất cả đều không được phép bước vào, người nào vi phạm, lấy gia pháp trừng trị.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Lại Cởi Mặt Nạ

Buổi tối mùa xuân đến hơi sớm, hoàng hôn vừa tắt, chẳng mấy chốc trời đã tối.

Bóng đêm yên tĩnh, trong phòng đốt hai cây nến đỏ, ánh nến mờ ảo lay động. Trong Thúy Trúc Cư, không hề có bóng dáng một hạ nhân nào. Tịch Nhan tự mình cầm đèn, bê nước lau sạch sẽ thân thể cho Hạ Dạ Bạch, rồi bôi thuốc cho hần, xong xuôi mới đi nghỉ.

Hạ Dạ Bạch nằm trên giường, Tịch Nhan ôm gối ngồi trên giường, rèm giường buông xuống, ngăn cách hai thế giới giường trong và giường ngoài.

Vết xanh tím trên người lần trước đã tốt lên nhiều, nếu không cẩn thận nhìn kỹ, gần như rất khó phát hiện. Tịch Nhan đưa tay, đầu ngón tay mang theo hơi lạnh lướt qua, cuối cùng dừng trên bụng hần. Phía trên là một vùng bầm tím rất lớn, còn lớn hơn bàn tay của nàng nhiều. Da tay nàng trắng ngần hơn tuyết, càng làm cho vết thương kia nhìn mà thấy ghê tởm hơn.

Tịch Nhan nhìn mà đau lòng, rút tay lại, không nhìn được nắm chặt thành quyền. Hôm nay, nếu không phải nàng không quyền không thế, sao đến mức phải nhìn xuống oán giận trong lòng này. Nàng đâu chỉ muốn tay phải của Hoàng Uy, nàng hận không thể phế đi tay của tất cả đám người trong đó, rồi đâm thêm một dao lên ngực bọn họ.

Vừa nâng mắt, phát hiện Hạ Dạ Bạch nằm trên giường chẳng biết từ lúc nào đã mở mắt. Mặt nạ ngân bạch, trông mắt đen thẫm, mang theo sự trầm lắng nghiêm túc mà nàng chưa từng gặp qua, lẳng lặng nhìn nàng. Không gian trên giường quá nhỏ, rèm giường buông xuống, Tịch Nhan nhìn không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy trong không gian nhỏ hẹp này, bị đôi mắt kia nhìn khiến cho hô hấp có chút không thuận lắm.

“Tĩnh rồi?”

Tịch Nhan nói một tiếng, tiến lại gần hơn, đối diện với đôi mắt Hạ Dạ Bạch, nhìn hồi lâu, cũng không thấy khác thường, chẳng lẽ do hôm nay gặp Quốc sư, khiến cho bản thân mình cũng trở nên nghi thần nghi quỷ rồi.

“Sao lại nhìn ta?”

Hạ Dạ Bạch ngồi thẳng người, giống như trước để sát vào Tịch Nhan, hàng lông mi dày rậm khẽ cụp xuống, nhẹ rung như những cánh quạt, môi của hần không tính là mỏng, khẽ cong lên. Hơi thở mềm mại lạ thường lướt qua cổ nàng, mũi nàng, cảm nàng, trên người hần không có mùi mồ hôi như những nam tử khác, rất thanh nhã, thơm như mùi hoa sen, nhìn ở khoảng cách gần như vậy, sẽ có cảm giác như mùi hương kia được phát ra từ đóa hoa sen khắc trên mặt nạ của hần.

Tư thế như vậy, giống như một đôi tình nhân thân mật tình nồng ý đậm đang chuẩn bị ôm hôn. Ý nghĩ đó vừa xẹt qua trong đầu nàng, lại khiến nàng có cảm giác như bị lửa đốt đến đuôi, vội vàng tỉnh lại từ trong sự ngây ngô dại dột: “Đối bụng rồi sao? Tương Tư vừa mới chuẩn bị một ít điểm tâm chàng thích, giờ vẫn còn nóng, để ta bê tới cho.”

Tịch Nhan vén rèm giường lên, cả người ngồi cạnh giường, thờ phào một cái. Trong đó thiếu không khí nghiêm trọng, thiếu chút nữa nàng không thờ nổi, hít thật sâu vài hơi, lúc này mới xoay người. Nhưng Hạ Dạ Bạch ngồi trên không có chút phản ứng nào, đôi mắt được mặt nạ tôn lên, đen láy, chăm chú nhìn Tịch Nhan.

Tịch Nhan bị hần nhìn có chút không tự nhiên, vội nói: “Chàng bị thương, vẫn nên ăn một ít đi, bụng no, vết thương mới chóng lành được.”

Tịch Nhan vốn tưởng rằng Hạ Dạ Bạch sẽ lại cùng nàng làm ầm ĩ một trận, nàng sẽ lại phải tốn không biết bao nhiêu nước bọt. Không nghĩ tới, Hạ Dạ Bạch trên giường vậy mà không hề gây khó dễ cho nàng, đôi mắt đảo tròn xem xét nàng hồi lâu, cả thân mình nhích tới gần nàng: “Được, ta sắp đói chết rồi.”

Giọng nói như đang làm nũng, mà càng khiến Tịch Nhan dở khóc dở cười chính là, bụng của hần cũng rất phồng ộp, lời còn chưa nói hết, đã réo ầm lên, giống như quỷ đói đầu thai vậy.

Tịch Nhan nuốt nửa cười ra tiếng: “Chàng bị thương, ngoan ngoãn nằm xuống, đừng để bị lạnh, ta đi lấy cho chàng ngay đây.”

Bánh đậu xanh, Phù Dung tó, hoa quế cao, mỗi loại Tịch Nhan đều lấy vài miếng, đầy một đĩa, lại lo Hạ Dạ Bạch ăn quá nhanh sẽ bị nghẹn, lại chuẩn bị thêm nước trà.

“Chàng ăn từ từ thôi, không có ai tranh với chàng đâu.”

Cạnh giường đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn để một bình trà và chén trà, Tịch Nhan ngồi bên cạnh giường, điểm tâm bụng trên tay càng ngày càng ít. Hạ Dạ Bạch ngồi đối diện Tịch Nhan, tay trái một miếng hoa quế cao, tay phải một miếng bánh đậu xanh, trong miệng là Phù Dung tó.

“Chàng xem, tất cả đồ ăn đều ở trên giường, đừng ăn nhanh như vậy, cẩn thận không lại bị nghẹn.”

Tịch Nhan thấy Hạ Dạ Bạch ăn vui vẻ đến vậy, trên mặt không nhìn được nộ nộ cười, rất khê thôi, nhưng lại tràn ngập hạnh phúc cùng thỏa mãn. Không gian bên trong mờ ảo, mọi thứ đều không nhìn rõ lắm, nhưng nụ cười kia, lại giống như mang theo ánh sáng, sưởi ấm lòng người. Nếu đám hạ nhân ở Vương phủ nhìn thấy nụ cười đó, chắc chắn sẽ cho rằng bản thân mình hoa mắt. Đối xử với hạ nhân nghiêm khắc, thủ đoạn tàn nhẫn, vị Vương phi như vậy, nụ cười của nàng phải là nụ cười làm cho người ta không rét mà run, sao có thể là nụ cười khiến lòng người ấm áp được?

“Khụ khụ.”

Hạ Dạ Bạch cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ, loại cảm giác này rất xa lạ, nhưng hần lại không bài xích, thậm chí yêu thích. Hần ngơ ngác nhìn chằm chằm Tịch Nhan, đưa tất cả điểm tâm trên tay nhét vào miệng, trực tiếp nuốt xuống, đúng như Tịch Nhan nói, bị nghẹn rồi!! =.=.

“Khụ khụ.”

Tiểu Bạch thuận tay ném nửa miếng điểm tâm còn lại trên tay lên giường, ôm ngực, ho dữ dội.

Tịch Nhan thấy vậy, vội vàng đặt chiếc khay sang một bên, rót chén nước, đưa đến bên miệng Hạ Dạ Bạch: “Đã bảo ăn từ từ, chàng lại không nghe, thấy chưa, giờ bị nghẹn rồi. Chàng xem này, cả giường đều là vụn bánh, giường của Hồng Đậu và Tương Tư, so ra còn sạch sẽ hơn của chúng ta.”

Tịch Nhan ôm lấy Hạ Dạ Bạch, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn. Hạ Dạ Bạch uống vài ngụm nước, đã thấy khá hơn một chút, nhưng vì bị nghẹn, mặt vẫn còn hồng hồng, lè lưỡi nhìn Tịch Nhan, nụ cười vừa vô lại vừa vô tội.

“Không phải vì ta đói quá hay sao? Tứ hoàng huynh ở trong hoàng cung, ta mới không cho nàng một mình đi vào, nhờ đâu nàng bỏ lại ta, cùng hắn bỏ trốn thì sao?”

Tịch Nhan hừ một tiếng, một lần nữa đặt chén trà lên trên bàn: “Nếu ta muốn cùng người khác bỏ trốn, cho dù chàng có đi theo ta cũng vô dụng thôi.”

“Ai nói vô dụng?..”

Nếu hắn không muốn buông tay, cả đời nàng cũng đừng hòng chạy thoát ra khỏi Ngũ Chi Sơn của hắn.

“Chàng nói gì?”

Tịch Nhan xoay người, thấy Hạ Dạ Bạch đang lăm bằm gì đó, không biết là đang nói cái gì.

Hạ Dạ Bạch lắc đầu, tính trẻ con nổi lên, nói: “Chẳng nói gì cả.”

Xốc chần lên, đang định nằm xuống ngủ, lại bị Tịch Nhan dựng dậy: “Chàng nhìn bản thân mình xem, không biết là chàng hay là mặt nạ ăn điểm tâm đây? Nếu Tương Tư biết được điểm tâm mà nàng ấy vất vả làm bị chàng lãng phí như vậy, chưa biết chừng ngày mai sẽ khuyên ta đi tìm người khác. Nhìn xem, mấy thứ chàng thích ăn đều dính đầy trên mặt nạ này.”

Tịch Nhan một tay chống trên giường, cả thân mình nghiêng qua đó. Nàng vốn định lấy tay lau đi vụn bánh trên mặt nạ của Hạ Dạ Bạch, nhưng đôi tay kia lại như bị cái gì đó dính chặt lấy, luyến tiếc không muốn rời đi.

“Tiểu Bạch, hôm nay trên mặt không sao chứ, có bị thương không?”

Vừa rồi, nếu Hồng Đậu không tới, có lẽ hắn sẽ để cho nàng tháo mặt nạ của hắn xuống.

Khuỷu tay Hạ Dạ Bạch chống trên giường, chống đỡ thân thể, tay kia thì kéo chần, khoe mắt khê buông xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy ngón tay trắng buốt như ngọc của hắn, đang có chút run rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve, như đang do dự gì đó.

“Ngày đại hôn ta cũng đã từng nhìn thấy rồi, trừ té xỉu ra thì cũng không có gì đáng ngại.”

Đôi mắt mông lung, như bị một tầng sương mù che phủ, suy nghĩ xa xăm phiêu đảng, lăm bằm, trong lúc này, có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không rõ mình đang nói cái gì.

Suy nghĩ Hạ Dạ Bạch chuyển động thật nhanh, tất cả hiện lên trong đầu đều là mấy ngày nay nàng đối với hắn thật tốt, trong lòng không khỏi cảm khái, những gì mà nữ nhân này nói quả thật có vài phần đạo lý, kẻ ngốc thực sự khiến người ta dễ dàng nhớ kỹ hơn, phải chăng hắn giả ngốc đã quá lâu?

Tịch Nhan lắc lắc đầu, đến lúc nhìn lại Hạ Dạ Bạch, đôi mắt mờ mịt sương khói đã trở nên sáng trong hơn.

“Tiểu Bạch, nếu ta tháo mặt nạ của chàng xuống, chàng có nổi giận như lần trước nữa không? Sẽ không tức giận đến mức cắn vào động mạch trên cổ ta nữa chứ?..”

Nàng vẫn chưa quên, ngày đại hôn đó, nàng chẳng qua chỉ muốn tháo mặt nạ của hắn xuống, chứng diện khùng của hắn lập tức phát tác không hề có lý do. Cả Vương phủ náo loạn gà bay chó sủa, cổ của nàng bị hắn hung hãn cắn một cái, hắn còn uống máu chảy ra từ cổ nàng, nụ cười thỏa mãn kia, giống như quỷ hút máu vậy.

Tối nay, nàng hạ lệnh cho đám hạ nhân trong phủ buổi tối phải về chỗ ngủ của mình, không cho phép lại gần Thúy Trúc Lâu, dù có nghe thấy tiếng động gì cũng không được phép đi vào, chính là vì lo lắng chuyện lần trước sẽ lại phát sinh lần nữa. Nàng không muốn hạ nhân Vương phủ thương tổn đến Tiểu Bạch. Nếu nguy hiểm tính mạng của mình, bảo vệ mình chính là một loại bản năng, nhưng nếu loại bản năng này gây thương tổn cho Tiểu Bạch, nàng sẽ không để đám người đó được sống yên lành. Lần trước Vương phủ đã bán một số lượng lớn hạ nhân, những người còn lưu lại này, cũng coi như thành thật, nếu lại phát sinh chuyện gì nữa, sẽ lại phải tuyển người, tiếp tục huấn luyện người, thật sự rất phiền toái.

Nhưng mặt nạ này ——

Tịch Nhan bình tĩnh nhìn mặt nạ ngân bạch kia, cảm thấy rất chướng mắt, cũng không nhìn tới đôi mắt như đang có sóng trào dữ dội ở dưới mặt nạ kia.

Mặt nạ này, tuy Tiểu Bạch đã đeo thành thói quen, bất luận là ăn uống hay ngủ nghỉ, cả ngày đều trưng ra cái mặt nạ kia, nhưng trong lòng nàng vẫn vẫn có chút cảm giác khó chịu. Lần trước, nàng nhìn thấy khuôn mặt kia, không hề có dấu vết bị bỏng. Gương mặt này, hoàn hảo không chút tí vết, cùng

với đôi mắt trong suốt vô tội kia, tuy có vài phần tương tự với Hạ Thiên Thần, nhưng trong mắt nàng, cũng là độc nhất vô nhị.

Người đời đều xem hấn là kẻ ngốc, nàng cũng vậy, nhất là mỗi lần tức giận, sẽ dùng lý do này để an ủi chính mình không nên tranh cãi với hấn, nhưng trong lòng nàng lại rõ ràng, nàng đã coi hấn là trọng phu của mình. Nếu nói ngay từ đầu nàng chỉ là bao che khuyết điểm, nếu chỉ như thế, hôm nay nàng cũng sẽ không lý luận cùng đám người hoàng tử, Thái tử và Thái phó kia, tội này có thể rơi đầu, mà con người của nàng, vốn rất coi trọng tính mạng.

Nhưng khi đó nàng cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, nhìn khuôn mặt hấn đầy vết máu, chỉ cảm thấy trong lòng giống như có ngọn lửa thiêu đốt. Cho dù vai phải Hoàng Uy bị trúng một tên, đám người Thái tử, Thái phó phải cúi đầu xin lỗi Tiểu Bạch, lửa giận trong nàng cũng khó mà dập tắt được.

Nàng đối tốt với hấn, nàng vì hấn làm những chuyện kia, giờ ngẫm lại, ngay đến bản thân nàng cũng thấy khó mà tưởng tượng nổi, nhưng trên thực tế, những thứ khó tin đều do nàng làm ra. Mặc dù không nói xuất xứ của mình cho hấn, nhưng nàng cũng dùng sự chân thành đối đãi với hấn.

Còn mặt nạ kia, ở trong mắt nàng, chỉ có sự xa cách, không có tín nhiệm lẫn nhau, muốn che giấu bí mật của mình với đối phương, thế nhưng tận đáy lòng nàng không hy vọng Tiểu Bạch giấu giếm nàng bất kì điều gì.

Bản thân nàng luôn tự nhủ rằng, việc Tiểu Bạch cả ngày mang mặt nạ, không phải là để phòng nàng, nhưng nàng vẫn hy vọng hấn có thể ở trước mặt nàng gỡ mặt nạ kia đi, ít nhất là trong lúc chỉ có hai người, thẳng thắn thành khẩn đối diện với nhau. Nàng không muốn, tất cả những cố gắng của nàng, là vì một người muốn dùng mặt nạ để đối diện với nàng cả ngày, kết quả là, ngay cả bộ dạng của người mà nàng che chở trông như thế nào nàng cũng không biết. Trên thế gian này, còn có chuyện gì đáng buồn hơn chuyện này không?

“Tiểu Bạch, mặt chàng bị thương, ngoan ngoãn một chút, để cho ta nhìn chàng một cái, đừng có nhúc nhích đấy!”

Thân mình Tịch Nhan di chuyển, ngồi xuống, cúi đầu nhìn Hạ Dạ Bạch, bàn tay để trên mặt nạ của hấn chưa hề buông xuống, tim đập thật nhanh, bàn tay lại càng trở nên run rẩy.

“Ta tháo xuống đây.”

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan, nàng ở bên cạnh hấn, vừa di chuyển thân thể, lại vừa cẩn thận nhìn của hấn, nuốt nuốt nước miếng, thỉnh thoảng lại kèm theo mấy động tác hít sâu. Đôi mắt vô tội trong phút chốc giống như hắc diệu thạch*, sáng lấp lánh, lại có thêm ý cười, không nghĩ nàng lại khẩn trương đến thế, chẳng lẽ một vết cắn lần trước để lại dấu ấn sâu sắc trong ấn tượng của nàng, hay là trong lòng của nàng quá mức để ý đến việc hấn đeo mặt nạ?.

*(Hắc diệu thạch – Obsidian: đá vô chai http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%A1_v%E1%BB%8F_chai)

Hạ Dạ Bạch cũng chỉ nghiêng thân mình đang nằm trên giường, nghe nàng nói như vậy, hơi hơi nhướn mày. Đôi mắt vô tội mở thật to, vẫn im lặng không nói gì như trước, cũng không đưa tay ngăn lại.

Tay Tịch Nhan khẽ dùng chút lực, có thể vì trong lòng quá mức khẩn trương, trống ngực đập thình thịch, vì tránh để Hạ Dạ Bạch làm ra hành động khác thường gì, vì tránh cho hậu quả là vết thương chông chát, hai mắt nàng mờ, trừng thật to, cẩn thận chú ý tới nhất cử nhất động của Hạ Dạ Bạch.

Sau khi tháo mặt nạ ra, đầu tiên là Tịch Nhan nhìn mặt nạ trên tay nàng, như có chút không dám tin, đợi một hồi lâu, mới hơi hơi dờ dẫm quay đầu. Ánh mắt của nàng rất tốt, cho dù ở đây chỉ đốt hai cây nến đỏ, trong phòng hơi tối, nàng vẫn có thể nhìn rất rõ, thân thể Mạc Tịch Nhan này rất tốt là nhờ nhận lấy tất cả dị năng từ thân thể trước kia của nàng.

Khuôn mặt kia, so với ngày ấy nàng nhìn thấy, với tướng tượng của nàng trong mấy ngày qua, cũng không có gì khác biệt. Đường nét khuôn mặt rõ ràng, ngũ quan đẹp để giống như được tỉ mỉ khắc ra, lông mày dài hẹp, tóc mai rủ xuống, sống mũi cao thẳng. Người như hấn, không phải nên là đứng ở vị trí cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, vì sao hấn lại trở thành đối tượng cười nhạo bởi họ bắt nạt của toàn bộ dân chúng Lưu Ly?

Tịch Nhan có cảm giác như bị sét đánh, đại não trống rỗng, sắc mặt bỗng chốc cũng trở nên trắng bệch. Tuy đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt này, nhưng tim nàng vẫn không khống chế được mà đập loạn, tâm cơ rút nhói đau, giống như bọn họ đã quen biết nhau cả ngàn năm rồi.

Lần thứ hai nhìn thấy khuôn mặt này, sâu trong linh hồn vẫn có cảm giác rung động sâu sắc như thế, nhưng không như lần trước hai mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“A, Nhan Nhan, sao nàng lại nhìn ta như thế?”

Hạ Dạ Bạch che mặt, vội đầu vào chấn, không để cho Tịch Nhan nhìn nữa.

Trước đây hấn chỉ biết nụ cười của nàng giống như ánh mặt trời mùa xuân, khiến cho lòng người ấm áp, nhưng vừa rồi, trên mặt nàng không hề tươi cười, thậm chí có vẻ tái nhợt, đôi mắt kia, giống như hồ đen sâu thẳm, ẩn chứa vô hạn mê hoặc. Cả mặt hấn vui trong chấn, như tiểu hài tử huyền não ảm ỉ, nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến chuyện khác, đôi mắt kia, mang theo đau thương vô hạn, hấn cảm thấy quen thuộc, cau mày, nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ được ra cái gì.

Đau thương? Đây là vì sao? Bởi vì ... khuôn mặt này khiến cho nàng nhớ tới một người khác sao? Hai khuôn mặt, nếu không nhìn kỹ, sẽ rất khó nhìn ra điểm khác biệt, huống chi đây lại là ban đêm, như vậy, nàng đau thương, là vì người kia sao?

Hạ Dạ Bạch trằm chằm một hồi lâu, vẫn không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì. Nữ nhân chết tiệt kia, dám ở trước mặt hấn nghĩ tới nam nhân khác, lại còn nghĩ đến ngăn người nữa chứ! Đêm nay, đừng mơ mà ngủ được!

Hạ Dạ Bạch khẽ rửa mặt, xúc chấn lên, đang chuẩn bị thi triển công lực quấy rối, tra tấn trả thù nàng một phen, lại thấy Tịch Nhan đã đứng bên ngoài giường, một tay bưng một chậu nhỏ đầy nước, tay khác cầm cái gì đó, đi về phía này.

“Trên mặt còn vết máu, để ta lau cho chàng.”

Trăng hôm nay không sáng lắm. Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ rọi vào bên trong, không sáng bằng mấy ngày trước đây, hai cây nến trong phòng tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Trên người nàng chỉ mặc một kiện xiêm y đơn bạc, đêm xuống rồi, cửa sổ trong phòng vẫn chưa đóng, ngày thường vẫn hay căn nhắc trách hăn, còn bản thân mình lại không chú ý, đến lúc ngã bệnh, đừng hòng hăn chăm sóc cho.

“Sao không mặc thêm quần áo vào, đến lúc đổ bệnh, ta không thêm chăm sóc đâu.”

Cả người Hạ Dạ Bạch hướng ra ngoài, xiêm y trên người bị Tịch Nhan lúc này bôi thuốc còi ra, giờ vẫn chưa cài lại, lồng ngực lộ ra bên ngoài. Tịch Nhan nhìn thấy, vội vàng bước tới: “Vết thương của chàng vừa mới bôi thuốc xong, giờ chàng nằm yên cho ta, quần áo cũng không biết cài vào. Nếu ta đổ bệnh, sẽ có Hồng Đậu, Tương Tư đến chăm sóc, về phần chàng, đương nhiên ta phải trốn chàng thật xa, đỡ bị chàng quấy rối, không để ta có một giây yên bình.”

Tịch Nhan ngồi xuống, đặt chiếc chậu trên mặt đất, vắt khô khăn mặt, ngồi cạnh giường: “Tới đây, để ta xem mặt chàng như thế nào?”

Nàng vừa bình tĩnh lại thì muốn nhìn xem thương thế trên mặt hăn, không nghĩ tới hăn lại làm ra vẻ thẹn thùng chui vào trong chăn, không nhìn nàng.

“Thật sự bị thương.”

Buổi tối, mặc dù ánh mắt của nàng tốt, nhưng không nhìn rõ lắm vết thương trên mặt hăn. Lúc này nàng mới phát hiện ra ngoại trừ khóe miệng bị nứt ra, trên khuôn mặt hăn cũng không có biến hóa gì, chỉ là ở bên má trái có một vết thương bầm tím, chắc là do nắm đấm rất mạnh gây nên. Tịch Nhan nhẹ tay xoa lên, đầu ngón tay giật giật. Hạ Dạ Bạch đau tới nhủu mày: “Đau quá, Nhan Nhan, nàng định mưu sát chồng à?”

“Sao lại nghiêm trọng như vậy.”

Lông mày Tịch Nhan nhăn lại như hai ngọn núi nhỏ, khó tránh khỏi đau lòng một trận, lửa giận trong lòng lại càng bốc lên, khiến cho lực đạo trên tay bất giác mạnh thêm, đến lúc nghe thấy tiếng Hạ Dạ Bạch la oai oái, mới buông tay ra.

“Hạ Dạ Bạch, trên đời này, trừ ta, không có ai khác thật lòng thật dạ đối xử với chàng.”

Tay Tịch Nhan nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt hăn, động tác mềm nhẹ, tràn ngập thương tiếc. Nếu khí lực kia mạnh thêm một phần, hoặc quyền cước kia chềch lên trên một chút nữa, đôi mắt của hăn có lẽ đã bị phé rồi.

“Nhan Nhan, nàng làm mắt ta khó chịu quá.”

Cảm giác hơi lạnh trên đầu ngón tay lướt trên khóe mắt mặc dù rất thoải mái, nhưng vết thương ở viền mắt quá mức mẫn cảm, chỉ chạm nhẹ một cái là thấy khó chịu. Nhưng đau đớn này chẳng đáng gì, hăn chỉ không muốn tiếp tục giấu diếm, đau thì bảo là đau, mặt nạ hăn cũng để nàng tháo xuống rồi, sao còn phải để ý này nọ làm gì.

Trên đời này, nàng đối xử với hăn tốt nhất thật sao, thật lòng thật dạ đối xử với hăn sao? Phần thật lòng này, có thể kéo dài bao lâu đây? Nếu nàng biết hăn vẫn luôn lừa dối nàng, với tính cách của nàng, có thể đối xử với hăn như lúc đầu không? Còn tên Quốc sư xuất quỷ nhập thần kia nữa, nghĩ đến ánh mắt hăn nhìn mình, đến những lời hăn nói, chắc chắn đã biết cái gì đó. Một người cao cao tại thượng như vậy, là đối tượng toàn bộ dân chúng Lư Ly kính ngưỡng cúng bái, ngay cả người ngồi trên ngôi cửu ngũ cũng phải kính thượng ba phần, bá tánh khắp thiên hạ đều đối xử bình đẳng. Nhưng người này..... Bất kỳ ai ở Tuệ Xuân phường hôm nay, chỉ cần không phải là người mù, có kẻ nào là không nhìn ra Quốc sư đối xử với Nhan Nhan là ngoại lệ? Ba ngày nữa, Nhan Nhan sẽ tiến cung gặp hăn, không biết hăn sẽ nói gì đây?

“Lúc ở trong cung, trên mặt toàn máu là máu, cái gì cũng không nhìn rõ, ta còn tưởng mắt mình bị mù mất rồi.”

Đầu ngón tay xẹt qua, đầu Hạ Dạ Bạch gối lên đùi Tịch Nhan, cọ cọ, đòi một tư thế thoải mái.

“Chân Ngũ hoàng huynh đập lên mặt ta, đau chết đi được.”

Hạ Dạ Bạch như đang nhớ lại cảnh tượng lúc đó, chân mày đầu mũi nhăn lại, đôi môi cong lên, bộ dáng đau đớn vô cùng.

Tịch Nhan thu lại cánh tay vừa mới giơ lên, hơi dừng lại, nắm chặt thành quyền, phát ra tiếng kêu “răng rắc”. Đôi mắt lạnh như băng, nhưng đáy mắt lại đang bùng lên một ngọn lửa, khiến người khác nhìn vào mà kinh hãi vô cùng.

Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín, những người đó thân là hoàng tử, từ nhỏ được giáo dục tử tế, lại không bằng bọn lưu manh đầu đường xó chợ.

Nếu nói đám người đó đánh Tiểu Bạch là để trút giận, để lấy uy, vậy mấy cái tu dưỡng hoàng tử gì đó của bọn họ vứt đi đâu rồi? Tiểu Bạch đối với bọn họ mà nói cũng không bất cứ uy hiếp gì, vậy mà bọn họ lại không thêm để ý tới một chút tình nghĩa huynh đệ, cứ thế đánh mắng, không chút lưu tình. Đám người này không bằng cả súc sinh.

Lửa giận vừa mới giảm bớt vài phần, hiện tại lại cháy lên hùng hục. Những người đó, sao nàng có thể bỏ qua, Hạ Minh Húc, Hạ Tuấn Trì, Hạ Thiên

Thần, chẳng ai là người tốt. Nếu trong lòng bọn họ còn có một chút lương tri, sẽ không làm loại chuyện như vậy với Hạ Dạ Bạch. Nếu không phải Tiểu Bạch đeo mặt nạ, khuôn mặt này, không biết sẽ bị thương thành dạng gì nữa?

“Nhan Nhan, Tiểu Bạch vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, chưa bao giờ gây sự với bọn họ, sao bọn họ lại hung dữ với ta như vậy? Bọn ta vẫn là huynh đệ mà.”

Câu nói sau cùng, nhỏ như tiếng muỗi kêu, đến mức khó mà nghe được, mang theo chút phiền muộn.

Tịch Nhan cúi đầu, đang bôi thuốc cho hắn, giọng nói của Tiểu Bạch tuy nhỏ, nhưng buổi đêm vốn rất yên tĩnh, lỗ tai của nàng lại kề sát miệng hắn, sao lại không nghe thấy. Tay nàng khẽ run lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt Hạ Dạ Bạch, nửa ngày không thể phục hồi lại tinh thần.

Thật ra, mặc dù khuôn mặt của hắn và Hạ Thiên Thần có mấy phần tương tự, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy bộ dáng của hai người hoàn toàn không giống nhau. Đường nét khuôn mặt Tiểu Bạch rõ ràng, còn của Hạ Thiên Thần thì có phần nhu hòa hơn. Lông mày hai người đều dài hẹp như tóc mai, mặc dù Tiểu Bạch góc cạnh, nhưng so với Hạ Thiên Thần lại hơn mấy phần anh khí. Đôi môi Tiểu Bạch hơi cong cong, không dày không mỏng, khi hắn vô tội liếm môi, hay lúc âm ỉ kêu đói bụng, bộ dáng kia, đáng yêu gấp bội Hạ Thiên Thần yêu nghiệt kia. Có thể nói, điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người, chính là ánh mắt và nụ cười. Người họ đôi mắt hoa đào hẹp dài, khẽ mỉm cười, đó chính là tao nhã phong tình vạn chủng, không có nữ nhân nào có thể chống đỡ lại được mỹ lực đó. Nhưng riêng nàng, lại chỉ thích đôi mắt cả ngày núp dưới chiếc mặt nạ kia, sạch sẽ mà vô tội, khi cười lộ lên, có chút ngây ngốc, khiến nàng không nhịn được ý muốn che chở, cho dù là dùng thời gian cả đời. Vì thế, khi nhìn thấy những vết thương trên mặt hắn, nàng mới nổi giận như vậy.

Phần nộ của nàng, trước giờ luôn phải trả bằng máu. Hôm nay, nàng chỉ có thể dùng cánh tay phải của Hoàng Uy để xả giận, nhưng giờ phút này, nhìn thấy khuôn mặt bị thương ỉu xiu kia, nàng lại có sự xúc động muốn quay lại hoàng cung để đánh một trận.

Tịch Nhan nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn. Hạ Dạ Bạch nhìn chăm khuôn mặt ngẩn ngơ thâm tình kia, chân mày không khỏi nhăn lại. Dáng vẻ của nàng như vậy, rốt cuộc là đang nhìn hắn, hay bởi vì gương mặt này của hắn mà nghĩ tới một nam nhân khác?

Hắn không muốn nghi ngờ, lại càng không muốn so sánh với người kia, nhưng luôn không nhịn được nghĩ như thế. Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên gương mặt mình, chưa có lúc nào như lúc này, cảm hận khuôn mặt này, khuôn mặt giống người kia như đúc.

“Nhan Nhan, có phải nàng đang nghĩ tới Tứ hoàng huynh không?”

Hạ Dạ Bạch đẩy Tịch Nha ra, ngồi thẳng người, đôi mắt tròn to, giọng điệu kia, hết như trượng phu bắt kẻ thông dâm, bốc lên vị chua.

Tịch Nhan nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch vài giây, không hiểu tại sao hắn lại hỏi như vậy. Mặc dù bộ dáng hai người bọn họ cực kỳ giống nhau, nhưng nàng rất tin rằng, nếu hai người bọn họ đồng thời đứng trước mặt nàng, nàng nhất định có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Tiểu Bạch.

“Chàng là chàng, hắn là hắn, ta nhìn chàng, như thế nào sẽ nhớ đến hắn, chỉ là, nếu đồng thời gặp qua hai người, chắc ai cũng cho rằng hai người là huynh đệ song sinh.”

Tịch Nhan đột nhiên nghĩ đến cái gì, đôi mắt nhìn chăm chăm Tiểu Bạch: “Mặt chàng rõ ràng không bị hủy, vì sao cả ngày đeo mặt nạ không dám lộ diện? Còn có, lần trước chàng nói có một nha hoàn bị chàng dọa thành câm, nhưng chàng và Tứ hoàng tử giống nhau đến thế, Tứ hoàng tử được vô số xuân khuê thiếu nữ coi là tinh lang trong mộng, được bình chọn là Lưu Ly đệ nhất mỹ nam tử, tướng mạo của chàng như thế, không hề kém cạnh hắn, sao có thể dọa người khác thành câm được?”

Một tay Tịch Nhan nâng cằm lên, ánh mắt kia, giống như Radar quét qua, soi người Hạ Dạ Bạch từ trên xuống dưới, so với đao kiếm sắc bén, chỉ có hơn không kém.

Hạ Dạ Bạch mím môi, cũng học bộ dáng Tịch Nhan, chống cằm, đôi con ngươi đen láy như điệu thạch trong nháy mắt trở nên âm trầm, không biết nhớ ra cái gì đó, ôm đầu, hét to một tiếng, dùng sức đánh vào Tịch Nhan.

Tịch Nhan sợ hết hồn, sắc mặt cũng biến đổi, vội vàng bỏ đồ trên tay xuống, cả thân thể nhào tới, dùng sức giữ chặt tay Hạ Dạ Bạch: “Tiểu Bạch, làm sao vậy?”

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ.”

Hạ Dạ Bạch vùng vẫy muốn thoát khỏi tay của nàng, nhưng Tịch Nhan là nữ tử như thế nào chứ, Hạ Dạ Bạch có giấy dựa thế nào, đều không thể gạt tay nàng ra. Trong đêm đen, khuôn mặt đầy vết thương được bôi một lớp thuốc màu trắng, chân mày, đầu mũi nhăn lại, cắn chặt môi, sắc mặt khó coi, thậm chí có chút dữ tợn.

Tịch Nhan nhìn hắn, vừa rồi chẳng qua nàng chỉ thuận miệng nhắc tới, nếu sớm biết hắn sẽ kích động như vậy, đã không nói nữa. Có ai tình nguyện cả ngày đeo mặt nạ, sống dưới bóng người khác, nếu Tiểu Bạch lộ ra diện mạo thật, sợ là đã sớm không còn trên nhân thế rồi. Nhất định mặt nạ này là có cao nhân tiên kính chi minh (nhìn xa trông rộng) bảo hắn đeo.

“Làm theo ta, hít sâu.”

Tịch Nhan chăm chú nhìn mặt Hạ Dạ Bạch, lực đạo trên tay cũng không dám nói lỏng chút nào, tiểu tử này khí lực lớn thật.

“Hít vào, thở ra.”

“Đúng rồi, hít vào, thở ra, không cần khăn trương, cái gì cũng không cần nghĩ.”

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cục Hạ Dạ Bạch yên tĩnh lại, nhưng vừa mới bị kích động như vậy, đầu đầy mồ hôi, ánh mắt khép hờ, thở hổn hển, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

“Mệt thì ngủ đi, để ta lau mồ hôi trên người cho chàng.”

Tịch Nhan ngồi ở một bên, giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán, Hạ Dạ Bạch chớp chớp miệng vài tiếng, mơ màng ngủ mất, chỉ chốc lát sau, đã truyền tới tiếng hít thở đều đều.

Động tác Tịch Nhan trên tay ngừng lại, hai chân thu lại, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn về mặt Tiểu Bạch khi ngủ, bình thản mà lại vô tội. Tay nàng không nhìn được vuốt ve mặt của hắn. Da mặt hắn rất tốt, căng mịn mà co dãn, gương mặt này, đáng lẽ phải trắng trẻo nõn nà, không một vết thương, những vết thương này, đều là do đám người đó gây ra, bàn tay cầm khăn không khỏi nắm chặt, tâm giận khó mà tiêu trừ.

“Tiểu Bạch.”

Nàng gọi một tiếng, rất khẽ, trong buổi đêm yên tĩnh, giống như tiếng gió.

“Nếu chàng không ngủ, thì tốt biết bao.”

Nếu không ngủ, sẽ không hay đi gây chuyện, nàng sẽ không phải mệt mỏi nhiều như thế; nếu không ngủ, nàng ở nơi xa lạ này, bất luận làm việc gì, cũng có người chia sẻ với nàng, cho nàng biết, sau lưng nàng luôn có một chỗ dựa; nếu không ngủ, hai người có thể cùng nhau có một thế giới riêng của bọn họ.

Nhưng mà, nàng lại cứ khẳng khái thích một tên ngốc như hắn, ngốc nghếch nói những lời ngon tiếng ngọt, ngốc nghếch vì nàng làm những chuyện mà nam tử thường khinh thường làm, lại khiến nàng cảm động.

Nếu không phải ngốc, sao có thể bị hoàng thất vứt bỏ, những hoàng tử kia cũng sẽ không tìm kiếm cảm giác về sự ưu việt từ trên người hắn, cũng không dám lấy chân đạp lên mặt hắn, trên dưới Lưu Ly, cũng không có người nào có can đảm thất lễ với Thất hoàng tử.

Những người đó, dựa vào cái gì để bắt nạt Tiểu Bạch như thế, càng nghĩ nàng càng thấy phiền, tim càng đập liên hồi, giống như có một quả cầu lửa, càng lăn càng lớn, chỉ cảm thấy trái tim như muốn nứt ra thành hai nửa, sau đó nó sẽ nhảy ra ngoài. Đôi mắt Tịch Nhan mở thật to, đôi tay ôm chặt ngực, cả khuôn mặt giống như bị lửa thiêu, nóng đến dọa người, như có một ngọn núi lửa đang âm ỉ, tìm cơ hội, trào ra khỏi thân thể của nàng, cảm giác này, cho dù là lúc nàng giết đồng bạn mình, cũng chưa từng có.

Tịch Nhan muốn hét lên một tiếng, nhưng vừa há miệng, thì bị tay bịt kín, nàng tiện tay ném chiếc khăn đang cầm trên tay xuống, cắn chặt tay, ngay cả y phục cũng không kịp mặc thêm, để chân trần, chạy ra bên ngoài.

Nàng chân trần vừa rời khỏi, Hạ Dạ Bạch vốn đang ngủ đột nhiên mở mắt, vén màn giường lên, xoay người nằm nghiêng, nhìn bóng lưng Tịch Nhan rời đi, sờ sờ mặt mình, mày không khỏi nhíu lại, hắn thật sự để cho nàng tháo mặt nạ của hắn ra, đây là vì sao?

Tịch Nhan đẩy cửa ra, chân trần chạy ra ngoài, ban đêm có chút lạnh, hơi sương lạnh như băng thấm vào da thịt, nhưng trên người nàng vẫn nóng hầm hập như cũ. Đá cuội trên mặt đất, bởi vì trải qua thời gian rất lâu, đã sớm bị nước mưa mài cho bóng loáng. Nhưng dùng chân trần dẫm lên trên, Tịch Nhan lại chạy nhanh, thỉnh thoảng vẫn truyền tới cảm giác đau đớn sắc bén ray rứt. Trên mặt đá cuội tuyết trắng, nở rộ vài điểm đỏ tươi, thế nhưng Tịch Nhan không hề có chút cảm giác nào.

Đối với đau đớn, nàng đã sớm quen, dù là đau đớn do đao kiếm đâm thương, hay là đạn xuyên qua vai, nàng cũng có thể cắn răng chịu đựng, huống chi là vết thương nhỏ này.

Thân thể nóng bừng, đại não cũng mơ mơ hồ hồ, Tịch Nhan chạy một mạch, thẳng tới khu đất trống lớn nhất Thúy Trúc Cư, nàng mới dừng lại, mồ hôi trên trán đầm đìa, nhưng nàng vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Không cho bản thân cơ hội để thờ, thân mình vừa mới dừng lại, dùng sức đạp mạnh chân lên trên mặt đất, mặc dù không phải là tư thế núi lở, lại khiến cho cả khu đất trống trải này trong phút chốc bụi bay mù mịt. Chỉ thấy bóng dáng kia, linh hoạt nhẹ nhàng như chim yến bay, mũi chân điểm trúc, bay lên đầu cành, tay dùng sức kéo một cái, một cành trúc trên cây đã bị nàng lấy xuống, đồng thời, trong lòng bàn tay nàng lại có thêm một vết cắt, ngay lập tức máu chảy ra.

Tịch Nhan chỉ cảm thấy lửa giận thiêu đốt trong lòng, cầm lấy cành trúc trên tay, không có quy luật vung loạn, chém lung tung một hồi, như thể tiếng gió kia chính là người mà nàng căm hận, xuất thủ không chút lưu tình. Lá trúc xào xạc lay động, mới vừa rồi còn ở trên cành phất phơ theo gió, giờ đã rơi đầy trên đất.

Cũng không biết trời đất biến đổi ra sao, tối nay ánh trăng không sáng lắm, trên mái hiên Thúy Trúc Cư giăng đèn lồng màu đỏ, khẽ đung đưa trong gió. Hạ Dạ Bạch đứng sau một ngọn núi giả, lưng tựa vào núi, nhìn thẳng về phía Tịch Nhan.

Hắn không dám tiến đến quá gần, một phần là lo bị thương, một phần khác, là hắn không muốn nàng phát hiện. Chuyện ở rừng hoa đào lần trước, hắn biết tính cảnh giác của nàng không ai có thể sánh bằng, nếu bị phát hiện, giải thích thế nào, cũng không khỏi khiến nàng nghi ngờ.

Bởi vì cách một đoạn, khuôn mặt nàng chìm trong bóng đêm nên không rõ ràng lắm. Chưa nói đến về mặt nàng, hấn tựa vào trên núi giả, nhìn bụi đất tung bay, trúc xanh đưa đẩy, lá trúc rơi là tả, có thể thấy khí lực của nàng lớn hơn người thường rất nhiều, ít nhất hấn còn chưa thấy nữ nhân nào có thể giữ chặt một đại nam nhân như hấn, đến khi tức giận có thể một tay ném bay một người.

Tuy nhiên, dù cho không thể nhìn thấy về mặt nàng, nhưng hấn vẫn có thể cảm thấy trên người nàng tản ra sát khí đằng đằng, còn có cảm giác ngứa trời, ngay cả mấy lần thanh lý môn hộ ở Vương phủ trước đây hay là lúc hồi Tước phủ, cũng chưa thấy nàng như thế bao giờ. Là vì chuyện hấn bị thương sao?

Nhưng hôm nay người bị thương không phải là hấn sao? Hôm nay Thái Phó vì nàng mà mất hết mặt mũi, những hoàng tử kia cũng bắt đắ dĩ phải cúi đầu nhận lỗi với hấn, còn có bọn thái giám dám bắt nạt hấn, đã bị loạn côn đánh chết, thủ hạ của Thái tử, mãnh tướng Hoàng uy cũng suýt nữa bị phế. Nếu chỉ vì mặt mũi, còn cái gì khiến nàng mất mặt nữa đâu? Sao nàng còn tức giận như vậy? Là vì hấn bị thương sao?

Hạ Dạ Bạch bị ý nghĩ này dọa cho hoảng sợ. Ở chỗ trung tâm, lửa giận trong lòng Tịch Nhan đã được phát tiết, cũng cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp nằm trên mặt đất trải đầy lá trúc non mềm, hai tay hai chân dang rộng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm không tính là đẹp lắm, cả người đầy mồ hôi, thở hổn hển, cảm thấy thật thoải mái.

Tới nơi này lâu như vậy, đầy bụng oán khí, hôm nay rốt cục đã được phát tiết đôi chút. Những người đó, Thái tử, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, vô luận là người nào, cho dù có là đương kim tới Thánh thượng, ai dám bắt nạt Tiểu Bạch, chung quy sẽ có một ngày, nàng sẽ vì lấy lại công đạo. Nàng không tin, ở nơi này nàng không thể xông xáo, tạo ra một khoảng trời riêng, sẽ có một ngày, Tiểu Bạch của nàng có thể ở Lưu Ly này muốn làm gì thì làm, không có kẻ nào dám bắt kình đối với hấn. Chuyện hôm nay, chính là để ý nghĩ này trong lòng nàng càng trở nên mãnh liệt hơn thôi.

“Đời này, chàng vì ta mà buông đao kiếm, nhưng lại gặp phải kết cục như vậy. Kiếp sau, dù ta có hóa thành Thị huyết ác ma, tay nhuộm máu tươi, cũng nhất định phải báo hộ chàng chu toàn.”

Tịch Nhan ngơ ngác nhìn bầu trời đêm đen thăm thẳm, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, mơ mơ hồ hồ, như chưa từng xuất hiện, nhưng nàng lại vô thức nói ra những lời như vậy.

Khi ý thức được mình vừa nói những gì, Tịch Nhan không khỏi sửng sốt, mơ hồ cảm thấy những lời này rất quen thuộc, cau mày, nhưng như thế nào cũng không nhớ nổi đã từng nghe qua ở đâu, hay bản thân nàng đã từng nói qua.

Hạ Dạ Bạch vốn tưởng rằng Tịch Nhan chẳng qua là quá mệt mỏi, mới nằm trên mặt đất, nhưng ai biết, đợi hồi lâu, cũng không thấy nàng có ý định đứng dậy, không khỏi có chút buồn phiền.

Ngày thường giống như bà già luôn miệng lải nhải, bảo hấn cẩn thận đừng có để bị cảm lạnh, thế mà bản thân nàng lại chẳng thèm để ý, mặc dù hiện giờ không lạnh như mùa đông, nhưng đang lúc đêm khuya, sương đêm như thế, lại còn nằm trên mặt đất, nếu đồ bệnh thật, cũng đáng đời thôi. Nhưng nếu nàng ngã bệnh, Tương Tư sẽ phải bận rộn chăm sóc nàng, vậy bánh đậu xanh, hoa quế cao của nàng thì sao?

“Nhan Nhan.”

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch nhắm mắt lại, trong không gian hỗn loạn, thanh âm non nớt vang lên mang theo vài phần mộng lung như vừa mới tỉnh ngủ, thỉnh thoảng mang theo giọng mũi nùng đậm, như là đang khóc.

Tịch Nhan nghe thấy tiếng gọi kia, vội nghiêng người, thì thấy Hạ Dạ Bạch đang đi về phía này, không phải đã ngủ rồi sao? Hơn nửa đêm, hấn còn ra đây làm gì?

“Ở nơi này.”

Tịch Nhan đáp một tiếng, vẫy vẫy tay, cũng không đứng dậy. Hạ Dạ Bạch nhìn thấy nàng vẫy tay, trên mặt lập tức nở nụ cười tươi rói, hớn hở chạy tới, vọt tới trong ngực của nàng, ôm chặt thắt lưng nàng, ngồi xuống trên mặt đất.

“Ta tỉnh dậy, tìm khắp nơi mà không thấy nàng đâu. Nàng nói đi, hơn nửa đêm còn đi ra ngoài, có phải là muốn hẹn hò với nam nhân khác không?”

Tịch Nhan thấy đáng về hấn kích động như vậy, đang định an ủi mấy câu, nhưng nghe mấy lời này, trong lòng không khỏi phát cáu, không biết trong cái đầu này chứa cái gì, nàng vì hấn làm nhiều việc như vậy, mỗi ngày hấn chỉ nghĩ đến mỗi chuyện này.

“Mệt mỏi, đi ra ngoài đi một chút, chàng đứng lên, dưới đất ẩm ướt lắm.”

Hạ Dạ Bạch hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, không nhìn Tịch Nhan: “Vì có gì nàng có thể ngồi còn ta thì không, ta là nam nhân đấy.”

Hạ Dạ Bạch ở trên mặt đất uốn éo mấy cái, tóm được tay Tịch Nhan, lạnh như băng, không khỏi nắm chặt, thân thể cũng không khỏi nhích tới gần nàng, muốn truyền hơi ấm trên người cho nàng.

“Lạnh lắm, đừng dựa vào.”

“Được, được.”

Hạ Dạ Bạch chơi xấu, ôm cả người Tịch Nhan vào trong ngực.

“Tùy chàng, ngã bệnh thì đừng có mà trách ta.”

“Không trách nàng thì trách ai, là lỗi của nàng, lỗi của nàng, mệt mỏi không cùng ta đi ngủ, lại còn chạy đến nơi này.”

Tịch Nhan liếc nhìn áo khoác Hạ Dạ Bạch trên người, khoảng cách giữa hai người gần đến thế, xiêm y bên trong cũng được cài lại cẩn thận, đầu tiên là khẽ sùng sốt chốc lát, đáy mắt lóe lên, mang theo nụ cười.

“Hạ Dạ Bạch, người khác đối xử với chàng như thế nào, chàng ko cần để trong lòng. Ta sẽ đối xử với chàng thật tốt, chờ chừng hai năm nữa, ta sẽ đòi lại hết tất cả những gì thuộc về chàng. Chàng cũng đã biết đám người đó không xem chàng là huynh đệ, sau này cách xa bọn họ một chút, sẽ không xảy ra sự tình giống hôm nay nữa.”

Tịch Nhan hít một hơi thật sâu, hai tay ôm lấy cổ Hạ Dạ Bạch, hơi thở mệt mỏi nóng rực phả vào cổ hắn.

“Cái kia, Nhan Nhan sẽ đối tốt với ta cả đời sao? Vĩnh viễn không rời khỏi ta sao?”

Tịch Nhan buông tay ra, giã ra khỏi lòng Hạ Dạ Bạch, nằm trên mặt đất: “Ta không ở bên cạnh chàng, nếu người khác bắt nạt chàng thì phải làm sao bây giờ?”

Hạ Dạ Bạch cũng nằm trên mặt đất, cởi áo khoác trên người ra, che ở trên người hai người. Hai người đồng thời nằm trên mặt đất, ngược nhìn lên bầu trời đêm vô tận, một ngày đẹp như vậy, lại không có cảnh đẹp kèm theo.

“Nếu nàng phát hiện ta lừa dối nàng, nàng sẽ làm như thế nào?”

Hạ Dạ Bạch nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm một tiếng, hắn vốn muốn hỏi nàng, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại không có can đảm hỏi ra miệng, đổi thành lẩm bẩm một mình, không nghĩ tới Tịch Nhan lại nghe thấy.

“Vậy thì vĩnh viễn đừng để cho ta phát hiện ra.”

Tịch Nhan cũng nhìn lên bầu trời, yếu ớt nói một tiếng. Mắt Hạ Dạ Bạch tròn tròn, tâm khẽ run lên, nghiêng người, dùng sức ôm Tịch Nhan vào trong lòng, cảm tựa trên đầu nàng: “Nhan Nhan nhìn cũng đã nhìn thấy mặt ta rồi, sao lại còn nói như vậy? Sau này, lúc chỉ có ta và Nhan Nhan, ta sẽ không đeo cái mặt nạ lạnh như băng kia nữa, khó chịu chết đi được.”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Bức Thư Thần Bí

Edit: Mị

Beta: Tiểu Lan

Ba ngày qua đi, đảo mắt đã đến thời gian ước định của Tịch Nhan và Bạch Phượng.

Thời tiết hôm nay cũng không tốt lắm, hơi có vẻ u ám, đầy bụi bặm, ngay cả đám mây xanh nhạt đẹp mắt trước kia cũng biến thành đen ám nặng nề. Kiểu thời tiết chết tiệt này, rất khó làm cho tâm tình người khác nhẹ nhõm, vui vẻ được.

Thân thể Tịch Nhan không tệ, đêm đó đổ mồ hôi ở bên ngoài cả đêm hứng gió, mặc dù sang ngày hôm sau bị nhiễm lạnh, nằm trên giường một ngày uống thêm ít dược thì tốt hơn rồi. Hai ngày liên tục, nàng bị Hạ Dạ Bạch quấn lấy, không ra khỏi cửa phòng được nửa bước. Nịnh nọt mấy ngày, khuyên can mãi, cam đoan hết lần này đến lần khác, hôm nay nàng mới có cơ hội tiến cung một mình.

Sáng sớm, Trương Tư đã chuẩn bị xong xe ngựa tiến cung. Tại cửa lớn vương phủ, Tịch Nhan chân trước vừa ngồi lên xe ngựa, vén rèm lên, nhìn Hồng Đậu đang chuẩn bị cùng lên xe ngựa. Nàng vẫy vẫy tay, ra hiệu nàng ta tới gần, Hồng Đậu thấy thế tiến lại gần nàng: “Nhìn xem mảnh đất chúng ta vừa ý coi có thể mua lại hay không?”

Hồng Đậu mở to mắt, nhìn Tịch Nhan gật đầu.

“Quốc Sư Đại Nhân rộng lượng, nhân từ, cũng không phải như mảnh thú hồng thủy (thú dữ và nước lũ – ví với tai họa ghê gớm), các người không cần đi theo, ở lại vương phủ chiều cổ Vương Gia. Trương Tư, làm đồ ăn ngon cho Vương Gia, đừng để hắn chạy loạn, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Tịch Nhan lại dặn dò vài câu, xong mới buông rèm, lên tiếng nói: “Đi thôi”

Người đánh xe cung kính đáp lại, roi cầm trên tay giờ cao, quất nhẹ lên mông ngựa, đi thẳng về phía hoàng cung ở phía trước, chạy thẳng đến cửa chính phía đông của hoàng thành mới dừng lại.

Tịch Nhan vừa xuống xe ngựa, thì nhìn thấy một tiểu đồng mặc quần áo màu xanh nhạt, tướng mạo thanh tú chạy ra đón: "Tiểu nhân là Phạm Thống, phụng mệnh của Quốc Sư ở đây đón cô nương, xin mời."

Phạm Thống khom người, hướng về phía Tịch Nhan làm ra thế mời.

"Phạm Dũng (thùng com)? Tên này của người thật là do Quốc Sư như thiên tiên đặt sao, sao lại quái dị dung tục như thế?"

Bởi vì một câu của Tịch Nhan, tai của Phạm Thống đỏ bừng, cúi thấp người xuống, nói nhỏ: "Tiểu nhân là nô tài hoàng thượng ban cho Quốc Sư đại nhân, chưa có tên tự. Lần đầu tiên gặp Quốc Sư đại nhân nô tài cũng bị hỏi như thế, trong phút chốc không biết đáp như thế nào. Hoàng thượng liền nói ta người nhỏ nhưng sức lớn, sức ăn càng kinh người, lấy tên là Phạm Thống đi, cứ như thế nên có tên này. Quốc Sư đại nhân cũng chỉ nói, thanh, quy phạm, thống nhất, thật là một cái tên không sai."

Tịch Nhan thấy hắn nói chuyện mà trên mặt thủy chung vẫn mang bộ dáng tươi cười, không chút nào có vẻ chịu nhục hay ủy khuất. Lúc nhắc đến Quốc Sư, đáy mắt hắn hiện lên vẻ cung kính khó giấu, sự sùng bái mù quáng dù không có mình ở đây, song đúng là người do người đó dạy dỗ nên, ôn hoà không một chút nóng nảy, khiến cho người khác không thể không sinh ra hảo cảm.

Tịch Nhan đi sau lưng Phạm Thống. Trong hoàng cung, hành lang quanh co uốn lượn như dải lụa, chim đậu trên mái nhà cao. Trên đường đi, ngẩng đầu cúi đầu đều nhìn thấy từng đoàn thái giám cung nữ, còn có thủ vệ tuần tra qua lại. Mỗi lần chạm mặt, tất cả bọn họ đều dừng bước, xoay người cúi đầu nhường đường cho Phạm Thống, còn Phạm Thống vẫn giữ bộ dáng bình thường nói cảm tạ.

Càng đi sâu vào trong, càng ít thái giám cung nữ qua lại, thị vệ tuần tra đi đi lại lại cũng không nhìn thấy. Lúc đến Thiên Phụng điện, thì không hề có một bóng người. Bốn phía cây cỏ thụ chọc trời, xanh um tùm, cộng thêm thời tiết nặng nề như hôm nay, không khí chung quanh có vẻ hơi u ám, song lại yên tĩnh vô cùng.

"Tiểu nhân chỉ đưa đến đây thôi, Quốc Sư đang ở bên trong, cô nương vào đi thôi."

Phạm Thống dừng bước, thái độ cung kính.

"Đã biết" Tịch Nhan gật nhẹ, ngón ngang trầm mỗi lên tiếng. Nàng tiến lên đẩy cửa ra, đi vào.

Thời tiết hôm nay không tốt lắm, rất âm u, hơn nữa xung quanh nơi này đều có cây cối cao lớn, làm cho ánh sáng ở đây hơi u ám, đẩy cửa đi vào, trong đại điện cũng là một mảnh tối đen.

"Tuy đang là ban ngày nhưng Thiên Phụng điện vẫn tối tăm, chẳng lẽ nhất định phải đưa tay không thấy năm ngón mới được sao? Đường đường là Quốc Sư đại nhân, biết rõ hôm nay có khách tới chơi, chẳng lẽ ngay cả đèn dầu cũng không nỗ lực thắp lên, hay là chỉ có trước mặt người ngoài mới là Quốc Sư gọn gàng đẹp đẽ toả sáng, còn trên thực tế thì bình thường ngái lúc nào cũng giống như sắc trời u ám hôm nay."

Tịch Nhan liếc nhìn bốn phía, trống rỗng, không thấy một bóng người, chỉ có tiếng nói của nàng vang vọng, còn lại không hề có nửa phần hơi người.

Tịch Nhan thấy không có người trả lời, dứt khoát đứng nguyên tại chỗ, mặc kệ màn tơ màu trắng nhẹ phe phẩy trước mặt nàng: "Bạch Phụng đứng không? nếu như người vẫn cứ giả thần lộng quỷ không xuất hiện, ta sẽ đi."

Tịch Nhan hét lớn một tiếng, nắm lấy màn tơ phát phơ trước mặt, dùng sức giật mạnh, ném xuống đất, hừ một tiếng, quay người chuẩn bị rời đi.

"Từ khi nào tính tình của nàng trở nên nóng nảy như thế rồi?"

Vẫn giọng nói nhu hoà như lúc trước, giống như mây mùa hè bay giữa trời xanh, vang bên tai, như gió lướt nhẹ qua tai.

"Nóng nảy sao? Vương Gia còn trong phủ chờ ta trở về đấy, cần gì phải ở đây lãng phí thời gian với người?"

Tịch Nhan đột nhiên quay người, ánh mắt như đuốc tròn mắt nhìn gương mặt như đang tắm gió xuân đứng cách đó không xa. Dưới ánh sáng mờ ảo, người nọ một thân bạch y, đứng trong chỗ tối, làm cho cả người giống như sáng lên. Khắp cả đại điện trong nháy mắt như được thắp lên ánh sáng, cả người thanh quý, ưu nhã không nói lên lời. Đôi mắt kia, không giống như lúc mới gặp gỡ, không có gọn sóng không có tình cảm, trong đó là cảm xúc nàng nhìn không hiểu cũng không muốn tìm hiểu.

"Xem ra, nàng thích ứng cực kì tốt."

Bạch Phụng cười cười, áo bào thật dài vung lên, đột nhiên cả phòng được chiếu sáng, ánh sáng nhu hoà của dạ minh châu chiếu sáng cả đại điện rõ như ban ngày.

"Trước kia nàng rất ghét bóng tối, ta còn tưởng rằng nàng đã thích ứng được rồi chứ."

Đôi mắt mang ý cười nhìn Tịch Nhan, lại giống như nhìn đi nơi khác, tâm tư bay lơ lửng.

Tịch Nhan nhú mày, trên gương mặt tuyệt mỹ xuất trần kia không có nửa phần vui vẻ. Bóng tối? Trên đời này còn có hoàn cảnh nàng không thể thích

ứng sao? Cho dù không phải là Tịch Nhan, cho dù bị ném tại bãi tha ma, cùng làm bạn với thi thể ở đó, nàng cũng có thể tìm cách cho mình sống sót, bởi vì nàng đã từng trải qua kinh nghiệm như thế.

”Là người đưa ta đến nơi này sao? Mục đích là gì? Đến cùng người muốn làm gì?”

Hắn càng dịu dàng với nàng, nàng lại càng chán ghét, nhìn thấy gương mặt hắn mang ý cười, nàng đã thấy chướng mắt, hận không thể hung hăng đâm mấy quyền vào nó.

”Lúc trước nàng rất nhu thuận, không bao giờ nói lớn tiếng với ta. Sự việc đó thật sự làm nàng hận ta đến thế sao? Đã mấy trăm năm trôi qua, nàng cũng đã luân hồi mấy kiếp, Mạnh bà thang đã khiến nàng quên hết mọi chuyện trước kia. Nàng đã quên hắn, vẫn thương hại bảo vệ hắn khắp nơi. Nàng cũng đã quên ta, nhưng lúc nào cũng đề phòng cảnh giác.”

Bạch Phượng đi đến trước mặt Tịch Nhan, đưa tay sờ đầu nàng. Động tác kia, tự nhiên như thế, mang theo sự sùng nịch và sâu não hiếm thấy của nhân vật giống như tiên nhân, giống như bọn hắn đã từng thân mật đến thế.

Một thân bạch y bay bay, nhiều thêm vài phần nhân khí, thiếu đi mấy phần tiên khí, cả người lập tức trở nên tươi sáng hơn.

Đầu Tịch Nhan đầy sương mù, kháng cự đẩy cái tay của hắn đang để trên đầu nàng ra: ”Quốc Sư chưa nghe rõ lời ta nói ư? Ta vô duyên vô cớ đến nơi này có phải có quan hệ gì tới người hay không, còn nữa, chuyện này chính là do người làm sao? Người có mục đích gì? Đừng nên chơi trò bí hiểm với ta, ta Mạc Tịch Nhan không phải là tiên nhân nên không nghe hiểu ngôn ngữ của tiên. Kính xin Quốc Sư thẳng thắn, trực tiếp nói rõ, giảm bớt phiền toái cho đối phương. Người phải biết, ta không giống những người đó. Người chưa từng có ân với ta, ta cũng không thích sùng bái người khác một cách mù quáng, người ta tin tưởng chỉ có chính mình.”

Bạch Phượng nhẹ nhàng cười ra tiếng, bỏ qua sâu não vừa rồi: ”Đúng vậy, sao ta lại không biết nàng là loại người gì? Chẳng qua tính tình бурong bình này của nàng tốt nhất nên thay đổi đi.”

Dù cho Tịch Nhan vô lễ thế nào, tính tình Bạch Phượng vẫn rất tốt, vẫn dùng lời lẽ ôn hoà đối đãi, nhưng đôi mắt kia, không có bất kỳ ý gì thương hại. Hắn đối với nàng, đương nhiên không giống như đối với người khác, trong cảm giác thân thiết lại mang theo sự xa cách nhàn nhạt, khiến cho người ta muốn tới gần cũng không dám quá mức thân thiết.

”Nàng vốn dĩ thuộc về nơi này.”

Một câu nhẹ nhàng, Tịch Nhan nghe xong muốn giận sôi gan, suýt nữa cười ra tiếng. Sinh trưởng ở thế kỷ 21, hơn mười năm con dao liếm máu, sống cuộc sống không giống người, thật vất vả mới vớt được nó ra khỏi đầu, nhưng hắn lại nói, nàng thuộc về nơi này, sao nàng có thể không buồn cười đây?

“Bạch Phượng, người đừng ở đây giả thần giả quỷ, đừng tưởng rằng người là Quốc Sư được vạn dân kính ngưỡng, thì ta không dám đụng tới người.”

Hắn dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì điều khiển linh hồn của nàng giống như con rối trên dây? Hắn cho rằng hắn là ai? Thần của vũ trụ ư? Thật là vớ vẩn. Vận mệnh của Mạc Tịch Nhan này là do chính mình khống chế, hắn dựa vào cái gì chặn ngang một cước, xáo trộn toàn bộ kế hoạch lúc trước của nàng.

Tịch Nhan hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, thân mình uốn lượn như rồng bay. Nàng bay lên, nhấc chân đá về phía Bạch Phượng, gần như dùng mười phần khí lực, hai tay cong lại, chụp về phía cổ họng của hắn.

Bạch Phượng thấy nàng động thủ, giống như không để ý chút nào. Chỉ thấy bạch y cùng với màn tơ màu trắng cùng nhau tung bay giữa không trung, chân Tịch Nhan đá vào khoảng không. Bạch y nhẹ nhàng, mặc dù động tác trốn tránh cũng không hề làm tổn hại khí chất thanh quý và ưu nhã của hắn chút nào. Hắn lập tức quay người, ngoái đầu nhìn lại, ngay lập tức thấy ngón cái và ngón trỏ của Tịch Nhan cong lại, làm thành hình móc ngược, không chút lưu tình đánh thẳng về phía cổ của hắn. Cặp mắt vô ba vô tự thậm chí mang ý cười lúc trước trong nháy mắt trở nên âm trầm, đầy mắt nhiệm một tầng u sầu. Mắt thấy Tịch Nhan càng ngày càng gần, hắn lại đứng yên tại chỗ, không động đậy tí gì.

Tịch Nhan phần hận trọn mắt nhìn hắn một cái, thuận thế thu khí lực trên tay về. Nếu xuất thủ, tất yếu phải có máu đổ mới có thể ngừng lại, nàng không chút nghĩ ngợi, hai chân mượn cột đỡ cao lớn giữa đại điện, cả thân thể đằng không bay lên, đá một cước vào ngực Bạch Phượng, bình yên rơi xuống đất, một loạt động tác trôi chảy tự nhiên, đẹp đẽ như nhảy múa.

”Vì sao không né? Người thực sự nghĩ rằng ta không dám động thủ với người ư? Quốc Sư đại nhân không khỏi đánh giá quá cao bản thân rồi. Từ trên xuống dưới Lưu Ly này, ngoại trừ Vương Gia nhà ta, những người còn lại, mặc dù chết đi, ta cũng không cảm thấy đau lòng. Hay là người cảm thấy cần xin lỗi ta, cảm thấy thương tổn này người nên nhận mới không né tránh? Người nên nhớ rằng ta không phải là Tịch Nhan thiện lương kia, ta không có tâm địa Bồ Tát, người đắc tội với ta trước, chẳng qua ta chỉ phát tiết nổi tức giận trong lòng mà thôi.”

Tịch Nhan lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bạch Phượng đang nằm trên mặt đất vì bị dính một cước liên hoàn của nàng. Mắt thấy hắn té trên mặt đất, ho khan vài tiếng, mũi bị chảy máu, nhưng hắn không để ý chút nào. Một tay chống lên mặt đất, đứng lên, hắn vỗ vỗ phui bụi trên quần áo, vẫn ưu nhã như trước. Vài sợi tóc lộn xộn, thậm chí trên mũi vẫn còn vết máu, nhưng thoát nhìn vẫn không hề nhếch nhác. Hắn nhìn chằm chằm Tịch Nhan nửa ngày, khe thờ dài.

Đi qua Tịch Nhan, ra tới cửa, Tịch Nhan xoay người nhìn theo hắn, một lát sau thì nhìn thấy Phạm Thống vừa biến mất lúc nãy, không biết Bạch Phượng phân phó cái gì, Phạm Thống gật đầu thật mạnh rồi lại biến mất.

”Chẳng phải Quốc Sư nên quang minh lỗi lạc sao? Có chuyện gì không thể cho ta biết?”

”Chẳng qua có mấy người lạc đường xông vào Thiên Phụng điện mà thôi, ta để Phạm Thống đi xử lý rồi.”

Tịch Nhan nhàn nhạp à lên một tiếng: Thề nào Thiên Phụng điện chẳng có một thị vệ tuần tra, Quốc Sư bản lĩnh cao cường, cần gì đến những phế vật đó.”

”Bản lĩnh cao tới đâu đi nữa, cũng không thể làm được hết mọi chuyện.”

Bạch Phụng giống như có chút cảm khái nói.

“Thật sự không nhìn ra, Quốc Sư đại nhân không phải là tiên nhân sao? Không phải là tiên nhân không nên có thất tình lục dục ư? Tại sao biểu cảm của Quốc Sư đại nhân này giống như bị thương? Than thở, không phải Quốc Sư gây nên. Hôm nay ta đến đây, không phải để nghe Quốc Sư thở dài dài. Tại sao ngươi đưa ta đến nơi này, có mục đích gì. Chưa nói đến những lời ngươi bảo là ta vốn dĩ thuộc về nơi này, ngươi không phải thân côn, ta cũng không phải là những tín đồ để ngươi lừa gạt.”

”Nàng tin cũng được, không tin cũng vậy. Ta chỉ làm theo ý của nàng, đưa nàng tới nơi này.”

Tịch Nhan nghe xong, càng thêm bức bối, hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Phụng, suýt phun ra lửa: ”Quốc Sư đại nhân muốn đùa giỡn với ta sao? Nếu ngươi đã thần thông quảng đại như thế, có thể đưa ta đến nơi này, thì ngươi phải biết được cuộc sống từ nhỏ đến lớn của ta. Nếu ngươi có thể mang ta đến đây lúc ta mười hai tuổi, dẫn ta thoát khỏi cuộc sống tràn đầy chém giết, có lẽ ta còn tin tưởng, thậm chí cảm ơn. Nhưng sau khi mười lăm tuổi, ta đã chết tâm hoàn toàn, ta đã khắc phục khó khăn chông chát. Ngươi phải biết cái chức chương môn kia không dễ đạt được chút nào, phải biết ta muốn báo thù cỡ nào, dù chỉ là trong suy nghĩ, ta cũng muốn giết chết tất cả lão già kia, dùng máu của bọn chúng hiến tế, truy điệu cho tuổi thơ và đồng bọn của ta. Ta không phải là người vô tư hay nhân từ, nhưng có một số ít người, thực sự ta không muốn giết. Không phải ai cũng cứng rắn như ta, không phải ai cũng giống ta, vì sinh tồn, có thể hi sinh tất cả. Trong số bọn họ có vài người vì tự cho là đúng mà chết. Nếu Quốc Sư đã có lòng thương xót muốn dân trăm họ, nên để ta sớm thoát ly khổ ải, hiện tại than thở, làm đáng về đau xót thương tiếc, sẽ chỉ khiến cho khuôn mặt thanh nhuận kia càng trở nên đáng ghét, đáng hận. Huống chi, ta không cần.”

Bạch Phụng thở dài, mỉm cười, mang theo một chút thê lương. Cả phòng không biết có bao nhiêu viên dạ minh châu, ánh sáng dịu dàng loá mắt. Nụ cười ấy giống như gió, không thể nắm bắt nổi, đáng vẻ như vậy, tươi cười như vậy, nếu những người khác nhìn thấy, cho dù đứng trước mặt Bạch Phụng cũng chưa đã chắc nhận ra hân.

”Hôm nay nàng đến đây là cần một câu giải thích hợp lý. Nếu nàng đã không tin, cần gì phải đến? Cho dù ngươi báo được thù, giết chết những người đó thì thế nào, sẽ cảm thấy vui vẻ chắc? Những người kia tội ác tày trời, tự nhiên sẽ có báo ứng, cần gì nàng phải để tay mình dính đầy máu tươi?”

Tịch Nhan cười cười, nụ cười kia đúng là có vài phần trào phúng, đi đến trước mặt Bạch Phụng, nàng đột nhiên xoè lòng bàn tay trước mặt hân. Lòng bàn tay trắng như tuyết, bao phủ một màu hồng như hoa đào, bóng loáng tinh tế tỉ mỉ, không có vết chai dày đặc, sạch sẽ thậm chí hơi sáng long lanh, nhìn là biết tay của thiên kim tiểu thư, mười ngón tay không dính nước.

“Ngươi cảm thấy nó sạch sẽ sao?”

Tịch Nhan cười cười phát phát tay trước mặt Bạch Phụng, đôi môi hơi bĩu về phía trước. Đôi mắt trong trẻo chuyển động, trút xuống ánh sáng lung linh, rõ ràng là đang tươi cười, lại khiến cho người ta không cười nổi.

”Quốc Sư đại nhân, nhìn rõ rồi chứ. Đôi tay này là tay của tứ tiểu thư tướng quốc phủ Mạc Tịch Nhan, ngày thường chỉ dùng đánh đàn, vẽ tranh, ngay cả con gà cũng chưa giết qua. Đôi tay này, không có một chút mùi máu tươi, giống như ngươi nói, đôi tay này, rất sạch sẽ. Nhưng Quốc Sư đại nhân thật sự cảm thấy nàng sạch sẽ sao? Dung nhan tuyệt mỹ này, thân thể hoàn mỹ không mang một chút tỳ vết này, làm một nhân vật sạch sẽ trong sáng như vậy. Nếu ngươi đã cảm thấy sạch sẽ, có gì lại để cho một linh hồn đơn bản như ta hủy hoại nàng? Vũ Mị Nương ta có thể là ác ma, còn hung ác hơn Vô Tắc Thiên ba phần, ta không phải trời, cũng không phải đất, chỉ là người sống vì chính mình.”

Tịch Nhan giống như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt trong khoảnh khắc trở nên ngưng trọng. Nàng cụp mắt xuống, rồi lại ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo không chút chần chừ do dự, đáy mắt phát ra tia tàn nhẫn và quyết tuyệt, so với dạ minh châu còn sáng hơn vài phần, đâm vào lòng người thật không thoải mái.

”Nếu chỉ sống vì chính mình, tại sao ngày ấy nàng lại bị thương? Ta biết rõ những năm qua nàng đã vất vả, nhưng bây giờ, có thể bắt đầu lại mọi việc một lần nữa, chỉ cần nàng muốn, thì có thể sống yên ổn qua ngày.”

Tịch Nhan nhìn Bạch Phụng, ánh mắt kia, giống như người đang đứng trước mặt nàng không phải là Quốc Sư cao cao tại thượng mà là một tên ngốc vậy, mang theo sự thương hại. Đột nhiên nàng cười ra tiếng, cuối cùng khẩu khí kia lại khôi phục giọng điệu trào phúng ban đầu: ”Quốc Sư đại nhân thật đúng là quý nhân hay quên sự đời, mấy ngày trước ta đã nói rồi mà bây giờ một chữ cũng không nhớ sao? Quốc sư đại nhân đã thần thông quảng đại như vậy, cũng nên xóa hết những ký ức trước kia của ta đi, nếu không, thế giới của ta chỉ có một chuẩn tắc (tiêu chuẩn và quy tắc), mạnh được yếu thua mà thôi. Nếu ngươi không mạnh, hoặc bị người khác chen ép, thì chỉ có thể chịu xi nhục. Quốc Sư Đại Nhân không phải hiểu rất rõ điều này sao? Ta hiểu rất rõ đạo lý này, trước kia như thế, sau này sống cùng với Vương Gia càng như thế. Nếu Vương Gia giống tứ hoàng tử, đều có mẫu phi được sủng ái, có lực lượng ủng hộ trên triều đình có thể đối đầu với Đông cung thái tử, thì làm gì rơi vào tình cảnh bị người khác bắt nạt. Đây chẳng phải là cảm nhận sâu sắc Quốc Sư Đại Nhân cho ta sao?”

Khi chia tay, Bạch Phụng không muốn nhìn thấy Tịch Nhan hận đời như vậy, khuôn mặt thanh lệ xuất trần như vậy, đôi mắt đẹp như vậy, vốn dĩ nên thanh tịnh như nước, sạch sẽ động lòng người, nhưng bây giờ toàn thân nàng lại tản ra sát khí làm cho người ta sợ hãi.

”Vô luận như thế nào, đừng vì hân mà để đôi tay này dính đầy máu tươi.”

Đột nhiên Bạch Phượng nắm chặt tay Tịch Nhan, khuôn mặt tuấn đạt xuất trần kia có chút tái nhợt, đôi mắt không vương chút bụi trần ẩn ẩn xuất hiện một ít thương xót.

“Hắn, người người nói là ai? Vương Gia sao?”

Tịch Nhan không lập tức gạt tay hắn ra, đôi mắt khoá chặt hẳn lại.

“Ta là kiểu người từ trước tới nay luôn thích ứng được với mọi hoàn cảnh, không phải có câu nhập gia tùy tục sao? Giờ ta là tiểu thư khuê các Mạc Tịch Nhan, tam tông tứ đức, xuất giá tòng phu, vợ vi phu cương, những lời này Quốc Sư không lạ đâu nhỉ. Nếu Vương Gia nhà ta là người không có bất cứ địa vị gì thì có ai coi hắn là Vương Gia. Quốc Sư muốn ta sạch sẽ, nếu ta là Mạc Vân Phi kia, hoặc là Mạc Vân Hà, gả cho thái tử hoặc tứ hoàng tử, chắc chắn ta chẳng cần làm gì, cũng có thể ngồi hưởng vinh hoa phú quý. Hoặc phu quân của ta chỉ là dân chúng bình thường, mặt trời mọc đi làm mặt trời lặn nghỉ ngơi, có lẽ lúc đầu ta sẽ có chút không cam lòng, nhưng trải qua một thời gian, chưa biết chừng ta cũng sẽ tình nguyện sống cuộc sống yên bình như vậy. Nhưng hết lần này đến lần khác thì sao, phu quân của ta là Thất Vương Gia đương triều, nếu không tranh không đoạt cũng chỉ suốt ngày bị bắt nạt xỉ nhục coi thường, ta là loại người cam tâm để người khác xỉ nhục ư? Vương Gia nhà ta sẽ không tranh giành, thì ta sẽ ra tay tranh giành. Mấy chục năm cầm dao liếm máu ta có thể nhìn, còn có chuyện gì ta không thể không làm được? Sẽ có một ngày, Lưu Ly sẽ nằm trong tay ta.”

“Có lẽ trong chốn u tối kia thật sự có số mệnh riêng của nó, cho dù ta dùng hết toàn lực muốn thay đổi, nhưng đến cuối cùng thì vẫn không ngăn được ý định quyết tâm của nàng.”

Bạch Phượng nhìn thân ảnh của Tịch Nhan rời đi, nhàn nhạt mở miệng, nếu như không phải vì lúc trước nàng đau khổ cầu xin, hắn cũng không làm trái ý trời, đáp ứng thỉnh cầu của nàng, không ngờ, đến cuối cùng lại thành kiếp nạn của nàng.

Kiếp trước, hắn vì nàng mà buông đao lại có kết cục như thế, kiếp này, chẳng lẽ nàng thật sự muốn vì hắn mà tay nhuộm máu tươi sao?

Tịch Nhan đi đến cửa đại điện, đột nhiên xoay người: “Quốc Sư Đại Nhân được vạn dân kính ngưỡng, tại Lưu Ly quyền cao chức trọng, mặc dù không phải vua, song lời người nói ra ngay cả Cảnh đế cũng không dám phản bác. Người đưa ta từ chương môn của Vũ gia hồ mưa gọi gió, có được toàn bộ thế giới biến thành một Vương Phi ngay cả một tên ẩn mày cũng có thể bắt nạt, trong người tràn ngập cừu hận lại không có chỗ phát tiết. Quốc Sư Đại Nhân có biết những điều này là do người nợ ta không?”

Trong tận sâu đôi mắt mang theo sự cứng chiều mà người thường không cách nào nhìn ra được, Bạch Phượng cười gât đầu: “Đúng, là ta nợ nàng.”

“Bên ngoài Đông Giao cách mười dặm có một mảnh đất trống dựa vào núi Bàng Thủy, phong cảnh vô cùng đẹp, không biết Quốc Sư Đại Nhân có thể lấy nó để làm lễ gặp mặt giữa chúng ta không?”

Hồng Đậu tìm hiểu lâu như vậy, đến hôm nay mới có manh mối. Mảnh đất nàng tìm người đi xem là một vùng đất quý phong thủy tốt, nhất định là của người nào đó có quyền thế ở Triều Dương thành. Mảnh đất đó nằm ở phía đông của khu phố náo nhiệt phồn hoa nhất, nếu như ngồi xe ngựa cũng chỉ mất khoảng nửa canh giờ. Quan trọng nhất là mảnh đất kia khá lớn, nếu chú tâm kinh doanh, muốn vượt qua khu phố phía đông cũng không phải là việc khó.

“Nếu nàng muốn, sẽ có người đưa hai tay dâng lên cho nàng.”

Tịch Nhan thấy hắn có dáng vẻ chắc chắn như vậy, không khỏi tò mò, mặc dù trong nội tâm nàng có chút mâu thuẫn với Quốc Sư. Nhưng có một điều có thể khẳng định, người này không giống với những tên thần côn khác. Ăn nói bừa bãi, hắn cũng rất khinh thường, chỉ là trong lòng nàng rất tức giận, mới mở miệng chống đối.

“Ta là người chứ không phải tiên, còn làm phiền Quốc Sư nói cho rõ ràng một chút, không nên tỏ ra bí hiểm với ta.”

Sao có thể? Nếu mảnh đất đó không thuộc sở hữu của quý tộc trong hoàng thành, vậy cũng sẽ là của thế gia vọng tộc số một số hai của Triều Dương thành. Nếu bán đi ít nhất cũng phải gần trăm vạn lượng bạc, nàng không phải là tứ Vương Phi, cũng không phải là thái tử phi, làm sao có nhiều tiền như vậy được?

“Thiên cơ bất khả lộ, nàng đã lo lắng cho Vương Gia, nên sớm trở về đi. Những lời nói hôm nay..., nàng cần nhắc nhở cẩn thận, đừng để tay mình dính đầy máu tươi, ít nhất, đừng giết người nữa.”

Bạch Phượng nhìn nàng, nụ cười nhu hòa trên mặt khiến cho người có cảm giác thân thiết, nhưng Tịch Nhan thủy chung vẫn không tiến lên, tới gần hắn một bước. Trên người hắn có cái gì đó khiến cho nàng cảm thấy rất ám áp, nhưng nàng sớm có thói quen một mình một thế giới lạnh buốt. Mặc dù cả cơ thể lạnh lẽo thấu xương, nếu không thể khiến nàng hoàn toàn yên tâm, cho dù là ấm lò, nàng cũng tình nguyện cắn chặt môi, cuộn mình thành một đoàn, dùng nghị lực của chính bản thân để vượt qua.

“Quốc Sư thật khó nghe, vẫn là Bạch Phượng êm tai hơn, nơi này thái âm dày đặc, thật sự khiến người ta chán ghét.”

Tịch Nhan mở miệng, một bộ dáng chán ghét.

“Ta gọi nàng là Liên Nhi nhé.”

Dường như Bạch Phượng đoán trước được Tịch Nhan sẽ cự tuyệt, không đợi nàng mở miệng liền vội vàng nói tiếp: “Liên Nhi đã không thích ở đây, chắc chắn đồ ăn ở đây nàng sẽ không ăn nổi. Phạm Thống.”

Bạch Phượng gọi một tiếng, chưa tới một phút đồng hồ, Phạm Thống đã xuất hiện trước mặt Bạch Phượng, quỳ một chân trên đất, thái độ cung kính không nói nên lời.

”Tiên Vương Phi xuất cung.”

Tịch Nhan liếc nhìn Bạch Phượng: ”Đến bây giờ, Quốc Sư cũng chưa có một câu trả lời thuyết phục để ta thoả mãn, song hiện tại ta không trách người. Có thể gặp Thất Vương Gia, ta cảm thấy rất vui vẻ, giống như người nói, sau khi báo thù ta có thể vui vẻ ư? Có lẽ sau khi báo thù xong ta sẽ cảm thấy rất sáng khoái, nhưng nếu những người kia chết rồi, ta cũng sẽ mất đi niềm vui thú trong cuộc sống, như cái xác không hồn. Nhưng bây giờ không giống như trước nữa, ta sẽ dùng hết năng lực để bảo vệ Vương Gia, những cái gì đáng lẽ thuộc về hắn, ta sẽ giúp hắn đoạt lại. Ít nhất, khi thấy hắn cười, ta sẽ cảm thấy vui vẻ, ở cùng một chỗ với hắn, ta cảm thấy rất hạnh phúc rất thoả mãn, đây là điều Vũ Mị Nương không thể có. Cho nên ta sẽ không cần xin người đưa ta về trả thù, mặc dù ta không quay về, những người kia cũng đừng hòng có cuộc sống nở mày nở mặt như trước. Tuy không biết vì sao người gọi ta là Liên Nhi, coi như ta đã đồng ý rồi, nhưng nhớ rõ người nợ ta một cái nhân tình.”

Tịch Nhan đi theo Phạm Thống, hai người vừa rời khỏi Thiên Phượng điện, tiếp tục đi ra bên ngoài, lại có người gọi lại: ”Xin hỏi phía trước có phải là thất Vương Phi không?”

Giọng nói đặc trưng của thái giám, vừa the the lại vừa tinh tế. Tịch Nhan không khỏi quay đầu lại, thì thấy một người mặc xiêm y màu xanh đen của thái giám, chạy từng bước nhỏ tới.

Phạm Thống tiến lên một bước, ngăn Tịch Nhan ở phía sau: ”Hoá ra là Vương công công, thân thể của Thái Tử Điện Hạ vẫn tốt chứ?”

Tịch Nhan nghiêng người, không khỏi nhìn Phạm Thống với ánh mắt khác. Người nhỏ sức lớn, sức ăn càng kinh người, vốn cứ tưởng Phạm Thống chỉ như thế, không ngờ cũng là nhân vật khéo léo. Tướng giỏi không có thủ hạ yếu kém, đường đường là thủ hạ của Quốc Sư, một người ngay cả hoàng thượng cũng phải nhún nhường ba phần, sao lại ngay cả một điểm xã giao cũng không biết.

”Nguyên lai là Phạm đại nhân, làm phiền ngài lo lắng rồi. Thái Tử Điện Hạ vẫn như cũ, luôn uống thuốc. Lâu rồi thái tử phi không gặp thất Vương Phi, biết tin hôm nay người tiến cung, nên phái nô tài ở đây chờ. Mời Vương Phi qua đó ôn lại tình cảm tỷ muội.”

”Chuyện này đúng là không khéo, Vương Phi phải vội vả trở về phủ có việc, nô tài đặc biệt phụng mệnh tiễn người xuất cung.”

Vương công công nghe những lời này, nhếch môi, hơi có chút khó xử liếc nhìn Tịch Nhan. Tịch Nhan cười cười, đẩy Phạm Thống ra, đi tới trước mặt Vương công công: ”Ta hiếm có cơ hội được tiến cung, tỷ tỷ lại thành tâm mời. Chuyện trong vương phủ có gấp cũng không thể không nể mặt tỷ tỷ, Vương công công, dẫn đường đi.”

Nghe ý tứ của Phạm Thống, Vương công công này hẳn là người thân cận của thái tử. Mạc Văn Phi sẽ trở thành trắc phi của Hạ Dạ Thần, chắc chắn hoàng hậu vô cùng tức tối. Dù Thái Tử Điện Hạ có khoan dung cỡ nào, trong lòng chắc cũng dề ý. Nói qua nói lại thì hai người Mạc Văn Hà và Mạc Văn Phi có cùng đức hạnh như nhau, tuy hứng thích hoan lạc, ghen tỵ bậc nhất. Nhưng Mạc Văn Phi thân là trường nữ, lại là thái tử phi, biết che giấu hơn thôi. Để người của thái tử mời nàng đi ôn chuyện, không biết Hạ Minh Húc có ý gì?

”Phạm đại nhân, ta đi với Vương công công đến gặp tỷ tỷ trước, bọn chuột nhắt chạy trốn trong Thiên Phượng điện, người nên trở về thương nghị với Quốc Sư một lát đi, sớm đưa ra phương pháp để phòng mới tốt.”

Đồng cung là địa phương nào? Là nơi ở tương lai của thái tử, sao có thể không đề phòng sâm nghiêm, huống chi thái tử còn là một người hay đau ốm, nhưng cũng không phải là nhân vật vô năng, người hầu hạ nhất định sẽ không ít. Nhưng dọc đường đi, tuy có thủ vệ tuần tra, cũng không có mấy thái giám cung nữ qua lại nhưng không hề có cảm giác đè nén thậm giống, rất lười biếng. Lại nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của Vương công công kia, trong lòng Tịch Nhan gần như có thể khẳng định. Hôm nay người muốn gặp nàng tuyệt đối không phải là thái tử phi muốn ôn lại tình tỷ muội mà tám chín phần mười là bản thân Thái Tử Điện Hạ.

Dọc đường đi không biết kéo dài bao lâu, cuối cùng cũng đến một địa phương rất thanh nhã, khác hẳn Thiên Phượng. Tuy cây cối nơi này cũng rậm rạp xanh tươi, nhưng không hề làm cho người ta có cảm giác nặng nề và uy nghiêm. Bốn phía đều là cây, cành lá đan xen, thuận theo tự nhiên mà sống, so với ngự hoa viên được nuôi trồng tu kiến chỉnh tề, càng có dáng vẻ thướt tha hơn. Chính giữa là đình nghỉ mát, có cầu kiều nối liền, hồ nước xanh lam, cá chép vẫy vùng, cây cối hai bên toả bóng lác lác theo gợn sóng.

Không thể tưởng tượng được trong hoàng cung tĩnh mịch này lại có địa phương như thế, không khiến cho người khác có một chút áp lực. Vào những ngày hè, pha một bình trà ngon, lại để cho Trương Tư tự mình chuẩn bị một ít điểm tâm Hạ Dạ Bạch thích ăn. Hai người hóng gió, ngắm nhìn mặt hồ lần lần được ánh mặt trời chiếu xuống lấp lánh, lúc hứng trí, còn có thể nuôi cá chép trong hồ, lại cho người đàn một khúc, cuộc sống thần tiên cũng không hơn thế. Thế nhưng cuộc sống an nhàn như vậy, hiện tại chỉ có trong suy nghĩ của nàng mà thôi.

Hai người qua cầu, thì nhìn thấy Bích Ba đình được cổ thụ vây quanh, lụa mỏng uyển chuyển bay múa. Trong đình có một người đang ngồi, vẫn một bộ trường bào màu vàng tươi sáng, trên ống tay áo thêu một đoá hoa màu đơn màu đen, nụ hoa chớm nở, muốn nở rộ nhưng chưa nở rộ hoàn toàn. Chỉ thấy người nọ bung lên một chén trà nhỏ bằng sứ Thanh Hoa, lấy nắp khẽ khẽ gạt gạt mặt chén, nhẹ nhàng thổi thổi, nhấp một ngụm rồi hít sâu một hơi, rồi mới đẩy cái nắp lại. Cách nhiều lớp màn tơ, mặc dù người chưa bình phẩm trà, thậm chí không ngửi được mùi thơm nhàn nhạt ưu nhã của trà, nhưng người có thể nương theo biểu lộ của người đang thưởng thức trà kia, khoe miệng tươi cười, sinh ra một phần thân cận.

”Người lui xuống trước đi.”

Trong đình, Hạ Minh Húc đặt chén trà trong tay xuống, nhàn nhạt mở miệng.

”Thái Tử Điện Hạ quả là người lịch sự tao nhã.”

Tịch Nhan xúc lên màn che, từ từ đi vào. Mặc dù hôm nay trời không nắng, nhưng đã là cuối mùa xuân đầu mùa hạ, trên người Hạ Minh Húc vẫn khoác một tấm áo khoác thật dày bên ngoài như cũ, trên đầu gối còn để một ấm lò để giữ ấm, đặt chén trà xuống, hai cánh tay liền ôm chặt lấy ấm lò kia, có lẽ cực kỳ sợ lạnh.

Thân thể hắn không tốt, trên dưới Lưu Ly không người nào không biết. Lần trước ở Tuệ Xuân phường Tịch Nhan cũng đã phát hiện ra lời đồn đãi bên ngoài cũng không phải là cường điệu hoá. Thân thể này của Thái Tử Điện Hạ không thể chịu nổi trách nhiệm to lớn của Lưu Ly quốc, cũng khó trách nhiều người phản chiến quay lại ủng hộ Hạ Thiên Thần.

”Lịch sự tao nhã? Đã từng nghe qua bốn chữ phong hoa tuyết nguyệt, những nơi đó bốn cung tất nhiên không thể đi, cũng không đi được. Nếu có thể vào đông lúc tuyết rơi, cầm một bầu rượu ngồi ngoài cửa đón gió thổi tuyết, nhìn thấy hoa mai tung bay, như thế mới có thể gọi là lịch sự tao nhã.”

Tịch Nhan mỉm cười, chuyện này đối với người bình thường mặc dù có thể làm nhưng sang ngày thứ hai đã quên ngay, nhưng việc nhỏ này đối với thái tử luôn dùng thuốc kéo dài sinh mệnh mà nói, quả thực là hy vọng xa vời.

”Hôm nay Thái Tử Điện Hạ mời ta đến đây, không phải chỉ để mời ta phẩm trà, bàn chuyện ngoại không có cách nào thực hiện được sự tình phong hoa tuyết nguyệt chứ.”

”Nếu bản cung nói chính vì việc này mới cố ý mời Vương Phi tới thì sao?”

Đôi mắt kia vẫn như lúc mới gặp, thâm trầm như nước, còn trầm tĩnh hơn hồ nước kia mấy phần, không thấy bất cứ gợn sóng nào.

”Thái Tử Điện Hạ đã có nhã hứng như thế, Tịch Nhan không dám không theo?”

Tịch Nhan cười, ngồi xuống bên cạnh hắn, giờ nắp ấm, dùng tay nhẹ nhàng phẩy phẩy, quay người về phía Hạ Minh Húc, nụ cười càng thêm sáng lạn: ”Mâm tuyết thượng đẳng, dùng băng trên Thiên Sơn đun sôi rồi thả vào phải không?”

Nói xong, cũng mặc kệ Hạ Minh Húc có đồng ý hay không, liền tự rót cho mình một chén, ngẩng đầu lên trời uống một hơi: ”Quả thật là dùng nước Thiên Sơn đun sôi, còn ngọt tinh khiết hơn mầm tuyết ngày đó của Tuệ Xuân phường, Thái Tử Điện Hạ đúng là biết hưởng thụ.”

Hạ Minh Húc thấy nàng như thế, đáy mắt không gợn sóng dấy lên một ít ý cười: ”Đã biết đồ thật còn uống như thế, thật phí của trời.”

”Vương phủ ta ở từ trước tới nay luôn nghèo khó, loại trà hàng ngày ta uống đều bình thường chứ đừng nói chỉ đến trân phẩm như thế này. Nếu như tình tế nhảm nhí, rồi lưu luyến cái vị ngọt thuần mỹ của nó, sau này chẳng phải ta cũng chỉ có thể uống nước. Thứ tốt, lướt qua là được, một khi trầm mê, ai biết sẽ có hậu quả như thế nào? Hôm nay dù chưa gặp được tỷ tỷ, bất quá có thể gặp được tỷ phu, cũng coi như là chuyện tốt, Tịch Nhan cảm ơn trà ngon của tỷ phu một lần nữa, hương vị như vậy chỉ sợ cả đời này sẽ không bao giờ quên. Lấy tư cách là cảm ơn, Tịch Nhan cũng nên có chút biểu thị, Thái Tử Điện Hạ cứ nói thẳng, hôm nay tìm ta đến đây là có chuyện gì?”

Đáy mắt Hạ Minh Húc tươi cười càng nhiều, lại còn ẩn hiện một chút ý tiếc hận: ”Nếu như tỷ tỷ của ngoại cũng thông minh giống như ngoại, nói không chừng hôm nay trên triều đình sẽ không xuất hiện cảnh giành giật của hai thế lực ngang vai ngang vế.”

Tịch Nhan nghe xong, nâng mắt liếc nhìn Hạ Minh Húc, đáng tiếc chủ nhân của đôi mắt kia che giấu quá tốt, ngoại trừ đen thâm trầm như màn đêm thì không có gì khác.

”Thái Tử Điện Hạ khen nhầm rồi, tỷ tỷ tài trí minh mẫn, thông minh nhã nhặn, đoan trang khéo léo, không biết tốt hơn Tịch Nhan bao nhiêu lần, dong chi tục phản như Tịch Nhan chỉ xứng ở với thất hoàng tử điện khùng đần độn kia.”

”Ngày ấy sao không thấy ngoại khiêm tốn như thế, xem ra ngoại đối với thất đệ là thật tình, nhưng bốn cung nghe nói, người ngoại yêu chính là tứ hoàng đệ, thậm chí tại ngày đại hôn còn nói không phải hắn không lấy chồng. Chẳng lẽ phổ phường đồn đãi bậy bạ, hay là đúng như ngoại nói, có nhiều thứ bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.”

”Trước kia quả thật ta ái mộ tứ hoàng tử, nhưng hiện tại ta là thất Vương Phi, lấy chồng theo chồng, lấy chó thì theo chó, dĩ nhiên ta phải đứng một phe với Vương Gia nhà ta rồi.”

Hạ Minh Húc nhàn nhạt à một tiếng, cũng không biết vì Tịch Nhan nói quá buồn cười hay là hắn nghe cảm thấy quá trào phúng, môi hơi vênh lên, rõ ràng giương lên thành độ cong.

”Hôm nay bốn cung tìm ngoại tới, cũng không có mục đích gì, chỉ muốn nói chuyện với ngoại mà thôi. Mấy ngày trước những người ngoại nói đến ở Tuệ Xuân phường, về sau ta cho người đi Tàng thư các tìm, nhưng lại không thấy có điển tích nào có tên bọn hắn. Ngày ấy ngoại thuận miệng nhắc đến, đối với sự tích của bọn họ ta có vài phần hứng thú, nhất là Tần Thủy Hoàng kia. Nhưng một câu Lý Hậu Chủ kia: Ván quân năng hữu kỷ đa sầu, khắp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu (tạm dịch: Hỡi quân có thể bao nhiêu sầu, như nước Trường Giang mùa xuân chảy về hướng đông) một câu tuyệt hảo như thế, ngoại nhìn thấy ở nơi nào vậy? Còn không?”

Tịch Nhan liếc Hạ Minh Húc, tuy chỉ là lướt qua, nhưng cũng nhìn ra được trong đáy mắt hắn hiện ra khát vọng và hưng phấn. Tịch Nhan cười một tiếng, yêu mến Tần Thủy Hoàng, có lẽ là vì thân phận. Hiện nay toàn bộ lực địa phân cách, đang ở địa vị của hắn, ai không muốn trở thành thống lĩnh một phương, lưu tên sử sách. Thế nhưng đối với Lý Dục, nói là thương thức, không bằng nói là đồng tình. Người này, có lẽ vì đam mê thơ văn, lại vứt bỏ

giang sơn xã tắc không thêm để ý: "Không nghĩ tới Thái Tử Điện Hạ lại là người háo sắc như thế, những sách kia, niên đại đã lâu, Tịch Nhan cũng không nhớ rõ lắm, chỉ mơ hồ nhớ rõ tên mấy người và một ít sự tình, nên ngày đó mới nói ra. Sớm biết điện hạ có hứng thú với bọn họ, Tịch Nhan nói thế nào cũng sẽ cất kỹ những quyển sách đó."

"Ngày đó người nói những lời kia, bổn cung cảm thấy rất có đạo lý, nước có thể nâng thuyền sao không thể lật thuyền. Dân chúng chính là gốc rễ của quốc gia, không thể lung lay. Từ khi Lưu Ly lập nước cho đến nay, đã có mấy trăm năm lịch sử, thực lực quốc gia lại không lớn bằng lúc trước, nhưng vì cái danh hão của triều đình ngày trước, hàng năm có gần trăm vạn vàng bạc châu báu chuyển xuống cho các tiểu quốc khác ở phía nam. Quốc khố Lưu Ly bây giờ trống rỗng, mặc dù được xưng là có trăm vạn hùng binh, lại giống như một con sư tử ngủ say, không so được với binh mã cường đại của Hung Nô. Gần vào những ngày cuối năm, Hung Nô xâm phạm biên cảnh, cướp đoạt heo ngựa dê bò, còn có vô số tù binh, cứ tiếp tục như thế, đại quốc Lưu Ly mệnh mông, không chừng thật như người nói, trở thành Nam Đường kế tiếp, mà bổn cung chính là quân thần của vong quốc kia."

Trên mặt Tịch Nhan mang ý cười, yên lặng nghe Hạ Minh Húc nói xong, mang vẻ mặt vô tội nhìn hắn: "Tịch Nhan chẳng qua chỉ là một nữ tử, Thái Tử Điện Hạ nói với ta những điều này làm gì?"

Hạ Minh Húc nhìn chằm chằm nàng, không mở miệng, nửa ngày, đột nhiên ngửa đầu, lớn tiếng nói: "Nếu như Tịch Nhan là nam nhi, nhất định là nhân tài trụ cột của Lưu Ly ta. Những lời bổn cung vừa nói chẳng qua chỉ là lặp lại những lời người đã nói mà thôi, tuy người là nữ tử, bổn cung cũng không dám có nửa điểm coi thường. Nếu Lưu Ly quốc thất bại, thất hoàng đế dù chưa được triều đình coi trọng, cũng đường đường là Vương Gia của Lưu Ly quốc ta, người cho rằng hắn vẫn sẽ có cuộc sống tốt như những ngày qua sao?"

Bởi vì vừa cười to, Hạ Minh Húc cổ nén ham muốn ho khan, nói hết lời cần hỏi, sắc mặt đỏ lên, há miệng rồi ho khan kịch liệt.

Bốn phía không có người, Tịch Nhan ngồi tại chỗ, cũng không tiến lên, chỉ lạnh lùng nhìn hắn ho khan, nụ cười biểu lộ trên mặt kia không mấy may thay đổi: "Thái Tử Điện Hạ nói rất có lý, nhưng làm sao Tịch Nhan có thể khẳng định, giúp người thì nhất định có thể bảo vệ Vương Gia nhà ta. Thân thể điện hạ, chắc hẳn điện hạ rõ ràng nhất, địa vị thái tử này, còn chưa biết sẽ rơi vào tay ai đâu? Cho dù điện hạ kế vị thì nhất định sẽ đối xử tử tế với ta và Vương Gia ư? Quân gia do hoàng hậu nương nương chỉ định cho vương phủ thế nhưng không biết đã cho Vương Gia nhà ta ăn bao nhiêu đau khổ đâu. Lệ phi nương nương kia thì ngược lại, cực kì tàn nhẫn tàn ta. Quốc Sư đại nhân cũng vừa nói vô luận phát sinh chuyện gì cũng đều bảo vệ cho ta chu toàn."

Hạ Minh Húc tròn tròn mắt, che ngực, ho khan cả buổi mới dần dần lắng xuống, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, rõ ràng đã khó coi đi vài phần, cả thân thể hận không thể cuộn thành một đoàn, hai tay ôm chặt lấy ẩm lờ.

Tịch Nhan kiên quyết đứng dậy, nhìn màn lụa mỏng đang lay động mạnh mẽ, xoay người, khép lại áo khoác cho Hạ Minh Húc, nói nhỏ: "Gió bắt đầu thổi rồi, thân thể Thái Tử Điện Hạ không khỏe, vẫn nên gọi người dìu người đi về nghỉ ngơi đi. Thời tiết có lẽ sẽ thay đổi ngay lập tức, Tịch Nhan phải nhanh trở về, nếu về muộn, Vương Gia nhà ta ngồi trước cửa vương phủ sẽ bị mắc mưa."

Tịch Nhan xóc lên màn lụa trắng đang bay múa, vừa bước xuống hai bậc thang, Hạ Minh Húc sau lưng chịu đựng thân thể không khỏe, đột nhiên từ ghế đứng lên: "Mặc Tịch Nhan, không nên thân cận với Lệ Phi quá, nàng không đơn giản như người nghĩ đâu."

Tịch Nhan nghe vậy, dừng bước nhưng không quay người: "Tạ điện hạ quan tâm, Tịch Nhan để ý rất kỹ mạng sống này của mình, bên ngoài gió lớn, điện hạ vẫn sớm nên trở về, nếu bệnh không dậy nổi, chẳng phải Tịch Nhan ngay cả cơ hội lựa chọn cũng không có."

Mãi đến khi tới cửa phía đông hoàng thành, lúc này Tịch Nhan mới thở nhẹ ra, nguyên một buổi sáng, không một giây phút dừng lại. Bạch Phụng, Minh Húc, không có ai là kẻ dễ bắt nạt, nếu nàng không đủ thông minh, năng lực ứng biến nhanh, không biết đã sớm chết bao nhiêu lần.

Vừa ra khỏi cửa phía đông, Mã Ôn đánh xe nhìn thấy Tịch Nhan, vội vàng chạy đến trước mặt nàng, giao một bức thư cho nàng.

"Đây là cái gì?"

Tịch Nhan tiếp nhận thư Mã Ôn đưa tới, vừa mở vừa hỏi.

Mã Ôn cũng ngẩng đầu nhìn thư trên tay Tịch Nhan, lắc đầu: "Nô tài cũng không biết, lúc này nô tài ở bên ngoài đợi Vương Phi, đột nhiên có một đứa ăn mày đi tới, hỏi ta có phải là gia đình của Vương phủ hay không, có phải hôm nay đưa Vương Phi tiến cung không, ta nói đúng, đứa ăn mày kia liền đưa cho nô tài lá thư này."

"Còn nói thêm gì không?"

Mã Ôn lắc đầu, lập tức gật gù đầu: "Đứa ăn mày kia còn nói với nô tài, Vương Phi xem thư sẽ rõ."

Tịch Nhan ừ một tiếng, nhẹ gật đầu, luống loát xé bỏ bì thư, mở thư ra đọc, sắc mặt phút chốc đại biến, thân sắc lập tức trở nên ảm đạm ngưng trọng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Hạ Tuấn Trì, người đáng chết."

Mã Ôn vừa thấy nét mặt này của Tịch Nhan, đột nhiên hoảng sợ, không kịp phản ứng, chỉ thấy Tịch Nhan nhanh như gió lướt đến trước mặt: "Thư này đưa tới lúc nào?"

"Giờ Thìn."

Tịch Nhan tức giận đẩy hắn ra, quát to một tiếng: "Tại sao không nói sớm cho ta biết."

Mã Ôn có nỗi khổ khó nói. Chẳng qua hắn chỉ là người đánh xe ngựa, coi như có chuyện đại sự trọng đại, nếu không được phép, hắn cũng không cách nào vào báo.

Mã Ôn thấy Tịch Nhan như con ruồi không đầu chạy về phía trước, không nhận được đuổi theo: “Vương Phi, người muốn đi đâu?”

Quả nhiên Tịch Nhan dừng bước, nhưng Mã Ôn rất hối hận khi đã kêu một tiếng kia. Về mặt của nàng trong nháy mắt khi quay đầu lại đó, dọa cho hắn thiếu chút nữa đình chỉ hô hấp tim đập dồn dập. Nàng phần nộ khắc nghiệt, gương mặt tuyệt mỹ vì lo lắng, khẩn trương, phần nộ, căm hận v...v, cảm xúc bị vụn vụn, rất dữ tợn. Hắn chưa bao giờ thấy qua một người như thế, dường như chỉ cần liếc một cái đã khiến cả người người khác phát lạnh, so với bộ dạng mấy ngày trước của nàng khi giáo huấn bọn người bất kính với Vương Gia còn khủng bố hơn, giống như ma quỷ đến từ địa ngục, toàn thân tràn ngập sát khí.

“Gọi Trương Tư tới Ý Thủy lâu gặp ta.”

Ý Thủy lâu nằm trong ngõ yên hoa liễu rù lớn nhất và nổi tiếng nhất Lư Ly, trên khắp Lư Ly này, nó nhận thứ hai thì không nơi nào dám nhận thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62

Tịch Nhan không biết mình chạy qua bao nhiêu con phố, thấy ai trên đường cũng kéo lại hỏi thăm, cũng may Ý Thủy Lâu là tửu lâu có danh tiếng, ở Lư Ly này hầu như ai ai cũng biết, ngược lại giá cả cũng cao như trên trời.

Dọc theo đường đi, cả trai lẫn gái nhìn bóng lưng của nàng lắc đầu thờ dài, nam nhân thì nghĩ: “Nữ tử thoát tục như vậy không hề thua kém Hồng Ngọc cô nương tên đứng đầu bảng ở Ý Thủy Lâu chớ đừng nói chỉ là những cô nương trong lầu kia, quả thực là một đồng dạng chi tục phấn, khác nhau một trời một vực, thua kém quá lớn, cũng không biết là người nam nhân nào lại có thể nhìn tâm như thế, mỹ nhân đẹp như hoa như vậy lại u mê không biết thỏa mãn, quả thực nên bị sét đánh.”

Nữ nhân thì lắc đầu thờ dài, thầm nghĩ hoa quả ở nhà quả thực không bằng hoa dại bên ngoài, nam nhân đều là những kẻ bại hoại thấp hèn, thế nào cũng không thấy đủ, cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp si tình này thật đáng thương, còn những người đồ kị với khuôn mặt xinh đẹp của Tịch Nhan thì lại nhìn thấy có chút hả hê.

Dọc theo đường đi, Tịch Nhan không hề ngơi nghỉ, trán lấm tấm mồ hôi, áo cũng ướt đầm mồ hôi dán vào da thịt, mái tóc được chải chuốt chỉnh tề lúc sáng giờ đã rũ xuống vai, như thác nước che khuất khuôn mặt của nàng, có lẽ là bởi vì bản thân quá lo lắng, hơi thở đã trở nên dồn dập, vừa chạy vừa hỏi, ngực như bị tay ai bóp chẹn lại, phát ra con đau kịch liệt, nhưng nàng không dám ngơi nghỉ dù chỉ một giây.

Phía sau nàng, vài kẻ có dáng vẻ khả nghi, đứng phía xa xa, xuyên qua đám người nhìn nàng, cẩn thận theo sát phía sau, bắt đầu có cảm giác kiệt sức thở hổn hển rồi.

Tịch Nhan dừng bước lại, hai tay buông xuống, gương mặt ửng hồng, hơi thở có chút hỗn loạn, hai tay chống đầu gối, một lát sau, mới chậm rãi ngồi dậy, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống viền mắt, nàng suy sụp chớp chớp mắt, nước mắt chảy ra từ trong khóe mắt, những giọt lệ trong suốt như pha lê.

Một lát, Tịch Nhan ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy mà kiên nghị, nhìn 3 chữ to lớn màu vàng óng trên bảng hiệu to lớn ngay phía trước.

Nhắc đến Ý Thủy Lâu, thì không thể không nhắc đến hoa tiêu Hồng Ngọc, Ý Thủy Lâu này được như hôm nay, hơn phân nửa là nhờ công lao của nàng.

Hồng Ngọc coi như là một kỳ nữ, mười ba tuổi bước chân vào Ý Thủy Lâu, mười lăm tuổi treo biển hành nghề tiếp khách, dung mạo bất phàm, là người thông tuệ, cảm vũ tính thông, đặc biệt là nhảy múa, thân như linh xà, đôi mắt như câu hồn người khác, lại là người rất khôn khéo, chẳng mấy chốc trở thành chiêu bài chính ở Ý Thủy Lâu, phàm là ân khách của nàng, chỉ cần có thể được cùng nàng ân ái một đêm đều vung tiền như rác, dẫu táng gia bại sản cũng sẽ không tiếc, trên phố loan tin rằng, nàng là yêu tinh hóa thân, tài năng trên giường mới có thể tuyệt như thế.

Nhưng tính tình nàng cũng rất cổ quái, người chướng mắt, cho dù là núi vàng núi bạc bày ra trước mặt, nàng ta cũng coi thường, nhưng nếu là xem thuận mắt, đối tượng đó có là tên khất cái, cũng có thể lên được giường của nàng, tính tình và bản lĩnh như vậy chẳng qua là vui đùa thôi, vậy mà đám người có quyền có thế dù bị coi thường vẫn ngày ngày ngóng trông đeo bám theo nàng.

Năm nàng mười sáu tuổi, đã hạ một quy định, nếu muốn cùng nàng triền miên một đêm, phải đáp ứng một điều kiện, nhưng trước khi cùng nàng ân ái, cũng không nói rõ là bản thân mình muốn cái gì, đợi đến ngày thứ hai, mới đưa ra yêu cầu, nếu là vàng bạc tiền tài thì cũng coi như xong đi, nhưng hết lần này tới lần khác nàng rất xảo quyệt, không phải để chính tay những khách nhân đó ném bỏ bản thân, hoặc là uống độc được gì đó, thậm chí là cũng muốn nhân tử tôn căn nữa cơ, nhưng mặc dù như thế. Trước cửa của nàng người người xếp hàng không dứt, mỗi ngày ma ma của Ý Thủy Lâu không biết đã vì nàng mà phí biết bao nhiêu mồ mếp.

Nàng hiện tại là người thân tự do, thích thì ở, không thích thì rời khỏi Ý Thủy Lâu, nếu là những cô gái khác, nhất định sẽ tìm gã cho một trượng phu tốt để hoàn lương, nhưng nàng thì không, vẫn ngày ngày trong lầu này. Ma ma đầu nữ làm lơ với tiền tài, mỗi ngày cung phụng thức ăn đồ uống, tận tâm tận ý

dụ dỗ, e sợ thần tài bỏ mà đi.

Đầu nàng hơi rũ xuống, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, bởi suốt đoạn đường đi hai tay đều nắm chặt, lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, ướt sũng, từng giọt nước trong suốt rơi xuống.

Bạch Phụng, cuộc sống này là người an bài cho ta, thì người cứ nói ra một chút ta làm sao có thể không tranh, đôi tay này, làm sao có thể không dính máu? Ta muốn nhân nhượng cho khỏi phiền thân, không ganh đua với đời, nhưng người khác có chịu để yên không? môi cong lên, hừ lạnh một tiếng, trêm mặt mang theo ý cười, nhưng lại không chút ảm áp.

Bởi vì là ban ngày, Ý Thúy Lâu vẫn chưa mở cửa tiếp khách, lúc này cũng không náo nhiệt như buổi tối, người đi đường lui tới cũng rất ít, Tịch Nhan hít một hơi sâu, nhưng hoàn toàn không giống với vừa rồi, khí thế bùng bùng đẩy cửa nhảy vào, rồi nhẹ nhàng tìm một chỗ ngồi xuống, cũng không quan bản thân đang ngồi ở đâu, dựa lưng vào tường, nhắm hai mắt lại, yên lặng tĩnh dưỡng.

“Vương phi.”

Hồng Đậu theo phân phó của Tịch Nhan đi tìm hiểu chủ nhân của khu phong thủy bảo địa kia, sau nhiều ngày điều tra tỷ mỉ, khó khăn lắm mới moi được chút tin tốt lành, vốn dĩ muốn nhanh chóng trở về báo cáo cho Tịch Nhan biết, nào nghĩ tới trên đường nhìn thấy phu xe hốt ha hốt hải, hỏi hẩn chuyện gì xảy ra, hẩn cũng ấp úng nói không biết, chỉ nói tiểu thư dặn Trương Tư đi Ý Thúy Lâu tìm nàng, nàng nghe vậy lại càng hoảng sợ, vội vàng chạy tới, liền nhìn thấy Tịch Nhan đang ngồi dưới đất nhắm mắt dưỡng thần.

Tịch Nhan nghe được tiếng gọi, mở mắt, liếc mắt nhìn Hồng Đậu đang bước lại gần, một lát sau mới đứng lên hỏi: “Sao người lại tới đây? Trương Tư đâu?”

Hồng Đậu lắc đầu: “Lúc nô tỳ gặp phu xe, biết Vương phi đang ở chỗ này, nên vội chạy tới.”

truyện chỉ được đăng tại kaffesua.wordpress.com

nghe nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức Hồng Đậu nghiêng đầu liếc mắt nhìn 3 chữ mạ vàng to tướng, và những tấm lụa mỏng đẹp để giăng đầy chàng chịt tứ phía, phát phơ trên đầu, trên đường vài ba khách bộ hành thoáng đứng lại nhìn 2 chủ tớ Tịch Nhan, chỉ trỏ, chẳng biết đang nói cái gì, sẵn tâm trạng không vui liền giương mắt nhìn trừng trừng những người đó, chống nạnh nói: “Nhìn cái gì vậy, có cái gì hay mà nhìn.”

Những người đó thấy Hồng Đậu hung hãn như vậy, cũng hoảng sợ, chếp miệng, không muốn bị người khác thấy mình mất mặt, đành lủ lủ lủ lủ bỏ đi.

“Vương phi, nơi này không thích hợp nữ tử ra vào, người lại có thân phận như vậy, có chuyện gì cứ giao cho hạ nhân đi làm là được rồi.”

Ánh mắt của Hồng Đậu lóe lên, nơi oanh oanh bướm bướm thế này, tiểu thư tới nơi này làm chi, nghĩ như vậy, bỗng nhiên nhớ tới thần sắc hốt ha hốt hải của phu xe, tiểu thư nhìn Trương Tư tỷ tỷ tới chỗ này tiểu thư biết rõ cá tính Trương Tư tỷ tỷ, tính cách trầm ổn, hành sự trấn tĩnh, cho nên không muốn nàng đến đây? Tiểu thư không phải là bảo Trương Tư tỷ tỷ ở vương phủ làm điểm tâm cho Vương gia sao?

Vương gia? Đôi mắt Hồng Đậu mở to, len lén nhìn trộm Tịch Nhan, miệng mở to, tay chỉ Ý Thúy Lâu: “Tiểu... thư... Không phải là Vương gia ở bên trong chứ?”

Vương gia ngây ngô ngốc nghếch, diện mạo xấu xí chẳng dám nhìn mặt ai, những gì nàng biết thì chỉ có thể, bắt quá vẫn chưa nghe nói qua chuyện Vương gia có đến thanh lâu, tuy nói sau một thời gian chung sống cùng một mái nhà, nàng đã không còn thành kiến với Vương gia như trước, bắt quá những điều này cũng là sau thời gian tiếp xúc mới phát hiện ra được, hơn nữa còn do tiểu thư yêu cầu và cưỡng chế, nàng mới thay đổi, chứ không phải nàng cố tình đánh giá thấp Vương gia, cả nước Lưu Ly này, ngoại trừ tiểu thư nhà nàng thì còn có ai thật tâm đối đãi với Vương gia, nơi này, lại là nơi oanh bướm bậc nhất hoàng thành, cho dù Vương gia muốn đi vào, mà ma ở đây nhất định không cho.

Tịch Nhan nhìn bộ dáng khiếp sợ của Hồng Đậu, gạt đầu.

“Làm sao có thể?”

Hồng Đậu lẩm bẩm vẫn còn không tin được đây là sự thật, cẩn thận suy nghĩ lại, nếu Vương gia ở bên trong, tại sao tiểu thư lại ở bên ngoài chờ, còn bảo Trương Tư tới chỗ này, hơn nữa phu xe nói, sắc mặt tiểu thư rất hoảng hốt, vội vàng chạy tới Ý Thúy Lâu, chẳng lẽ là... !?”

Tịch Nhan nhìn Hồng Đậu miệng mới vừa khép lại đã mở ra, từ trong ngực móc ra bức thư mới vừa rồi vút đến ngực Hồng Đậu, Hồng Đậu sững sờ, nghi ngờ liếc mắt nhìn Tịch Nhan, đem thư cầm trên tay mở ra, sắc mặt đại biến, đôi mắt sáng toát ra lửa: “Tên sắc phu chết tiệt, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, lại còn không an phận dám mơ tưởng Vương phi, ta không giáo huấn hẩn một trận thì không được.”

Hồng Đậu nghiêng răng nghiêng lợi, mân mê tay áo, nộ khí trùng trùng như muốn phá cửa xông vào, lại bị Tịch Nhan kéo về.

Hồng Đậu xoay người, mũi mịt khó hiểu, hét to một tiếng: “Vương phi đừng can nô tỳ.”

Tịch Nhan trái lại không ngăn cản nàng nữa, buông tay nàng ra: “Người dựa vào cái gì giáo huấn hẩn, muốn chết thì cứ nhảy vào đi, xem ta có can người không?”

Tịch Nhan nhẹ nhàng nói 1 câu, quả thực khiến Hồng Đậu dừng bước, nàng xoay người, chạy lại trước mặt Tịch Nhan: “Vương phi lợi hại như vậy, hơn

nữ quen biết quốc sư, nhất định có thể, Ngũ hoàng tử rõ ràng chính là một kẻ mặt người dạ thú, Vương phi nhất định phải hảo hảo giáo huấn một trận.”

Hồng Đậu hai tay nắm quyền bộ đáng tức giận.

“Vương phi, sao người vẫn cứ đứng ở chỗ này, tỷ tỷ cái gì cũng không biết, người đợi nữa cũng có ích gì đâu? Bây giờ chúng ta cứ đi vào cứu Vương gia ra.”

Giọng Hồng Đậu vô cùng lo lắng, hận không thể lôi tay Tịch Nhan, kéo nàng vào.

Tịch Nhan nhìn bộ dáng lo lắng của Hồng Đậu, không có chút giả dối, biểu tình trên mặt dần dần nhu hòa hơn: “Chuyện ta bảo người tìm hiểu đã có manh mối gì rồi sao?”

Hồng Đậu vừa nghe lại thêm tức giận, quệt mồ hôi: “Giờ là lúc nào mà Vương phi còn nghĩ tới cái này? Lẽ nào người không quan tâm an nguy của Vương gia sao?”

“Lúc ta rời khỏi vương phủ, Vương gia còn chưa rời giường, ta vẫn chưa hỏi phủ, ai biết nội dung trong thư thật hay giả? Bọn họ đã viết thư cho ta, nhất định là có chuẩn bị, nếu là giả, ta đẩy đi vào không phải là trúng kế bọn họ sao? Nếu là thật, người cũng nói Ngũ hoàng tử là một sắc phôi, mục tiêu của hắn là ta, bất quá là muốn lợi dụng Vương gia khiến ta đi vào khuôn khổ mà thôi, hắn đã biết rõ bản lĩnh của ta, Hạ Tuần Tri tham luyến mỹ sắc lại là hạng người ham sống sợ chết, sẽ không tự tìm đường chết, chọc ta tức giận, hơn nữa, lo lắng tắc loạn, nếu ta cũng không suy nghĩ kỹ càng mọi thứ cứ liều lĩnh xông vào, chẳng phải là dẽ vào miệng cọp? đến cuối cùng, không chỉ không cứu được Vương gia ra, mà còn khiến bản thân lâm nguy, như vậy cái được không bù đắp đủ cái mất. Về phần Trương Tư, lần trước nàng để Vương gia bị thương, ngay cả ta cũng không giải quyết được gì, lần này, nếu Vương gia thực sự bị Hạ Tuần Tri mang đến nơi oanh bướm này, nàng cũng khó mà phòng bị.”

Hồng Đậu nghe xong, ngẫm thấy vô cùng có lý, suy nghĩ chưa chu đáo, tự trách bản thân mình lỗ mãng.

“Nhưng mà Vương phi, chuyện này cũng không thể trách Trương Tư tỷ tỷ, khi Vương phi ra khỏi cửa đã dặn Trương Tư tỷ tỷ đích thân làm điểm tâm cho Vương gia, mà Vương gia lại hoạt bát hiếu động, tỷ tỷ làm sao theo sát cho được?”

“Bảo nàng chăm sóc cho Vương gia, hết lần này đến lần khác đều để Vương gia gặp nguy hiểm, nếu ta không phạt nàng, bản thân nàng cũng thấy thẹn với lòng, chuyện này người không cần nói nữa, đau ngắn hơi khổ dài, nói gì thì lần này nàng ta cũng chịu phạt, cũng là cách để nàng thoát khỏi dằn vặt tự trách.”

Tịch Nhan phát phát tay, không muốn Hồng Đậu nhắc việc này, ngẩng đầu trông về nơi xa, bầu trời vẫn tối om om như cũ, mây đen giăng đầy, không thấy nửa phần sáng.

“Vương phi, người không phải quen biết quốc sư sao? hay là nô tỳ đi tìm đi tìm hắn, có quốc sư ra mặt, cho dù là Ngũ hoàng tử, cũng không dám can rờ.”

Nghĩ vậy, cả mặt Hồng Đậu lộ ra nụ cười hưng phấn.

“Không cần, nhiều chuột to béo như vậy, sao người có thể đi được, huống chi, quốc sư cao cao tại thượng, không phải chúng ta muốn gặp là có thể gặp.”

Chợt biết tin này, nàng xác thực lo lắng đến đầu óc mê muội, đánh mất tính cảnh giác, nhưng bây giờ, nàng đã bình tĩnh lại, vậy mà vẫn không phát hiện có kẻ bám theo đuôi? Hạ Tuần Tri cũng không chỉ có cái danh sắc phôi, bình thường vốn là kẻ ngu ngốc vô năng, hôm nay vì muốn chiếm tiện nghi của Tịch Nhan, lại có thể vạch kế hoạch chu toàn như thế, chuyện này đối với Bạch Phượng rất giản đơn, nhưng nàng không muốn cứ dựa dẫm vào hắn.

Hồng Đậu gấp đến độ giậm chân, hai tay nắm chặt, miệng không ngừng lầm bầm: “Ngọc Hoàng đại đế, Tây Vương Mẫu, Quan Thế Âm Bồ Tát Đại Từ Đại Bi, thỉnh phù hộ Vương gia không bị bắt cóc, tất cả chỉ là màn kịch do tên sắc phôi chết tiệt kia dựng lên lừa gạt tiểu thư.”

Tịch Nhan nhìn Hồng Đậu lầm bầm, một lát sau liền Trương Tư từ trên xe ngựa bước xuống, vội vã chạy sang bên này, đôi mắt hồng hồng hơi sưng, chắc là vừa khóc trên đường đến đây, thần sắc bi thương, cúi đầu, đi tới trước mặt Tịch Nhan, căn bản cũng không dám ngẩng đầu nhìn nàng, Tịch Nhan vừa nhìn bộ dáng kia, lòng chợt thất lại.

truyện chỉ được đăng tại kaffesua.wordpress.com

nghe cảm sao chép dưới mọi hình thức Hồng Đậu nhìn thấy Trương Tư, vội vàng chạy tới kéo cánh tay của nàng: “Trương Tư tỷ tỷ, Vương gia còn ở vương phủ chứ?”

Trương Tư ngẩng đầu nhìn ánh mắt tha thiết của Hồng Đậu, vội vàng cúi đầu, lắc lắc.

“Vương phi, vậy phải làm sao bây giờ? Ngũ hoàng tử thật quá đáng, ngày thường không để ý thân phận của mình chui vào thanh lâu tìm thú vui, suốt ngày đùa bỡn con gái nhà lành, thậm chí cưỡng bức dân phụ, đã không để ý đến thân phận mình thì thôi đi, đằng này vương phi được chính hoàng thượng tứ hôn cho vương gia, vậy mà hắn còn dám mơ tưởng đến, người như vậy có chết cũng không đáng tiếc.”

Hồng Đậu còn muốn tiếp tục quở trách Hạ Tuần Tri, đột nhiên Trương Tư quỵ xuống đất khóc: “Trương Tư đáng chết, ba lần bảy lượt cô phụ sự kỳ vọng của Vương phi, không mặt mũi nào gặp Vương phi, hôm nay nếu như Vương gia phát sinh chuyện gì không may, không cần Vương phi trách phạt, Trương Tư liền lấy cái chết tạ tội.”

Tương Tư buông thông hai tay, cúi đầu, bộ dáng hối lỗi.

“Tánh mạng của ngươi sao có thể so với Vương gia, nếu Vương gia thật xảy ra chuyện gì, dù ngươi có chết, cũng khó tránh tội.”

Hồng Đậu nghe xong liếc mắt nhìn Tương Tư, rồi nhìn Tịch Nhan, tựa như có chút gì kháng nghị cầu tình trong im lặng.

Tịch Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, xoay người đi vào, đến cửa Ý Thúy Lâu thì ngừng lại nói: “Các ngươi cùng ta vào trong.”

Nơi trắng hoa, long xà hỗn tạp, những chỗ như thế này, nhất tiến đầu kim cũng không phải là nói chơi, nếu muốn đứng vững ở nước Lưu Ly, làm sao có thể bỏ qua ngành nghề dễ kiếm được tiền này, Hồng Đậu đi theo bên người nàng, đương nhiên cũng được tối luyện không ít, hôm nay vừa vận khảo nghiệm, về phần Tương Tư, coi như là nghiêm phạt.

Tương Tư nghe thấy Tịch Nhan phân phó, do dự trong chốc lát, lập tức ngừng đầu, sắc mặt còn tái nhợt hơn vừa rồi nhiều, môi run run, cuối cùng cũng nói: “vâng”, đứng dậy theo sau lưng Tịch Nhan, cước bộ hờn nhược, đôi mắt dịu dàng kia giờ ngập trong nỗi hoảng sợ.

Lúc này, vừa qua chính Ngọ không bao lâu, các cô nương trong lầu bận rộn suốt một đêm, hiện còn đang nghỉ ngơi, một vài người vừa thức dậy, đứng tựa lan can, quần áo mát mẻ, ngực trần lộ ra ngoài, một đôi đôi mắt quyến rũ câu hồn, bộ dáng này, có được mấy nam nhân kháng cự nổi?

Tương Tư cúi đầu, nhìn những cô nương trên lầu kia, ánh mắt không còn sợ hãi như vừa rồi nữa, cả người như phiêu lãng, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Hồng Đậu thì ngược lại, nàng ta tuyệt không sợ hãi, đôi mắt nhìn chăm chăm những cô nương trên lầu kia, tiến đến trước mặt Tịch Nhan: “Vương phi, những thứ này đều là dong chi tục phẩm, dung mạo sao xinh đẹp bằng người, cho dù có coi hết ra đứng trước mặt Vương gia, Vương gia cũng sẽ không liếc mắt đến.”

Tịch Nhan nhẹ nhàng ừ một tiếng, hai mắt đảo qua thật nhanh qua những cô nương trên hành lang kia, trái lại nàng không nghĩ nơi này nóng đến vậy, trên người các nàng chỉ mặc áo lụa mỏng trong suốt, buộc một dây lưng, nhẹ nhàng uốn éo, hai vú lác lư, khe rãnh thật sâu, vài người tựa lại cùng một chỗ trò chuyện, cũng có người nhàm chán ngồi cắn hạt dưa.

Những người này thấy nhóm người của Tịch Nhan bước vào, đầu tiên là giật mình, sau đó cười hihi ra tiếng: “Chà nhẽ ta hoa mắt rồi, giữa ban ngày lại có người xông tới Ý Thúy Lâu.”

Những người khác nghe thấy vậy, cũng cười ra tiếng, chỉ vào Tịch Nhan đang ở dưới lầu nói: “Còn là nữ tử nữa chứ, đừng nói là tướng công ra ngoài ăn phở, nên đến đây bắt gian nha.”

Tịch Nhan cũng phớt lờ các nàng, Hạ Tuần Trì hao hết tâm tư mới khiến nàng tới Ý Thúy Lâu, nhất định sẽ không núp xó không ra, quả nhiên, chẳng mấy chốc, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập lên bậc thang gỗ, bất quá bọn họ cũng làm cho Tịch Nhan bất ngờ, người đến là gã Vương Quyền bị nàng phế bỏ đã lâu rồi không gặp.

“Quân gia, sao lại là ngươi? Vương gia đâu? Ngươi đem vương gia giấu ở đâu?”

Hồng Đậu thấy là Vương Quyền, hàm hàm lao đến trước mặt hắn, chỉ vào mũi hắn chất vấn, hận không thể tiến lên đâm vào mặt hắn mấy cái.

Sau một thời gian không gặp, bản tính tự cho là đúng của Vương Quyền đã sửa đổi không ít, bị Hồng Đậu chỉ trích, hắn chỉ âm hiểm cười một chút, liền xoay người, đi tới trước mặt Tịch Nhan: “Vương phi giá lâm, nô tài không nghênh tiếp từ xa, xin Vương phi thứ tội, tha nô tài tội chết, nô tài đã chết nửa người rồi, chỉ còn lại một cái mệnh hèn thôi.”

Lời nói nhỏ nhẹ, lại có chút ẻo ẹo, nam nhân bình thường đâu có phát âm như vậy, cũng chỉ có những thái giám trong cung mới có thể phát ra những âm thanh thế này.

“Vương Quyền, đã lâu không gặp, xem dáng vẻ của ngươi cũng không tệ lắm.”

Tịch Nhan cười: “Sớm biết ngươi sẽ biến thành cái dạng nam không nam nữ không nữ, trước đây ta không nên hao tâm, chỉ phé đi của ngươi.”

Hồng Đậu vừa nghe thấy thế, bỗng thấy có lý nói: “Đúng, trước đây nên trực tiếp đem hắn giết đi, nói như thế nào cũng là nô tài vương phủ của chúng ta, lại có thể cấu kết với người ngoài làm hại chủ tử, quả thực không bằng heo chó, người như thế sống trên đời chỉ lãng phí cơm gạo.”

Vương Quyền cười hắc hắc: “Nô tài chết không có gì đáng tiếc, nghĩ đến đại ân được Vương tha mạng, nên cố giữ chút hơi tàn đến ngày hôm nay, chính là vì báo đáp ân tình của Vương phi.”

Tịch Nhan cười nhạt, xắn tay áo lên, hoàn toàn không thèm để ý tiếng xì xào bàn tán của các cô nương, lòng bàn tay mở ra, nhìn những đường chỉ tay, đưa lên mũi ngửi ngửi, trên tay vẫn còn lưu lại mùi thơm của Tiểu Bạch, mặt bỗng nổi lên huyết khí, tay này, vẫn chưa dính máu mạng nào, còn sạch sẽ như trước.

Hồng Đậu, không biết Tương Tư đang suy tư chuyện gì mà nhìn Tịch Nhan như thế, cũng bất giác trở mắt nhìn nàng, một lát sau, Tịch Nhan hít sâu một hơi, tựa hồ bù ngùi tiếc hận gì đó, buông tay ra, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng khiến người khác có cảm giác máu huyết lộn ngược.

Trên đời này, khiến kẻ đã phạm lỗi với bản thân mình sống không bằng chết tất nhiên sẽ làm cho lòng mình càng thoải mái hơn. Song, chỉ có cái chết mới có thể không mang đến phiền toái không cần thiết cho mình.

“Trùng hợp thật, quân gia của vương phủ, sau đó lại là chó canh của hoàng hậu, sau khi thành thái giám, còn có thể tạo dựng mối quan hệ cùng Ngũ hoàng tử, quả thật là hiếm có.”

Lời kia, tuy là khen, nhưng lại làm cho người nghe bất giác rung mình, nụ cười cực xinh đẹp, nhưng nhìn thấy lại đỏ mặt đầy người, Vương Quyền đột nhiên nghĩ đến cái ngày hân bị phế, nàng ta cũng tùy ý nói như vậy, cũng nở nụ cười tươi như hoa, vậy mà nháy mắt đã bề gãy thẳng nhóc của mình, đến giờ nhớ lại vẫn còn rờn rợn cả người.

“Phiền Vương phi theo nô tài lên trên, Ngũ hoàng tử đang chờ.”

Thái độ Vương Quyền cung kính, đáy mắt lại ẩn giấu âm mưu cùng nụ cười nham hiểm.

“Vậy làm phiền công công dẫn đường.”

Tịch Nhan cũng cười, tận lực gắng giọng 2 chữ công công, ngược đầu, hoàn toàn không để ý đến lời khiêu khích của hắn.

truyện chỉ được đăng tại kaffesua.wordpress.com

nghe nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức Vương Quyền đi trước dẫn đường, Tịch Nhan theo sát phía sau, tiếp đến là Trương Tư cùng Hồng Đậu, mấy người họ cùng lên lầu ba có giá ngàn vàng 1 đêm, vừa bước vào hành lang, đã nghe thấy tiếng cười vui chẳng biết từ gian phòng nào truyền tới, bất quá Tịch Nhan mơ hồ nghe được thanh âm đó là của Ngũ hoàng tử Hạ Tuấn Trì.

Tiếp tục đi vào trong, thanh âm kia cũng càng lúc càng rõ ràng, bước đến gian phòng cuối cùng trên lầu 3, thì Vương Quyền dừng lại, khom người: “Hoàng tử, người đã tới.”

Cũng không chờ Hạ Tuấn Trì phản phó, Vương Quyền đã đẩy cửa ra, căn phòng rất lớn, cửa sổ đang mở, gió từ bên ngoài thổi vào, nhưng vẫn là không thổi được hơi thở đậm mỵ trong phòng, chính giữa còn điểm chút huân hương, nhưng không thể che giấu được mùi đậm mỵ khiến người khác muốn nôn mửa.

Gian phòng bố trí xa hoa, liếc nhìn một lượt, đều là vật phẩm trưng bày có giá trị, không khác gì so với hoàng cung, đây cũng là gian phòng Hạ Tuấn Trì chuyên dụng ở Ý Thủy Lâu, vàng khắc ngọc chạm, có điều chỉ để nhìn chứ không dùng được, giống y như chủ nhân của nó.

Đạp vào mắt khi bước vào căn phòng này là chiếc giường lớn kê sát cửa sổ, hình vuông ngay ngắn, dài rộng chừng 5m, đủ cho 10 người nằm, mà trên giường nhỏ, có dùng màn che màu hồng nhạt, liếc mắt nhìn sang, còn tưởng là phòng của nữ tử, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì nàng không tin đây là phòng của nam nhân, nàng tuyệt đối không thể tin rằng, trên đời còn có nam nhân biến thái như vậy.

Trên giường lớn, Hạ Tuấn Trì chỉ mặc nội sam bộ màu trắng, xiêm y cỡi một nửa, lộ ra lồng ngực trắng nõn, nhưng không trắng như Hạ Thiên Thần hay Tiểu Bạch, dưới da đều là thịt mỡ, yếu ớt, xung quanh hắn là các cô gái xiêm y hỗn loạn, tóc tai rũ rượi, bên tay trái, một nữ tử tựa vào lồng ngực của hắn, đôi tay như gậy đàn treu chọc trên ngực hắn, nữ tử bên tay trái, cầm trái nho đưa vào miệng hắn, mỗi lần nhẹ nhấc tay, lại thấy Hạ Tuấn Trì ngửa đầu, miệng mở ra, cực kỳ hưởng thụ, trên mặt đất, hai nữ tử ngồi chồm hổm hai bên trái phải, không ngừng dấm chân cho hắn, thỉnh thoảng ấn mạnh vào bàn chân là nghe thấy tiếng hắn hít hà, toàn bộ thân thể như bị rút gân, muốn bao nhiêu hên mọn có bao nhiêu hên mọn, mà bên kia, chính là cái tên Lý Kiến Huy lần trước bị Tịch Nhan đánh rụng cả hàm răng, cũng giống như Hạ Tuấn Trì, mỹ nữ vờn quanh bên người, hắn trái ôm phải ấp, phi thường hưởng thụ, chỉ là mỗi khi đắc ý, há miệng cười toe toét, lại lộ ra toàn nướu chứ không có răng, khiến người ta muốn cười mà không dám cười, thật sự không biết mấy nữ tử kia làm sao có thể hầu cận hắn.

Những nữ tử còn lại chỉ cười, một người nhẹ nhàng cạo cạo lên bẹn hắn, trên giường, nằm la liệt các nữ nhân khác, sắc mặt ửng hồng, hai mắt mê ly, vừa nhìn liền biết là đã uống thuốc, toàn bộ quang cảnh, vô cùng dâm dăng.

Những thiếu nữ kia, bất quá chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, da thịt mềm mại, uyển chuyển như linh xà, hơn nữa ánh mắt câu hồn điều luyện với những cú nhấc chân nhấc tay mỗi mọc, Ngũ hoàng tử Hạ Tuấn Trì háo sắc, ở Lưu Ly này không ai không biết, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không phải chỉ là tin đồn, so với hậu cung ba nghìn của hoàng đế lão tử chắc cũng không kém hơn bao nhiêu, những nữ tử kia, đều là thiên kim tiểu thư, bị ràng buộc bởi lễ giáo, luận việc khuê phòng, sao bì được với nữ tử Ý Thủy Lâu.

Cuộc sống này, đối với kẻ háo sắc mà nói, quả thực còn hơn cả thần tiên, cũng khó trách hai người bọn hắn hưởng thụ như vậy, thậm chí ngay cả lời nói của Vương Quyền cũng không nghe được.

“Vương phi.”

“Vương phi.”

Hồng Đậu. Trương Tư nhẹ nhàng kêu một tiếng, đi tới trước mặt Tịch Nhan, hai người một trái một phải đứng trước mặt Tịch Nhan, giữ tay của nàng lại, hai nha đầu đều đỏ mặt, phản ứng cũng khác nhau một trời một vực, Trương Tư che mắt, hận không thể che hết khuôn mặt mình, người run rẩy, cũng không biết chuyện này đối với nàng ta mà nói là việc ô uế đến mức nào, nha hoàn Hồng Đậu kia lại rất khá ái, hơi đỏ mặt, như lại giống như đứa trẻ hiếu kỳ, trừng mắt nhìn người trên giường, thiếu chút nữa chảy nước miếng, hoàn toàn không có chút rụt rè nào phải có ở nữ tử.

Nhưng thật ra mặt Tịch Nhan không đỏ, tim không đập mạnh, sắc mặt không thay đổi, nàng cũng không phải là Mạc Tịch Nhan chân chính, một màn mắt mê như vậy, nàng dù chưa có kinh nghiệm chiến trường, bất quá trên ti vi, trong hiện thực, đã sớm nhìn thấy nhiều rồi, cũng không để cho hắn chiếm được thế thượng phong, hơn nữa vẫn chưa biết được điểm cuối là cái gì, nếu khiến hắn thảm bại xuống gập diêm vương, không biết Ngũ hoàng tử này

có rơi vào kết cục giống như vậy hay chẳng? !

“Ồ bên ngoài chờ.”

Hồng Đậu Tương Tư hai nha đầu đều là người âm ỉ, lại không có tư tưởng vượt mức quy định như nàng, đương nhiên, nàng làm như vậy, cũng không phải là nhân nhượng, chỉ là không muốn để cho hai người đi theo vào phá hủy, nếu có chuyện gì, bên ngoài cũng có người trợ giúp.

Vương Quyền đi vào trước, Hạ Tuấn Trì vẫn chưa lấy lại tinh thần, mãi đến khi Tịch Nhan đi vào, nhưng những nữ nhân kia lại làm như không có chuyện gì, nhìn Tịch Nhan, đáy mắt mang theo đắc ý, giống như là đang lấy le cái gì, đối mặt với sự khiêu khích của những nữ nhân nông cạn này, Tịch Nhan không để ở trong lòng, nghĩ đến ngũ Vương phi còn có cơ thiếp trong ngũ vương phủ mà đến quây phá, chắc là náo nhiệt lắm, đánh mất mặt mũi, các nàng đem nàng trở thành một trong những thành viên đông đảo của ngũ vương phủ.

Dựa theo phân phó của Hạ Tuấn Trì, nếu Tịch Nhan đến, Vương Quyền phải nói cho hắn biết, nhưng Vương Quyền muốn nhìn thấy cảnh Tịch Nhan mất mặt, vẫn chưa lên tiếng, nhưng đợi nửa ngày, Tịch Nhan lại trông như không có chuyện gì, ngược lại hắn lại gấp gáp, nếu như Vương gia biết thất Vương phi đã chờ lâu như vậy, cuối cùng chỉ có mình ném mùi đau khổ.

Đầu tiên Vương Quyền ho khan hai tiếng, sau đó đi tới trước mặt Hạ Tuấn Trì, ngồi xổm bên chân của hắn, nói: “Vương gia, thất Vương phi tới.”

Âm thanh không nhỏ, lại đứng gần như vậy, Hạ Tuấn Trì rốt cuộc cũng nghe thấy, lập tức ngồi thẳng người, nhìn Tịch Nhan đứng cách đó không xa, vẫn một thân áo tơ trắng, lạnh nhạt, môi không điểm mà đỏ, tự tiểu phi tiểu, tóc tai có chút hỗn loạn, nhưng lại toát ra vẻ mỹ cảm không thể nói bằng lời.

Tất cả tâm tình và thần trí của Hạ Tuấn Trì đều ở trên người nàng, bên cạnh Lý Kiến Huy cũng ngồi thẳng người, nhìn thấy Mạc Tịch Nhan, hai người đều là hạng người háo sắc, thiếu chút nữa chảy nước miếng, mỹ sắc mê hoặc người, bộ dáng kia của Lý Kiến Huy, liền biết là đã quên mất việc rưng rưng lần trước rồi.

“Người cầu nô tài kia, thất Vương phi đến, thế nào không thông báo trước một tiếng.”

Hạ Tuấn Trì phục hồi tinh thần lại, quay sang Vương Quyền hung hăng đập một cước, Vương Quyền nào dám tránh, không nhúc nhích, nhận lấy một cước kia, cả người té trên mặt đất.

“Nô tài đáng chết, nô tài biết sai rồi, Vương gia tha mạng.”

truyện chỉ được đăng tại kaffesua.wordpress.com

nghe cảm sao chép dưới mọi hình thức Tịch Nhan cười nhạt nhìn Vương Quyền nằm trên đất, bắt nạt kẻ yếu, chính là nói loại người này, mới vừa rồi hắn ở cửa cũng đã thông báo, nhưng bây giờ ngay cả biện minh cũng không dám.”

“Các người lui xuống trước đi.”

Lý Kiến Huy phát phát tay, ý bảo nữ nhân trong phòng lui ra, mấy nữ tử kia, liếc nhìn Hạ Tuấn Trì, thấy hắn không phản đối, nữ tử vừa đồ kị vừa hận trừng mắt nhìn Tịch Nhan, nói lầm bầm vài tiếng, không cam lòng lui ra.

Hạ Tuấn Trì từ trên giường đứng lên, sửa sang lại y phục của mình, đôi mắt hận không thể dán lên Tịch Nhan: “Từ cô nương xinh đẹp như vậy, lần trước từ biệt trước tuệ xuân phường, ta về cơm không ăn nước không uống nổi, chính là vì muốn gặp lại nàng, hôm nay rốt cuộc cũng được như ý nguyện.”

Hạ Tuấn Trì hai mắt đem theo ái tâm, một phen biểu đạt lòng ái mộ của mình.

“Ngũ hoàng tử có thể nhìn trúng người, là người đã tu luyện mấy đời phúc khí, sao người lại không biết cảm ơn?”

Tịch Nhan nhàn nhạt liếc Lý Kiến Huy, chẳng trách mắt rưng, Hạ Tuấn Trì không sợ mất mặt mà đi chung với hắn, quả nhiên rất biết cách nịnh bợ, đối với kẻ ngu ngốc mà nói đương nhiên rất hữu dụng.

Lúc Tịch Nhan bước vào đã quan sát một lượt căn phòng, căn phòng này tuy lớn, nhưng ngoại trừ giường, chỗ có thể giấu người không nhiều lắm, rất có thể là bị Hạ Minh Húc giấu ở phòng khác.

Tịch Nhan tức giận, biểu tình bình tĩnh trước sau như một, hướng về phía Hạ Minh Húc: “Xin hỏi Vương gia của ta ở chỗ nào?”

“Cũng không biết thẳng góc kia có gì tốt lại có thể khiến mỹ nhân quan tâm như vậy?”

Hạ Tuấn Trì khinh thường lẫn phần nộ, biểu thị rất dữ tợn và đáng ghê tởm: “Bỏ hoàng tử anh tuấn tiêu sái, đáng vẻ đường đường, tướng mạo sánh bằng Phan An, theo bỏ hoàng tử, đảm bảo người ăn uống thanh thoi, quần áo lụa là không thiếu, thẳng góc kia có gì tốt, người hà tất theo hắn chịu khổ?”

Anh tuấn tiêu sái? Đáng vẻ đường đường? tướng mạo sánh bằng Phan An? Nàng làm sao một điểm cũng nhìn không ra, người đàn ông trước mắt này mặc sức thanh sắc, luận về lâu dài, thân thể chắc chắn bị những nữ nhân kia móc sạch, nói không chừng còn phải chết sớm hơn so với thái tử, theo hắn, chẳng phải là thủ mệnh mà sống ư?

Trong lòng Tịch Nhan mặc dù phần nộ khinh thị, trên mặt lại không có nửa điểm gợn sóng, vẫn đáng đáp khiêm tốn: “Tịch Nhan phúc mỏng, sợ rằng cô

phụ ý tốt của Ngũ hoàng tử.”

Hạ Tuấn Trì thấy nàng dáng dấp cung kính căng thẳng, cho là lòng nàng cam nguyện, chỉ là ngoài miệng không tiện nói ra, ngấm lại cũng phải, ai muốn gả cho một kẻ ngu si, cùng sống với kẻ ngu si suốt đời, không khỏi có chút đắc ý, cả người tựa vào thành giường, hai chân duỗi ra, nhắm mắt lại, vẫy vẫy tay với Tịch Nhan: “Ngươi cũng không cần ngại ngần, già vờ rụt rè, kẻ ngu si như Hạ Dạ Bạch làm sao hiểu được cá nước thân mật, Vu sơn mây mưa, chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn là một thân hoàn bích, da thịt như tuyết, như bạch ngọc ngưng trệ, mỹ nhân như ngươi vậy, đặt ở dưới thân phải tiêu hồn đến cỡ nào, mau tới đây để bốn điện hạ nếm mùi vị của ngươi.”

Hạ Tuấn Trì nói xong, cũng tự xoay người, quay sang phía giường trông uốn éo, cũng không ngừng phát ra tiếng kêu, giống như Tịch Nhan đang nằm hầu dưới thân hắn. Động tác kia, muốn có bao nhiêu ác tâm thì có bấy nhiêu ác tâm, quả thực khiến người khác buồn nôn.

Tịch Nhan đứng ở một bên, nghĩ đến bản thân trở thành đối tượng hân hoan ái, nhất thời lửa giận ngút trời, song quyền nắm chặt, người run bần bật.

“Ngũ vương gia nghe không hiểu ý tứ Tịch Nhan sao? Sao? Ý tốt Của ngươi ta vô phúc hưởng thụ, ngươi tìm nữ nhân khác đi, Vương gia của ta có gì tốt ư? ta đây ngược lại muốn hỏi ngươi có gì tốt? Ý vào mình là hoàng tử, cường thường dân nữ, trong phủ một trăm lẻ tám danh cơ thiếp còn chưa đủ, cả ngày đến Ý Thúy Lâu tìm mua vui, Vương gia của ta tuy rằng không có quyền không có thế, không thể cho ta những ngày tươi đẹp hô phong hoán vũ, bất quá cả ngày cơm rau dưa cũng tốt hơn so với việc phải cùng một đám nữ nhân tranh thủ tình cảm nhé.”

Ăn sung mặc sướng, nàng đòi trước, cái có thể ăn hay không thể ăn, thức ăn ngon hay không ngon, còn có cái gì chưa ăn qua, ngày tháng ngọc trong vầng son không phải là không có, nàng đã sớm chán ghét, về phần hô phong hoán vũ, nếu là nàng muốn, cần gì phải dựa vào nam nhân?

“Ngươi nữ nhân này...”

Tịch Nhan thấy Lý Kiến Huy mở miệng, ngăn lời hắn, cười nói: “Ngũ hoàng tử có thể nhìn trúng, là đã tu luyện mấy đời phúc khí, sao ta không biết cảm ơn, phải không?”

Lý Kiến Huy gật đầu: “Nếu ngươi đã biết sao vẫn còn...”

“Ý của ngươi là ta nên khấu tạ ân đức hắn sao, sau đó dập đầu tạ ân? Cảm tạ hắn có mấy trăm mỹ nhân mà vẫn coi trọng ta? Nhưng mới vừa rồi Tịch Nhan điều không phải cũng nói rồi sao? Tịch Nhan phúc mỏng, không chịu nổi ân này.”

“Nếu ngươi không thích, ta đem toàn bộ các nàng đuổi ra khỏi vương phủ, nếu như ngươi không muốn làm thê thiếp, ta liền hưu Vương phi, cho ngươi chủ gia, hơn nữa sau này không bao giờ tới Ý Thúy Lâu nữa.”

Tịch Nhan nghe vậy, suốt nửa cười ra tiếng, Hạ Tuấn Trì này chẳng lẽ là giết người không thành nên điên rồi ư? hắn tưởng hắn là ai? Vương phi là có thể tùy tiện loạn hưu sao? hắn tưởng khắp nước Lưu Ly này đều là do hắn làm chủ, muốn làm gì thì làm ư?

“Vương gia.”

Lý Kiến Vĩ khò sở gọi, ngũ Vương phi chính là muội muội của hắn, mấy năm qua, Vương gia ăn chơi đàng điếm, nàng không một lời trách cứ, còn che đậy giúp hắn, cũng không phạm phải tội gì, sao có thể nói hưu là hưu, vậy mặt mũi Lý phủ của hắn để vào đâu?

“Một trăm lẻ tám nữ nhân đều cho ngươi.”

Lý Kiến Huy vừa nghe, hai mắt nhất thời sáng rực, nhìn ánh mắt của Hạ Tuấn Trì, giống như là chó được xương, muốn có bao nhiêu thân thiết thì có bấy nhiêu thân thiết, kích động tột cùng.

“Giờ ngươi hầu hạ ta được chưa?”

Hạ Tuấn Trì tỏ vẻ ban phát, như là có thể hầu hạ hắn là việc hiển nhiên.

“Ngươi nhìn trúng ta chẳng qua là vì khuôn mặt đẹp của ta, ngươi vì ta mà vứt bỏ một trăm lẻ tám mỹ nhân, lại còn quyết định sau này không đến Ý Thúy Lâu, nếu tương lai có một ngày ta già xấu xí, ai biết lúc đó ta cũng bị vứt bỏ như một trăm lẻ tám mỹ nhân hôm nay? Thê của bằng hữu là không thể dụng, huống chi người kia còn là đệ đệ của ngươi, ta Mạc Tịch Nhan mới không muốn cùng với hạng người ngay cả súc sinh cũng không bằng mà phát sinh bất cứ quan hệ nào, ngươi bây giờ được sủng ái, bất quá là ý vào Lan Phi được sủng ái, ngươi vẫn còn chưa biết ngày hôm nay ta gặp ai nhé, ta có giao hữu với quốc sư, đừng nói là Lan Phi, cho dù là hoàng thượng gặp quốc sư cũng phải khách khí, nếu ta đem chuyện hôm nay nói cho quốc sư, thân là bằng hữu, ngươi cho là hắn sẽ thế nào?”

Quốc sư? Vương Quyền? Lý Kiến Huy nhìn Tịch Nhan, không thể tin được nàng lại có quan hệ thân thiết với quốc sư cao cao tại thượng kia, bất quá hai người đều là hạng người háo sắc, tự nhiên cũng coi quốc sư đồng dạng với mình, mỹ nhân như vậy, cho dù có là tiên nhân, cũng không thể không động tâm.

Hạ Tuấn Trì sừng sốt chỉ chốc lát, biểu tình có chút do dự, bất quá đối với một kẻ bất tài hoang dâm vô độ, hao tổn tâm cơ, làm sao chịu được cảnh người đã vào tay mà còn hụt.

Hạ Tuấn Trì mở mắt mở mắt,, từ trên giường nhảy dựng lên, đi tới trước mặt Tịch Nhan: “Chim khôn chọn cây lành mà đậu, người tài phải biết chọn chủ, ngươi gả cho tứ ca không được, ngược lại thành Vương phi của phế vật kia, thân phận như hiện tại, ngoại trừ ta còn ai vào đây muốn ngươi? Người thường đi chỗ cao nước hướng chỗ thấp, thiên kim đại tiểu thư như ngươi vậy, không quen cuộc sống khổ, nên câu dẫn ta, ngươi nghĩ thời gian qua đi,

mọi người sẽ tin tưởng ai? Coi như là người quen biết quốc sư thì thế nào, như người vậy chính là nữ nhân mê thích hư vinh, thủy tính dương hoa, xem đến lúc quốc sư có thể ra mặt giúp người không?”

“Đúng, đến lúc đó mọi người chắc chắn sẽ không tin tưởng nữ nhân lăng lợ dâm đẳng như người.”

Bây giờ, Lý Kiến Huy ước gì Hạ Tuấn Tri hừ muội muội của hắn, nạp Tịch Nhan làm phi, một trăm lẻ tám nữ nhân, mặc dù so ra kém Mạc Tịch Nhan, nhưng cũng là hàng thượng đẳng.

Ngũ hoàng tử này, quả nhiên là sắc dâm trời sinh, đồ bất tài đầu chữ đầy rom vì muốn chiếm tiện nghi của Mạc Tịch Nhan lại có thể xoay chuyển đầu óc nhanh như vậy, đây cũng thật là kỳ tích.

Phế vật? Hai tròng mắt Tịch Nhan suýt nữa phun ra lửa, Tiểu Bạch của nàng, mặc dù là phế vật, cũng chỉ có nàng được phép nói như vậy, không ai có quyền chỉ trích, Tịch Nhan cúi đầu, con người ngưng trụ, cả người sát khí trút ra.

“Huống chi phế vật kia còn đang trên tay ta, người dám bỏ đi sao? Người như vậy, do dù sống cũng làm mất mặt hoàng gia, còn không bằng chết đi, coi như là ta giết hắn, phụ hoàng cùng lắm quở trách vài câu, sẽ không làm gì với ta?”

Tịch Nhan hai ta nắm chặt, móng tay thật dài đâm vào da thịt, máu tươi chảy ra, hờ dờ không ăn thịt con, giết hắn cũng chỉ bị chửi vài câu sao?

“Ta muốn gặp Vương gia.”

Bỗng nhiên Tịch Nhan ngẩng đầu, Hạ Tuấn Tri chỉ cảm thấy có một trận hắc phong thổi qua, cả người như bị ném vào trong động tối sâu thăm thẳm, bốn phía hắc động đều là băng, hắn nhìn không được rừng mình, lòng sinh ra cảm giác sợ hãi, lùi về sau mấy bước theo bản năng.

Hạ Tuấn Tri sợ đến té ngồi ở trên giường nhìn Tịch Nhan, thân hình nàng hoàn mỹ như điêu khắc, tuyệt sắc dung nhan, mỹ lệ động nhân, đôi mắt kia mặc dù không có mị ý như những nữ nhân ở Ý Thủy Lâu, lại có khả năng đoạt hồn xả phách, trong lúc nhất thời sắc tâm nổi lên.

“Muốn gặp phế vật kia cũng được, trước hết để cho ném thử nàng một chút, bằng không người vĩnh viễn không còn nhìn thấy thẳng ngực đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phản Kích

“Muốn gặp phế vật kia cũng được, trước hết để cho ném thử hương vị của người một chút, bằng không người vĩnh viễn đừng mong gặp lại kẻ ngực kia.”

Hạ Tuấn Tri quyết môi, nhắm nửa con mắt, hết sức hưởng thụ, gương mặt đó tuy nói lớn lên không xấu, nhưng theo Tịch Nhan mà nói mặt hất rất đáng ghét, và chẳng khác gì đầu heo.

Lấy chồng theo chồng gả cho chó thì theo chó, Hạ Tuấn Tri nguyên tưởng rằng Tịch Nhan muốn gặp Hạ Dạ Bạch chắc chắn tiến lên hôn hắn, nhưng đợi nửa ngày, vẫn không thấy Tịch Nhan có phản ứng gì, như thế nửa ngày, vẫn chưa thể chiếm được nửa điểm tiện nghi, không khỏi buồn bực, mắt tròn trũng, tức giận chỉ về Tịch Nhan đang đứng bất động tại chỗ kia, hét to: “Ta lệnh cho người chủ động hôn ta, nếu không, đừng trách ta không niệm tình thủ túc.”

“Tình thủ túc?”

Tịch Nhan nhìn chằm chằm Hạ Tuấn Tri đang nổi giận đùng đùng, như là nghe được chuyện gì thú vị, che miệng, cười to lên.

“Người cười cái gì?”

Hạ Tuấn Tri không hiểu ra sao cả, thấy nàng hầu như không để ý gì đến lời nói của mình, không khỏi càng thêm buồn bực.

“Đúng vậy, người đang cười cái gì, còn không qua đây hầu hạ Ngũ gia.”

Lý Kiến Huy cũng từ trên giường đứng lên, đi tới trước mặt Hạ Tuấn Tri, cáo mượn oai hùm.

Tịch Nhan thu lại tiếng cười, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên, đôi mắt kia, lạnh lùng, không có nửa phần tiểu ý.

“Thấy mặc cười thì cười, Ngũ hoàng tử không thấy mặc cười sao? luôn miệng nhắc đến 2 chữ phế vật, trăm phương nghìn kế muốn chiếm Vương phi của đệ đệ mình, đây là tình thủ túc mà người nói sao? Ngũ hoàng tử mỗi ngày trái ôm phải áp, ăn sơn trân hải vị, mỹ vị quý và lạ, mặc toàn gấm vóc lụa là, nhưng Vương gia của ta thì sao? Vốn dĩ bổng lộc không nhiều nhưng ngày ngày phải nuôi đám cầu nô tài vong ân phụ nghĩa, hết ăn lại nằm, mỗi ngày

phải ăn canh bạc com lạt, chỉ có chút rau xanh củ cải, mặc xiêm y vải thô, cả ngày bị hạ nhân chửi rủa, dân chúng bình thường, thậm chí là khát cái đến ức hiếp, thân là ca ca mà nay nhớ đến tình nghĩa thù tấu, người trước nay luôn sống cuộc sống sống mơ mơ màng màng như chốn thần tiên, giờ lại quan tâm tới sống chết của hân?”

Tịch Nhan nhục nhã một phen, hiển nhiên Hạ Tuấn Tri nghe hiểu được, không khỏi thẹn quá thành giận: “Người nữ nhân này, ta khuyên can mãi, người đừng được đăng chân lên đăng đầu.”

Tịch Nhan thu lại nụ cười, sắc mặt không thay đổi, chân mày nhăn lại, chuyển biến bất chợt này, càng lộ vẻ âm trầm

“Ngũ hoàng tử và quốc sư, thái tử đều là quý nhân, trí nhớ quả thực không tốt, ta nhắc lại một lần nữa, bất luận kẻ nào cũng đừng mong lấy tính mệnh Vương gia ra uy hiếp, đối với Tịch Nhan mà nói đều vô dụng, nếu Tịch Nhan xảy ra chuyện gì không may, trên đời này không có người nào có thể bảo hộ chu toàn cho Vương gia. Hân đường đường là Vương gia, ta làm sao nhân tâm để hân một mình trên đời này chịu khổ? Nếu bởi vì cứu Vương gia ủy thác cho người khác, ai biết ngày khác sẽ không phát sinh chuyện như hôm nay. Vương gia nếu biết, làm sao chịu nổi? Vương gia của ta mặc dù ngốc, lại có một tấm lòng chân thành hiền lành, thân tàn hoa bại liễu thì còn mặt mũi nào tiếp tục ở bên cạnh hầu hạ hân? Nếu Vương gia rời đi, cho dù là người, ta cũng muốn đem người hại hân ra thiên đao vạn quả, cho dù phải xuống hoàng tuyền, ta nhất định đi theo.”

Từng chữ thốt ra rất kiên định, như ngày ấy, không có bất kỳ dao động nào, đôi mắt chân thành, tất cả đều là lời tâm huyết của nàng.

Hạ Tuấn Tri vừa nghe, sắc mặt khó coi: “Người toàn nói những lời quang minh chính đại, người cũng không phải một người mù, sao phải để ý kẻ ngốc ấy làm gì, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, hân chẳng qua chỉ là cái phế vật, nếu như người không đồng ý, ta lập tức sai Vương Quyền chặt tay hân, xem người còn dám ngỗ nghịch với ta hay không?”

Chặt tay hân? Tịch Nhan vừa nghe, mày nhăn lại, hé môi cười, khuôn mặt tuyệt mỹ quang hoa vạn trượng, rõ ràng thực cốt tiêu hồn, người có thể thấy được không khỏi sinh ra hân ý, thanh thân dễ chịu, nụ cười kia nên hình dung như thế nào? Băng lãnh như sắt, không một tia ấm áp, giống như là thanh đao sắc bén.

“Ta ghét nhất bị người khác uy hiếp.”

Nàng càng không tiếp nhận sự uy hiếp của người khác.

Hạ Tuấn Tri thấy nàng như vậy, lại càng hoảng sợ, thân thể lui về phía sau, ngã xuống giường, kéo Lý Kiến Huy che ở trước người của hân, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng Mạc Tịch Nhan: “Người đâu, bắt nữ nhân không biết trời cao đất dày này lại cho ta.”

Hạ Tuấn Tri vừa mới dứt lời, liền có chừng đại hân cao chừng 5 thước bước ra từ phía sau giường, cước bộ mười mấy người đều đặn, mỗi một bước đi, khiến cả căn phòng chao nghiêng như động đất, những người này trước tiên đứng thành một hàng, đem Hạ Tuấn Tri bảo hộ phía sau, chờ nghe Hạ Tuấn Tri mệnh lệnh, nhất tề rống lớn một tiếng, rõ ràng có thể cảm giác phía sau giường lớn lay động rất nhẹ, hướng về phía Tịch Nhan xuất chiêu.

Mấy gã này, da ngăm đen, bắp thịt rắn chắc, so với Tịch Nhan không biết vạm vỡ hơn gấp bao nhiêu lần, nếu người khác nhìn thấy màn này, chắc chắn mở to mắt thất thần, luôn miệng cầu xin tha thứ, nhưng Tịch Nhan vẫn lạnh lùng cười, biểu tình không chút thay đổi chứ đừng nói đến hai chữ sợ hãi.

“Bây giờ người đối ý vẫn còn kịp.”

Hạ Tuấn Tri đứng ở trên giường, thấy Tịch Nhan bị một đám giai đình vây bắt, ngẩn đầu, dáng người cao cao tại thượng thi ân, ai nhìn thấy cũng không thoải mái.

“Nếu muốn chết, ta làm sao ngăn cản.”

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, hơi thở trong nháy mắt biến đổi, một khắc trước còn là một tiểu thư khuê các dịu dàng, biết tri thức lễ nghĩa, giờ khác này, lại trở thành ác ma tới từ địa ngục, cặp mắt kia, trống rỗng chết lặng, phảng phất như mọi vật trên thế gian này đều không thể tan vào, giống như là cỗ máy giết người, bên ngoài mây đen bao phủ, trong phòng này rõ ràng là cung vàng điện ngọc, còn đặt ấm lò, nhưng nàng lại bị tầng tầng hắc khí bao phủ.

Chỉ thấy một đoàn hắc khí di động rất nhanh, nhanh như thiểm điện, chỉ nghe bịch một tiếng, “bộp, bộp, bình” 1 loạt âm thanh nối đuôi nhau nổi lên, mảnh vụn rải đầy đất, chiếc bàn làm từ gỗ tử đàn bay bổng giữa không trung, Tịch Nhan bay lên không, linh hoạt như chim yến, đầu ngón chân dẫm nát chân bàn đang bay bổng, một đám giai đình tròn trĩnh mất, Tịch Nhan lạnh lùng cười, tự cao tự đại, hai chân ấn đầu đao kiếm sắc bén, mọi người chỉ cảm thấy có một trận gió xoáy từ trước người thổi qua, trước ngực như bị cắt đứt, đạo thân ảnh kia như gió lốc cuốn tới, kỳ thế cường đại, không người nào có thể ngăn cản.

Chỉ nghe liên tục vài tiếng kéo xé, xiêm y trên người mười mấy tráng đinh bị rách vài vết, tứ phân ngũ liệt, rơi trên mặt đất, trên bộ ngực ngăm đen rần rần, máu tươi chảy xuôi, mà trong nẩy người đó, cổ xiêu xiêu vẹo vẹo, mặt cũng mơ hồ có một vài vết thương, té trên mặt đất, hấp hối.

Lý Kiến Huy nhìn Tịch Nhan cả người đầy sát khí, sắc mặt trắng bệch, lần trước nàng trong nháy mắt đánh rớt răng của mình, hân tức giận bất bình, muốn mượn cơ hội trả thù, hiện tại xem ra, lúc đó nàng vẫn còn lưu tình, cái gì là nữ nhân, rõ ràng chính là ma quỷ, lãnh huyết ma quỷ.

Hạ Tuấn Tri thấy vậy, co rúm người núp ở sau lưng Lý Kiến Huy, sợ đến mức run bần bật, may là như vậy, hân vẫn còn mạnh miệng, không chịu buông tha, như Hạ Dạ Bạch thích châm ngòi thổi gió mà nói đơn giản là chỉ có hơn chứ không kém.

“Nếu ai bắt được nàng ta, phần thưởng hoàng kim ngàn lượng.”

Hắn đứng ở trên giường, chỉ vào Tịch Nhan, dù vậy hắn vẫn không quên bản tính dâm đãng, mỹ nhân như vậy mới là mỹ nhân, khi dịu dàng như khuê nữ cảnh vàng, mang vẻ đẹp tiểu thư khuê các, nhưng với bộ dáng của nàng hiện giờ, cả người sát khí, cũng không thể che giấu dáng vẻ xuất trần thoát tục của nàng, có thể đặt nữ nhân hung ác như vậy dưới thân, không biết là tư vị cỡ nào.

Ngàn lượng hoàng kim, có thể xây cả tòa nhà, cưới được mấy phòng thê thiếp, mua ruộng tốt, thoát khỏi thân phận tù binh, còn có thể sống vô tư suốt đời, những tráng đinh này đều là tù binh dân tộc Hung nô, bình thường bị áp bức chà đạp, cuộc sống còn thua cả heo chó trong nhà, tuy vừa rồi có vài tên đã chết nhưng cơ hội như vậy, ai lại không thử đánh cược.

Mới vừa rồi có chút tham sống cộng với nỗi khiếp đảm mà chùn bước, giờ đây ai ai cũng như được tiếp thêm khí lực, hai tay chống nạnh, cổ sức dậm chân, toàn bộ Ý Thụy Lâu đều rung động, khí thế như chẻ tre xông về phía Tịch Nhan.

Tịch Nhan đứng im tại chỗ, nhắm mắt lại, không nhúc nhích, trong mắt Hạ Tuấn Trì này không khác gì tìm chết, hắn thu hồi cơn sợ vừa rồi, đẩy Lý Kiến Huy ra: “Tuyệt đối không được làm nằng ta bị thương.”

Bên trong tiết khố, lắc lư lay động, kết hợp với động tác kia, quả thực hèn mọn đến cực điểm, bất kham không chịu được.

“Vương Quyền, đi chặt tay của tên phế vật kia.”

“Hừ, vừa ngu ngốc, vừa phế vật, ta xem ngươi làm sao thích, ta cho ngươi mở rộng tầm mắt.”

Nói xong, cũng không kìm nén được niềm vui sướng, hai tay chống nạnh đắc ý cười to, mà Lý Kiến Huy đứng bên cạnh cũng học theo dáng điệu của Hạ Tuấn Trì, cuồng tiếu không ngớt.

Tịch Nhan nghe vậy, mở mắt, cảm lấy một chân bàn tử đàn, gắng sức nhảy, dẫm nát một bên vai của tên tráng đinh, thân thể ngửa ra sau, nhắm ngay Vương Quyền đang ở ngoài cửa chính, dùng sức ném cái bàn bay sang đó, vừa vịn nện thẳng vào lưng Vương Quyền.

Bàn kia là từ gỗ tử đàn thượng hạng, vừa đặc ruột, nặng trĩu, nện vào lưng, với thể lực vừa rồi của Tịch Nhan rõ ràng là bất lợi, Vương Quyền tuy biết Tịch Nhan hung ác lợi hại, cũng không ngờ tới nàng lại ném chiếc bàn về phía mình, có thể thấy được hậu quả ngay tức khắc, Vương Quyền hét thảm một tiếng, toàn bộ thân thể nằm úp sấp, sắc mặt trắng bệch, giống như chó ngã gục xuống đất.

Cửa phòng đang đóng, Trương Tư Hồng Đậu đứng ở ngoài cửa đi qua đi lại, Tịch Nhan tiến vào lâu như vậy vẫn chưa có tin tức, cả hai đều lo lắng không thôi, bản thân lại không có chút võ lạt lưng, lòng hiểu rõ nếu vọt vào cũng không thể trợ giúp được gì, tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, có thể so với con kiến trên chảo nóng, vẫn kìm nén chờ đợi bên ngoài.

Cho đến khi trong phòng truyền ra mấy tiếng đánh nhau “bình bình bốp bốp”, tuy rằng bản tính Trương Tư cẩn thận, nhưng đầu thế ngây ngô được, cũng không nhìn Hồng Đậu, đẩy cửa vọt vào, quát to một tiếng: “Vương phi, chúng ta tới rồi.”

Trải qua nhiều việc như vậy, Hồng Đậu có lòng tin mãnh liệt đối với Tịch Nhan, vốn dĩ không định đi vào, cũng muốn cản Trương Tư, chẳng qua không kịp, thấy Trương Tư đi vào, cũng đi vào theo.

Cả người Vương Quyền té nhào về phía trước, trùng hợp ngay lúc Trương Tư đẩy cửa đi vào, Vương Quyền bay thẳng về phía cửa, lập tức đầu rơi máu chảy, Vương Quyền kêu thảm, đau choáng váng mặt mày, ôm đầu, thân thể theo bản năng nghiêng về trước, Hồng Đậu theo Trương Tư nhảy vào, nha đầu kia vốn hay hấp tấp, thường ngày vốn hoạt bát, khí lực hơn Trương Tư chẳng biết bao nhiêu, hơn nữa Trương Tư dùng lực đẩy rất mạnh, khiến thân thể Vương Quyền như lá rụng bay ra ngoài, Tịch Nhan thấy thế, khỏe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn khát máu, bay bổng lên, đá vào thân thể Vương Quyền, Vương Quyền trùng mắt, nhìn bản thân đang bay vào chân Tịch Nhan, sợ đến quên cả hét, chỉ nghe bịch một tiếng, cả người Vương Quyền rơi thẳng vào kệ bày trí đồ cổ, vật phẩm vàng ngọc rơi đầy trên đất, rớt đầy trên người hắn, ngay sau đó, cái giá lắc lư vài cái, thuận tiện vàng ngọc vô giá cũng rơi xuống mặt hắn. Báu vật rớt như mưa, những người mới vừa rồi còn đang lâm bầm giờ đã thương tích đầy mình, mặt mày tái mét, không còn thốt ra được lời nào.

Thấy một loạt sự việc liên tiếp diễn ra, Hạ Tuấn Trì bận tít tít, nhìn Tịch Nhan giống như là gặp quý, vừa thương vừa sợ, Lý Kiến Huy sợ đến cả người run run, chỉ vào Mạc Tịch Nhan: “Mau, bắt nữ nhân này lại cho ta.”

Còn sót lại mấy tay tráng đinh cũng đang hoảng sợ, nghe thấy Lý Kiến Huy run run âm thanh mới hồi phục tinh thần lại, giờ quả đám nhào tới.

“Tiểu thư cẩn thận.”

Trương Tư kêu lên, vừa muốn tiến lên, đã bị Hồng Đậu phía sau kéo về: “Vương phi ứng phó được.”

Mỗi chữ mỗi câu, là sự tin tưởng thành tín nhất.

Trương Tư và Hồng Đậu thấy thấy một đám tráng đinh lao về phía Tịch Nhan, vội vàng vọt tới, Tịch Nhan cũng cũng không ra tay ngăn cản, đầu ngón chân chìa xuống đất không nhúc nhích, như là chờ bọn hắn tự tìm đường chết.

Trước tiên, khi tay tên tráng đinh gần chạm mặt của Tịch Nhan, hùng hổ, như là một trận gió mát, thổi bay sợi tóc bên thái dương Tịch Nhan, thân thể Tịch Nhan ngửa ra sau, lui về phía sau hai bước, cùng lúc đó, vươn tay phải của mình ra, nắm chặt thành quyền, như chạm vào nhau, tính toán lấy đá chọi với đá.

“Tiểu thư.”

“Tiểu thư.”

Hồng Đậu Tương Tư hoảng sợ, khí lực tiểu thư tuy lớn, nhưng tráng đinh này cũng đều là từ dân tộc Hung nô bị bắt làm tù binh, lực lớn như trâu, sao tiểu thư có thể cùng bọn chúng cứng đối cứng chứ, mất trùng lớn, quên mất hô hấp.

Hai quyền chạm nhau, một đỏ một đen, một lớn một nhỏ, hình thành đối lập rõ ràng, nhưng kết quả lại làm cho mọi người kinh sợ, thân cường lực kiện, thể trọng gấp bốn lần Tịch Nhan thờ hồn hèn, liên tục lui về phía sau mấy bước, mà thân hình nữ tử xinh xắn lạnh lợi không nhúc nhích, hơi thở không hề thay đổi chút nào, hai tay ôm lấy bắp chân, cả người hợp thành một đoàn, như quả cầu giữa không trung, hung hăng đá một cước ngay ngực người kia, thân thể tráng đinh kia thối lui rất nhanh, thân thể Tịch Nhan treo ở giữa không trung, kéo tay hắn, chỉ nghe răng rắc vài tiếng giòn tan, tay phải người kia không thể nhắc nổi nữa, quả đấm nhắm thẳng yếu hèn hèn, tay kia cực kỳ xinh đẹp, vừa trắng vừa tinh tế, vừa sạch sẽ, thoáng nhìn liền biết là tay của thiên kim đại tiểu thư chưa từng làm bất cứ việc nặng gì, cái tay kia chỉ nhẹ nhàng lắc một cái, một động tác rất nhỏ, cũng rất đẹp, như là đang khảy đàn, người thậm chí không cảm giác được sức lực của nàng, tráng đinh nặng chừng trăm kí lô đột nhiên mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nhìn Tịch Nhan, đầu lưỡi đưa dài, cái tay kia liền bị máu tươi nhuộm đỏ, trong tuyết hoa mai, xinh đẹp đến khó tin, làm cho lòng của người ta cũng theo đó run lên.

Những tráng đinh này, chẳng qua là ý vào tướng tá to lớn của bản thân, có vài phần cậy mạnh, nhưng bọn họ lại không biết, Tịch Nhan bây giờ đã không còn là Tịch Nhan tay trái gà không chặt trước đây nữa, bởi vì được bồi dưỡng bằng nhiều loại thực vật, về sau đã có được thần lực.

Nhìn thấy quang cảnh xảy ra trước mắt, dù bọn họ trước đó không biết sợ gì cũng hoang mang thối chí, chết đối với bọn hắn mà nói chẳng đáng sợ, nhưng nếu người thấy một nữ tử sát nhân mắt lạnh, giết người mặt không biến sắc, nhìn đồng bọn của mình chết trên tay nàng, thì người còn can đảm liều mạng xông đến nữa hay không? Thời khắc này, người phạm làm sao dám nhìn thẳng vào ma quỷ.

Tịch Nhan nhìn tay đã nhuộm một mảnh đỏ tươi của máu, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười quý dị, đẹp đến cực điểm, tàn nhẫn đến cực điểm, khát máu đến cực điểm, mây lập tức nhàn lại, đáng đáp chán ghét, chợt đem người nọ đập đổ té trên mặt đất, nhìn thoáng qua chung quanh, cuối cùng đi tới bên bệ cửa sổ, lấy rèm cửa sổ ra sức chùi cô tay, mà người nọ nằm trên đất, mặc dù đã chết, mắt trừng to như trước, tràn đầy sợ hãi và thống khổ.

Cho đến khi cánh tay trắng tinh khiết kia không còn nhìn thấy vết tích của máu, trên mặt Tịch Nhan lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, giống như trẻ con vui sướng khi được quà, giống như tia nắng giữa trời mây, như vàng thái dương tỏa ra những ánh sáng rực rỡ, ai sẽ nghĩ rằng một nữ tử có nụ cười như ánh sáng mặt trời này lại là ác ma sát nhân mới vừa rồi?!

Tịch Nhan lật đi lật lại bàn tay vừa dính máu lúc nãy trước mặt, nhìn nhìn, cảm thấy hài lòng mới buông xuống, mấy tay tráng đinh vừa rồi thấy nàng tới gần, về mặt tro tàn, đều dón dập nhường đường.

“Người... người... muốn thế nào?”

Hạ Tuấn Tri hoảng sợ liên tục thối lui trên giường, nuốt từng ngụm nước bọt, Lý Kiến Huy muốn chạy trốn, lại bị hắn nắm kéo trở về, muốn chạy cũng chạy không thoát: “Đừng quên, Vương gia nhà người còn đang trên tay ta.”

“Ta muốn gặp Vương gia của ta.”

Chẳng phải thương lượng, càng chẳng phải thỉnh cầu, mà là mệnh lệnh đánh thép lẫn cứng rắn, không cho phép dây dưa gì.

Hạ Tuấn Tri càng thêm hoảng sợ, co rúm lại, thấp thòm bất an, nhưng đôi mắt như hạch đào kia đăm đăm nhìn khuôn mặt Tịch Nhan không sao dứt ra được, tinh mâu như nước, còn chói mắt hơn cả mặt trời, khi nàng khẽ mỉm cười, xuất trần thoát tục, hơn nữa dáng vẻ hung tàn vừa rồi của nàng cũng rất có phong tình, lần đầu tiên bản thân xem trọng lại là một cô gái như vậy, nếu gã cho tên Hạ Thiên Thần chết tiết kia, thì hắn không có lời nào để nói, đảng này phụ hoàng lại tìm đủ mọi cách đem nàng dâng cho thẳng ngốc Hạ Dạ Bạch, chắc là mắt hắn bị mù mới đưa một đóa hoa lài cắm vào bãi phân trâu bán thiu như vậy.

Mỹ nhân như vậy, thế gian khó tìm ra được người thứ 2, cho dù cộng tất cả một trăm lẻ tám cơ thiếp trong vương phủ, vẫn còn kém nụ cười của nàng, tuyệt sắc như thế, bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau muốn hôn dung mạo thiên tiên kia, sợ là khó như lên trời.

“Muốn gặp phé vật kia có thể, trước tiên hôn ta một cái.”

Bất quá lần này hắn nhượng bộ một chút, chỉ chỉ gò má bên phải của mình, làm như không chịu thỏa hiệp tiếp.

“Người là muốn chết phải không?”

Tịch Nhan cười lạnh, lời nói lạnh băng nghiêng răng nghiêng lợi, bản tính Hạ Tuấn Tri háo sắc, hận không thể ngày ngày ngâm mình ở trong con say xác thịt, thu hết mỹ sắc thiên hạ sống mơ mơ màng màng mới tốt, nhưng nàng lại không nghĩ rằng hắn lại hoang đăm vô độ đến mức này, với những thủ đoạn vừa rồi của mình, vẫn không khiến hắn tỉnh ngộ bỏ rơi ý nghĩ chiếm tiện nghi với mình,

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Hạ Tuấn Tri nhìn mê đắm Tịch Nhan, dáng vẻ đương nhiên, dường như chỉ cần chiếm được tiên nghi của nàng thì có chết cũng không đáng tiếc.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu phải không?”

Tịch Nhan cũng không tức giận, cúi đầu nở nụ cười, âm thanh thâm trầm, tới gần Hạ Tuấn Tri, nhìn chăm chăm nửa người dưới của hắn, khiến người

khác cũng phải rùng mình sợ hãi.

“Nếu không dẫn ta đi gặp Vương gia, thì ta sẽ biến người giống như Vương Quyền, ta xem ngươi bị thiến rồi làm sao còn phong lưu?”

Hạ Tuấn Trì vừa nghe, sắc mặt thoáng cái biến thành tái mét, trên trán mồ hôi lạnh toát ra, cúi đầu nhìn từ tôn của mình, thiến? Như vậy sao được? Nếu như thành thái giám, bất nam bất nữ, chẳng khác nào cái xác không hồn, làm gì còn lạc thú? không bằng chết quách đi, hưởng hồ hân cơ thiếp đông đảo, đến bây giờ vẫn chưa có con nối dõi, không phải đoạn tử tuyệt tôn, tuyệt nhất mạch của hân?

“Ngươi dám, ta là hoàng tử, mẫu phi hiện nay là một trong tứ phi của thánh thượng, lại được thánh thượng sủng ái suốt nhiều năm qua, nếu như ngươi dám đụng đến một cọng tóc của ta, ta nhất định sẽ khiến cả nhà ngươi chịu tội.”

Nhiều năm qua, Hạ Tuấn Trì ý vào thân phận của mình làm xằng làm bậy mà chưa từng có ai dám đến ngăn trở, tự cao tự đại, tự cho là trong thiên hạ không người nào dám động đến hân.

“Ngũ hoàng tử, nữ nhân này điên rồi, không việc gì không dám làm.”

Lý Kiến Huy vọt tới trước mặt Hạ Tuấn Trì, nằm lỳ ở trên giường, ôm cánh tay của hân, đau khổ khuyên nhủ: “Chúng ta hay là mang nàng đi gặp Vương gia.”

Nếu ngũ hoàng tử xảy ra chuyện gì, thì cả tướng phủ của hân cũng khó thoát tội, mà tất cả người của Lý phủ cũng phải chôn cùng.

Hạ Tuấn Trì nuốt nước miếng một cái, tựa hồ cũng rất sợ: “Ta dẫn ngươi đi gặp Hạ Dạ Bạch, ngươi phải bảo đảm không thiến ta.”

Hạ Tuấn Trì cúi đầu nhìn của quý mình, cẩn thận che chắn.

Tịch Nhan mỉm môi, nói nhỏ: “Ta tất nhiên sẽ không nuốt lời.”

“cứ định vậy đi, sau khi nhìn thấy Hạ Dạ Bạch, ngươi phải hôn ta một cái.”

Không đợi Tịch Nhan kháng nghị, Hạ Tuấn Trì đã từ trên giường đứng lên, nhảy xuống sàng, xoay người, nói với Tịch Nhan: “Đây là phí ta dẫn ngươi đi gặp hân.”

Hân cười to 2 tiếng, hèn mọn mà lại âm trầm.

Tịch Nhan vỗ tay một cái, đi theo hân, Trương Tư Hồng Đậu liếc mắt nhìn nhau, cũng vội vã đi theo.

Xuyên qua hàng lang, nhóm người đi xuống cầu thang, đi tới một tiểu viện hẻo lánh trong Ý Thúy Lâu, chỗ này thật là quanh quẽ, hoàn toàn tương phản với sự náo nhiệt ở tiền sảnh, chung quanh bừa bộn, dơ dáy, cốc nhái kêu in ỏi, nếu không phải Hạ Tuấn Trì tự mình dẫn đường, Tịch Nhan suýt nữa cho là mình đi lộn chỗ, trong hoàng thành, mà có một nơi còn thua cả bãi rác, vừa dơ bẩn ô uế, mọi thứ nơi đây dường như đều bốc mùi hôi thối, sắp sửa phân hủy.

“Tới rồi, ở trong này.”

Hạ Tuấn Trì dừng lại, chỉ vào căn phòng thấp lè tè nằm khuất ngay phía trước, căn phòng lợp mái tranh, chung quanh tường bong tróc, khác một trời một vực với căn phòng Hạ Tuấn Trì vừa mới dùng, một cái như địa ngục, một cái như trên thiên đường, nơi ở của bản dân vẫn còn hơn cái nơi này, đều là hoàng tử, nhưng đãi ngộ lại khác xa nhau đến mức như vậy.

Tịch Nhan không hề hoài nghi Hạ Tuấn Trì sẽ đem Hạ Dạ Bạch giấu ở chỗ như vậy, người như hân, mặc dù có núi vàng núi bạc, đó cũng là tiêu tốn trên người nữ nhân, làm gì có cái gọi là tình nghĩa huynh đệ, đi theo Thái tử là mưu kế của Lan Phi, người ngu ngốc như thế nếu là không có Lan Phi, đã không biết sớm chết bao nhiêu lần rồi.

Tịch Nhan cũng không nghĩ nhiều, bước nhanh về phía trước, lại bị Hạ Tuấn Trì ngăn cản.

Tịch Nhan trừng hân, cả giận nói: “Tránh ra.”

Hạ Tuấn Trì dựa người vào cửa, có nói gì cũng không nhường đường: “Không phải ngươi nói phế vật Hạ Dạ Bạch kia có một trái tim hết sức chân thành, thiện lương, toàn tâm toàn ý đối đãi ngươi sao? Bên trong có người của ta coi chừng, nếu như hiện tại ngươi dám động thủ, ta lập tức hạ lệnh cho bọn chúng giết hân.”

Tịch Nhan nghe vậy, sắc mặt thay đổi, thâm nghĩ có điểm không thích hợp, liếc mắt nhìn chung quanh, chạy đến bệ cửa sổ, sắc mặt đại biến.

Trương Tư, Đậu Đồ thấy thế, phải chăng Vương gia đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt Tiểu thư sao lại khó coi như vậy? Hai người không hẹn mà cùng chạy đến.

Đập vào mắt, bên trong là một đồng hồ hỗn độn, Hạ Dạ Bạch mang mặt nạ ngân bạch nằm cứng trên giường, quần áo xốc xếch, thời khắc Tịch Nhan nhìn thấy chiếc mặt nạ liên hoa, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, mặt nạ không bị lấy xuống, vậy là tốt rồi, nếu bị lấy xuống, không chừng sẽ chọc ra tai họa gì đó, gương mặt này, hoàn hảo không bị phá hủy, lòng của nàng cũng buông lỏng đôi chút.

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, đôi mắt kia lại dấy lên ngọn lửa, mới đầu là những đốm lửa nhỏ li ti, hợp thành sóng lửa cháy lan trên đồng cỏ, cửa sổ chẳng cao, chỉ lưng chừng cầm của Tịch Nhan, cảnh tượng hương diễm biến trong đập vào mắt.

“Có nam nhân nào mà không háo sắc? trước kia không ai thèm một kẻ ngốc như hân, bây giờ được nữ nhân vây quanh, chẳng khác nào sói đói gặp cừu.”

Hạ Tuấn Tri thấy sắc mặt Tịch Nhan đại biến, cho rằng nàng trông thấy Hạ Dạ Bạch mây mưa cùng nữ nhân khác nên mới như thế, trông có chút hả hê.

Hạ Dạ Bạch nằm trên giường, hai tay bị trói chặt vào cạnh giường, có lẽ đã kháng cự lâu lắm, dưới ánh nến mờ mờ, vẫn nhìn thấy những vết xanh tím in đậm trên da thịt, rất chói mắt, lúc này hân luôn mở to miệng thở dốc, giống như bao nhiêu không khí cũng không đủ, mặt nạ ngân bạch ẩn hiện trong ánh sáng chập chờn, bên trong mặt nạ mồ hôi trong suốt lấp lánh ẩn hiện trên da thịt, vài sợi tóc ướt đầm rũ xuống bộ ngực lồ lộ, cảnh tượng hắc bạch giao nhau rất là đẹp mắt.

Nội sam màu vàng sậm ướt đầm, mơ hồ có thể nhìn thấy thân thể hình cung duyên dáng, nhưng ánh mắt Tịch Nhan nhìn đến chính là trên bụng hân còn chưa có dấu vết thâm tím hoan ái, yết hầu xinh đẹp không ngừng nuốt nước miếng, làm như khát vọng điều gì.

Ánh mắt Tịch Nhan rơi trên người cô gái đang trợt trên đất, phơi bày vai trần, hạ thân chỉ mặc một cái tiết khổ, lộ ra đôi chân nhỏ tuyết trắng, và hai cô gái chỉ mặc mỗi chiếc yếm, giương mặt phiếm hồng, quần áo xốc xếch, ngã lăn trên đất.

Bên tay trái Tiểu Bạch là một tráng đinh, trên tay cầm đoản kiếm, cao lớn thô kệch, rất là buru hân.

Mấy cô gái kia chắc chắn là bị Tiểu Bạch dùng sức đẩy té trên đất, nhưng vẫn khư khư tuân theo mệnh lệnh của Hạ Tuấn Tri, cố gắng phát sinh quan hệ cùng hân bởi vậy Tiểu Bạch mới bị trói như thế.

“Vương phi, đáng vẻ Vương gia không thích hợp.”

Tịch Nhan không nói gì, mấy người trong phòng vẫn chưa phát hiện Tịch Nhan đã đến.

Tương Tư đưa mắt lại sát Tịch Nhan nhìn vào bên trong, tráng đinh đứng ở trước mặt Hạ Dạ Bạch đột nhiên quát to một tiếng, mấy cô gái xiêm y xốc xếch ngã trên đất lại rục rịch thân mình, đôi tay như linh xà, cùng vương đến, mị nhãn như sóng, môi đỏ mọng rên khẽ, liên tục hôn lên yết hầu Hạ Dạ Bạch, đầu lưỡi linh hoạt, không ngừng liếm xuống, hai nữ tử xinh đẹp chỉ khoác mỗi cái yếm kia vương người nằm úp sấp lên ngực Hạ Dạ Bạch, kéo xé xiêm y của hân, mỗi động tác của các nàng đều dịu dàng, đầu ngón tay như vô tình xẹt qua lồng ngực của hân, mang đến hàng loạt run rẩy.

Sau khi hai người họ coi bỏ ý phục trên người Hạ Dạ Bạch ra mới cúi đầu, lưỡi liếm lên ngực của hân kéo thẳng xuống phía dưới, mỗi cử chỉ đều rất kích dục, thỉnh thoảng khẽ ngừng lại một chút, mị nhãn như tơ, mơ màng nhìn Hạ Dạ Bạch.

Hạ Dạ Bạch nằm trên giường hai tay vung liên tục, trông như muốn đẩy nàng ta ra, hai chân cũng đạp liên hồi, nhưng bởi vì các nàng liên tục kích thích khiến cả người hân như vô lực, ngay cả kêu la cũng không còn sức.

“Xem đi, làm gì có nam nhân nào chống cự được sắc dục, ta chẳng qua chỉ giúp hân giải tỏa dục vọng mà thôi.”

Tịch Nhan xoay người liếc hân, Tương Tư đứng bên cạnh cũng quay đầu sang, ai oán nhìn Hạ Tuấn Tri, lớn tiếng quát: “Rõ ràng là đám nữ nhân không biết xấu hổ kia đang câu dẫn Vương gia nhà chúng ta.”

Hồng Đậu trong lòng cũng cảm giận bất bình, Ngũ hoàng tử háo sắc thành tánh, lại còn lấy lý do này trả treo, bản thân cái tốt không học, còn muốn làm hư Vương gia nhà mình, quả thực là tên khôn kiếp, một kẻ xấu xa như vậy mà đòi thủ tiểu như, đúng là con cóc vọng tưởng thịt thiên nga.

“Đúng, Vương gia nhà chúng ta còn biết chống lại, nếu không phải tay bị trói, thì đám hồ ly không biết xấu hổ này đã bị Vương gia nhà chúng ta hút cạn máu từ lâu, phi phi phi, nữ nhân bản thủ như thế, chẳng đáng để Vương gia nhà chúng ta chạm phải, nếu là Ngũ hoàng tử đã vội nhào đến sói đói gặp mỡ rồi, làm gì có chuyện chống lại, tiểu thư nhà chúng ta nói không sai, con người của người tử trên xuống dưới chẳng có điểm nào so sánh được với móng tay của vương gia, không, ngay cả cọng tóc cũng không đáng để so sánh, bản thân không biết tự soi lại mình, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, quả thực người si nói mộng.”

“Người, các người.”

Ngày thường Hạ Tuấn Tri luôn được a dua nịnh bợ, đâu chịu được người khác nói hân như vậy, hơn nữa còn là vì cái phế vật, nhất thời tức xanh cả mặt, chỉ vào Tương Tư Hồng Đậu nửa ngày vẫn nói không ra lời.

”A nô, phế bỏ tay của thằng ngốc đó cho ta.”

Hạ Tuấn Tri xoay người, liền thấy Tịch Nhan lui về phía sau mấy bước, người nhẹ như chim yến, bay lên cửa sổ đập lên khuôn mặt của hân.

A nô bên trong thấy Hạ Tuấn Tri phẫn nộ, nhắm ngay cổ tay Hạ Dạ Bạch, giờ chui thui trên tay lên, vung xuống.

“Dừng tay.”

Ánh mắt nguy hiểm của Tịch Nhan nheo lại, lóe sáng, chợt nghe đến mệnh lệnh của Hạ Tuấn Tri, liền cắn chặt môi, tim đập mạnh, sắc mặt đột nhiên cũng biến thành tái nhợt, không chút nghĩ ngợi quát to một tiếng, Tương Tư Hồng Đậu ngo ngắc sững sờ tại chỗ, sợ muốn đứng tim rồi.

A Nô đang định động thủ, lại nghe được có người hô dừng, xoay người, mấy nữ tử trên giường nghe thấy tiếng hô, cũng xoay người, không ai biết nguyên do vì sao, Hạ Dạ Bạch đang bị trói chặt trên giường, đẩy mắt lại lóe lên niềm vui sướng.

Trong nháy mắt A nô xoay người, Tịch Nhan nhanh tay tháo xuống cây trâm mà nàng đã cài lên trước khi đi ra ngoài lúc sáng. Cũng không biết Lệ Phi thật sự muốn lấy lòng nàng hay là có ý mượn sức, đã phái người đưa tới một hộp trang sức quý trọng, hôm nay tiền cung, nàng tùy ý chọn lấy 1 cái, không ngờ giờ lại hữu dụng.

Có lẽ là quá mức đề ý, tay Tịch Nhan cầm cây trâm run rẩy, nhưng nàng không chút do dự, trong khoảnh khắc nhảy xuống từ cánh cửa, híp mắt, phóng cây trâm trên tay ngay ót gã kia.

A nô còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đã thấy cây trâm như mũi tên bay tới, xuyên thẳng vào ót, muốn tránh cũng không thể tránh kịp, thân thể cao lớn của hắn công kênh như núi, hoàn toàn không có khả năng trốn, hét to một tiếng, không kịp giãy giụa, đôi mắt chớp một cái, tiếng hét chói tai còn chưa kịp tắt, trên chỗ kim trâm, máu tươi chảy ròng ròng, thân thể to lớn ngã huyt ra phía sau, 2 mắt mở to, căn nhà rung chuyển khiến Hạ Dạ Bạch đang trên giường suýt bị hất văng ra ngoài.

Tiếng hét chói tai vẫn chưa dứt, mấy người nô đã thấy máu tươi văng tứ phía, có người nhìn thấy một xác chết đang trợn trừng mắt, sợ đến hét thất thanh, ôm đầu chạy trốn, ngay cả y phục trên đất cũng quên nhặt.

“Tất cả im lặng, ngồi xuống, bằng không ta giết.”

Tịch Nhan lạnh giọng quát dẹp đường, vội vàng chạy đến bên cạnh Hạ Dạ Bạch, mấy nữ tử nghe thấy thế, đều ôm đầu, ngoan ngoãn ngồi sang một bên.

“Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch, thế nào?”

Tịch Nhan vọt tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của Hạ Dạ Bạch, thần sắc lo lắng, làm mọi cách đánh thức lý trí của hắn, mới vừa rồi đứng ngoài kia nhìn thấy trên tay hắn chẳng chút vết xanh tím, bây giờ hiện rõ mòm một trước mắt, sắc mặt Tịch Nhan âm trầm từ từ nhu hòa xuống, tràn đầy yêu thương thương tiếc, có thể tưởng tượng một màn hương liệu vừa rồi, càng khiến lòng thêm buồn bực.

“Để ta coi trói cho ngươi.”

Tịch Nhan ngồi xuống, nhặt lên chuỗi thủy bên cạnh, cẩn thận nhẹ nhàng, cắt đứt mấy sợi dây trói tay Hạ Dạ Bạch, cũng không biết là chuỗi thủ sắc bén quá mức, hay là Tịch Nhan khí lực quá lớn.

Hạ Dạ Bạch mềm nhũn như không còn xương, tựa trên người của Tịch Nhan, nhẹ nhàng dụi vào trong ngực của nàng, bắt được tay của Tịch Nhan, đưa lên mặt không ngừng vuốt ve, ngửi ngửi, ngây ngốc cười ra tiếng: “Là mùi vị của Nhan Nhan.”

Hắn cười ra tiếng, bộ dáng kia thật thà chất phác, thậm chí có chút ngớ ngẩn, nhưng Tịch Nhan không có cách nào giận hắn, thậm chí vành mắt đỏ lên.

Mùi vị trên người nàng? Hắn nhớ kỹ mùi vị trên người nàng sao? Là mùi vị gì? Phải chăng vừa rồi do hắn không ngửi thấy mùi vị của nàng, cho nên một mực chống lại ư? Thật là ngu ngốc, thế nhưng nàng tựa hồ mê luyện chính sự ngây ngô của hắn.

Trái tim trong ngực kia đập liên hồi, mới vừa rồi nàng thực sự rất sợ, sợ chính mình sơ sẩy thất thủ, chuỗi thủ kia sẽ rơi thẳng xuống cánh tay của hắn, nàng không lo lắng bản thân bởi vậy mà ghét bỏ hắn, chỉ là trời cao sao bắt công với hắn như thế, làm sao nhẫn tâm khiến hắn bị thế nhân nhục mạ hắn tàn phế vô năng.

Lòng bàn tay của Tịch Nhan đầy mồ hôi, cả tay cũng nóng nồm, nhưng khi chạm vào khuôn mặt Hạ Dạ Bạch, mới cảm thấy không thích hợp, xúc cảm cuộn cuộn mách bảo khiến nàng nhìn không được nhẫn nại, trong lòng nhất thời hiểu vài phần, lửa giận mới tiêu tán giờ lại thổi bùng lên: “Hạ Dạ Bạch, ngươi quả thực muốn chết.”

Nàng giận dữ chửi ầm lên. Muốn gior tay đánh lại bị Hạ Dạ Bạch giữ chặt lại: “Nhan Nhan. ... Thật thoải mái. ... Thật thoải mái.”

Gương mặt tuần tú hiện giờ đỏ ửng, hai mắt mê ly, mơ mơ màng màng, đem Tịch Nhan đặt ở dưới thân, cách mặt nạ bủ môi, bàn tay sờ loạn trên người Tịch Nhan, đôi tay hoàn toàn không có chút nhân rồi, dùng sức đấu tranh với y phục trên nàng, hôn lên cổ nàng.

“Hạ Dạ Bạch, ngươi tỉnh lại cho ta.”

Mặc dù nàng đã xem Hạ Dạ Bạch là trọng phụ của mình từ lâu, mới vừa rồi nàng quả thực rất cảm động, cũng không phải không muốn cùng hắn sẽ có một ngày kia với mình, nhưng tuyệt đối chẳng phải hiện tại, hắn hiện trúng xuân dược, và lại bên cạnh còn có mấy người đang vây xem, trên người của hắn vẫn còn lưu lại dấu vết của nữ nhân khác.

Kiếp trước mặc dù nàng cũng có một khoảng thời gian dài chìm đắm trong hoan sắc, xa hoa trụy lạc, nhưng thủy chung không để cho người khác chiếm được nửa phần tiện nghi của mình, đối với cảm tình, nàng trước sau theo đuổi sự thủy chung và thuần khiết, đồ người khác đã dùng qua, nàng tuyệt đối không cần.

Đang lúc hoảng loạn Tịch Nhan chợt ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng như có như không rất quái dị, ánh mắt của nàng đảo quanh dò xét toàn bộ

căn phòng thô sơ nháp nhếch này, cuối cùng cũng nhìn thấy một trên một lư hương lượn lờ vài làn khói xanh, đôi mắt hơi trầm xuống, môi mím chặt cũng khẽ nhếch lên.

Nàng đẩy ra Hạ Dạ Bạch ra, trực tiếp đi đến chỗ lư hương, một đôi mắt to trong trẻo suýt nữa phun ra lửa, nàng cả giận hừ một tiếng, ném mạnh lư hương xuống, tro tàn văng đầy trên đất, vang lên tiếng vỡ vụn thật lớn, những nữ tử trên đất nghe thấy thế, lại càng hoảng sợ, lui về phía sau mấy bước, bị vài mảnh nhỏ văng trúng người, thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

“Muốn chạy trốn đi đâu.”

Tịch Nhan đánh nát lư hương, liền nghe thấy tiếng Hồng Đậu kêu la ngoài cửa, mày nhăn lại, nhìn Hạ Tuấn Trì đang chạy về hướng ngược lại kia, mà ngay phía trước hắn là cây ngô đồng to khỏe, khỏe miệng cong lên tàn nhẫn khát máu, tình nghĩa huynh đệ, hôm nay nàng cũng để cho hắn được lĩnh giáo tình nghĩa này một phen.

Tịch Nhan tay mắt lanh lẹ, cúi người nhặt chùy thủ nằm trên đất, nhanh chân chạy đến trước cửa sổ, nghiêng thân ra say, phóng chùy thủ về phía Hạ Tuấn Trì, nhắm ngay vị trí cổ của hắn mà phóng đi. Sợi tóc màu đen bay xuống, Hạ Tuấn Trì vừa chạy vừa không ngừng thở dốc, dựa vào thân cây, thở hổn hển, hơi thở vẫn còn hỗn độn, thì chùy thủ kia xé gió mà đến, cắm ở giữa 2 ngón trỏ và cái của hắn, Hạ Tuấn Trì hét lên 1 tiếng, mắt trừng lớn. Nhìn chùy thủ, cả người run cầm cập, sợ đến mức không dám nhúc nhích.

“Tương Tư, bắt hắn trói lại.”

Hồng Đậu không biết lời được ở đâu ra một sợi dây thừng to, đặc ý quơ quơ trước mặt Tương Tư, Tương Tư cũng phối hợp Hồng Đậu bắt gác nở nụ cười, Hạ Tuấn Trì trừng to mắt, muốn phản kháng, cả người lại mềm nhũn, không có một chút khí lực, để tùy ý Tương Tư Hồng Đậu trói lại.

“Tương Tư cô nương, chúng tôi đã đến rồi.”

Tương Tư Hồng Đậu vừa trói chặt Hạ Tuấn Trì xong, bên kia, 1 tốp gia đình trong vương phủ trên tay cầm gậy gộc vọt vào lôi kéo Lý Kiến Huy vừa mới thoát ra.

“Chúng ta vừa tiến vào thì thấy hắn lút chạy, đoán chắc hắn làm chuyện gì mờ ám.”

Người nọ vung vung cây côn trên tay, chỉ vào Lý Kiến Huy, Lý Kiến Huy bị dọa sợ đến mức thân thể liên tục ngã về phía sau.

“Đứng, Vương gia mắt tích, nhất định là có liên quan đến bọn họ, trói Vương gia nhà chúng ta, quả thật xem vương phủ của chúng ta như chốn không người.”

Một người phụ họa nói theo.

“Phải, cũng nên cho bọn chúng thấy sự lợi hại của chúng ta”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Trên dưới Vương Phủ đều đồng lòng, trả thù cho vương gia.

“Vương phi đang ở bên trong, tất cả chờ Vương phi đi ra xử lý”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện, Tịch Nhan đẩy cửa ra, nhìn một đám gia đình ý chí chiến đấu sục sôi, liếc mắt nhìn Tương Tư một cái, trên mặt lộ ra nụ cười tàn thương, trong thời gian ngắn như vậy, ngay cả chính nàng cũng không biết, mọi người trong vương phủ đã đoàn kết một lòng như vậy.

Nàng đứng ở giữa cửa, chỉ một động tác nhẹ nhàng, những hạ nhân kia đều ngừng nói: “Vương gia nhẹ dạ thiện lương, bọn họ liền cho rằng vương phủ ta là chốn không người, hôm nay hãy để bọn chúng thấy sự lợi hại của chúng ta, những người này, mặc kệ là hoàng tử hay là con cái đại thần, cho dù là ai cũng tuyệt không thể bỏ qua.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Ý Loạn Tình Mê

Nàng đứng ở giữa cửa, chỉ một động tác nhẹ nhàng, những hạ nhân kia đều ngừng nói: “Vương gia nhẹ dạ thiện lương, bọn họ liền cho rằng vương phủ ta là chốn không người, hôm nay hãy để bọn chúng thấy sự lợi hại của chúng ta, những người này, mặc kệ là hoàng tử hay là con cái đại thần, cho dù là ai cũng tuyệt không bỏ qua.”

“Vương phi nói đúng, những người này dám khi dễ Vương gia, không xem cung vương phủ của chúng ta ra gì, cũng không xem Vương phi ra gì, hôm nay nếu không dạy cho chúng một bài học để chúng ghi nhớ, bọn họ cũng không biết sự lợi hại của chúng ta.”

“Trương Tư cô nương nói không sai, vương phủ có Vương gia đó mới là vương phủ, không có Vương gia, sẽ thành ra cái dạng gì, người khác khinh thường Vương gia, thì đâu còn xem chúng ta là nô tài, trước đây chúng ta bị mây mờ che mắt, suy nghĩ thiên cận, mới có thể bị lừa bịp, khiến Vương gia nhiều lần bị ủy khuất, sau này tuyệt không phát sinh chuyện như vậy.”

Hồng Đậu tiến lên vỗ vỗ vai Trương Tư, cười nói: “Trương Tư tỷ tỷ, không nghĩ tới tỷ tỷ còn có tài này.”

Trương Tư thấy Hồng Đậu trêu ghẹo, ngại ngùng cười trừ: “Những lời này chẳng phải ta nói, mà là Vương phi, ta chỉ đem lời Vương phi nói lại cho mọi người nghe thôi.”

“Những lời mọi người vừa nói không sai, Vương gia chính là chủ tử của chúng ta, sinh là người của Vương gia, chết, cho dù có biến thành quỷ hồn, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn người khác khi dễ Vương gia, đều là hoàng tử như nhau, Ngũ vương gia vì sao có thể ức hiếp Vương gia chúng ta? Thất vương phủ Chúng ta nhất đẳng gia đình vì sao thấy tứ đẳng gia đình của các vương phủ khác, cũng phải đi đường vòng, chẳng lẽ là bởi vì hạ nhân vương phủ chúng ta quá mức mềm yếu? Không phải hạ nhân vương phủ chúng ta vô dụng, mà là trước đây mọi người căn bản không xem Vương gia trở thành chủ tử, người khác mới không coi Vương gia của chúng ta là Vương gia, Vương gia của chúng ta nếu bị khi dễ ở bên ngoài, người nào trong vương phủ có thể đứng ra can thiệp? Không có, hoàn toàn không có, không chỉ như thế, các người trước kia lại hứa theo ngoại nhân ức hiếp Vương gia, chính vì lẽ đó, những người kia càng không coi trọng Vương gia của chúng ta mới tạo thành cảnh khốn cùng ngày hôm nay. Ngũ vương gia lại bất đồng, trong ngày thường long nhong khắp phố phường, lúc nào cũng có mấy tráng đinh hung nô đi theo bảo vệ phía sau, nếu như người nào không cẩn thận đụng phải hắn, thì chắc chắn kẻ đó không bầm dập mặt mày, cũng mất đi nửa mạng, như vậy, còn có ai dám liều mạng chống đối? Tục ngữ nói “đánh chó phải ngó mặt chủ”, nếu chó nhà Ngũ vương gia bị khi dễ, không cần bước sang ngày thứ hai, nhà người kia chắc chắn đã bị đám hạ nhân của ngũ vương phủ phá hủy, nhưng các người thì sao? Các người ở bên ngoài bị khi dễ, thì có ai đứng ra bảo vệ các người? Điều này có thể trách Vương gia không? Không thể, muốn trách cũng chỉ có thể trách chính các người, Vương gia không còn mặt mũi, các người không có chủ tử, làm sao còn muốn nô tài khác tôn trọng? Vương gia thiện lương thật thà chất phác, nhưng bây giờ, chúng ta có Vương phi, nàng chính là nữ chủ tử vương phủ chúng ta, nếu có người dám có ý đồ với nàng, mạo phạm nàng, các người nói nên làm như thế nào?”

Hồng Đậu miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt, đồng dạng, những lời này của nàng quả thực đang nói ra tiếng lòng của những người đó.

... Vấn đề này, trước đây không phải bọn họ không nghĩ đến, nhưng mỗi khi nghĩ tới, luôn luôn đem trách nhiệm giao cho Vương gia, trách hấn ngu dại điên khùng, không có bản lĩnh, tài cán để cho bọn họ... Hạ nhân này cũng mất mặt khốn cùng, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, nếu lúc trước khi Vương gia bị dễ, hạ nhân vương phủ bọn họ đứng ra bảo vệ, thì đâu rơi vào nông nỗi như ngày hôm nay, người trên kẻ dưới cũng đều là người một nhà.

“Vương phi là chủ tử của chúng ta, họ khi dễ chủ tử, đương nhiên phải đòi lại công đạo.”

“Đúng, coi như mất cái mạng này, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho họ.”

“Không sai, ai thêm quan tâm hấn là hoàng tử gì, mặc dù là thiên tử lão tử, cho dù là ai cũng không được khi dễ Vương gia.”

Hạ nhân Vương phủ kích động, phấn nộ rồi, gậy gộc trên tay giờ thật cao, hận không thể loạn côn đánh chết bọn chúng.

Hạ Tuấn Trì và Lý Kiến Huy bị trời gô một bên nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi nuốt nước miếng, người lui về phía sau, e sợ đám người đang hùng hực khí thế kia phát hiện mình, những hạ nhân này muốn tạo phản, bọn họ thật sự muốn tạo phản.

“Vương phi, người như thế nên đem hấn giết chết đi, nếu hoàng thượng truy cứu, cứ nói là do Phúc Quý ta giết, một mình ta làm là được.”

“Đúng, người như thế mà thả ra, cũng không đáng để sống trên đời, đồ sắc phôi, không tự soi gương xem lại mình, con cóc còn muốn ăn thịt thiên nga.”

Tịch Nhan xắn tay áo, không gian nhất thời lạnh ngắt như tờ, đám người biểu tình oán giận, nắm chặt mộc côn trên tay, hận không thể đi tới chỗ 2 kẻ Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy kia thẳng tay mà đập cho chúng mấy phát.

“Nô tài nào không muốn có chủ tử tốt, cáo mượn oai hùm chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, các người trước đây đã làm gì, ta không muốn đi truy cứu. Hôm nay có thể gặp được các người ở Ý Thụy Lâu, chúng tôi các người đã giác ngộ. Tuy nói Vương gia của chúng ta hiện tại không được đãi kiến, nhưng đó cũng là long tử đẳng hoàng, sao có thể đem so sánh với dân đen như chúng ta được, hôm nay Vương gia bị Ngũ hoàng tử bắt, nếu quả thật xảy ra chuyện gì không may, người cho là hoàng thượng sẽ trách cứ ai? Đến lúc đó người chết là ai? Còn không phải là đám nô tài các người sao? Bị truy cứu xuống, người bị xử tử há chỉ có một người, mà còn truy cứu đến toàn bộ người trong gia đình các người, Ngũ hoàng tử nào chỉ là bại hoại Vương gia, còn dám lấy dao chém giết người nhà các người, các người hoàn toàn không cảm giác được ư? Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, người nào không muốn leo lên cành cao, hạ nhân nào không muốn có một chủ tử lợi hại, chỉ có thất vương gia tốt, các người mới có thể đi theo, hôm nay ta ở chỗ này cam đoan với các người, nếu từ giờ các người theo ta và Vương gia chịu khổ, toàn tâm toàn ý theo ta và Vương gia, ta và Vương gia được một bát cơm, thì các người nhất định có một bát cháo, sẽ có một ngày, ta sẽ đòi lại công đạo cho các người, nhưng nếu có dị tâm đối với ta và Vương gia, ta nhất định khiến hấn giống như Vương Quyền, chết không có chỗ chôn.”

Đám hạ nhân kia người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, sừng sốt chỉ chốc lát, khuôn mặt lập tức tỏa ra khí thế hưng phấn hùng hồn, cặp mắt kia, nhìn Tịch Nhan, tràn đầy mong đợi.

“Tận hiến vì Vương gia, trung thành với Vương phi.”

“Nếu có dị tâm, thiên lôi đánh chết.”

“Vương gia muôn năm, Vương phi muôn năm.”

Thời đại nam tôn nữ trắc này, trong lòng những người trong phủ, Tịch Nhan thân là Vương phi, nghiễm nhiên địa vị ngang hàng Vương gia, hết thảy những điều này chẳng qua chỉ là một khởi đầu, cuối cùng có một ngày, nàng sẽ cùng người nam nhân kia, tay nắm tay cùng tiến, cùng chung hoạn nạn, đứng ở đỉnh Lưu Ly, đứng ở nơi cao nhất của thời đại này.

“Bên trong còn có bốn nữ nhân, Trương Tư, người và bọn họ ở lại đây, trông chừng Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy và đám nữ tử kia cho cẩn thận, chờ ta trở lại, Hồng Đậu, người mang vài người đi tới căn phòng vừa rồi, chuẩn bị nước lạnh, ta và Vương gia lập tức đi tới đó.”

Tịch Nhan phân phó xong, vội vàng chạy ào vào sái phòng, Hạ Dạ Bạch nằm trên giường xiêm y xốc xếch, ngực lộ ra, đôi môi vốn đỏ thắm giờ thắm đậm mớ hôi, trong suốt long lanh, dù hoặc mê người, đôi tay không an phận vuốt ve lồng ngực của mình, như muốn giải trừ cái gì.

“trước tiên mặc quần áo vào đàng hoàng cho ta.”

Tịch Nhan ngồi xuống, giúp Hạ Dạ Bạch mặc lại quần áo, xoay người, thấy mấy nữ tử kia vẫn còn lẳng vẳng trong này, không khỏi căm tức: “Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa ta liền móc mắt các người ra.”

Mấy nữ nhân này nghe xong, hoảng sợ cúi đầu, cái gì vậy? bọn họ cũng hít vào không ít mê hương, nghe thấy tiếng nam nhân rên rỉ, đương nhiên sẽ có dục vọng, bất quá chỉ là liếc mắt nhìn thôi. Nữ nhân này, cho dù dung mạo xinh đẹp, như dữ như sư tử hà đông, ác độc như vậy ngoài kẻ ngu ngốc kia thì còn ai dám xem nàng là bảo bối, nếu không có dung mạo này, cứ xem như mất bị bỏ lết ăn cũng không ai thèm lấy.

“Nhan Nhan, ta nóng quá.”

Hạ Dạ Bạch quệt miệng, mặc dù cách mặt nạ, Tịch Nhan cũng có thể tưởng tượng dáng dấp hân hân thời khắc này, khuôn mặt hoa đào, bên gò má đỏ ửng so với nữ nhân chỉ có điểm dứa lẳng lơ hơn, đôi tròng mắt kia, mặc dù ánh lên ham muốn tình dục, nhưng lại vô tội như trẻ nhỏ.

“nóng muốn chết luôn.”

Tịch Nhan không nói lấy một tiếng, đem Hạ Dạ Bạch bế lên, Hạ Dạ Bạch ở trong ngực của nàng giật giật, vui đầu vào cổ của nàng, như con chó nhỏ ngủ ngủ, lập tức bắt đầu không chịu yên phận: “Nhan Nhan, nàng thật thơm.”

Hơi thở nóng rực đến mức có thể đem máu huyết trong người nung sôi sùng sục, Tịch Nhan không khỏi khô nóng theo, Hạ Dạ Bạch ha hả nở nụ cười, đôi tay dùng sức cào xé xiêm y trên người mình, như vậy còn chưa tính, ngay sau cào xé xiêm y trên thân, lại châm ngòi thổi gió trên người của Tịch Nhan, trên dưới xoa xoa, vuốt ve như đang tấu một khúc nhạc.

Tịch Nhan mới vừa bước ra khỏi cửa, cả người run lên, cúi đầu liếc mắt nhìn đôi mắt mê ly của Hạ Dạ Bạch: “Hạ Dạ Bạch, người an phận một chút cho ta, còn động thủ động cước, ta liền ném người xuống đất.”

Bọn họ nhìn Tịch Nhan ôm Tiểu Bạch rời đi, há hốc mồm, trời ạ, đó có phải nữ nhân không? Rốt cuộc là quái thai kiểu gì vậy? Một kim châm phóng ra đoạt luôn tánh mạng người khác, còn có thể ôm người đàn ông to lớn như thế, chẳng lẽ là cung Vương phi mà mọi người truyền tai nhau trên khắp phố phường gần đây?

Bốn người vừa nhìn thấy một màn kia, cả người thanh tỉnh không ít, người mang mặt nạ kia là thất vương gia vô năng mềm yếu trong truyền thuyết, nhưng thấy thế nào cũng không giống, người bình thường bị hạ xuân hương, ai chẳng ý loạn tình mê, nhưng mới vừa rồi các nàng cỡi sạch sẽ quần áo của hắn, vậy mà vẫn bị hắn đẩy ra, cho dù tay bị trói lại, chỉ cần các nàng tiến lại gần là hắn lập tức vùng quỳên đâm cước đá, cho đến khi các nàng ngã ra xa hắn mới thôi, lẽ nào mị hương kia đã mất hiệu lực ngay từ đầu?

“Nhan Nhan đã nói không hung dữ với ta.”

Hơi thở của Hạ Dạ Bạch dồn dập, bĩu môi lên án, cặp mắt kia mê mê mông mông, như là buổi sáng cuối mùa thu, sương mù tràn ngập, không nhìn thấy ngọn nguồn.

Còn nói nàng hung dữ, nàng quả thực muốn tát một phát đánh chết hắn, như vậy, nàng cũng có thể tỉnh tâm.

Tịch Nhan thờ phào nhẹ nhõm, cũng may mới vừa rồi mê hương không quá nặng, nghĩ đến loại người như Hạ Tuấn Trì chắc là cho rằng chỉ cần nữ nhân chủ động câu dẫn, mặc dù là Liễu Hạ Huệ cũng sẽ hóa thân làm sói, coi thường Tiểu Bạch.

Hạ Dạ Bạch hí mắt, đầu cũng không chịu để yên cứ dụi vào trong ngực nàng, cảm nhận mềm mềm khiến hắn đặc biệt thoải mái, đầu chịu nghe lời Tịch Nhan nói, đôi tay để bên ngoài xiêm y cũng không ngừng dò bóp: “Cái chỗ này của Nhan Nhan giống như những người đó, thật to và mềm.”

Hạ Dạ Bạch cười ngậy ngậy hai tiếng, ngón trỏ nhẹ nhàng ấn ấn, không biết là vô tình hay là cố ý, trùng hợp ấn ngay trên đầu vú nàng, Tịch Nhan chỉ cảm thấy toàn thân như bị điểm huyết, cánh tay mềm nhũn, suýt nữa đánh rơi Hạ Dạ Bạch xuống đất.

“Hạ Dạ Bạch.”

Không biết là bởi vì căm tức xấu hổ hoặc là duyên cớ khác, cả khuôn mặt đỏ ửng đến tận mang tai, âm thanh này nàng vốn là muốn quát lớn, lại trở thành yêu kiều không hề có lực uy hiếp, Tịch Nhan nghe thấy thanh âm của mình như con mèo nhỏ cũng cả kinh, mặt càng đỏ gay gắt, Hạ Dạ Bạch nằm

trong lòng vương hai tay ôm thật chặt hông của Tịch Nhan, vùi đầu vào giữa ngực nàng, ánh mắt mê ly vừa rồi trong nháy mắt trở nên trấn tĩnh sáng trong, trên môi ần một tia cười xấu xa, lại làm cho người ta thấy được cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn.

Hạ Dạ Bạch làm mưa làm gió suốt chặn đường đi, khi đến được căn phòng vừa rồi của Hạ Tuấn Tri, y phục trên người Tịch Nhan hầu như đã bị hắt đầy ra, chỉ thiếu đưa tay ra là cởi xuống được.

“Vương phi, bên trong có phòng tắm, nước vẫn còn lạnh, có điều nô tỳ vừa cho người mang thùng tắm lớn đến, nước lạnh đã chuẩn bị xong, rất sạch sẽ, là ở trong này.”

Tịch Nhan gạt đầu: “Ta đã biết, người đi ra ngoài trước, canh cửa, không có mệnh lệnh của ta, không cho bất luận kẻ nào đi vào.”

Hồng Đậu nhận lệnh, sai mấy gia đình vương phủ dọn dẹp cái kệ chum bày đồ cổ, lời thi thể Vương Quyền ra, phân phó bọn họ ném ra bãi tha ma, đóng cửa lại, để lại hai người canh cửa.

Tịch Nhan chạy vào bên trong, không chút nghĩ ngợi liền ném Hạ Dạ Bạch vào trong thùng nước tắm, không có nửa phần thương hương tiếc ngọc, cả người Hạ Dạ Bạch ngấm trong thùng nước tắm lạnh ngắt, nhất thời thanh tỉnh không ít, chí ít, ánh mắt của hắn nhìn Tịch Nhan không còn mê ly như vừa rồi, mà là sinh ra vài phần u oán: “Nhan. Nhan, lạnhh.quáaaa.”

Tịch Nhan ngồi xếp bằng bên cạnh thùng nước tắm, có chút yêu thương lại có ảo não nhìn môi hắn run run, đưa tay giờ giờ trước mặt hắn, không biết mê được kia đã bị nước lạnh gội rửa hết hay chưa. Lạnh lùng gọi một tiếng: “Tiểu Bạch.”

Hạ Dạ Bạch dùng sức lắc đầu, mang theo chút âm đạm, hai tay quơ quào giữa không trung, qua một lát, cuối cùng cũng bắt được tay của Tịch Nhan, đặt ở trước ngực của mình, dùng sức chà xát: “Nhan Nhan, taaa. lạnhhh. quáaaaa.” Phối hợp với lời hắn là mấy cái hắc hơi liên tục.

Tịch Nhan nhìn mà không khỏi đau lòng, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy tức giận, thế như thực chất nàng lo lắng cho hắn thật nhiều, hốt hoảng rút tay của mình ra: “Tiểu Bạch, trước tiên cứ ngồi trong này đợi một chút.”

Tịch Nhan chạy ra cửa, phân phó: “Hong Đậu, mời Lý lão đến vương phủ chờ.”

Mới vừa phân phó xong, lại chạy về, đầu Hạ Dạ Bạch dựa vào thành thùng nước tắm, hai tay ôm đầu gối, cuộn thành một đoàn, môi run run, kéo quần áo xốc xếch ngấm mình trong nước, trang phục ướt nhẹp phồng trên thân thể, tóc dài đen nhánh một phần bơi trong làn nước, một phần rơi là tả trên vai trên ngực hắn, bộ phận phát dục dưới hạ thân nhô rõ lên.

“Trước tiên, ta nói rõ cho người biết, trên đời này, ngoại trừ ta thật tình đối đãi người, thì tất cả huynh đệ của người, chính là những sai lang hồ báo, những tên cầm thú này, nào quần người có phải là tên ngốc hay không, chỉ cần có thể lợi dụng, tuyệt không nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ, đã nói người đừng qua lại với tên Ngũ hoàng tử này, nhưng người vẫn không vâng lời của ta, chuyện ngày hôm nay coi như đáng đời người, thế nhân đều nói người là người ngu, trên thực tế, ta mới là người ngu, lại đi so đo với kẻ đại ngốc là người, nếu không, hiện tại ta nên xoay người rồi đi cho xong, việc gì phải ở lại đây còn bảo mấy người Hồng Đậu đem nước lạnh đến cho người ngấm mình, cho người lạnh chết đi, sau này nếu người còn không nghe lời, thì ta còn quần người sống chết làm gì, xem đây là chút hình phạt đối với người, xem người lần sau còn dám không nghe lời của ta nữa hay không?”

Ba phần cảm khái, ba phần phẫn nộ, còn sót lại bốn phần, e rằng thương tiếc, là nàng không thể ngăn được lòng thương yêu thương tiếc từ trái tim mình dành cho hắn, nàng thực sự muốn làm như lời nàng nói vậy, đi ra ngoài sai Hồng Đậu mang nước đá đến, để một mình hắn ngấm mình trong thùng, là lạnh là nóng, đây chính là dày vò hắn, cứ những chuyện liên quan hắn, nàng chính là không thể nhẫn tâm hạ tay được.

Xoa nhẹ tóc hắn, nhện không được nhẹ giọng thở dài, như là nói với Hạ Dạ Bạch, hoặc như là đang làm bầm lâu bầu với chính mình: “Tiểu Bạch, vì sao người không bao giờ chịu nghe lời của ta?”

Với bản tính của nàng, mặc dù lúc nào cũng nhẹ dạ đối với hắn, nhưng cũng không nên dung túng như vậy, nếu không phải cứ thế thành thói quen, hắn cũng không đến mức đem lời của nàng trở thành gió thoảng bên tai như vậy, hôm nay bị Ngũ hoàng tử bắt trói, bất quá lại nghĩ chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách hắn, Hạ Tuấn Tri chính là một sắc phổi, hoang dâm vô độ, mặc dù chết, nếu chết dưới hoa mẫu đơn, đó cũng là không uổng công chuyện này, hắn có ý muốn lợi dụng Tiểu Bạch kiềm chế nàng, chiếm tiện nghi của nàng, Tiểu Bạch làm sao có thể trốn thoát.

Xem đi, nàng chính là như vậy, rõ ràng là muốn nhẫn tâm đối với hắn, nhưng kết quả là, bản thân lại luôn luôn kiểm soát cho hắn.

“Nhan Nhan.”

Môi Hạ Dạ Bạch run lấy bầy, thân thể nóng như lửa phải chịu ngâm trong nước đá lạnh, lúc nóng lúc lạnh, thân thể của hắn nhện không được lạnh run, ôm chặt lấy người: “Ta lạnh quá.”

Tịch Nhan vỗ vỗ mặt của hắn, lạnh lẽo có chút dọa người, thở dài: “Nếu lần sau còn như vậy, ta thực sự không để ý người nữa.”

Hồng Đậu suy nghĩ thật chu đáo, tựa hồ đã sớm nghĩ tới chuyện Tịch Nhan sẽ ngâm mình trong nước lạnh cùng Hạ Dạ Bạch, thùng gỗ rất lớn, đủ để chứa hai người, bị nha đầu kia đoán trúng khiến nàng hơi bất ngờ, có điều nàng vẫn nghĩ chuyện hai người sẽ tắm uyên ương trong tình huống này.

Tịch Nhan một chân bước vào thùng nước tắm, Hạ Dạ Bạch đang nhắm chặt mắt bất thành linh lại mở ra, nhìn nửa người Tịch Nhan ở trong nước: “Ai cho người xuống, ta muốn tắm một mình.”

Khẩu khí kia, mang theo vài phần trách cứ.

Hạ Dạ Bạch bỗng nhiên đứng dậy, nước lạnh văng khắp nơi, vẩy lên người Tịch Nhan, dùng sức đem Tịch Nhan đẩy ra ngoài.

Buổi tối lần trước có hán che chở, nàng chỉ hứng một luồng gió lạnh mà thôi, thế nhưng cả ngày hôm sau nằm lý trên giường, cả người lạnh như băng, nàng vốn không có nội lực, nói không chừng lại sinh bệnh.

Tịch Nhan bị hán đẩy, cả người nghiêng về phía sau, suýt nữa rớt ra ngoài, cũng may được Hạ Dạ Bạch kéo lại, trong lòng bỗng nổi giận, sắc mặt âm trầm xuống: “Hạ Dạ Bạch đừng cho là ta hồ đồ.”

Nếu không phải nàng thấy hán lạnh đến phát run, còn lâu nàng mới bước vào đây bởi hán, thân thể của nàng chính nàng hiểu rõ nhất.

Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, cũng không biết là lạnh hay xảy ra chuyện gì, không tự chủ rùng mình một cái, nhưng vẫn không nguyên nhận tình cảm của nàng, lần trước thấy nàng sinh bệnh, trong lòng hán vô cùng khó chịu.

“Có phải trên mặt bị thương rồi không?”

Đầu ngón tay Lạnh lẽo xẹt qua gò má, thuận thế lấy mặt nạ màu trắng bạc xuống, Hạ Dạ Bạch không nhúc nhích, nhìn Tịch Nhan, chỉ cảm thấy từng đợt khô nóng bất an nổi lên mãnh liệt hơn cả lúc trong sài phòng vừa rồi, Hạ Dạ Bạch không chút nghĩ ngợi, cuống quýt che mặt, một lần nữa trở lại vị trí cũ, thân thể co lại một cục, ngồi ở trong nước.

Mặc dù ngâm mình trong nước lâu như vậy, hai gò má Hạ Dạ Bạch vẫn đỏ bừng, toàn thân vẫn phảng phất như bị hỏa thiêu, nhiệt huyết sôi trào, đôi mắt xinh đẹp kia, hé hé mở ra, nhãn thần mông lung như là lửa nóng, sợi tóc trên trán sớm ướt nhẹp, mồ hôi thấm trên mặt, ửng đỏ như cánh hoa đào, hai gò má ửng hồng đẹp đẽ mà sinh động.

Tịch Nhan mới mặc kệ hán nguyện ý hay không, ngâm này giờ chưa được mấy phút, mê được trên người của hán chắc chắn còn chưa thối lui, hán mới ngâm trong nước được nửa khắc đồng hồ, chắc là không có gì đáng ngại.

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, mặc dù nước không lạnh buổi như mùa đông, nhưng vẫn còn rất lạnh, so với nhiệt độ trên người thì chênh lệch quá nhiều, cơ thể nhất thời không thể thích ứng ngay được, khẽ hít vài hơi.

Mà người đối diện lại là ngốc tử, nhưng nàng chưa từng ghét bỏ dù chỉ một phút, từ đại hôn đến nay, mọi chuyện nàng làm đều vì hán, tình nguyện hạ mình cúi đầu, cũng không để hán chịu chút ủy khuất nào, vì hán, đôi này này nào chỉ dính vào máu tươi, Tịch Nhan cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, những đường vân tay rõ ràng, lòng bàn tay trong suốt, vẫn là sạch sẽ, nhưng hôm nay đã lấy đi vài sinh mệnh, trong lòng cũng không có nửa phần oán giận, nhưng mới vừa rồi, nhìn chủy thủ trên tay a nô, nhắm ngay cánh tay hán, nàng cảm giác được trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nàng ở nơi này, không quen biết ai cũng không thông thuộc gì, bản thân lại không được cung chiều, muốn bảo toàn mệnh sống thì lúc nào cũng phải cẩn thận từng ly từng tý, vậy mà còn phải vất óc tìm mưu tính kế bảo hộ hán, dùng sinh mệnh này để giữ gìn tôn nghiêm của hán, vì sao hán không nghe lời của mình, biết bao lần khiến nàng phải lo lắng bất an, có phải hán ngốc không, liên tục làm ra bao nhiêu chuyện khiến người quan tâm hán chịu tổn thương?

Hai tay Tịch Nhan đặt ở trên thùng gỗ, gục đầu lên trên, mệt mỏi rồi, nhưng người đối diện tựa hồ bất kỳ thời khắc nào cũng không để cho nàng bớt lo.

“Nhan Nhan.”

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch gọi vài tiếng, Tịch Nhan ngẩng đầu, thấy hán lại gần, không chút nghĩ ngợi, đưa tay kéo hán lại sát bên thùng tắm, nàng muốn cắn hán một cái thật mạnh, nhưng khi đến mép thùng thấy người hán đầy thương tích, cuối cùng vẫn là không nỡ, nếu ngay cả nàng vì tức giận mà làm thương tổn hán, thì trên đời còn ai không làm chuyện tổn thương đến hán? Đến cuối cùng, chẳng qua chỉ là cắn hán một cái tượng trưng mà thôi, xem như gãi ngứa, chứ nào phải trách phạt, cù lét cũng không giống, thế mà nàng lại thấy bản thân thật ngốc, ngực nổi lên niềm chua xót thương cảm, viên mắt cũng không khỏi đỏ lên.

Nhìn thấy khuôn mặt đang cười rúc rích, trong lòng lại thêm uất ức, rõ ràng cùng một khuôn mặt, nàng thế nào lại muốn nghiêm khắc trừng phạt hán đây?

Nàng nhìn nơi mình vừa hung hán cắn, ngoại trừ nước bọt, hoàn toàn không có dấu vết gì, lòng phần nộ không yên, dùng sức hất tay của hán ra, lau miệng.

“Hạ Dạ Bạch, làm sao ngươi mới có thể làm cho ta bớt lo, là ta đối với ngươi không tốt? Hay là ta đối với ngươi quá tốt? Vì sao ngươi cứ không nghe lời của ta? Thật lòng ta, luôn yêu thương ngươi cho dù ngươi là một người khờ khạo, ngươi cần quấy, tùy ngươi, ta cũng không nổi giận, hay là ngươi cảm thấy ta có chút chán ghét ngươi sao? Chuyện ngươi muốn biết, ta cũng chưa bao giờ giấu diếm, trong mắt của ta, Hạ Dạ Bạch ngươi, là người ngu cũng tốt, không phải người ngu cũng được, từ ngày đại hôn, ta đã nhận định ngươi, bảo ta bao che khuyết điểm cũng đúng, nhưng nếu chỉ là bao che khuyết điểm, lần trước ở tuế xuân phường, ta đã không lấy tính mệnh này đi đánh cược, ngốc thì thế nào, ngoại trừ ta, không ai được phép xem thường ngươi, khi dễ ngươi, nhưng từ đại hôn đến bây giờ, ta có làm ra chuyện gì có lỗi với ngươi hay chưa? Ngươi có biết hay không, mới vừa rồi tìm ta như ngừng đập, Hạ Dạ Bạch, chẳng nhẽ ngươi muốn ta chết đi mới vừa lòng.”

“Không được nói đến chữ kia.”

Hạ Dạ Bạch quát to một tiếng, vung cánh tay đang bị Tịch Nhan nắm ra, Tịch Nhan giữ chặt không buông, khiến hắn ngã nhào vào lòng nàng.

Môi nóng bỏng mang theo kinh đạo gần như điên cuồng và quyết tâm bắt buộc tình thế, ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đang buông lời oán trách của nàng, cuồng mãnh hút lấy hơi thở của nàng, Tịch Nhan bắt ngờ, đôi mắt mở to, nhìn gương mặt đỏ gần trong gang tấc, nhìn chăm chăm đôi mắt đen nhánh, phản ánh rõ ràng hình ảnh kinh ngạc của mình, ở đó vẫn còn lưu giữ sự phẫn nộ cuồng loạn vừa rồi của nàng.

Khí thế Bá đạo như vậy, đôi mắt trong trẻo kiên định kia, tuyệt không giống một Hạ Dạ Bạch thường thấy, Tịch Nhan không khỏi sững sốt, mạnh mẽ như vậy cũng chỉ trong một cái chớp mắt, chờ nàng phục hồi tinh thần lại muốn tiếp tục đi tìm, đôi mắt kia đã khôi phục về trong suốt vô tội như lúc ban đầu, còn mang theo một chút mờ sương, nụ hôn ngây ngô, lại mang theo ý vị bá đạo.

Mây Hạ Dạ Bạch nhấn lại, trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh báo thật lớn, hắn có thể nào quên bản lĩnh nữ nhân trước mắt này, nếu không phải đôi mắt kia đang mờ to in rõ hình ảnh bá đạo cuồng dã của mình, hắn suýt nữa bại lộ.

Những lời vừa rồi của Tịch Nhan, lòng Hạ Dạ Bạch trào dâng niềm vui sướng, nguyên lai trong lòng nàng thật sự có hắn, nàng làm những chuyện kia toàn bộ cũng là vì hắn, đám mây đen nghi kỵ trong lòng nhất thời khó có thể kiềm chế niềm vui, nhưng cũng làm cho hạ thân hắn hung hăng trĩu dậy, nàng vì hắn làm những chuyện kia, hắn không phải không biết, tuệ xuân phùng và cả chuyện hôm nay, hắn cũng là bị bắt ngờ, hôm nay hắn ra phủ, vốn dĩ muốn đến cửa thành phía đông đón nàng, nhân tiện làm nàng ngạc nhiên, nào nghĩ đến sẽ gặp Hạ Tuấn Tri, hắn đã canh giữ mấy ngày liên tiếp ở ngoài cửa Cung Vương Phủ, lên kế hoạch lập bẫy chờ hắn, nếu hắn ra tay, thân phận nhất định bại lộ ra ngoài, những người đó chắc chắn không một ai thoát được, Tề Tắc, Tiêu Kiếm cũng không ở bên cạnh, hắn không muốn tay mình dính vào đám dân đen này, nếu không, những người đó nào có là đối thủ.

Nhưng như thế nào đi nữa, nàng cũng không nên nói ra câu kia. Nếu như nàng chết, ở tướng phủ hay Tuệ Xuân Phùng, hắn đã không mạo hiểm phiêu lưu xuất thủ, hơn nữa, nếu không phải quốc sư giả thân giả quý cứ 3 lần 7 lượt cảnh báo, thì hoàng huynh làm gì còn mệnh mà sống, nhìn mũi tên cắm trên vai nàng, hắn hận không thể đem tay chân kẻ kia chặt đứt.

Những điều hắn làm lúc trước có lẽ hơi quá phận, thế nhưng đối với nữ nhân ngay ngày đại hôn tuyên bố thà chịu chết cũng không muốn gả cho hắn mà nói, vì sao hắn phải nương tay? Nào biết đâu rằng nàng tìm chết không thành, biến hóa lại lớn như thế.

Trên đời này, trừ mình ra, không còn bất cứ ai có thể tin tưởng, nếu không phải là bởi vì đêm đó máu nàng ngọt có thể giải thoát cơn cuồng dại của mình, hắn đã sớm hạ thủ, càng không có nghĩ tới sau này nàng lại làm nhiều chuyện vì mình như vậy, nhất là Tuệ Xuân Phùng, nàng đem sinh mệnh của mình ra đặt cược, chỉ để cho hắn không bị người khác khi dễ.

Đôi đôi hắn như trẻ con, ai bảo nàng đối xử với hắn như một đứa bé? Hắn là nam nhân, tùy thời đều có thể đem nàng từ nữ tử biến thành người của hắn.

Nữ nhân này, đối với hắn cũng rất nhẫn tâm, biết rõ hắn trúng thuốc mê, tuy nói mê được căn bản vô dụng đối với hắn, đám nữ nhân Hạ Tuấn Tri phải tới, mũi son phấn đầy người, nghĩ thấy đã muốn nôn.

Biết nàng tốt với mình, hắn cho rằng nàng sẽ lấy thân làm giải dược mới chịu đựng để mấy nữ tử kia hôn mấy cái, nghĩ rằng nếu nhân cơ hội này gao nấu thành com, tương lai sẽ có một tiểu bạch nha nhỏ hay Nhan Nhan nho nhỏ, cho dù là sự tình bại lộ, nàng cũng vì đứa con, mà không tính toán với hắn, chỉ ít sẽ không bỏ hắn mà đi.

Nữ nhân này, tuy rằng hung dữ, phải nói là đại ma đầu trong các đại ma đầu, bắt quá lại thu hút nhiều ánh mắt của nam nhân, lần trước ở Tuệ Xuân Phùng, hắn đã thấy rõ ánh mắt của Hạ Thiên Thần và Hạ Minh Húc nhìn nàng, thương thức tán thưởng, đây không phải là dấu hiệu tốt lành gì, Quốc Sư cao cao tại thượng thường ngày đối với người nào cũng vừa thân cận mà lại xa cách, khiến người ta muốn tới gần lại không dám đến gần, hết lần này tới lần khác đối với nữ nhân này rất kiên định, người nọ chắc là biết chút ít việc gì đó, ngày thường không có người chết thì làm sao cũng không mời được đại tôn thần hắn ra, vậy mà ngày đó, vì nữ nhân này bị thương mà hắn đích thân chạy đến.

Trước có sói, sau có hổ, hai người bọn họ mặc dù là vợ chồng, nhưng đến nay vẫn là hữu danh vô thực, hắn làm sao có thể yên tâm, vốn định nhân cơ hội này biến thành sự thật, nào nghĩ tới nữ nhân này nhẫn tâm như vậy, lại lựa chọn cùng mình ngâm nước lạnh phiền hà thế này, còn tên Hạ Tuấn Tri đáng chết kia, bản thân vô dụng, lại xem người khác cũng bất lực vô dụng như hắn, dùng phương thức hạ mê hương vô si thế này, nếu là hắn thì đã dùng tiên dược.

“Ồ ồ.”

Hàm răng của hắn thô bạo cạy mở đôi hàm răng nàng đang cắn chặt, không nói lời gì tiến nhanh vào, nụ hôn sâu mang theo khát vọng như muốn mê hoặc nàng, đầu óc choáng váng, cổ khô nóng đốt cháy khả năng suy nghĩ của nàng, cuốn phăng chút lý trí còn sót lại.

Hắn đối với nàng, là khát vọng sâu tận xương tủy, mỗi đêm ôm nàng trong lòng, cái loại cảm giác này, dường như tìm được tâm tư của bản thân bị mất từ lâu, hàng đêm ngủ yên, không còn bị hành hạ bởi ác mộng quần thân, nhưng mỗi đêm chỉ ôm nàng ngủ khiến hắn tuyệt không thỏa mãn, môi của hắn dán môi của nàng, đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi của nàng, thương thức một chút xấu vẻ đẹp của nàng, nhưng thế này, hắn mơ hồ thấy rằng không đủ, tay bắt đầu không an phận, dò vào bên trong áo của nàng, lưu luyến một phần mềm mại, còn có nàng run rẩy trong nháy mắt.

”Hạ___Dạ___Bạch.”

Tuy Tịch Nhan ý loạn tình mê, trong tư tưởng vẫn không muốn, tay cũng chống cự, chỉ là khí lực không lớn, đối Hạ Dạ Bạch mà nói, có cũng được không có cũng được, nhất là âm thanh khiển trách nhẹ nhàng kia, ôn nhu mà mềm mại, mềm mại lại kiều mị, như kêu gọi lên tiếng lòng.

Hai người dán sát vào nhau, nàng cảm giác được hạ thân nóng bỏng của hắn đang chạm vào nơi riêng tư của mình, giờ khắc này, nàng thật không dám

coi hần là người gốc mà cư xử.

Nàng chẳng hề chống lại nộ hân của hần đụng chạm của hần, thế nhưng nàng không muốn ở chỗ này, lại càng không nguyện làm chuyện ấy ở đây, nàng không chê hần là kẻ gốc, nhưng cũng không cần đến hình thức thấp kém là dùng mê dược như thế này, hưởng chi, mùi vị ấy thấm vào xương tủy, dù da mặt rất dày, tình yêu lãng nhãng cần quấy, mà bản thân đối với hần lại không nhẫn tâm bỏ xuống được, đã có lần đầu tiên, khó bảo toàn không có lần thứ hai.

Hồng Đậu mới có đầu mỗi mảnh đất kia, từ ngày đó đến nay, chuyện nàng muốn làm khó khăn lắm mới có được chút tin tức, tuyệt không thể để chuyện tình cảm quẩn lấy thân, hơn nữa, trong lòng nàng còn có quá nhiều nghi ngờ, đến nay vẫn chưa tìm ra lời giải, nàng không thể để cho mình không minh bạch như vậy phát sinh quan hệ cùng Tiểu Bạch.

Môi của nàng giống như người của nàng máu của nàng, dị thường thơm ngọt, nhu nhu, mềm mềm, hương vị dị thường ngọt ngào, làm cho hần luyến tiếc buông ra, hạ thân đã sớm sung khó chịu, con người đen nhánh sớm bị tình dục nhuộm thành màu đỏ, rất là điểm lệ.

Hần tham luyến vẻ đẹp của nàng, lý trí sớm đã bị đốt thành tro bụi, tim của hần tự nói với mình, ăn đi ăn đi, để cho nàng thành nữ nhân chân chính của mình, nhưng vẫn luôn có một thanh âm khác vang lên, Hạ Dạ Bạch, nàng là nữ nhân đáng để người quý trọng, như vậy do dự vẫn là không quyết, đến cuối cùng hần đành phải buông lỏng môi của nàng ra .

Cả người chôn chặt dựa trên vai của nàng, nộ cười trên mặt làm như thỏa mãn vừa tựa như không hài lòng, đành chịu thua, đôi mắt tràn ngập tình dục giờ đã thanh tỉnh nhiều, sự do dự không quyết trong lòng cũng nhẹ nhàng nói lỏng.

Tịch Nhan vỗ vỗ bờ vai của hần, vẫn không vì hành động vừa rồi của hần mà tức giận, nhếch miệng lên, mơ hồ mang theo nộ cười, chi là nộ cười kia có chút quý dị, như là hài lòng, hoặc như là hoài nghi cái gì, bất quá nói tóm lại vẫn là sung sướng.

“Hạ Dạ Bạch, người khá hơn chút nào không?”

Hạ Dạ Bạch cả người tựa ở trên vai Tịch Nhan cọ cọ vài cái, ôm chặt lấy nàng, cười ha ha ra tiếng: “Nhan Nhan, nàng thật ngọt.”

“Thế nhưng mùi vị của người lại quá kém, giống như còn có mùi vị nữ nhân khác.”

Tịch Nhan cúi đầu lầm bầm một tiếng, tương đối bất mãn oán trách nói, mới vừa rồi những nữ nhân kia hôn thật lâu trên yết hầu và cả trên ngực hần, không biết đã cội rửa sạch hay chưa?!

Tịch Nhan tức giận, vung 2 tay vốc nước chà sát trên ngực Hạ Dạ Bạch, nàng dùng sức chà thật mạnh, sau cùng là chà đến cổ của hần.

“Nhan Nhan, ta lạnh quá, lạnh đến choáng váng đầu óc rồi.”

Hạ Dạ Bạch nói nhỏ, môi như có như không xẹt qua vành tai Tịch Nhan, khiến cho nàng run rẩy một trận.

“Ôm ta lên giường.”

Hai chân Hạ Dạ Bạch quấy lấy hông của Tịch Nhan, không nhúc nhích, hiển nhiên, hần cũng không muốn cử động nữa, muốn Tịch Nhan cứ y nguyên cái tư thế này ôm hần lên giường, hần đã bỏ qua bữa ăn ngon ngọt rồi, chỉ yêu cầu nàng ôm hần lên giường thôi, tất nhiên, việc này cũng không tính là quá phận.

“Như người vậy ta làm sao đứng lên?”

Hạ Dạ Bạch không vui, cúi đầu đánh bò cạp một trận, vành tai ửng đỏ, buông lỏng hai chân cuốn lấy Tịch Nhan ra, Tịch Nhan đứng lên, xách vai hần, cứ như vậy, Hạ Dạ Bạch một lần nữa được ôm lên, cả người như là con chó nhỏ, nằm trong lòng nàng, Tịch Nhan nghĩ hần đang ép sát muốn đem 2 người dung hợp thành một thể.

“Người ở chỗ này chờ, ta đi tìm y phục cho người thay.”

Tịch Nhan nói xong, chạy nhanh còn hơn thỏ, xoay người, cả người ướt nhẹp khiến nàng run lấy bầy, cắn chặt môi, một tay vịn tủ, cái tay còn lại che ngực.

“Thình thịch___”

“Thình thịch___”

Tim nhảy liên hồi, hoàn toàn không khống chế được, lại sờ sờ mặt mình, cũng nóng như lửa đốt.

Tịch Nhan đưa tay tự tát mình mấy cái, dùng sức đánh tình đầu óc đang hoảng loạn, khẩn trương như vậy làm chi, lần trước ở rừng hoa đào, chẳng phải hần cũng cần quấy khi để mình một phen đó sao? Lần này hần còn trúng mê dược, cứ xem như trẻ nhỏ đang gặm kẹo que là được rồi, hơn nữa, bọn họ là vợ chồng, làm mấy chuyện thân mật như vậy cũng chẳng phải là chuyện gì thiên kinh địa nghĩa, bất quá là tẩm uyên ương, nàng vẫn mặc xiêm y, tuy rằng xiêm y có mặc hay không cũng như nhau, nhưng vẫn tốt hơn là không mặc gì.

Nhưng chết tiệt, tim vì sao càng đập càng nhanh, mặt vì sao càng ngày càng nóng, thậm chí còn cảm thấy như say?

“Nhan Nhan, đã xong chưa? ta sắp chết rét rồi.”

Tịch Nhan cứ một mực quay lưng lại, dĩ nhiên không phát hiện được trong tiếng nói có pha lẫn chút tiếu ý.

“Ngươi hoảng cái gì, ta cũng thay quần áo khác.”

Tịch Nhan mở ngăn tủ, thật vất vả mới tìm được bộ thích hợp với mình, màu sắc bộ trang phục này tương đối nhã nhặn, đây là phòng Hạ Tuấn Tri chuyên dụng, quần áo cùng sở thích của Hạ Dạ Bạch cũng không ít, Tịch Nhan tùy tiện cầm lấy một bộ, lại đi tìm khăn mặt sạch, lau khô người Hạ Dạ Bạch, thay đổi y phục cho hắn, giúp hắn lau khô tóc, chuyện như vậy ở vương phủ cũng làm qua rất nhiều lần, Hạ Dạ Bạch tựa hồ cũng không còn sức làm khó dễ, lúc này mới đem tất cả mọi việc an bày xong.

“Ta ra đi xử lý một ít chuyện, hôm nay ngươi cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi đi.”

Tịch Nhan ngồi ở trên giường hẹp, giúp Hạ Dạ Bạch đắp kín mền, tỷ mỉ vuốt sợi tóc trên trán cho hắn.

Hạ Dạ Bạch vừa nghe Tịch Nhan phải đi, vén chăn lên, ngồi dậy, mang giày: “Ngươi đi đâu vậy, ta cũng muốn đi.”

“Ồ lại đây nghỉ ngơi cho tốt đã, bên ngoài có người chờ, nếu ngươi cần gì, cứ sai bảo họ, ngoan ngoãn nghe lời, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, sau này đừng mong ta để ý đến ngươi.”

Tịch Nhan trừng mắt nhìn hắn, không nhìn dịu dàng giống như trước nữa, không dùng âm thanh nhỏ nhẹ nói những lời an ủi như buổi sáng, mà trực tiếp uy hiếp.

Hạ Dạ Bạch cúi đầu, nhếch mắt, tỏ vẻ đáng thương nhìn Tịch Nhan nửa ngày, thấy không có đường sống vẹn toàn, đầu gục xuống, đôi mắt vừa hăng hái bùng bùng nhất thời âm đạm rủ xuống, buồn buồn nói: “Đã biết.”

Tịch Nhan đi mấy bước, đột nhiên quay trở về, chỉ vào mặt nạ bạc ở cạnh giường: “Đeo vào.”

Tịch Nhan vừa bước chân ra ngoài, Hạ Dạ Bạch đứng ở phía trước cửa sổ, nhẹ nhàng vỗ tay một cái, xoay người quay về phòng.

Một khắc sau, cửa sổ lầu ba Ý Thúy Lâu chợt truyền vào mùi hoa sen nhàn nhạt thơm ngát, nhưng rất dễ chịu, tiếp theo, cánh hoa sen trắng như tuyết, từ cửa sổ nhẹ nhàng bay vào, hai người thiếu niên mặc thanh y thiếu niên từ trên trời giáng xuống, đều khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mày tuấn mắt tinh, một người mặt cười tựa phi tiêu, một người mặt băng lãnh như sương, hai người ăn ý đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, đem hộp gấm đưa ra phía trước Hạ Dạ Bạch, cung kính nói: “Công tử.”

Hạ Dạ Bạch ừ một tiếng, gật đầu, liếc mắt nhìn gian phòng màn che điểm lệ, tiếp nhận hộp gấm, đi vào bên trong.

Hai người hội ý, nhìn đối phương gật gật đầu, sau đó thấy 2 người cũng bước vào bên trong phòng, phối hợp ăn ý, bày bánh lên trên chiếc giường hẹp, khăn trải bàn trong phòng, toàn bộ bị thanh lý sạch sẽ, lập tức có một người thay kiểu dáng màu sắc giống như là mảnh trướng nhẹ nhàng, động tác cực nhanh, khiến ai thấy cũng phải trợn mắt, nhìn là biết đây không phải lần đầu tiên.

Chờ Hạ Dạ Bạch đi ra, trên người đã đổi lại xiêm y sạch sẽ chỉnh tề, nội sam màu xám đen, nhìn qua cực kỳ cũ kỹ, nhưng nếu chạm vào, sẽ phát hiện sự bất đồng trong đó, vải dệt kim tuyến, nhẹ như phù vân, còn chỗ cổ áo, nghiêm nhiên là tuyết liên nở rộ, mà bên trong căn phòng này khi thay những khăn trải bàn màn che này cũng trở nên rực rỡ hẳn lên.

Hai người thấy Hạ Dạ Bạch đi ra, lôi một cái bàn gỗ lim lớn từ phòng khác sang, dọn một bàn trà, mang qua một cái ghế, một tấm niệm lót dày trên ghế, sau đó bưng ra một chiếc hộp ngọc bằng tam, một tay cầm chén trà phi thủy, một tay mở nắp trà, rót đầy vào ly, nước trà còn nóng hôi hổi: “Công tử, trà đã pha xong rồi.”

Hạ Dạ Bạch ừ một tiếng, mới từ từ ngồi xuống, tiếp nhận ly trà, đưa tay nâng nắp lên, nhẹ nhàng thổi thổi, nếm thử một chút, sau đó đặt xuống, liền có khách không mời mà xông vào.

“Công tử trên người khá hơn chút nào không? Cần ta tìm cho công tử hai mỹ nữ thư giãn giải trừ chút thống khổ?”

Thanh âm kia, từ đằng xa bay tới, mang theo sự tiêu sái bừa bãi không nói ra được, phong lưu vô hạn, cái miệng thốt ra những lời kia, có thể so sánh với tên vô lại trên phố phường.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Gậy Ông Đập Lưng Ông

“Công tử, trên người khá hơn chút nào không? Cần ta tìm cho công tử hai mỹ nữ thư giãn giải trừ chút thống khổ?”

Thanh âm kia, từ đằng xa bay tới, mang theo sự tiêu sái bừa bãi không nói ra được, phong lưu vô hạn, cái miệng thốt ra những lời kia, có thể so sánh với tên vô lại trên phố phường.

Thanh niên mặc thanh y bên trái trên mặt vẫn mang vẻ cười cợt đi tới bên cửa sổ, không nhận được cười ra tiếng.

“Mạc ly, ngươi cười một cái bộ chết hay sao? Cả ngày cứ chưng ra cái bộ mặt lạnh hơn băng sơn ngàn năm như vậy làm chi? chỉ có Mạc Thanh là dễ thương.”

Âm thanh ngã ngôn có phần trêu chọc vang lên, gian phòng rộng lớn sáng sủa, đột nhiên lại xuất hiện thêm một cái bóng màu xanh, trên người khoác áo choàng, tóc quần đơn giản sau đầu, tựa tiểu phi tiểu nữ, giống y như Hạ Thiên Thần, cả hai đều hào hoa phong nhã, chẳng qua nam tử này so sánh với tứ Hoàng Tử, hiển nhiên sinh ra vài phần tiêu sái tùy ý mà hẳn không có, như là một luồng gió, không ai nắm được.

Tiêu Kiếm đi tới trước mặt Mạc Thanh, nhéo nhéo mặt của hắn: “da thịt nõn nà, gương mặt của Mạc Thanh nhà chúng ta thật tốt, da dê cũng trắng mịn, ngay cả nữ tử cũng phải cúi đầu chịu thua.”

Mạc Thanh kêu vài tiếng, dùng sức đẩy tay của kẻ không đứng đắn nào đó ra: “Tiêu Kiếm đại ca, ngươi còn không buông tay ra, chẳng nhẽ muốn đại ca ta động thủ với ngươi?”

Tiêu Kiếm cười ha ha hai tiếng liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch đứng ở bên cạnh, từ lúc mới nhìn thấy hắn đến giờ, khuôn mặt thâm trầm đen còn hơn đáy nồi, cày cau lại, đáng ghét như không muốn bắt cứ ai lại gần hắn.

“Năm nay Mạc Thanh cũng mười ba tuổi, Tiêu Kiếm ca ca của ngươi có vài người bằng hữu khá tốt, đều là mỹ nữ, lần sau dẫn ngươi đi đến đó học hỏi, cũng không nên như người nào đó...”

Tiêu Kiếm kéo dài âm điệu, nghiêng mặt, khoe mắt có ý phiêu về phía Hạ Dạ Bạch: “Từ đại hôn đến nay đã hơn nửa tháng, vẫn là xử nam, miếng ăn đến miệng còn để vụt mất, haizzz...”

Hắn vỗ tay một cái, ngửa đầu nhìn trời, phiền muộn thở dài: “Tiểu công tử, người khi nào mới có thể xuất hiện, Tiêu Kiếm chờ ngươi tiếp nhận nhiệm vụ nha.”

Hạ Dạ Bạch thân nhiên uống trà của mình, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, dường như hoàn toàn không nghe tiếng than thở ý ỏi kia của Tiêu Kiếm, cứ coi như một kẻ hát hy kịch dạo ở đâu đó.

Tiêu Kiếm nào có chịu, đôi mắt không có hảo ý nhìn chằm chằm Hạ Dạ Bạch: “Phu nhân tuyệt sắc như vậy, ôm trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc, mặc dù là Liễu Hạ Huệ, cũng sẽ hóa thân làm cảm thú, công tử....”

Tiêu Kiếm liếm liếm đầu lưỡi, lời còn chưa nói hết, liền bị đánh bất ngờ.

“Nàng không như ngươi nghĩ.”

Thanh âm trầm thấp hàm chứa mùi vị cảnh cáo, Hạ Dạ Bạch cảm chén trà phi thủy nhẹ thổi, bọt nước tung tóe bay thẳng về phía Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm trừng mắt, nụ cười cứng ở trên mặt, cuống quýt né tránh, nhưng vẫn bị vài bọt nước bắn trúng trên người hắn, mấy người vừa tới nhìn thấy thế vội vàng né tránh, mà vài giọt nước vừa rồi không vắng trúng người Tiêu Kiếm còn đang lơ lửng trong không trung, lại giống như cung tiễn, văng thẳng lên trên cây cột màu son phía sau Tiêu Kiếm, chỉ nghe “lộp bộp” vài tiếng, trên cây cột xuất hiện vài lỗ hồng to cỡ ngón tay, thật sâu, nội lực cực mạnh, hiển nhiên dùng hết sức.

Tiêu Kiếm bỗng nhiên xoay người liếc mắt nhìn cây cột sau lưng, nuốt nước miếng một cái, xoay người nhìn Hạ Dạ Bạch, sờ sờ mặt mình: “Công tử, thân thủ của ta vẫn kém xa Tề Tắc, ngài thủ hạ lưu tình, nếu những giọt nước kia đánh trúng mặt, thì khuôn mặt tựa Phan An này của ta chẳng phải bị hủy rồi sao, sau này ta còn mặt mũi nào đi gặp ai.”

Hắn hít sâu mấy hơi, chưa tỉnh hồn, vỗ vỗ lồng ngực của mình: “Gương mặt này nếu như bị hủy, không biết có bao nhiêu mỹ nữ khóc cạn nước mắt đấy.”

“Tre già măng mọc, Tiêu Kiếm ca ca đừng bảo là mặt bị thương, cho dù là công tử hạ thủ hủy luôn tính mệnh, thì chuyện đó cũng không có gì to tát, chẳng phải còn có Mạc Thanh sao? hơn nữa sau này còn vài tiểu đệ trưởng thành, khẳng định còn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng hơn cả Tiêu Kiếm ca ca, nhất định sẽ được nhiều nữ tử thích.”

Mạc Thanh cười, tay cầm băng tâm ngọc hồ, một lần nữa thay Hạ Dạ Bạch châm nước trà, hương trà thanh nhã hoặc là mùi hương hoa sen tràn đầy cả phòng, không còn mùi dâm mỹ mới vừa rồi, cộng thêm màn đầu võ mồm giữa Mạc Thanh cùng Tiêu Kiếm, gian phòng không còn quạnh quẽ.

Hạ Dạ Bạch đã đeo mặt nạ ngân bạch lên, từ phần mũi trở lên ẩn sau mặt nạ, môi nhếch, đôi mắt kia không còn trong suốt vô tội như trước, đôi mắt đen thâm thúy lại sắc bén như dao.

Hắn yên lặng ngồi ở chỗ kia, trên người chỉ mặc nội sam vàng sẫm đơn bạc, thổi chén trà phi thủy trên tay, đặt ở bên mép, nhẹ nhàng thổi một cái, không

duyên không có lại khiến người ta thấy cao quý ưu nhã, lại mang theo hơi thở tà mị hắc ám, vô pháp chống cự.

Tiêu Kiếm tự ngồi xuống ghế đối diện Hạ Dạ Bạch cầm trên tay một chén trà, nhìn bánh điểm tâm mỹ vị tinh xảo trên bàn, đem chén trà trên tay đưa đến trước mặt mặc ly đang cầm bằng tâm ngọc hồ, tay kia cầm khối bánh điểm tâm bỏ vào miệng, rung đùi, phát ra tiếng nỉ non: “Thái Hà tự mình làm bánh hoa sen, công tử, tay nghề tốt như vậy sao công tử lại bảo nàng đến Lưu Vân Phường thuê thua may vá suốt ngày, thật không biết trọng dụng nhân tài, nếu mỗi ngày đều có thể được ăn bánh điểm tâm do đích thân Thái Vân làm, cho dù chết cũng có thể mỉm cười dưới cửu tuyền.”

Tiêu Kiếm liên tục ăn hết mấy miếng, nhiều đến mức trà cũng nguội lạnh, nhưng tay Mạc Thanh vẫn nắm bằng tâm ngọc hồ như cũ, không nhúc nhích: “Mạc Thanh, cho Tiêu Kiếm ca ca chút nước uống, đã lâu không uống trà Mạc Thanh đệ đệ của ta pha.”

Mạc Thanh ha hả nở nụ cười, cười xong liếc nhìn đôi mắt thâm trầm của Mạc Ly: “Ca ca nói chúng ta chỉ phụ trách hầu hạ công tử, những người còn lại không có liên quan, muốn ăn cái gì, uống gì, tự mình động thủ, người mới vừa rồi ăn bánh hoa sen Thái Vân tỷ tỷ làm rồi, xem như ta đã mạo hiểm nghe chửi, nếu còn rót trà cho người, chẳng phải là muốn bị đánh, người biết thân thù ca ca ta, ngoại trừ công tử còn có Tề Tắc ca ca, thì không ai là đối thủ, ta cũng không dám cùng hắn động thủ, tặc ngữ có câu: huynh trưởng như cha, bị đánh không nói, còn rơi vào tội danh không coi trọng tôn trưởng.”

Mạc Thanh cầm bằng tâm ngọc hồ ôm chặt vào trong ngực, lui về phía sau hai bước, trốn phía sau mặc ly.

Tiêu Kiếm nhìn chén trà rồng tuếch của mình, thở dài: “Trần Tuyết mất 3 năm phao thành trà Tuyết Nha, so với trà dùng nước Thiên Sơn không biết còn thơm ngọt hơn bao nhiêu lần, đây chính là Chi Lan tiến cống, trong triều đình có hoàng tử nào không muốn dùng trà này để tỏ ý cảm ơn hoàng ân, nhưng trong mắt công tử, những điều này e là không đáng giá nhắc tới.”

Lúc này Hạ Dạ Bạch mới đem chén trà phi thúy trên tay đặt lên bàn, đôi mắt dưới mặt nạ kia sâu không thấy đáy, vẫn gom tụ tất cả quang mang thế gian, hần chỉ tùy ý liếc mắt nhìn, vẫn chưa tạo ra bất kỳ áp lực nào, vẫn không duyên không cớ khiến người ta sinh ra vài phần ớn lạnh, không dám không dám.

“Ta chưa nói muốn gặp người.”

Hạ Dạ Bạch nhàn nhạt mở miệng, rốt cục cũng đưa mắt nhìn hần.

“Ài u, chủ tử nói như vậy làm đau lòng thuộc hạ, a, tâm hồn ta mỏng manh yếu ớt lắm.”

Tiêu Kiếm hai tay che ngực, nhủ chặt mày, đôi mắt vô tội, đáng vẻ vô cùng đau thương, cũng không biết học được từ ai.

” Thuộc hạ qua vạn hoa từng trung, không nhận được nghĩ đến dáng vẻ phong tư của công tử khi mang mặt nạ ngân bạch mà rơi nước mắt như những tân nương vừa khóc vừa vui khi về nhà chồng, ta vốn dĩ không trông chờ người có thể nhiệt tình, không nghĩ tới người lại làm thương tổn ta như vậy, trái tim bé nhỏ của ta, không được, ta muốn đi tìm sự an ủi.”

Vừa làm bộ khóc lóc kể lể cứ như việc đó thật sự sẽ phát sinh, nhưng cho dù khóc lóc cũng không có tác dụng, có điều, Hạ Dạ Bạch vẫn như trước không liếc mắt nhìn hần 1 cái.

Bỗng nhiên Tiêu Kiếm đứng lên, cầm cái tách phi thúy của Hạ Dạ Bạch, rất nhanh đem nước trà bên trong rót vào tách của mình, đưa lên mũi ngửi ngửi, Mạc Thanh thấy thế, chỉ muốn nện cho hần 1 cái. Giống như là Tiêu Kiếm đã liệu trước được việc này, cuống quýt né tránh, nhưng vẫn không quên cầm ly nước trà lên mũi ngửi: “Trà Công tử uống, quả nhiên hơn hẳn trà bán trên phố.”

Hần bày dáng vẻ say sưa ngây ngất, uống một ngụm, Mạc Thanh thấy hần uống, hừ một tiếng, lắc lắc tay áo, một lần nữa đứng ở phía sau Hạ Dạ Bạch.

Tiêu Kiếm đắc ý thờ phào một cái, lưu luyến mùi hương trên môi, lại uống tiếp một ngụm nữa, cầm bánh hạnh đào (*) Cố ý quay sang phía Mạc Thanh há to mồm, dùng sức cắn một cái.

Đối với cử chỉ của Tiêu Kiếm, mọi người tựa hồ đã sớm nhìn quen mắt rồi, Mạc Thanh cười ha ha: “Kỹ nghệ pha Trà của ta chính là Thái Vân tỷ tỷ chỉ dạy, Tiêu Kiếm ca ca có bản lĩnh như vậy, thì mau cưới Thái Vân tỷ tỷ, trong quán trà chúng ta không có cái gì, chỉ có những cái này thôi. Nói vậy, huynh cũng không cần tranh đoạt với công tử.”

“Tên tiểu quỷ như người thì biết cái gì.”

Tiêu Kiếm vỗ vỗ đầu Mạc Thanh, nhìn Hạ Dạ Bạch, nụ cười trên mặt ngưng lại, gương mặt đó rõ ràng không phải là nghiêm túc, vẫn vô duyên vô cớ sinh ra một phần nghiêm chỉnh, một lát, đột nhiên hỏi: “Không phải công tử thích phụ nhân rồi chứ?”

Đôi mắt dưới mặt nạ bỗng trở nên băng lãnh, cứ như vậy nhìn Tiêu Kiếm, không khí chung quanh suýt nữa ngưng đọng lại, nhưng Tiêu Kiếm vẫn tỏ vẻ không hay không biết gì cả: “Công tử cho tới bây giờ đều là người vì tư vì lợi, trong tình huống mới vừa rồi, có mấy nam nhân cảm lòng được, cứ trực tiếp giả vờ ngây ngốc đoạt lấy mới tốt, giữ chặt ở bên người, chẳng phải thuận tiện hơn sao? vậy mà cuối cùng công tử lại quay ngoắt làm chính nhân quân tử, xem ra là rất trân trọng phụ nhân.”

“Nguyên do?”

Hạ Dạ Bạch đưa bốn chén trà phi thúy trên tay, ngược mắt giống như tùy ý nhìn.

“Công tử đâu giống như người, làm sao không khống chế được? Dáng vẻ này của người, nhìn thấy nữ nhân là chảy nước miếng rồi.”

Mạc ly nhìn Tiêu Kiếm, đôi mắt lạnh lùng trào phúng nói, hiển nhiên là không có hảo cảm gì với Tiêu Kiếm, có lẽ là nguyên do rất ít nói chuyện, thanh âm không được trong trẻo.

“Ta tán thành ca ca, phu nhân tốt với công tử như vậy, đáng để công tử trân trọng.”

Đuôi lông mày Tiêu Kiếm nhếch lên 1 cái, gật đầu biểu thị tán thành: “Phu nhân tốt thì có tốt, thế nhưng tính tình rất kỳ quái, không thể nắm được, thà làm ngọc vỡ cũng không muốn bị lừa gạt, nếu một ngày kia nàng phát hiện bị công tử lừa gạt, sẽ cãi nhau với công tử thì làm sao bây giờ?”

Về mặt Tiêu Kiếm đâm chiêu, mặc ly Mạc Thanh đứng bên cạnh nghe thấy thế, cũng liếc mắt lên lên nhìn Hạ Dạ Bạch, không khỏi lâm vào trầm tư.

Tiêu Kiếm, ngày thường mặc dù cả lơ phất phơ, bất quá lời hắn nói cũng có vài phần đạo lý, mấy ngày nay, phu nhân đối với công tử thật là tốt, bọn họ đều nhìn thấy được, cho dù là ý chí sắt đá, cũng bị nung chảy, mặc ly tuy ngoài miệng phủ nhận, nhưng trong lòng vẫn thừa nhận lời nói vừa rồi của Tiêu Kiếm rất có lý, tựa như bọn họ ngay từ đầu, trong lòng đều coi thường phu nhân, nhưng bây giờ, sợ là sớm đã bị nàng thu phục nhân tâm của mình rồi.

Công tử thân là nam tử, lại trúng độc, phu nhân tuyệt sắc như vậy, chỉ là nước lạnh mà thôi, công tử vẫn 3 lần 7 lượt chiếm tiện nghi của phu nhân, ngẫm lại không phải không muốn tiến lên, ngày thường đều là phu nhân cất lực chống đỡ, công tử không muốn mới buông tha, nhưng hôm nay vẫn buông tha thời cơ tốt như vậy, dục vọng sinh sôi lại phải khắc chế, thầm nghĩ bên trong còn có nguyên do gì đó.

Hắn và Mạc Thanh đều là 2 kẻ suy nghĩ còn mọt mọt, đối với chuyện tình yêu dốt đặc cán mai, hai người này thấy công tử đối với phu nhân rất tốt, nếu hôm nay không có Tiêu Kiếm nhắc nhở, cho dù suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra bất cứ nguyên do nào.

“Nếu như người phát hiện ta lừa gạt người thì sao?”

“Vậy thì vĩnh viễn đừng để cho ta phát hiện.”

Hạ Dạ Bạch nhìn chén trà phỉ thúy trên bàn, bàn tay bỗng nhiên ngậy ra giữa không trung, hắn nhớ lại hôm tiến cung, lúc đầu hai người từ Tuệ Xuân Phường trở về, nửa đêm Tịch Nhan chạy ra vườn, dường như đang phát tiết chuyện gì, hắn vốn chỉ tự lảm bảm, chưa từng nghĩ đến tính cảnh giác của nàng cao như thế, lời của hắn cư nhiên bị nàng nghe thấy.

“Vậy thì vĩnh viễn đừng để cho ta phát hiện.”

Trước khi nàng xuất hiện, hắn luôn tin tưởng khả năng làm việc của mình vô cùng cẩn thận, nhưng bây giờ, hắn luôn luôn bị xúc động, trên đời này, làm gì có tường nào cản được gió, giấy sao gói được lửa đây? Huống chi nàng còn là nữ tử thông tuệ cảnh giác như vậy, mặc dù là một chút biến hóa rất nhỏ cũng vô pháp chạy khỏi ánh mắt của nàng, nếu không phải được nàng vô cùng tín nhiệm, thì cho dù hắn đứng ở sau lưng nàng cũng vô phương che giấu, huống chi hiện tại khi chỉ có hai người hắn lại không còn đeo mặt nạ, thiếu mất lớp màn che chắn, chỉ sợ sẽ càng thêm phiền, mấu chốt nhất là, trong lòng hắn càng không muốn giấu giếm nàng, nhưng nếu là bị nàng phát hiện, bản thân giả ngu đần ngốc ngếch lừa dối thế nhân, có khi nào trong con nóng giận mà rời khỏi mình?

Tiêu Kiếm chỉ một câu là vạch trần tất cả, đâm thẳng vào lòng Hạ Dạ Bạch, vấn đề này, cho đến tận bây giờ hắn cũng không dám chắc, rốt cuộc nên thẳng thắn nhận lỗi hay là tiếp tục lừa dối?

Nếu là thẳng thắn nhận lỗi, phải chăng sẽ nhận được sự khoan hồng của nàng, cũng có thể nàng sẽ bỏ hắn mà đi, nếu tiếp tục giấu giếm, nàng vẫn toàn tâm toàn ý lo lắng cho Tiêu Bạch như trước đây. Mỗi lần nhớ lại cái đêm nàng bạo phát, khiến Hạ Dạ Bạch liền có cảm giác phiền não, đau lòng, chỉ hận không thể giết người.

Nghĩ như vậy, Hạ Dạ Bạch lại thất thần, biết có những ánh mắt đang chăm chú nhìn vào mình, liền hồi phục tinh thần lại, nhất thời cả người tỏa ra sát khí: “Hôm nay người đến đây là để nói những lời này sao? có chuyện gì thì bẩm báo nhanh, không thì rút đi cho ta: “

Hạ Dạ Bạch quát to một tiếng, thanh âm tàn nhẫn nhưng lại ả ả cảm giác nóng nóng hoảng loạn, chỉ sợ giấu đầu hở đuôi mà thôi, mà ngay cả bản thân hắn có lẽ cũng phát hiện ra được sự thất thường này của mình, bất quá người bên cạnh cũng hiểu được, công tử của bọn họ đang rất phiền não vấn đề này, nói thì nói thế, nhưng công tử của họ bắt đầu vì một nữ nhân mà đau đầu, cũng là một chuyện vô cùng lạ lẫm, chỉ ít Tiêu Kiếm có chút hả hê trước sự thật này.

“Bị ta nói trúng rồi, cho nên thẹn quá thành giận.”

Tiêu Kiếm không hề sợ hãi, chỉ vào Hạ Dạ Bạch, vẻ mặt cười cợt, gian trá nói.

Hơi thở của Hạ Dạ Bạch có chút gấp gáp, có điều không biểu lộ quá rõ, nhưng đôi mắt đen láy kia hầu như không còn vẻ hồn nhiên nữa mà biến thành màu đỏ của máu tươi, xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng đáng sợ đến kinh người, có điều rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại: “Dù sao ta cũng là chủ tử của người, hôm nay người đến đây là để phát ngôn ngông cuồng, trêu ghẹo ta sao? chuyện trong bốn lâu ta giao cho người đến giờ đã làm xong chưa? nếu như người ăn no rảnh rồi không có việc gì làm, ta cũng không dư gạo nuôi kẻ vô dụng rồi hoi.”

“Lấy. . . Lấy cái chết tạ tội, chẳng nhẽ. . . Nghiêm trọng đến vậy sao?”

Tiêu Kiếm nuốt nước miếng một cái, công tử khi chân chính là công tử, nhưng cho tới bây giờ không đùa giỡn, nghĩ tới đây, Tiêu Kiếm vô cùng đau đớn, vì sao cô nương hồng ngọc đứng đầu bảng Ý Thụy Lâu lại như có mắt không trông, nếu như nàng ngoan ngoãn chuộc thân, tự mình tiêu dao, hắn hà tất phải thay người khác làm việc vặt, vì sao ngay cả hành khất bên đường, cũng vô lại như vậy, ra sức khi dễ người ta, mà hắn mỗi lần nhìn thấy vẫn phải

cung cung kính kính?

Tiêu Kiếm hần, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, mà bây giờ lại không bằng tên vô lại đầu đường xó chợ như tên khất cái bên đường kia nữa chứ. Điều này làm sao hần chịu đựng được đây? Kỳ thực hần cũng rất muốn động thủ trên đầu thái tuế lăm chửi, nhưng lần đó, hần bắt quả là đứng ở trong đám người hiếu kỳ xem công tử bị khi dễ, cùng bọn họ vỗ tay tán thưởng khi thấy công tử bị chèn ép rất lâu, nhân tiện a dua kích động vài câu, sau đó liền trở thành tổng quản sự của trà lâu này, mỗi ngày bị quay như con đề đầu tấp mặt tối, mấy ngày đầu còn không có cả thời gian uống nước, công tử nhà bọn họ thế nhưng lại là người thù dai.

“Chính là nghiêm trọng như vậy đấy.”

Hạ Dạ Bạch đứng dậy, đi tới bên người Tiêu Kiếm, băng lãnh tăng gấp 10 lần, cảm giác áp bách cũng tăng gấp 10 lần.

Hai tay Tiêu Kiếm đặt trên đỉnh đầu, chia vào khuôn mặt đau khổ, làm động tác đầu hàng: “Công tử kỳ thực cũng không cần lo lắng, phu nhân quan tâm người như vậy, nếu thật sự phát hiện ra chân tướng, người chỉ cần tỏ vẻ thăm thương, làm nũng nhiều một chút, hoặc là sai tiểu nhân đóng vai kẻ ác độc đến khi dễ người, xuất vài chiêu khiến mặt mũi công tử bầm dập một chút, công tử chỉ cần rơi vài giọt nước mắt, khẳng định phu nhân liền mềm lòng, kỳ thực nếu không dùng kế sách tiểu nhân này, thì người có thể sắp xếp vài quân cờ đến khiêu khích Tứ ca với nhị ca của ngài, cho bọn họ sai người truy giết, phu nhân thấy người thụ thương, nhất định sẽ như lần trước ở Tuệ Xuân Phường, tiếp tục thế sống chết bảo hộ an toàn của công tử.”

Tiêu Kiếm càng nói, sắc mặt của Hạ Dạ Bạch càng thêm âm trầm, toàn thân phát ra sát khí kinh người, Tiêu Kiếm cảm giác mình sắp bị đông chết đến nơi rồi.

“Nói tiếp đi.”

Hạ Dạ Bạch nhẹ nhàng lên tiếng, Tiêu Kiếm liên tục cười trừ.

“Theo ta thấy thì công tử vẫn nên tiếp tục vai diễn này đi, dạo này phu nhân có chuyện bận rộn, tạm thời sẽ không hoài nghi đến người, chắc chắn người vẫn an toàn, chúng ta còn nhiều thời gian nghĩ cách đối phó.”

Cận kề cái chết, một Tiêu Kiếm luôn nghiêm chỉnh rốt cục cũng phải bất an, nhưng thực sự chỉ có một chút bất an mà thôi: “Công tử, trong rừng cây cối rậm rạp, hà tất gì cứ phải ôm khư khư một gốc cây như vậy.”

Hạ Dạ Bạch căng thẳng, khoe miệng ru xuồng hơi co quắp: “Tiêu Kiếm.”

Hiển nhiên, Tiêu Kiếm đại nhân lại tiếp tục nói bậy, nhưng hần không thể bảo đảm mình sẽ hạ thủ lưu tình, Tiêu Kiếm đương nhiên cũng biết mạng nhỏ khó bảo toàn, quyết không thể đùa quá mức, hần rất rõ ràng, muốn giữ lại cái mạng này để lần sau còn tiếp tục đùa, thì cần học được câu một vừa hai phải.

“Tiểu nhân có chuyện quan trọng bẩm báo, mới đến quấy rầy công tử.”

Sau cùng cũng không khỏi lo lắng, chiêm thêm 1 câu nữa: “Là về phu nhân.”

“Nói. . .” chân mày Hạ Dạ Bạch bây giờ mới nói lỏng ra được một chút, khuôn mặt cũng không còn băng lãnh như vừa rồi, trở lại ghesse ngồi.

“Chẳng phải công tử sai thuộc hạ tìm người theo dõi nha hoàn Hồng Đậu bên người của phu nhân, thám thính xem nàng ta đang làm cái gì sao? Hôm nay người tiểu nhân phái đi đã báo kết quả về.”

Tiêu Kiếm ngồi xổm, đáng vẻ chật vật đáng thương, nhìn Hạ Dạ Bạch dường như đang muốn lấy lòng.

Hạ Dạ Bạch cũng không thèm nhìn đến, đuôi lông mày dưới mặt nạ sụp xuống, có chút không nhẫn nhịn: “Nói thẳng trọng điểm.”

“Hình như phu nhân coi trọng mảnh đất cách mười dặm phía thành đông, nha đầu Hồng Đậu kia đã nhiều ngày đến nơi đó tìm hiểu chủ mảnh đất.”

Tiêu Kiếm không thấy Hạ Dạ Bạch mở miệng, chỉ có thể tiếp tục độc tấu: “Theo tiểu nhân nghe ngóng, mảnh đất kia hình như là Triều Dương thành phủ Liễu gia, Liễu gia lão gia tử kia đã qua tuổi 60, sắp lên bàn thờ ngắm gà khóa thân rồi, tốn rất nhiều tiền mới tìm được một mảnh đất có địa hình tốt như vậy, chuẩn bị sau này trăm tuổi sẽ sử dụng, cho nên, mặc dù phu nhân muốn mua, nhân gia người ta cũng chưa chắc đồng ý.”

“Chỗ kia ta đã xem qua, có núi có sông, đúng là một nơi tốt, Liễu lão gia tử cũng thật là, người chết rồi còn gì ngoài một đồng bạc cốt? Một bộ quan tài mà thôi, cần chi một chỗ rộng lớn như vậy làm gì? Bất quá phu nhân tuổi còn trẻ, lại đi tìm hiểu chuyện đó để làm chi?”

Mạc Thanh mím môi, mày nhăn lại, suy nghĩ cả nửa ngày, vẫn không tìm ra nguyên nhân, ngược lại đôi mắt xoay tít nhìn chăm chăm Tiêu Kiếm.

Tiêu Kiếm xắn tay áo: “Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?”

“Chẳng phải ngươi cho người đi tìm hiểu sao? ta không hỏi ngươi thì đi hỏi ai? Cũng không tìm hiểu rõ ràng, ngươi không biết công tử muốn nghe sao? “

Tiêu Kiếm thở dài: “Người kế thừa Liễu gia là Liễu Dật Phong có quan hệ khá gần với tứ Hoàng Tử, phía sau có chỗ dựa, cũng được xem là một kẻ có quyền thế, công tử, theo tiểu nhân biết, thất vương gia là người nghèo rớt mồng tơi, cũng không được sủng ái, cho dù Liễu công tử đồng ý bán, phu nhân cũng chưa chắc có đủ khả năng mua! Công tử thử dò hỏi phía phu nhân, gián tiếp nói cho nàng biết, để tìm cách xoay xở, nhưng cần phù hợp thực tế,

không nên có ý nghĩ kỳ lạ.”

Ánh mắt Hạ Dạ Bạch nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, môi vênh lên, như đang ngẫm nghĩ điều gì, vẫn chưa để ý gì đến Tiêu Kiếm.

Từ đại hôn đến nay, nàng luôn nói sẽ đòi lại những thứ đáng lẽ ra thuộc về mình mang về cho mình, hẳn cho là nàng đang an ủi mình mà thôi, chưa từng để ở trong lòng, thân là người hoàng gia, những thứ đáng lẽ thuộc về hẳn, hẳn cũng không được hưởng, nàng bắt quả là một nữ tử, những thứ đó, há có thể nói muốn là được? Nàng có thể vì hẳn làm những việc này, đối với một nữ tử mà nói, đã đủ rồi.

Tuy rằng không biết vì sao nàng coi trọng mảnh đất kia, nhưng nhất định là có liên quan đến hẳn.

“Mạc Thanh nói đúng, chẳng qua là một lão già, nếu như chết, chỉ cần 1 mảnh chiếu, ném vào quan tài là xong rồi, có gì phải rầy rà? lãng phí một nơi tốt như vậy.”

Ừ? Tiêu Kiếm vừa nghe, cảm thấy không đúng, thấy dáng vẻ của Hạ Dạ Bạch, bất chợt hiểu ra đôi chút, liền cười haha: “Tiểu nhân hiểu rồi, lão đầu tử này dĩ nhiên sao có thể so với Vương gia nhà ta, tuy nói Liễu gia chỉ là một thương nhân, nhưng chỗ dựa phía sau của người ta vừa chắc còn cứng rắn như thế, bắt quả đạo này cửa hàng tơ lụa của chúng ta có hợp tác cùng Liễu gia, còn là làm ăn lớn nha. . .”

Hạ Dạ Bạch liếc mắt nhìn Tiêu Kiếm, bộ dáng kia quả thực còn hèn mọn hơn cả con chuột trước đây (ý chỉ quản gia Vương Quyền).

“Lượng tiêu thụ Tơ lụa của Lưu Ly Chúng ta ở một vài tiểu quốc phía nam như Đông Ngô và Chi Lan vẫn rất tốt, Tiêu Kiếm rất nhạy trong kinh doanh, đã đặt một lô hàng tơ lụa thượng đẳng của Liễu gia, chuẩn bị cung cấp cho hoàng tộc tiểu quốc Chi Lan với Đông Ngô, thời gian cũng sắp đến rồi, tiểu nhân cố ý gây thêm chút sức ép trong đơn hàng này, chỉ cần giờ chút thủ đoạn bên trong, khẳng định họ không có cách nào giao hàng đúng hẹn, Liễu lão gia trước đây là người khôn khéo, nhưng bây giờ chính là rắn sành ra mỡ, làm sao tránh được phải bồi thường số lượng lớn bạc, huống hồ chúng ta chỉ muốn một mảnh đất nho nhỏ kia, lại còn hảo tâm đem tặng châu bảo mà hẳn thích nữa, công tử chỉ cần tìm cơ hội tốt đem nó tặng cho phu nhân, nàng nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, công tử nghĩ thế nào?”

Tiêu Kiếm ngửa đầu, nhếch môi, cười đến vạn phần gian trá, bộ dáng kia, quả thực rất dễ tiện, khiến người ta hận không thể hung hăng hạ vài quyền vào nó mới hả dạ.

“Như vậy có quá đáng lắm không?”

Mạc Thanh cũng cười, nhìn chằm chằm Tiêu Kiếm, nhủ mày, hài tử này, hiển nhiên là bị sự độc hại của Tiêu Kiếm, làm hư mất rồi.

“Bất quá phu nhân đã làm nhiều chuyện như vậy cho công tử chúng ta, việc này không đáng tính đến, mặc dù là hơi trái với lương tâm, nhưng chi vì công tử, Mạc Thanh mặc dù phải xông pha khói lửa, cũng không chối từ.”

Mạc Thanh xoay người, trên tay vẫn cầm băng tâm ngọc hồ đưa vào lòng mạc ly, quỳ một gối xuống trước mặt Hạ Dạ Bạch: “Nhìn thấy phu nhân mỗi ngày vì công tử mà lao tâm khổ trí như vậy, thế nhưng Mạc Thanh theo bên người vẫn không giúp được việc gì, công tử, chuyện này cứ giao cho Mạc Thanh. Ta nhất định sẽ khiến Liễu gia không giao được hàng.”

Hạ Dạ Bạch híp nửa con mắt, nhìn mạc ly sau lưng, làm như ra hiệu cái gì.

“Nếu như Liễu gia giao không được hàng, chúng ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng, bao năm qua, chúng ta vất vả mới thiết lập được mối quan hệ hợp tác hữu hảo với các nước phía nam, nếu vì chuyện này mà phá hư, có chút đáng tiếc.”

“Mạc ly, vì sao lần nào ngươi cũng ngược ý với ta thế? Nói như thế nào ta cũng là chủ quản Lâu chủ Thiên Ky Lâu, ngươi làm gì thế có phải muốn đối nghịch với ta không? Ta nói đông, ngươi cứ nói tây, ngươi không thể nói hướng đông cùng ta một lần à? Giống như Mạc Thanh, thuận theo có gì không tốt? không thì im lặng cũng được, Ngươi có biết hay không, như ngươi vậy rõ ràng là không coi lâu chủ như ta đây là gì, khiêu khích uy tín của ta, ngươi có biết mình làm vậy sẽ khiến ta vô cùng mất mặt không hả? may mà ở đây không có nữ nhân, bằng không hành động vừa rồi của ngươi sẽ làm hỏng hình tượng của ta trong mắt các nàng rồi.”

Mạc ly trợn mắt suýt nữa giơ chân đạp Tiêu Kiếm, hừ một tiếng, quay đầu chỗ khác, không để ý đến hẳn nữa.

“Công tử, vấn đề này tiểu nhân chẳng phải không nghĩ tới, huống hồ chỉ là một lô hàng mà thôi, huống chi thành viên hoàng thất này hàng năm nhận được không ít lợi nhuận từ phía chúng ta, tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà đoạn tuyệt quan hệ triết để với chúng ta, đương nhiên, không ảnh hưởng gì đến Thiên Ky Lâu của chúng ta, đây chỉ là một chút sơ xuất trong làm ăn thôi.”

Hai ngón tay Tiêu Kiếm hé ra một chút, sau đó lại thu nhỏ lại một chút, muốn biến ảnh hưởng nhỏ đó không thể làm cho nó nhỏ hơn được nữa mới thôi: “Chẳng phải có câu là: ‘yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân’ đó sao. Nếu tương lai phu nhân biết công tử vì nàng mà hi sinh nhiều như thế, nhất định sẽ cảm động, hơn nữa công tử đã nghĩ đến thủ đoạn thiếu đạo đức gì rồi, đừng nói là muốn đốt sạch chỗ ẩn thân của người ta đi nhé, ta nói rõ trước, Tiêu Kiếm ta ngoại trừ phong lưu, bình sinh chưa từng làm chuyện xấu nào, đừng sai ta đi làm mấy chuyện hạ tiện đó nha.”

Tiêu Kiếm thấy mặt Hạ Dạ Bạch đang nhìn hẳn, không ngừng khoát tay, lui về phía sau mấy bước.

“Nếu Nhan Nhan đã coi trong nơi đó, sao ta có thể phá hỏng nó? có điều cũng không thể làm hỏng kế sinh nhai của bọn Lâu, mảnh đất kia chẳng phải được xưng là phong thủy bảo địa sao? Nếu bên trong phát sinh chuyện gì bất hảo, tỷ như có ma quỷ, mấy chuyện thần quái, thì nó còn được xem là bích hồ không? Nửa đêm có thủy quỷ thường lui tới chẳng hạn? Cái này cũng chưa chắc không thể xảy ra.”

“Già quý?”

Tiêu Kiếm hưng phấn kêu thành tiếng, tay chỉ mặc ly bên cạnh: “Người này, lớn lên tuy rằng mang hình dáng người phàm, nhưng nửa đêm nhìn lại cũng chẳng khác gì ma quỷ, để hấn đi nhé.”

Mới vừa nói hết, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, vỗ tay một cái: “Mặc Thanh cũng có thể, hai người lớn lên giống nhau như đúc, vừa trông thấy mặc ly. một khắc sau lại thấy Mặc Thanh, nhất định sẽ bị dọa cho choáng váng.”

“Hai người quá ít, việc này giao thêm nhiều người cùng làm, ngươi và Mặc Thanh mặc ly, đừng làm rối loạn việc của ta.”

Tiêu Kiếm ngược mắt, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Công tử, phu nhân coi trọng nó vì nó là nơi có phong thủy tốt, nếu có tin đồn về quỷ thần các loại, không chừng phu nhân cũng không thuận mắt nữa.”

Hạ Dạ Bạch cười không nói: “Qua mấy ngày ngươi tìm một danh mục lịch sự tao nhã, mời các phú thương lớn, thân sĩ danh lưu trong thành Triều Dương tham gia, về phần thời gian, ngươi chờ tin tức của ta là được.”

“Công tử lại muốn chơi trò gì? còn mời đám người đó làm chi?”

“Cứ theo lời ta mà làm, những thứ khác ngươi không cần hỏi nhiều. Được rồi, nàng đi đã lâu rồi, chắc cũng đến lúc quay lại, các ngươi lần đi đi, cứ lo làm chuyện của mình là được.”

Hạ Dạ Bạch phát phát tay, dường như không còn chút nhẫn nại, cứ thế hạ lệnh đuổi người.

“Mấy ngày nay, phu nhân chiều cô công tử tốt như vậy, tiểu nhân muốn nói cảm ơn với nàng.”

Tiêu Kiếm nín cười, vẻ mặt thành thật nói.

“Ta thay nàng nhận lời cảm ơn kia của ngươi, ngươi có thể lẫn.”

Bộ dáng kia, giống như là tổng cổ hành khất vậy.

“Nghe nói nàng là đệ nhất mỹ nữ của Lưu Ly, dung mạo như thiên tiên, tiểu nhân đến bây giờ còn chưa được chiêm ngưỡng dung nhan, đây chính là chuyện uống phỉ nhất kiếp này, hôm nay lẽ nào bỏ qua, đương nhiên phải đích thân nói mới được.”

Tiêu Kiếm mỉm môi, cố nhịn cười.

“Tiêu Kiếm!”

Hạ Dạ Bạch quát khẽ, đôi mắt muốn phun lửa, chỉ vào chỉ vào cửa sổ: “Biến ngay cho ta.”

“Công tử, không thể thương lượng một chút sao.”

Tiêu Kiếm tiếp tục cười đùa tí tưng pha trò: “Thuộc hạ chỉ muốn nhìn đệ nhất mỹ nữ trong truyền thuyết xinh đẹp cỡ nào thôi mà.”

“Đẹp. . .”

Trả lời hần, là một nụ cười lạnh lẽo thâm tàn đến cùng cực, Tiêu Kiếm cuồng quát tránh né. Hần thế nào quên mất, Mặc Thanh am hiểu ám khí, lúc nào trên người cũng mang theo tiểu đao đoạt mệnh.

Vận dụng toàn sức, không chút nương tay, Tiêu Kiếm cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, cật lực tránh né, thế nhưng như vậy vẫn chưa đủ, vài cọng tóc bị cắt phiêu đảng rơi xuống đất, hần nhìn mớ tóc đang bay kia, vỗ vỗ ngực, hồn phiêu phách lạc nói: “Công tử, ta là Tiêu Kiếm, chẳng phải Tề Tắc.”

Thân thủ của hần không bằng Tề Tắc, may mà tránh được công kích bất ngờ của công tử.

Thân đao hẹp dài xuất hiện nơi cửa sổ phía sau Tiêu Kiếm, âm thanh thoảng nhẹ như tiếng ong còn mang theo chút dư chấn rất nhỏ, sau một khắc, Tiêu Kiếm chạy đến bên giường, đang chuẩn bị đang chuẩn bị đào tẩu khỏi hiện trường, trên chấn cửa đột nhiên có người nhảy vào, cũng là một thân thanh sắc, nhưng thanh sắc này sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mặt của người kia, môi tái nhợt tái nhợt quỳ một chân xuống đất, hai tay nắm quyền, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Tề Tắc, ngươi bị thương?”

Trên mặt Tiêu Kiếm không có nửa phần thương tâm, bộ dáng kia, nhìn có chút hả hê, ngồi xổm trước mặt Tề Tắc, vén tóc hần lên: “Ta xem một chút có đúng là Tề Tắc hay không?”

Hần cười ha ha, nhanh tay điểm huyết trên người Tề Tắc, móc ra một viên thuốc từ trong lòng ngực ra nhét vào bên mép Tề Tắc, Tề Tắc không chút nghĩ ngợi liền ngậm vào, hít sâu mấy hơi, sắc mặt so với vừa rồi đã khá hơn nhiều.

“Thuộc hạ đáng chết.”

Thanh âm kia kiên cường như là sắt thép, tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ bị bẻ gãy, lại càng không có chút quanh co, mặc dù bị thương, nhưng không có ý định chối tội.

“Thế nào bị thương?”

Thanh âm nhàn nhạt, khiến người nghe không đoán ra được tâm tình hẩn lúc này.

“Thuộc hạ âm thầm theo phu nhân đến Thiên Phụng Điện, luôn giữ một khoảng cách nhất định, phu nhân cũng không phát hiện, nhưng không ngờ lại bị quốc sư phát hiện còn có một đám người đuổi tới, thuộc hạ vô ý bị thương, khụ khụ.”

Tề Tắc nói xong, che ngực, ho khan hai tiếng.

“Có nghe được gì không?”

“Thuộc hạ vẫn chưa nghe rõ, trong phòng cũng chưa đốt đèn, thuộc hạ hoàn toàn không nhìn thấy gì cả.”

Hạ Dạ Bạch gật đầu: “Quốc sư được khen là thiên nhân, ngấm lại là có chỗ hơn người, người bị thương, trước tiên theo Tiêu Kiềm quay về Thiên Ky Lâu dưỡng thương.”

Tề Tắc ôm quyền:” Hôm nay Thái tử ở đình Bích Ba triệu kiến phu nhân, thái tử điện hạ hình như có ý lôi kéo, bất quá phu nhân vẫn chưa đồng ý.”

Hạ Dạ Bạch gật đầu, suy nghĩ trong chốc lát: “Mạc Thanh, người đưa Tề Tắc trở lại dưỡng thương, mạc ly, Tiêu Kiềm, các người lưu lại, ta muốn đi xem Ngũ ca một chút.”

Tề Tắc nghe vậy, mặt tái nhợt nhất thời đỏ ửng, ấp úng: “Công tử, cái kia. . .”

“Cái kia. . .”

“Cái kia. . . Phu nhân. . .”

Hai tai Tề Tắc cũng đỏ lên, cái kia cái kia nửa ngày, đầu rũ xuống, môi run run, vẫn không thể đem lời muốn nói thốt ra ngoài.

“Tề Tắc, người vừa ăn gì mà ập a ập úng như vậy?”

Tiêu Kiềm cũng không quản hẩn có thụ thương hay không, dùng sức đẩy bờ vai của hẩn một cái, Tề Tắc hừ một tiếng, ngẩng đầu, đỏ mặt, nhìn Hạ Dạ Bạch: “Công tử. . . Công tử. . .”

Tề Tắc nhắm mắt lại, môi tái nhợt, làm tôn lên khuôn mặt còn đỏ hơn cả quả cà chua chín, hai tay nắm chặt thành quyền: “Hay là công tử đừng đi thì tốt hơn.”

Nếu như bị công tử thấy, phu nhân lại gặp phải xui xẻo.

Hạ Dạ Bạch tuy nói là kinh ngạc nhưng mặt không biểu lộ ra, nhưng bầu không khí cũng có thể xem là thoải mái, mà giờ khắc này Tịch Nhan đặt mình trong căn phòng nhỏ không khác gì mây đen bao phủ bên ngoài kia, áp lực vạn phần.

Trong căn phòng nhỏ, đốt mấy cây ngọn nến, bởi vì nguyên do ánh sáng, mặt lộ ra chút âm trầm, nhân lúc Tịch Nhan mang Hạ Dạ Bạch trở về phòng giải được, Trương Tư dọn dẹp căn phòng nhỏ lại, so với vừa rồi đã ngăn nắp hơn đôi chút, ngay cả tấm thảm lót giường cũng đổi tấm khác sạch sẽ.

Tịch Nhan ở trên giường hẹp, bưng chén trà, thật là nhân nhả thoải mái, tay Trương Tư cầm khay, đứng ở sau lưng, một đoàn gia đình của vương phủ, đứng chật cả căn phòng nhỏ, bốn nữ tử mới vừa rồi đang ôm thân thể trần trụi ngồi chồm hổm dưới đất, các nàng đã sớm bị Trương Tư ném ra ngoài khi thu dọn gian phòng, Hạ Tuấn Tri và Lý Kiến Huy bị trói gô, đến bây giờ còn chưa buông ra, vẫn đang nằm 1 bên, bị mấy người gia đình vây bắt, bàng hoàng không biết làm sao.

Nàng ngồi ở trên giường, trên miệng vẫn mang theo nụ cười nhạt, nhìn như mềm nhẹ, lại làm cho người cảm thấy âm trầm, mẩn mê đôi chân, nhân nhả thường thức trà, có chút hương thụ biểu tình hoảng sợ của các nàng lúc này, sợ sao? Đó chính là mục đích của nàng.

Từ vong chẳng đáng sợ, quá trình ngồi đợi tử vong và không biết khi nào tới giờ chết, đó mới là kinh khủng nhất, bởi vì đã trải qua, cho nên, tất nhiên vô cùng đồng cảm.

“Trương Tư.”

Qua một lát, Tịch Nhan thấy hiệu quả đe dọa đã đạt được như mong muốn, lúc này mới lên tiếng, đưa chén trà trên tay đặt lên khay, vài người trên đất thấy nàng đứng lên, thân thể run run, không tự chủ lui về sau 2 bước, Lý Kiến Huy Hạ Tuấn Tri hai người thấy vậy, sợ đến sắc mặt tái mét, cắt không còn giọt máu, thấy Tịch Nhan bước đến chỗ bọn họ, thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên lai nàng ở trong mắt bọn họ trở thành nước lũ và thú dữ rồi ư? hơn nữa còn kinh khủng hơn nước lũ và thú dữ.

Nàng bước từng bước tới trước mặt đám nữ tử đó, đột nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất, nụ cười trên mặt nở rộ: “mấy cô nương quả nhiên lịch sự tạo nhã.”

Thanh âm cực kỳ lãnh đạm, theo gió truyền tới bên tai các nàng, mơ hồ còn mang theo tiểu ý nhỏ nhỏ, mấy nữ tử trên đất đột nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt là dung nhan tuyệt sắc khiến các nàng không khỏi xấu hổ hận không thể đào lỗ mà chui, nhất là tiểu ý trên môi, mơ hồ mang theo tà khí, cặp mắt kia, như là vòng xoáy, đem các nàng hút sâu vào trầm luân trong đó, sau một khắc, đó là diệt vong, đó là triệt triệt để để hủy diệt, tức khiến các nàng từ bỏ tất cả, nhưng lại sống không bằng chết.

“Vương . . Vương phi, tha. . . Tha mạng a.”

Một nữ tử trong số đó bỗng nhiên tỉnh táo lại, nuốt nước miếng một cái, cũng không quản Tịch Nhan làm những gì, vừa mở miệng đã vội cầu xin tha thứ.

“Tha mạng?”

Tịch Nhan nhìn đáng vẻ vừa sợ vừa kinh của họ, khóe miệng gợi lên nụ cười thỏa mãn, dưới ánh nến, không rõ thêm bao nhiêu phần quý dị và âm trầm, làm cho ai nấy cũng phải rợn cả tóc gáy.

Tịch Nhan dừng lại chỉ chốc lát, đôi mắt như chớp hờn đoạt phách kia mang theo một chút tiểu ý, rồi lại cực kỳ băng lãnh; rất là mâu thuẫn: “Vì sao cầu xin tha thứ? Vì sao mặc ít như vậy? Vì sao câu dẫn nam nhân của người khác?”

Gia đình bên cạnh thấy thế, liếc nhìn 4 nữ tử xinh như hoa tự ngọc đang chật vật trên mặt đất, âm thầm thở dài, tha mạng? Haizzz, nếu như đổi thành bọn họ, nhất định hy vọng vương phi ban cho một hình phạt thống khoái, còn hơn sống không bằng chết.

Tịch Nhan chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, môi vung lên nụ cười đầy ác ý, mỗi chữ mỗi câu đều đưa ra một kết luận: “Các người xem ra rất thiếu nam nhân, nếu như không phải, thì tại sao ngay cả Thất hoàng tử ngây ngô ngu dại, diện mạo xấu xí cũng không buông tha.”

Tịch Nhan đưa tay lên khóe môi, đột nhiên đứng dậy, cau mày, như đang ngẫm nghĩ điều gì, mấy nữ tử thấy vậy, càng hết hoảng, níu giữ chân nàng lại: “Vương phi, sau này chúng ta không dám nữa.”

“Đúng vậy, Vương phi, chúng ta chỉ nhận tiền của người ta, theo yêu cầu của họ mà làm việc thôi, tuyệt đối không có lần sau.”

Mấy nữ tử lê lét trên đất ngược mắt ngửa đầu nhìn Tịch Nhan, một đôi mắt đẹp lê hoa dải vũ rất thương cảm

“À. . .”

Tịch Nhan nhìn các nàng, đáng đáp như bưng bình đại ngộ, mấy người kia thấy Tịch Nhan như vậy, còn tưởng rằng nàng sẽ buông tay, nỗi lo sợ thoáng được tháo gỡ, vui vẻ nói: “Đúng vậy, Vương phi, chúng ta chỉ nhận tiền của người ta nên mới làm như vậy, Vương phi đại nhân đại lượng, tha chúng ta nhé.”

“có chuyện này à?”

Thực là buồn cười, các nàng cho rằng nói như vậy, nàng sẽ lo thân phận người đứng sau mà bỏ qua cho các nàng sao? Tịch Nhan mỉa mai cười, nhìn theo ánh mắt của các nàng, cười cợt: “Các người lấy tiền làm việc thay người khác, quả là một lý do chính đáng, đã không thích Vương gia của ta, còn hao tổn tâm cơ câu dẫn, rõ ràng lừa dối Vương gia của ta, tội thêm một bậc.”

Thanh âm kia ôn ôn nhu nhu, bay vào tai, không có tư vị uy hiếp, nhưng gương mặt đó đã âm trầm hơn, thanh âm kia tựa hồ là dùng lực, có chút cắn răng nghiêng lợi: “Các người quả nhiên là rất vô tội.”

Tịch Nhan nhẹ nhàng phát phát tay, làn váy xoay tròn trên không trung tạo nên 1 vòng cung xinh đẹp, chỉ nghe phịch một tiếng, cửa gỗ đánh bật vào tường, phát ra vài tiếng kêu kệt, theo sát đó là một tiếng thét chói tai, mới vừa rồi còn ôm chặt làn váy của Tịch Nhan, giờ bay thẳng lên tường, chỉ thấy nữ tử mặc yếm hồng dưng vào ván cửa, té lăn trên đất, đầu vừa vịn dưng vào cạnh cửa, tức khắc đầu rơi máu chảy, khiến bùn đất trên ngưỡng cửa rơi lộp độp, cú va đập làm da đầu nàng rách toác, nhưng hận không thể hôn mê ngay lập tức.

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng: “Nói như thế, nếu hôm nay có người đưa các người một cây đoản kiếm lệnh các người giết người, các người liền cầm nó chém người ta, tội danh giết người rành rành như vậy mà còn muốn chối cãi ư? còn bảo người đó vốn là đáng chết ư?”

Tịch Nhan nhìn 3 nữ tử còn lại đang ngồi chồm hổm dưới đất, rồi lại nhìn nữ tử bị nàng ném bay ra ngoài cửa vừa rồi, tất cả đã sợ đến mức mặt xám như tro tàn, nào còn sức nói chuyện, Lý Kiến Huy Hạ Tuần Trì nhìn thấy cảnh này, không khỏi mở to hai mắt, hét lên một tiếng, cẩn thận liếc mắt nhìn Tịch Nhan, cuống quýt ngậm miệng lại, e sợ nàng chú ý đến mình, Tịch Nhan thấy thế, cười nghiêng ngả.

“Các người không biết thất vương gia là nam nhân của ta sao? Nam nhân của ta ngoại trừ ta ra, không ai được phép đụng đến hần, cho dù là thiên hoàng lão tử, cũng không ngoại lệ.”

Mấy nữ tử trên đất trợn trừng mắt, môi run rẩy, hết mở miệng rồi lại ngậm miệng, một từ cũng không thốt ra được.

Tịch Nhan nâng cằm, mắt bỗng nhiên sáng ngời, ngược mắt, gương mặt đó lãnh lãnh ngoan lệ: “Mặc Tịch Nhan ta thế nhưng có tâm địa bỏ tất, bình thường ngay cả một con kiến cũng không nỡ giết, huống hồ....”

Mấy nữ tử Trên đất mặt mày méo xẹo khó coi, toàn thân mềm nhũn. Tịch Nhan quay lại nhìn các nàng, nhếch môi, cười cười: “Các ngươi đã thêm nam nhân đến vậy, tất nhiên ta phải thỏa mãn các ngươi chứ.”

Nàng cười ha ha, tiếng cười kia, phản phát như từ cõi âm vọng về, như chiêu gọi âm hồn, ròn rợn: “Người đâu...”

“tìm cho các nàng 30...”

Tịch Nhan quay đầu chỗ khác nhìn nữ tử mặc cái yếm đầu nhuộm đầy máu tươi ngoài cửa, nụ cười trên môi càng thêm rạn rờ: “40 nam nhân khỏe mạnh, tốt nhất là những người chưa từng chạm qua nữ nhân, ví như mấy tên khát cái chẳng hạn, để họ thỏa mãn các nàng.”

Tay nàng chỉ mấy nữ tử trên đất, cứ như đó là chuyện tình rất bình thường, nụ cười trên mặt ngoại trừ cười rất tươi, hoàn toàn không có biến hóa gì.

“Oh, được rồi, nhớ kỹ cho người đứng ngoài xem, như vậy các nàng mới cảm thấy kích thích, canh kỹ cho ta, nếu vẫn chưa chết, Trương Tư, ngươi liền cho bọn hắn mỗi người một trăm lượng bạc, vừa được thỏa mãn, lại có ngân lượng, quả nhiên là một cuộc giao dịch quả công bình.”

Tịch Nhan vỗ tay một cái, rất là thoải mái.

“Nếu là vẫn không chết, đem các nàng đến quân doanh, Trương Tư, nhớ kỹ cộng thêm một trăm lượng bạc, cũng không thể để mấy người này bị thua thiệt.”

Tịch Nhan quay đầu lại, không quên căn dặn Trương Tư.

Trương Tư liếc mắt nhìn mấy nữ nhân trên mặt đất mặt không còn chút máu, không khỏi có chút đồng tình, do dự một lát, vẫn không cầu tình, nói nhỏ: “Dạ, Vương phi.”

Tịch Nhan ừ một tiếng, gật đầu, nhìn mấy nữ nhân như hoa tự ngọc trên mặt đất: “Thời tiết phượng bắc lạnh thấu xương, đàn ông mà có nữ nhân ôm ngủ, lại là trai tráng trẻ tuổi sức lực dồi dào, hẳn là có thể thỏa mãn các ngươi, không cần cảm tạ ta, những binh lính kia cống hiến sức lực bảo hộ Lưu Ly, trấn thủ biên cương, bắt đắc dĩ xa cách người nhà, có thể gia tăng tinh thần cho họ, thân là nữ nhi của tể tướng, cung Vương phi, ta tự nhiên nên vì nước nhà mà cống hiến chút sức mọn, cũng không uổng phí khổ công của họ.”

Tịch Nhan nói xong, phất bụi trên người, cười ra tiếng, mấy nữ tử trên đất trợn mắt há mồm, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Tịch Nhan như là gặp phải quỷ dữ.

Bốn mươi nam nhân, 1 người tiếp 10 người, lại còn là kẻ chưa hưởng qua hương vị nữ nhân, những cô gái này tuy đều là nữ tử thanh lâu, nhưng họ toàn phục vụ công tử có tiền, nào có ai nguyện ý hoan ái cùng tên khát cái dơ bẩn bất kham, nếu không phải chết, vậy cũng sắp mất mạng, còn bị đưa đến phượng bắc lạnh giá kia, trước giờ sống sung sướng, sao có thể chịu đựng được khổ cực này.

Cũng khó trách, Vương phi luôn bảo hộ vương gia trong lòng bàn tay, Hồng Đậu Trương Tư chiếu cố, có thể nói là cẩn thận, lần trước ở Tuệ Xuân Phường, Vương phi vì Vương gia mà khiêu khích với thái tử và mấy người kia, mặc dù biết Vương gia ngây ngốc, không có gì tốt, bất quá từ trước đến nay Vương phi yêu thâm Vương gia, những nữ nhân này không muốn sống, lại dám làm chuyện đó với Vương gia, Vương phi làm sao có thể không tức giận, cũng không biết Vương phi xử lý Ngũ vương gia và Lý công tử như thế nào?

Những gia đình từ vương phủ đến nghe thấy Tịch Nhan phân phó, vội vàng kéo đám nữ nhân này đi ra ngoài, nữ nhân này đã sớm sợ choáng váng, biết bị người kéo đi ra ngoài, còn chưa phục hồi tinh thần lại.

“Lý công tử, Ngũ hoàng tử, đến phiên các ngươi.”

Tịch Nhan nhìn các nàng rời đi, lúc này mới xoay người, mở hờ đôi mắt, cười dịu dàng, vẫn là tuyệt sắc dung nhan đẹp như thiên tiên, nhưng Hạ Tuấn Trì đã không còn đáng vẻ phong lưu lịch sự tao nhã muốn chết dưới hoa mẫu đơn thành quý cũng phong lưu như trước nữa, Lý Kiến Huy càng hận bản thân thiên cận, không lường trước được sự việc, mắt thấy nàng từng bước tới gần, bọn họ liền từng bước lui về phía sau, cho đến khi chạm tường, không thể lui được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ngũ Hoàng Tử

“Nên dùng hình phạt gì cho những kẻ dám dấn như các ngươi đây?”

Tịch Nhan đứng trước mặt Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy, vỗ tay, đi tới đi lui, qua lại liên tục, cau mày, đau khổ suy nghĩ, thỉnh thoảng hô a một tiếng, đôi mắt bùng sáng 1 cách kỳ dị, Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy tưởng rằng nàng đã nghĩ ra thủ đoạn gì đối phó với mình, nào nghĩ tới nàng tức khắc khôi phục

như lúc ban đầu, hai người mỗi khi nghe thấy nàng hưng phấn hét lên, cũng không khỏi hét hồn, tròn mắt trừng to, vô cùng khủng hoảng, nuốt nước miếng, toàn bộ thân thể không ngừng ngửa về phía sau.

Cho dù bị trời gô, cũng không nhìn được cả người run run, chút bất tri bất giác cắn môi chảy máu, hai người đều là hạng người ham sống sợ chết, nhưng đến lúc này, hận không thể chết ngay tức khắc, còn tốt hơn ngồi nom nớp lo sợ như thế này, hiện tại bọn họ cũng hiểu cảm giác của người đang ngồi trên đoạn đầu đài mà không được hành hình ngay lập tức là như thế nào rồi, quả thực sống không bằng chết, nữ nhân này rõ ràng là ma quỷ đến từ địa ngục, nữ quỷ.

Bên ngoài trời đã tối hẳn, trăng mọc lên từ lâu, những vì sao tinh tú thoác ẩn thoác hiện, nhưng hôm nay khí trời âm trầm, từng trận gió lửa về, càng tăng thêm vẻ u ám, cánh cửa căn phòng nhỏ đóng chặt, gió từng trận rít qua khe hở lửa vào, se buốt, khiến người bên trong cũng phải rùng mình nổi da gà.

Qua nửa ngày, Tịch Nhan còn chưa mở miệng, thỉnh thoảng nâng má, đôi mắt tự tiểu phi tiểu nhìn họ, nếu bình thường, nhất định Hạ Tuần Tri sẽ vô cùng vui mừng, mở cờ trong bụng, nhưng bây giờ nào có chịu được hình phạt như thế, nuốt một ngụm nước bọt, nghển đầu, cuối cùng nhìn không được nói.

“Mạc... Mạc Tịch Nhan, ngươi... Ngươi... ngươi muốn... thế nào? Ta đâu sao... cũng là... Ngủ... Ngủ hoàng tử... Từ...”

Bình thường, hấn ý vào thân phận ngang ngược, chưa từng có ai dám chống lại hấn, vậy mà hôm nay phải dùng đến cái danh phận này.

Hấn là Ngủ hoàng tử, là nhi tử thánh thượng, mẫu phi được sủng ái, bản thân ở trong triều đình có thế lực, mặc dù là hoàng hậu, cũng trăm phương ngàn kế muốn lôi kéo hấn, nàng tuy là thiên kim tử tướng, bất quá cũng chỉ là con thứ mà thôi, hưởng chi hiện tại nàng đã gả cho cái phế vật, cái phế vật kia sao có thể so sánh được với mình, một phế vật Vương phi, nếu làm ra chuyện gì bất kính với hấn, đó chính là tử tội.

Hấn nghển đầu, tự nhủ với bản thân đừng sợ hãi, nàng là một người thông minh, không dám mạo phạm mình để phải chịu tội lớn, rước họa vào thân, như thế đối với ai cũng bất lợi.

Hấn trừng mắt ngẫm nghĩ, nhìn Tịch Nhan, cố gắng hết mức để cho mình không sợ, nhưng lời nói vừa nhảy lên miệng, thì lại nghĩ đến ngày ấy ở Tuệ Xuân Phường, ngay cả thái tử điện hạ nàng cũng dám đắc tội hưởng chi hấn là một hoàng tử? sự phản kích vừa nảy sinh thoáng chốc bốc hơi không còn tung tích, chột dạ, cứ thế lời nói xong, môi còn vẫn không ngừng run run, ngửa đầu, nhìn Tịch Nhan, tự đang chờ đợi trả lời.

“Ta biết a.”

Tịch Nhan xoay người, con ngươi xoay tròn, khóe miệng mang theo tiểu ý, lạnh lạnh nói, gật đầu: “Hạ Tuần Tri, Ngủ hoàng tử vương triều Lưu Ly, con trai của Lan Phi, ta biết a.”

Thường thường, nếu Ngủ hoàng tử mang thân phận này ra, ai mà không sợ mất mặt, nhưng bọn họ không ngờ Tịch Nhan lại phản ứng như vậy, khiến cho lòng càng thêm lo lắng bất an.

Lý Kiến Huy thấy thế, hoảng hốt, chuyện liên quan đến sinh tử, sao hấn có thể im lặng: “Mạo phạm hoàng tộc... Hoàng tộc... chính... chính là... Từ tội... là chết.”

Tịch Nhan gật đầu, hình như còn nhẹ nhàng ừ một tiếng, bất quá thanh âm quá nhỏ, hai người không nghe rõ, chỉ biết run rẩy rồi ren, người đỏ đầy mồ hôi lạnh.

“Cái này ta cũng biết.”

Hai người gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, Tịch Nhan lúc này mới nói, lại giống như vừa rồi, lạnh lạnh, nhẹ nhàng, nhưng lại hiển nhiên.

Nàng bước đến giữa Hạ Tuần Tri Lý Kiến Huy, nghiêng người sang, liếc mắt nhìn Trương Tư sau lưng: “Trương Tư, vừa rồi ta không nghe rõ, hình như Lý công tử nói mạo phạm hoàng tộc là tử tội?”

Tịch Nhan ồ một tiếng, chỉ vào Lý Kiến Huy, lạnh lùng nói: “Nguyên lai Lý công tử cũng biết mạo phạm hoàng tộc là tử tội a, vậy sao ngươi còn dám đối nghịch với Vương gia nhà ta?? Ừ...”

Tịch Nhan đi tới trước mặt Lý Kiến Huy, mày nhăn lại, lời nói nghênh ngang, ừ một tiếng, hung hăng đá 1 cước vào bụng của Lý Kiến Huy, Hạ Tuần Tri thấy vậy không dám hó hé lời nào, cuống quýt né tránh, cúi đầu nhìn bụng của mình, chỉ cảm nơi nào đó tê tê, bắt đầu hơi đau.

Tịch Nhan tức giận, cước này không nhẹ, gia đình vương phủ cũng phải tự giác, Vương Phi của họ vừa nhấc chân, sợ nàng giận cá chém thớt, vội vàng né tránh, Lý Kiến Huy hừ một tiếng, toàn bộ cơ thể trượt ra sau, lưng đập mạnh vào vách tường, rồi xụi lơ rớt xuống đất, mặt mày nhăn nhó, kịch liệt ho khan vài tiếng, khóe miệng chảy máu,

“Ngủ hoàng tử là hoàng tộc, Vương gia của ta chẳng phải thành viên hoàng tộc sao? Ngủ hoàng tử là thành viên hoàng thất không được mạo phạm, Vương gia của ta có thể tùy các ngươi khi dễ sao? Mạo phạm thành viên hoàng thất là tử tội, Lý công tử bây giờ còn có thể ngồi ở đây mà ho sao? Sợ sớm đã đi gặp diêm vương rồi, Ngủ ca, ngươi thấy ta nói thế có đúng không?”

Tịch Nhan ngồi chồm hổm bên cạnh Hạ Tuần Tri, Hạ Tuần Tri chỉ có thể tròn to đôi mắt, đầu óc hỗn loạn trống rỗng, vốn là hạng người ham sống sợ chết, đã sớm hoảng sợ nói không nên lời rồi.

“Coi trời, diu hấn đứng lên”

Tịch Nhan ngồi trên giường hẹp, nhàn nhả nhấp một ngụm trà, mới vừa nói nhiều lời như vậy, có chút khát.

Mấy gia đình nghe Tịch Nhan phân phó vội vã coi trời cho Hạ Tuấn Tri và Lý Kiến Huy, nếu là những người khác, có lẽ còn giúp 2 người họ chạy trốn, nhưng hai người kia, trong ngày thường ý thế hiếp người, làm mưa làm gió, bất quá là bất nạt kẻ yếu mà thôi, trên thực tế, hai người rất sợ chết, nhất như chuột, và lại bọn họ biết rõ thân thù Tịch Nhan, nhất là Hạ Tuấn Tri, mới vừa rồi chứng kiến nàng ở khoảng cách xa như vậy, mà phóng thẳng thân cài vào sau ót a nô, nào dám trốn, chỉ âm thầm cầu khẩn nàng thủ hạ lưu tình mà thôi, đương nhiên là bọn họ cầu may trong lòng, nói như thế nào mình cũng là hoàng tử, hần là nhi tử đại thân, há có thể so sánh với nữ tử này, thậm chí nữ nhân kia chẳng phải người ngu xuẩn, ngấm lại nàng không dám làm quá phận.

Tịch Nhan cúi đầu liếc mắt nhìn Hạ Tuấn Tri và Lý Kiến Huy: “Lần này Vương gia của ta bị các người trói tới nơi này, chỉ cần có một người đứng ra chịu trách nhiệm là coi như xong, nhưng đối với tông phạm, ta cũng không muốn buông tha, hơn nữa, ta vừa nảy ra một ý kiến, hay là 2 người đánh 1 trận cho ta xem, người nào thắng, ta liền thả, về phần người thua . . .”

Tịch Nhan dừng một chút: “Đương nhiên phải nhận trừng phạt.”

Hạ Tuấn Tri vừa nghe, đôi mắt đảo nhất thời tỏa sáng, quay đầu, nhìn Lý Kiến Huy sắc mặt trắng bệch, tay đang che ngực: “Ta là hoàng tử, người bất quá là nhi tử đại thân, huống chi trong ngày thường ta đối đãi người không tệ, uống rượu đùa nữ nhân đều mang theo người, bây giờ người xấu xí thế này, ta cũng không có ghét bỏ, người lúc trước còn nói mang ơn ta, mãi ghi nhớ trong lòng mà. Mặc dù là lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ, hôm nay ta cho người cơ hội này.”

Miệng nhuộm máu tươi, còn mang theo nụ cười đắc ý âm trầm.

Lý Kiến Huy nghe vậy, khẽ gất một cái: “Ta nhờ vào, bình thường người và ta xưng huynh gọi đệ, nói cái gì có phúc cùng hưởng, có nữ nhân cùng đùa, nhưng kết quả thì sao? Người căn bản coi ta là nô tài sai bảo, có đồ gì tốt, đều là người chơi trước, chán chê rồi mới đến lượt ta. Mang ơn, mãi ghi nhớ trong lòng, lên núi đao xuống biển lửa ư? Người cho là người là ai a? Ta hiện tại bị thương, nếu ở lại, khẳng định sẽ không toàn mạng. Ngủ hoàng tử, người thân cường thể kiệt, có thể vì bằng hữu mà hy sinh thân mình không?”

Hạ Tuấn Tri thấy Lý Kiến Huy nói như thế, tức xanh cả mặt: “Nếu Ta gặp mệnh hệ nào, thì muội tử của người cũng thủ tiết cả đời.”

Lý Kiến Huy hừ một tiếng: “Vương phủ một trăm lẻ tám cơ thiếp, cả ngày người chỉ sống mơ mơ màng màng ở trong Ý Thụy Lâu này, nàng đã sớm ở thủ sống quá rồi, nếu người chết, nàng còn có thể sống thanh tịnh qua ngày.”

“Người . . . Người . . . Người, nếu người dám động thủ với ta, ta liền nói phụ hoàng tru di cừu tộc nhà người.”

Lý Kiến Huy nghe thế, nhất thời nổi trận lôi đình, đi tới muốn động thủ, lại bị Tịch Nhan ngăn cản: “Ta đã cho các người động thủ sao? Ta còn chưa nói quy tắc tranh tài mà. Các người vội cái gì? Nghe cho kỹ đây.”

“Hạ Tuấn Tri, ta đã rất nể mặt người rồi đấy, mới vừa rồi ta đập cho Lý Kiến Huy một cước, lực đạo không ít, hần bị thương, có thể nói là người chiếm được ưu thế, đừng lấy thân phận ép người nữa, nếu không, ta trực tiếp coi như người thua, còn nữa Lý Kiến Huy, chuyện hôm nay sẽ không truyền ra ngoài. Người đánh Ngũ hoàng tử, chúng ta không nói, Lý đại nhân có công với triều đình xã tắc, hoàng thượng dĩ nhiên không thể vì lời nói của một phía mà giáng tội Lý gia, người cứ yên tâm động thủ, nếu bị ta phát hiện người có nửa điểm lưu tình, vậy coi như người thua, quy tắc tranh tài rất đơn giản, chỉ cần đánh cho bên kia không đứng dậy được, đó chính là thắng, thân phận của hai người các người vốn tôn quý, đương nhiên không thể so sánh với nữ nhân, cũng phải kiềm chế chút, chớ đánh người ta chết, ai chết cũng khó mà ăn nói lên trên lắm, dĩ nhiên, nơi này vốn hẻo lánh, mấy người kia đã bị ta trói lại rồi, không ai mật báo đâu, các người đừng mong có người đến đây cứu các người.”

Hai người nghe vậy, ngửa đầu nhìn Tịch Nhan, tự như đang chờ đợi điều gì, một lát sau, Tịch Nhan tặc lưỡi nói: “Bắt đầu đi.”

Mặc dù Tịch Nhan không nói, Lý Kiến Huy vốn là người vì tư lợi, để tránh được kiếp nạn này nào còn nhớ thân phận của Hạ Tuấn Tri, lời Tịch Nhan còn chưa nói hết, lại như mãnh hổ xông tới đánh mồi sau gáy Hạ Tuấn Tri, hùng hổ, hoàn toàn không giống như người bị thương, Hạ Tuấn Tri bình thường chỉ biết ức hiếp bách tính, ý vào thân phận cường thường dân nữ, hoàng tử vốn được học cưỡi ngựa bắn cung còn có công phu phòng thân, thế nhưng hần hoàn toàn không học, thân thể kia, do thường xuyên hoan ái mà suy nhược, lại được sống an nhàn sung sướng, phản ứng rất chậm, nào trốn được đòn tập kích bất ngờ này của Lý Kiến Huy, chớp mắt đã bị hần đè lên người.

Lý Kiến Huy nào còn nhớ rõ mạo phạm hoàng tộc là tử tội, toàn bộ thân thể cười ở trên ngực Hạ Tuấn Tri, hai chân gắng sức, ngăn chặn thân thể hần, Hạ Tuấn Tri tuy sống an nhàn sung sướng, nhưng đến thời khắc mấu chốt, tiềm lực cũng bùng phát, ra tay phản kích lại, Tịch Nhan đã nói, không ai tới cứu mình, vậy nhất định phải trở thành người thắng, hần là hoàng tử, sau này chỉ cần không trêu chọc vào nữ nhân rắn rết này, thì vẫn có nhiều thời gian để hưởng thụ.

Hạ Tuấn Tri mở mắt, hai tay không ngừng đánh lên mặt Lý Kiến Huy, thỉnh thoảng đánh trúng mặt hần, Lý Kiến Huy bị đau, vốn dĩ muốn không ché tay của Hạ Tuấn Tri, nào nghĩ tới khí lực Hạ Tuấn Tri bất chợt lớn như vậy, loay hoay mãi vẫn không thành công, mặt bị đánh trúng vài quyền, khiến hần nổi nóng, nắm chặt nắm tay, nhắm thẳng vào mặt, ngực Hạ Tuấn Tri, hần cứ nhắm mắt vùng tay đánh đại, trúng đâu thì trúng.

Trên mặt Hạ Tuấn Tri nổi lên vài khối u, người tuy bị Lý Kiến Huy khống chế, nhưng hai chân vẫn không ngừng giãy giụa, đá liên tục, có lẽ là dùng quá sức, môi cắn chặt, gương mặt giờ đã đỏ bừng, thậm chí còn xuất hiện vài vết màu đỏ tía.

Tịch Nhan ngồi một bên, nhìn 2 kẻ đang quần nhau trên đất, nhàn nhả uống trà, nụ cười nơi đáy mắt càng ngày càng nhiều, thân phận càng đặc thù, có thể khiến người mang ơn, tình cảm khắc sâu trong lòng, nguyện vượt núi đao xuống biển lửa, đây cũng là những lời hứa chia ngọt sẻ bùi, có nạn cùng

chịu, giúp bằng hữu không tiếc cả mạng sống, nhưng khi đứng trước lựa chọn sống và chết, để sinh tồn, hết thấy đều trở nên bé nhỏ không đáng kể, chỉ cần có thể tiếp tục sinh tồn, không người nào không thể hy sinh.

Sống, mặc dù là hạ thủ đối với bằng hữu chí cốt, cũng có gì là không thể, con người vốn ích kỷ, trên đời này, không có gì quý hơn sinh mệnh, càng không có ai buông tha cho sinh mệnh của mình vì người khác.

Tịch Nhan tay trái bưng chén trà, cúi đầu liếc nhìn tay phải của mình, đưa lên mũi ngửi một cái, nụ cười trên mặt thay đổi, nhưng chân mày kia vẫn hơi nhíu lại, lòng bàn tay trắng hồng, vân tay rõ ràng, vẫn những đường nét như trước, đôi tay này không hề sạch sẽ, có phải là bắt đầu từ hôm nay, ở đây nàng đã hành động giống như trước kia, tràn đầy chông gai, gồ ghề bất bình.

“Các ngươi chưa ăn cơm sao? hay là hoang dục quá độ, đánh đắm kiểu gì như mèo quào, có muốn ta đến phụ không?”

Tịch Nhan bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Lý Kiến Huy vẫn ngồi ở trên người của Hạ Tuấn Trì, thắng bại rõ ràng như thế, Hạ Tuấn Trì hoàn toàn không có lấy một chút sức nào, không biết bình thường hắn học hành cái gì, chân cũng không thể gơ cao thêm được một chút, nhắm thẳng ngay ót Lý Kiến Huy mà đá, thì đầu đến mức thấm bại.

Lý Kiến Huy đang loay hoay đâm đá, nghe Tịch Nhan nói giúp hắn, tức giận đánh mạnh vào ngực Hạ Tuấn Trì, Hạ Tuấn Trì bị đau, kêu to lên, ho kịch liệt vài tiếng, gương mặt nghẹn đến đỏ bừng, chỉ nghe hự hự một tiếng, chân Hạ Tuấn Trì vì một câu nói của Tịch Nhan, phát huy tiềm năng lớn nhất, đá trúng ngay đầu Lý Kiến Huy, Lý Kiến Huy chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra rồi, choáng váng mặt mày, thân thể lắc lư, Hạ Tuấn Trì thấy vậy, con mắt trái bị đánh bầm đen như gấu trúc híp lại, hai mắt bắn ra hàn quang, không chút nghĩ ngợi, cơ hồ là chính là bản năng, cố sức vật Lý Kiến Huy xuống, cả người nhào tới, vung tay đâm liên tục lên người hắn, bộ dáng kia, nào còn là hoàng tử ngày ngày ăn chơi trác táng, căn bản là cuộc hỗn chiến của hai kẻ lưu manh trên phố, không một chút nương tay.

Vết thương trên người Hạ Tuấn Trì nhức nhối, sức lực cũng không còn nhiều, hắn dồn hết khí lực vào cú đánh vừa rồi, mới có thể đẩy được Lý Kiến Huy ra, phản ứng của Lý Kiến Huy lại nhanh hơn tưởng tượng của Hạ Tuấn Trì, mắt thấy hắn nhào tới, hai tay chống người lui về phía sau hai bước, tránh thoát tập kích của Hạ Tuấn Trì, không chỉ như thế, còn vương chân ra, đạp Hạ Tuấn Trì một cước, khiến hắn chơi voi giữa không trung vài giây, chỉ nghe kêu úi da một tiếng, ngã ầm xuống đất.

Lý Kiến Huy thấy thế, đắc ý cười, miễn cưỡng khởi động thân thể, cả người lung lay lắc lư, đi tới trước mặt Hạ Tuấn Trì, trên người hiện tại hắn hiện giờ cũng không còn nhiều khí lực, thân thể hư nhược, thấy có thể áp đảo Hạ Tuấn Trì, Hạ Tuấn Trì sau mỗi lần ngã lại học khôn ra một chút, thấy Lý Kiến Huy đến, vội vàng đứng dậy, hai tay níu tay hắn lại, hai người mặt dán mặt, Tịch Nhan đang cảm thấy chán chường, Hạ Tuấn Trì đột nhiên mở mắt, lấy trán của mình cụng vào trán Lý Kiến Huy, đập mạnh, chỉ nghe tiếng ai ư, hai người ôm đầu, ngã trên mặt đất, như là sắp tắt thở.

“Thật là vô dụng.”

Tịch Nhan hừ một tiếng, nhấc chân đá hai người trên đất, Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy giật giật, hé mắt nhìn, nói lầm bầm vài tiếng, rồi không có động tĩnh nữa.

“Vương phi, làm sao bây giờ?”

Tương Tư chạy lại, nhìn hai người dưới đất, nhỏ giọng hỏi.

Tịch Nhan xoay người, xiêm y thanh lịch xoay tròn giữa không trung, khoanh chân ngồi ở giường trên, nhìn hai người nằm dưới đất, nụ cười đắc ý trên mặt mà lại giả dối: “Ta từ trước đến nay luôn giữ lời, hai người đánh một trận, người nào thắng dĩ nhiên có thể đi, hiện tại hai người bất phân thắng bại, vậy phải làm sao mới được đây? cũng không thể đem cả hai ra, nếu thế hôm nay Vương gia của chúng ta chẳng phải không minh bạch mà chịu tội sao? Nhưng nếu thả một người, thì người kia lại không phục, thật là phiền. Nếu như thế, đành phải giữ lại cả 2 người họ thôi. Dù sao cũng là huynh đệ tốt, dĩ nhiên là nên có phúc cùng hưởng.”

Nói xong, bỗng nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Lý Kiến Huy Hạ Tuấn Trì, nhưng cũng không nhìn hai người dưới đất, đôi mắt kia đảo quanh một lượt các gia đình có mặt ở đây: “Thường ngày, người của thất vương phủ chúng ta chịu không ít áp bức từ ngũ vương phủ, chắc các ngươi cũng cảm hận không ít, hai người này, bình thường làm nhiều điều ác, ban ngày ban mặt, cường thường dân nữ, mấy năm nay hại không ít thiếu nữ đàng hoàng, e là cũng có bà con hàng xóm của các ngươi cũng từng bị qua, nổi uất hận này, hôm nay ta thay các ngươi giáo huấn hắn.”

Mấy người kia lặng lẽ ta nhìn người, người nhìn ta, nhưng không có ai dám đứng ra hạ thủ.

Ngũ hoàng tử, Lý công tử đều là kẻ háo sắc, bình thường đều ức hiếp bách tính, cường thường dân nữ, không chuyện ác nào không làm; đừng nói là thể thiếp ở nhà, mà còn tỷ tỷ cũng từng bị hắn cưỡng bức, một khuê nữ đoan chính như hoa, thích nói thích cười, sau khi trở về như biến thành người khác vậy, ngực vì sao lại không đau, vì sao lại không phản nộ chứ?

Tức giận, phản nộ vậy thì thế nào? Dân không đấu với quan, bọn họ chẳng qua chỉ là đám nô tài, nào dám đối nghịch với hoàng tử của triều đại đương thời? Hai người trên đất kia cho dù có chặt vật đi chẳng nữa, vẫn là chủ tử, nếu như mình đánh hắn, tương lai còn có đường sống không? nhất thời, ai ai cũng do dự không quyết.

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng: “Một là Ngũ hoàng tử, một là Lễ bộ Thượng thư công tử, sợ ư? Lo lắng bọn họ sẽ trả thù, vậy khi các ngươi động thủ với Vương gia có nghĩ tới, hắn cũng chính là chủ tử của các ngươi? Đại hôn ngày ấy, các ngươi trên tay cầm gậy gỗ, một tay cầm đuốc, sao ta không thấy các ngươi có chút lưu tình nào? trong mắt các ngươi, hắn bất quá chỉ là một Vương gia hèn yếu vô năng, cho các ngươi trả thù, lại khiến các ngươi dấn vật không dám, những lời các ngươi vừa nói chẳng nhẽ là giả dối? Thân là nam tử, vừa đến thời khắc mấu chốt lại không nắm bắt được chủ ý, vậy thì có tác dụng gì? Cho các ngươi động thủ liền động thủ, lẽ nào các ngươi không biết mệnh lệnh của chủ tử là không thể do dự ư? Bỏ lỡ Cơ hội, thì sẽ

không có lần sau.”

”Các người đồ không bằng cảm thú, muối muối ta khi còn sống đã bị người cưỡng bức.”

Tịch Nhan cười, thấy một người xông tới, người khác cũng theo xông tới, liên tục đâm đá vào 2 kẻ đang nằm trên đất.

“Nói như thế nào cũng là chủ tử, chớ đánh lên khuôn mặt đó, khiến người khác không nhận ra, cũng đừng đánh hấn chết.”

Một đám gia đình đã sớm mù quáng, đâu còn quản hai người trên mặt đất kia là chủ tử, bọn họ đã hiểu, có thể sẽ rơi đầu, vẫn không ngừng vung quyền. Tịch Nhan đứng ở một bên, nhìn lên cửa sổ gian phòng Hạ Dạ Bạch đang nghỉ ngơi.

Tiểu Bạch, ta từng nói, ta sẽ đem những thứ đáng lẽ thuộc về ngươi, từng thứ từng thứ đòi lại cho ngươi, thật lòng muốn ngươi đến đây nhìn thử, hoàng tử Lưu Ly này, cũng không phải là chỉ có duy nhất ngươi là bị nô tài khi dễ.

“Trương Tư, ngươi nói những nô tài này ra tay, chính là thương tiếc người thân ở nhà, những huynh đệ tỷ muội của họ, hay là lo lắng ta sẽ trách phạt bọn họ?”

Tịch Nhan vẫn chưa xoay người, chuyên tâm nhìn chỉ tay của mình, Trương Tư đứng ở sau lưng nàng, nghe vậy cả người chấn động, mắt u buồn rủ xuống, nhìn Tịch Nhan, chỉ cảm thấy hai người rõ ràng đứng rất gần, nhưng ở giữa lại như có một bầu không khí ngưng trọng, nghĩ sao cũng không thể lý giải được.

Tiểu thư tựa hồ đã thay đổi rất nhiều, trước đây tâm địa Bồ Tát thiện lương, nhưng bây giờ, thủ đoạn độc ác, thậm chí, hoài nghi nhân tính.

Hạ Tuấn Trì và Lý Kiến Huy đã sớm mất đi khí lực phản kháng, chỉ biết dùng hai tay bảo vệ mặt, không để cho chân của bọn họ đá phải đầu của mình, khắp cả người đã sớm đau nhức thấu xương, ngay cả bọn họ cũng không biết rõ mình đau ở đâu, Chỉ cảm thấy xương cốt như sắp tan rã ra rồi.

“Dừng tay.”

Một lúc sau, Tịch Nhan lấy lại tinh thần đi tới trước mặt đám gia đình mù quáng kia, lớn tiếng quát một tiếng, thấy Tịch Nhan hạ lệnh, vội vàng ngừng tay, còn không quên bỏ sung 1 cước, không ít người trên trán đã lâm tím mồ hôi, trên mặt tràn ý cười, rất là vui sướng, trong lòng cũng có chút đắc ý.

“Ngũ hoàng tử, Lý công tử, đã chết rồi sao?”

Tịch Nhan ngồi chồm hóm dưới đất, đưa tay nắm cầm bọn họ, hai người trên mặt đất lăn qua lăn lại, há to miệng thở hổn hển, hiển nhiên là đau không nhẹ, sắc mặt tái nhợt, có vài chỗ vừa đỏ vừa sưng, mồ hôi trên trán tuông ra như nước, miệng liên tục rên rĩ.

Ngón trỏ liên tục ấn lên vết thương trên mặt Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy, hai người họ ủa da một tiếng, vội vàng dùng tay che mặt, Tịch Nhan nhìn không được cười ra tiếng, bình thường họ cũng bồi bổ cơ thể rất nhiều, xem ra, thân thể này cũng không phải vô dụng như vậy.

Tịch Nhan đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, hôm nay sắc trời âm trầm, không có sao, cũng không có ánh trăng, gió thổi mạnh, khiến đám lá bên ngoài run lên xào xạc, bất tri bất giác, đã là buổi tối.

Viện này, rất là heo lạnh, ban đêm lại dị thường an tĩnh, mơ hồ có thể nghe tiếng sáo phía bên ngoài truyền tới, mang theo sự dâm mỹ sung sướng không nói ra được, tại Ý Thụ Lâu, các cô nương bắt đầu tiếp khách.

“Trương Tư, chuẩn bị ít thức ăn lại đây, cho hai người đó ăn 1 chút, tìm cho ta một cây kéo, các người. . .”

Tay Tịch Nhan chỉ vào mấy gia đình còn sót lại: “Chuẩn bị ít nước lạnh, còn có giấy mực, đặt trước cửa rồi các người tự mình hồi phủ, đừng để ta phát hiện các người đi mật báo, mới vừa rồi các người cũng có động thủ, nếu chuyện hôm nay bị truyền ra ngoài, dưới phạm thượng, các người cũng biết, hoàn toàn không có lợi cho các người, chỉ có thể làm kẻ chết thay mà thôi.”

Bọn gia đình nghe xong, mặt tái xanh vì hoảng sợ: “Chuyện hôm nay nếu bị lộ ra ngoài, nô tài chết không có chỗ chôn.”

Trương Tư theo Tịch Nhan phân phó, chuẩn bị chút thức ăn cho họ, lại tìm cây kéo đến, đám gia đình vương phủ kia đem thủy và giấy mực để ở bên ngoài rồi đồng loạt kéo về, căn phòng nhỏ giờ chỉ còn hai người Tịch Nhan và Trương Tư.

“Ngũ hoàng tử, Lý công tử, chắc đã đói lắm rồi, ăn tạm chút đồ này nhé.”

Trương Tư ngồi chồm hóm đem chút nước và thức ăn đến trước mặt bọn họ

Lý Kiến Huy ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, lập tức mở mắt, nhưng đôi mắt kia hoàn toàn không có chút hoan hỷ, mà là như tro tàn nhìn chằm chằm Tịch Nhan: “bữa cơm cuối cùng sao? Mạc Tịch Nhan, dù sao ta cũng là nhi tử Lễ bộ Thượng thư.”

Hắn còn trẻ như vậy, lại không muốn chết.

“Lễ bộ Thượng thư, ngay cả Ngũ hoàng tử ta cũng dám giáo huấn, thái tử điện hạ cũng dám ngỗ nghịch, chẳng nhẽ còn để ý đến một công tử Lễ bộ Thượng thư sao? Chẳng nhẽ mặt mũi Lý đại nhân còn lớn hơn hoàng thượng?”

“Tâm địa của người thật ác độc, rõ ràng là muốn độc chết chúng ta.”

Hạ Tuấn Trì hít mất, tay chỉ Mạc Tịch Nhan, không còn hơi sức mà thốt lên lời.

“Bây giờ Ta muốn cái mạng chó các ngươi cũng dễ như trở bàn tay, cần gì phải tốn sức như vậy, các ngươi là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, muốn ăn thì ăn, không ăn thì ta đem đồ.”

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, đi qua lấy chiếc đĩa bên Trương Tư, ngồi ở giường trên, dùng bữa tối.

Ngoại trừ sáng sớm ăn chút điểm tâm, cả ngày mệt mỏi lại chưa có gì bỏ vào miệng, Tịch Nhan quả thật rất đói bụng, Lý Kiến Huy, Hạ Tuấn Trì cũng không khá hơn nàng bao nhiêu, hẳn đưa tay vuốt vuốt cái bụng lép xẹp, nuốt một ngụm nước bọt, cũng không nghĩ gì nhiều, nàng nói đúng, người ta nắm dao, còn ta là cá, nếu nàng muốn bọn họ chết, không cần phải hạ độc trong thức ăn, như vậy chỉ phí công mà thôi, nghĩ như vậy, lập tức bỏ lại ăn cơm đang bày trên đất.

Ăn no dĩ nhiên sẽ buồn ngủ, sau khi hai người ăn xong, thấy Tịch Nhan vẫn ngồi ở trên giường uống trà, bộ dáng nhàn nhã, cũng không có bất luận hành động gì đối với bọn họ, hai người đều chịu qua nhiều đau đớn khổ cực, hiện tại một thân thương tổn, đầu óc cũng mơ mơ màng màng buông lỏng cảnh giác, nhắm mắt ngủ.

Tuy Tịch Nhan thường thức trà, nhưng vẫn quan sát động tĩnh của bọn họ, thấy bọn họ nhắm mắt ngủ, quả là ngoài dự liệu của nàng, nụ cười nhât thời hé ra, đáy mắt chợt lóe lên tia khinh miệt và âm ngoan.

“Trương Tư, giờ gì?”

“Dạ, Vương phi, giờ sùu.”

“Canh giờ không còn sớm.”

Tịch Nhan ừ một tiếng, liếc mắt nhìn, trời tối như mực, không nhìn thấy được gì, ngay cả ngọn đèn lồng chiếu sáng cũng không có, không biết làm sao tiêu binh mới tìm được chỗ này, đành phải suy nghĩ cách giải quyết thôi, làm không khéo kết quả lại thành mò chôn mình, nơi này, nếu không phải bí mật như thế, thì hơn nửa đêm, tại sao không có lấy một bóng người, hại người hại mình, không phải chính là đạo lý này sao?

“Trương Tư, bụng nước vào đây, dội cho họ tỉnh lại đi.”

Tịch Nhan cầm lấy cây kéo Trương Tư mới vừa mang đến, nắm chặt trên tay, thỉnh thoảng phát ra tiếng răng rắc rắc rắc, Trương Tư hơi biến sắc, bước qua Tịch Nhan, bụng thau nước lạnh ngoài cửa vào, dội hết lên hai kẻ đang ngủ ngon lành là Hạ Tuấn Trì và Lý Kiến Huy kia.

“Mỹ nhân. . .”

“Giết người. . .”

Mặc dù là bị tạt nước lạnh, Hạ Tuấn Trì vẫn như trước đắm chìm trong mộng chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, nhưng Lý Kiến Huy vẫn không đến mức mơ màng đến hết thuốc chữa như vậy, hoảng sợ quát to một tiếng giết người.

“Ăn cũng ăn rồi, ngủ cũng ngủ rồi, các ngươi nói xem giờ nên làm chuyện gì?”

Tịch Nhan cầm cây kéo trên tay, phát ra tiếng răng rắc rắc rắc, từng bước từng bước tiến về phía Lý Kiến Huy và Hạ Tuấn Trì, hai người ngủ say sưa, bị nước lạnh lay tỉnh nửa phần, nhưng khi nghe tiếng răng rắc phát ra từ cây kéo kia, mới thanh tỉnh hoàn toàn, cả người đầy thương tích lê lét ra ngoài.

Đám người vừa rồi đã trối gô hấn lại, bọn họ biết rõ sẽ gặp nguy hiểm nhưng không dám chạy, giờ nhìn thấy cây kéo trên tay Tịch Nhan, bọn họ không chút nghĩ ngợi gắng chịu đau đớn trên người, hai người lao đảo nghiêng ngã vùng dậy muốn chạy trốn.

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, chẳng biết lúc nào trên tay lại có thêm 1 sợi dây, nhếch môi, tùy tiện vung qua vung lại, thấy Hạ Tuấn Trì và Lý Kiến Huy bỗng nhiên trốn chạy liền nhanh tay quát xuống, sợi dây linh hoạt như rắn quấn trên lưng bọn họ, tay của Tịch Nhan hơi hơi dùng sức, sợi roi quấn chặt lấy thân thể hai người Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy, làm cả hai té lăn ra đất, thất thanh kêu cứu mạng.

Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy trợn trừng mắt, sợ đến mức hồn phiêu phách lạc, lời nữ nhân này vừa mới nói chẳng nhẽ là thật? nàng muốn đem bọn họ thiến đi giống như Vương Quyền sao? Cái này sao có thể được. Nếu như trở thành thái giám, thì bọn họ sống còn có ý nghĩa gì nữa?

“Vương phi, Ngươi muốn. . . Muốn làm gì?”

Trương Tư đứng ở bên cạnh, nhìn cây kéo trên tay Tịch Nhan chộn rộn, cũng bị dọa hết hồn, hai người này không thể thiến như Vương Quyền được, dù sao họ cũng là chủ tử đẳng hoàng, nhất là Ngũ hoàng tử, như thế nào đi nữa cũng là nhi tử của hoàng thượng, hoàng tử thành thái giám, đây chính là sỉ nhục lớn đối với hoàng thất, nếu truy cứu tới, tiểu thư sao có thể biện bạch được, đầu có tài ăn nói, cũng không tránh khỏi bị nghiêm phạt.

“Trương Tư, ngươi nhớ kỹ cho ta, đối mặt địch nhân, cho dù bọn chúng có lợi là, nhưng ngươi cũng không được thả lỏng cảnh giác, nếu không sẽ chết rất thảm.”

Tịch Nhan xoay người, nhú mày, dưới ánh nến lơ mờ, cây kéo vẫn toả ra hào quang ròn rợn.

Tịch Nhan ngồi xổm xuống dưới chân của Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy, cầm cây kéo, từng chút từng chút nhích lại gần.

”Mạc. . . Mạc Tịch Nhan. . . Người. . . đã. . . đã nói, chỉ cần thắng là sẽ được thả sao?”

Tịch Nhan nghe thấy lời nói pha lẫn hoảng sợ của Lý Kiến Huy, bấu môi xem thường: “Quân tử nhút ngùn mới có tứ mã nan truy, lại còn có câu nữ tử và tiểu nhân khó đường đó sao? Ta là nữ tử, vẫn luôn nói không giữ lời như thế đó, hôm nay ngươi mới biết được sao? Huống chi chuyện này vốn không phải lỗi của ta, mới vừa rồi hai người các ngươi té trên mặt đất không đứng lên nổi, vẫn chưa phân ra thắng bại, điều này chứng tỏ cả 2 đều thua, đã như vậy, ta nên thả ai đây? Các ngươi chỉ còn lại nửa cái mạng, cũng không thể để các ngươi đánh thêm 1 trận nữa, cho nên ta mới hảo tâm lưu giữ các ngươi ở lại, đã là huynh đệ, dĩ nhiên là nên chia ngọt sẻ bùi, có nạn cùng chịu.”

“Tương Tư, nhìn ngươi kìa, ở bên ngoài canh chừng đi.”

Tịch Nhan ngẩng đầu, ngọn nến như ẩn như hiện, Tương Tư đứng nép một bên, đôi mắt mở to, nhìn cây kéo trên tay Tịch Nhan, môi mím chặt, hai tay xoắn lại, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Nô tỳ không yên lòng, hay là cứ để nô tỳ ở trong này.”

Tương Tư lắc đầu quầy quậy, mặc dù môi cắn chặt, mặc dù nàng đứng đằng kia, nhưng Tịch Nhan có thể cảm giác được nàng đang run rẩy, hết lần này tới lần khác không chịu đi ra ngoài, dù có chết, cũng muốn là người đầu tiên biết mệnh của mình có phải ngắn như vậy hay không? Huống chi tiểu thư ở chỗ này, nàng làm sao có thể đi ra ngoài?

“Vậy cứ ở trong này, Ngũ hoàng tử thấy không khỏe sao? Có mỹ nhân đệ nhất thiên hạ làm bạn, lại có nha hoàn như hoa như ngọc ở đây, coi như là dưới hoa mẫu đơn, nếu là chết, ngươi cũng có thể thành quý phong lưu, chỉ có điều phong lưu này của ngươi cũng chỉ có thể trở thành quá khứ.”

“Ngũ hoàng tử, ta cần phải động thủ rồi.”

Tịch Nhan vẩy vẩy cây kéo trong tay, cười đến mức so với thiên tiên còn đẹp hơn mấy lần, nhưng trong mắt Hạ Tuấn Trì thấy, thì còn kinh khủng hơn ác ma gấp 3 lần.

Ta cắt, ta cắt, ta cắt cắt cắt. . .

Tương Tư đứng ở một bên, bởi vì quá mức khiếp sợ, lúc này thật sự hóa đá rồi, mắt thấy quần Hạ Tuấn Trì bị nàng cắt hết, nàng cứ men theo đường quần hướng về phía trước, cách của quý của Hạ Tuấn Trì chỉ 1 chút xíu.

“Ngươi. . .”

“Ngươi. . .”

Hạ Tuấn Trì mở to mắt, tay hăng hái bưng bưng chỉ Tịch Nhan, ngươi ngươi ngươi đã lâu, nửa ngày vẫn không nói được gì, chỉ biết thở dốc, tròng hai mắt, lại hôn mê bất tỉnh.

Lý Kiến Huy liếc mắt nhìn Hạ Tuấn Trì ngất đi, cúi đầu nhìn thoáng qua của quý của mình, hai tay che thật chặt, đang nghĩ các đối phó thì Tịch Nhan đột nhiên xoay người, cầm cây kéo đối mặt Lý Kiến Huy, làm động tác răng rắc, Lý Kiến Huy chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, trời đất ngả nghiêng, cũng hôn mê bất tỉnh theo.

“Vương phi, quần của Ngũ hoàng tử sao bị người cắt thành thế này?”

Tương Tư cau mày, nhắm mắt lại, quay người sang.

“Nói như thế nào cũng là huynh đệ của Vương gia nhà ta, thân là con dâu hoàng thất, cũng không thể khiến hấn mất mặt quá mức, xấu hổ mà chết, tiểu thư ta đây tâm địa Bồ Tát, lại thương cho hấn một cái nội khổ tam giác thôi, ha ha, sao ta lại thông minh đến mức này không biết?”

Tịch Nhan như một tiểu hài tử đùa dai thành công, đôi mắt toát ra hưng phấn, vỗ tay một cái, nhìn trái nhìn phải, hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

“Khá lắm, không gì tuyệt hơn, rất có ý nghĩa.”

Chẳng qua đây chỉ là một khảo nghiệm nhỏ mà thôi, thậm chí ngay cả cái này cũng không chịu nổi, thảo nào Lan Phi muốn cùng hoàng hậu liên thủ, sinh ra nhi tử như vậy nào còn có gì trông cậy vào? Không gây phiền hà đã cảm tạ trời Phật rồi.

“Nội khổ Tam giác. . .”

Tương Tư lẩm bẩm, làm như hiểu kỳ: “Nô tỳ không biết đây là gì, nhưng mà nếu Vương gia mà thấy nội khổ tam giác này, còn biết là do Vương phi cắt, không biết lúc đó vương gia sẽ nghĩ gì.”

“Chỉ ngươi lẩm miệng, ngươi cứ theo kiểu dáng của ta, cắt quần của Lý Kiến Huy đi, đừng mắc cỡ, coi như là nhổ lông gà cũng được, làm gì có nhiều nghi kỵ vậy.”

Tương Tư hồi hộp bất an, ngẩng đầu nhìn Tịch Nhan, thấy đôi mắt nàng trong sáng mà bình thản, không có nửa điểm trêu tức đùa bỡn, lúc này mới nhận lấy cây kéo.

Tương Tư ngồi chồm hổm dưới đất, chiếu theo dáng vẻ vừa rồi của Tịch Nhan, cắt nội khổ tam giác cho Lý Kiến Huy, nhưng cuối cùng lại biến thành tứ giác nội khổ, Tịch Nhan thấy, cũng không nói gì nữa.

“Vương phi, thế này xong rồi sao?”

Hiển nhiên, năng hiểu tính của tiểu thư, vừa rồi mấy nữ tử nhận tiền bạc của người này thay họ hại Vương gia đều bị vương phi dẫn vật sống không bằng chết, hai người này, nhất định tiểu thư sẽ không dễ dàng hãy bỏ qua như vậy.

Tịch Nhan liếc nàng, cười cười, đoạt lấy cây kéo trên tay nàng, xoay tròn trên tay vài vòng, nhìn người trên mặt đất, hừ một tiếng: “Người nói nghe xem? Tương Tư, đem giấy viết lại đây.”

Tương Tư theo lời lấy giấy mực đưa tới tay của Tịch Nhan, Tịch Nhan cầm bút lông suy tư chốc lát, đôi mắt nhìn chằm chằm thân thể của Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy, đột nhiên cười cười, hạ bút như mưa, một lát sau, trên ngực Hạ Tuấn Trì xuất hiện 1 mảnh giấy ghi rõ: “Ta là sắc ma, hèn mọn dâm đảng, ba tuổi nhìn trộm mộng cung nữ, 5 tuổi lên bò lên giường nữ tử, bảy tuổi đùa giỡn phi tử phụ hoàng, tám tuổi đã biết mùi hoang dâm, mười tuổi xưng bá khắp phố phường, chỉ cần nơi nào có nữ tử xinh đẹp, bất kể là tiểu thư khuê các chưa xuất giá hay là đàn bà đã có chồng, nhất định sẽ cưỡng chế mang về, chiếm làm của riêng, ta không phải người, ta là kẻ không bằng cầm thú – Hạ Tuấn Trì.”

“Vương phi. . .”

Tương Tư nuốt nước bọt, tuy rằng những thứ này đều là sự thực, nhưng mà biết ở trong lòng thôi, chứ viết ra lại là một chuyện khác, huống chi vị trí này. . .

Có độc ác quá hay không? Nhìn nụ cười bên mép tiểu thư kia, nàng không tin, tiểu thư viết những điều này cho một mình nàng xem, Tương Tư không khỏi lại có chút đồng tình.

“Chờ ta viết xong đã.”

Tương Tư quay đầu chỗ khác, nhìn Tịch Nhan viết trên người Lý Kiến Huy: “Ta là sắc lang, một sắc lang sống lây lất trên cơ thể nữ nhân, tiểu thiếp xinh đẹp như hoa của phụ thân, hàng đêm làm bạn cùng ta, tỷ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, thường xuyên bị ta đùa giỡn, trường tỷ xinh đẹp như hoa, hàng đêm xuất hiện trong giấc mộng của ta, cùng ta triền miên, chỉ cần là nữ nhân, cho dù là lão bà sáu mươi, cũng có thể lên giường cùng ta, ta là kẻ cuồng tình dục – Lý Kiến Huy.”

“Được rồi.”

Tịch Nhan xoay người, không chút lưu tình ném bút lông trên tay xuống đất.

“Ban ngày chỗ nào náo nhiệt nhất trong thành chúng ta?”

Nụ cười trên mặt Tịch Nhan biến đổi kỳ lạ, lại làm cho Tương Tư có cảm giác nổi hết da gà.

“Vương phi, hần là hoàng tử.”

Ánh mắt của Tương Tư mang theo bất an, nàng tưởng rằng tiểu thư chỉ đối xử như bọn Vương Quyền thôi, nhưng tiểu thư không làm như vậy, có thể thấy được nàng vẫn còn vài phần lý trí, nhưng nếu treo bọn họ ở chỗ náo nhiệt nhất kinh thành, bị văn võ bá quan vào triều nhìn thấy, còn ra thể thống gì?

“thì đã sao, nếu như hần không thừa dịp ta tiến cung gặp quốc sư đi bắt cóc Tiểu Bạch, lấy hần uy hiếp ta hoàn còn sai nữ nhân khác mê gian Tiểu Bạch, thì sao rơi vào kết cục như thế này, Tương Tư, đừng nói là người thấy họ tội nghiệp, mau thu hồi sự mềm lòng của mình lại đi, trên đời này, người tội nghiệp còn nhiều lắm.”

Tịch Nhan ngồi chồm hổm, buộc chặt sợi dây ở trên tay bọn họ: “Ta nhớ kỹ, cửa đông thành hình như là náo nhiệt nhất, nếu bách tính trong chợ này mà nhìn thấy, nhất định sẽ cảm kích ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Tiểu Bạch Xuất Thủ

Mây đen che kín bầu trời, u ám ảm đạm, càng gây thêm vạn phần áp lực, bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vù vù thổi, thỉnh thoảng sẽ có vài tiếng vang

từ sấm sét đùng đùng như muốn xé toạt không gian, chiếu sáng một mảnh trời đêm, mắt thấy thời tiết thay đổi, giông tố đang kéo về.

Hai người Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy bị treo lơ lửng trên thành tường, trên người bọn họ ngoại trừ một cái nội khổ tam giác, không còn vật gì khác có thể che đậy thân thể, mới vừa rồi bị nước lạnh xối ướt, hiện giờ lại hứng gió, lạnh run, môi xanh tím, nhưng trên trán vẫn không ngừng đổ mồ hôi.

Trên thành lâu, đội thủ vệ tuần tra chung quanh, có thể nghe rõ tiếng chân đi qua đi lại của bọn họ, tay bị trói chặt, miệng bị Tịch Nhan nhét giẻ, muốn hét lên cầu cứu, cũng chỉ phát ra vài tiếng rên hừ hừ nhỏ nhẹ, phiêu diêu theo từng làn gió, không thu hút được sự chú ý của bất kỳ ai, lòng nóng như lửa đốt.

Hai người này vốn có thể dùng chân đá vào thành tường, nhằm thu hút sự chú ý của đám thủ vệ, nhưng thân thể kia bị treo lơ lửng giữa không trung, lưng la lưng lay như sắp đổ, cửa thành đông là một trong 4 cửa thành lớn nhất kinh, cao chừng mười thước, đứng trên tường thành e không dám nhìn xuống dưới, huống chi là đang bị treo, trong lòng chỉ cầu mong sao trời nhanh sáng, để sớm được giải thoát khỏi cơn hoảng loạn tột cùng này.

Hai người vừa đói vừa lạnh vừa sợ, cảm giác này, quả thực so với chết còn khốn khổ hơn trăm ngàn lần, muốn ngắt đi, như vậy cái gì cũng không biết, nhưng gió đêm thổi buốt tới tận xương cội với từng cơn đau nhức từ trên cổ tay truyền đến, còn có cảm giác sợ hãi trong lòng, bọn họ muốn ngắt đi giả chết cũng không có thể, chút bất tri bất giác, khiến hai người lệ rơi đầy mặt, biết vậy chẳng làm, nếu biết nữ nhân kia hung hãn tàn ác như vậy, cho dù bọn họ không có nữ nhân, cũng sẽ không trêu chọc vào.

Bất quá may là, hạ thân cũng không phát ra đau đớn, vận mệnh vẫn còn, hai người lại cảm thấy có chút may mắn.

Hai người ở trên thành tường, ở nơi u tối nhất, lúc tiếng bước chân của thị vệ tuần tra vọng lại rồi từ từ xa khuất, nhưng hai người ốc còn không mang nổi mình ốc, nhưng không có phát hiện. Hạ Dạ Bạch đứng ở trên thành lâu của đông thành, đôi mắt trông về phía xa, bóng đêm tràn ngập, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng lưng quật cường mà lại nhỏ nhắn xinh xắn, trong lòng tự thấy ấm áp, trên mặt cũng nở nụ cười tươi.

“Công tử, những người đó đã xử lý thỏa đáng, sẽ không tới, còn có, nụ cười mới vừa rồi của người quá dâm đẳng.”

Tiêu Kiếm trông thấy, tiến đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, cười nói: “nụ cười đó kết hợp với y phục tầng tũ, càng khó coi.”

Đôi mắt dưới mặt nạ kia không vì những lời nói này mà gọn sóng, vẫn đắm chiều nhìn bóng lưng đằng xa, giống như là muốn đem nàng khắc sâu vào lòng của mình, cho đến khi bóng lưng ấy ngưng tụ thành một điểm, biến mất, mới xoay người, nhìn mặc lý đứng sau lưng, chỉ vào hai người bị treo lơ lửng trên thành tường, đáy mắt hiện lên một tia tàn khốc, chỉ xẹt qua nhanh như chớp, nụ cười vừa rồi cũng biến mất, mà trong ánh sáng le lói của sấm sét ẩn hiện sự tàn nhẫn ngoan độc.

Khuôn mặt băng sơn đẹp như tượng khắc, lúc này có chút phẫn nộ, đi tới trên thành tường, xẹt qua rất nhanh, trên tay lại xuất hiện thêm 2 sợi dây thừng, hít sâu một hơi, cổ sức vùng vẫy.

Hai người Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy tựa ở trên tường thành, thấy mình cách mặt đất càng ngày càng xa, hai người cả đêm bị dẫn vật, còn tưởng rằng là Tịch Nhan muốn cắt đứt sợi dây sinh mệnh này của họ, lắc đầu, muốn há mồm, muốn giãy giụa, thế nhưng khí lực của mình quá nhỏ, căn bản không có tác dụng, dây càng ngày càng thu lại, lưng họ theo đó chà sát trên tường thành, bị những khe gạch thô ráp cửa đức, trầy trụa, máu tươi theo đó nhỏ xuống, nhưng bọn họ vẫn không cảm giác, trong lòng chỉ lo sợ cái chết đang đến gần.

“Công tử, khó trách ngài lại coi trọng phu nhân, trên thành tường này nhiều thủ vệ như vậy, lại canh phòng sâm nghiêm, nàng một nữ nhân mang theo hai nam nhân, còn có thể đem hai nam nhân này treo giữa tường thành, quả thật là nữ tử khó tìm, thế gian này, cũng chỉ có nàng xứng đôi công tử.”

Tiêu Kiếm thấy Hạ Dạ Bạch vẫn không có chút phản ứng nào, cười gian vài tiếng: “Tiểu nhân càng muốn gặp một lần, mấy năm nay Thiên Ky Lâu trên tay của ta càng không ngừng lớn mạnh, coi như là không có công lao, vậy cũng có khổ lao, hay là công tử ngài dẫn ta đi gặp một lần đi.”

Nói xong, Tiêu Kiếm vừa nghịch vừa thích, không khỏi chiêm thêm 1 câu: “Hay công tử lo lắng phu nhân bị dung mạo của ta hấp dẫn?”

Hạ Dạ Bạch Bạch đột nhiên tháo mặt nạ xuống, đôi mắt kia giống như là mũi tên nhọn hoắc, xuyên thấu trái tim Tiêu Kiếm, Tiêu Kiếm không khỏi sùng sốt, một tay che miệng, tay kia chỉ vào mặt của Hạ Dạ Bạch, sợ nói không ra lời, công tử chẳng phải bị hủy dung sao? Thế nào lại...?

Hắn và công tử quen biết mặc dù đã 7 năm dài đằng đẵng, đến nay vẫn chưa được tận mắt trông thấy dung mạo thật sự của công tử, bên ngoài đồn đãi, hắn vừa ngu dại vừa điên cuồng, tất nhiên là hắn không tin, nhưng cả ngày hắn mang mặt nạ ngân bạch, vẫn cho là mặt của hắn đã bị hủy sau trận hỏa hoạn đó, không nghĩ tới, không nghĩ tới. . .

“Ta nói rồi, nàng chẳng phải như người ngời, nếu là muốn chết, người liền tiếp tục.”

Dung nhan tuyệt thế, hợp với thanh âm lạnh như băng, đôi mắt băng lãnh, chân thực như vậy, so với dáng vẻ mang mặt nạ ngân bạch càng thêm khinh khủng.

Gương mặt này, giống y như tứ Hoàng Tử Hạ Thiên Thần được hoàng đế đương thời tối sùng ái, công tử đeo mặt nạ lâu như vậy, lẽ nào cũng là bởi vì gương mặt này? Giấu diếm bọn họ đã gần mười năm, có gì? Hiện tại tháo mặt nạ xuống.

Tiêu Kiếm nghiêng người sang, nhìn Hạ Tuấn Trì bị treo ở trên thành tường, đột nhiên hiểu rõ không hổ là công tử, không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì không độc không lấy tiền, tứ Hoàng Tử cũng thực sự là quá bất hạnh, sau ngày hôm nay, sợ là cũng bị thể lực của Ngũ hoàng tử ghi thù ghi hận, nhưng thật ra lại có lợi cho vị thái tử bệnh tật kia, cũng không biết đến cuối cùng, ai mới là người thắng.

Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy chưa hoàn hồn thì thấy mình được kéo lên, nhìn mặt đất càng lúc càng xa, chỉ cần thêm 1 chút là được cứu rồi, nhắm mắt lại,

bí ai đợi cái chết, thoáng chốc hai người họ được kéo lên tường thành, móng chạm vào trên đỉnh, người nghiêm sang, nương ngọn đèn dầu, có thể nhìn thấy rõ ràng người đang đứng trên thành lâu.

Mạc Ly cầm chặt sợi dây, lấy ra bảo kiếm bên cạnh, kiếm quang sáng loáng, rọi sáng cả một khoảng đêm đen, Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy thấy vậy, tim nhảy loạn, nhắm mắt lại chờ chết.

Mạc Tịch Nhan, người quả thật là một nữ nhân rắn rết, tâm địa ác độc, chúng ta làm quý cũng không bỏ qua cho người, ta nhất định sẽ báo mộng nói cho mẫu hậu, phụ thân biết, để cho bọn họ tra rõ việc này, nhất định phải cho người chết không có chỗ chôn.

Chỉ nghe bịch một tiếng, mạc ly đem đao của mình cắm vào cục gạch trên tường thành, sợi dây trong tay nhanh chóng vòng qua vô kiếm kia, đem hai người bọn họ cố định lại.

Hai người hai chân chầm đất, nhưng khi chân chạm đất, lại có loại cảm giác không chân thật, người nhìn một cái ta, ta nhìn người một chút, mà quên mất mới vừa rồi ở căn phòng nhỏ ầu đã muốn ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, ở trên thành tường, nhảy lên vài cái, mặt hoan hỷ khi được sống trở lại.

Tiêu Kiếm nhìn Hạ Dạ Bạch mà kinh hãi, mắt thấy hai người được mạc ly xử lý xong rồi, vội vã chạy tới, khéo tay một người, nắm đầu 2 kẻ đó lại rằng dạy: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu, hai kẻ háo sắc này, tự cho là phong lưu, cường thường dân nữ, ép buộc nữ nhân, dùng mấy thủ đoạn hạ lưu như vậy, làm mất hết mặt mũi nam nhân chúng ta, hôm nay các người bị treo trên tường thành này cũng là đáng đời.”

Hai người chưa kịp vui mừng, liền bị một kẻ lạ mặt đến rằng dạy, nếu là ở bình thường, nhất định phải cho hắn ném mùi lợi hại, nhưng bây giờ, bọn họ lại có cảm giác không thật, vui sướng vừa mới tới, nào dám làm ra hành động nào bất kính với Tiêu Kiếm.

Tiêu Kiếm trách móc một hồi, tay cũng đau, mới dừng lại.

Hắn không quen nhìn cái kẻ ý vào thể lực, ép buộc nữ nhân đơn giản là vô si đến cực điểm, nữ nhân là phải cung chiều, khi nàng tức giận phản kháng thì phải dễ ngon dễ ngọt dụ dỗ, những kẻ, ép buộc nữ nhân, đơn giản là không bằng cảm thú.

Tiêu Kiếm hít sâu mấy hơi, mời từ công tử và Hạ Thiên Thần dung mạo giống nhau như đúc, hắn xấu cũng tốt, mỹ cũng được, mang mặt nạ, chắc là có lý do của mình, như thế nào đi nữa, hắn vĩnh viễn đều là công tử, không ai có thể thay đổi được, tuy rằng bị gát lâu như vậy, lòng rất khó chịu, bất quá người ta cũng nói bản thân là người quái dị, cũng không coi là lừa mình, muốn trách cũng chỉ có thể trách mình bảo sao hay vậy, nghĩ thế, trong lòng cũng bớt nhức nhối.

Bất quá thấy bộ dáng mạc ly kia, chắc là biết rõ, chết tiệt, vì sao hắn biết nhưng mình lại không biết.

Tiêu Kiếm đầu tiên là tự an ủi mình, lại âm thầm oán trách mạc ly một trận, chỉ vào trong ngực Hạ Tuấn Trì, tay kia đỡ thắt lưng, cười to lên, quay đầu chỗ khác, lại xoa xoa ngực Lý Kiến Huy, cười đến khàn cả tiếng, một hồi lâu sau mới dừng lại.

Hai người Hạ Tuấn Trì Lý Kiến Huy thấy Tiêu Kiếm chỉ vào lồng ngực của mình, không khỏi cúi đầu liếc mắt nhìn, khuôn mặt vốn hưng phấn, nhất thời sa sầm xuống.

“Mạc ly, người cũng lại nhìn thử xem, ta vốn không biết là Lưu Ly ngũ hoàng tử của chúng ta nguyên lai là một sắc ma dân đáng hèn mọn, bất quá lời nói này thật ra vô cùng chuẩn xác.”

Mạc ly đã thói quen với bản tính hay gây sự của Tiêu Kiếm, cũng không muốn tranh cãi gì với hắn, cũng không thèm để lời nói của y lọt vào tai, bất quá thấy hắn chỉ vào trong ngực Hạ Tuấn Trì, lại nhìn mặt mũi 2 người này, ngầm lại chắc là kiệt tác của phu nhân rồi, không khỏi lắc đầu.

“Ngũ hoàng tử, người trưởng thành vậy có quá sớm không? ba tuổi nhìn trộm mông cung nữ, 5 tuổi lên bò lên giường nữ tử, bảy tuổi đùa giỡn phi tử phụ hoàng, tám tuổi đã biết mùi hoang dâm, mười tuổi xưng bá khắp phổ phùng, chỉ cần nơi nào có nữ tử xinh đẹp, bất kể là tiểu thư khuê các chưa xuất giá hay là đàn bà đã có chồng, nhất định sẽ cưỡng chế mang về, chiếm làm của riêng, ta không phải người, ta là kẻ không bằng cảm thú, không ngờ người lại biết rõ bản chất của mình như vậy.”

Mạc ly đi tới, nhìn hai người, khóe miệng cũng không khỏi co rút.

“Chó thì không thể phun ra ngà voi được, tên này cũng có nữa nè. Ta là sắc lang, một sắc lang sống lây lất trên cơ thể nữ nhân, tiểu thiếp xinh đẹp như hoa của phụ thân, hàng đêm làm bạn cùng ta, tỷ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, thường xuyên bị ta đùa giỡn, trưởng tỷ xinh đẹp như hoa, hàng đêm xuất hiện trong giấc mộng của ta, cùng ta triền miên chỉ cần là nữ nhân, cho dù là lão bà sáu mươi, cũng có thể lên giường cùng ta, ta là kẻ cuồng tình dục – Lý Kiến Huy.”

Tiêu Kiếm lớn tiếng đọc một lượt, khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía sau, tiểu ý càng sâu, ngồi bệt dưới đất mà cười nghiêng ngả, tay không ngừng vỗ: “Ha ha, đúng là một người con có hiểu, dám làm chuyện loạn luân.”

Mạc ly liếc mắt nhìn Tiêu Kiếm khoa trương ngồi dưới đất khoa trương múa tay, chỉ thiếu đấm ngực giậm chân, khuôn mặt nhất thời đầy hắc tuyến, coi như là muốn gây sự chú ý của công tử, cũng không cần phải như vậy.

Hạ Dạ Bạch đứng ở một bên, đôi mắt vừa sắc vừa bén, như là đao kiếm hàn băng, nhìn chăm chăm trên người Hạ Tuấn Trì được che đậy bởi một vật thể nhỏ nhỏ, chỉ một mảnh tam giác nhỏ xíu che ở bộ vị của hắn, nam nữ thụ thụ bất thân, nữ nhân đáng chết kia lại dám chạm vào nam nhân khác.

Ngọn đèn dầu trên thành tường ở trong gió lung lay phát ra tia sáng chập chờn, hắn đi về phía trước hai bước, hai người Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy lúc

này mới phát hiện ra sự hiện hữu của hân, tươi đẹp mà hoa lệ, ở trong đêm tối, như là ngọn lửa thiêu đốt hùng hực, mỗi một bước chân, màu sắc đỏ tươi trên không trung tung bay rất là bắt mắt.

Lông mi dài nhỏ như tằm, từ đằng xa nhìn lại, cặp mắt kia giống như áo bào của hân, tinh tế như thêu, đó là hoa đào nở rộ trong nhân gian, sóng mũi cao, môi mơn mởn như tiểu phi tiểu, rõ ràng là hé ra băng lãnh tới cùng cực, lại nhu hòa với một thân y phục đỏ, khiến ai cũng phải nghiêng mắt liếc nhìn, tứ Hoàng Tử đương triều – Hạ Thiên Thần.

Hạ Tuấn Trì nhắm mắt một cái, lại mở ra, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, cực kỳ hài lòng, hai tay dùng sức giặt giặt, lắc lắc đầu, rồi lại cúi đầu, dùng sức chợp mắt, nhìn thẳng vào mắt Hạ Dạ Bạch tràn đầy chờ mong.

Lý Kiến Huy nhìn người đang lại gần, cũng không khỏi vui vẻ, chẳng phải là nữ nhân tâm như rắn rết kia, tứ Hoàng Tử, nguyên lai là tứ Hoàng Tử, được cứu rồi, được cứu rồi.

Hạ Dạ Bạch liếc mắt nhìn sắc mặt vui mừng của hai người bọn họ, mỉm cười trong đêm tối, như là pháo hoa nở rộ, ngàn vạn phong tình, tất cả phong lưu, đi tới trước mặt Hạ Tuấn Trì, đưa tay kéo vải trong miệng hân.

Hạ Tuấn Trì há to mồm, ngón từng ngón không khí mới mẻ, nữ nhân kia đi, tứ ca tới, lo lắng đề phòng suốt một đêm, cuối cùng có thể rút bỏ.

Mặc ly thấy Hạ Dạ Bạch lấy vải trong miệng Hạ Tuấn Trì ra, không đợi hân phản phó, cũng tháo nhúm vải trong miệng Lý Kiến Huy xuống, ném xuống đất, Lý Kiến Huy cũng vội hít vài ngụm khí, vui vẻ nhìn Hạ Dạ Bạch, cũng không quên mang theo vài phần cảm kích.

Những mệt mỏi suốt buổi tối, những đau đớn thấu xương, bất quá cuối cùng cũng kết thúc rồi, nghĩ thâm còn sống là điều may mắn, nhưng thoáng chốc đã nảy sinh độc kế muốn đối phó Tịch Nhan.

Hai người cũng không có phát hiện, Hạ Dạ Bạch tuy lấy vải ra nhưng biểu tình lại ghen ghét, lui về phía sau mấy bước, Tiểu Kiếm đứng bên cạnh rút ra một chiếc khăn tay trắng tinh sạch sẽ đưa tới trên tay Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch cau mày, lau lại chà, một lúc sau, mới ném khăn cho mặc ly.

“Tứ hoàng huynh, hôm nay đại ân đại đức của huynh, Hạ Tuấn Trì ta sẽ không quên, tuy nói ta và thái tử điện hạ khá thân cận, thế nhưng ta cũng không phải hạng người vong ân phụ nghĩa ngày khác nếu có chuyện gì, người cứ phản phó một tiếng, chỉ cần ta có thể làm được, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ.”

Hạ Tuấn Trì đồng dạng, thần thái sáng láng, còn thiếu hành lễ tam lại cửu bái để biểu thị lòng cảm kích của y mà thôi.

“Ta cũng giống như vậy, sau này tứ Hoàng Tử có chuyện gì, mặc dù là máu chảy đầu rơi, ta Lý Kiến Huy cũng quyết không khước từ.”

Lý Kiến Huy lớn tiếng nói, không màn khoe miệng đang bị thương, đồng dạng tuyên thệ.

“Phải không?”

Hạ Dạ Bạch nhân dịp hỏi ngược lại, nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu. Đôi mắt kia vậy băng lãnh, nhìn chằm chằm nội khổ tam giác của Hạ Tuấn Trì còn có vẻ mặt cảm kích của Lý Kiến Huy, khoe miệng cong lên, có chút hứng thú.

“Đó là đương nhiên.”

Hai người gật đầu như tôi, rất là có thành ý, do bọn họ quá cao hứng không có phát hiện tứ Hoàng Tử đến đây cứu bọn họ nhưng đến lúc này vẫn chưa chịu cởi trói.

Hạ Tuấn Trì cúi đầu liếc mắt nhìn ngực của mình, đôi mắt hạnh đào tức thiếu chút nữa lửa, tay của hân bị dây thừng buộc chặt hiện đầy những vết thương xanh tím, nhưng lúc này xúc động phần nộ khiến hân không cảm thấy đau, nghiêng rằng nghiêng lợi, muốn đem người kia chặt làm 8 khúc: “Nữ nhân không biết tốt xấu, Hạ Tuấn Trì ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, có thể coi trọng nàng, thậm chí nguyện ý vì nàng hưu Vương phi, phá bỏ một trăm lễ tam cơ thiệp xinh đẹp như hoa, là nàng ta đã tu 8 kiếp mới tích được phúc này, không cảm kích thì thôi, lại dám đối đãi với ta như thế, lần này ta thoát được, bản hoàng tử phải tìm một trăm tên khát cái, đùa nàng ta đến chết mới thôi.”

“Đúng vậy, phải sai đám nô tài thấp hèn trong vương phủ chúng ta đi động thủ, làm Ngũ hoàng tử bị thương thành thế này, loại nữ nhân như thế đáng đày xuống địa ngục.”

Hai người kẻ hát người họa, nhất thời đem nỗi sợ hãi vừa rồi vút lên 9 tầng mây, bởi vì cừ hận đối với Tịch Nhan, khiến bọn họ đứng ở cùng 1 chiến tuyến.

Nghĩ đến mới vừa rồi chịu khuất nhục này, hai người hận không thể lột da uống máu nàng, nhằm giải khát mối hận trong lòng, bọn họ tự buông nổi tức giận bất bình trong lòng, hoàn toàn không nhận thấy được Hạ Dạ Bạch xiêm y đỏ tươi đứng ở bên cạnh, cả người lúc này đầy sát khí, bọn họ càng nói càng vui, khiến sát khí trên người hân càng lúc càng nặng.

“Nữ nhân của ta, từ khi nào đến phiên các người nghị luận? các người không được phép nói đến nàng, cũng đừng mong được nghĩ đến nàng.”

Thanh âm lạnh như băng đang cảnh cáo, tận sâu trong đó còn mang theo hàn khí của cái chết.

“Nữ nhân của huynh?”

Hạ Tuấn Trì nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, tràn đầy nghi hoặc.

“Tứ hoàng huynh, huynh có làm hay không? Mạc Tịch Nhan là Vương phi của kẻ ngốc kia rồi, khi nào là nữ nhân của huynh? Nữ nhân của huynh chính là nhị tiểu thư con vợ cả tể tướng, nàng mặc dù so ra kém cái nữ tử Mạc Tịch Nhan kia, thân thể đó dù ôm không phiêu hồn bằng, nhưng cũng coi như là một mỹ nữ, Tứ huynh chẳng lẽ không thích.”

Được rồi, sẹo lành sẽ quên đau, nhưng vết thương trên người Hạ Tuấn Trì vẫn còn chưa kịp khô máu, vẫn đau âm ỉ, vậy mà hắn đã đem những lời giáo huấn vừa rồi cuốn theo từng trận gió bay đi mất biệt, nhanh chóng khôi phục lại dáng dấp ngày thường, chính là một tên háo sắc dâm đảng, nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, bộ dáng không thể ngờ được.

“Đúng rồi, thời gian hôn lễ của tứ Hoàng Tử và nhị tiểu thư đã được định rồi, mừng tám tháng sau, cũng là ngày tốt. Kiến Huy ở đây chúc mừng Ngũ hoàng tử ôm mỹ nhân về, đến lúc đó nhất định tới cửa chúc mừng.”

Lý Kiến Huy nói chúc mừng, dĩ nhiên cũng chán tỉnh nổi kinh ngạc trong lòng.

Hạ Dạ Bạch cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình nụ cười trên mặt nhàn nhạt, những vẩn chóai lợi trong đêm tối, cúi đầu nói: “Đáng tiếc người không có cơ hội đó.”

Thanh âm kia, vô cùng nhẹ, ngoại trừ mạc ly nội lực thâm hậu, không có ai nghe được.

“Thật không biết kẻ ngu si có gì tốt, diện mạo xấu xí, cả ngày mang mặt nạ, điên điên khùng khùng, người khác đánh hắn cũng chỉ biết cười ha ha, ngay cả đánh trả cũng không biết, kẻ ngu thì biết thế nào là tình cảm nam nữ? Nữ nhân kia bộ dạng hung hãn lại một mực nhu thuận hẳn, gả cho lâu như vậy còn là một khuê nữ, ta thương tiếc nàng chần đon gối chiếc, mới đem lòng hảo tâm muốn nàng hầu hạ, cũng không biết mất mũi nữ nhân kia thế nào, ta thấy chắc chắn là bị mù rồi, bằng không sao lại coi trong một kẻ ngốc như vậy.”

Tiêu Kiếm len lén hướng lui về phía sau mấy bước, tìm một chỗ hẻo lánh mà an toàn che thân, nhếch miệng lên, đôi mắt phát sáng vì hưng phấn, quả là đáng vẻ đang xem kịch vui.

Kẻ ngu si? Diện mạo xấu xí? Nếu là hắn biết người đang đứng trước mắt này chính là Thất hoàng tử phế vật mà trong Lưu Ly này ai ai cũng biết đến chứ không phải là đệ nhất thiên hạ mỹ nam Hạ Thiên Thần, không rõ cảm tưởng lúc đó như thế nào, chắc chắn sẽ không chỉ gạt mình như hắn vừa rồi.

Tình cảm nam nữ, khoe mắt Tiêu Kiếm liếc về bóng lưng Hạ Dạ Bạch, gương mặt bởi vì nín cười, đồ ửng, đúng là công tử nhà bọn họ rất ngây thơ, bằng không sao đến bây giờ còn là xử nam, thế nhưng hắn tuyệt đối không phải là kẻ ngốc đến mức không biết thế nào là tình cảm nam nữ, mà cho dù là chuyện gì hắn cũng nhận, luôn nín nhịn không đụng đến phu nhân, nàng coi trọng kẻ dờ hơn là công tử của bọn họ đây, mà không phải Hạ Tuấn Trì kẻ bị đánh đến mức mũi đập mặt bầm thân thể tan nát vẫn tự coi là tiêu sái bất phàm, cho thấy, phu nhân tình mắt hơn người thường, những nữ nhân coi thường công tử nhà bọn họ mới là đám mất bị mù.

Trước đây hắn luôn cho là trời cao rất công bình, bởi vì hắn ban cho công tử mọi thứ đều hoàn mỹ, thế nhưng lại hủy đi dung mạo của hắn, hắn cũng từng rất tức chí, chỉ ít ở một phương diện khác mà nói, hắn vẫn có ưu thế, nhưng bây giờ, Tiêu Kiếm sờ sờ mặt mình, dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, ông trời rõ không công bình.

Toàn bộ Tiêu Kiếm dựa người trên tường thành, đôi mắt nhìn Hạ Tuấn Trì, Lý Kiến Huy có chút đồng tình, mắng chửi đi mắng chửi đi, mắng càng hung ác càng tốt, nếu bị công tử bầm thành nhân bánh, thì bọn họ chết cũng không thua thiệt, phải không?

Đôi mắt thường xuyên ẩn sâu dưới mặt nạ theo thói quen nheo lại, mang theo nguy hiểm không nói ra được, nhưng nụ cười trên mặt vẫn tỏa ra rực rỡ, cực kỳ giống hoa đào tháng tư, cực kỳ rực rỡ toàn thân toàn thân tản ra sát khí âm lãnh, ở nơi này trời đen như mực, mấy kẻ ngu ngốc này vẫn không nhìn ra, bọn họ chỉ lo phát tiết tất cả bất bình trong lòng, nói càng là ô uế, như vậy lòng của họ càng sáng khoái.

“Tứ hoàng huynh, huynh nói Mạc Tịch Nhan là nữ nhân của huynh, chẳng lẽ huynh cũng coi trọng nàng.”

Hạ Dạ Bạch vẫn cười như cũ, không lên tiếng.

“Coi trọng thì coi trọng, có cái gì không dám mở miệng, ta biết huynh cũng không phải là đồ háo sắc, bằng không đến bây giờ đã không bị phụ hoàng lưu giữ trong hoàng cung, hơn nữa chỉ có 2 cơ thiếp hầu hạ, bất quá, nàng ta tuy lạnh lùng nhưng thông tuệ, còn là Lưu Ly đệ nhất mỹ nhân, người nam nhân nào không muốn đem nàng đặt ở dưới thân, cũng không biết phế vật kia đập phải cái vận cứt chó gì, chắc là phụ hoàng trăm công nghìn việc, dẫn đến đầu óc hồ đồ, bằng không thế nào đương yên đương lành lại đem một đóa hoa tươi cắm vào bãi cứt trâu.”

Ngũ hoàng tử nói có lý, ta thế nhưng nghe nói tứ tiểu thư nguyên là chung tình với tứ Hoàng Tử, ngày đại hôn, còn hùng hồn tuyên bố kiếp này không phải tứ Hoàng Tử không lấy chồng, cái loại nữ nhân thấp hèn này, tự cho là đúng, còn là con thứ, nào có xứng đôi với tứ Hoàng Tử, không nghĩ tới cuối cùng lấy cái chết cự hôn.”

Hai người kia, không hổ là người ngu kinh điển, chuyện này nếu là lúc trước thì còn tốt, hiện tại nó như vết thương khắc sâu vào trong lòng của công tử, Lý Kiến Huy muốn chết hay sao mà cứ cày cuốc vào trong đó, hắn không phát hiện công tử nhà bọn họ đã bị sát khí bao trùm khắp người rồi sao? đúng là đồ nảo heo óc chó mà, không bội phục hắn không được, hiện tại, bọn họ khẳng định sẽ chết rất thảm hại hơn.

Tiêu Kiếm xấu xa cười cười, đưa tay sờ ngực, chạm đến thứ không cân bằng, nghiêng người sang, liếc mắt nhìn thành tường kia, không khỏi run run, phu nhân nhà hắn thật đúng là ngoan độc, đem hai kẻ ham sống sợ chết treo trên thành tường này, đơn giản vậy mà so với chết còn khổ hơn ngàn lần, thảo

nào công tử có thể đối mặt được với nàng, ma đầu xứng ma đầu, quả thực là một đôi trời sinh.

“Tứ hoàng huynh chẳng lẽ bị tình cảm của nàng ta làm cảm động rồi chứ, cho nên mới sinh ra cảm tình, nếu như thế, hôm nay hoàng huynh đã có ân cứu ta, ta sẽ để cho huynh sử dụng nàng trước, có điều sau khi huynh dùng xong thì phải đem nàng cho ta, bằng không đừng trách ta tới cửa đòi người, cái gì giữ mình trong sạch, ở trên tay ta, ta lập biến nàng thành dâm đảng, đến lúc đó bảo nàng xin được hầu hạ dưới thân ta, ta sẽ đem nàng ném cho một trăm tên khất cái, nếu không, khó tiêu mối hận trong lòng của ta.”

đôi mắt Hạ Tuấn Trì độc ác âm ngoan, hai tay nắm chặt thành quyền, lấy lại tinh thần mới phát hiện tay của mình vẫn chưa được cời trói: “Thế nào còn chưa cời trói, Hạ Thiên Thần, huynh bảo bọn họ cời trói cho ta đi.”

“Mới vừa rồi không phải ta đã nói rồi sao? Nàng là nữ nhân của ta, không phải đối tượng mà các người có thể nhúng chàm.”

đôi mắt Hạ Dạ Bạch nguy hiểm nheo lại, dị thường bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh này đem lại cảm giác chút bình yên trước cơn bão táp, quá mức không tầm thường, cũng quá mức kinh người.

“Vì sao phải cời cho người? Người nghĩ rằng ta tới đây để cứu người sao? Người không biết là ta đến để tiễn các người xuống địa ngục sao?”

“Đừng nói giỡn, ta mệt mỏi cả ngày, người đầy thương tích, mỹ nhân trong phủ còn đang chờ ta về, mau tháo dây cho ta đi.”

“Đứng nha, tứ Hoàng Tử, người và Ngũ hoàng tử là thân huynh đệ,

“Người đến cứu hần hay là hại hần? Tứ Hoàng Tử chính là nhi tử Lan Phi nương nương, Lệ Phi nương nương tuy rằng được sủng ái, thế lực trong triều đình cũng không bị được hoàng hậu, Ngũ hoàng tử thường ngày thường qua lại với thái tử, cảm động và nhớ nhung ân cứu mạng của ngài, nếu ngài có nội ứng bên người thái tử điện hạ, làm chuyện gì cũng xem như thành công được một nửa rồi, tương lai vị trí thái tử nhất định là của ngài.”

“2 kẻ phế vật như các người thì có tác dụng gì với ta? Trông cậy vào các người, còn không bằng trông cậy vào một con chó, chó còn biết trung thành với chủ nhân, nhưng các người thì sao? Gió chiều nào nghiêng chiều ấy, làm sao đáng tin?”

“Hạ Thiên Thần!”

Hai tay Hạ Tuấn Trì chỉ hần, quát to một tiếng.

“Người đừng quá đáng, ý được phụ hoàng sủng ái thì có thể vô pháp vô thiên, ta như thế nào đi nữa cũng là một hoàng tử, người dám động vào một cọng tóc gáy của ta thử xem, nếu mẩu phi ta liên thủ với hoàng hậu, đừng nói đến vị trí thái tử, mà ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn.”

“Miệng chó khó nhả ngà voi.”

Hồng y nhẹ bay, giống như ma quỷ, nhanh như thiểm điện, đảo mắt liền đến trước mặt Hạ Tuấn Trì, chỉ nghe hất xì một tiếng, cảm Hạ Tuấn Trì đã bị trật khớp, muốn nói cũng không thốt ra được.

Tiếng sấm ầm ầm, trong khoảng không đen kịt bỗng nhiên phát ra một tia chớp, soi rõ gương mặt đó, phong lưu yêu nghiệt, nhưng bây giờ lại đem đếm cảm giác lạnh lẽo kinh hồn.

Hạ Tuấn Trì nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười kia, mặc dù là đau đớn thấu xương cũng khiến cho hần quên chớp mắt, gương mặt này, được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam Lưu Ly, tứ Hoàng Tử được sủng ái nhất đương triều.

“Càng nhìn người lại càng thấy đáng ghét, bất quá đôi mắt này, tạm thời lưu lại, cũng để cho người được nhìn thấy ta đối với địa vị Thái tử của cái ám thuộc kia như thế nào.”

Lý Kiến Huy thấy, hét to một tiếng, vội vàng che miệng, không chút nghĩ ngợi vội chạy trốn, nhưng tay hần còn bị cột vào trên vỏ kiếm mặc ly, sao chạy trốn được, vẫn chưa bước được mấy bước, muốn giãy giụa, cũng không nhúc nhích được.

“Không phải người nói sau này nếu ta có chuyện gì, mặc dù là máu chảy đầu rơi, cũng không khước từ sao? Thế nào? lời vừa nói ra đã quên nhanh như vậy rồi sao?”

Thanh âm kia nhẹ bỗng, như là gió, hoặc nhẹ như bông, khiến người thường thức lại cảm giác thờ không nổi.

“Tứ. . . Hoàng tử. . . Tha. . . Tha mạng a.”

“Ta có nói muốn cái mạng chó của người sao?”

Hạ Dạ Bạch cúi đầu liếc mắt nhìn lòng bàn tay của mình: “Ta đã đáp ứng nàng, kiếp này tuyệt đối sẽ không sát nhân, đôi tay này vĩnh viễn không lấy đi mạng sống của bất kỳ ai.”

Không giết hần? Lý Kiến Huy nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, người này có thật là tứ Hoàng Tử không? Như thế nào không giống với bình thường.

“Mặc ly.”

Hạ Dạ Bạch kêu một tiếng, sau đó xoay người, nhàn nhạt liếc mắt một cái về phía Tiêu Kiếm đang đứng ở một góc phía sau: “Ngươi còn muốn đứng ở nơi đó tới khi nào.”

Tiêu Kiếm về mặt cầu xin, bước đến, đầu lòng sờ sờ ngực của mình: “Công tử, thuốc này là từ một trăm lẻ tám dược liệu phối chế mà thành, tiêu tốn 3 năm chế biến mới được 2 bình thôi, ngài không thể đối xử với ta như vậy.”

Tiêu Kiếm ôm thật chặt lồng ngực của mình, rõ ràng là đáng điệu không lo sợ bị cướp.

“Thiên Ky Lâu là của công tử, những dược liệu kia cũng là của công tử, cả người người người đều là của công tử, người dùng những dược liệu kia phối linh đan diệu dược, tự nhiên cũng là thuộc về công tử, công tử cần đồ đạc của mình, còn cần người đồng ý ư?”

“Mặc lý người không mở miệng không ai coi người là người cầm đầu.”

Tiêu Kiếm hừ một tiếng, ôm lấy đồ, rất là đồng tình vỗ vỗ vai Lý Kiến Huy: “Máu chảy đầu rơi, vì sao người hết lần này tới lần khác lại cứ ở trên tường thành này, cho dù vậy cũng nên dùng từ ngữ nào tươi sáng một chút chứ.”

Hắn thở dài, đi tới trước mặt mặc lý: “Tàng băng, người chọn vị trí tốt cho ta, nếu xảy ra vấn đề gì, người mà chết trước, sẽ thành lỗi của người đó.”

Tiêu Kiếm nói xong, nhảy bay lên thành tường, mà ở nơi cao mười mấy thước, dẫm lên trên thành tường, nhảy xuống, mặc lý thấy thế, thò tay lấy ra bảo đao bên hông, cũng nhảy xuống theo, chỉ nghe bảo đao cắm vào bên trong thành tường, một tiếng vang thật lớn, trên mặt của Hạ Dạ Bạch toát ra dáng vẻ tươi cười như hoa sen nở rộ vậy.

Lý Kiến Huy thấy hai người nhảy xuống, hai mắt mở thật to, kinh ngạc nói không ra lời, tim đập liên hồi, cái cảm giác sợ hãi mới vừa rồi bị treo giữa không trung bất chợt lại nổi lên, cuộn cuộn ập đến, giống như là muốn chôn vùi cả người hắn vậy.

Một tay Hạ Dạ Bạch lại đem Lý Kiến Huy nhấc tới trên thành tường, gương mặt Lý Kiến Huy trắng bệch như tờ giấy, môi run run, vài lần muốn mở miệng, nhưng cuối cùng chỉ phát ra vài tiếng ư ư... hoàn toàn không ra lời nào.

Hạ Dạ Bạch cười cười, một tay lôi Lý Kiến Huy, tay kia đột nhiên che kín từ mũi trở lên: “Lý huynh. .”

Thanh âm kia, trong suốt như nước, còn mang theo sự non nớt, Lý Kiến Huy trong phút chốc thấy vô cùng quen tai, xoay người, tay Hạ Dạ Bạch trùng hợp che khuất phần trước đây bị che giấu dưới lớp mặt nạ ngân bạch, vị trí hai mắt hé ra giữa 2 ngón tay, đôi mắt kia, sạch sẽ trong suốt, không chỉ vô tội, còn mang theo chút ngu dần, sắc mặt Lý Kiến Huy nhất thời trắng bệch, một giây kế tiếp, toàn thân huyết khí dâng lên, gương mặt đỏ giống như là bị thiêu cháy một nửa, tự khiếp sợ lại tựa như hoài nghi.

“Thất hoàng tử rất vui vẻ, Thất hoàng tử thật cao hứng.”

Ngay lúc này Hạ Dạ Bạch cúi đầu nói bên tai Lý Kiến Huy, cục lõc ngây ngốc, Lý Kiến Huy cứng đờ người, hoảng hốt.

“Lý Kiến Huy, như vậy, người mặc dù là chết, cũng có thể nhắm mắt nhé.”

Hạ Dạ Bạch cúi đầu cười ra tiếng: “Muốn trách thì trách bản thân người quá háo sắc, ngàn không nên vạn không nên, chính là có ý định không tốt đối với nàng.”

Nhẹ dùng sức kéo sợi dây trên tay, cắt thành 2 đoạn, hắn cười cười, nhìn gương mặt Hạ Tuấn Trì tái xanh, vẫn đang chăm chú nhìn về phía bên này: “lại đây.”

Mệnh lệnh đàn áp uy nghiêm, không cho phép cự tuyệt, Hạ Tuấn Trì theo lời đi tới, Lý Kiến Huy lúc này chịu không thấu Hạ Dạ Bạch, trái lại giận dữ trừng mắt nhìn Hạ Tuấn Trì, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, trên đôi cổ ngàn vạn điều không nên làm, điều không nên nhất chính là kết giao bằng hữu với hắn.

Hạ Dạ Bạch chia tay, nhẹ nhàng đẩy Lý Kiến Huy, thân thể Lý Kiến Huy ngã về phía sau, từ trên thành tường rớt xuống.

“A. . .”

Tiếng thét thê lương vang vọng liên tục không ngừng, thân thể kia lơ lửng giữa không trung nhưng không rớt xuống, khi còn cách mặt đất chừng 2 mét, Mặc Lý vung tay rút bảo kiếm, tiếp nhận thân thể đang rơi, sau đó, rơi thẳng xuống đất như trái mít rụng.

Rất lâu sau này, bách tính thành Triều Dương vẫn không thể quên được cái đêm hôm đó, tiếng thét như sấm nổ đó đã đánh thức tất cả mọi người từ trong giấc ngủ dậy.

Chỉ nghe bịch một tiếng, như là óc vỡ thân nát, hai tay của Hạ Tuấn Trì đặt ở trên tường thành nắm chặt thành quyền, toàn bộ thân thể như là lá cuối thu, lạnh run, toàn thân không có nửa phần khí lực, dựa vào thành tường, từ từ trượt xuống, xụi lơ trên mặt đất, hai tay ôm lấy người, ánh mắt nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch đầy sợ hãi.

“Người. . . Người không thể... như... như vậy... đối.. đối với ta, ta là... đệ đệ... của người.”

Hạ Dạ Bạch cười cười, biểu tình trên mặt không chút thay đổi, bình tĩnh không một gợn sóng, ngồi chồm hổm dưới đất: “Người bây giờ mới biết chúng ta

là huynh đệ sao? Thường ngày người và thái tử liên thủ với nhau, ý vào thế lực thái tử tại triều đường, điều vô dương oai với ta, thân là hải tử phụ hoàng sủng ái nhất, ta làm sao có thể nuốt trôi con tức này? Ta đã sớm muốn giáo huấn người một bữa, khổ nỗi không có cơ hội, hôm nay mới được toại nguyện, có sao lại bỏ lỡ.”

Hạ Tuấn Tri quỳ trên mặt đất, lời xiêm y của hắn, ôm lấy bắp đùi của hắn: “Ta sau này cũng không dám nữa, người sai ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó.”

Hạ Tuấn Tri vừa khóc vừa nói, thanh âm bởi vì sợ, nghẹn ngào nỉ non, hắn không muốn, không muốn ngã từ trên này xuống.

Hạ Dạ Bạch mặt không chút thay đổi, lạnh lùng đá văng cánh tay của hắn đang ôm lấy bắp đùi mình: “Mạc Tịch Nhan là nữ nhân ta coi trọng, nàng kiếp này chỉ thuộc về ta, người lại dám xuống tay với nàng, người nói đúng, chúng ta là huynh đệ, cho nên ta sẽ không giết người, cũng không vứt người từ trên này xuống.”

Hạ Tuấn Tri nghe thế, mắt sáng lên, thở phào nhẹ nhõm

“Tứ Hoàng Tử, đã làm xong.”

Đột nhiên Mạc ly từ bên ngoài thành tường bay vào, quỳ một gối xuống trước mặt Hạ Dạ Bạch, một chớp mắt tiếp theo, Tiêu Kiếm một thân thanh y cũng rơi xuống trước mặt Hạ Dạ Bạch.

“Người không chết?”

Tiêu Kiếm đắc ý cười cười: “Đó là đương nhiên, công tử nhân từ như vậy, ta làm sao có thể để cho đệ tay của người dính máu được.”

“nhìn chỗ đó khiến người ta phải chú ý, các người cảm thấy thế nào? đến làm sao, thì đi phải như thế.”

Hạ Dạ Bạch nhăn mày, chỉ chỉ háng của Hạ Tuấn Tri, làm một động tác cắt.

“Lý công tử mới vừa nói vì ta máu chảy đầu rơi, cũng không chối từ, Ngũ đệ mới vừa nói nếu người có thể làm được, chỉ cần ta mở miệng, cho dù núi đao biển lửa, bất quá là ta chỉ muốn một thứ của đệ đệ mà thôi, đệ chắc không chối từ chứ?”

Hạ Tuấn Tri thấy vậy, hai tay che tiểu đệ của mình, lắc đầu, thân thể không ngừng lui về phía sau.

“Vương phủ của Ngũ hoàng đệ có một trăm lẻ tám vị mỹ kiều nương xinh đẹp như hoa, cũng không thể lãng phí, Tiêu Kiếm, nhiệm vụ này lại giao cho người, cần phải để Ngũ đệ mỗi ngày nghe thấy những âm thanh dịu dàng kia.”

Tiêu Kiếm gơ 10 ngón tay thon dài ra, tát vào cái miệng đang há tròn, nụ cười trên mặt suýt nữa rơi xuống: “Một trăm lẻ tám a, Vương gia, người nhất định phải để Vương phi lại cho ta bồi đắp mới được, bằng không, ta sẽ bị các nàng đùa đến chết.”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen thăm thẳm, sấm chớp rền vang, báo hiệu sắp mưa,; “Tiêu Kiếm, trời sắp mưa rồi, mấy chữ trên người bọn hắn rất hay, đừng để mưa ướt hết, mạc ly, đi thông tri người của Lý phủ, sau khi trời sáng mới mang về, chuyện kể tiếp cứ giao cho các người, thời gian không còn sớm, ta phải về rồi, không thì sẽ có người phát hiện.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, thả người nhảy, chỉ thấy áo bào màu đỏ bay lượn, bị gió thổi vang lên tiếng phàn phật, thoáng cái lại không thấy bóng người.

Hạ Dạ Bạch thay đổi xiêm y, lên giường nằm nhắm mắt lại, không bao lâu thì Tịch Nhan cũng trở về.

Tịch Nhan phân phó mấy người canh giữ ở cửa, đẩy cửa ra, cẩn thận đi vào, thấy Hạ Dạ Bạch nằm ở trên giường, xoa xoa mồ hôi trên mặt, nghèo miệng cười, ngọn đèn dầu chập chờn, loe lét, như muỗi đốt, ngồi xuống ở bên giường, sờ tay, vết mây cọng tóc lộn xộn của hắn ra sau đầu.

Sao tay lạnh như vậy? Hạ Dạ Bạch nhăn mày lại, đột nhiên bắt được tay nàng, ngồi dậy, nhìn Tịch Nhan.

“Đánh thức chàng rồi.”

Tịch Nhan cười cười, ánh mắt nhu hòa, nhẹ nhàng nói, mày nhăn lại, mồ hôi lạnh trên trán vừa lại đổ ra.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch nhẹ nhàng kêu một tiếng, nàng rất lạnh, hắn vội ôm nàng vào trong ngực, thân thể kia mềm mại như trước, lại lạnh như băng, tuyệt không bình thường.

“Thân thể Nhan Nhan sao lạnh như thế?”

Tịch Nhan ừ một tiếng, từ lúc ở cửa đông thành trở lại, thân thể liền có chút không thoải mái, có thể là do nhiễm nước lạnh lúc này, thân thể này, sao vô dụng như vậy? Nhưng nàng mơ hồ lại cảm thấy hình như không phải đơn giản chỉ là lạnh, cái vị trí kia trong tim, như là bị kim đâm, toàn thân cũng không có một điểm khí lực, đầu óc hỗn loạn, nếu cảm lạnh, ngực sẽ không khó chịu như vậy.

“Không có việc gì, chỉ là có chút khó chịu, Tiểu Bạch ngủ dậy có thấy khá hơn chút nào không? Lý lão ở vương phủ chờ đó, quay về bảo hắn khám cho chàng một chút, uống chút thuốc, ngủ một giấc sẽ khỏe ngay.”

Tịch Nhan nói xong, cười tươi ngã vào lòng Hạ Dạ Bạch, nhắm mắt lại, đã ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tịnh Nhan Hôn Mê

Trời mưa liên tục mấy ngày, rốt cục cũng tạnh, cuốn trôi tất cả rác rưởi dơ bẩn trong từng ngõ phố lớn ngõ nhỏ, mầm non xanh mơn mẫm mại đua nhau mọc lên, bước trên đường cái, nhắm mắt lại, hít thở từng luồng khí trong lành tươi mát, tinh thần cũng sáng khoái thêm vài phần.

Tuy trời mưa, hoàng thất cũng không có bất kỳ lễ mừng nào, nhưng mỗi khi đến buổi trưa, mọi người cùng vây lại ăn cơm, từ lâu quán vỉa hè chắc chắn không còn chỗ ngồi, vô cùng náo nhiệt, ai ai cũng hào hứng hăng hái, thao thao bất tuyệt, mỗi khi nói đến chỗ hưng phấn, đập bàn bôm bốp, khoa chân múa tay, nước miếng văng tung tóe, khỏi nói cũng biết là đang thảo luận chuyện đêm đó xảy ra ở cửa thành đông.

”Ngày ấy ta cũng như mọi ngày, trời vừa sáng là ta phải đến cổng thành tập hợp, người đoán xem ta cổng đông thành thì nhìn thấy gì? Ngũ hoàng tử toàn thân trần truồng bị treo ở trên tường thành, hạ thân toàn bộ đều là máu, rất dọa người, ta lại gần nhìn xem, người đoán xem là chuyện gì?”

Người nọ Ngồi ở giữa liếc mắt nhìn người chung quanh, làm tăng sự hiếu kỳ của mọi người.

“Nhìn thấy cái gì, người nói nhanh đi.”

“Đúng rồi, nói mau nói mau.”

mọi người nhao nhao, vỗ bàn thúc giục.

“Ngũ hoàng tử bị treo lơ lửng trên một sợi dây thừng, mắt mở to, sắc mặt tái nhợt, tóc rối bời, bộ dáng kia —— “

Người nọ chắc chắn lắc lắc đầu thờ dài, làm như nghĩ đến bộ dáng hán ngay lúc đó, không khỏi rùng mình: “Quả thực chẳng khác nào ma quỷ, vừa nhìn thấy ta còn tưởng rằng hán đã chết, một đám thủ vệ kéo hán xuống mới biết được nguyên lai còn chút hơi thừa, cánh tay kia, haizzz, nhìn tội nghiệp phải biết.”

Người nọ có chút đồng tình thờ dài, mặt khác đã có người tức giận bất bình vỗ bàn đứng lên: “Đáng đời hán, có gì phải tội nghiệp, cũng không biết là anh hùng hảo hán phương nào, đã trút giận giúp chúng ta. Bình thường, hán và nhi tử Lễ bộ Thượng thư, hoành hành ngang ngược, ban ngày ban mặt, cường thường dân nữ về nhà, trong thành này làm gì còn khuê nữ nào có chút tư sắc mà không bị hán sàm sỡ qua, hại chết không ít nữ nhi thuần khiết của người ta, làm cho các nữ tử cũng không dám ra ngoài cửa đạo phố, ngay cả cầm thú còn không bằng, sớm phải trừng trị mới khỏa đáng, bây giờ là bị trời phạt, , đáng đời.”

“Đúng rồi, ta đây còn biết một tin.”

Người nọ đưa mắt nhìn tứ phía, dáng vẻ vô cùng thần bí, còn ngoắc ngoắc mọi người lại gần. thì thầm.

”Ta có một người thân ở Ý Thủy Lâu, vào cái hôm xảy ra chuyện, nàng ta còn hầu hạ Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử vốn dĩ là kẻ háo sắc, vì muốn thất Vương phi hầu hạ hán mà đem bắt giữ Ngốc vương gia , thất Vương phi tuy nói là thứ xuất, cũng là đệ nhất mỹ nhân Lưu Ly chúng ta, Ngũ hoàng tử nhìn nàng chảy nước dãi từ lâu, thế nhưng thất Vương phi lại rất lợi hại, vừa nghe thấy chuyện này, đã kéo người đến náo động Ý Thủy Lâu, Thất hoàng tử tuy là một kẻ ngốc, nhưng dù sao cũng là đệ đệ của hán, ngay cả muội tử của mình cũng không chừa, Ngũ hoàng tử này căn bản không phải người.”

Mấy người kia nghe hán vừa nói như vậy, đều gật đầu biểu thị tán thành: “Người như vậy, đáng chết, muội tử nhà ta và nhi tử lão bán thịt heo họ Chu là thanh mai trúc mã, hai người cũng định ngày rồi, mọi đồ dùng cho ngày xuất giá cũng chuẩn bị xong, không ngờ đến ngày giá y lại bị tên cầm thú đó nhìn trúng, bắt đi, một người ngoan hiền, cứ như vậy tan vỡ, bầm bả nha môn, lại bị đánh cho một trận, ta đã sớm thấy người nọ không vừa mắt, hôm nay rốt cục có người trút giận thay ta, nói thật nghe tin vô cùng sáng khoái, hôm qua ta còn làm chút thức ăn, khấn cầu trời xanh phù hộ cho người nọ vĩnh viễn không bị phát hiện, tốt nhất là sống lâu bách tuế.”

“Các người còn hay tin gì không?”

Người nọ vỗ bàn, đứng ở cái ghế trên, lớn tiếng hỏi.

Người còn lại ngược nhìn hán, há hốc mồm, chỉ tiếc chuyện hôm đó diễn ra lúc đêm hôm. không có trăng cũng không có sao, nếu không người hùng hồn kể chuyện lúc này chính là bọn hán.

“Hai người kia tuy nói là vô cùng độc ác, bắt quả người hạ thủ cũng ác độc không kém, Ngũ hoàng tử đã vô cùng thâm tâm, nhưng nhi tử Lễ bộ Thượng

thư, theo ta thấy thì, hán nằm trên mặt đất, chung quanh toàn là máu, không khác gì Ngũ hoàng tử, trên người chỉ có một mảnh vải nhỏ xiu che thân, đầu vớ óc lòi, chắc chắn là bị ngã từ trên tường thành cao 10 thước kia xuống, mồm há hốc, cả người dường như rút gân, không còn cảm giác gì, thế nhưng vẫn chưa chết, Lễ bộ Thượng thư có bảy nữ nhi, nhưng chỉ có duy nhất hán là nhi tử, hán vội vội vàng vàng chạy đến nhìn thấy cảnh tượng này, lúc đó chỉ biết ôm nhi tử, hô thiên thưởng địa, liên tục mắng chửi, còn muốn chém người nọ thành 8 khúc mới hả giận.”

Bên này người vây thành vòng, chỗ khác, cũng một đám người tụm 5 tụm 3.

“Ta là sắc ma, hèn mọn dám dâng, ba tuổi nhìn trộm mộng cung nữ, 5 tuổi lên bò lên giường nữ tử, bảy tuổi đùa giỡn phi tử phụ hoàng, tám tuổi đã biết mùi hoang dâm, mười tuổi xưng bá khắp phổ phùng, chỉ cần nơi nào có nữ tử xinh đẹp, bất kể là tiểu thư khuê các chưa xuất giá hay là đàn bà đã có chồng, nhất định sẽ cưỡng chế mang về, chiếm làm của riêng, ta không phải người, ta là kẻ không bằng cảm thú – Hạ Tuấn Tri. Ta là sắc lang, một sắc lang sống lây lất trên cơ thể nữ nhân, tiểu thiếp xinh đẹp như hoa của phụ thân, hằng đêm làm bạn cùng ta, tỷ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, thường xuyên bị ta đùa giỡn, trường tỷ xinh đẹp như hoa, hằng đêm xuất hiện trong giấc mộng của ta, cùng ta triền miên chỉ cần là nữ nhân, cho dù là lão bà sáu mươi, cũng có thể lên giường cùng ta, ta là kẻ cuồng tình dục – Lý Kiến Huy. hôm đó ta mới nhìn thấy 2 người họ, lại phát hiện trên ngực họ có dán giấy viết như vậy. Tuy nói cả người Lý Kiến Huy bê bê máu, bắt quả chữ viết rất rõ ràng, cũng không biết là ai mà có tài cán như vậy, ta thật muốn bái tạ người này.”

“Mấy lời đó quả rất chuẩn xác, Ngũ hoàng tử trời sinh hảo sắc, hiện tại không có của quý, xem hán làm sao phong lưu, bất quá đáng tiếc, vương phủ một trăm lẻ tám mỹ kiều nương, còn có nhi tử Lễ bộ Thượng thư, Thượng Thư đại nhân già rồi, nhưng tiểu thiếp này, đều là mỹ nhân yêu điệu, sau này sợ là phải tịch mệnh, người trong nhà vậy còn chưa thấy đủ, ngày ngày đi theo Ngũ hoàng tử, nữ nhân nào Ngũ hoàng tử dùng xong đều vứt cho hán, cũng chỉ có hán mới cần mấy nữ tử bị xài qua như vậy, nếu là ta, thà bỏ tiền đi Ý Thủy Lâu tìm hoa.”

“Người nói tiểu đệ của Ngũ hoàng tử đã bị cắt rồi? vậy nữ nhân trong vương phủ này sau này thế nào? ai ai cũng còn trẻ tuổi xinh đẹp, nào có chuyện sống quá cả đời? Đừng nói hiện tại Ngũ hoàng tử không có của quý, nữ nhân vương phủ lại đột nhiên có hài tử, đến lúc đó đi đâu tìm cha cho hài tử, Ngũ hoàng tử, trước kia mỗi ngày đều cấm sùng cho người khác, hiện tại cũng nên nếm mùi bị cấm sùng là thế nào rồi, ha ha.”

Một người cười, người còn lại cũng cười vang theo, thực hèn mọn.

Nếu như thường ngày, việc buôn bán nào được đông khách như vậy, dĩ nhiên tiền kiếm được không ít, kiếm được tiền, đương nhiên là vui, bọn họ mặc kệ Ngũ hoàng tử gì, cái gì nhi tử Lễ bộ Thượng thư, người như vậy, chết cũng chết rồi, không nghĩ tới còn có thể đem lại hiệu quả và lợi ích cho tửu lâu bọn họ như vậy, chương quỹ tửu lâu miệng cười không ngớt, mấy tiểu nhị trong quán chạy vắt giò lên cổ, muốn làm hài lòng khách đến, bọn họ phải hoạt động nhiều hơn ngày thường không biết bao nhiêu lần.

Đang lúc mọi người hớn hờ buôn chuyện, một đám binh lính mặc áo giáp xông vào, dẫn đầu là một gã cao lớn thô kệch, vừa bước vào đã đi đến chương quầy, một đoàn binh sĩ chen chúc theo sau, vây quanh những người đó, đám người nhất thời á khẩu dám nói lời nào.

Người dẫn đầu lấy bảo đao trên lưng, vung cánh tay lên một cái, quát to: “Kể từ hôm nay, công chúng không được tụ tập nói chuyện phiếm gây náo loạn, nếu người nào chống lại, giết không tha.”

Ngân đao sáng loáng chặt xuống, rượu vắng khắp nơi, mới vừa rồi chương quỹ còn đắc ý, giờ vội vã vội vã ôm đầu ngồi xổm xuống, mấy người kia đang mất hồn mất vía cũng nhanh chóng ngồi xuống đất, tửu lâu náo nhiệt thoáng cái lặng ngắt như tờ, người dẫn đầu thấy vậy, liền kéo đám binh sĩ, vội vàng rời khỏi đó.

Cho đến khi không còn thấy thân ảnh họ nữa, đám người mới dám đứng lên, đem mấy ly trà vừa rồi uống, ném hết xuống đất, tửu lâu vang vọng tiếng loảng xoảng.

Trà lâu lại thêm một trận náo nhiệt, chương quỹ nhìn thấy những người đó đập chén, cũng thấy khoan khoái trong lòng, đồng chén này đã dùng nhiều năm rồi, nên đôi cái mới cũng tốt, bên này mọi người vui mừng thì phủ đệ Hạ Tuấn Tri bởi vì chuyện lần này mà gà chó không yên.

Một trăm lẻ tám cơ thiếp, không ít người nghe thấy tin Vương gia nhà bọn họ gặp nạn, vội vàng dọn dẹp đồ nữ trang, chuẩn bị chạy trốn, chui chuồng chó chui chuồng heo, leo tường treo rào, nào nghĩ tới Lan Phi đột nhiên giá lâm, dẫn người đuổi tới, đem toàn bộ đám người đang chạy trốn bắt lại xử tử, những kẻ vẫn chưa kịp thoát thân thấy thế, đành từ bỏ ý định này.

“Tuấn nhi.”

“Tuấn nhi.”

“Con của ta a.”

Lan Phi chưa bước chân vào cửa, tiếng đã vọng vào trong, mới vừa vào cửa, liền thấy một đám người bay ra, suýt nữa tông phải nàng, nàng lui về phía sau, nhìn thấy gia đình tỷ nữ còn có thái giám đang hấp tấp chạy ra.

“Cút, cút hết cho ta.”

Đứng ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng quát tháo đầy phần nộ đến kinh thiên động địa.

Lan Phi tuy là được Cảnh Cảnh để sủng ái nhất, tuy là chuyên sủng nhiều năm, nhưng chỉ có duy nhất Hạ Tuấn Tri là nhi tử, làm sao có thể không cung chiều, vừa nghe cung nữ bẩm báo tin tức này, chỉ cảm thấy trời đất ngã nghiêng, lập tức hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại, cũng không quản thân thể, vội vàng lại chạy lại.

Nàng vốn là người lương thiện, mặc dù ở trong hoàng cung, vẫn duy trì nguyên tắc người không phạm ta, ta cũng không động đến người, đó không phải là nhút nhát, mà chẳng qua là vì tương lai của nhi tử, mỗi ngày ăn chay niệm phật, không nghĩ tới vẫn rơi vào như kết quả này.

“Người — người — người đừng tới đây.”

Hạ Tuấn Trì thần sắc tiêu sái, tóc rối tung sắc mặt tái nhợt, bộ dáng, có thể nói là người không ra người quý không ra quý, hai tay nắm chặt cái chăn bọc người lại, môi run, chắc do vừa rồi trút giết, trên người không có khí lực, thấy Lan Phi, lại vội quất chặt chăn, núp ở góc, nhìn Lan Phi đang tan nát cõi lòng.

“Tuấn nhi, ta là mẫu phi, ngoan ngoan, mẫu phi sẽ không làm thương tổn người.”

Lan Phi giờ hai tay, chậm rãi tới gần Hạ Tuấn Trì, Hạ Tuấn Trì vẫn núp ở góc như trước, vùi đầu vào chăn, cả người đột nhiên ngã ra giường, không nhúc nhích.

Lan Phi vội vàng chạy tới, đây chính là hài tử nàng mang thai 9 tháng 10 ngày, là núp ruột trên người nàng, vô luận biến thành bộ dáng gì đi nữa, đây chính là bảo bối, nàng đi tới bên giường, ngồi chồm hổm, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hạ Tuấn Trì.

“Con của ta, sao lại thành ra thế này.”

Hét lên 1 tiếng, nước mắt tràn mi, mỹ nhân kiều mi, đôi tay trong áo gấm run rẩy.

“Là lỗi của mẫu phi.”

Lẽ ra nàng không nên cứng chiu hấn như vậy, nghiêm khắc hơn, hấn cũng không trở thành cái dạng vô liêm sỉ thế này, nàng làm sao không biết, nhưng nàng vẫn cứ mặc kệ, còn tìm người che đậy, nếu nàng nghiêm khắc hơn, cũng không rơi vào tình trạng hôm nay.

Nàng run rẩy vén chăn lên, nhìn khuôn mặt tái nhợt tiêu sái, lại nghĩ tới khuôn mặt tươi cười thần thái sáng láng trong ngày thường, nước mắt tuông ra như suối, nàng nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Hạ Tuấn Trì, tay dùng sức, xóc một góc chăn lên, nhìn chỗ kia trống rỗng, che ngực, chỉ cảm thấy nơi đó không còn nữa, khiến nàng quên cả hô hấp, khuôn mặt vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng, chỉ tay vào mệnh căn của Hạ Tuấn Trì: “Ai làm, là ai làm ra chuyện này?”

rồi ôm Hạ Tuấn Trì gào khóc.

đôi mắt Hạ Tuấn Trì buồn bã, không có nửa điểm tức giận, nghe thấy Lan Phi hô thiên thượng địa khốc đột nhiên tỉnh lại, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, lời tay của Lan Phi, phần nộ, khuất nhục, oán hận, các loại tâm tình như sóng cuộn được hấn triệu hồi về, liếc mắt, khiến nàng cảm thấy, cả đời này của hấn, e là phải chôn vùi ở trong cữu hận.

“Mẫu phi, mẫu phi phải báo thù cho ta, nhất định phải báo thù cho ta.”

“Người nhất định phải giết tên gốc kia, để cho nữ nhân kia thống khổ, còn có Hạ Thiên Thần, không ném hấn vào thiên đào vạn quả, khó tiêu mối hận trong lòng của ta.”

Lan Phi ngừng khóc, nhìn con trai của mình, lại càng hoảng sợ, sững sờ trong chốc lát, lại vội cầm tay hấn, đôi mắt kia khiến ngọc đá đều cháy cũng kiên định vô cùng: “Mẫu phi nhất định thay người làm chủ, thay người lấy lại công đạo.”

Đường đường là hoàng tử triều đại đương thời, còn có nhi tử Lễ bộ Thị lang, đại sự như thế, tất nhiên là lời đồn bay tận trời cao, bằng không, kẻ trước vừa mới bước đi, kẻ sau lại ùn ùn kéo đến từ lâu khua mồm múa mép, náo loạn cả một vùng, có câu ba con vịt đã thành cái chợ, huống chi bọn họ giờ cả một bầy, chẳng qua không dám lộ liễu giống như vừa rồi mà thôi.

Việc ở cửa đông thành khiến kinh thành sôi sục, chưa qua mấy ngày, lại có thêm một sự kiện khác phát sinh, mảnh đất phong thủy bảo địa của Liễu gia thủ phủ hoàng thành Liễu gia Liễu lão gia từ gần đây đột nhiên thường xuất hiện ma quỷ, khiến người người hoảng sợ, Liễu lão gia từ hay tin này, thậm chí còn hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ, nằm liệt giường mấy ngày mới dậy nổi.

Nói ra cũng kỳ quái, mảnh đất bảo địa này sao đột nhiên lại xảy ra chuyện quái dị như thế, việc làm ăn của Liễu gia cũng theo đó trượt dốc, lão gia từ dẫn thầy phong thủy đến xem xét, theo lời nói của thầy phong thủy thì mảnh đất này bị yêu quái tập kích, xuất hiện sát khí, mới ảnh hưởng xấu đến việc làm ăn trong nhà.

Liễu lão gia từ nghe xong, lúc này vội tìm người để bán, nhưng mảnh đất có phát sinh chuyện ma quỷ, thì mấy ai muốn mua, đừng nói là họ bỏ tiền ra mua, mà cho dù cho không, cũng chẳng mấy ai cần, khiến cho Liễu lão gia từ vô cùng lo lắng.

Hơn nữa Ngũ vương gia, từ lúc không còn của quý nữa, tính tình càng lúc càng gắt gỏng, đối với hạ nhân động một chút là quyền đâm cước đá, hào hứng thì, đem một cơ thiếp trong phủ triệu đến phòng, cỡi hết xiêm y, lúc vào thì hoàn hảo tốt đẹp, lúc đi ra mình đầy thương tích, một nữ nhân xinh đẹp như hoa thoáng chốc thành hoa héo hoa tàn, khi không tức giận, nghe nói những người này liều mạng muốn chạy trốn, không ít người không ít người thậm chí đã phát điên.

Từ quán khắp kinh mỗi ngày đều rất náo nhiệt, tiếng oán than phát ra từ ngũ vương phủ vọng khắp ngõ khách, không cần phải nói tới phủ thượng thư, mỗi ngày tiếng khóc vang tận trời cao, những ngày gần đây ở Cung Vương Phủ cũng bị mây đen bao phủ, trên mặt của mỗi người đều là tình cảnh bi thảm, không thấy được nửa nụ cười.

ngày ấy sau khi Tịch Nhan từ Ý Thủy Lâu trở về, thân thể khó chịu, may mà Lý lão đang ở trong Vương phủ thuận tiện khám bệnh cho nàng, nói chỉ là bệnh cảm thông thường, không đáng lo, uống chút thuốc, ngày hôm sau cũng đỡ nhiều rồi, còn ăn một ít điểm tâm do tương tư làm, nhưng sau giấc ngủ đêm hôm đó, đến nay đã nửa tháng, vẫn chưa tỉnh lại.

Ánh sáng mặt trời nặng nề đi qua cành cây, từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, bên trong thùy trúc cư, vốn dĩ là sự yên lặng hòa nhã, nhưng cũng gây ra áp lực đè nặng trong lòng mọi người.

Người nằm trên giường, dung nhan thanh lệ, phiêu dật xuất trần, hai gò má hồng nhuận như hoa, môi mềm như nước, vẻ đẹp không ngôn từ nào tả được, lúc này đôi mắt đóng chặt, lông mi cũng không lay động, yên lặng, như là đang ngủ, phảng phất như giấc ngủ vĩnh viễn.

“Thế nào? Lúc nào mới tỉnh?”

Hạ Dạ Bạch ngờ ngạc nhìn Tịch Nhan trên giường, nàng nằm ở trên giường như vậy đã qua nửa tháng, đôi mày dưới mặt nạ chau lại, cặp mắt kia, hồng hồng, tràn đầy tơ máu, dù không nhìn rõ mặt của hắn, cũng có thể cảm giác được, sắc mặt của hắn không khá hơn chút nào.

Lý lão liếc trộm, những đại phu có danh tiếng nhất hoàng thành đều được mời đến Cung Vương Phủ, cuối cùng đều bị Hạ Dạ Bạch đuổi ra ngoài, hạ nhân hầu hạ trong thùy trúc cư này, nào ngờ tính tình Vương gia của bọn họ nóng nảy như vậy, thấy vật gì cũng có thể cầm lấy ném người, chỉ một vài người bạo dạn tới gần,, đó là Tương Tư Hồng Đậu, cũng bị Hạ Dạ Bạch đánh đuổi ra, hai người đành phải hầu hạ ở bên ngoài.

Lau mặt chải đầu, bất cứ chuyện gì, hề liên quan Tịch Nhan, toàn bộ đều đích thân Hạ Dạ Bạch làm, ban ngày hay ban đêm, một khắc cũng chưa từng ngồi nghỉ, đừng nói là cơm, ngay cả bánh điểm tâm Tương Tư làm, hắn cũng không ăn được mấy miếng, mỗi ngày chỉ uống một ít nước trà, dù thân thể băng sắt, có mấy ai trụ được cả nửa tháng?

Trong cung cho người đến thúc dục nhiều lần, nói là Lan Phi nương nương cho gọi thất Vương phi tiến cung, con giận trong lòng hắn chính là không có chỗ để bộc phát, không chút nghĩ ngợi, cầm ghế đập người ta đến bể đầu chảy máu, như thế vẫn chưa đủ, còn cầm ghế đuổi tới cửa, ngấm lại làm kẻ ngốc cũng không phải vô dụng hoàn toàn, chỉ ít việc này khiến Lan Phi muốn truy cứu cũng bó tay.

Nhưng nhìn thấy nửa tháng trôi qua, Tịch Nhan vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, cho dù y thuật của Tiêu Kiếm, cũng không tra ra nguyên nhân bệnh tình, sự lo lắng trong lòng hắn càng lúc càng lan rộng, lòng nóng như lửa đốt, hận không thể tìm vài người tới, cắn đứt cổ bọn chúng.

Ngày ấy nàng vẫn còn tốt mà, tuy rằng thân thể lạnh như băng, sau đó trở về được Lý lão khám bệnh, lại chỉ nói là cảm lạnh, ngày thứ hai rõ ràng đã tốt rồi, đang khỏe mạnh trùng trùng sao có thể hôn mê bất tỉnh? Nếu không phải còn chút hơi thở nhẹ, hắn suýt nữa cho rằng nàng đã rời khỏi mình rồi.

Tiêu Kiếm ngồi ở trên giường hẹp, nhắm mắt lại, đang bắt mạch cho Tịch Nhan, đôi chân mày cứ nhăn lại chưa từng giãn ra, giờ đây càng cau hơn.

Tiêu Kiếm buông tay ra, xoay người nhìn công tử nhà mình, thờ dài.

Tay ôn nhu như mầm non, làn da nõn nà, chiếc cổ tinh tế, răng trắng đều, mắt phượng mày ngài, môi đỏ như son, đệ nhất mỹ nữ Lưu Ly, quả thật là danh bất hư truyền, người đứng là mỹ nhân, lại thông tuệ đảm lược như vậy, không phải hắn đã được lĩnh hội từ trước, còn nhìn thấy tình cảnh này, bộ dáng của công tử, hắn cũng không biết nên mở miệng như thế nào, càng không dám mở miệng.

“Tiêu Kiếm ca ca, người mau nói thật đi, thờ dài cái gì?”

Mạc Thanh đi tới trước mặt Kiếm, dùng sức đẩy một cái, vội đến mức sắp khóc.

Hắn chẳng bao giờ thấy công tử nôn nóng đến mức như vậy, đôi mắt kia mỗi khi nhìn thấy bọn họ lại cứ như sắp phun ra lửa, khi hắn là công tử, không chỉ có mỗi bộ dạng thất vương gia Hạ Dạ Bạch khờ ngốc khả ái, mà còn cả đáng yêu lạnh như băng thế này, đáng yêu hiện tại, càng làm cho người xung quanh đều thấy sợ hãi, không dám tới gần.

“Phu nhân mạch tượng bình ổn, cũng không có bất cứ dị thường nào.”

Tiêu Kiếm nghiêm mặt nói, không dám có nửa phần vui đùa.

“Phu nhân đang yên đang lành, vì sao lại hôn mê lâu như vậy? Ngay cả người cũng không truy ra bệnh trạng của phu nhân, chẳng nhẽ phu nhân vĩnh viễn không thể tỉnh lại ư?”

Mạc Thanh thút thít, vừa nói vừa khóc lên.

Hạ Dạ Bạch càng nghĩ tâm càng phiền, hai tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt phun ra lửa, đánh về phía Tiêu Kiếm, một quyền này, Hạ Dạ Bạch cơ hồ là dùng toàn lực, mặc dù không vận nội lực, nhưng uy lực kia cũng không thể coi thường, Tiêu Kiếm thân thể lay động, lui về phía sau mấy bước, chỉ cảm thấy sao bay đầy đầu, đầu óc choáng váng, khó khăn lắm mới trụ được thân thể, ho một tiếng, máu từ khóe miệng chảy ra.

“Người có còn là thần y không? chẳng phải y thuật cao minh sao? tại sao ngay lúc quan trọng thế này lại không phát huy được?”

Hắn nghiêng người sang, đôi mắt kia biến thành đỏ rực, càng lúc càng sâu, chỉ vào Tịch Nhan mê man trên giường, cuối cùng biến thành huyết sắc điểm lệ diễm lệ: “Mạch tượng bình ổn, cũng không có bất cứ dị thường nào, tại sao đang yên đang lành thì hôn mê lâu như vậy? chẳng qua chỉ cảm lạnh thông thường, người cũng không khám ra, ta còn cần người làm gì nữa?”

Hạ Dạ Bạch vọt tới trước mặt Tiêu Kiếm, kéo y phục của hắn, lại đấm hắn, giống như đã thú mất khống chế, nhất là đôi mắt kia, khát máu đến kinh người, rõ ràng là huyết sắc diễm lệ, vẫn như là khối băng ngàn năm ngưng kết, mang theo sát khí nặng nề, vô cùng khiếp sợ.

“Công tử, hắn là Tiêu Kiếm.”

Mạc ly tiến lên, hai tay dùng lực, mới kéo được tay của Hạ Dạ Bạch.

Tiêu Kiếm nhìn vào mắt hắn, toàn thân không khỏi phát lạnh, chỉ cảm thấy con rét lạnh bùng phát, những năm gần đây, hắn vì Thiên Ky Lâu mà ngày đêm vất vả cực nhọc vất vả cực nhọc, mặc dù bây giờ có chút thành tựu, nhưng trong lòng chưa từng nảy sinh ý tưởng phản bội, hắn vì hắn Hạ Dạ Bạch làm trâu làm ngựa, không nghĩ tới kết quả lại bị hắn nảy sinh ý định giết mình, điều này sao có thể khiến hắn không thất vọng đau khổ.

“Phu nhân chỉ cảm lạnh thôi, công tử đã học cách tự dối mình dối người từ bao giờ?”

Hạ Dạ Bạch sững sốt ngây người, cau mày, nàng là người nhẫn nhịn, cổ bị hắn cắn xuất huyết, ngày ấy ở Tuệ Xuân Phường, trên vai bị thương, gương mặt nàng vẫn thản nhiên thong dong, nếu chỉ là cảm lạnh, nàng chắc là sẽ không muốn hắn nhìn thấy bất cứ điều gì bất thường, hôm ở Ý Thúy Lâu, sắc mặt nàng tái nhợt tiêu tụy, hết sức khó coi, chau mày, cả người lạnh như băng ngã vào trong ngực của hắn, nhớ lại cảnh đó, đôi mắt kia càng thêm thâm trầm.

Tiêu Kiếm không nhúc nhích, lá gan như lớn thêm vài phần, hắn đứng thẳng người đối diện với Hạ Dạ Bạch: “Ta có phải là phế vật hay không chắc hắn công tử phải rõ hơn ai hết? Nếu là công tử không tin y thuật của ta, vậy mời cao minh khác, những ngày gần đây, công tử sai ta làm những việc giả thần giả quỷ, chẳng lẽ thực sự chọc tới nhóm thần tiên nào, vốn dĩ muốn tìm công tử tính toán, nhưng không cần thận dụng phải phu nhân.”

“Tiêu Kiếm, tình cảm trong lòng công tử, ngươi vẫn chưa rõ lắm, hiện giờ công tử rất đau khổ, muốn trút giận mà thôi, ngươi nói như vậy, muốn chết hay sao?”

Mạc ly hét lớn, sắc mặt nhăn nhó.

“Tiêu Kiếm ca ca, ngươi là một người xấu, ta không bao giờ Nói chuyện với ngươi nữa.”

Mạc Thanh đứng bên cạnh, nghe Tiêu Kiếm nói như vậy, khóc như mưa, lau nước mắt, đôi mắt to u oán nhìn chằm chằm Tiêu Kiếm.

Điều này cũng không thể trách Tiêu Kiếm, hắn không giống như Mạc Thanh mặc ly, hai người này ngày đêm hầu hạ bên người Hạ Dạ Bạch, như hình với bóng với hắn, Tịch Nhan đối xử tốt với hắn, hai người bọn họ tất nhiên thấy rõ, mà Tiêu Kiếm biết đến điều này, là nghe Mạc Thanh nói lại, Mạc Thanh bản tính cũng giống như Tiêu Kiếm, bình thường hay thối phồng sự việc, những chuyện kia, Tiêu Kiếm cũng tin sáu phần, hắn ở bên người Hạ Dạ Bạch bảy năm, có thể nói là cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, nhưng bây giờ hắn vì một người con gái mà nghi ngờ năng lực của hắn, thậm chí nảy sinh sát khí, làm sao có thể không tức giận.

“Công tử, Tiêu Kiếm hắn chỉ là nhất thời mất khống chế, bản tính nhanh nhẹn nhanh miệng, cũng không ác ý, xin công tử đừng trách hắn.”

Mạc ly liếc mắt trừng Tiêu Kiếm, khó khăn lắm mới nói ra một câu dài như vậy, còn là vì Tiêu Kiếm.

Tiêu Kiếm rất cảm động, giả khóc nói: “Không ngờ tàn băng ngàn năm lại tốt với ta như vậy.”

Hạ Dạ Bạch dường như nghĩ ra điều gì, buông tay Tiêu Kiếm ra, Tiêu Kiếm thấy thế, tưởng lời nói của mình đã thức tỉnh được công tử, không khỏi vui vẻ: “Ai nói ta chỉ nói năng hồ đồ, những năm gần đây ta toàn tâm toàn ý vì công tử, trung tâm như một, nhưng hắn mới vừa rồi rõ ràng động sát cơ đối với ta, chẳng phải ngại bản, không giết người sao? Mới vừa rồi lại muốn giết ta... muốn giết ta đó.”

Tiêu Kiếm lú lú, chỉ cần nghĩ đến đây, lại tức đến mức muốn giơ chân đá.”

“Ta đã biết.”

“Ta đã biết.”

Bộ dáng bùng giấc ngộ ra chân lý của Hạ Dạ Bạch, nhếch miệng lên, nụ cười xuất hiện trên mặt, dưới ánh sáng, khiến áp lực trong căn phòng giảm bớt không ít.

Hắn cười chạy đến trước mặt Tịch Nhan, vương tay, ôn nhu vuốt ve mặt của nàng, đôi mắt huyết sắc kia, trong khoảnh khắc trở nên ôn nhu như nước: “Nàng ngủ, nếu có người đến khi dễ ta thì phải làm sao?”

Lời thốt ra, âm thanh nhu nhược, không có sự ngu dại chất phác của phế vật thất vương gia, cũng không có sự băng lãnh vô tình mà lâu chủ Thiên Ky Lâu nên có, đó là thần sắc ôn nhu của một người nam nhân đang đối mặt nữ nhân mình yêu thích.

”Ta nhất định sẽ làm cho nàng tỉnh lại.”

Mạc ly Mạc Thanh đứng ở bên cạnh, có chút thương cảm, Tiêu Kiếm không khỏi cả kinh, bộ dáng kia, so với ngày đó khi nhìn thấy khuôn mặt thật của Hạ Dạ Bạch còn kinh ngạc hơn nhiều lần, đây thật là công tử không? Lại có thể vì một nữ nhân, thế gian này, nếu là hắn không muốn, cho dù là thánh thượng, cũng không thể động đến hắn.

Mạc Thanh mặc ly theo bên người công tử, chưa nếm qua tình ái cũng không nhìn ra, một khía cạnh khác của công tử mà trước nay bọn họ chưa từng phát hiện, tình yêu của hắn đối với phu nhân, từ lâu đã không chỉ đơn thuần lo lắng phu nhân sẽ rời khỏi mình như vậy.

Nếu có một ngày, phu nhân phát hiện chân tướng của sự thật, muốn rời khỏi công tử, công tử có chịu nổi không? Thế nhưng hắn tin chắc rằng, nếu phu nhân rời đi, công tử chắc chắn không ngăn được nàng, một khi đã yêu, cho dù là tự tổn thương bản thân cũng không muốn nàng phải chịu bất cứ thương tổn nào, trừ phi nữ nhân kia cũng thương hắn như mạng, chỉ mong những lời nói của Mạc Thanh chỉ là nói quá mà thôi, nếu không, lúc đó, không biết công tử sẽ làm ra chuyện gì.

“Ồ lại đây xem chừng phu nhân.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, đứng lên, động tác thật nhanh, như một làn gió, đã đi ra đến cửa, vừa mở cửa ra lại ngay người ra đứng im ở đó.

“Công tử.”

Mạc ly phát hiện có điểm gì đó không thích hợp, chạy tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, đứng ở sau lưng hắn ngo ngáy.

Người đó đứng ở cửa, bạch y không nhiễm chút bụi nào, gương mặt hốc hác, dung nhan ôn nhuận, nụ cười trên mặt ôn nhu mà tĩnh lặng, giống như là làn gió mát lành giữa ngày hè, cho dù đang giận dữ cũng phải bình lặng lại, đôi mắt kia, không hề dấy sóng, vô dục vô cầu, mơ hồ mang theo thương tiếc lẫn đau thương, người như vậy, trong lòng rõ ràng muốn tới gần, lại không dám thân cận quá mức, dường như chỉ cần có người đến gần hắn mà nói đều mang theo sát ý.

Bạch y phiêu phiêu, như tắm trong kim quang, cả người hắn giẫm lên kim quang mà đến, thanh quý dị thường, phảng phất hầu như thần tiên trên trời.

Mạc Thanh, Tiêu Kiếm cũng muốn chạy theo góp vui, nhìn người đứng ở cửa, tất cả vô cùng kinh ngạc

Mạc Thanh, Tiêu Kiếm còn chưa đến gần, Hạ Dạ Bạch phục hồi lại tinh thần, nhìn người ở cửa, lạnh lùng nói: “Người đến rồi.”

Mới vừa rồi còn bất ngờ, nhưng bây giờ hắn đứng ở chỗ này, tất cả đều trở nên rõ ràng hơn.

Bạch phượng mỉm cười, rõ ràng chỉ là một nụ cười đơn giản, lại đem đến cảm giác ánh dương chiếu qua những lớp mây, tỏa sáng khắp nơi, trên đời này giống như không còn có bất luận cực khổ gì; ánh sáng rực rỡ, không có thống khổ, cũng không có áp lực.

Hạ Dạ Bạch cũng quay lại cười, không hòa nhã, cũng không địch ý, buông cánh tay trên cửa ra, né người sang một bên, để bạch phượng bước vào.

Bạch phượng tựa hồ cũng không vội đi vào, vẫn đứng ở cửa, khuôn mặt ôn hòa, tự tiếu phi tiếu, đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Dạ Bạch giống như là muốn nhìn thấu rõ con người của hắn vậy.

Đánh không lại, mắng cũng không lại, Hạ Dạ Bạch sớm đã quen rồi, hắn có thể nhịn, nhưng lúc này, hắn không còn chút kiên nhẫn nào, bằng không mới vừa rồi đã không kìm chế được bản thân mà ra tay đánh Tiêu Kiếm.

Nụ cười trên mặt nhạt dần, gương mặt lạnh lùng, cũng không quản đó là quốc sư còn là thiên nhân, hừ lạnh một tiếng: “Nhan Nhan đang ở bên trong.”

Lại hung hăng túm Bạch Phượng ném vào phòng, Bạch Phượng nhìn đôi mắt lo lắng của hắn giờ đã biến thành đỏ rực, trong lòng cũng hiểu rõ.

“Nguyên lai, nàng nói là cái này.”

Gương mặt đó, rõ ràng đang cười, nhưng người lại cảm giác giống như lúc này hắn mới giãn ra, làm như bùng tình đại ngộ, hoặc như là ở cảm khái, một đôi mắt, nhìn về phía xa thẳm, còn mang theo chút tiếc nuối lẫn phiền muộn.

Hạ Dạ Bạch xoay người, nhìn Tịch Nhan trên giường hẹp, thuận tiện theo ánh mắt Bạch Phượng nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa.

Bạch Phượng đi tới cửa, vươn tay, giống như là muốn bắt lấy ánh sáng: “Hư vô mờ ảo gì đó mới có thể giam cầm được lòng người.”

Mà hắn, đã thua trên cái gọi là hư ảo.

Một tiếng thở dài như có như không tiêu tán theo gió, không ai nghe thấy, rồi xoay người lại, nhanh chóng khôi phục tư thái ngày đó, vô ba vô tứ, thương xót chúng sinh.

“Quốc sư đại nhân, đã lâu không gặp.”

Tiêu Kiếm cười đến vô lại, giơ tay, đi tới trước mặt Bạch Phượng, bộ dáng rất quen thuộc nhau, cứ tưởng là huynh đệ thân thiết vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhưng ở khi đối mặt với gương mặt đó thì vội rút trở về.

Người như thế, nếu tâm người đủ mạnh mẽ, thì chỉ khi nhìn sau lưng hắn còn có cơ may chạm vào, nhưng nếu nhìn thấy đôi mắt kia, dù người có gan làm loạn, cũng không dám động tay động chân, huống chi, bọn họ chẳng thân thuộc, trước giờ chỉ gặp mặt 2 lần mà thôi.

“Đã lâu không gặp.”

Bạch Phượng nói nhỏ như gió thổi qua người hắn,

Hạ Dạ Bạch chau mày, có chút không vui.

“Quốc sư đại nhân, người chính là quốc sư đại nhân sao? rốt cuộc hôm nay ta cũng được gặp người.”

Mạc Thanh đi tới trước mặt trước mặt Bạch Phượng, đôi mắt to kích động suýt nữa rơi lệ, nếu không phải thấy hắn như có tiên khí ngăn cách, sợ đã xông lên ôm lấy hắn.

“Cút sang một bên.”

Hạ Dạ Bạch rít gào, Nhan Nhan hôn mê cả hơn nửa tháng, lòng hắn như có lửa đốt, lúc này người duy nhất có thể cứu được nàng đang ở ngay trước mắt, cho dù hắn nhẫn nại, cũng không nhìn được kẻ đó cứ ngơ ngác như thế.

Hắn tài mặc kệ đó là tiên nhân hay là phàm nhân, lời trường bào Bạch Phượng, gần như thô lỗ, kéo hắn tới trước mặt Tịch Nhan, khi đôi mắt nhìn đến người trên giường thì ôn nhu hơn rất nhiều, xoay người, phẫn nộ nhìn Bạch Phượng: “Nửa tháng, vậy mà đến giờ người mới đến.”

Khẩu khí kia, hiển nhiên là bất mãn.

Mặc dù bị Hạ Dạ Bạch thô lỗ kéo đi, người nọ vẫn cao ngạo không thể xâm phạm như trước, cũng không tỏ vẻ chột vật gì, ngồi xổm xuống, đưa tay, theo thói quen xoa xoa ót của nàng, động tác kia, tự nhiên lại cứng chúi, cánh tay như thiên nhân đó suýt nữa bị đôi mắt đang phun lửa kia thiêu chín, thế nhưng hắn vẫn thân nhiên như cũ, kéo tay của Tịch Nhan, nhưng không bắt mạch, nhìn lòng bàn tay của nàng, chờ người ra.

Lòng bàn tay tuyết trắng, ửng hồng khỏe mạnh, da thịt nhẵn nhụi, đầu ngón tay thon dài, đường vân rõ ràng, không có bất kỳ khác lạ nào so với người thường, nhưng Bạch Phượng lại cả kinh.

Trên Lòng bàn tay tràn đầy máu tươi, vô số xương khô bạch cốt như ẩn như hiện, ánh sáng sau giờ Ngọ chiếu vào, trong phòng yên tĩnh, sự tĩnh lặng bao trùm, nhưng hắn lại bị bao trùm bởi tầng tầng lớp lớp hàn khí.

Bạch Phượng cười khê hình như có bất đắc dĩ, nói nhỏ: “Trước đây người nhu thuận, vì sao hiện tại lại không chịu nghe ta lấy một lời?”

Bạch Phượng thu lại ký ức cùng Tịch Nhan, đáy mắt lộ ra sự bất đắc dĩ lẫn cứng chúi.

Mạc Thanh Tiêu Kiếm Đứng ở một bên người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, đầu óc mơ hồ, đồng thời đưa mắt nhìn sang mạc ly không nói được một lời, ngơ ngác hỏi: “có ý tứ gì?”

Nhìn sao cũng thấy như là phu nhân quen rất thân với quốc sư, vì sao phu nhân lại quen biết quốc sư?

Mạc ly nghiêng đầu, khinh bỉ nhìn bọn họ, hừ lạnh một tiếng: “Ta làm sao biết được?”

“Lời tiên tri của tiên nhân, người phạm như ta nghe hiểu thế nào được, công tử lo lắng cho phu nhân, ngày đêm chiếu cố, cơm nước chẳng màn, đêm không thể chợp mắt, quốc sư việc gì cần thừa nước đục thả câu?”

Mạc ly đi tới trước mặt Bạch Phượng, ôm quyền hành lễ.

Mạc Thanh Tiêu Kiếm trừng mắt, được mạc ly xuất khẩu, cảm giác rất khác lạ.

Bạch Phượng buông tay của Tịch Nhan ra, rời khỏi giường, đứng lên, nhìn chằm chằm ánh mắt của Hạ Dạ Bạch: “Nàng vốn không phải người có chấp, thế nhưng vì người mà thành ra như vậy.”

Xoay người, hơi có chút phiền muộn nhìn chằm chằm lòng bàn tay đang mở ra trên giường: “Đôi tay kia vốn sạch sẽ, nhưng giờ đây đã nhuộm đầy máu tươi cùng bạch cốt.”

sau đó quay lại, thân thiên nhìn Hạ Dạ Bạch: “Nàng vì hắn mà giết người.”

tiếng nói thăm thẳm, quét qua thiên sơn vạn thủy, rơi vào tai mọi người, khiến ai nấy đều kinh hãi.

Tiêu Kiếm mập mờ kinh ngạc sắp nói không ra lời, cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, hắn giết người vô số, trên tay dính đầy máu tươi, nhìn cả nửa ngày vẫn không thấy gì.

Hạ Dạ Bạch ngơ ngẩn, mở tay ra, cúi đầu nhìn thật kỹ, có chút sững sờ.

Cũng không phải người trước mắt này là tiên nhân, mà vì câu nói kia, nàng vì hắn mà giết người, vì một kẻ ngốc như hắn, hai tay dính đầy máu tươi, thậm chí là mạng người.

“Nàng coi thường mạng người như vậy, sống có thù tất báo.”

Hạ Dạ Bạch mở to mắt, hung hăng đẩy Bạch Phượng ra, vọt tới bên giường, nắm thật chặt tay nàng, lòng bàn tay đối lòng bàn tay, đặt ở trên môi của mình.

“Cho dù ngươi có làm vậy, cũng không rửa sạch nghiệp tội cho nàng, ngày ấy, nàng có thể không động thủ, càng không cần phải giết người.”

Hạ Dạ Bạch nhẹ nhàng đem tay Tịch Nhan đặt ở trên giường, cẩn thận đắp kín chăn cho nàng, đứng dậy, đối diện với Bạch Phượng: “Làm sao nàng mới tỉnh lại.”

Một người hàn khí, một người tiên khí, cứ thế nhìn nhau, không phân cao thấp, đến sau cùng, thì sát khí cũng chiếm được thể thượng phong.

“máu từ tim của ngươi.”

Bạch Phượng mở miệng, sắc mặt mọi người ở đây đều đại biến.

“Quốc sư, lấy máu từ tim làm nguồn dẫn, chưa nay chưa từng nghe qua, đơn giản là lời nói vô căn cứ.”

Tiêu Kiếm mở miệng trước.

“Ngươi mà là quốc sư gì, trách trời thương dân, ta thấy ngươi rõ ràng là muốn hại công tử nhà ta, mệt, này giờ ta còn sùng bái ngươi như vậy.”

Mạc Thanh nói xong, xua xua kiêu rất trẻ con, như muốn thanh trừ đầu óc.

“Công tử, xin nghỉ lại.”

Mạc ly đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, cũng cực kỳ không tán thành.

Hạ Dạ Bạch nhìn đôi mắt Tịch Nhan đóng chặt nằm trên giường, ống tay áo khẽ nhúc nhích, trên tay lại xuất hiện một thanh chủy thủ, y phục bị nội lực đánh văng ra, hần không chút nghĩ ngợi, rút chủy thủ ra, ra sức đâm vào tim của mình, chân mày cũng không nhíu.

“Chuyện hôm nay, không được tiết lộ ra ngoài.”

Nếu là nàng biết mình có thể tỉnh lại, là nhờ máu trong tim của hần, chắc chắn đau lòng ảo não, nàng thông tuệ như vậy, nhất định sẽ phát hiện mảnh khóc trong đó, nếu không thể giữ nàng lại bên mình, hần cũng không muốn bị nàng phát hiện.

Mạc ly nhìn thấy, Mạc Thanh nhìn thấy, vội vàng chạy đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, trên tay nhanh chóng xuất hiện một chén ngọc tiếp nhận máu của Hạ Dạ Bạch, máu trong tim, cũng không thể lãng phí, cho đến khi chứa đầy một chén ngọc, Bạch Phượng mới mở miệng, ý vị thâm trường nói: “Đủ rồi.”

“Công tử, ngài uống chút thuốc của kẻ tiểu nhân vô dụng này nhé.”

Hạ Dạ Bạch mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, môi trắng bệch, ngực đầy máu, sao có thể không đau.

Tiêu Kiếm và mạc ly tiến lên đỡ lấy Hạ Dạ Bạch, lại bị hần đẩy ra, thân thể hơi cứng ngắc xoay lại, nhìn chăm chăm Bạch Phượng: “Nếu nàng vẫn không thể tỉnh lại, ta sẽ hủy Thiên Phượng Điện của ngươi.”

Hạ Dạ Bạch đi về phía trước vài bước, thân thể hơi lão đảo, lưng vẫn thẳng tắp

“Không nên để tay nàng nhuộm máu tươi nữa.”

Hạ Dạ Bạch cứng đờ người, không nói được một lời, chỉ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Nụ Hôn Điên Cuồng

Trời trong nắng ấm, không gợn chút mây, màu xanh thăm thẳm bao trùm cả một bầu trời cao vợi vợi, trong veo một màu ngọc bích như bức tranh làm bằng nhung tơ tinh khiết, được điểm xuyến bởi sắc vàng, lục trúc, xanh biếc mông lung, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy một giọt bọt nước đánh vào trên phiến đá, phát ra tiếng tí tách.

Hôm nay xem ra là một ngày nắng đẹp, cho dù ngủ lâu cũng muốn thức dậy thưởng thức, thư giãn gân cốt.

Đôi lông mi của người trên giường khẽ run vài cái, đôi mắt sáng khẽ hé mở, bắt gặp ánh sáng, khẽ nhắm lại, chớp chớp vài cái, rồi mới từ từ mở ra, đầu óc hỗn loạn, như là treo nặng nghìn cân, mày Tịch Nhan nhăn lại, vỗ vỗ ót, cổ nín giữ bộ não đang kinh hoàng, nhìn màn trắng tinh phát phờ, chút ký ức mơ hồ u tối vọng về, không nói ra được là quen thuộc, mạch ký ức hỗn loạn, lúc này mới thanh tỉnh lại.

Đêm đó sau khi từ đông thành môn trở về, thân thể có chút khó chịu, cứ tưởng là cảm lạnh, uống chút thuốc, hôm sau sẽ khỏi, vậy mà đến buổi tối ngày thứ hai cả người lâm vào hôn mê, Tịch Nhan mày nhăn lại, nếu bình thường chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, toàn thân nàng sẽ không đau nhức như vậy.

Liếc mắt nhìn một vòng chung quanh, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện Hạ Dạ Bạch bên giường, người ngồi ở trên ghế, ngã nằm vào giường, mặt nạ ngân bạch vẫn mang như trước, bất quá vẫn có thể nhìn ra hân một môi rã rời, đáng chấp rất là tiêu tụy, môi mím rất chặt, hô hấp đều đặn, ngủ rất say sưa.

Tịch Nhan nhẹ nhúc nhích, từ trên giường ngồi dậy, đưa tay, vén vài sợi tóc trên trán hất ra sau đầu, ngây người nhìn đáng vẻ đang ngủ say của hân một lúc lâu rồi mới xuống giường, xoay xoay eo vài cái, đôi mày thanh tú nhăn lại.

Toàn thân xương cốt muốn rã rời, đừng nói là nàng ở trên giường ba ngày ba đêm chứ? Thân thể này, sao có thể yếu đuối như vậy?

Ánh mặt trời sáng rực, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, ngược lại khiến cho cả căn phòng đơn sơ rộng rãi thêm rực sáng.

Tịch Nhan nghiêng người sang, tìm áo choàng ở bên trong phòng, cẩn thận khoác lên trên vai Hạ Dạ Bạch, lúc này mới xoay người đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

Mặt trời chưa lên cao lắm, ngày mùa hè ở Lưu Ly này tựa hồ tới hơi trễ, hiện giờ đã bước sang giữa hè rồi, sương sớm vẫn còn giăng đặc như thế, ánh sáng mặt trời vẫn chưa xua tan được tất cả, bốn phía vẫn còn có chút sương mờ.

Bên trong Thúy Trúc Cư một gốc cây một gốc cây lục trúc, sương đọng thành giọt nhoe dầu lá, kiểu điểm động lòng người, so với cái nắng gay gắt lúc giữa trưa, quả là phong tình khác một trời một vực,

Cung Vương Phủ này tuy nhỏ, rất nhiều thứ tuy nói cũ kỹ, nhưng có câu nói là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, vương phủ dù sao cũng là vương phủ, là do hoàng thượng ban thưởng bố cục dĩ nhiên là lịch sự tao nhã lẫn tinh xảo hơn thường gia.

Ra khỏi Thúy Trúc Cư, Tịch Nhan tiếp tục đi phía trước, trước mắt xuất hiện một đình viên, uốn lượn theo hồ nước, còn có một chòi nghỉ mát hình cầu chòi nghỉ mát cũng coi là quang cảnh lớn nhất Cung Vương Phủ, Vương gia nhà này là một người ngây ngốc, không hiểu quang cảnh phong nhã thế này, bích hồ này còn có chòi nghỉ mát, đến bây giờ vẫn là một quang cảnh vô danh.

ngay lúc nàng đang thất thần, trên mặt hồ rộng lớn tràn ngập làn khói trắng nhân nhật, lượn lờ, rất giống khí trời cuối thu, giữa hồ một tòa đình đảo như là một tòa Tiên cung, lan can vốn được xây từ bạch ngọc, cũng không biết là đã qua mấy đời lưu truyền, đến bây giờ đã bị gió mưa mài mòn thành một quang cảnh khác hẳn, chủ tử này lại nghèo. ngay cả ăn cũng không thể tự lo, nào còn hơi sức mà tu bổ đình viên này.

bên hồ từng cảnh liễu đong đưa soi bóng xuống làn nước trong xanh, tuy không giống như ngàn hoa khoe sắc trong ngự hoa viên nơi hoàng cung, bất quá vẫn tôn lên cảnh đẹp ý vui, càng ngắm càng khoan khoái.

Một bên, đầm sen nở rộ, là đưng đưa như làn váy, xanh biếc bạt ngàn, bọt nước lay động, trông rất đẹp mắt, chân giẫm lên đá cuội trong suốt sạch sẽ, không giống quang cảnh vài ngày trước đó chung quanh bụi bậm, chắc chắn đã được một cơn mưa gội rửa.

Làn không khí thoáng mát mang sự trong lành từ hơi nước lan tỏa vỗ nhẹ lên khuôn mặt, trêu ghẹo đùa vui, khiến tinh thần thêm khoan khoái.

Cả người Tịch Nhan đau nhức, sáng sớm lại cảm thấy buồn chán, giờ một chân ra, tay vịn vào lan can trơn tuột, bước từng bước lên bậc thanh, nhảy lên nhảy xuống, tập bài tập chân.

Tịch Nhan mới vừa đi không bao lâu, Hạ Dạ Bạch liền bị tia sáng bên ngoài chiếu vào đánh thức, từ trước đến nay hân đều ngủ không sâu, nhưng mấy ngày qua, không ngủ không nghỉ, thực tại quá mệt mỏi, vừa ngồi xuống ghế, ngửi thấy mùi hương trên người nàng, không ngờ lại gục xuống ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, phát hiện không thấy người trên giường, hoảng hốt bật dậy, áo choàng trên người hân rơi xuống đất, lòng bất chợt vui mừng, không thềm liếc mắt nhìn chiếc áo vừa rơi kia, vội chạy ra ngoài, nhưng sau đó lại quay về, cầm chiếc áo kia lên, vỗ vỗ, ôm vào trong lòng, hưng phấn vội xông ra ngoài.

Những người làm việc trong vương phủ đều bị hân đuổi ra sảnh chính, buổi sáng ở Thúy Trúc Cư chỉ lác đác vài hạ nhân đang quét tước, thấy Hạ Dạ Bạch, lại càng hoảng sợ, dừng động tác trên tay, muốn hành lễ, vậy mà Hạ Dạ Bạch không để ý đến, cứ như làn gió thổi qua người họ, không biết vì việc gì mà kích động trùng trùng.

Những người này nhìn thấy càng hoảng sợ, lo lắng Vương gia gặp chuyện không may, vội vã đi thông báo với Tương Tư Hồng Đậu, các nàng là nha hoàn hồi môn của Vương phi, hiện tại Vương phi đang hôn mê, tánh khí Vương gia nóng nảy, theo các nàng mà nói, Vương gia ngây ngốc này, cũng không thể làm chủ mọi việc được,

Hạ Dạ Bạch chạy một vòng Thúy Trúc Cư, vẫn chưa tìm thấy thân ảnh của Tịch Nhan, vừa sợ vừa mong đi ra thụy trúc lâu, tìm một lúc lâu, lòng nóng như lửa đốt bỗng nhiên lúc quay đầu lại, phát hiện Tịch Nhan đang khom người cúi đầu.

Hạ Dạ Bạch đứng sững, hân thật không biết tâm trạng mình lúc này là thế nào, Kích động, hải lòng, hưng phấn, ảo não, hay là cái gì khác, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không có cách nào lý giải được, mà nhiều nhất có lẽ là khiếp sợ, sợ tất cả những gì trước mắt chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Đôi mắt Dưới mặt nạ kia chớp chớp mấy cái, mới dám mở ra, thấy gian nhân vẫn ngay trước mắt, hai tay dùng sức dụi dụi mắt lần nữa, lại mở ra, nàng vẫn đứng ở Bích Thủy Hồ, hai tay chống lan can, vài tia sáng nhẹ lọt qua khe lá chiếu lên người nàng, gương mặt hơi ửng hồng, người mặc thanh y, xinh đẹp giống như là tiên tử trong tranh.

Hạ Dạ Bạch chìm đắm trong hoan hỷ, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vùng xung quanh lông mày nhăn lại, đôi mắt đỏ bừng như lửa.

Người nữ nhân này, cái nữ nhân đáng chết này, nàng có biết mình đáng bị đánh đòn lắm không? mới sáng sớm, sương còn dày đặc như vậy, quần áo mỏng manh, xiêm y đơn bạc như thế chạy ra đây. Bình thường luôn lái nhái bên tai hấn thế này thế nọ, vậy mà nàng hoàn toàn không biết cách chăm sóc bản thân mình,

Tìm Hạ Dạ Bạch đập liên hồi, khiến cho vết thương trên ngực đau nhói, hưng phấn qua đi, đó là ảo não, nỗi lo lắng như nước triều dâng giờ đây ùn ùn kéo về.

“Nhan Nhan!”

Hấn quát to một tiếng, lại chẳng phải âm thanh ngây ngốc như trước đây, mà là giận dữ.

Tịch Nhan cả người đỏ đầy mồ hôi, thoải mái hơn trước nhiều, ở đây chơi rất thoải mái, nơi này, không khí tươi mát, gió mát theo làn hơi nước, chỉ cảm thấy thần thanh khí爽, sau này buổi sáng nhất định phải đến đây, kéo thêm Tiểu Bạch cùng hít thở một chút không khí trong lành.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng gọi nàng, thanh âm rất quen thuộc, không khỏi ngẩng đầu, nhìn Hạ Dạ Bạch mang mặt nạ ngân bạch đứng cách đó không xa, vẫn là gương mặt đó, lại có chút thay đổi, nàng trông như xa cách cả ngàn năm, đã lâu rồi không gặp vậy, rồi nở nụ cười ngọt ngào vậy: “Tiểu Bạch.”

Hạ Dạ Bạch vọt tới trước mặt Tịch Nhan, một tay níu tay nàng, tay kia bỗng nhiên vòng sau ót giữ chặt nàng, kéo nàng ngã vào trong ngực, hấn hơi dùng sức, Tịch Nhan đầu óc mờ mịt chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, há mồm kêu một tiếng: “Tiểu...?”

Hạ Dạ Bạch bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên môi của nàng, nụ hôn của hấn rất mãnh liệt, nói là hôn lại giống như là cắn môi của nàng, Tịch Nhan bị đau, há miệng muốn kinh hô, Hạ Dạ Bạch nhân cơ hội linh hoạt chui vào khoang miệng của nàng, cắn đầu lưỡi của nàng, hoàn toàn không có lòng thương hương tiếc ngọc, như muốn nuốt Tịch Nhan vào bụng, lực đạo trên tay cũng theo đó gia tăng, hấn không thể thu nàng vào trong thân thể của hấn.

Tịch Nhan hoàn toàn không hiểu gì cả, ra sức giãy giụa, hai tay bị giam cầm trong ngực Hạ Dạ Bạch vẫn cố ra quyền, vô ý đụng tới vết thương trên ngực Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch hơi dùng một chút, vẫn chưa chịu buông ra, đầu lưỡi tham nhập vào nơi sâu nhất trong miệng Tịch Nhan, nặng nề liếm vài cái, cực kỳ bá đạo, Tịch Nhan chỉ cảm thấy hô hấp không thông, tròng to mắt, muốn động thủ, lại phát hiện đôi mắt kia dưới mặt nạ hồng hồng, còn vô vàn tia máu, đáng sợ rất là một môi, nơi sau thẳm trong mắt, vẫn chứa đầy sự sợ hãi, chạy thẳng đến tận trong tim, đôi tay kia vẫn ôm chặt mình đang run rẩy.

Vì sao lại sợ như vậy? Nàng chỉ cảm lạnh ngù một giấc thôi mà, chẳng nhẽ giấc ngủ của nàng rất lâu, hấn sợ mình không tỉnh lại sao? Tịch Nhan bỗng sinh ra vài phần thương tiếc, tên ngốc này.

Đôi tay đang giãy giụa bỗng nằm im trong lòng Hạ Dạ Bạch, Tịch Nhan nhón chân, cầm nắm chặt Hạ Dạ Bạch, hé miệng đảo, chủ động phối hợp với hấn, đôi mắt nôn nóng mơ hồ mang theo tiểu ý, vẫn nắm chặt ta của Tịch Nhan vẫn chưa chịu buông ra, áo choàng trên mu bàn tay rơi trên mặt đất, thế nhưng hai người vẫn chưa phát hiện.

Cảm giác được ôm chặt nàng trong ngực, cảm nhận được thân thể mềm mại của nàng, chân thật như vậy, mới khiến hấn thỏa mãn cười, nàng linh hoạt đẩy sức sống còn mang theo hương thơm nhân nhật quen thuộc, gọi rửa tất cả những bất an cùng lo lắng suốt nửa tháng qua.

Sương dần tan, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống, trong khoảnh khắc, vạn tia nắng chiếu soi thân ảnh hai người đang chăm chú ôm nhau kia, hài hòa mà tuyệt mỹ, còn mang theo nùng tình mật ý không thể tả bằng lời,

“Tần băng, ngày nào công tử và phu nhân cũng vậy à? sao ngươi lại không có chút cảm giác gì vậy? vẫn cứ như băng hàn ngàn năm.”

Bên kia Bích Thủy Hồ, ánh nắng xuyên thấu qua rừng lá um tùm, lộ ra một khe hở nhỏ, cách một khoảng xa, có ba người ghé mặt trên tường rào, thò đầu ra, tay chống cằm, ngơ ngác nhìn hai người đang ôm hôn cuồng nhiệt đằng kia.

Tiêu Kiếm nghiêng đầu nhìn mặc ly bên cạnh, có chút khó hiểu.

” Công tử ngày nào mà chẳng chiếm tiện nghi của phu nhân, ta và ca ca nhìn quen rồi.”

Mặc Thanh chu miệng, bộ dáng rất thần nhiên, làm như nghĩ tới điều gì, còn bồi thêm 1 câu: “Công tử tính tình hay ghen, mỗi lần phu nhân có hơi chút thân mật với nam nhân khác là lập tức nghĩ biện pháp ôm lấy phu nhân, chiếm hết tiện nghi mới chịu buông tay.”

” Hôn kịch liệt như vậy, công tử không muốn làm cái khác nữa sao?”

Tiêu Kiếm lăm bằm, mặc ly bên cạnh ném cho hấn 1 cái liếc mắt khinh bỉ: ” Ngươi tưởng ai cũng giống ngươi hết hả?”

Tiêu Kiếm nở nụ cười ha hả, nụ cười trên mặt kia vô cùng bất thiện: “Ai chẳng biết nửa người dưới của nam nhân đều ti bị, tần băng, ngươi là ngoại tộc

à?”

Mạc Thanh cũng cười hắc hắc tựa ở trên vai Tiêu Kiếm: “Công tử chắc cũng muốn, bắt quá sức khỏe của phu nhân không cho phép, công tử chiếm sạch tiện nghi của phu nhân rồi, chẳng qua còn thiếu mỗi bước cuối cùng, ta tin chắc không bao lâu nữa, phu nhân sẽ sinh tiểu công tử cho Thiên Kỵ Lâu chúng ta.”

Ánh mắt của Mạc Thanh bùng sáng như mặt trời, nhìn Hạ Dạ Bạch và Tịch Nhan đang ôm hôn đầy hưng phấn.

“Chẳng phải công tử là kẻ ngốc sao? kẻ ngốc thì làm sao biết hoan ái? hần vẫn cái dạng này, phu nhân lại thông tuệ, không biết nàng có nghi ngờ gì không?”

Tiêu Kiếm vừa dứt lời, Mạc Thanh mặt mày cũng nhanh chóng nhận ra điểm bất thường, không khỏi lo lắng, hôm nay công tử làm vậy có chút quá mức, mỗi phu nhân chắc chắn bị công tử cần sung rồi.

bởi vì lo lắng mà trở nên thô bạo, được sự phối hợp của Tịch Nhan nên nhu hòa hơn, kèm thêm, nụ hôn đó nhanh chóng kích thích mọi giác quan của hần, động tác dần dần không còn mạnh mẽ bá đạo như vừa rồi.

Môi Hạ Dạ Bạch dán chặt môi Tịch Nhan, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, môi lưỡi tương giao, cẩn thận mà tỷ mỉ vẽ lại đôi môi của nàng, ôn nhu mà uyển chuyển, bên tai Tịch Nhan dần ùng, miệng cũng phát ra tiếng rên yêu kiều.

Chi nghe được oanh một tiếng, đầu óc Hạ Dạ Bạch bỗng nhiên nổ tung, đôi mắt đỏ chứa đầy tơ máu dưới mặt nạ không khỏi tròn to, mơ hồ sinh ra lo lắng.

Nửa tháng qua, , mỗi ngày lo lắng, mới thấy nàng, hần hận hận không thể ôm nàng trong ngực, biến nàng hòa vào trong cơ thể hần, mấy ngày nay ngày nào cũng cận kề cùng đám người Tiêu Kiếm, hần lại nhất thời kích động, mà quên mất bản thân là kẻ ngốc, chẳng lẽ Nhan Nhan phát hiện ra cái gì.

Nghĩ như vậy, hai tay của Hạ Dạ Bạch bất chợt run rẩy, vội vàng kéo Tịch Nhan vào trong ngực của mình, hô hấp dồn dập, khóc lớn thành tiếng, thanh âm kia mang theo ủy khuất không nói ra được: “Nhan Nhan, xin lỗi.”

“Ô ô, xin lỗi.”

Hạ Dạ Bạch tựa ở trên vai Tịch Nhan, nghẹn ngào

Một khắc trước còn cùng nàng ôm hôn nồng nhiệt, sau một khắc lại như trẻ con ôm nàng khóc thành tiếng, một giây trước nàng còn là một tiểu nữ nhân ngượng ngùng trong ngực hần, giây tiếp theo lại phải trở thành một tiểu hài tử cực kỳ nhẫn nại dụ dỗ một đại nam nhân, chuyển biến lớn như vậy, có bao nhiêu người có thể thân nhiên chấp nhận. chỉ có mỗi Tịch Nhan, mới có thể ứng biến được như vậy.

Tịch Nhan không hiểu ra sao cả, đầu tiên là sững sờ trong chốc lát, chờ sự ngượng ngùng và chút ửng đỏ trên khuôn mặt tan biến, trong đầu như có tia sét chạy qua, quá nhanh, chỉ là một điểm nhỏ trên trang giấy trắng, nàng muốn bắt vẫn không bắt kịp, thế nhưng tiếng khóc kia quá lớn, không cho nàng có quá nhiều thời gian suy nghĩ

“Đang yên đang lành sao lại khóc?”

Tịch Nhan đẩy Hạ Dạ Bạch ra, đôi mắt dưới mặt nạ kia, tràn đầy tia máu đỏ giờ ẩn dưới 1 tầng nước, môi nhếch lên, gương mặt nghẹn đến đỏ bừng, viền mắt hồng hồng, bộ dáng kia so với con chó nhỏ còn đáng thương hơn, khiến Tịch Nhan nhìn không được sinh lòng thương tiếc.

Tịch Nhan cười, vươn đầu ngón tay gạt cái mũi hần, động tác này không phải là sủng nịnh, mà còn mang theo chút trừng phạt, tính tình nàng tuy tốt, dù sao cũng là nữ nhân, đang hôn cuồng nhiệt cùng nam nhân mình thích, còn chưa kịp hoàn hồn liền bị tình cảnh này chặn đứng, làm sao có thể không phiền muộn?

“A.”

Hạ Dạ Bạch che mũi, nghẹn ngào, đôi mắt ngây thơ đáng thương như con chó nhỏ đang lên án nhìn Tịch Nhan, chẳng khác nào nàng vừa làm ra hành động phóng hỏa giết người vậy,

“Nhan Nhan, người làm ta đau quá.”

“đáng đời người.”

Đưa tay lau khô giọt nước mắt còn đọng trên mí mắt hần, thanh âm kia, ấm áp hơn cả ánh mặt trời,: “Nam tử hán đại trượng phu, cả ngày khóc sụt sùi thì còn ra thể thống gì?”

Đáng vẻ không chút e thẹn, dường như gương mặt đỏ ửng vừa rồi chỉ là ảo ảnh trong mắt Hạ Dạ Bạch mà thôi.

Hạ Dạ Bạch nhìn người trước mắt tự nhiên tự nhiên trấn định, không khỏi có chút thất vọng, vẫn vẫn chỉ có thể thở dài dưới đáy lòng, tiểu nữ nhân này vậy mà tư thái vì sao không thể kéo dài lâu một chút hừ, nữ nhân này, phải chăng là một quái vật ngoại tộc, tuy nói tuy nói hần là người ngu, bắt quá bị kẻ ngu si hôn như vậy, cũng nên cảm thấy xấu hổ chứ, nàng ngược lại, trấn định như vậy, Hạ Dạ Bạch chỉ muốn xông tới, ôm nàng vào trong ngực, đến khi nàng không thể thở được nữa mới buông tay, đương nhiên, suy nghĩ này cũng chỉ dám để trong lòng, hiện tại hần là một tên ngốc, làm sao có thể làm

như vậy.

Lau khô nước mắt lấm lem trên mặt, hít mũi một cái, nghiêm mặt nói: “Ai nói ta khóc, ta đang tức giận, vô cùng tức giận.”

Để biểu thị hấn đang rất tức giận, Hạ Dạ Bạch giương mắt nhìn chăm chăm Tịch Nhan, hai má thỏ phồng lên, chỉ sợ ngươi nôn ra máu như lần trước, ngươi bây giờ là bệnh nhân, nếu như té xuống bất tỉnh, không chịu tỉnh lại thì làm sao bây giờ?”

Hạ Dạ Bạch nói xong, ngồi chồm hổm xuống, nhặt áo choàng rơi trên đất lên, khoác lên trên người Tịch Nhan trên người bắt mắt nói: “lúc nào cũng như lão bà lão nhãi bên tai ta, còn bản thân lại ăn mặc phong phanh, ngã bệnh cũng không biết tự chăm sóc cho bản thân.”

Tịch Nhan quay đầu chỗ khác, nhìn Hạ Dạ Bạch khoác áo choàng lên vai, chính là chiếc áo nàng vừa khoác lên người hấn, động tác ôn nhu như vậy, sẵn sàng như vậy, Tịch Nhan cười cầm lấy chiếc áo trên tay Hạ Dạ Bạch khoác lên trên vai, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, một tia sáng lóe lên trong đầu nàng vừa rồi, mơ hồ thấu hiểu được điều gì, nhưng thật ra vẫn chưa hiểu được.

“Bất quá chỉ là cảm lạnh mà thôi, nào có khoa trương như vậy, bây giờ không phải là tốt rồi sao?”

Hạ Dạ Bạch nghe nàng nói như vậy, bộ dạng không sao cả, môi mím như úy khuất, mi mắt rũ xuống, như là hờn dỗi, đoạt lấy xiêm y từ trên tay Tịch Nhan, quàng thật chặt trên vai nàng, buồn bực không thêm nhắc lại.

Nhìn hấn cố chấp, Tịch Nhan mở to mắt không dám tin, còn lầm bầm: “Chẳng phải vẫn tốt đấy thôi, không biết ngươi lo lắng cái gì.”

Bất quá là cảm lạnh mà thôi, có gì nghiêm trọng đâu, ngủ vài ngày, bây giờ nàng không phải đã tốt rồi sao? có sao lại nổi giận với nàng? Như là nàng làm ra chuyện gì kinh thiên động địa vậy, hôm đó ngâm trong nước lạnh nửa canh giờ, chắc không nhiễm cảm lạnh chứ? A... tiểu thư vẫn là tiểu thư, thân thể này quen được chiều chuộng, chăm sóc rồi.

“Vương phi, phải Vương phi không?”

Tịch Nhan nghe thấy tiếng gọi, ngẩng đầu, nhìn thấy cách đó không xa Trương Tư Hồng Đậu đang cả kinh, kích động không nói ra lời.

Hai nha hoàn này vốn đang xử lý chuyện trong vương phủ, Vương gia ngất ngốc, thân thể tiểu thư không khỏe, chuyện lớn chuyện nhỏ trong vương phủ cứ như thế rơi xuống người 2 nàng.

Vừa rồi nghe thấy hạ nhân nhắc tới Vương gia có hành động kỳ lạ, lo lắng xảy ra chuyện gì, trầm nghĩ, nếu như tiểu thư khỏe lại mà biết Vương gia xảy ra chuyện gì không hay, các nàng có chết cũng không chịu nổi trách nhiệm. bèn vứt hết mọi chuyện, vội vã đi tìm.

Liếc thấy Tịch Nhan, cùng Hạ Dạ Bạch, còn tưởng rằng là bản thân hoa mắt, xuất hiện ảo giác, đều không dám tin đưa tay dụi dụi con mắt, hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói ra được hưng phấn cùng kích động, đứng từ xa gọi vọng tới, cũng quên cấp bậc lễ nghĩa, người hưng phấn như chú chim nhỏ, bay thẳng đến trước mặt Tịch Nhan.

“Đúng là Vương phi là Vương phi.”

Trương Tư đi tới trước mặt Tịch Nhan, không dám tin tưởng, tận đến khi xác nhận chính thực, mới kích động chảy nước mắt.

Bao nhiêu đại phu khám qua vẫn không tra ra được bệnh tình, còn nói do phong thủy không tốt, hại hai người bọn họ lo lắng gần chết, hơn nửa tháng không được nhìn thấy Tịch Nhan, giờ thấy nàng tỉnh lại, đứng ở nơi đó, làm sao không kích động?

Hồng Đậu bản tính không trầm ổn như Trương Tư, vọt tới, nắm tay của Tịch Nhan mãi không buông, ôm chặt lấy nàng, khóc lớn thành tiếng: “Vương phi, người làm chúng nô tài sợ gần chết.”

Tịch Nhan vỗ vỗ Hồng Đậu, an ủi vài tiếng, nàng hôn mê cũng lâu, đầu óc còn choáng váng, phản ứng của Hồng Đậu tuy có khoa trương, nhưng Trương Tư là một người trầm tĩnh, mà cũng kích động như thế, ngẫm lại chắc chắn mình không chỉ hôn mê 2-3 ngày đơn giản như vậy.

Đêm đó thân thể nàng phát lạnh, cả người vô lực, xác thực là bị cảm lạnh, nhưng ngực mơ hồ đau đớn, còn có vô số kim đâm vào ngực, cảm lạnh nào có tình trạng như vậy, trông thấy Tiểu Bạch khóc sụt sùi, mới vừa rồi còn bị hấn hôn, giống như là dùng toàn lực, hấn không thể đem mình nhập vào thân thể hấn, nếu không phải cực độ sợ đánh mất bản thân mình, thì sẽ không làm như vậy, nếu như đơn giản chỉ là cảm lạnh mà hôn mê, nha đầu Trương Tư kia đã hét ầm lên với hấn rồi.

“Trương Tư, chuyện gì xảy ra?”

Hỏi Tiểu Bạch thì không ra vấn đề gì rồi, nha đầu Hồng Đậu kia thì miệng cứ bô bô, nước mắt như nước sông hoàng hà rồi, nghe nàng nói chẳng khác nào khổ kinh.

“Vương phi hôn mê hơn nửa tháng, ta và Trương Tư người đều lo lắng gần chết.”

Hồng Đậu ngửa đầu, một đôi mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm Tịch Nhan, lệ ngắn đầy trong hốc mắt.

“Ai cho ngươi tựa ở trên người Nhan Nhan, không cho phép tựa ở trên người Nhan Nhan. “

Hạ Dạ Bạch chẳng chút nghỉ ngơi gì, cố sức tách Hồng Đậu ra khỏi người Tịch Nhan, ném cho Trương Tư, sau đó ngồi chồm hổ xuống, cả người cuộn tròn như con mèo nhỏ, vùi vào trong ngực của nàng, còn vòng tay ôm eo nàng. “Chỉ có ta mới có thể thể ôm Nhan Nhan, cũng chỉ có ta mới được phép dựa vào:”

Hạ Dạ Bạch vẫn cảm thấy chưa đủ, cố sức dụi vào trong ngực của nàng, khiêu khích liếc mắt nhìn Hồng Đậu, lúc này mới thôi.

“Vương gia sao lại hồ tý là nổi giận, lâu rồi nô tỳ mới được thấy Vương phi, nên mới kích động thôi mà.”

Hồng Đậu đỏ mặt, tức giận chân đùng đùng.

Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, đầu rúc vào trong lòng Tịch Nhan, một lúc sau, đôi mắt linh động dò xét, còn kèm theo ý cười, ôm thật chặt hông của Tịch Nhan, giận trừng mắt với Hồng Đậu: “Vậy cũng không cho, không cho.”

Hồng Đậu còn muốn nói gì, Tịch Nhan liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Hồng Đậu dường như không phục. Lại bị Trương Tư kéo, mím chặt môi, mặt chột đỏ bừng: “Vương gia nói rất đúng, Vương phi là người của Vương gia, ngoại trừ Vương gia, không ai được phép chạm vào.”

Hạ Dạ Bạch vừa nghe, vui vẻ cười ngây ngô, đôi mắt còn hiện lên tơ máu, nhất thời sáng rực lên, ngẩng đầu: “Đó là đương nhiên.”

Tịch Nhan đẩy Hạ Dạ Bạch ra khỏi ngực của mình, liếc mắt nhìn Trương Tư: “Chuyện gì xảy ra? Các người bảo ta hôn mê nửa tháng?”

Trương Tư gật đầu, trải qua một trận náo loạn của Hạ Dạ Bạch và Hồng Đậu, dĩ nhiên là vừa trải qua một phen hú vía, Trương Tư nói tiếp: “Nô tỳ cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng quả thực Vương phi ngủ mê man hơn nửa tháng, Lý lão, và một số đại phu trong thành đã đến khám cho người nhưng không tìm ra nguyên nhân bệnh tình.”

Hồng Đậu gật đầu: “Đúng rồi, Người không biết đâu, lúc đó Vương gia nghe xong nổi giận đùng đùng, vớ phải vật gì cũng ném cũng phang, giống như là sư tử nổi giận vậy, còn đập một đại phu vỡ đầu chảy máu, nô tỳ và Trương Tư cũng bị Vương Gia đuổi ra khỏi Thụy Trúc Cư, phải ở bên ngoài chờ, lòng nóng như lửa đốt, hơn nửa tháng qua chưa từng được nhìn thấy Vương phi, mới vừa rồi mới vui quá mà quên mất cấp bậc lễ nghĩa.”

Đôi mắt Hồng Đậu sáng ngời nhìn Tịch Nhan, còn có chút ai oán.

Nửa tháng? Đang yên đang lành sao lại hôn mê lâu như vậy? Chắc chắn không phải là cảm lạnh thông thường, thân thể Mạc Tịch Nhan này bị chiều chuộng quá mức rồi, hay là giống như chuyện thay tim, linh hồn nàng và thể xác Mạc Tịch Nhan xuất hiện bài xích, bằng không làm sao vô duyên vô cớ lại hôn mê nửa tháng? Hèn chi, nàng lại thấy người mình đau nhức như vậy, hóa ra là do nằm trên giường quá lâu.

Đôi mày thanh tú nhăn lại, Tịch Nhan trầm tư thật lâu, nhưng vẫn nghĩ không ra nguyên do trong đó, ngày ấy từng cơn đau buốt phát ra từ ngực, khiến nàng không hiểu ra sao, cũng không tưởng tượng ra được.

“Trong lúc ta hôn mê, vương phủ có người đặc biệt nào ghé qua?”

“Người đặc biệt?”

Trương Tư Hồng Đậu nghe vậy, nghi ngờ dòm Tịch Nhan.

Tịch Nhan gật đầu: “Quốc sư có đến không?”

Vậy là không phải cảm lạnh, nàng cũng thăm thấy kỳ quái, nếu là cảm lạnh, chuyện xảy ra quanh mình, tất nhiên phải cảm nhận được, thế nhưng lần này, nàng hỗn loạn, cảm giác gì cũng không có.

Hồng Đậu mím môi, lắc đầu: “Mấy ngày nay nô tỳ và Trương Tư tỳ tỳ bị Vương gia đuổi ra khỏi Thụy Trúc Cư, toàn bộ đều do Vương gia chiếu cố Vương phi, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.”

Hồng Đậu nói xong, suy tư chốc lát, quay đầu nhìn Hạ Dạ Bạch: “Vương gia, Vương phi làm thế nào tỉnh lại?”

Hạ Dạ Bạch phát phát tay, trừng mắt nhìn Hồng Đậu như trước, vẫn ngồi chồm hổ, nghiêng ngả nhìn Tịch Nhan: “Nhan Nhan sao tỉnh lại vậy?”

Đưa tay sờ sờ mũi, có chút ai oán nói tiếp: “Sao Nhan Nhan ngủ lâu như vậy?”

Hồng Đậu nhìn đáng vẻ Hạ Dạ Bạch, nổi giận, hét to một tiếng: “Chuyện này chúng ta phải hỏi Vương gia.”

Hồ hết với chủ tử còn ra thể thống gì, Trương Tư cố sức kéo kéo ống tay áo Hồng Đậu, nháy mắt với nàng, ý bảo nàng không nên nói chuyện.

“Vương gia chẳng phân biệt được ngày đêm chiếu cố Vương phi, mấy ngày nay cơm nước còn không ăn, nô tỳ chuẩn bị bánh điểm tâm, cũng không dùng được mấy miếng, xem ra Vương gia thật sự lo lắng Vương phi.”

Tịch Nhan nhìn Trương Tư, rồi lại quay sang nhìn Hồng Đậu Hồng Đậu Tịch Nhan nhìn nàng, ra sức gật đầu: “Đúng vậy, nô tỳ cũng không nghĩ tới Vương gia sẽ làm như vậy, ánh mắt tiểu thư quả thực không sai, chuyện này nếu xảy ra với Ngũ vương gia, chắc chắn hẳn sẽ bỏ mặc tiểu thư một bên, người như vậy phải rơi vào kết cục như thế, là đáng đời hẳn, trong khoảng thời gian Vương phi hôn mê, Lan Phi nhiều lần sai thái giám đến thỉnh Vương phi tiến cung, nô tỳ và Trương Tư tỳ tỳ đã nói nhiều lần rằng thân thể Vương phi không khỏe, bọn họ cứ không tin, sau này nhờ có Vương gia ra tay, đập bọn họ

bầm tím mặt mày, quả thật nhìn mà sợ hãi mất.”

Hồng Đậu làm như nghĩ tới tình cảnh lúc đó, cười ha ha không ngừng.

“Vậy ư?”

Tịch Nhan bán tính bán nghi hỏi lại, nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, trong đáy mắt có chút tiểu ý lẫn tìm tòi, còn mang theo nhiều suy tính, Hạ Dạ Bạch vẫn cười ngây ngô, đưa tay gỡ rối tóc, có vẻ xấu hổ, mơ hồ nghĩ ánh mắt của Tịch Nhan quá mức kỳ quái, tim đập cực mạnh, nhưng bên ngoài vẫn không có biểu hiện gì.

Đôi mắt Tịch Nhan nhìn chăm chú ra khỏi người Hạ Dạ Bạch, nắm chặt áo choàng trên người, đột nhiên cười ra tiếng: “Tiểu Bạch bình thường ngây ngô lại có thể chăm sóc cẩn thận như thế, chỉ sợ những hoàng tử khác, không mấy ai làm được như vậy.”

Lòng Hạ Dạ Bạch đột nhiên giật thót, cứ như có nước lũ tràn qua, lời này cứ như nói đùa, nhưng ngầm nghĩ lại thì còn mang theo ý vị sâu xa,

Hạ Dạ Bạch khẽ hừ một tiếng, vui vẻ vỗ bộ ngực, đôi mắt trong suốt vô tội như phát sáng, nụ cười kia còn chói mắt hơn cả nắng mai. Nghề đầu, đương nhiên tự đắc: “Đó là đương nhiên, Tiểu Bạch tốt nhất.”

Bộ dáng khờ khạo kia, chẳng khác nào đứa trẻ vừa được khen.

“Ơt ơt...”

Hon nựa bụng hần lại không chịu thua kém, ngay lúc này lại kêu lên, Trương Tư Hồng Đậu nghe thấy thanh âm, che miệng, cười ra tiếng.

“Đói bụng rồi.”

Hạ Dạ Bạch sờ sờ cái bao tử xẹp lép của mình cũng không khách khí vỗ vỗ vài cái, vô cùng phối hợp.

Đôi mắt Tịch Nhan lại nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, rất lâu không nói gì, đến khi nghe thấy tiếng kêu ơt ơt phát ra từ bụng Hạ Dạ Bạch mới cảm lấy tay hần bắt đầu giáo huấn: “Ai cho phép ngươi nhìn đói lâu như vậy?”

Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, lại chưng bộ mặt đương nhiên ra: “Nhan Nhan không ăn cơm, Tiểu Bạch ăn không vô.”

Tịch Nhan ừ ừ, ngẩn đầu nhìn chăm Hạ Dạ Bạch, vươn tay sờ sờ, không khỏi nhíu mày: “Bao lâu rồi chưa rửa mặt, sao râu lại dài thế này.”

Nhón chân lên, tiện tay vén mớ tóc mai trên trán Hạ Dạ Bạch, lời nói pha chút chán ghét lẫn ghen ghét, tóc tai rồi bởi như ổ quạ, đã lâu rồi chưa tắm rửa sao?”

“Nhan Nhan!”

Hạ Dạ Bạch quệt mồ hôi, có chút tức giận hét lên, bất mãn khi thấy lời chán ghét của Tịch Nhan.

“Đúng là vậy mà, Dơ muốn chết, nếu ta không tỉnh lại, chẳng nhẽ ngươi muốn dơ dáy giống như tên khất cái ngoài đường kia sao? toàn thân bốc mùi hôi hám.”

Tịch Nhan buông tay ra, kéo kéo áo, ngửi ngửi người của mình, một lúc lâu sau chân mày mới dần ra, ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn Hạ Dạ Bạch: “Nghĩ không ra Tiểu Bạch lại biết cách chăm sóc người khác như vậy.”

“Hồng Đậu, sau người chuẩn bị nước nóng, nửa tháng chưa tắm rửa gì, vừa rồi lại vận động người đầy mồ hôi, thật là khó chịu, chuẩn bị nhiều một chút, vương gia cũng tắm rửa, Trương Tư, người dẫn Vương gia đi ăn chút gì đi, chỉ cần rửa sạch tay là được, Tiểu Bạch, mau đi theo Trương Tư đi.”

“Không đi, ta muốn ở cùng Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch nắm chặt tay Tịch Nhan không buông

“Người người hiện giờ hồi muốn chết, đi dùng chút điểm tâm đi, chờ ta tắm rửa thay y phục, sẽ gọi đầu cho ngươi.”

Hạ Dạ Bạch chuẩn bị làm nũng, liền bị Tịch Nhan trừng một phát: “Làm nũng cũng vô dụng chuyện ở Ý Thủy Lâu ta còn chưa tính sổ với ngươi, chẳng phải bảo ngươi ở trong vương phủ chờ sao? đang yên đang lành sao lại bị Hạ Tuấn Tri bắt đi, ta đã nói với người rồi mà, đám huynh đệ của ngươi chẳng có tên nào tốt, bảo ngươi tránh xa họ ra một chút, sao ngươi lại không nghe lời ta, lần sau còn như vậy, đừng mong ta để ý đến ngươi.”

Hạ Dạ Bạch nghe Tịch Nhan mắng vậy mới buông tay nàng ra, không phải là vì bản thân bị cái tên cầm thú Hạ Tuấn Tri bắt, chỉ là nếu hần không bị Hạ Tuấn Tri bắt thì ngày đó Nhan Nhan cũng không cần phải giết người, cũng không lâm vào hôn mê.”

Hon nữa vì sao vừa rồi nàng khẳng định quốc sư tới phủ? Rốt cuộc Bạch Phượng biết cái gì mà hần không biết? Ngày ấy hần cần máu ở tim mình để thử lòng hay là còn có ý gì khác? còn nữa, nhưng lời hần nói rốt cuộc là có là ý gì.

Trước đó vài ngày, Tịch Nhan vẫn chưa tỉnh lại, hần không có tâm tư nghĩ đến những điều này, hiện tại nàng đã tỉnh lại, vừa nghĩ tới, đã có nhiều điểm

nghe không thông, càng nghe càng thấy phiền, chuyện này hẳn nhất định phải hiểu rõ.

“Lại bị công tử chiếm tiện nghi một lần nữa.”

Mạc Thanh có chút cảm thán, đôi mắt liên tục xoay chuyển, bộ dáng rất hài lòng.

Tiêu Kiếm ngờ ngác nhìn bóng lưng Tịch Nhan, cầm tựa trên mu bàn tay, vẫn chưa nghe rõ lời Mạc Thanh, đột nhiên hỏi: “Các người nói xem phu nhân có phát hiện gì không?”

“Phát hiện cái gì?”

Mạc Thanh ngờ ngác hỏi.

“Đương nhiên chuyện công tử không bình thường.”

Mạc Thanh lắc đầu: “Làm sao có thể? Công tử mới vừa rồi diễn rất giống nha, ngây ngốc, đúng bộ dáng của một kẻ ngốc nghếch.”

Tiêu Kiếm vỗ vỗ đầu Mạc Thanh: “Ta cũng biết rõ kỹ thuật diễn của Vương gia rất nhập thần, người bình thường sao có thể giả được đến cỡ vậy, đó cũng không phải là kẻ ngu si, tất nhiên cần chút mảnh khèo, nếu như công tử thật sự là kẻ ngốc, mới vừa rồi làm sao có thể hôn phu nhân đến mức hít thở không thông như vậy được, công tử đối với phu nhân thật tốt quá.”

“Đó là bởi vì phu nhân đối với công tử cũng tốt, chỉ là người không thấy được mà thôi.”

Mạc Thanh bắt dĩ bầu môi, chẳng cho rằng như vậy có gì là không tốt, mặc ly liếc mắt nhìn Tiêu Kiếm, đôi mắt lạnh băng như phát hiện ra điều gì.

“Lẽ nào, người không thấy công tử đối với phu nhân quá đề tâm, luôn cảm thấy phu nhân cảm nhận được điều gì?”

Tiêu Kiếm thờ dãi, buông tay của mặc ly Mạc Thanh ra, từ trên tường nhảy xuống, vui vẻ phát phát tay: “Tùy thời bảo hộ sự an toàn của phu nhân.”

Mạc Thanh vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, từ trên tường nhảy xuống theo: “Tiêu Kiếm ca ca, phu nhân đang tắm, không thể đi.”

Mặc ly ghé người vào tường như cũ, ngờ ngác nhìn chằm chằm bóng lưng Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch, giống như đang trầm tư điều gì.

Tịch Nhan nửa tháng chưa tắm rửa chải đầu, tất nhiên là tốn không ít thời gian, đợi sau khi tắm rửa xong, mặt trời đã lên đỉnh đầu rồi, hơi sương buổi sáng cũng tan đi hết, thay bộ xiêm y sạch sẽ, cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, đau nhức trên người cũng giảm hơn phân nửa.

Về đến phòng, thấy bánh điểm tâm trên bàn đã được ăn hết, Tịch Nhan mới bước vào, Trương Tư lại mang hộp đựng thức ăn đi đến, thấy Tịch Nhan ngồi ở bên cạnh bàn, khuôn mặt cười tươi.

“Vương phi ngủ mê man hơn nửa tháng, ăn mấy cái bánh này sẽ không tốt cho bao tử, nô tỳ đã sai nhà bếp nấu chút cháo rồi, còn bỏ thêm chút thịt nạc, lại đích thân làm cho vương phi vài món ăn nhẹ, lát nữa dọn lên cho Vương phi nếm thử.”

Tịch Nhan gật đầu, Trương Tư đặt hộp thức ăn lên trên bàn, đem thức ăn trong hộp bày lên bàn rồi đi ra. ngoài nhưng món ăn nhẹ, còn có mấy loại bánh điểm tâm mà Hạ Dạ Bạch thích ăn.

“Vương gia, nô tỳ thấy người thích ăn nên đã chuẩn bị xong.”

Hạ Dạ Bạch cười ha ha, đem vụn bánh dính trên tay chà vào người liền chạy lại lấy, nhưng bị Tịch Nhan ngăn cản: “Không được ăn nhiều bánh ngọt, không tốt cho dạ dày, Trương Tư, bảo họ mang cháo lên đây đi.”

Hơn nửa tháng qua Tịch Nhan chưa ăn cái gì, chỉ uống cháo trắng đã thấy no rồi, Hạ Dạ Bạch thấy nàng ăn quá ít, bắt Trương Tư lấy thêm nửa chén cháo đến, Tịch Nhan không lay chuyển được hẳn, lại cố ăn thêm, Hạ Dạ Bạch có lẽ là đói bụng lắm, hai đại hai mâm điểm tâm, còn uống thêm 2 chén cháo lớn, mới cảm thấy thỏa mãn buông chén xuống.

Hai người mới vừa ăn no, Trương Tư vẫn chưa thu dọn bát đĩa, Hồng Đậu lại cho người mang một thùng nước nóng vào.

Tịch Nhan đứng lên, đi tới cửa, chỉ vào hạ nhân mang nước, lại chỉ vào thùng nước trong đó: “Đổ nước vào bên trong, còn lại mang ra ngoài.”

“Đổ nước vào xong thì ra ngoài ngay lập tức, không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép tiến vào, Trương Tư, người nhanh tay một chút, dọn sạch đồ trên bàn đi, Hồng Đậu, tìm vài người canh cửa, đừng cho ai vào đây.”

Hồng Đậu gật đầu đáp ứng, nhưng đám hạ nhân kia vẫn chưa rời đi đã đi tới Tịch Nhan, nhìn nàng chằm chằm, há mồm vài lần, như là có lời gì muốn nói với nàng.

Đội đám hạ nhân rời đi, Tịch Nhan mới tìm chỗ ngồi xuống, Hạ Dạ Bạch đứng ở sau lưng nàng: “Có phải chuyện về mảnh đất kia?”

Hồng Đậu gật đầu.

“Lần trước ở Ý Thủy Lâu người nói đã tìm ra manh mối, mảnh đất kia là của ai?”

Hồng Đậu cắn chặt môi, không biết phải nói thế nào, suy nghĩ một hồi mới lên tiếng: ”Mảnh đất kia thuộc thủ phủ Liễu gia, Liễu lão đại lão gia định dùng sau trăm tuổi, nó vốn là mảnh đất có phong thủy tốt, nhưng trong khoảng thời gian vương phi hôn mê, xảy ra chuyện ma quỷ hiện về, việc làm ăn của Liễu gia cũng bởi vậy xuống dốc không phanh, Liễu lão đại lão gia đành rao bán.”

Hồng Đậu nói xong, cẩn thận nhìn Tịch Nhan: “Vương phi, mảnh đất kia xảy ra chuyện ma quái, không chừng sẽ mang đến vận xui, hay là chúng ta bỏ đi.”

Vương phủ bọn họ đã rất xui xẻo rồi, nếu thêm nữa, nàng thật sự không dám nghĩ tiếp.

Tịch Nhan mắt khẽ chớp, suy tư trong chốc lát rồi nói: “Ta đã biết, nhưng mảnh đất kia, ta vẫn muốn.”

Đôi mắt chợt lóe sáng trong chốc lát rồi biến mất, nhìn một vòng xung quanh, mang theo thần thái tự tin muốn chinh phục thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hoài Nghi

Đám hạ nhân bị Tịch Nhan đuổi đi, toàn bộ Thủy Trúc Cư hiện giờ chỉ còn mỗi Tịch Nhan và Tiểu Bạch.

Sắp tới buổi trưa, ánh mặt trời chiếu xuống, ảm áp phủ lên hai người, Tịch Nhan ngồi xuống ghế, chẳng biết cảm những thứ gì trên tay, dưới mái hiên, tìm một chỗ thuận ánh mặt trời ngồi xuống, xoay người, vẫy vẫy tay với Hạ Dạ Bạch: “đem cái ghế nhỏ đến đây.”

Hạ Dạ Bạch nghe xong, cười ngây ngô nửa ngày, cũng xách cái ghế nhỏ đến trước mặt Tịch Nhan, ngồi xuống.

“Sau khi Nhan Nhan ngủ dậy, còn đẹp hơn cả trước đây.”

“Khéo nịnh”

Tịch Nhan hờn dỗi, gờ tay gỡ ngọc mào trên tóc hấn xuống, vừa gỡ ra mái tóc đen bung ra, đổ xuống rồi bôi trên vai, tỏa ra mùi hương.

“Nửa tháng qua, ta nằm liệt ở trên giường, người bốc mùi còn lý giải được, còn người vẫn tinh táo chạy nhảy được, lại bản đến mức sắp không thành hình người rồi, nếu có ai đến phủ, thì thật mất mặt.”

Tịch Nhan hừ một tiếng, nhấc lược lên, gỡ từng cọng tóc, rồi dùng một sợi dây buộc lên, đem những đồ vật dùng để chải đầu rửa mặt gì đó đặt ở trên băng ghế bên cạnh, ngồi chồm hồm xuống, vốc chút nước trong bồn ra rửa tay, rồi dùng tay khuấy nước, lại đổ vào thêm một chút nước lạnh, đem cái ghế thấp ra, kéo cái ghế cao hơn cái ghế Hạ Dạ Bạch lại, ngồi xuống.

“Ngồi gần lại một chút.”

Tịch Nhan chỉ vị trí gần mình, ý bảo Hạ Dạ Bạch đem cái ghế nhỏ lại ngồi xuống đó, Hạ Dạ Bạch ngoan ngoãn nghe lời, mang cái ghế nhỏ lại đó ngồi.

“Râu dài lắm rồi, nhìn không ra mặt mũi nữa.”

Tịch Nhan ngửa đầu, nhìn chăm chăm cằm Hạ Dạ Bạch, tay nàng xoa xoa, nhẹ nhàng chạm vào dưới cằm, rất là thoải mái, trong lúc nói chuyện hơi thờ phả ra, chạm vào mặt, mang đến từng đợt cảm giác tê dại, khiến đáy lòng cũng nổi sóng, run khẽ.

Mấy ngày nay, hần lòng nóng như lửa đốt, ngày đêm chiều cô bên nàng, nào có thời gian chú ý đến bề ngoài của mình, ai biết được nàng vừa tỉnh lại nhìn thấy đã ghét bỏ, Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, nhưng vẫn không nỡ hất tay nàng ra.

“Cạo râu cho người.”

Tịch Nhan nói xong, không đợi Hạ Dạ Bạch kịp phản ứng, đã gỡ mặt nạ trên mặt hấn xuống, dưới ánh mặt trời, Hạ Dạ Bạch tự thấy khó chịu, muốn cướp lại, Tịch Nhan không đồng ý, giấu mặt nạ ra sau lưng: “Đã nói sau này khi chỉ có 2 chúng ta thì không mang mặt nạ sao? Tương Tư Hồng Đậu không có ở đây, lại có người canh chừng ngoài cửa, không có ai nhìn thấy mặt người mà biến thành cảm xúc cả.”

Hạ Dạ Bạch mím môi, do dự nửa ngày, rút tay về, gập đầu, Tịch Nhan đặt mặt nạ lên một băng ghế bên cạnh, xoay người, lòng cũng căng thẳng, dưới ánh mặt trời, làn da ngày ngày bị che dưới lớp mặt nạ, trắng toát rất không khỏe mạnh, trong suốt như là bông tuyết mùa đông, chỉ sợ nắng chiếu vào sẽ tan biến mất, khiến nàng không nhận được thêm phần thương tiếc, đôi mắt ngày thơ vô tội giờ đầy tơ máu đỏ, mặc dù lúc này đang mờ to, tinh thần phần

chán, hăng hái bùng bùng, cũng khó mà che giấu sự mệt mỏi rã rời của hân, 2 vành mắt thâm đen như gấu trúc, chẳng khác gì vừa bị ai đó đánh vào, lõm sâu, đôi môi đẹp gợi cảm hiện giờ cũng không khá hơn chút nào, cả người xanh xao, gầy hóp lại, dù vậy, gương mặt này vẫn không thể nói là xấu, mà trái lại còn mang vẻ mỹ cảm chán chường không nói ra được.

Nhớ lại lần đầu tiên trông thấy gương mặt tuấn mỹ khi không phải không có nguyên do, chắc chắn là tự bản thân hân nhân lúc trời khuya mọi người đã đi ngủ để tự mình rửa ráy, lúc này mới nửa tháng nếu lâu hơn nữa, thì quả thật giống tên khất cái.

Tịch Nhan ngồi chồm hổm, lấy cái khăn ở bên cạnh gấp ngay ngắn, nhúng nước rồi vắt khô, lau mặt cho Tiểu Bạch, chiếc khăn màu lam đậm đảo mắt đã thành màu nâu, bỏ vào trong nước, nước ấm trong suốt như vừa pha màu, nháy mắt thành màu nâu,

Hạ Dạ Bạch quay lại, nhìn nước trở nên đục ngầu, không khỏi kêu thành tiếng, môi càng mím chặt, che tay kín mít, mặt giờ đã đỏ như trái gấc rồi, hân kinh ngạc không thôi, liếc mắt nhìn Tịch Nhan: ” sao lại dơ như thế?”

Tịch Nhan gạt đầu, chỉ chỉ vào chiếc khăn mặt màu lam: ”nhìn xem, mới lau sơ đã đen thế này rồi.”

Hạ Dạ Bạch rời khỏi cái ghế, ngồi chồm hổm dưới đất, dòm khăn mặt màu xanh cả nửa ngày, ngẩng đầu, làm bộ đáng thương nhìn Tịch Nhan, nghiêm túc nói: ”Không thể để cho Trương Tư và Đậu Đậu nhìn thấy.”

”Nếu người ngoan ngoãn, không gây sự, thì ta không nói bọn họ biết chuyện này, còn xảy ra chuyện như ngày ấy ở Ý Thủy Lâu nữa, ta lập tức đem cái khăn này phơi ngoài kia, cho tất cả hạ nhân trong phủ đều thấy.”

Hạ Dạ Bạch nghe Tịch Nhan nói như vậy, cúi đầu, mím môi, mặt ừ mây chau đứng lên.

”Đang yên đang lành sao lại không vui, ngồi xuống đi, để ta gọi đầu cho.”

Lời nói vừa dứt, vẻ đáng thương của Hạ Dạ Bạch lại bộc phát, đôi mắt đầy đường tơ máu ngập trong nước, suýt nữa thì khóc nức lên, ngoan ngoãn ngồi vào chiếc ghế nhỏ, vẫn không nói câu nào, cúi đầu, rầu rĩ không vui.

Tịch Nhan thả khăn mặt trên tay xuống, chân mày cau lại, nhìn chằm chằm Hạ Dạ Bạch: ”Nếu người còn như vậy, thì ta đi ngay, không để ý tới người.”

Mặt của hân suy sụp thảm thương, môi càng mím càng chặt, bộ dáng cực kỳ ủy khuất, nhưng đôi mắt kia đầy chân thành lẫn áy náy nói: ”Nhan Nhan, xin lỗi.”

Hân tưởng rằng nàng sẽ tức giận, truy hỏi một chút chuyện tình ngày đó, hoặc giận dữ trách cứ hân, nhưng nàng không làm gì cả, cứ như lời nàng nói vậy, từ đại hôn đến nay, nàng đối với mình toàn tâm toàn ý, nhưng bản thân lại 3 lần 7 lượt thử nàng, nếu lần này không phải là bởi vì hân, nàng cũng sẽ không chịu nhục nhã đến vậy.

Mặc dù Hân không thích Bạch Phượng, nhưng hân nói không sai, nàng chỉ là một nữ nhân, hân không nên để tay nàng dính phải máu tươi, bạch cốt. Ngay cả hân cũng không thích chuyện giết người, làm sao có thể để nàng làm vậy, nếu không phải hân, Nhan Nhan cũng không đến mức chịu hôn mê lâu như vậy, đây hết thảy đều là lỗi lầm của hân, hân có thể tự mình ra tay, không để cho nàng chịu bất kỳ thương tổn, thậm chí, không cho chuyện này phát sinh, thế nhưng, hân không làm như vậy.

Tiêu Kiếm cũng nói không sai, hân vốn là một ích kỷ không bao giờ làm việc hại người nếu không mang lợi ích gì cho mình, nếu không phải lo lắng sau này sự việc bị bại lộ, nàng hận bản thân thì nên sớm giữ lấy, ngày ấy, ôm nàng trong ngực, hân sao nguyện ý chịu đựng được,

Tịch Nhan nhíu mày, đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn chằm chằm Hạ Dạ Bạch, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, vẫn rạng rỡ dưới ánh mặt trời: ”Là bởi vì không bảo vệ được ta hay là đã làm chuyện gì có lỗi?”

Ánh mắt kia, mang theo ý tìm tòi nghiên cứu, Hạ Dạ Bạch nhìn chằm chằm Tịch Nhan, nở nụ cười ha hả, nữ nhân này, lẽ nào đã phát hiện ra điều gì? sao lại cảnh giác hơn cả ngày thường, hân luôn cảm thấy nàng đang cố thăm dò điều gì.

”Ta gọi đầu cho người nhé.”

Tịch Nhan thấy Hạ Dạ Bạch như vậy, cũng không hỏi tới, đem ghế nhỏ đặt lên bập đùi của nàng, vỗ vỗ, ý bảo ngồi xuống Hạ Dạ Bạch.

Hạ Dạ Bạch theo lời ngồi xong, Tịch Nhan kéo người của hân, ý bảo hân tựa ở trên bập đùi của mình, tương vết hết tóc của hân ra sau đầu, dùng gáo múc nước, sôi dọc theo trán xuống tóc, vừa gội đầu vừa xoa bóp.

Thân thể mềm mại, mang theo mùi thơm hoa sen nhàn nhạt, làm cho thân kinh đang buộc chặt cũng phải dần ra, Hạ Dạ Bạch nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên không nói ra được cảm giác thỏa mãn.

”Thoải mái không?”

Tịch Nhan múc thêm một gáo nước nữa dội xuống, hai tay không ngừng vuốt ve huyết Thái Dương của Tiểu Bạch, độ mạnh yếu vừa phải, không lớn không nhỏ, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu lên người, thân thể mềm mại, mang theo hương khí hân quen thuộc nhất.

”Thoải mái không?”

Thanh âm kia nhẹ nhàng, nhu nhu, như là bài hát ru, còn mang theo ma lực ru ngủ cả cõi lòng.

“Thoải mái, thật thoải mái.”

Khỏe miệng Hạ Dạ Bạch nhìn không được hé ra, cảm giác dễ chịu lan tràn khắp người.

Tịch Nhan nhìn ngực Tiểu Bạch, lại xoay người liếc mắt nhìn mặt nạ ngân bạch, ánh mắt có chút phức tạp, nụ cười trên miệng mang theo chút sầu khổ, ngón tay đặt hai bên huyệt Thái Dương từ từ di chuyển về phía trước, dần dần tới gần huyệt thiên linh cái của Hạ Dạ Bạch.

Cảm giác thoải mái vừa rồi bỗng chốc bay mất, cơ thể Hạ Dạ Bạch không nhìn được co rút lại, từng tế bào trở nên căng thẳng, tất cả theo bản năng co vào trong vòng cánh gối.

Hạ Dạ Bạch nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành quyền, vẫn cố gắng khống chế đôi mi không run động.

Thả lỏng, thả lỏng, Mạc Tịch Nhan, nàng là Nhan Nhan, nàng sẽ không làm thương tổn đến hắn, rắn dạy gia nô, thanh lý môn hộ, giết khi dọa người trên đường cái, động thủ tại tướng phủ, tỷ thí ở Tuệ Xuân Phường, những hình ảnh kia không ngừng hiện lên trong đầu hắn, khiến hắn thất kinh, nữ nhân này chắc đã phát hiện ra cái gì nên muốn thử mình, nàng thế nào phát hiện ra?

Hạ Dạ Bạch áo nửa rùa thâm trong lòng, chết tiệt, chắc do sáng sớm nay hắn quá kích động, nhất thời mất chừng mực, nữ nhân này, quả thực quá khó lấy lòng, hắn mang áo choàng cho nàng, chẳng qua lo nàng bị cảm lạnh, nhưng nữ nhân này khen ngược, chẳng những người tốt còn hoài nghi chính mình, thực sự không phân biệt tốt xấu, không biết người có lòng tốt, nếu nàng hoài nghi mình, lại nghĩ tới những chuyện kia trước kia.

Hạ Dạ Bạch ngơ vì nàng mà rút máu từ trong tim mình, thì tính mệnh này có sao không buông ra được, nếu nàng muốn mạng của người, người cho mạng thì như thế nào?

Nghĩ tới đây, từ đáy lòng Hạ Dạ Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ một chớp mắt tiếp theo, lòng lại bắt đầu khản trương hơn, nàng đã nảy sinh nghi ngờ đối với mình, nếu như hắn lại làm ra chuyện gì, với trí thông minh của nàng, chắc chắn khó có thể giấu được nữa.

Hai bàn tay đang nắm chặt giờ nhẹ nhàng buông ra, các xơ thịt cũng theo đó buông lỏng, Hạ Dạ Bạch ừ một tiếng, đưa tay tát vào miệng cái bẹ, nụ cười dưới ánh mặt trời càng thêm rạng rỡ.

Ngón tay thon dài, như có như không xẹt qua huyệt thiên linh của Hạ Dạ Bạch, từ từ trượt đi, Tịch Nhan mở to hai mắt, trong ánh mắt mang theo sự khản trương không nói ra được, mày nhăn lại, nhìn chăm chăm mặt của Hạ Dạ Bạch, không bỏ sót bất cứ biểu tình nào của hắn, đôi tay kia, các ngón tay chỉ khép lại, lòng bàn tay úp xuống dưới, nóng lòng muốn ấn thử xuống huyệt thiên linh của quay, còn mang theo chút sát khí, thế nhưng người nọ trong ngực vẫn thản nhiên ngủ trong ngực của nàng, ngay cả mí mắt cũng không buồn động.

Tâm tình đang treo cao cũng nhẹ thả lỏng, Tịch Nhan thở phào một cái, khỏe miệng cong lên một nụ cười nhẹ nhõm, một lần nữa xoa nhẹ huyệt Thái Dương của thở phào một cái, giúp hắn giải tỏa bớt một nhọc, nhưng nàng lại không nhìn thấy, ngay khi nàng thở phào kia, người lông mi trong ngực nàng cũng khẽ run vài cái.

“Tắm xong rồi, người mau ngồi xuống.”

Tịch Nhan vương tay lấy ra một cái khăn lông khác, bao bọc tóc Hạ Dạ Bạch lại.

“Không muốn không muốn, thật thoải mái, Nhan Nhan làm lại một lần nữa đi.”

Hạ Dạ Bạch làm nũng dụi dụi và bấp đuôi nàng, tựa như vẫn chưa thỏa mãn.

“Đây là lần đầu tiên ta gội đầu cho người khác, còn giúp người xoa bóp lâu như vậy, tay sắp rã ra rồi.”

Tịch Nhan nhìn không được oán giận, trực tiếp đưa tay vuốt tóc Hạ Dạ Bạch, kéo hắn lên.

Hạ Dạ Bạch giả vờ giả vịt, cau mày, hét to ư ư da một tiếng, hai tay ôm lấy đầu: “Sau này đều để Nhan Nhan giúp ta gội đầu.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại hừ lạnh bất mãn, nếu nàng không muốn thử mình, thì làm sao được đãi ngộ như vậy? lúc đầu rõ ràng là rất thoải mái, nhưng sau đó thì suýt nữa đổ mồ hôi lạnh, mà hắn lại phải đem sinh mệnh ra độ sức, tất nhiên phải tranh thủ kiếm thêm mấy lần được nàng xoa bóp cho rồi.

“Quay lưng lại.”

Tiểu Bạch khéo léo xoay người, đưa lưng về phía Tịch Nhan, qua một lúc lâu, vẫn không thấy Tịch Nhan có phản ứng, nghiêng người sang hỏi: “Định làm gì vậy?”

Miệng chu chu, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi,

Tịch Nhan mỉm cười, đôi mắt kia còn mang theo vẻ sung sướng: “Ngày đầu tiên Tiểu Bạch nói sẽ chăm sóc cho ta, sao hôm nay lại trở thành ta chăm sóc cho Tiểu Bạch thế này?”

Hạ Dạ Bạch vẽ mặt đau khổ, xoay người, đôi mắt sáng như sao trong khoảnh khắc mờ đi, nói nhỏ, có chút phiền muộn: “Nhưng cũng đâu nói nàng không thể chăm sóc cho ta mà, thỉnh thoảng nàng cũng có thể chăm sóc cho ta chứ.”

Tịch Nhan nghe xong, chỉ cảm thấy buồn cười, động tác mềm nhẹ giúp hắn lau khô mái tóc, tiếp theo đội ngọc mào lên cho hắn, cũng không oán trách gì.

“Được rồi, xoay người lại, sau này “Được rồi, xoay người lại, sau này không được hứa như vậy, có ai mà không sinh bệnh, ta chỉ bệnh một chút thôi, ngươi cũng phải chăm sóc bản thân mình, nên ăn thì ăn, cần ngủ thì ngủ, không được để bản thân thành bộ dạng này.”

Tịch Nhan tuy là oán giận trong lòng, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ, hắn có thể đối đãi mình như vậy, cũng không uổng phí bản thân toàn tâm toàn ý tốt với hắn, bất quá bộ dáng lờ lững thối nát này của hắn, nàng nhìn mà chịu không nổi.

ánh mặt trời chiếu lên lưỡi dao sáng loáng, Hạ Dạ Bạch nhìn thấy thế, lùi cái ghế nhỏ lùi về phía sau hai bước, nuốt nước miếng một cái, đôi mắt mở to hét cỡ, cực kỳ sợ sệt nhìn Tịch Nhan: “Ngươi làm gì thế?”

Tịch Nhan quơ quơ lưỡi dao trên tay, cười cười nói: “Cạo râu.”

Thấy Hạ Dạ Bạch không chịu bước tới, trái lại còn lùi càng lúc càng xa, nghiêm giọng nói: “nếu không lại, ta đi đến đó đấy.”

Đôi mắt trong suốt vô tội xoay vòng, một lúc lâu sau, do dự bước đến trước mặt Tịch Nhan đáng vẻ đó trông rất không tình nguyện, nhắm mắt lại, nghiêng đầu, lông mi run rẩy không ngừng, nói lời: “Tới thì tới: “

Bộ dáng kia, không giống như là cạo râu, mà như là lên đoạn đầu đài vậy.

Tịch Nhan cúi thấp người, tay trái nâng cằm hắn, tay phải cầm lưỡi dao: “Nếu không muốn bị thương, chớ lộn xộn.”

Tịch Nhan nghiêng đầu, chăm chú nhìn chằm chằm vào cằm hắn, mặc dù hơi dưới nắng lâu như vậy, đầu ngón tay của nàng vẫn vô cùng lạnh lẽo, khuôn mặt bị nắng hun đến nóng rực, như là cơn gió thổi giữa ngày hè oi ả, rất thoải mái, nhưng làn gió nhẹ lại không hề dịu dàng, động tác của nàng rất tỉ mỉ, hơi thở ảm áp phả vào mặt Hạ Dạ Bạch, nhồn nhột tê tê, như là từng rơi lông chim xẹt qua, ngay cả trái tim cũng không tự chủ mà run rẩy theo.

Hé mắt ra nhìn thấy Tịch Nhan ngồi chồm hổm bên cạnh, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc, một tay nâng cằm hắn, tròn như là đang nâng toàn bộ thế giới của mình lên vậy, , đôi mắt kia, không nói ra được ảm áp.

Hạ Dạ Bạch thoải mái nhắm hai mắt lại, để ánh nắng vẩy lên người, lại muốn buồn ngủ, chỉ hy vọng thời gian mãi mãi dừng lại ở giờ khắc này, hắn cũng không cần lo lắng chuyện nàng phát hiện ra chân tướng sự việc nữa.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch nhắm mắt lại, kêu nhỏ một tiếng, như là nỉ non, mơ mơ màng màng, gờ tay ôm Tịch Nhan vào ngực.

Tịch Nhan vừa cạo xong, đang tính rút lưỡi dao về, không nghĩ tới Hạ Dạ Bạch lại bất ngờ ôm mình như vậy, lưỡi dao xẹt qua, lập tức hàm dưới bị cắt đứt, máu tươi chảy ra.

Tịch Nhan cả kinh, vội ném lưỡi dao sang một bên, cầm lấy khăn lông sạch, nâng cằm Hạ Dạ Bạch lên lau vết thương: ” đã bảo không được nhúc nhích rồi mà, sao lại không chịu nghe lời?”

Khi bị lưỡi dao cắt đứt, Hạ Dạ Bạch cũng không nhúc nhích. dường như vết thương kia không phải ở trên người hắn vậy, chỉ đến khi nghe thấy lời Tịch Nhan oán giận, lúc này mới nhủ thầm, vẫn không nguyện mở ra, hai tay ôm hông của Tịch Nhan, dụi vào trong ngực của nàng, tìm tư thế thoải mái, lại không muốn cử động nữa: “Nhan Nhan, vừa thoải mái vừa mệt, không muốn cử động nữa.”

Tịch Nhan thấy hắn như vậy, vốn muốn dùng sức lay hắn tỉnh lại, nhưng tay vương ra vẫn không nỡ buông xuống, đến cuối cùng, đành nhẹ nhàng xoa xoa, ngẩn đầu nhìn bầu trời xanh trong trên cao, phẳng phất có thể chiếu sáng tận sâu trong cõi lòng.

“Phụ nhân thực sự quá tốt, vì sao ta không thể gặp được một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa tài cán như vậy, còn có thể ôn nhu bậc này nữa chứ?”

Cách đó không xa, ba người Tiêu Kiếm ghé vào mái hiên nhìn Hạ Dạ Bạch làm như đang ngủ say trên đùi Tịch Nhan, suýt nữa chảy nước bọt, một đôi mắt đào cong lên đầy ước ao đồ kị.

“Đúng nha, công tử thực sự hạnh phúc, hy vọng cứ như vậy, mãi mãi không thay đổi.”

Mạc Thanh ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, biểu thị tán thành: “Tương lai ta cũng phải tìm nữ tử như phụ nhân vậy.”

Mạc ly liếc mắt nhìn bên cạnh hai người, nói: “Ngu ngốc.”

Nếu bọn họ là công tử, nếu không phải toàn tâm toàn ý tín nhiệm phụ nhân, hình ảnh ôn hòa ảm áp hiện tại không biết sẽ biến thành dạng gì nữa, cũng không biết mới vừa rồi công tử đã trải qua phiêu lưu cỡ nào, vừa hạ bao nhiêu quyết tâm.

Tịch Nhan vỗ vỗ vai Hạ Dạ Bạch, còn tưởng rằng hắn đang ngủ: “Đội người ngủ đủ thì nước cũng lạnh rồi, ta đang định bảo người đi tắm giúp người chà lưng, xem ra đành phải sai Trương Tư Hồng Đẩu vào hầu hạ người thôi.”

Lông mi khẽ run vài cái, chớp mắt 1 cái, người nọ trong ngực đột nhiên ngồi bật dậy, duỗi người, vỗ vỗ cái miệng đang há to của mình nói: “A, ngủ đủ rồi, Nhan Nhan, ta muốn tắm.”

Tịch Nhan không khỏi cười ra tiếng, vừa thu dọn tất cả mấy thứ đang để bên cạnh vừa nói: “Người vào trước đi, cởi quần áo ngâm nước, ta thu dọn xong sẽ vào chà lưng cho người.”

Hạ Dạ Bạch ngoan ngoãn gật đầu, vui sướng ngẩng lên vài tiếng không ra khúc điệu nào, vừa chạy vừa cởi quần áo, Tịch Nhan sắp thu dọn xong, lại nghe thấy trong phòng vang lên mấy tiếng “bồm bồm”, Vẫn chưa đi đến cửa phòng, đã nghe thấy tiếng nước từ trong phòng phát ra.

“Nhan Nhan, thật thoải mái, Nhan Nhan nhanh vào chà lưng cho Tiểu Bạch đi.”

Hạ Dạ Bạch vừa nói, vừa nhìn Tịch Nhan đang đứng bên ngoài bình phong.

“Không được làm bẩn nước lên người ta, ta vừa tắm rửa thay y phục, không muốn phải thay một lần nữa.”

Tịch Nhan cầm khăn mặt trên tay vén rèm lên đi vào, nhìn nước văng đầy đất, không khỏi nhíu mày.

“Nhan Nhan, chà lưng cho ta.”

Hạ Dạ Bạch thò đầu ra khỏi thùng nước, đôi mắt trong suốt lại vô cùng ngây ngô, nhìn chăm chăm Tịch Nhan, đôi môi mềm nhẹ sáng bóng rực rỡ, có lẽ được nước ve vuốt, làn da trắng như tuyết trên mặt trên người càng thêm mềm mại mịn màng, thật cuốn hút.

“xoay lưng lại.”

Hạ Dạ Bạch nghe thế, ngoan ngoãn thay đổi phương hướng.

Tịch Nhan tìm ghế nhỏ, ngồi xuống cạnh thùng nước, khăn mặt trên tay nhúng vào trong nước, người kia vẫn đưa lưng về phía nàng, đột nhiên xoay người, múc một vốc nước, hắt vào người nàng Tịch Nhan lấy tay ngăn lại, , đang chuẩn bị trách cứ, tay của Hạ Dạ Bạch nắm chặt thành quyền, dùng sức đánh vào trong nước, bọt nước văng khắp nơi, Tịch Nhan chốc lát đã ướt sũng.

“Hạ Dạ Bạch.”

khi nàng gọi cả họ lẫn tên hẳn ra chứng tỏ nàng đã nổi giận.

“Ta đeo mặt nạ vào cho người, sau đó sai Trương Tư Hồng Đậu vào hầu hạ.”

Tịch Nhan nói xong, vắt khăn mặt lên trên thành thùng, xoay người định rời khỏi, tay lại bị Hạ Dạ Bạch kéo, gương mặt đó, dính đầy bọt nước, nhất là đôi mắt, tội nghiệp nhìn Tịch Nhan, hốc mắt cũng ngập nước, nhìn không biết là nước mắt hay là hơi nóng bốc lên, cau mày, hơi khàn cầu gọi: “Nhan Nhan.”

Nàng cắn răng trừng mắt phản nộ nhìn đôi mắt vô tội của hắn, cuối cùng vẫn ngồi xuống ghế nhỏ, thầm mắng mình không có lập trường: “Xoay người sang chỗ khác.”

Tiểu Bạch nhất thời cười ra tiếng, xoay người: “Chỉ vốc chút nước thôi mà, Nhan Nhan thật keo kiệt.”

Tịch Nhan hừ một tiếng, không để ý tới hắn, túm cái khăn vừa vắt trên thành thùng, nhận lệnh chà lưng cho kẻ được xem là khách tinh của nàng, bắt đầu từ cổ, lưng, vai, cánh tay, không bỏ sót một tấc thịt nào, trên mặt cũng nổi lên chút ngượng ngùng, hai gò má ửng đỏ, cũng chỉ có thể oán giận dưới đáy lòng, nhìn thân thể nam nhân này so với việc đích thân làm là chuyện hoàn toàn khác nhau. Nàng từng xem trên phim ảnh, còn cách một thùng nước nữa chứ, sao lại không có chút cảm giác nào, nàng còn tưởng bản thân lãnh cảm, nhưng bây giờ tìm sao đập nhanh như vậy, mặt cũng nóng chịu không được.

Động tác Tịch Nhan có chút cứng nhắc, ngay cả chính nàng cũng phát hiện ra điểm mất tự nhiên của mình, lại không biết thân thể Hạ Dạ Bạch càng khép chặt hơn, bụng dưới mơ hồ đã căng cứng, có điều may mà thùng nước khá lớn, nước cũng rất nhiều, bằng không Hạ Dạ Bạch cũng không dám hưởng thụ loại hầu hạ này của Tịch Nhan.

Tịch Nhan bĩu môi, khó khăn mới lên tiếng: “Lần đầu tiên Ta hầu hạ người khác, người thật là may mắn đấy.”

Hạ Dạ Bạch ừ ừ vài tiếng, Tịch Nhan đỏ mặt, vẫn chưa phát hiện, thanh âm kia, còn mang theo sự kìm chế, hai tay đã nắm chặt thành quyền dưới nước, cả người căng thẳng cương cứng lên.

“Hạ Dạ Bạch.”

Tịch Nhan cảm giác được hắn đang cố kìm nén, nàng dù chưa từng trải qua, nhưng kiếp trước cũng từng thấy trên phim ảnh, nàng chà lưng cho hắn còn có cảm giác mông lung, hướng chỉ là Hạ Dạ Bạch chứ.

“Nhan — nhan — “

Hạ Dạ Bạch nhẹ nhàng nỉ non, trong giọng nói ẩn ẩn sự nhẩn nhẩn, nhưng tiếng nói không còn mang theo sự trầm thấp ngây ngô như thường ngày, xoay

người, đôi mắt xoay chuyển, nhìn Tịch Nhan, ánh mắt không còn trong suốt thanh thành như xưa, mà đôi mắt đó giờ thêm thâm trầm, Tịch Nhan nhăn mày, hoài nghi vừa mới mất kia lại bay về.

“Tiểu Bạch.”

tuy vẫn xưng hô như vậy, chẳng qua lại sinh ra vài phần cảnh giác cùng tìm tòi nghiên cứu, bỗng nhiên đánh tỉnh Hạ Dạ Bạch từ trong áp lực ra.

Nữ nhân này, rõ ràng không phải là nữ nhân sao? Có nữ nhân nào có thể thần nhiên chà lưng cho nam nhân như vậy, dù hấn là kẻ ngốc, nhưng cũng là đàn ông, lẽ nào ngay cả một chút cảm giác cũng không có, cảnh tượng này rõ ràng là quá ám muội mà. Nhưng nàng vẫn có thể bảo trì cảnh giác như vậy, cho dù là thứ xuất, nhưng sự tài hoa của nàng, nào ai dám khinh khi, nữ tử như vậy, có thể là thiên kim tiểu thư của tể tướng quanh năm suốt tháng không bước chân ra khỏi nhà sao? Hạ Dạ Bạch cũng không khỏi sinh ra nghi vấn.

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan nhăn mày ngồi cách đó không xa, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười xấu xa.

“Nhan — nhan — “

Hạ Dạ Bạch kêu một tiếng, đôi mắt trong suốt mê mê mông mông, nhuộm đầy màu sắc của dục vọng, hơn nữa từng tắc da tắc thịt trên người run rẩy, đầy dục vọng, Hạ Dạ Bạch khẽ kêu 1 tiếng, người ngâm trong nước bỗng chốc nóng bừng, ngực phập phồng không ngừng, môi đỏ mọng mím chặt: “Nhan Nhan, ta khó chịu, trên người như là có lửa ở đốt, còn có, ở đây cũng rất khó chịu.”

Tịch Nhan nhìn theo ngón tay Hạ Dạ Bạch chỉ xuống, vương cái cổ thon thon ra nhìn 1 cái, Tịch Nhan chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, huyết dịch của cả người đều vắng hết lên mặt, ngay cả cổ cũng đỏ ửng rồi, nhìn Hạ Dạ Bạch trong nước, cảm giác trên người mình như đang phát sốt đến 40 độ, sùng sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại: “Cái kia — “

“Cái kia — “

Nàng không chút nghĩ ngợi ném khăn mặt đang cầm trên tay lên trên người của Hạ Dạ Bạch: “Ta đi lấy mặt nạ cho ngươi.”

Không đợi Hạ Dạ Bạch mở miệng, đã đứng phắt dậy chạy bay ra ngoài, suýt nữa thì vấp ngã trên mặt đất, chạy 1 mạch ra khỏi Thúy Trúc Cư, lúc này mới dừng lại, lấy tay che ngực thở hổn hển.

Ai bảo nàng luôn hoài nghi chính mình, hấn cũng phải hoàn thành tốt vai diễn của mình mới được.

Hạ Dạ Bạch nhìn bóng lưng chạy thục mạng của Tịch Nhan, trong bụng chợt cảm thấy sáng khoái, vẫn cố nén chịu, cho đến khi nàng chạy đi thật xa, mới bùng phát cười to, hóa ra, nàng cũng biết xấu hổ.

Tịch Nhan vừa mới rời đi, trong phòng đột nhiên xuất hiện thêm 3 thân ảnh màu xanh.

“Công tử, ngài thật là xấu a.”

Tiêu Kiếm vân vê bàn tay, liếc mắt tình tứ nhìn Hạ Dạ Bạch, Mạc Thanh đứng bên cạnh sợ run cả người, cảm giác muốn buồn nôn.

Tiêu Kiếm thấy Hạ Dạ Bạch không có phản ứng, không do dự bước tới: ” ta cũng muốn xem, ta cũng muốn xem công tử...”

Vẫn chưa nói hết câu, Hạ Dạ Bạch thấy Tiêu Kiếm tới gần, dựa lưng vào sát thùng nước: “Nếu ngươi muốn giống Hạ Tuần Tri, cứ bước lại nhìn.”

Thanh âm kia không nhanh không chậm, lại khiến người nghe cũng không dám đùa cợt.

Tiêu Kiếm đứng ngây ở tại chỗ, nâng tay che khuất nửa mặt, âm thanh kia còn mềm mại yếu điệu hơn cả các cô nương lầu xanh: “Công tử, người ta thật lỏm quan tâm đến công tử, ngài sao có thể nhắm tâm như vậy, người ta thật thương tâm, đau lòng lắm đó.”

Tiêu Kiếm vừa nói vừa uốn éo người, thỉnh thoảng còn giậm chân, khả năng khống chế của Mạc Thanh đứng bên cạnh còn tương đối kém, hai tay khoanh lại ôm lấy vai, đi tới đi tới trước mặt Tiêu Kiếm, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hấn: “Tiêu Kiếm ca ca, cả người ta đã nổi đầy da gà da vịt rồi.”

“Mạc ly, Mạc Thanh.”

Hạ Dạ Bạch kêu một tiếng, hai huynh đệ này rất ăn ý, mạc ly rất nhanh điv ào phòng lấy xiêm y đi ra, ném cho lên không trung cho Hạ Dạ Bạch, Tiêu Kiếm ở bên cạnh nhìn thấy thế, nhất thời hăng hái bùng bùng, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch không chớp mắt, thân thể của công tử nha, đến tận bây giờ hấn chưa từng chiêm ngưỡng qua.

Hạ Dạ Bạch bay lên trên không trung, Mạc Thanh mạc ly đồng thời xoay người, Mạc Thanh đứng ở bên người Tiêu Kiếm, tay nhanh nhẹn che mắt của Tiêu Kiếm, không chừa ra một khe hở nào.

“Mạc Thanh, ngươi để ca ca xem một chút đi.”

ngữ điệu Tiêu Kiếm mềm mại đáng yêu, thân thể cũng gãy dựa không ngừng, nhất là đôi mắt kia, mở to hết cỡ, đáng tiếc Mạc Thanh dùng tới khí lực, không lần nào để cho hấn được tội nguyên.

một tay Hạ Dạ Bạch nắm lấy xiêm y, nhanh chóng quán lấy thân thể, mặc ly xoay người, trên tay chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm một đôi giày, ném xuống đất, hai chân Hạ Dạ Bạch chuyển hướng, phân công nhau xỏ vào ống giày, bình yên hạ xuống đất, đi vào bên trong phòng. Lúc này mới Mạc Thanh mới buông mắt của Tiêu Kiếm ra.

“Công tử, không nghĩ tới ngài lại vì phu nhân mà thủ thân như ngọc đến tận bây giờ, vì sao Mạc Thanh mặc ly có thể thấy, ta lại không thể.” Tiêu Kiếm giả vờ thương tâm, xoa xoa đôi mắt hoàn toàn không có lấy một giọt nước mắt nào, làm bộ nghẹn ngào hai tiếng.

“Tiêu Kiếm, ngươi có thể dứt.”

Hạ Dạ Bạch ngồi ở trên giường hẹp, nhàn nhã thưởng thức chén trà phi thúy trên tay như thường, uống một ngụm trà nhàn nhạt mở miệng, nhưng không có bất luận điều gì có thể thương lượng.

Nhưng người nào đó vẫn không cam lòng, uốn éo người, làm nũng nói: “Công tử, ta không cam tâm.”

Lời vẫn chưa nói hết đã bị Hạ Dạ Bạch trừng mắt một cái, băng lãnh chất chứa sát khí, khuôn mặt không được che lấp bởi mặt nạ ngân bạch, khiến lòng hấn run lên nổi khiếp sợ, không dám nhìn thẳng, hấn ngồi ở chỗ kia, nửa ngực lộ ra, bởi vì vừa được thanh tẩy, da thịt bóng loáng mềm mại, dưới ánh sáng thêm phần quyến rũ, mà phần quyến rũ này còn mang theo chút băng lãnh, càng thêm câu hồn đoạt phách.

“Công tử bộ dáng này, ngay cả hoa khôi Hồng Ngọc của Ý Thúy Lâu cũng phải chịu...”

Mạc Thanh nghe xong hừ lạnh một tiếng: “Hồng Ngọc cho dù được ca tụng thế nào cũng chỉ là một hoa khôi thanh lâu, làm sao có thể đánh đồng với công tử nhà chúng ta, bây giờ công tử nhà chúng ta vì phu nhân mà thân thể cũng không để cho người khác nhìn thấy, há có thể so sánh với nữ tử hồng trần hồng trần có quan hệ với đám khất cái hay nam nhân thô tục kia chứ?”

Hạ Dạ Bạch dường như không để lời của Tiêu Kiếm ở trong lòng, đem cái ly đưa cho mặc ly: “Ngươi đi ra cũng lâu rồi, nên trở về đi, cuối tháng hoa sen đua nở, trong hoàng thành có không ít nhàn nhân sĩ tự cho là phong lưu chắc sẽ đến ngắm hoa, đó là một ngày tốt, ngươi nhớ kỹ mời tất cả người có danh vọng trong Triều Dương Thành này mời đến.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, cời giày, ngồi lên giường.

“Mặc ly, đưa hấn về đi.”

Nói xong, nằm ở trên giường, Tiêu Kiếm không phục, còn muốn lưu lại đây, nhưng Hạ Dạ Bạch xoay người, đưa lưng về phía bọn họ, hơn nữa, mặc ly chạy tới trước mặt hấn, bộ dạng ngăn cản.

“Công tử, chờ hội thưởng hoa kết thúc, ta muốn đổi việc với khối băng này.”

Tịch Nhan chạy ra khỏi Thúy Trúc Cư, vẫn chưa kịp được nhịp thở, lại thấy Trương Tư khoan khoái đi tới.

Trương Tư thấy Tịch Nhan, bước nhanh hơn về phía nàng, mặt lộ vẻ lo âu: “Vương phi làm sao vậy?”

Tịch Nhan xắn tay áo, nghĩ đến khuôn mặt đỏ ửng của mình bèn nói: “Uống nước quá gấp, nên bị sặc, Vương gia mấy ngày nay không được nghỉ ngơi, vừa mới ngủ, ta sợ quấy rầy hấn, nên chạy ra đây.”

Tịch Nhan luôn một lòng một dạ với hấn, lý do này tuy có gượng ép, nhưng cũng nói được, Trương Tư lại không nghĩ như vậy.

“Mặt trời này nhô lên cao, tuy ấm áp hơn, nhưng thân thể Vương phi không khỏe cũng nên chú ý, xiêm y ướt như vậy, để nô tỳ giúp người thay bộ đồ khác.”

Tịch Nhan gật đầu: “Ta có việc đang tính đi tìm người, đi theo ta.”

Trương Tư giúp Tịch Nhan thay đổi xiêm y, ngồi xuống bên cạnh bàn, phía ngoài mặt trời tỏa ánh nắng ấm áp, bên trong cũng rất sáng sủa.

“Vương phi, muốn sai nô tỳ làm việc gì.”

Trương Tư rót chén trà, đưa tới trước mặt Tịch Nhan, Tịch Nhan chỉ chỉ vị trí bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống rồi nói, Trương Tư cúi thấp đầu, do dự một chút, vẫn ngồi xuống chỗ Tịch Nhan chỉ.

” Vương phủ Chúng ta có thể trích ra bao nhiêu bạc?”

“Lần trước Vương phi lại mặt, còn lễ mừng thọ lão thái thái, tặng lễ mừng thọ và lão thái thái, cũng nhận được không ít đồ tốt, còn có lão gia đại phu nhân Nhị phu nhân, ngay cả nhị tiểu thư cũng tặng một ít, còn có về sau Lệ Phi nương nương, Hoàng hậu nương nương, những phi tần khác sau khi gặp mặt cũng có tặng, nhất là Lệ Phi nương nương và hoàng hậu, những món 2 vị này tặng, chỉ ít cũng được ba vạn lượng, những món đồ của mấy vị khác chừng 5 vạn lượng, Vương gia tuy là nghèo, trên tay cũng có tài sản ở vài nơi, đất đai tuy là nơi vắng vẻ, vương phủ này quá cũ nát, nô tỳ chờ thân thể vương phi khỏe lên, đem một ít ra sửa sang lại.”

Tịch Nhan gật đầu: “Nếu đụng vào mấy thứ kia nhất định sẽ có người phát hiện, đất đai của vương gia ở đâu? có ở thành đông không?”

“Có 1 gian, có điều từ lâu đã không có người ở, mọi người đã xem nơi đó như nhà hoang rồi, cũng không biết hiện giờ có thể ở hay không.”

“Ta đang cần bạc, người lấy đồ nhị tiểu thư và Nhị phu nhân tặng đem bán hết đi, còn đồ của những người khác tặng, nếu được thì cũng bán, tìm người đi sửa sang lại căn hộ ở thành đông, số bạc còn lại, chỉ cho ta 3 ngàn lượng, nếu còn lại nhiều thì sửa sang lại phủ, may cho vương gia vài bộ xiêm y, và may cho ta và Hồng Đậu bộ y phục nam tử, nếu như vẫn còn dư, thì thưởng cho hạ nhân trong phủ.”

Tương Tư trong lòng nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi, tiểu thư nhà nàng cần vài thứ kia chắc là có chỗ dùng đến, bèn nói: “Vâng thưa Vương phi, nô tỳ quay về thu xếp những thứ kia, đổi hết thành ngân lượng, còn gian phòng ở thành đông, nô tỳ nhanh chóng cho người sửa sang lại.”

Tịch Nhan mỉm cười, hài lòng gật đầu: “Làm nhiều nói ít, ta thích nhất điểm ấy của người, ta biết trong lòng người có nghi hoặc, người là một người cẩn thận, chuyện trong vương phủ giao cho người, ta cũng không phải bận tâm chuyện trong nhà, về phần Hồng Đậu, ta muốn mang nàng ra ngoài học tập thêm cho quen việc, người đi xuống trước đi, ta đi xem vương gia.”

Tương Tư cúi đầu, đứng lên, hai tay quán lại với nhau, vẫn chưa chịu đi ra,

“Có chuyện gì, nói thẳng đi.”

Tương Tư mím chặt môi, sắc mặt liên tục biến chuyển: “Lý công tử bị ném từ cửa đông thành xuống, hiện tại nửa chết nửa sống, tử tôn của Ngũ hoàng tử bị người ta cắt mất, triều đình hiện giờ rất mất mặt, đang cho điều tra lại vụ này.”

“Cái gì?”

Tịch Nhan kích động đứng lên, sắc mặt thay đổi, đứng đến chén trà bên cạnh, chỉ nghe phịch một tiếng, cái chén rớt xuống đất, mảnh vỡ văng tứ phía, nước trà lênh láng.

” Trong khoảng thời gian Vương phi hôn mê, Lan Phi đã sai thái giám đến mời người vào cung vài lần, đều bị Vương gia đánh đuổi, nô tỳ cũng cảm thấy kỳ quái, đêm đó rõ ràng Vương phi chỉ đem Ngũ hoàng tử và Lý công tử cột trên thành tường, nhưng hôm sau, lại xảy ra chuyện như thế, toàn bộ Triều Dương Thành đều náo loạn cả lên.”

Tịch Nhan hít sâu một hơi, không phải cảm thán thủ đoạn này có bao nhiêu tàn nhẫn, nếu không phải ở đây có chút cảm kị, nàng cũng sẽ làm như vậy, bất quá nàng không có quyền không có thế, chuyện đêm đó, nàng không làm quá, cũng không muốn náo loạn đến mức chết người, nếu không nhất định sẽ liên lụy Tiểu Bạch, phải kìm nén mới dùng đến thủ đoạn này, treo bọn họ ở trên thành tường, đây chỉ là trừng phạt nhỏ mà thôi, hai người kia dù gì cũng phải giữ lại mặt mũi, sẽ không đem chuyện này náo loạn ra ngoài, đến lúc đó đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng bây giờ ngược lại, có người đem chuyện nàng muốn làm thay nàng hạ thủ.

” Biết là ai làm không?”

Tương Tư lắc đầu: “Nô tỳ chẳng biết.”

Nói xong, Tịch Nhan ngồi xuống, không nhận được nghĩ đến lần trước Hạ Thiên Thần trúng xuân dược, chân mày càng chau lại, Lý Kiến Huy Hạ Tuấn Trì, giữa hai chuyện này chắc chắn có quan hệ, nàng luôn cảm thấy do một người gây ra, rốt cuộc là ai làm? có liên quan gì đến nàng không? Hay là bởi vì hai người kia làm nhiều điều ác, mới rơi vào kết quả này.

Một ý nghĩ nảy lên trong đầu, nhất thời sắc mặt nàng đại biến, đầu óc hoảng loạn: “Chẳng lẽ hần.”

“Chẳng lẽ hần.”

Tương Tư thấy Tịch Nhan như thế vừa bị dọa sợ, hốt hoảng hét to một tiếng: “Vương phi.”

Tịch Nhan lấy lại tinh thần nhìn nàng, xắn tay áo: “Người đi xuống trước, mau làm xong những việc ta vừa nói, bảo Hồng Đậu thu xếp thời gian hẹn gặp người của Liễu gia, có thời gian thì chỉ dạy thêm cho Hồng Đậu, bảo nàng làm việc đừng quá lỗ mãng.”

“Vương phi làm sao vậy?”

Tương Tư vô cùng quan tâm hỏi, hoàn toàn không yên lòng.

Không có việc gì, người đi xuống trước đi, cứ làm theo những gì ta nói.”

Tương Tư do dự trong chốc lát, mới khom người hành lễ, rồi đi.

Tương Tư vừa đi khỏi, Tịch Nhan thông suốt đứng dậy, chạy nhanh về Thúy Trúc Cư, ánh nắng bên ngoài ảm áp, bên trong yên tĩnh, Tịch Nhan đứng ở bên giường, nhìn Hạ Dạ Bạch trên giường, trong mắt vô cùng phức tạp.

Tìm một bên giường ngồi xuống, lại giúp hần chỉnh lại chăn, lẳng lặng nhìn hần, nhưng đôi mắt kia, đã không còn ôn nhu như ngày xưa, mà có thêm vài phần cảnh giác cùng tìm tòi nghiên cứu, ngón tay ôn nhu xẹt qua mặt của hần, thì non: “Hạ Dạ Bạch, chàng đang gạt ta sao?”

thanh âm thật thấp, thoang thoang như có như không, nhưng lại như từng mũi dao xẹt qua tim hần.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Lễ Tế

Sau trận mưa hơn 1 tháng trước, khí trời gần đây dễ chịu hơn nhiều, ánh sáng ôn hòa, gió mát ẩm áp dễ chịu, khí trời trở nên ẩm áp hơn rất lên, mùa hè tựa hồ sắp tới.

Mới sáng sớm, trên đường cái người đến người đi rất tấp nập, tiếng người bán hàng chào khách vang vọng không dứt, những cửa hàng hai bên đường kia, đã mở cửa từ lâu, mặt tiền bày đủ các loại hàng hóa, như bức tranh muôn màu muôn sắc.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, vuốt ve những sợi tóc mai của thiếu niên khôi ngô tuấn tú, một thân cẩm y hoa phục, trang phục giản đơn cực kỳ, chỉ là huyết ngọc đeo ở bên hông đỏ thắm điểm lệ, vừa nhìn liền biết là hàng thượng đẳng nghìn vàng khó cầu, trên huyết ngọc, đóa hoa sen trắng tinh khiết đang nở rộ, màu sắc hoa mỹ không một chút tạp chất nào, ánh mặt trời chiếu xuống, phát ra những tia sáng trong suốt lung linh, lộng lẫy dị thường, thu hút ánh mắt của mọi người trên đường, khi ánh mắt chạm vào cũng vang lên những tiếng xít xoa cảm thán.

Tay áo phiêu phiêu, người nọ mặc áo bào trắng, không cao to như những nam tử bình thường khác, vóc dáng có chút nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng khi khoác lên người lại mang đến cảm giác thoát tục xuất trần, da thịt tuyết trắng, tròn bóng không tỳ vết, như bạch ngọc nõn nà, vừa nhìn vào khiến người ta nhìn không được mà tưởng nhầm là nữ giả nam trang, thế nhưng trên người hắn lại có một loại tà khí phóng đẳng khinh bạc mà ngay cả nam tử cũng khó có, xiêm y mặc ở trên người hắn hoàn toàn không thấy phản cảm, trái lại mang đến cảm giác hào hiệp không nói ra được, quái đản rồi, khiến người ta không thể làm người đàng hoàng mà, hắn đang cười, kèm theo vài phần mỉa mai, vài phần tùy ý,, nhất là tự tin, toàn thân tản mát ra khí chất tự nhiên vốn có của bản thân, uy nghiêm khiến ai cũng phải quy phục, ngay cả những nam tử cao hơn đứng trước mặt hắn cũng bị khí thế này đẩy lùi vài bước.

Một nốt chu sa giữa chân mày, nam tử không khỏi bóp cổ tay bóp cổ tay thờ dài, nếu người này là nữ tử, nhất định nghiêng nước nghiêng thành, mà hầu hết các nữ tử xuất hiện trên đường phố sáng nay đều bị hút hồn rồi, ai ai cũng đỏ mặt ngượng người.

“Vương phi.”

Không sai, người này là Tịch Nhan nữ giả nam trang, mà một tiếng Vương phi tự nhiên phát ra từ miệng thư đồng Hồng Đậu sau lưng nàng.

Đây là Lưu Ly, muốn xuất môn tại ngoại, hay là thương nhân, tóm lại thân là nữ nhi nếu không cải trang thành nam tử sẽ không tiện, hiện bên người nàng, ngoại trừ Tương Tư Hồng Đậu, cũng không có người nào khác có thể sử dụng, chỉ có tự thân xuất mã.

Tịch Nhan nghe vậy, xoay người, mày nhăn lại, nhìn chằm chằm Hồng Đậu: “Đã nói với ngươi biết bao nhiêu lần, gọi công tử.” Hồng Đậu nghe xong, mới giật mình nhận ra, cúi đầu liếc mắt nhìn mình, nàng mặc váy màu xám tro, phía dưới mặc quần, rất hợp với đôi mắt to linh động, đáng đáp vô cùng đẹp đẽ, vội vàng che miệng, cười ra tiếng: “Đã biết, công tử.”

Lần đầu tiên mặc nam trang, cũng không nghĩ tới có thể cùng bàn bạc chuyện làm ăn buôn bán với người ta, trong lòng không tránh khỏi phần khởi, một phút đắc ý đã quên chính mình, cứ thuận miệng gọi to.

Tịch Nhan nhàn nhạt liếc nàng: “Nếu vẫn không nhớ, ngươi về nhà đi, không cần đi theo phá hỏng ta.”

“Tiểu đồng đã biết.”

Hồng Đậu nín miệng, một đôi mắt mở thật to bảo đảm nói.

hai người đi một mạch, thẳng đến Nhạc Dương lâu mới dừng lại, nói đến Nhạc Dương lâu này, toàn bộ Triều Dương Thành không ai là không biết, nếu nói là Ý Thúy Lâu là thanh lâu lớn nhất Triều Dương Thành, thì Nhạc Dương lâu chính là khách điểm có quy mô lớn nhất Triều Dương Thành, là tài sản thù phú Liễu gia ở Triều Dương Thành.

Nhạc Dương lâu là một tòa nhà ba tầng, cũng là tòa khách điểm có quy mô lớn nhất,, ngoại trừ cung cấp ăn ở, còn kinh doanh nhiều mặt hàng khác, ở Lưu Ly này mà nói, có thể so sánh với nhà hàng sách sạn 5 sao.

Tầng thứ nhất khá lớn, khách nhân tấp nập, gặp phải ngày tốt gì, thì dân chúng thông thường cũng có thể đặt bàn mở tiệc chiêu đãi bằng hữu tụ tập đây, đây là khu bình dân, nhưng so với các lầu bình thường thì nơi này vẫn tốt hơn nhiều, có thể xem là lấy công làm lời.

Tầng thứ hai bên trái, được ngăn thành nhiều phòng, đây là nơi người dân thường có thể đối ẩm ngâm thơ, người có thể lên được lầu hai này đương nhiên không thể là đám lưu manh phố phường, cần phải ra được vé đối của trưởng tôn Liễu gia Liễu Dật Phong mới được phép lên, trong lòng thì tối đen như mực, dĩ nhiên là thuộc dạng ăn chơi trác táng, nộp lên một trăm lượng bạc, rồi đến chương quỹ ký chứng thực, thì mới được nhận giấy phép thông hành.

Trong Hoàng thành, người hơi có chút danh vọng nhất định phải lên được lầu hai này, do qua sáng lại, xét tới xét lui, chỉ cần hơi có tài, chắc chắn sẽ nổi

danh, có người chi tiền để được lên đây, nếu có người mời miệng khen lấy vài câu, thì lời bọn họ càng thêm adua nịnh hót, rốt cuộc học đòi văn vẻ.

Về phần lầu ba, nơi này quản lý rất nghiêm khắc, sự nghiêm ngặt này ngược lại phải nói là chỉ có tài tử giai nhân tài hoa hơn người, hoặc là trạng nguyên gia, nếu không cũng phải là đại thần được hoàng thượng trọng dụng, bằng không thì không thể đi lên, nơi này, chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể trụ nổi, những điều này có nghĩa là gì thì đối với dân chúng nhỏ bé tầm thường thì làm sao biết được, liên quan đến điều này, bên ngoài phố phường có rất nhiều lời đồn đãi, nói chắc là Nhạc Dương lầu có mật đạo, một hoàng thân quốc thích nếu có làm chuyện gì không muốn người khác trông thấy, chỉ một số tiền lớn, cho người từ mật đạo ra gặp mặt, cũng không sợ bị người khác bắt gặp, càng kỳ quái hơn là, có tin đồn rằng ở chỗ kia cất giấu mỹ nữ tu luyện thành tinh, những quý nhân này chẳng qua muốn cầu một đèn hoan xuân với mỹ nhân mà thôi.

Lời đồn thì vẫn chỉ là lời đồn, không ai biết thật hay giả, có điều lầu ba này chắc chắn không phải nơi người thường có thể lên được, cũng là nơi mang lại không ít lợi nhuận cho Liễu gia, Liễu gia cũng thế lực Lệ Phi nương nương giao hảo rất tốt, chỉ cần ngầm nghĩ, cũng biết đây chính là cứ địa bí mật của bọn họ.

Lúc này đã qua giờ Ty, cũng qua thời điểm ăn sáng, nhưng vẫn chưa đến giờ cơm trưa, người lui tới Nhạc Dương lầu rất ít, tiểu nhị ngoài cửa tinh mắt, nhìn thấy trang phục Tịch Nhan, từ xa đã đón đã chạy lại.

”Khách quan, đến dùng cơm sao? Nhạc Dương lầu Chúng ta là từ lâu tốt nhất Triều Dương Thành này, muốn ăn cái gì, chỉ cần ngài gọi, chúng ta đều có thể phục vụ!”

Tiểu nhị kia mỉm cười, dẫn Tịch Nhan đi vào trong Nhạc Dương lầu, rất là nhiệt tình.

Lời nói này quả nhiên không khoa trương, Nhạc Dương lầu mời đầu bếp ở các nơi trong Lưu Ly đến đây, còn có cả ẩm thực các người phía nam, ngay cả dân tộc Hung nô, đầu bếp ở đây cũng thực hiện được, ẩm thực phong phú đa dạng như vậy, thu hút không ít người đam mê ẩm thực, người có thể nghĩ ra cách thức kinh doanh này, Liễu gia có thể trở thành là thủ phủ hoàng thành cũng là điều không quá lạ gì.

nếu như người không tìm được món ăn mình thích ở Nhạc Dương lầu này, vậy thì có đến các từ lâu khác cũng không thể tìm ra.

“Ta muốn ăn pizza, thịt bò bít tết còn có rượu vang đỏ, các người có mấy món này không?”

Tiểu nhị gật đầu một cái, nhìn Tịch Nhan, chống lại đôi mắt trong suốt của Tịch Nhan, còn mang theo vài phần đùa ác ý, như là vòng xoáy vậy, câu dẫn tất cả tâm hồn lẫn thần trí của hắn, khiến hắn ngây ngẩn cả người,

“Nhìn ngây ngốc gì người ta vậy, chỉ thiếu điều chưa chảy cả nước miếng thôi, chẳng nhẽ đây là cách chiêu đãi khách của tiểu điểm sao?”

Hồng Đậu bước tới che chắn trước mặt Tịch Nhan, dùng sức đẩy tiểu nhị kia ra xa, trừng to mắt, lửa giận bùng bùng.

Không biết tiểu thư quá mức lưu ý Vương gia, hay là mỗi ngày đều nhắc tới Vương gia, trong lòng nàng cũng hoàn toàn đồng ý quan điểm về Hạ Dạ Bạch, tiểu thư là người của Vương gia nàng có nhìn cũng không dám nhìn lâu, dung mạo này của tiểu thư sau có thể để cho đám người này tùy tiện nhìn ngắm.

“Tiểu đồng, lui ra.”

Tịch Nhan nói, âm thanh nhỏ nhẹ: “Ta có hẹn với Liễu lão gia tử, đến trao đổi việc buôn bán mảnh đất kia.”

Chủ tử hiền hòa Như thế, thư đồng bên người sao lại hung bạo cỡ vậy công tử kia dung mạo thật hiếm thấy, tuy nói dung từ “đẹp” để hình dung nam tử có chút bất kính, nhưng hẳn quả thật có suy nghĩ như vậy, một nam tử như thế, nếu khoác lên người trang phục nữ tử, chẳng biết sẽ làm điên đảo trái tim bao nhiêu nam tử.

“Nguyên lai là công tử, thân thể lão thái gia của chúng ta không khỏe, đại thiếu gia thay người đến, hiện đang chờ ở bên trong.”

Tiểu nhị kia khoát khăn mặt lên trên vai vội vàng chạy đến trước mặt Tịch Nhan, cúi người dẫn đường.

Tịch Nhan đi theo sau lưng hắn, trước kia thân thể Mạc Tịch Nhan không tốt, cả ngày chỉ ở trong tương phủ đánh đàn vẽ tranh, không ra khỏi cửa lớn, công trong cũng không bước đến, hôm nay chính là ngày đầu tiên bước chân vào Nhạc Dương lầu.

Sau khi được 14 tuổi, nàng lại theo phía sau những người đó, mỗi lần ra vào đều là khách sạn xa hoa, dưới ánh đèn, đó là cung vàng điện ngọc được xây bằng hoàng kim khảm ngọc, màu vàng rực rỡ, mà Nhạc Dương lầu này còn được xem là nơi sang trọng bậc nhất Lưu Ly, nàng đứng ở cửa thang lầu, liếc mắt nhìn đám khách nhân ngồi la liệt ở tầng 1, vẫn chưa thấy có gì đặc biệt, chẳng qua từ lâu này so với các nơi khác trang trí bắt mắt hơn, không mang gây cảm giác dung tục.

Tiểu nhị trực tiếp dẫn Tịch Nhan lên một nhà gian trên lầu hai, đứng ở trên hành lang, có thể quan sát được toàn bộ quang cảnh lầu 1, Tịch Nhan cười cười, tựa hồ có chút minh bạch ăn chơi trác táng chính là bị người chế nhạo cũng nguyên ý chỉ một trăm lượng để được lên lầu hai này cũng không muốn đến Ý Thủy Lâu tìm một cô nương vui vẻ uống rượu.

“Công tử đang ở bên trong.”

Tịch Nhan xoay người, tiểu nhị kia đã vén rèm lên, khom người nói với Tịch Nhan: “Công tử, thiếu gia nhà chúng ta đang ở bên trong.”

Tiểu đồng.”

Tịch Nhan nhìn Hồng Đậu, Hồng Đậu tức khắc hiểu ý, móc chút bạc vụn từ trong người ra, nhét vào trong tay tiểu nhị kia: “Đây là công tử nhà ta thưởng cho người.”

Tiểu nhị kia thấy Tịch Nhan ra tay rộng lượng như vậy, cười hớn hở, mắt híp lại, nhận lấy bạc: “Mảnh đất kia vốn là lão thái gia là chúng ta muốn bán, thiếu gia của chúng ta dường như luyến tiếc không muốn buông, gần đây lão thái gia chúng ta thân thể không thuận, chuyện này mới rơi xuống tay của thiếu gia, tuy nói nơi đó xuất hiện quý yêu, bất quá được cái có nước có non, phong cảnh rất đẹp, người tới cửa hỏi mua không ít, đều bị thiếu gia nhà của chúng ta từ chối, hôm nay công tử tới cũng không cần ôm hy vọng quá lớn.”

Hồng Đậu khinh bỉ liếc mắt nhìn tiểu nhị kia, rất là bất mãn: “Người cầm bạc mới nói những điều này với chúng ta?”

“Công tử, hay là ngài cứ vào trong bàn bạc Liễu thiếu gia trước, ta mời Liễu lão gia tới.”

Tịch Nhan lắc đầu: “Liễu phủ cách nơi này không phải gần, người đi người đi mời được lão gia ốm đau kia đến được đây, chắc cũng không kịp, ta tự có chủ ý, người đứng im chờ lên tiếng, cứ đứng sau lưng ta là được.”

Tịch Nhan cười cười, tràn đầy tự tin, làm cho người khác không khỏi tin phục.

Tịch Nhan vừa đi vào, lại nhìn thấy một nam tử mặc trường bào xanh đen, cúi đầu khom lưng, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc bàn dài trước mặt, thỉnh thoảng còn tắc lưỡi, không biết là khen ngợi hay là đang bùi ngùi.

Tịch Nhan đứng ở cửa, dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, dùng ánh mắt như đang xem khi diễn xiếc nhìn Liễu Dật Phong mắt đang sáng ngời ngấm ngấm chiếc bàn kia, nhếch miệng lên, tự tiểu phi tiểu, lại gây cảm giác trào phúng, thậm chí nghĩ không có hảo ý.

một lúc lâu sau, Liễu Dật Phong mới quay lại chỗ cũ, ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm Tịch Nhan: “Ta cũng không phải con khi, người nhìn ta như vậy làm gì?”

Gương mặt đó, trắng trẻo sạch sẽ, ngũ quan có thể so sánh với Hạ Dạ Bạch Hạ Minh Húc, tuy không thể xem là tinh xảo, thậm chí còn không bằng sắc phôi Hạ Tuấn Trì, bất quá tập hợp lại một chỗ, lại mang dáng vẻ vô cùng nhận nại, đó là diện mạo tức giận, trên mặt dường như vẫn còn mang theo nét cười, nhưng chắc do sinh ra tại nhà thương nhân, đôi mắt kia cho dù được đặt trên một khuôn mặt non nớt cũng mang theo sự khôn khéo, chỉ là sự khôn khéo này, dễ dàng bị bỏ qua.

Công tử liễu gia này còn nhỏ tang phụ tang mẫu, bị lão thái gia nắm ở lòng bàn tay, tính cách hồn nhiên, nhưng có chút cổ quái, cũng không quan hệ nhiều với các phong nhã chi sĩ trong hoàng thành này, thậm chí mỗi khi trở mặt, tuyệt không như thiếu gia thương thương phú Cô gia.

Đam mê tranh chữ, đối với ai cũng đáp không ra lời, lời nói ra thường khiến người khác không biết nên khóc hay cười, hôm nay vừa thấy quả thực không giả, cực kỳ giống một kẻ ngốc mà.

Tịch Nhan cười cười, đi tới chiếc ghế đối diện với hắn ngồi xuống: “Ta vừa rồi trông thấy rõ ràng là Liễu công tử, con khi từ đâu nhảy ra đây để ta ngấm chứ? Nói chuyện làm ăn cần chú ý nhất là thành ý, chẳng lẽ lại ví người thành khi để đùa? Nếu có thành ý thì tiếp chuyện, nếu không có thành ý, ta đành phải đàm đạo với Liễu lão gia mà thôi.

Tịch Nhan đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng hắn, tuyệt không kiêng kỵ.

Liễu Dật Phong nghe nàng nói như vậy, vội vàng ngồi thẳng người: “Nếu không có thành ý, ta đã không rảnh rồi ngồi ở đây nói chuyện với kẻ toàn thân bốc mùi tiền như ngươi rồi.”

“toàn thân bốc mùi tiền ?”

Tịch Nhan như nghe thấy tiếng cười cợt vang khắp trời, hồi ngược lại, nhưng người đối diện kia, trong mắt toát ra vẻ chán ghét cùng cực, thậm chí là phẫn nộ, tuyệt không như đang nói đùa.

Tính cách quả thực cổ quái, nào có tôn tử nhà giàu nào trào phúng nói người ta bốc mùi tiền chứ?

“Công tử nhà ta dáng vẻ thiên thành, phong độ, toàn thân nào có bốc mùi tiền, ta thấy người rõ ràng đồ kị công tử nhà chúng ta.”

Hồng Đậu thấy Liễu Dật Phong ăn nói bất kính, không chút nghĩ ngợi phản bác.

“Chủ từ đang nói chuyện, hạ nhân sao có quyền xen vào, không chút giáo dưỡng.”

Liễu Dật Phong nhìn chằm chằm Tịch Nhan, tận lực nhấn mạnh hai chữ giáo dưỡng, Tịch Nhan Tịch Nhan không khỏi cười lạnh.

Ngươi cười cái gì?”

Liễu Dật Phong thấy nàng tỏ vẻ khinh miệt, không khỏi tức giận.

“Thấy chuyện buồn cười thì phải cười thôi, Liễu công tử không cảm thấy buồn cười sao? Liễu gia là thủ phủ hoàng thành hoàng thành, ở Lư Ly này, nếu

nói là giàu có, thì có nhà nào so sánh được với Liễu gia? Liễu công tử sanh ra ở gia đình như vậy, thì có tư cách gì nói đến người khác toàn thân bốc mùi tiền? quần áo người mặc trên người hiện giờ, ngọc đeo trên tay, mào quan ngọc trên tóc, tất cả những gì người đang có, có cái nào không dính đến mùi tiền bạc? nếu người thật sự cao thượng, vậy liền cởi sạch y phục trên người ra đi, bỏ ngọc mào quan xuống, để tóc tai bù xù, người trần truồng đi xuống phố xem, đến lúc đó Liễu đại công tử còn không bằng tên khất cái ngoài đầu ngõ, làm sao còn có giáo đường?”

“Người dám...?”

Liễu Dật Phong bị Tịch Nhan làm uất nghẹn không thốt ra lời, vỗ bàn, từ trên ghế bật dậy, gương mặt nghẹn đến đỏ bừng.

“Người biết thế nào là liêm sỉ không? phận làm dân chúng như chúng ta, để sinh tồn, nào có có kị nhiều như vậy, hay là trong mắt Liễu đại công tử, tiền là khởi nguồn của vạn điều ác, bất quá trên đời này chẳng biết có bao nhiêu người bởi vì không có ngân lượng, mắt nhìn thấy thân nhân của mình ly tán, vợ con chia lìa, nếu thực sự Liễu công tử không thích những thứ đó, vậy thì cứ giao cho ta cũng được, ta nhất định sai hạ nhân ở nhà lập một bài vị dài, mỗi ngày thắp hương cúng tế phù hộ người sống lâu trăm tuổi, báo đáp chỉ ân góp bạc của ngài.”

Liễu Dật Phong quay đầu chỗ khác, hừ một tiếng, một lát ổn định lại tinh thần, nhìn chằm chằm Tịch Nhan: “Người kiếm tiền chỉ là muốn cuộc sống tốt hơn, chỗ kia trước kia là nơi phong thủy cực thịnh, thế nhưng gần đây liên tiếp xảy ra chuyện ma quái, còn gây ra mầm tai vạ cho quý phủ, người không sợ sẽ bị vạ lây, không sợ những ma quỷ kia sẽ gõ cửa đến nhà người sao?”

Liễu Dật Phong ngược mắt lên trên, đầu lưỡi lè ra, đột nhiên tiến đến trước mặt Tịch Nhan: “Ta là quỷ đây...”

“A!”

Hồng Đậu nhìn thấy cái bộ dáng này của hắn, cộng với thanh âm u vọng, không khỏi hét lên thất thanh, sắc mặt trắng bệch.

Hắn đặc ý cười cười, nào nghĩ tới Tịch Nhan không chỉ không sợ, trái lại dùng sức vỗ đầu của hắn vài cái, từ trên bàn đứng lên, vương tay tát lên má trái của hắn 1 cái.

Liễu Dật Phong vuốt mặt mình, trừng mắt Tịch Nhan, có chút không dám tin, không tin bản thân vừa nhận một cái tát, đáy mắt phát hỏa, suýt nữa phun ra ngoài đút lên người của Tịch Nhan: “Người dám đánh ta?”

Tịch Nhan ngheh đầu, nhíu mày, cười lạnh một tiếng: “Ai nói ta đánh Liễu đại công tử, rõ ràng ta vừa đánh quỷ, ta lớn như vậy, chuyện gì chẳng gặp qua, đến bây giờ vẫn không biết con quỷ có bộ dáng ra sao, quả thật cũng muốn gặp mặt một lần để mở mang tầm mắt, hưởng chi thanh thiên bạch nhật, đầu ra quỷ?”

Tịch Nhan quay đầu lại trừng mắt nhìn Hồng Đậu đang thất kinh, bất mãn.

“Nếu để ta gặp phải nó, ta còn muốn tát nó 2 cái, cho nó đẹp mặt ra, làm người không chịu làm, lại cứ muốn làm cái thứ người không ra người quỷ không ra quỷ gì đó, có lẽ cũng nên khuyên hắn sớm đi đầu thai, đừng ở dương gian làm trò dọa người thất đức như vậy, hôm nay ta thấy, Liễu đại công tử muốn làm ta sợ là thật, nói chuyện làm ăn là giả, nếu như thế, ta đành phải rời đi trước, nếu Liễu công tử có thành ý, lần sau bàn lại, nếu không có thành ý, vậy thì tìm một người có thành ý đến bàn chuyện với ta, không phải ai cũng được như Liễu công tử vừa chơi bời lêu lổng, vẫn có thể ngồi hưởng phú quý.”

Hồng Đậu bên cạnh vẫn chưa tỉnh hồn, nghe Tịch Nhan nói, lại cảm thấy xấu hổ và giận dữ, một bên mặt trắng bệch, một bên thì đỏ ửng như cà chua chín, thấy Tịch Nhan rời đi, cũng vỗ ngực đi theo.

Liễu Dật Phong bụm mặt, nhìn chằm chằm Tịch Nhan xoay người bỏ đi, nước mắt mông lung, suýt nữa thì tràn ra ngoài, vô cùng ủy khuất thương tâm, hẳn là thiếu gia nhà giàu nhất hoàng thành, từ nhỏ đến lớn, chưa từng chịu ủy khuất như thế này bao giờ,

hơn nữa bản tính trời sanh lại không thích nịnh nọt, lời nói của Tịch Nhan tuy rằng khó nghe, có điều là rất đúng tính khí của hắn, nghĩ sao nói vậy, lại nghĩ đến mặt mình bị hắn đánh, đánh xong lại nói bỏ đi như thế, khiến lòng hắn cực kỳ khó chịu, tức giận lên nói:

“Đánh ta xong còn muốn bỏ đi?”

Tịch Nhan xoay người, nhìn chằm chằm vào mặt ảo não của Liễu Dật Phong, thấy đôi mắt hắn ngân ngấn nước, như sắp khóc đến nơi.

“Liễu công tử muốn như thế nào, thanh thiên bạch nhật, đừng nói muốn học theo Ngũ hoàng tử cướp người sao? kết cục của hắn bày ra ngay trước mắt, công tử học theo hắn, thiết nghĩ, Liễu lão gia không chịu nổi đã kích này đâu.”

Liễu Dật Phong hừ một tiếng: “Chẳng lẽ Người thật lòng muốn mua mảnh đất đó? nếu người đáp ứng ta một điều kiện, thì ta sẽ đồng ý?”

“Vậy ư?”

Tịch Nhan nhíu mày, xoay người, biết hắn muốn khó dễ mình.

“Người qua đây.”

Liễu Dật Phong đi tới bên cạnh bàn dài, vẫy vẫy tay với Tịch Nhan, Tịch Nhan đi tới, liếc mắt nhìn thì phát hiện trên bàn bày một bức phác họa vẫn còn dang dở.

Trên Hồ nước, một đóa hoa sen nở rộ, đỏ, trắng, tím tinh khiết như ngọc, như là hoa sen mới nở, liếc mắt nhìn xuống, từng chiếc lá sen, như tạo ra từng chiếc ô xanh biếc, ẩn trong luống sen, một thiếu nữ mặc xiêm y màu trắng, hơi cúi người xuống, ngất một đóa hoa sen, đặt lên chóp mũi hấp hu hương vị nhàn nhạt của nó, tóc đen bay theo gió, tà váy khẽ phất phơ, dung hòa thành một thể với màu xanh ngắt của lá, những cánh bướm chuồn chuồn lượn lờ xung quanh, nàng kia giống như là muốn bay múa cùng hồ điệp hồ điệp, bức tranh phiêu dật, nền tảng kỹ thuật đủ thấy từng đường nét nhỏ nhất.

Tình thơ ý họa Như vậy, nhưng hình ảnh kia vẫn cực kỳ sạch sẽ, không hề có cảm giác làm ra vẻ, có thể thấy được người vẽ tranh có tấm lòng sạch sẽ xuất trần, chỉ là mặt của mỹ nữ mới được vẽ đường viền, chưa phát họa ngũ quan, thế nhưng vẫn không ảnh hưởng tới mỹ cảm của tổng thể, ngược lại còn tỏa ra dự cảm miên man bất định.

“Muốn ta hoàn tất bức tranh này?”

Tịch Nhan nghiêng người sang liếc Liễu Dật Phong, vẻ mặt mang theo vui đùa.

Nụ cười kia cực kỳ tùy ý, hô hấp của Liễu Dật Phong ngưng trọng, chỉ cảm thấy đóa hoa sen nở rộ cũng phải buồn bã thất sắc trước nụ cười này, ngược lại nhìn bức tranh vẫn chưa hoàn thành được đặt trên bàn: “Một đại nam nhân, thường ngày cùng nữ tử mềm mại đáng yêu sao?”

“bản tính trời sanh, ta có thể làm sao? Lẽ nào phải dùng dao khắc 1 vết thương lên mặt, dùng vết thương xấu xí bắt kham này để tặng về khí khái nam tử của mình ư?”

Nàng vốn là nữ tử, đương nhiên mềm mại đáng yêu hơn nam tử, có gì kỳ quái, nhưng mà Liễu Dật Phong này cũng thật biết điều, lại có thể thốt ra những lời ấy, nếu hẳn là nam tử mà lại kiêng kỵ việc này, chỉ sợ nàng sẽ phát tay áo rời khỏi đây.

“Nếu là nữ tử, nhất định khuynh quốc khuynh thành, người đi thay đổi trang phục, để ta hoàn thành bức tranh này, ta sẽ đem mảnh đất kia tặng cho người, thế nào?”

Vóc dáng Hần cao hơn Tịch Nhan một ít, vành vào tự đắc như vậy, giọng nói cũng không mấy hữu hảo, cứ như vậy tạo ra một loại cảm giác vành vào tự đắc.

Hồng Đậu nghe thấy thế, thấy chẳng còn gì nữa, tiểu thư nhà nàng vốn dĩ là một nữ tử, nếu như đổi lại xiêm y, không có áo che khuất dáng vẻ, đương nhiên sẽ bị phát hiện rồi.

” Rõ ràng Liễu thiếu gia muốn gây khó dễ, công tử nhà ta đường đường là nam nhi bảy thước, làm sao có thể đổi trang phục nữ tử. Người chính là muốn nhìn thấy công tử nhà chúng ta bị chê cười.”

” Công tử Người cũng nói, tiểu bá tánh vì sinh tồn, bất kể việc gì cũng làm được, được cái này ắt phải mất cái kia, huống hồ ta chỉ yêu cầu đổi y phục, cũng không mất miếng thịt nào, chủ tử nhà người còn chưa mở miệng, một hạ nhân như người lại lo cái gì? Thực sự là hoàng đế không vội mà thái giám đã vội.”

Liễu Dật Phong hoàn toàn không đem thân phận của mình để ở trong lòng,, không chút nghĩ ngợi phản kích lại, tuyệt không chịu yếu thế, nói xong, còn trừng mắt liếc Hồng Đậu, như vậy mới thôi.

“Tiểu đồng, chúng ta đi.”

Tịch Nhan bước nhanh tới trước mặt Liễu Dật Phong, mang theo một mùi hương nhàn nhạt, giống như hương sen.

“Không được đi.”

Liễu Dật Phong bước nhanh về phía trước, nắm tay của Tịch Nhan lại, Tịch Nhan xoay người liếc mắt nhìn Liễu Dật Phong đang lôi tay của mình, vùng xung quanh lông mày nhăn lại, đáy mắt hiện lên tia chán ghét, không chút nghĩ ngợi giận dữ đi qua, đáy mắt như vũ bão tụ hợp, cúi đầu, lúc ngẩng lên nhìn, đã trở lại vẻ bình tĩnh.

“nếu như người đi, đừng mong có được mảnh đất kia.”

Liễu Dật Phong nhìn bóng lưng Tịch Nhan, tức giận hết lớn, khẩu khí kia, cực kỳ ảo não, như là một tiểu hài tử không đòi được món đồ mình thích.

Tịch Nhan vẫn chưa đi tới cửa, màn trúc liền bị xóc lên, ngay sau đó một không mặt già nua cùng giọng nói vô cùng giận dữ: “Đưa con bát hiếu này, có phải muốn ta chết người mới hài lòng, đúng không?”

Một trận cuồng phong thổi qua bên người, Tịch Nhan xoay người lại, thấy một lão già tóc hoa râm, sống lưng thẳng tắp, đang nhìn về phía này, nhưng vẫn có chút cúi xuống, cầm trên tay một cây quả trượng, chỉ vào Liễu Dật Phong, tức giận đầy mình, hận không thể đi tới đánh cho hắn vài cái, bên cạnh hắn, là một nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, quần áo mặc trên người tốt hơn người bình thường rất nhiều, chính là quản gia Liễu phủ.

“Tổ phụ, sao người lại tới đây?”

Liễu Dật Phong ôm đầu, e sợ cây quả trượng đánh lên đầu mình, có thể đoán được hắn thường xuyên chịu cảnh khổ não này.

“sao ta lại không đến? nếu không tới, toàn bộ Liễu gia chúng ta đều bị người hại chết, ta nói rồi, không biết ta sao mảnh đất kia bán không được, hóa ra

là tiểu tử nguoi chuyên đi làm khó dễ người ta, rốt cuộc muốn ta bồi thường bao nhiêu bạc mới vừa lòng? có phải nguoi muốn ta tức chết hay không?”

Thanh âm kia, nghe thế nào cũng không giống là của một lão già bệnh tật.

“Gia gia, trên đời này nào có ma quỷ gì, đều là lời đồn đãi, tường thục, sao thục lại tin vào lời đồn vô căn cứ trên phố phường chứ?”

“Thiếu gia, cứ nghe lời lão thái gia bán mảnh đất kia đi, từ ngày mảnh đất đó xảy ra có sự, toàn bộ Liễu gia chúng ta không có lấy một ngày an bình, chẳng lẽ hôm nay có hạ nhân nào trong phủ lúc thì nôn mửa lúc thì tiêu chảy, hoặc ngày mai heo chết dê bệnh, hơn nữa việc làm ăn của chúng ta gặp phải bất trắc, e là dính vào vận rủi, cho dù có tốn bao nhiêu tiền bồi thường cũng không cứu vãn được, hiện tại lão thái gia thân thể luôn luôn cường tráng cũng ngã bệnh, mảnh đất kia rõ ràng không lưu được.”

Tịch Nhan vừa nghe, trong lòng vô cùng vui vẻ, xem ra Liễu gia quyết định phải bán mảnh đất kia đi, người nào mà chẳng sợ chết, người nơi này phần lớn đều mê tín, nếu Liễu gia lại xảy ra chuyện gì nữa, mảnh đất kia tất nhiên sẽ không có người mua, bất quá những người này đúng là ngu xuẩn, người mua còn đang đứng ở đây, thế mà hấn lại lời tất cả điều không hay ra nói, quả thực hết thuốc chữa.

“Ta rất hiếu kỳ với lời của Liễu lão thái gia và Liễu thiếu gia, nếu như thế, các nguoi cứ bàn bạc đi, chúng ta quay về trước.”

Tịch Nhan môi nhếch, tỏ ra tình thế bắt buộc phải đi, xoay người cũng không quay đầu lại, Hồng Đậu âm thầm hiếu kỳ, bất quá thấy tiểu thư nhà mình quyết định như vậy, tuy đầy bụng nghi vấn, vẫn vẫn bước nhanh theo.

“Này, bức tranh của ta.”

Lời còn chưa nói hết, lại nghe thấy một loạt tiếng kêu chít chít oác oác vô cùng thảm thiết, ngẫm lại chính là Liễu lão gia từ cầm quai trượng giáo huấn đứa cháu bất hiếu này, Tịch Nhan cười cười, bước chận cũng nhanh hơn, cứ như đang đang vùn vùn mà chạy.

“Công tử, xin dừng bước, xin dừng bước.”

Người được gọi là tường thục chạy ra theo Tịch Nhan, nào nghĩ tới Tịch Nhan đi quá nhanh, hấn hoàn toàn theo không kịp.

Mãi đến hai người rời khỏi Nhạc Dương lâu, lúc này Hồng Đậu mới chạy đến trước mặt Tịch Nhan, mang những nghi hoặc trong bụng ra hỏi.

“Chẳng phải công tử muốn mua mảnh đất kia sao? Lão gia từ kia tới, chỉ cần công tử mở miệng, vụ này chắc chắn bàn thành, cơ hội tốt như vậy, sao lại bỏ lỡ? Nếu bị người khác mua mất thì làm sao?”

Tịch Nhan dừng cước bộ, không đồng ý cười cười, sự tự tin trong lúc lơ đãng để lộ ra: “Liễu gia liên tiếp phát sinh tai họa, trong mắt của ta, đây là điềm đáng để loại dụng, nhưng trong mắt những người khác, e là tránh còn không kịp, nào có ai còn muốn mua mảnh đất đó, nếu Liễu gia yên yên ổn ổn lại phát sinh chuyện gì khác nữa, mảnh đất kia ngoại trừ ta tuyệt không có ai dòm đến.”

Hồng Đậu vẫn không yên lòng: “Nếu như mảnh đất kia quả thật có chuyện ma quỷ, lại mang theo mầm họa, công tử, chúng ta cũng đừng mua, cứ từ từ tìm một chỗ khác là được, trên đời này nơi có phong thủy tốt cũng không hẳn chỉ có một chỗ đó.”

Tịch Nhan lắc đầu: “Tiểu đồng, ta cho nguoi ở bên cạnh ta để nguoi nâng cao kiến thức, nghi vấn trong lòng nguoi, ta chỉ có thể giải đáp cho nguoi một lần, sau này còn vấn đề gì, không nên hỏi lại ta, để ở trong lòng, chậm rãi đi tìm đáp án, đừng hờ đưng chuyện là hỏi ta, nếu như thế đến bao giờ nguoi mới dám đương được công việc, nếu không thể tự gánh vác công việc như Trương Tư, chẳng khác nào những hạ nhân làm việc trong vương phủ kia, ta cần gì phải đặc biệt vun trồng nguoi.”

Hồng Đậu nghe xong, không khỏi đỏ mặt cúi đầu, còn chưa kịp đáp lại, phía sau đột nhiên xuất hiện một đám người, có nhiều người đụng vào Tịch Nhan, Tịch Nhan nhanh chóng ổn định lại người, kéo Hồng Đậu tránh sang một bên, nhìn dân chúng chạy vội như nước lũ, không khỏi nhíu mày: “đi xem phía trước xảy ra chuyện gì.”

Hồng Đậu gật đầu, đi ngược lại đám người.

“Hoá ra nguoi ở nơi này.”

Tịch Nhan đứng ở một bên, nghe thấy tiếng nói cấn rắng cấn lợi, có chút quen thuộc, xoay người lại thấy Liễu Dật Phong giờ giờ hai vai, chỉ vào Tịch Nhan, khí thế hung hăng vọt tới.

“Đều tại nguoi, hại ta chịu trận lời đình của lão thái gia?”

Tịch Nhan quan sát hấn một lượt, ngoại trừ trên mặt vẫn còn in rõ dấu năm tay, thì không còn bất cứ vết thương nào nữa, đoán chừng là quai trượng kia đánh lên người hấn, có điều hấn nói vậy cũng quá khoa trương đi, ai chẳng biết Liễu lão gia từ yêu thương đứa cháu này như mạng, nào chịu để cho hấn chịu chút ủy khuất nào, cho dù đánh, cũng chỉ đánh nhẹ, nào nỡ lòng nặng tay.

“Sao nguoi lại tới đây? muốn tiếp tục bàn chuyện mảnh đất kia với ta? Hiện tại Ta có việc, không rảnh trò chuyện cùng nguoi.”

Liễu Dật Phong thấy gương mặt bình thản của nàng, con tức nổi lên, đi tới trước mặt Tịch Nhan, cúi nhìn xuống, giận dữ nhìn chăm chăm: “Là nguoi khiến ta bị đánh, nguoi phải bồi thường cho ta, nguoi phải hoàn thành tranh cho ta.”

Rõ ràng là bộ đánh không chịu nói lý lẽ, Tịch Nhan lười để ý đến hân.

“Vương —— “

Hồng Đậu thở không được, chút nữa là gọi “Vương phi” theo thói quen, nhìn thấy Liễu Dật Phong đứng bên cạnh, vội sửa lại miệng: “Công tử.”

“Chuyện gì mà vội vàng vậy.”

“Hôm nay dịch lâu bên lập một trường tế rất lớn, đám người này chính là chạy đến đó xem náo nhiệt, bất quá một đám người cùng một cái đầu bò phát cuồng đặt tùm lại một chỗ, cũng không có gì hay ho, công tử, chúng ta sớm trở về đi, trễ tý nữa, sợ rằng có người sẽ tức giận.”

“Lễ tế có lớn không?”

Tịch Nhan mỉm cười, quay đầu nhìn Liễu Dật Phong nổi trận lôi đình bên cạnh, sắc mặt hân lúc này thay đổi rất nhanh, ngấm lại phải không là về mặt vui vẻ gì, rút tay ra khỏi tay hân xuôi theo đoàn người chạy về phía trước: “Chẳng phải Liễu công tử ghét bỏ chúng ta người đầy mùi tiền sao? Chúng ta đi xem thử đám nô lệ không bốc mùi tiền, không biết họ thế nào.”

Trên mặt của Tịch Nhan mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn sao cũng không thấy hảo ý.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tiểu Bạch Thiên Hạ Vô Địch Mặt Dày

Tịch Nhan sợ đến mức đầu óc đóng băng, thất kinh, tiếng chuông cảnh giới vang lên, cả người nàng giờ vô lực, làm sao ngăn cản thể tiến công rào rạt của Hạ Dạ Bạch, thấy hân không có ý muốn bỏ qua, nàng mở to mắt, mang theo hoảng loạn, vội hỏi: “Hạ Dạ Bạch, nếu như ngươi tiếp tục, lần này ra ngoài vương phủ, ta sẽ không quay về.”

Tịch Nhan ngửa đầu, hai má ửng đỏ như ráng chiều tà, so với những nữ tử được trang điểm kỹ càng còn đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, đôi mắt long lanh mở to, còn mang theo sợ hãi, lưu lại tình dục mê ly, thanh âm không lớn, mà nhu tình như nước, vẫn không thốt ra được lời cự tuyệt, Hạ Dạ Bạch lại cảm thấy lạnh lẽo như gió tuyết mùa đông dập tắt dục vọng mới vừa rồi của hân chỉ trong nháy mắt.

Tịch Nhan thấy Hạ Dạ Bạch sững sốt, vội vàng đẩy hân ra, áo rách quần manh, hai tay lồi chần, hốt hoảng nhảy xuống giường, nào nghĩ tới còn chưa đi được mấy bước, cái yếm trên người đã rớt xuống, Tịch Nhan hét lên một tiếng, vội vàng che kín thân thể, Hạ Dạ Bạch xoay người, nhìn cái yếm rơi trên mặt đất, trước nay chưa từng nhìn thấy bộ đánh kinh hoàng như thế của nàng, vừa yêu thương vừa buồn cười, trái tim lạnh băng mới vừa rồi chớp mắt đã được sưởi ấm, lập tức hồi sinh.

Nữ nhân đáng chết này, nếu một ngày kia gạo nấu thành cơm, hân nhất định phải cho nàng vài ngày không xuống được giường, đúng, nhất định phải khiến nàng mấy ngày không xuống được giường, nếu không khó tiêu nổi dục hỏa trong người hân hiện giờ.

Tịch Nhan thấy Tiểu Bạch xoay người, nhìn cái yếm cách đó không xa, cúi đầu nhìn thân thể trần như nhộng của mình, thét lên: “Hạ Dạ Bạch, ngươi xoay người sang chỗ khác cho ta, trong lúc này không được quấy rầy ta.”

Nàng vốn là người lãnh cảm, trước nay không có hứng thú đối với chuyện này, thế nhưng mới vừa rồi nàng lại phát sinh ham muốn, chẳng qua là lần đầu, hơn nữa nàng có thói quen nắm giữ mọi thứ trong tay, dự liệu trước tất cả, tuyệt không chấp nhận cảm giác xa lạ không thể khống chế, lòng vô cùng sợ hãi, lại có nhiều điểm nghi ngờ cổ kị, trong phương diện cảm tình, nàng và Hạ Dạ Bạch lại giống như 2 tờ giấy trắng mà thôi.

Tịch Nhan quần chắn quanh người, nhảy một phát, vương tay lấy quần áo treo trên móc, có lẽ do khăn trang hoàng hốt, quần áo lẫn giá móc đổ nhào ra đất.

Hạ Dạ Bạch nghe giọng nói của nàng ần ần tức giận, lần này ra ngoài, chỉ ít cũng 10 ngày nửa tháng mới quay về, hơn nữa, chắc chắn sẽ gặp gỡ không ít nam tử đẹp trai tài giỏi, nếu khiến nàng tức giận mà bỏ đi luôn, chẳng phải là giúp nam nhân khác có cơ hội tiến đến ư? Sao hân có thể để chuyện này phát sinh được.

Cũng không biết nàng nghĩ như thế nào, có thể đem mình so sánh với vườn chủ, xem ra nàng đối với mình hoài nghi không phải chỉ ngày một ngày hai, nếu là lần này để mặc cho nàng đi, khiến nàng càng suy nghĩ miên man, đến lúc đó thật sự không quay về thì phải làm sao? Vội vàng nhặt cái yếm lên, quyết định phải vô lại lý lộn đến cùng.

“Trước đây ta cũng từng thấy ngươi thay quần áo ta rồi mà. Vừa rồi cũng nhìn thấy hết, có chỗ nào chưa thấy qua, sao giờ lại không cho nhìn?”

Mặt Tịch Nhan đỏ ửng, không nhìn Hạ Dạ Bạch, nếu không phải trên người bây giờ như con nhộng, không có mảnh vải che thân, nàng nhất định phải

xông lên giáo huấn hần một trận nên thân rồi.

Tuy rằng Nàng không cùng hần tắm rửa thay y phục, lúc thay quần áo cũng không trốn tránh, buổi tối khi đi ngủ, hần ôm nàng, tay chân cũng không mấy yên phận. Thế nhưng chi cần không quá đáng, nàng cũng tùy hần, từng tắc da thịt trên người nàng, đã bị hần sờ qua sạch sành sanh rồi, cho nên mới vừa rồi hần nói vậy, nàng cũng không có lời nào phản bác, nào nghĩ tới Hạ Dạ Bạch lại quá phận như vậy.

Bảo là hôn nhẹ, rõ ràng là muốn đem nàng nuốt sạch, hơn nữa còn cố ý đánh lén.

Tịch Nhan ngồi xuồm xuống, ngẩng đầu, mặt lạnh, liếc mắt trừng Hạ Dạ Bạch, hai gò má béo mập như hoa đào nở rộ, đôi mắt đẹp như hòn như dãi, sóng tình lưu chuyển, trên người mặc dù quần chắn khá kín, nhưng hiện tại nàng hoàn toàn không mặc gì, ngay cả yếm cũng không có, Hạ Dạ Bạch cúi đầu, vừa vận có thể nhìn thấy phong cảnh dưới mền, một mảnh da thịt trước ngực kia như bạch ngọc ngưng tụ, không khỏi nghĩ đến xúc cảm trơn mềm mới vừa rồi, cảm xúc một lần nữa như sóng cuộn đổ về, nhưng cũng biết nếu lúc này hần làm ra chuyện hồ đồ gì, chắc chắn nàng sẽ giận mà bỏ đi.

Chi có thể nhìn, không thể đụng vào, chi đứng xa nhìn lại không thể ăn, ham muốn trên người như thiêu như đốt, hận không thể nhào tới, cũng chỉ có thể nuốt nước miếng, cố gắng khắc chế áp lực, cố câu nói là trời làm vậy còn có đường sống, tự mình làm vậy, chi có đường chết, miêu tả chính xác tình hình hiện tại của hần lúc này.

Hần nghển đầu, cố gắng khắc chế bản thân không nhìn vào mảnh xuân lộ ra trên người Tịch Nhan, cánh tay mảnh khảnh chân nhỏ tuyết trắng, và cả phong cảnh dưới mền, âm thanh hôn dãi như đứa trẻ nói: “Đã sờ qua hết rồi, da Nhan Nhan thật mềm, sờ vào thật êm.”

Nói rõ ràng như vậy quả thật thô bỉ vô cùng, nhưng lọt vào tai Tịch Nhan chỉ thấy căm tức cùng cực, nghĩ tới đôi tay kia tự do vờn trên người mình, còn gây ra từng luồng điện khiến nàng tê dại run rẩy làm mặt Tịch Nhan nóng bừng, cúi người nhặt y phục lên.

“Người đưa đồ trên ta cho ta.”

Tịch Nhan chỉ chỉ cái yếm Hạ Dạ Bạch đang vung vẩy trên tay.

“Nhan Nhan nói là cái này sao? Vì sao người phải mặc cái này, tại sao ta không có?”

Hạ Dạ Bạch đưa cái yếm đến trước mặt Tịch Nhan, nụ cười kia vẫn khờ ngốc chân thành giống như ngày xưa, cúi đầu nhìn trộm bộ ngực lộ ra của mình.

Mới vừa rồi một phen kích tình mãnh liệt, tất cả y phục trên người Tịch Nhan đều bị Hạ Dạ Bạch cởi ra, tất nhiên y phục của hần cũng không chỉnh tề, quần áo hai người vứt đầy trên đất, lộn xộn lung tung, trên thân Hạ Dạ Bạch mặc duy nhất nội sam đơn màu, cũng không biết đã bị cởi lúc nào, lộ cả ngực ra.

Tịch Nhan vừa tức vừa buồn bực, giọng căm hận nói: “Hạ Dạ Bạch, nếu như người nói thêm một chữ nữa, ta quần chắn đi luôn.”

nếu đứng ở đây là người khác, câu trả lời của nàng nhất định là, nếu như người muốn làm quý cô, thích mặc gì cứ lấy mà mặc.

Người này nào có ngốc, mà cho dù có ngốc, cũng là một tên sói chính cống, Tịch Nhan càng nghĩ càng giận, đại hôn đến nay, hai người dù chỉ có danh vô thực, bất quá những lời hần không phải không đúng, càng không nói đến chuyện vừa rồi, cả người nàng, còn chỗ nào hần chưa chạm qua, cũng là bởi vì như vậy nàng mới tức giận hơn, nàng lúc nào cũng lo lắng cho hần, chiều hần, tùy hần, mà hần luôn luôn được voi đòi luôn Bà Trung.

“Không được kéo.”

Dù sao trong phòng cũng còn nhiều yếm.

Tịch Nhan lướt qua Hạ Dạ Bạch, lôi cái yếm trong ngăn kéo ra, thay xiêm y khác, nhắm mắt làm ngơ, lần này nàng tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Hạ Dạ Bạch sao không biết nàng muốn gì, thấy nàng lướt qua bên cạnh mình, vội vàng giữ chặt hông của nàng không chịu buông, đầu tựa ở trên bụng của nàng, dụi vào, Tịch Nhan bất chợt hoảng hốt, không biết là do xấu hổ hay là buồn bực, gương mặt đỏ rực, ngay cả vành tai cũng đỏ.

“Chẳng lẽ ngày mai còn phải muốn đi ra ngoài sao? Hôm nay mệt cả ngày rồi, Nhan Nhan ngủ sớm một chút nhé.”

chăn đơn không dày, chỉ một lớp mỏng mảnh, lúc Hạ Dạ Bạch nói chuyện, hơi thở nóng rực thổi vào bụng của nàng, khiến nàng run rẩy.

Cần quấy, lại bắt đầu cần quấy, Tịch Nhan vừa đau đầu vừa căm tức, dùng sức muốn đẩy hần ra, Hạ Dạ Bạch đã sớm đoán được Tịch Nhan sẽ không dễ dàng khuất phục, khí lực của nàng không giống như những nữ tử khác, hần ôm chặt nàng, không dám buông lỏng tay.

“Đã trễ thế này, Nhan Nhan có thể đi nơi nào, giờ này Tương Tư, Đậu Đậu mà thấy nàng đến tìm, chắc chắn sẽ sẽ nghi ngờ, nếu như bị hạ nhân nhìn thấy người nổi giận đùng đùng như vậy, khẳng định sẽ biết ta khi dễ người, người đối với ta tốt như vậy, cũng chịu ta, lo lắng cho ta, lúc nào cũng lo chu toàn cho ta, những người đó nói ta tu 8 kiếp mới có được phúc khí cưới được một Vương phi thật lòng đối đãi mình, nếu là bị bọn họ biết ta khi dễ người nhất định sẽ nói ta không bằng cảm thú, bọn họ vì sợ người mới tốt với ta, nếu như người không tốt với ta nữa, bọn họ lại hung ác, khi dễ ta như trước.”

Hạ Dạ Bạch ôm chặt hông của Tịch Nhan, càng nói càng thương tâm, càng nói càng khổ sở, đến cuối cùng, thanh âm lại có ghen ngào, ý chí Tịch Nhan dù làm bằng sắt đá, cũng mềm như thành nước, nghe thấy những lời này, tuy trong lòng mặc dù tức giận, nhưng không còn kiên quyết như lúc trước, chỉ còn hơi buồn bực mà thôi, hần vẫn nhớ kỹ mình luôn tốt với hần, có thể lấy được mình là hần đã tu luyện mấy đời phúc khí, vậy tại sao không để nàng bớt lo lắng chứ? phải chăng mình vô dụng hay quá nhẹ dạ?

Hạ Dạ Bạch cũng ý vào điểm này, mới có thể gan lớn bằng trời, cả gan làm loạn.

Hạ Dạ Bạch thấy hữu dụng, vội vàng tỏ vẻ đau khổ, bắt đầu quở trách Tịch Nhan, nhưng vẫn không quên bày ra bộ mặt thương cảm, sấm vai khổ tình: “Ta biết Nhan Nhan thích ta, rất tốt với ta, thế nhưng ta vẫn không nhận được lo lắng.”

Hạ Dạ Bạch mím môi, thiếu chút nữa khóc ra thành tiếng.

“Nhan Nhan xinh đẹp lại thông minh, nhiều người yêu thích, vây quanh người, ta cũng thích, bọn họ đều nói ta là tên ngốc, chẳng có tiền đồ, không xứng với người, ta cũng biết mình không xứng với người, bất quá Tiểu Bạch thực sự rất thích Nhan Nhan, nếu Nhan Nhan bỏ rơi Tiểu Bạch, Tiểu Bạch sẽ sống không nổi.”

Càng nói càng ai oán, âm thanh nghẹn ngào, lòng của Tịch Nhan cũng mềm nhũn ra, nhưng mặc dù như vậy, nàng cũng không mềm lòng chấp nhận làm chuyện đó với hắn, nàng từng bảo hắn rằng chờ thêm 2 năm, lẽ nào nàng vẫn không tin tưởng ở hắn?

“Ta cũng không biết Nhan Nhan và Đậu Đậu mỗi ngày ra ngoài làm gì, lại luôn bỏ mặc ta một mình trong phủ, tuy rằng có sai Trương Tư chăm sóc, nhưng Trương Tư rất ít nói, người lại không cho ta ra ngoài, những người trong phủ lại không ai chơi với ta, ta có một mình rất nhàm chán, cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, còn người thì chẳng biết khi nào mới về, ta đương nhiên lo lắng.”

Thanh âm kia, còn nức nở hơn cả oán phụ, sợ lời nói của mình còn chưa đủ thương tâm.

Những lời Hạ Dạ Bạch nói không sai, nỗi lo này cũng không phải là giả, mặc dù hắn không đến mức lãnh huyết vô tình, chẳng qua trước giờ chưa có nữ tử nào khiến hắn động tình, đệ nhất mỹ nữ Lưu Ly, tài mạo song toàn, những điều này chẳng qua là dư danh, trước nay hắn chẳng mấy quan tâm, có điều hiện giờ hắn cực hận cái hư danh này, cứ xem như hắn là là một tên ngốc vô dụng vô năng, mỗi khi nhìn thấy người khác ngăm nhìn nàng, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, nhất là Hạ Thiên Thần, cả Lưu Ly này ai chẳng biết Mặc Tịch Nhan hết lòng cảm mến từ Hoàng Tử Hạ Thiên Thần, chỉ cần nghĩ đến việc 2 người họ có thể gặp mặt, hắn đã cảm thấy phiền não không thôi, hơn nữa, hắn còn lo lắng Tịch Nhan biết chuyện hắn lừa dối nàng sau đó sẽ bỏ hắn mà đi, những lời đó đương nhiên là chân tình mật ý.

Tịch Nhan không phải không biết nỗi lo của Hạ Dạ Bạch, thời đại này, nữ tử có địa vị không cao, nếu đổi thành Hạ Thiên Thần Hạ Minh Húc, nhất định sẽ không để nàng nữ phần nam trang ra ngoài hành tẩu, nhưng nàng cũng bắt đầu dĩ mại.

Ngũ hoàng tử nay luân lạc tới mức này, mặc dù chẳng phải do chính tay nàng tạo thành, nhưng nàng khó thoát khỏi có quan hệ, sớm biết xảy ra hậu quả như vậy, chi bằng trước đây cứ trực tiếp ném thẳng hắn từ trên thành xuống, nếu hắn chết, mọi chuyện cũng coi như xong.

Lan Phi năm lần bảy lượt mời nàng tiến cung, nào là cấp thuốc mời đại phu, nàng ta đâu tốt bụng đến mức vậy? Chẳng qua, cơ thể không khỏe mới thoát được, nhưng đây không phải kẻ sách lâu dài, điều quan trọng là phải có khả năng tự bảo vệ mình, nếu không ra ngoài, cả ngày ở trong vương phủ, cho dù trời có sập cũng không rơi được các bạc nào.

Hạ Dạ Bạch biết Tịch Nhan đã dao động, thế như trong lòng vẫn thấy chưa yên tâm.

”Nhan Nhan, không nên giận mà, người mà nổi giận ta cũng không vui.”

Hạ Dạ Bạch nhõm nha nhõm nhẽo, lấy lòng nói.

“nhanh lên”

Tịch Nhan vẫn lạnh nhạt như cũ, đá đá Hạ Dạ Bạch, hiện giờ nàng vừa đau lòng vừa khổ sở, nào còn nổi giận với Hạ Dạ Bạch, nàng giận bản thân chẳng có lập trường gì cả, mới vừa rồi còn tức giận ngập trời, quay qua quay lại đã bắt đầu mềm lòng.

Hạ Dạ Bạch ôm hông của Tịch Nhan không buông, đôi mắt tràn ngập nước, tuy có thương tâm cùng ủy khuất, nhưng nhiều nhất lại là hài lòng thỏa mãn, hắn biết, Nhan Nhan sẽ mềm lòng, nếu là lần sau, nếu còn có lần sau, nàng phát hiện chân tướng mọi chuyện cũng dễ dàng mềm lòng tha thứ cho hắn hay không?

Tiểu Bạch ừ một tiếng, lắc đầu: “Nhan Nhan không tha thứ ta không đứng dậy.”

“Hạ Dạ Bạch, người rốt cuộc muốn thế nào đây, trên mặt đất lạnh như băng, người trói chân ta, lại không cho mặc quần áo, nếu người muốn bệnh thì cứ việc ngồi ở đó đi, mấy ngày tới ta không có trong phủ, cũng không muốn quay về gặp người.”

“Nhan Nhan, không quan tâm ta nữa sao?”

Hiện giờ Tịch Nhan như con mèo nhỏ bị đập phải đuôi, còn bị người ta nắm cổ, hoàn toàn không thể động đậy, nàng cúi đầu, tất nhiên không biết đáy mắt Tiểu Bạch chợt lóe lên quang mang và tính toán.

Làm sao hắn không biết, Nhan Nhan quan tâm, lo lắng đến sức khỏe của hắn.

“Bây giờ miệng lưỡi người dẻo hoạt rồi, ta giận khiến người buồn, vậy mà người liên tục chọc cho ta giận đứng lên, người ngã bệnh ta ở bên ngoài làm sao an tâm.”

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, kéo kéo xiêm y bị Hạ Dạ Bạch nắm, rồi đi đến tù quần áo.

“Nhan Nhan, ta biết sai rồi, người không cần đi có được không, ngày mai người đi, hơn nửa tháng mới có thể trở về, hiện giờ ta lại có thói quen ôm người ngủ rồi, không có người ta sẽ nhớ lắm, buổi tối về cho ta ôm được không? ta cam đoan, chỉ ôm thôi, không táy máy tay chân.”

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan, liên tục thề thốt, rất là thành khẩn.

“Hạ Dạ Bạch, lời người nói không đáng tin.”

Lần này dù hắn nói gì cũng không thể tha thứ dễ dàng được.

“Khi ta ra ngoài sẽ thật cẩn thận, tuyệt đối không để ai phát hiện, Tương Tư tuy ít nói, nhưng ta sẽ không nói cho nàng ta biết người khi dễ ta, nàng ta cũng không suy đoán lung tung, ta sẽ dặn dò nàng cẩn thận, giờ không còn sớm nữa, mấy ngày tới người phải ngoan ngoãn ở trong này.”

Tịch Nhan cảm thấy sắp bị hắn làm cho tức chết rồi, quát to một tiếng: “Hạ Dạ Bạch, người rốt cuộc muốn làm gì.”

Hạ Dạ Bạch đứng lên, thấy Tịch Nhan nổi máu xung thiên, đôi mắt mở to, há hốc mồm nhìn nàng, chẳng biết có bao nhiêu ủy khuất: “Nhan Nhan đã nói không nổi giận với ta, Nhan Nhan nói mà không giữ lời, vì Nhan Nhan mà ta không ngừng cố gắng, chẳng nhẽ Nhan Nhan không thích ta một chút nào sao? Ta lúc nào cũng thích ở cùng Nhan Nhan, chỉ thích ôm Nhan Nhan, luôn ở cạnh bên Nhan Nhan, nếu Nhan Nhan cũng thích ở cùng với ta, tại sao ngày nào cũng vứt ta ở lại trong vương phủ, sáng sớm khi ta chưa dậy đã kéo Đậu Đậu đi ra ngoài, trễ như vậy mới về, những lời Nhan Nhan nói đều là gạt ta, ngày nào cũng bảo ta phải ngoan ngoãn ở vương phủ, thật ra Nhan Nhan chỉ xem ta là đứa trẻ, chứ không hề thích ta, Nhan Nhan không thích ta, ta thích Nhan Nhan như vậy, nhưng Nhan Nhan vẫn luôn gạt ta, hoàn toàn không thích ta.”

Tịch Nhan thấy hắn khóc như mưa, chân mày cũng nhăn lại, đàn ông con trai lớn vậy rồi còn khóc thì ra thể thống gì, khiến nàng bức dọc, nếu là người khác, nàng đã một cước đá bay hắn rồi, mà cái tên Hạ Dạ Bạch này, nàng cứ nhìn hắn lại thấy đau lòng khiến lòng không khỏi mềm ra, nghĩ đến lần trước hắn đập lên mảnh chai, máu huyết chảy ròng ròng, thấy Hạ Dạ Bạch xoay người xoay người lại lo lắng hắn suy nghĩ tiêu cực gì đó, lòng vô cùng hoảng hốt vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Bạch, hôm nay sinh nhật ta, người ngoan ngoãn nghe lời một lần đi.”

Lời nói có chút ảo não, và cả chút tức giận.

Hạ Dạ Bạch đưa lưng về phía Tịch Nhan, nghe thấy thanh âm của nàng, cũng không quay đầu lại, tức giận nói: “Sinh nhật của Nhan Nhan đã qua, ta còn tự mình xuống bếp làm cơm, vậy mà còn chê ngọt khó ăn.”

Mày nhăn Tịch Nhan lại, nàng nào có chê bai, rõ ràng là chính hắn vứt cánh gà đi mà, thế nhưng hắn đang làm nũng thế này, nàng còn có thể nói gì.

Lần nào cũng vậy, rõ ràng là nàng bị ủy khuất, bị chiếm tiện nghi, nhưng đến cuối cùng toàn bộ trở thành nàng có lỗi.

Lần này Hạ Dạ Bạch cũng không muốn làm ra hành động gì ngốc nghếch, qua vụ bàn chân bị thương lần trước, hắn chỉ dám giả vờ giả vịt dọa Tịch Nhan mà thôi, hiện tại con cá đều mắc câu, tất nhiên hắn không thấy mình quá đáng.

“Hạ Dạ Bạch.”

trên người Tịch Nhan quần chắn, không thể chạy quá nhanh, nhưng hiện tại nàng không thể suy nghĩ nhiều như vậy, tựa như lời Hạ Dạ Bạch nói, nàng đã bị hắn nhìn thấy hết rồi, sờ sạch rồi, ở cổ đại này mà nói, nàng đã chả còn chút trinh tiết nào để giữ.

Dắt chân đơn, vội quần quanh người, một tay xách theo, lết chân chạy về phía trước, Hạ Dạ Bạch vốn giả vờ giả vịt, đương nhiên không hài lòng, cho đến khi cảm nhận được Tịch Nhan cách mình không bao xa mới mới miễn cưỡng bước nhanh hơn, mặc cho Tịch Nhan kéo hắn.

“Nói gì thì nói Nhan Nhan vẫn không thích ta, cứ mặc kệ ta đi.”

Hạ Dạ Bạch phát phát tay, cắn chặt môi, ra sức giãy giụa, nhưng hắn biết mình chỉ dùng một chút sức mà thôi.

“Hạ Dạ Bạch, người còn giãy giụa nữa xem.”

Dù sao nàng cũng đã quần chắn như kiểu quần khăn tắm rồi, chạy đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, giữ chặt tay của hắn, đỏ mặt, thở gấp, quả thật tức chết đi mà.

Hạ Dạ Bạch cắn chặt môi, đôi mắt dưới mặt nạ ngập nước, đầm đìa đáng yêu, thiếu chút nữa sẽ khóc lên tiếng: “Chẳng phải Nhan Nhan không thích ta sao?”

Nói xong, dùng sức hít mũi một cái.

Hạ Dạ Bạch đứng im tại chỗ, khiến Tịch Nhan nhìn hắn một hồi lâu mới có phản ứng, rồi nàng đưa mắt nhìn xuống, thất vết thương thật dài trên ngực hắn, lại càng hoảng sợ, mới vừa rồi động tĩnh, áo bung ra, nội sam cũng xốc xếch, chỉ như treo trên người mà thôi, hắn lại chú tâm nghĩ cách giữ Tịch Nhan lại, quên mất trên người mình đang bị thương.

Tịch Nhan sững sờ hóa đá ngay tại chỗ, mắt mở thật to, ngơ ngác nhìn vết thương trên ngực Hạ Dạ Bạch, vết thương rất dài, vị trí gần trái tim, nếu như lệch một chút, hoặc sâu thêm một chút, nói không chừng hắn sẽ mất mạng, bị thương lúc nào, sao nàng lại không biết, nhìn vết sẹo còn rất mới, chắc hẳn cách đây khoảng hai tháng.

Hạ Dạ Bạch hơi cau mày, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, hắn không muốn để nàng biết chân tướng sự việc, nhưng vết thương này, nên giải thích như thế nào?

Hạ Dạ Bạch cố trấn an bản thân, Tịch Nhan tiến lên vài bước, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên vết thương của hắn, đầu ngón tay lạnh lẽo, tim Hạ Dạ Bạch đập liên hồi.

“Có đau hay không?”

Thanh âm êm ái, hòa lẫn niềm thương tiếc.

Tịch Nhan nhìn chăm chăm vào vết thương, thật lâu thật lâu sau, làm như muốn nhìn xuyên qua lồng ngực, đi sâu vào đó xem xét thương thế của hắn.

Không cần phải nói, lúc đó nhất định rất đau.

Tim Hạ Dạ Bạch càng lúc càng đập mạnh, miệng lưỡi khô khốc: “Bị chùy thủy phải, chỉ giống bị ai đó đánh 1 phát thôi, hơi đau chứ không đau nhiều lắm.

Tuy Hạ Dạ Bạch nói không sao cả, kỳ thực, hắn rất đau, cái đau này, còn đau hơn bị đánh, nhưng nghĩ đến có thể giúp nàng tỉnh, lại thấy đau thế cũng đáng giá.

Tịch Nhan ừ một tiếng, ôm lấy hắn, thân thể mềm mại phát ra mùi hương thơm nồng, Hạ Dạ Bạch chỉ cảm thấy toàn thân hắn cứng ngắc lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, hạ thân cực nóng như sắt nung, ngực phập phồng, hắn rất sợ Tịch Nhan hỏi vết thương này do đâu mà có, nàng không thích bị lừa dối, hắn lại càng không muốn gạt nàng.

Một lúc lâu sau, Tịch Nhan vẫn không lên tiếng, trên trán Hạ Dạ Bạch cũng lấm tấm mồ hôi.

“Không còn sớm nữa, mau ngủ đi.”

Hạ Dạ Bạch tròn to mắt, Ngay cả bản thân cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, vui vẻ, hưng phấn, kích động, còn có một chút thương cảm lẫn tiếc nuối, dây thần kinh đang căng cứng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Tịch Nhan không nhúc nhích, Hạ Dạ Bạch cũng không động, e sợ nếu hắn bước lên giường trước thì nàng sẽ thay đồ rồi bỏ chạy.

“Lên giường ngủ trước đi, ta đi thay đồ.”

Tịch Nhan buông Hạ Dạ Bạch ra, lấy cái yếm trên tay hắn, xoay người, vội vã đi thay y phục, Hạ Dạ Bạch nhìn bóng lưng của nàng, không hiểu ra sao, cũng là lần đầu tiên, hắn cảm thấy vô cùng nghi ngờ lẫn cảm giác vô lực không thể nói ra được.

Ngọn nến duy nhất đang lay động trong gió tản ra chút ánh sáng mờ nhạt, mọi thứ cũng trở nên mờ ảo.

Ban đêm, hai người nằm ở trên giường, bởi vì hôm sau Tịch Nhan phải dậy sớm, nên ngủ ở bên ngoài, Hạ Dạ Bạch ngủ ở trong, Tịch Nhan dựa lưng về phía Hạ Dạ Bạch, chẳng biết suy nghĩ cái gì, Hạ Dạ Bạch nhìn bóng lưng Tịch Nhan, lòng vô cùng lo lắng, tình trạng này, càng khiến hắn bất an hơn lúc này, hắn cau mày suy nghĩ làm sao phá vỡ cục diện bế tắc hiện giờ.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch xẹt tới, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Qua thật lâu, ngay khi Hạ Dạ Bạch cho rằng Tịch Nhan đã ngủ, Tịch Nhan mới không mặn không nhạt ừ một tiếng.

“Vẫn chưa ngủ ư?”

Nếu ngủ rồi còn lên tiếng trả lời hắn sao? Tịch Nhan lắc lắc người, không muốn trả lời câu hỏi của hắn.

“Nhan Nhan, để ta ôm Nhan Nhan ngủ nha, người Nhan Nhan luôn lạnh, ta sưởi ấm cho.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, mặc kệ Tịch Nhan có đồng ý hay không, nhích nhích lại gần rồi ôm chặt lấy nàng.

“Tay Nhan Nhan lạnh quá.”

Đặt 2 tay của nàng trong lòng bàn tay mình rồi xoa xoa vài cái, nắm nót vài cái, rồi lại kéo lên trên mép hà hơi, đôi tay mới từ từ ấm lên.

Tay này đã ấm lên thì tay kia lại bắt đầu không an phận, lại bắt đầu châm ngòi thổi gió trên người của Tịch Nhan, cái kiểu sờ soạn này đã sớm tạo thành thói quen, Hạ Dạ Bạch thấy Tịch Nhan không có chống cự, lại bắt đầu được vui đùa tiên, đôi tay kia từ từ cời xiêm y của Tịch Nhan ra đi vào trong.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan giữ tay của Hạ Dạ Bạch: “Ngươi bảo chỉ ôm ta, không tẩy máy tay chân.”

Gương mặt Hạ Dạ Bạch lập tức co rút, quang mang trong đáy mắt cũng giảm hơn phân nửa, ủy khuất nói: “Phu thể người ta thì vô cùng thân mật, những chuyện bọn họ có thể làm vì sao ta lại không thể, mẫu thân đau lòng nhất hải tử, chỉ cần có hải tử, cho dù nữ nhân có mạnh mẽ cỡ nào cũng trở nên ôn nhu như nước, Nhan Nhan, Nhan Nhan sanh con cho ta có được hay không, nếu là có hải tử, ta sẽ để Nhan Nhan ra ngoài, nhất định sẽ nghe lời, ngày ngày đều ngoan ngoãn trong phủ chăm con.”

Đầu Hạ Dạ Bạch tựa ở trên lưng Tịch Nhan, lại bắt đầu làm nũng, tiếng nói non nớt mang theo sự bất mãn của hắn, Tịch Nhan nhìn không được cười ra tiếng.

Đối với Hạ Dạ Bạch, nàng luôn luôn nhẹ dạ, một khắc trước tức giận, một giây kế tiếp thì tốt rồi, chẳng qua là cảm thấy không thể tùy tiện tha thứ hắn, bằng không lần sau hắn lại được voi đòi tiên, mới chịu đựng không nói gì, tùy hắn làm bằm, nàng biết khả năng chịu đựng của mình khá tốt, chẳng qua gặp được khắc tinh này, mặc cho nàng có mạnh mẽ đến mấy, cố gắng đến mấy, cũng bị hắn phá vỡ.

“Nhan Nhan, ngươi cười, ngươi cười, ngươi không tức giận a.”

Hạ Dạ Bạch giống như chú nhóc con vừa nhận được quà, chỉ thiếu điều chưa nhảy lên vỗ tay.

Người mà không có da, chắc chắn sẽ chết, nếu đối tượng không phải là Tịch Nhan, Tiểu Bạch không cần chai mặt đến mức này.

Tịch Nhan xoay người, mặt đối mặt với Hạ Dạ Bạch, nắm chặt đôi tay đang quơ quào của hắn. còn đắp mền cho hắn, trên mặt vẫn còn vương vãn nụ cười.

“Đường đường một Vương gia, cả ngày lại như một đứa trẻ, cũng không sợ người khác chê cười,

Nàng ở thời đại kia, nữ hướng ngoại, nam hướng nội, phụ nữ làm chủ gia đình cũng không mấy hiếm lại, chỉ là ở Lưu Ly này, lại không thể nói ra những lời như vậy, sợ rằng cũng chỉ có trước mắt người này, nàng mới không để ý, bảo Tiểu Bạch ngoan ngoãn trong phủ, nuôi nấng hắn béo béo tròn tròn, nàng tuyệt không để ý chuyện hắn chẳng biết một chút gì, cũng không quan tâm người ta sẽ nói gì sau lưng, nàng cũng chẳng cần mặt mũi, nhưng quyết không cho phép người khác nói này nói nọ Tiểu Bạch.

“người ta có miệng thì người ta có quyền nói, ta hơi đau mà để ý đến mấy kẻ rồi hơi đó, còn nếu họ muốn đánh ta, ta mới không cho họ được như ý.”

Hạ Dạ Bạch không cho là đúng, đưa mắt nhìn Tịch Nhan, dưới ánh nến lấp lánh, hắn ngáy ngốc cười với nàng.

Tịch Nhan cũng cười, kéo Hạ Dạ Bạch ôm vào trong lòng: “Ai nói ta sẽ không sanh con cho ngươi, kiếp này ngươi chỉ có mỗi ta là thể tử, ta mà không sanh con cho ngươi thì ai sẽ sanh, thân vì cha mẹ thì phải có trách nhiệm với con cái, hiện tại vương phủ chúng ta không có gì cả, lại bị người khác coi thường, nếu như có Tiểu Bạch nhỏ hay Nhan Nhan nhỏ, cũng sẽ bị người khác coi thường, bị người khác khi dễ.”

Hạ Dạ Bạch ngửa đầu, hừ một tiếng, nhìn Tịch Nhan, tràn đầy chăm chú: “Nếu ai dám khi dễ bọn họ, ta sẽ giết chết họ.”

Con của hắn và Nhan Nhan, nếu ai dám động vào một cọng tóc gáy, hắn nhất định trả lại gấp mười gấp trăm lần.

“Vậy vì sao Nhan Nhan không cùng ta cời hết ra rồi ngủ.”

Tịch Nhan chìa tay búng một cái vào ót Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch bị đau, lui về phía sau, cau mày, đưa đôi mắt ủy khuất ngân ngấn nước nhìn Tịch Nhan: “Nhan Nhan, sao lại đánh ta.”

“những điều này là ai dạy cho ngươi, cả ngày chỉ biết nghĩ vãn vơ, nói xem, có phải nhân dịp ta không có mặt đã đi tìm nữ nhân khác.”

Thanh âm kia, rõ ràng là đang ghen, cả phòng nhất thời tràn ngập mùi chua nồng.

Tịch Nhan càng nghĩ càng thấy không đúng, hành động mới vừa rồi của hắn rõ ràng không phải nộ hôn bình thường, hắn làm sao biết chuyện này, hơn nữa nộ hôn lần trước ở đình giữa hồ còn rất bá đạo, chẳng biết đã làm bao nhiêu lần rồi, còn khiến nàng thiếu chút nữa ý loạn tình mê, tất cả đều không giống như là lần đầu tiên.

Hạ Dạ Bạch cười cười, rất là vô tội nói: “Không có, ta không có nữ nhân khác.”

Tịch Nhan tức giận nói: “Vậy sao ngươi biết những cái này, nói cho rõ ràng cho ta.”

Hạ Dạ Bạch liếm môi, đáng đáp muốn khóc lên, đứng dậy, bò đến giường bên kia, lôi ra một quyển sách nhỏ màu xanh nhạt, ngồi ở bên cạnh Tịch Nhan.

“đây, chính là cái này, đây là mẫu phi để lại cho ta, nói là sau này ta đại hôn thì xem, nói là như thế này sẽ có hải tử, mấy ngày nay Nhan Nhan ra bên ngoài cùng Đậu Đậu, ta nhàm chán mới nhớ tới, cũng đã xem được một chút.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, tràn đầy hưng phấn nằm xuống, xích lại gần Tịch Nhan.

” Đây là hôn nhẹ chúng ta chúng ta vừa làm động tác này, Nhan Nhan xem, nữ nhân này đang ôm đầu nam nhân này, cả người sát vào hân, sao Nhan Nhan không giống với nàng ta, Nhan Nhan cũng không đưa tay ôm chặt đầu ta, cũng không lè lưỡi, làm ta còn tưởng rằng mình lầm, còn nữa, Nhan Nhan xem bọn họ cũng không có mặc quần áo, ta còn cho Nhan Nhan mặc cái kia mà.”

Hạ Dạ Bạch chỉ chỉ cái yếm bên trong Tịch Nhan.

“Còn có cái này, Nhan Nhan, chỉ cần cời lảng hết rồi ép vào chỗ này, là có thể sinh em bé phải không? nữ tử này còn dùng chân vòng hông của hân, Nhan Nhan, lần sau chúng ta cũng thử xem nhé?”

Hạ Dạ Bạch cứ một trang lại một trang vạch ra, miệng không ngừng giảng giải cho Tịch Nhan nghe, nếu không phải quyển sách này là mẫu phi hân đưa cho, Tịch Nhan thật muốn cầu xé nó thành trăm ngàn mảnh rồi vứt đi.

Cả người Tịch Nhan bốc lên sát khí lạnh như băng, Hạ Dạ Bạch vẫn hồn nhiên không hay, thao thao bất tuyệt: “Nhan Nhan, xem tay của nữ tử này đi.”

Tịch Nhan nhìn theo ngón tay hân chỉ, trong hình, nam tử trần trụi nằm ở trên giường, nữ tử cũng chẳng khác hơn là bao, trên người mặc mỗi cái yếm, hạ thân chỉ một tiết khổ đơn bạc, toàn bộ bộ ngực ép lên trên ngực nam nhân, tòi tẹt nhất là tay của nàng, đang vuốt ve dưới hạ thân của nam nhân, Tịch Nhan liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch, khuôn mặt chợt đỏ bừng, không chút nghĩ ngợi đoạt lấy đồng cung đồ trên tay hân: “Hạ Dạ Bạch, ai cho ngươi xem cái này, sau này không cho phép xem.”

Hạ Dạ Bạch rút cổ nhìn Tịch Nhan, cất tiếng rất nhỏ đến mức không nghe thấy: “Vì sao không thể, đây là mẫu phi để lại cho ta.”

Tiêu Kiếm, người thật may mắn, quyển đồng cung đồ hôm nay ta đặt ở đầu giường là mẫu phi để lại cho ta mà không phải của người, nếu tương lai bị Nhan Nhan biết, cần phải đem người trúng nước sôi lột da ra,

“Không được xem là không được xem. Nếu như người thấy ở vương phủ buồn chán, thỉnh thoảng cũng có thể đi ra ngoài dạo, nhưng phải nói cho Tương Tư trước một tiếng, bảo nàng tìm mấy người khỏe mạnh đi theo, nhưng tuyệt đối không được đến Ý Thúc Lâu, còn mấy sách này.”

Tịch Nhan quơ quơ quyển sách trên tay: “Người cũng không được xem nữa, biết chưa?”

Hạ Dạ Bạch khéo léo gật đầu, kỳ thực hân cũng không muốn thấy, hân là nam nhân, mỗi lần xem đều khó mà chịu được dục vọng, Nhan Nhan không chịu, hân lại không thể tìm nữ nhân khác, lần nào cũng ép bản thân nhìn đến uất nghẹn xém chết, còn phải tắm nước lạnh nhiều lần.

Tịch Nhan hài lòng gật đầu, chìa tay nhẹ nhàng vuốt lên gò má của Hạ Dạ Bạch, nở nụ cười nhàn nhạt: “Tiểu Bạch.”

Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Ân.”

Hạ Dạ Bạch khéo léo đáp.

“Người mãi mãi như thế này nhé, vĩnh viễn đừng thay đổi có được hay không? đừng để một ngày nào đó, ta không thể nhận ra Tiểu Bạch. Cho dù quấy ta cũng được, tùy hứng hay cố tình gây sự cũng được, quấy một tý cũng không có vấn đề gì, ta đều có thể dễ dàng tha thứ, ta sẽ bảo vệ người, không cho người chịu ủy khuất lẫn thương tổn, còn nữa, tuyệt đối đừng nói lời xin lỗi với ta.”

Tịch Nhan nhìn Hạ Dạ Bạch, không biết có phải do ánh sáng chớp chòn hay không mà nàng cảm giác đôi mắt Hạ Dạ Bạch mờ hồ có nước mắt lung trờng, như có như không, như là ảo giác mà thôi.

Nàng không sợ bị lừa dối, còn cho phép hân can quấy, nhưng đừng để nàng biết được chân tướng, trên đời này, làm gì có giấy nào gói được lửa, một khi đã phát sinh thì chuyện bại lộ là sớm muộn mà thôi.

Hạ Dạ Bạch cất lực ngăn chặn khủng hoảng lẫn thương cảm trong nội tâm, mím chặt môi, rất là chăm chú: “Ta đã biết, Nhan Nhan không thích xin lỗi, ta đây sẽ không nói hai chữ này với Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch bất chấp đạo lý bắt lấy tay của Tịch Nhan: “Nhan Nhan, ta ngoan như vậy, phải chăng Nhan Nhan nên thưởng cho ta, hôn ta một cái, thế nào?”

Hạ Dạ Bạch lại tiến lên, mặt dán lên mặt của Tịch Nhan, ánh mắt dưới mặt nạ ngân bạch lóe lên.

Hạ Dạ Bạch, chớ phiền ta, ta muốn đi ngủ.”

“Chỉ hôn một cái thôi mà.

mặt dày năng nỉ.

“Lại cố tình gây sự, ta đá ngươi xuống giường ngay bây giờ.”

“Không phải vừa bảo dù ta có cố tình gây sự cũng được sao?”

A a hai tiếng cười gương, bắt được chân của Tịch Nhan.

“Nhan Nhan, phải chờ 2 năm sao?”

Mặt dày lướt đến.

“Chỉ 2 năm mà thôi, ta tuyệt không xác đi tìm nữ nhân khác, được rồi, ta muốn đi ngủ.”

Tịch Nhan gọi một tiếng, hai tay kéo mạnh chân, trùm kín đầu.

“Vậy được rồi.”

Miền cưỡng thỏa hiệp, nhưng vẫn là miễn cưỡng: “Ta chờ Nhan Nhan hai năm, thế nhưng đến lúc đó Nhan Nhan phải trả sách lại cho ta, sau đó làm tất cả các động tác trong sách này?”

Giọng điệu thành khẩn thương lượng cùng Tịch Nhan.

“Hạ Dạ Bạch.”

Tịch Nhan vén chăn lên, ngồi dậy, tóc tai lộn xộn, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Cũng không phải 1 lần là làm hết.”

Tịch Nhan nhìn Hạ Dạ Bạch một lúc lâu, thế nhưng hắn vẫn mặc kệ nàng tức giận, vẫn cứ liều chết xông lên.

“A.”

Nàng tức giận hét lên, khắc chế nội tâm muốn rút kiếm ra đâm hắn mấy phát, đưa lưng về phía Hạ Dạ Bạch, cả người vùi vào trong chăn.

Hạ Dạ Bạch ngồi bên trong giường, hai tay ôm Tịch Nhan, nhìn Tịch Nhan cuộn tròn trong chăn đưa tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, đuôi lông mày nhếch lên, môi hé cười, đôi mắt đen thâm thúy tràn đầy tiêu ý, miệng cong cong vẫn không có lên tiếng: “Từ đầu tới cuối đều chưa lấy xuống.”

Tối hôm qua bị Hạ Dạ Bạch náo loạn một hồi, sáng hôm sau Tịch Nhan vẫn đã thức dậy sớm như trước, đôi mắt trong trẻo, nhìn quanh tràn đầy tự tin, không có nửa phần ủ rũ.

Rửa mặt sạch sẽ, thay đổi xiêm y, ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn một mảng hồng hồng trên cổ, mày nhăn lại, nhưng chỉ có thể âm thầm tức giận, bắt đỉ đi thay bộ đồ khác cổ cao hơn, tuy có chút giấu đầu hở đuôi, bắt quả còn hơn để lộ liễu ra cho mọi người cùng thấy.

Tương Tư, Hồng Đậu biết hôm nay Tịch Nhan phải ra ngoài, mới sáng sớm đã thức dậy chạy đến, Tương Tư còn cầm theo một hộp đựng thức ăn.

Tối hôm qua vào trong đình thu dọn, nhìn thấy những món Hạ Dạ Bạch chuẩn bị còn nguyên, biết là Tịch Nhan chưa dùng đến, vườn sen là nơi thế nào, trong bụng nàng cũng lờ mờ đoán ra được, cả ngày Tịch Nhan chưa ăn gì, sáng hôm sau lại đi sớm. Tối hôm qua cả đêm không ngủ, chính là vì muốn dậy sớm chuẩn bị vài thứ cho Tịch Nhan.

“Vương phi, ăn lót dạ vài thứ trước đã, nếu không kịp thì cầm theo ăn trên đường.”

Tương Tư đi tới trước mặt Tịch Nhan, đem hộp đựng thức ăn bỏ lên trên bàn.

Tịch Nhan gật đầu: “Hồng Đậu, cầm đi, mang theo ăn trên đường.”

Thời gian không còn sớm, từ nơi này đến Võ Phủ cũng tốn một khoảng thời gian, lại phải đối y phục, chỉ sợ nàng chưa chuẩn bị xong mà khách đã đến tới cửa.

“Hồng Đậu, ngươi đi xuống chuẩn bị vài thứ trước, chúng ta lập tức xuất phát, ta có một số việc cần dặn Tương Tư.”

Hồng Đậu cầm hộp đựng thức ăn, khom người ly khai: “cũng không còn nhiều thời gian, Vương phi mau đi đi.”

Tịch Nhan gật đầu: “Ta nói vài câu, rồi đi ngay.”

Tương Tư, tối hôm qua Hồng Đậu chắc cũng nói với ngươi vài chuyện rồi, chuyện của ta cũng không cần phải giấu ngươi, hôm qua đến vườn sen có gặp tứ Hoàng Tử Hạ Thiên Thần, hắn có chút nghi ngờ với ta, tạm thời, trong khoảng thời gian này ta không thể về nhà, chuyện trong vương phủ toàn bộ giao cho ngươi, chuyện này e có chút phức tạp, về phía Võ Phủ, Hạ Thiên Thần nhất định sẽ phái người theo dõi, trong khoảng thời gian này ta tạm thời không thể quay về vương phủ được, Hạ Thiên Thần không phải kẻ hời hợt, nhất định sẽ tìm đủ loại lý do đến tìm ta, còn có Lan Phi, Ngũ hoàng tử vẫn có ý đến gây sự trả thù, bọn họ chắc chắn vẫn chưa chịu để ta yên, hơn nữa chúng ta lại thiếu người, bên ngươi ta chỉ có 2 nha hoàn tin cậy là ngươi và Hồng Đậu, bên này nhờ ngươi quán xuyến thay ta.”

Tương Tư gật đầu, trong lòng lo lắng đến rơi nước mắt: “Nếu Vương phi vất vả, còn nguy hiểm như vậy, cũng không cần làm nữa, nô tỳ sẽ thuê đồ bán, Hồng Đậu cũng sẽ thu xếp, bổng lộc của Vương gia tuy ít, nhưng nếu có thêm nô tỳ, vẫn đủ sống qua ngày.”

Tịch Nhan đứng lên, vỗ vỗ bả vai của nàng: “Nào có dễ dàng như vậy, thân là người hoàng gia, cho dù không có quyền không có thế, nhưng cuộc sống bình thân thông dong không phải muốn là có thể được, trước đây còn tốt, hiện tại ta lại đắc tội với Lan Phi, tứ Hoàng Tử, thái tử, hoàng hậu, sao có thể sống yên 63n qua ngày? sớm muộn cũng phải chết, ta không để Vương gia chịu khi dễ, cuộc sống cật thân cật thế như vậy, ta tuyệt không thể sống nổi, hơn nữa, ta và Vương gia mới là chủ tử vương phủ này, vương phủ lớn như vậy làm sao có thể để cho người và Hồng Đậu chống đỡ, những Vương gia khác là Vương gia, vinh hoa phú quý, sơn trân hải vị, vì sao Vương gia của ta ngay cả hạ nhân của hân cũng không bằng, Trương Tư, người phải biết nhìn xa trông rộng, phải mạo hiểm mới có thể hồi báo tốt, đồ các nương nương trong cung ban thưởng cho có còn còn ở đây không?”

Tịch Nhan nói, Trương Tư lấy tay quạt nước mắt, liên tục gật đầu.

“Đem cầm đi, toàn bộ đều cầm hết, người trực tiếp mang đến tiệm cầm đồ, ta sẽ sai người đến lấy bạc sau.”

“Vương phi cần bạc gấp không? lần trước đem cầm vài món, ngoại trừ đưa cho Vương phi mấy nghìn lượng, hiện vẫn còn dư, nô tỳ lập tức mang đến cho vương phi.”

Tịch Nhan níu tay của Trương Tư, lắc đầu: “Bạc này người giữ lại, sắp đến ngày đại hôn của Mạc Văn Phi và tứ Hoàng Tử rồi phải không? Nên tặng cái gì, người suy nghĩ giúp ta, hôm ta và Tiểu Bạch đại hôn, tứ Hoàng Tử đích thân đến chúc mừng, người khác đối đãi ta thế nào, chúng ta cũng phải đáp lễ lại thế ấy, đại hôn của hân người cũng giống vậy, tìm người đem đồ vật đưa tới cửa, những việc này phải nhớ cho kỹ.”

Trương Tư tiếp tục lau nước mắt: “Nhớ kỹ, nô tỳ đều nhớ kỹ.”

“Trong vương phủ, ta không yên lòng nhất chính là Vương gia, nếu hân xảy ra chuyện gì —— “

Tịch Nhan dừng một chút: “Ta làm hết thấy cũng là vì hân, hân tốt thì không sao, nếu hân xảy ra chuyện, ta cũng chẳng còn tâm tư nào nữa, đến lúc đó không cần tứ Hoàng Tử, ta sợ mình hồng trước rồi, người ở trong vương phủ, không cần làm mấy việc vặt, cứ sai hạ nhân làm, chỉ cần lo chăm sóc cho Vương gia kỹ lưỡng, hân thấy buồn chán muốn ra ngoài chơi, người cũng đi cùng hân ra ngoài, tìm vài người đáng tin đi theo, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không được cho người trong vương phủ đi tìm ta.”

Trương Tư gật đầu: “Vương phi yên tâm, Trương Tư hội chiếu cố thật tốt Vương gia, một tác cũng không rời.”

Tịch Nhan liếc nhìn sắc trời bên ngoài, trời đã dần dần sáng, mặt trời chưa lộ dạng, sương mù dày đặc.

Tịch Nhan đi tới cửa, đưa mắt nhìn Hạ Dạ Bạch còn nằm trong phòng: “Nếu như hân nào loạn, người cứ nói cho hân biết, nếu hân không ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ không về.”

Trương Tư gật đầu: “Vương phi cứ yên tâm, mọi việc trong vương phủ, nô tỳ sẽ thu xếp ổn thỏa.”

Tịch Nhan bước chân ra ngoài, Trương Tư tiễn nàng đến cửa Thúy Trúc Cư, Hạ Dạ Bạch đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt, vươn tay ra phía chân bên ngoài sờ sờ, trên đó vẫn còn âm ẩm.

“Nhan Nhan.”

Hân vẫn nằm ở trên giường, nhẹ nhàng kêu một tiếng, cái tay còn lại lấy mặt nạ ngân bạch, đeo lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Diễn Trò

Ra khỏi cửa chính vương phủ, trời vẫn chưa sáng hẳn, mọi thứ vẫn còn mờ mờ ảo ảo.

Tịch Nhan lo lắng Hạ Thiên Thần hành động quá nhanh, đã sớm cho người theo dõi mình, vừa bước chân ra khỏi phủ, đã vội kéo Hồng Đậu lên xe ngựa, bắt chấp lễ nghi, hai người trực tiếp thay nam trang ngay trên xe.

Để phòng ngừa sự cố, nửa đường, Tịch Nhan tìm chỗ vắng người, nàng và Hồng Đậu tách ra mỗi người đi một ngã, lặng lẽ rời khỏi mã xa, nhìn thấy sắc trời dần sáng lên, những tia sáng đầu tiên rọi xuống, cũng là lúc đặt chân đến Vô Phủ, vạt áo dưới váy đã bị sương thấm ướt hơn phân nửa từ lâu.

Hiện đã qua giờ Thìn, mặt trời ở phía đông chậm rãi leo, dần dần nhích lên cao, Tịch Nhan đi tới cổng Vô Phủ, chỉnh lại quần áo trên người, mới đi được vài bước, đã nhìn thấy Vô Vũ đứng ở cửa, Vô Vũ cũng phát hiện nàng, vội vàng ra đón: “Công tử, những khách nhân đều đến rồi.”

Tịch Nhan gật đầu, thâm nhủ họ thật nhanh, ở Lưu Ly, không có ai đặt được mối quan hệ với Liễu Dật Phong và Hạ Thiên Thần, quốc sư và cả vườn

chủ vườn sen, quốc sư đại nhân cao cao tại thượng, nhất là thân phận vườn chủ vườn sen thần bí khó lường, mấu chốt nhất chính là phú khả địch quốc, hẩn nấp trong tay mạch máu kinh tế Lưu Ly, đối với những người này mà nói, đó chính là thần tài.

Bọn họ nhất định là muốn mượn nàng làm cầu nối, xây dựng mối quan hệ với họ, bất quá rất đáng tiếc, nàng không xứng đáng nhận chức danh người trung gian này, bởi vì nàng cũng không quen những người đó, không phải là không quen mà là hoàn toàn không liên quan, hiện tại nàng không thể đắc tội với họ, chuyện hôm qua ở vườn sen, quả là có ích.

“Chờ lâu chưa? có những ai?”

Võ Vũ theo sát sau lưng Tịch Nhan: “Ước chừng đã uống cạn 3 tách trà, ngoại trừ Vu An hôm qua bị người khác lấy làm trò cười, còn những người khác không nhớ rõ, quần áo tỉnh lẻ, quan hệ với Vu An rất tốt.”

Tịch Nhan gật đầu, nàng đoán được những người này là thanh lưu chi sĩ, tự xưng là cao thượng, chuyện ở dịch lâu và chuyện Vu An hôm qua, mặc dù nàng nói năng uyển chuyển, nhưng những người đó vẫn còn chút nghi ngờ, huống chi bọn họ cũng không phải ngu ngốc, làm sao có thể không biết Vu An sẽ sớm đến đây chào hỏi, nếu gặp mặt nhau, chắc chắn sẽ buông lời châm chọc khiêu khích, đám thanh lưu chi sĩ này làm sao có thể thừa nhận mình cũng thuộc dạng a dua nịnh hót, nàng cũng chẳng lấy làm xấu hổ chuyện xảy ra hôm đó.

Tịch Nhan hơi hơi mỉm cười, cười như chẳng có gì, đáy mắt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, ngay từ đầu đã là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nàng không cần phải khách khí.

Nàng cần bạc, rất nhiều bạc, nàng cần người trợ giúp, có thể giúp nàng đạt được mong muốn.

“Vu đại nhân, Vương đại nhân.”

Tịch Nhan vẫn chưa đi tới cửa, đã nhìn thấy người ngồi kẻ đứng la liệt trong phòng khách, hầu hết đều ba bốn mươi tuổi, đúng như lời Võ Vũ nói, quần áo ngăn nắp gọn gàng, nhưng lụa quý giá, tóc tai búi cao, người mang ngọc bội quý giá, tay đeo nhẫn ngọc, như thể vẫn cảm thấy chưa đủ, trên tay còn đeo thêm nhẫn vàng to nặng kịt, nhiều kẻ bụng to nhô ra phía trước, chẳng khác nào phụ nữ mang thai tám chín tháng, miệng cười cợt lấy lòng, những khối thịt trên mặt co quắp, mắt híp lại thành một đường thẳng, cười đến mức chẳng thấy tổ quốc đâu, người dân bình thường sao có thể giàu có bạc này, khiến nàng càng thấy chán ghét, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười tươi rói, ứng phó như thường.

chẳng qua ngồi không hưởng lợi mà thôi, nàng cũng trông thấy nhiều rồi.

Những người đó thấy Tịch Nhan tới, vội vàng đứng lên đi tới cửa tranh nhau nghênh tiếp, nhìn vào cử tượng Tịch Nhan là khách còn bọn họ mới là chủ nhà.

“Võ Vũ, người làm việc thế nào, các vị đại nhân đều là khách quý, sao có thể để khách đợi.”

Tịch Nhan thấy mọi người niềm nở ra chào đón, Võ Vũ đứng sau lưng vẫn như cũ không chút biểu tình, mặt lạnh, có vẻ tức giận, rốt cuộc gián tiếp tung đòn phũ phàng.

Võ Vũ cúi đầu, về mặt áy náy.

“Võ công tử, chúng ta vừa mới đến mà thôi, vẫn chưa chờ bao lâu.”

Một người đã lên tiếng, những người khác phụ họa theo: “Tôi đến đường đột, làm phiền công tử, mong rằng công tử không lấy làm phiền lòng.”

Cúi đầu khom lưng, quả thực muốn tôn sùng Tịch Nhan là thượng khách.

“Đại nhân nói như thế càng khiến văn bối không dám nhận, các vị đại nhân quang lâm hàn xá, đã vinh hạnh cho văn bối, há lại khiến các vị đợi lâu, các vị đại nhân muốn lúc nào tới đều được, xin đừng khách khí, văn bối luôn hoan nghênh.”

Thái độ cung kính, thành thạo, không một sai sót.

Đám người đến cửa hôm nay, vài người cũng có mặt trên khán đài dịch lâu lần trước, đều gặp qua Tịch Nhan, cũng có nghe lời đồn về nàng, trước khi đến đây cũng lo lắng, có điều chỗ dựa của Tịch Nhan vững chắc, bọn họ không đắc tội nổi, mới vừa rồi chưa thấy người còn có chút thấp thòm, hiện nay thấy nàng như vậy, cũng nói lòng một chút.

Tuổi còn trẻ, lại có bản lĩnh như thế, không đắc chí sao được, lại khiêm tốn lễ độ như vậy thật sự là hiếm thấy, không giống đám thanh lưu chi sĩ, khoe khoang học vấn, tự cho là thanh cao, kì thực chỉ là những tên đầu gối, vừa thôi vừa cứng ngắc, ấn tượng của mọi người đối với Tịch Nhan càng thêm hảo cảm.

“Sao xiêm y của hiền chất lại ướt?”

Một thương nhân Lưu Ly lên tiếng hỏi, tuy sắc mặt Vu An âm trầm, thái độ làm người cũng coi như trượng nghĩa, mặc dù không giàu có bằng Liễu gia, nhưng vẫn là gia tài bạc triệu, hầu như đám thương nhân không ai sánh bằng, không thì làm sao có thể vùng tiền như rác mua nụ cười của mỹ nhân Hồng Ngọc Ý Thủy Lâu?

Hắn thấy thái độ Tịch Nhan khiêm tốn cung kính, thân thiện với mọi người, cộng thêm việc hôm qua giúp hắn giải vây, còn đám người được xem là bằng

hữu này chẳng ai nguyện ý thay mặt giúp hần, mà một người xa lại như Tịch Nhan lại làm thế, khiến hần cảm kích trong lòng, có thể nói vừa gặp đã như tìm được tri âm, lại có cảm giác tiếc là gặp nhau quá muộn, cảm giác thân thiết này, khiến hần mờ lờ quan tâm.

Nghe vậy, Tịch Nhan sinh lòng vui mừng, hôm qua nàng thay Vu An giải vây, đương nhiên không phải là xuất phát từ hảo tâm hoặc trượng nghĩa, có thể vung tiền như rác vì mỹ nhân, ước chừng gia tài phải bạc triệu chứ không ít, lời châm chọc của đám thanh lưu chi sĩ này, đã nói lên hần là kẻ có tiền, còn nữa, nàng và Hạ Thiên Thần, Liễu Dật Phong và mọi người mới tới đỉnh núi, hần ra đón đầu tiên, trong bụng suy đoán người này ứng xử khéo léo, danh vọng tài phú của Liễu gia là chuyện không thể nghi ngờ, phía sau vẫn có một Hạ Thiên Thần đáng ghét luôn nhìn chằm chằm đầy thù, sao bị được với Vu An này.

Hiện tại xem ra, việc làm ăn của hần ở Lưu Ly có ảnh hưởng rất lớn, nàng mới đến, nếu có thể được người như vậy toàn lực tương trợ, rất nhiều chuyện nhất định có thể hoàn thành.

Cũng bởi vậy, mặc dù không thích người khác gọi nàng là hiền chất, thế nhưng trong lòng lại vui mừng, vẫn nhàn nhạt không hề giận.

Tịch Nhan cười cười, ngồi chồm hổm gỡ vài thứ dính trên làn váy xuống: “Không khí Sáng sớm tươi mát, rất tốt với thân thể, ta vừa ra ngoài đi một vòng, không nghĩ tới xiêm y đều ướt.”

“Không ngờ Võ công tử còn có nhã hứng này.”

Tịch Nhan nghe vậy, cười hài lòng, trong đầu thầm nghĩ, người này thật đúng là biết cách liên tưởng, sáng sớm tản bộ, tốt cho sức khỏe và tinh thần thì có quan hệ gì đến nhã hứng, đương nhiên lời này không thể nói ra,

“Các vị đại nhân nếu rảnh cứ thử xem, sức khỏe là căn cơ, buổi sáng thư giãn gân cốt, cả ngày đều có tinh thần, buổi trưa cũng không thấy mệt mỏi.”

Nói mấy câu, càng khiến không khí thêm thân thiết.

“Hiền chất cần phải đi đổi xiêm y, mặc đồ ướt sẽ không thoải mái.”

Người còn lại thấy Vu An nói như vậy, cũng phụ họa: “Đúng, hay là công tử đi đổi xiêm y trước đã, mặc đồ ẩm dễ sinh bệnh, nếu bị lạnh, chẳng phải cái được không bù đắp đủ cái mất.”

Tịch Nhan gật đầu, bộ dáng nghe lời: “Dung mạo không chinh tề, thật sự là khiến các vị chê cười, vẫn bối đi một chút sẽ trở lại, làm phiền các vị đại nhân chờ.”

“Võ Vũ, tiếp chuyện các vị đại nhân.”

Tịch Nhan rời khỏi phòng khách, đi thẳng đến chủ viện, Hồng Đậu đã đổi xiêm y, gương mặt mặt đen như mực như vừa bơi một lớp lợ nghe lên.

“Tiểu đồng, ngươi làm cái gì vậy?”

Tịch Nhan chỉ vào mặt của Hồng Đậu, vùng xung quanh lông mày nhăn lại.

“Công tử, ta lo lắng hôm nay tứ Hoàng Tử sẽ đến, nếu bị hần nhận ra, thì phải làm thế nào, hôm nay tứ Hoàng Tử có tới không?”

Hồng Đậu lo lắng hỏi, Tịch Nhan thấy bộ dáng này của nàng, chân mày càng nhăn lại, nghiêm mặt, tìm một chỗ ngồi xuống.

“Hồng Đậu, xem ra ta đã nhìn lầm ngươi, ngươi quay về vương phủ đi, không nên ở đây.”

Hồng Đậu đang vô cùng lo lắng nghe Tịch Nhan nói như vậy, vội vàng lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Tịch Nhan, ngờ ngạc kêu một tiếng: “Vương phi.”

Con giận trong lòng Tịch Nhan đag bốc lên ngàn ngút, lại bị nàng cố gắng ép chế: “Còn nhớ rõ những gì ta đã nói không? Trong mắt của ta, trên đời này chỉ tồn tại hai loại người, có giá trị lợi dụng và không có giá trị lợi dụng, có thể đứng ở bên cạnh ta phải chịu được ký thác của ta, phải là người có ích, nếu ngươi không có giá trị, cũng chẳng khác gì những hạ nhân trong vương phủ, ta cần gì phải tốn sức chỉ dạy ngươi nhiều như vậy? Ngươi muốn tiếp tục ở bên cạnh ta, điều cần biết phải biết, ta cũng không giấu diếm ngươi, lẽ ra ta nên giết ngươi trừ hậu họa, nhưng nể tình ngươi trung thành, tạm tha ngươi. Ngươi vốn rất thông minh, nhưng không đủ lãnh tĩnh, dễ gặp chuyện là mất bình tĩnh, không có một chút chủ kiến, như vậy ta làm sao trông cậy ngươi có thể một mình đảm đương một phía, ta tưởng rằng ngươi chỉ thiếu cộ sát thực tế, qua một thời gian, tất sẽ thành tài, nào nghĩ tới ngươi lại không có ý chí phấn đấu như vậy, chuyện chưa làm thử đã vội rút lui, với bộ dạng này của ngươi, chẳng nhẽ không muốn người khác hoài nghi?”

“Vương phi, nô tỳ biết sai rồi.”

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Hồng Đậu quỳ gối trước mặt Tịch Nhan, nước mắt chảy ròng ròng

“Nô tỳ thực sự lo lắng, tuy rằng theo Vương phi ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn là mong muốn Vương phi có thể sống thong dong, chỉ một thời gian sau lại quay về sống cuộc sống nhàn nhã trong vương phủ, cho dù cuộc sống nghèo khó, chỉ ít Vương gia Vương phi mạnh khỏe, hôm qua đến vườn sen, công tử một khúc thành danh cơ hồ ai ai cũng biết đến, hôm nay đầu đường cuối ngõ đều đàm luận chuyện công tử, đến bây giờ còn không biết thái độ tứ Hoàng Tử như thế nào, nếu bị hần chuyện ở rừng đào lần trước là công tử cố ý gây nên, chắc chắn trả thù, còn để người khác biết công tử nữ phần nam trang, bọn họ chắc chắn cho rằng công tử trêu chọc họ, đến lúc đó phải giải quyết thế nào?”

Tịch Nhan thở dài trong lòng, cũng không biết là nên vui hay nên buồn, nàng ta một lòng nghĩ cho mình, lại không biết việc nàng ta làm lúc này chính là gián tiếp đẩy nàng xuống vực sâu.

“Ngươi cho là bôi đen mặt của mình là ổn sao? Đừng nói Võ Vũ, mà mọi người trong Võ Phủ này có ai chưa từng gặp qua ngươi, đột nhiên ngươi biến thành một người khác, chẳng phải muốn tứ Hoàng Tử hoài nghi, còn nữa Hạ Thiên Thần qua lại thân thiết với Liễu Dật Phong, Hồng Đậu, ngươi cứ cho rằng làm vậy là đúng ư? làm việc quá mức bộp chộp, với thân phận của ta bây giờ, những người đó dù biết ta là nữ tử, bọn họ có thể làm sao? Giết ta? nếu Bọn họ muốn chết, hoặc là thất bại thảm hại, thì cứ thế ra tay, người xưa có câu, lùi một bước tiến ba bước, ta luôn tận tình chỉ dẫn ngươi từng ly từng tí. nhưng ngươi nghe tai này ra tai kia, hễ gặp chuyện là rối loạn, lần nào ta dạy bảo thì chỉ biết khóc sụt mướt, nói mình sai rồi, ngươi cũng biết mình sai chỗ nào chưa? không làm được việc gì, ta còn lưu một kẻ vô năng như ngươi ở bên người làm gì?”

“Vương phi.”

Hồng Đậu ngẩn đầu, nước mắt chảy ròng, trên mặt cũng không biết là thứ gì, đen đúa, dính đầy trên mặt.

“Ta vốn mượn cớ về thay y phục để dẫn dò ngươi vài chuyện, nhưng xem cái dạng này của ngươi, ta chỉ có thể tính cách khác, ngươi cứ ở đây mà suy nghĩ lại, ta đi thay y phục.”

Hồng Đậu nghe Tịch Nhan nói có chuyện muốn phân phó, vội vàng xông tới, một tay kéo Tịch Nhan, cái tay còn lại vội lau mặt, nhưng càng lau càng bẩn càng không giống ai.

” Cái dạng này của ngươi ta làm sao yên tâm? cái ta muốn chính là một Hồng Đậu biết co biết dãn, có năng lực xử lý, mà ngươi bây giờ thì sao? đã nói với ngươi chẳng biết bao nhiêu lần, thế mà mới đó đã xem lời của ta như gió thoảng bên tai.”

“Hạ nhân Võ Phủ tuy nhiều, người Vương phi tin tưởng lại không có, Chuyện này chỉ có mỗi nô tỳ là đảm đương được, Vương phi nói rất đúng, là nô tỳ lỗi mắng, chỉ cần Vương phi giao việc, nô tỳ sẽ cố gắng hoàn thành.”

Một tay Tịch Nhan bị Hồng Đậu lôi, cái tay còn lại cầm xiêm y, suy tư trong chốc lát, cuối cùng nói: “được.”

Hồng Đậu vô cùng vui mừng: “Chuyện lần này không khó, nhưng nếu ngươi làm hỏng, thì không có cơ hội lần sau.”

Tịch Nhan ngồi xuống, nói nhỏ vào tai Hồng Đậu, chẳng biết nói điều gì: “Hiểu không? ta chỉ nói như vậy thôi, còn lại do ngươi từ biết cách mà làm, thôi, ta phải thay xiêm y, không thể để cho những người đó chờ lâu, ngươi mau rửa mặt đi, ăn mặc như bình thường, đừng nói những người đó, mà ngay cả Hạ Thiên Thần, cũng chưa chắc có thể nhận ra.”

Ở phương diện này, Tịch Nhan coi như là phòng ngừa chu đáo, bên người nàng không có ai dùng được, Tương Tư phải trấn thủ trong vương phủ, có thể sử dụng cũng chỉ có Hồng Đậu, cũng may nha hoàn này coi như thông minh, mồm miệng cũng khéo, đành để nàng theo bên cạnh.

Bởi vì lo lắng có người nhận ra hai người bọn họ, chỉ là trên mặt có thêm nốt chu sa, không cần phải nói đến Hồng Đậu, mặt của nàng đã biến thành trắng bệch rồi, hơn nữa má trái còn có một cái nốt đỏ chót to đùng, người bình thường làm sao có thể nhận ra, nếu không phải chột dạ, việc gì hoảng sợ? Như vậy, chẳng phải là tự loạn trận cước càng giấu đầu hở đuôi?

Mới vừa rồi tốn không ít thời gian trấn tĩnh Hồng Đậu, Tịch Nhan thay đổi xiêm y, lại vội vã đến phòng khách.

“Các vị đại nhân đợi lâu.”

Tịch Nhan đi vào, những người đó tất nhiên đều đứng lên đón.

“Vưu đại nhân xin mời ngồi.”

Mắt thấy Vưu An đang định khom người, Tịch Nhan bước lên phía trước, khom người, làm tư thế mời.

Vưu An dừng một chút, cười tươi như hoa, quét mắt nhìn tứ phía, rất đặc ý, những người này vốn dĩ xem Vưu An như Thiên Lô sai đâu đánh đó, nói nôm na, đó chính là châu chấu đá xe, Vưu An có chỗ tốt, đương nhiên cũng không thiếu được bọn họ, trong lòng mặc dù để ý, bất quá vẫn là phụ họa theo hắn.

Làm sao Tịch Nhan không biết, Vưu An chắc chắn sẽ từ chối, chờ mọi người khuyên nhủ vài lượt, mới buông 1 câu, từ chối thì bất kính.

“Vưu đại nhân đã gọi ta một tiếng hiền chất, ta chính là văn bối, ngại không ngồi, làm sao ta dám ngồi ở chỗ kia.”

Vưu An cười ha ha vài tiếng, những người đó tiếp lời ninh nọt, Vưu An không phụ sự mong đợi của mọi người, quả như Tịch Nhan dự liệu vậy, đại nghĩa lâm liệt nói: “Được các vị cất nhắc, Vưu mỗ chối thì bất kính.”

“Võ Vũ, các vị đại nhân đợi lâu như vậy, sao vẫn chưa dâng trà, mau mang trà lên đây, các vị đại nhân thứ lỗi, Võ Vũ cũng không phải là người Trung nguyên, không hiểu lễ nghĩa, có chỗ chậm trễ, mong rằng các vị đại nhân thứ lỗi.”

“Nào có nào có.”

“Võ công tử quá khách khí.”

thời gian cũng không còn sớm, mọi người mới hàn huyên được đôi câu thì đã đến giờ cơm trưa.

”Nếu Các vị đại nhân không chê, lưu lại dùng cơm trưa cùng văn bối, phân phó nhà bếp, hôm nay có quý khách đến, chuẩn bị cơm, các vị đại nhân chớ từ chối.”

Tịch Nhan cười nhạt nói, nói xong, trong đáy mắt không khỏi vui mừng, Tịch Nhan bưng chén trà, nhấp một ngụm trà, hai mắt nhắm lại, ánh mắt giả dối chợt lóe lên, cười còn tươi hơn cả mấy người đó.

Tịch Nhan nhấp một ngụm trà lại để ly xuống, thấy Hồng Đậu thay đổi quần áo xong, vội vàng vọt vào, sắc mặt bối rối bối rối mọi người ở đây đều nhìn nàng.

Hồng Đậu trực tiếp chạy đến trước mặt Tịch Nhan, chẳng biết nói gì đó ở bên tai của nàng, nói xong, sắc mặt Tịch Nhan khẽ biến, thật là xấu xí, xoay người, hung hăng trừng mắt nhìn Hồng Đậu quát to một tiếng: “Người nói cái gì?”

Mọi người thấy như vậy, không rõ chuyện gì, đều ngáy ra nhìn nàng.

Lại thấy Hồng Đậu quỳ trên mặt đất, càng thêm hiếu kỳ, ngay cả Võ Vũ bên cạnh cũng không ngừng suy đoán ý đồ của công tử.

“Hiện chất, đã xảy ra chuyện gì?”

Tịch Nhan giả bộ nói: “Chỉ vài chuyện vặt trong nhà, các vị đại nhân tiếp tục uống trà nhé.”

“Tiểu đồng, còn không mau lui ra, phân phó nhà bếp làm thêm vài món ăn.”

Tịch Nhan phụng phịu, ánh mắt né tránh.

“Công tử, nô tài biết ngài thiện tâm, bình thường thích kết giao bằng hữu, tại ngoại du hành vài năm. Biết không ít người có tài, gia tài cạn kiệt vẫn cứu trợ không ít người, nô tài từng ngăn cản rồi, lần này cũng may mà có quý nhân hỗ trợ, chúng ta mới có thể nhanh như vậy an ổn ở hoàng thành, nhưng bây giờ dù sao không giống nhau với trước đây, trước đây chúng ta bốn biển là nhà, lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, tiêu tốn không ít bạc, nhưng bây giờ phải nuôi nhiều người như vậy, tòa nhà này cũng là của người khác cho, lẽ lớn như thế, chúng ta làm sao có thể nhận? Công tử tuyệt không thể chỉ biết tiêu tiền lại không chịu tính toán như trước được, nếu hiện tại đã quyết định cư ngụ lâu dài trong hoàng thành này. Ngài nên kế thừa công việc của lão gia, ăn xài phung phí, miệng ăn núi lở, cho dù gia nghiệp có lớn đến đâu cũng bị công tử làm lui bại.”

“Tiểu đồng, ai cho ngươi lẩm miệng, nhanh lui ra, đừng làm mất nhã hứng của các vị đại nhân.”

“Khuyến các vị đại nhân chê cười, My nương thật sự xấu hổ không thôi.”

Tịch Nhan đứng lên, hé ra gò má của bạch ngọc ứng đỏ như phù lóp mây, bộ dáng vô cùng xấu hổ.

“Nô tài như vậy thật đáng chết.”

Sắc mặt Tịch Nhan càng lúc càng trầm, đôi mắt thất kinh cũng trầm tĩnh như nước: “Đây là tiểu đồng từ nhỏ vẫn ở bên cạnh ta, là cô nhi phụ thân nhất được trên đường, hẳn nói thế cũng là một mảnh trung tâm.”

“Vô công tử thật đúng là thiện tâm, nếu nhà ta có người hầu như vậy đã sớm loạn côn đánh chết.”

Người nọ nhìn Hồng Đậu quỳ trên đất, hận không thể đi tới đạp cho một cước, giúp Tịch Nhan hả giận.

“Phụ thân chỉ có ta là nam nhi, đặt niềm tin vào ta rất nhiều, từ nhỏ đã tìm sư phó giới về dạy thi thư lễ nhạc, ta cũng học qua một chút quyền cước, chính là không khéo quản lý tài sản, sau khi gia phụ qua đời, bởi vì không lo kinh doanh, chỉ biết bán gia sản, ba năm qua, luôn lều lổng bên ngoài, hẳn theo ta chịu không ít khổ, nhưng thủy chung không rời, mấy năm nay, quả thực kết giao không ít tri kỷ thâm giao, tiền tài cũng còn dư lại không nhiều, nếu không phải được quý nhân tương trợ, khẳng định không thể nhanh như vậy đặt chân đến hoàng thành, chuyện quý phủ vẫn luôn là do tiểu đồng bên cạnh ta xử lý, xảy ra chuyện như vậy, My nương thật sự là không mặt mũi nào gặp mặt các vị đại nhân.”

Tịch Nhan ôm quyền khom lưng, đầu thấp như sắp nằm trên mặt đất.

Mất mặt thì mất mặt, so với những người ở đây, nàng chẳng khác nào chỉ có hai bàn tay trắng. Chuyện gì đều bắt đầu từ con số không, muốn từ một tên tiểu bối xoắn xít tâm thường thành một đại nhân vật cao cao tại thượng, hô phong hoán vũ, nàng căn bản sẽ không lo lắng đến vấn đề mặt mũi.

Mặt mũi là vật gì, đáng giá mấy đồng tiền? Có thể trọng yếu bằng sinh mệnh không? Có trọng yếu bằng Tiểu Bạch không? Những người này hôm nay đến đây đều có mưu đồ riêng, dù sao bây giờ trong lòng bọn họ đã nhận định mình cùng Bạch Phượng có quan hệ, coi như nàng là tên khất cái, bọn họ cũng sẽ không buông tay, nếu như thế, dĩ nhiên là không cần cùng bọn chúng quanh co lòng vòng.

Nếu chờ bọn họ tốn thời gian phỏng đoán, không bằng đi thẳng vào vấn đề, theo như nhu cầu, chẳng lẽ dễ dàng hơn không?

“Công tử, ta biết ngài sĩ diện, lão gia trước khi chết đã ân cần khuyên bảo, ngài cũng không thể không nghe? Nhất định phải trọng chấn gia nghiệp a.”

Tịch Nhan xoay người, trùng mắt với Hồng Đậu đang quỳ trên đất, bộ dáng cảm tức xấu hổ và giận dữ: “Tiểu đồng, ta luôn tốt với ngươi, nên ngươi càng lúc càng lớn gan phải không? Ai cho phép ngươi nói điều này? dám lấy phụ thân ra ép ta?”

Ở đây không ít người từng thấy bộ dáng bừa bãi quái đản của Tịch Nhan, e sợ cho nàng rút ra bảo kiếm trên người Võ Vũ chém lung tung, vừa sợ vừa xấu hổ.

“Quốc sư là người tốt, đối xử với công tử cũng vô cùng tốt, người đi van cầu hãn, nói không chừng là có thể trọng chấn gia nghiệp.”

Hồng Đậu quỳ trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu xí khóc như mưa.

“Quốc sư đại nhân như thiên tiên, ta há có thể vì chút chuyện nhỏ này đi làm phiền ngài, im miệng cho ta.”

“Thế nhưng công tử.”

Hồng Đậu quỳ rạp trên mặt đất, ôm lấy bắp đùi Tịch Nhan, Tịch Nhan hừ một tiếng, không lưu tình chút nào đem nàng đá văng ra, ngược lại nhìn về phía Võ Vũ: “Lo lắng làm gì, bắt hãn lôi ra cho ta, đừng để ta trông thấy hãn, nhìn thấy chỉ phiền lòng.”

Võ Vũ đứng dậy, một tay nhắc Hồng Đậu lôi ra ngoài, Hồng Đậu vẫn không chịu buông tha, hai tay giãy giụa: “Công tử cũng không thể khiến lão gia chết không nhắm mắt a.”

Tịch Nhan nhìn Hồng Đậu bị xách đi ra ngoài, một lát mới xoay người, trên mặt mặc dù cười, sắc mặt vẫn thấy xấu hổ tới cực điểm, vài lần mở miệng, vẫn chưa nói ra một chữ xác thực thẹn thùng.

Chuyện nhà của người ta, còn là việc mất mặt như vậy, lại bị bọn họ trông thấy, chỉ mong hãn không nên thẹn quá thành giận.

Tịch Nhan ngồi xuống vị trí cũ, nàng không mở miệng, những người khác cũng không mở miệng, mặt lộ vẻ khó xử, trong đầu tuyệt không xấu hổ, thậm chí hài lòng, chỉ có chút bận tâm tình trạng vết thương của Hồng Đậu.

Người còn lại là nét mặt xấu hổ, trong lòng càng như bị ngàn con kiến bò ngổn ngang, nhìn một màn đáng chê cười vừa rồi, lại có cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

” Phụ thân Hiền chất trước kia là làm gì?”

Vẫn là Vu An lên tiếng hỏi.

” Buôn bán dược liệu và gạo, tuy không thể so với các vị ở đây, nhưng kinh doanh cũng vô cùng tốt, nhưng đến tay ta, haizzz.”

Tịch Nhan thở dài, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, không tiếp tục nói nữa.

“Ai không có nỗi khó xử, hiền chất có chuyện cứ việc nói thẳng, đều là người một nhà, không cần khách khí.”

“Đúng nha, Võ công tử không nói, chính là khinh thường chúng ta.”

Đạo làm người là nhả nhận thì dẹt hoa trên gấm, khó thì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nếu hãn đang gặp khó khăn, bọn họ có thể đưa ra cứu trợ, chắc chắn hãn sẽ cảm kích trong lòng, mới vừa rồi chính hãn cũng nói, nhờ có quý nhân hỗ trợ mới có thể định cư trong hoàng thành, tạm thời bất luận người nọ là ai, quốc sư đại nhân là ai, đây chính là nhân vật không tầm thường, đó là người mà ngay cả hoàng thượng đương thời cũng phải nhân nhượng 3 phần, bọn họ bình thường muốn gặp cũng khó, muốn nịnh một chút cũng không được, trước nay chưa từng nghe nói hãn có mối quan hệ tốt với bất cứ ai, hiện tại vất vả mới có cơ hội thân cận, làm sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa, Võ công tử này vừa nhìn đã biết không phải người nông cạn tham mộ hư vinh, nếu không, dựa vào quan hệ của hãn cùng với Liễu công tử, chỉ cần mở miệng, lo gì đại sự khó thành, cần gì phải đánh mất mặt mũi trước mặt mọi người, khiến người khác chê cười, nghĩ như vậy, càng phát giác chuyện này bản thân nên giúp.

Những người này đến đây, mục đích rõ ràng, đó chính là thiết lập quan hệ với Tịch Nhan, bọn họ sợ nhất chính là nàng cái gì cũng không thiếu vấn đề gì lớn như vậy làm sao nịnh bợ, nếu là bạc có thể giải quyết vấn đề, đối với bọn chúng mà nói, đây không phải chuyện lớn.

” Được các vị đại nhân nhìn trúng, tận đáy lòng My nương vẫn thấp thỏm lo âu, các vị đại nhân nhiệt tâm ngay thẳng như vậy, khiến cho văn bối càng thấy xấu hổ”

Những thương nhân này, mặc dù yêu quan co lòng vòng, bất quá so với đám văn nhân đó, cũng coi là ngay thẳng, đây chính là điều Tịch Nhan muốn thấy, cũng không có ba lần bảy lượt đẩy đưa.

“Gia phụ vẫn muốn ta kế thừa gia nghiệp, chí của ta lại không ở chỗ này, hiện tại lão nhân gia ông ta đã về tây thiên bán muối (chết) ta đã phiêu bạc bên ngoài nhiều năm như vậy, cũng nên định hạ tâm lai, chỉ là không bột đổ gột nên hồ mà thôi.”

đám người này không ai ngốc, chỉ cần nói vài lời chỉ điểm, không cần nói thẳng ra, đúng, nàng chính là cần tiền, hãn không thể đào cho mình cả một núi tiền.

kinh tế cơ bản quyết định tầng lớp xã hội, những người này vẫn không hiểu rõ nhưng nàng thì rất minh bạch, nếu nàng có thể lũng đoạn kinh tế Lưu Ly, nắm giữ mạch máu, cho dù đường kim hoàng thượng, thì có thể làm được gì nàng?

“Ta mới tới hoàng thành, cuộc sống không quen, mặc dù có mấy người bằng hữu, nhưng bọn hân đã giúp ta rất nhiều, thực tại không tiện làm phiền, một không ai thân thích, hai không có tiền tài, muốn dừng chân ở đây, nói thì dễ nhưng làm thì...”

Tịch Nhan thờ dài, điều muốn nói đều nói rõ, ngoài ra không nói gì thêm.

“Ta còn tưởng rằng là đại sự gì gì đâu? Đây có gì khó sợ, điều bọn trương khiêm lưu hồ làm cũng là buôn bán là được liệu, hân cũng chỉ có mấy mươi cửa hàng gạo, công tử muốn cái gì, chỉ đề ý lên tiếng với họ, bạc, ta trả giúp, về phần cửa hàng, càng không cần lo lắng. Đường đông ta có mấy cửa hàng ngay mặt tiền, mấy ngày nữa chúng ta cùng hợp tác, công tử xem nhắm trúng gian nào, cứ nói cho ta biết một tiếng, coi như là ta lấy làm lễ gặp mặt hiền chất.”

Hào sảng Như vậy, Tịch Nhan cũng lấy làm kinh hãi, hân vừa mở miệng, thế nhưng giúp nàng tất cả mọi chuyện lại còn an bài thỏa đáng, trong bụng không khỏi vui vẻ, không nghĩ tới ngày ấy nàng thuận miệng nói mấy câu, lại có tác dụng lớn như vậy, vô tình lại nhặt được bảo vật.

“Vưu đại nhân, ông nói như vậy chính là coi thường chúng ta, ta vừa gặp Võ công tử mà như quen từ lâu, thứ Võ công tử cần, chúng ta làm sao có thể thu bạc của Vưu đại nhân, chẳng lẽ chúng ta giống như tham chút tiền tài này sao?”

“Đúng rồi, Võ công tử, có gì cần, cứ mở miệng, đạo này ta mới lấy ít được liệu thượng đẳng từ Chi Lan, chỉ giữ lại cho người, chờ tiệm của người khai trương, có thể bắt đầu kinh doanh.”

“Các vị đại nhân, lễ vật này thật sự là quá nặng, ta làm sao có thể thu.”

Nàng tuy có ngoài ý muốn, bất quá nếu hân tặng, nàng đương nhiên tiếp nhận toàn bộ, nhưng mà lời từ chối vẫn cần thốt ra, thấy quan hệ giữa Liễu Dật Phong và Hạ Thiên Thần, đối với hân, nàng cũng không dám ôm hy vọng quá nhiều, nếu là có thể lợi dụng triệt để Vưu An, mình không cần lo lắng chuyện tiền bạc mua mảnh đất ngoài thành đông giao kia nữa rồi.

Ý Thuý Lâu, Hồng Ngọc tên đứng đầu bảng, Vưu An vì mỹ nhân kia vùng tiền như rác, rốt cuộc lại bị người ta nói thành vừa già vừa béo lại xấu, còn chịu con tức không thể đập nát cái Ý Thuý Lâu ra, có thể thấy được là một người thương hương tiếc ngọc, nếu nàng có thể để cho Hồng Ngọc chăm sóc hân một đêm, thậm chí thu nàng kia, Vưu An càng khó thoát khỏi bàn tay của nàng. Nghĩ như vậy, trong lòng Tịch Nhan nhất thời nảy ra chủ ý.

“Ta biết các vị đại nhân đều có ý tốt, các vị đại nhân có được thành tựu ngày hôm nay, vậy cũng là bản thân bên ba bên ngoài, ta làm sao có thể không bỏ công mà thu hoạch? Nhưng thật ra Ta có một chủ ý, Trương đại nhân, Lưu đại nhân, Hứa đại nhân, các vị giao hàng hóa tức là thành cổ đông.”

Tịch Nhan đột nhiên nghĩ đến bọn họ có thể không biết rõ cổ đông là gì, vội giải thích: “Kỳ thật cũng giống như chia hoa hồng, chúng ta cùng kinh doanh, nếu tương lai buôn bán sinh được lợi nhuận, sẽ chia theo lợi nhuận mà phân chia, Vưu đại nhân cũng giống như vậy, cụ thể chi tiết, sau này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn. Ta biết các vị không đề ý chút tiền mọn này, song, lợi tức của các vị, ta tuyệt không dám đưa thiếu dù chỉ một đồng. ý các vị thế nào?”

Những người khác nghe Tịch Nhan nói như vậy, càng phát giác nàng không tầm thường, thảo nào có quan hệ rất tốt với quốc sư đại nhân.

“Hiền chất nói như thế nào thì cứ làm như thế.”

Tịch Nhan vui mừng trong bụng, không sao kìm nén được, quả nhiên nhiều người dễ làm việc, lần này người, bạc, mối quan hệ đều có, hơn nữa còn căn cứ theo lợi nhuận thu được, mối quan hệ tương trợ này chắc chắn có thể giữ, cửa hàng được liệu và gạo bình thường kinh doanh không nhiều, nhưng nếu có xảy ra chiến sự, lại khác.

Tịch Nhan thay đổi bộ áo màu xanh, nàng vốn xinh đẹp, chỉ cần hé nụ cười, càng thêm kiều diễm, khiến cho bọn họ lóa mắt.

“Võ công tử tuần tú lịch sự, lại thông minh có khả năng, nhất định đã sớm lấy vợ nhé.”

Tịch Nhan vừa nghe, liền biết người này có chủ ý gì rồi, tám phần mười là muốn đẩy nhanh tiêu thụ lên người mình.

Thâm nghĩ, người có chỗ dựa quả thật là không đồng dạng như vậy, hân một nghèo hai trắng vậy mà cũng có người nhắm phải.

“Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng không có gì lạ, nhất là người có dáng vẻ đường đường lại tuổi trẻ tài cao Võ công tử.”

Tịch Nhan cười cười: “Phụ thân vốn là đã bàn chuyện hôn nhân cho ta, chỉ là sau khi ông mất, gia đạo sa sút, phụ mẫu nhà tiểu thư kia không đồng ý, cho nên đến nay còn chưa cưới vợ.”

Chưa đón dâu, nhưng đã già rồi, nếu Tiểu Bạch biết có người giới thiệu đối tượng cho nàng, chẳng biết sẽ có biểu tình ra sao?

Những người đó nghe Tịch Nhan còn chưa thành thân, nhất thời hoan hỷ: “Cô nương nhà ta năm nay mười ba, cũng yêu thích văn ca như công tử, đàn cầm rất khá, hôm qua nghe nói chuyện vườn sen, vẫn luôn ngưỡng mộ.”

“Nhà đầu Nhà của ta cũng thế, hoàn toàn khuynh đảo vì công tử, nói là nếu có thể ở bên cạnh công tử, dù là làm nô tỳ, cũng cam tâm tình nguyện.”

Những người đó ra về nói đùa, nhưng ai nấy đều hiểu trong lời nói có hàm ý, Tịch Nhan nào không hiểu, chẳng qua nàng cũng không dám đáp ứng, cười

cười nói: “Các nàng đều là hòn ngọc quý trên tay các vị đại nhân, mỗi người kiêu mị như hoa, hiện tại ta không có thành tựu gì, chỉ làm thể diện của mình chịu khổ vất vả, điều ta muốn hiện giờ là gầy dựng sự nghiệp rồi mới cưới thê.”

Tịch Nhan hào hùng vạn trượng, mọi người nghe nàng nói như vậy, hoàn toàn không thấy hành động vừa rồi dường như đột nhiên phản cảm, trái lại càng thêm cao hứng.

“Hiện chất nói đúng, nam tử phải có sự nghiệp, tuyệt không thể để nữ nhân mình yêu thích chịu khổ vất vả.”

Vưu An cau mày, nhưng mà Tịch Nhan vẫn có thể nghe được sự nghiêm túc trong lời nói của hắn

“Vô công tử nói cực phải.”

Mọi người thì nhau tán thưởng Tịch Nhan.

Đến giờ cơm trưa, Vưu An tìm lý do, khéo léo về trước, người còn lại người còn lại cũng cáo từ, chung quy không có ai ở lại dùng cơm, Tịch Nhan thấy bọn họ ly khai, mừng rỡ thanh nhàn, dù sao mục đích đã đạt được, lòng vô cùng sáng khoái.

Tịch Nhan tự mình tiễn bọn họ ra xe ngựa, thái độ khiêm tốn lễ độ, cũng không làm cho ai nghĩ ra nàng nịnh nọt, không có một tia xoi mói, tuy rằng không hữu dụng cũng được, miễn cưỡng cũng được, đều làm cho khách và chủ vui mừng.

Đưa đám người đó đi xong, Tịch Nhan vội vàng chạy trở về phủ, mới vừa rồi có họ ở đấy, ai cũng biết sức của nàng, một cước kia tất nhiên không nhẹ, vừa đi được nửa đường, đột nhiên bị Vô Vũ ngăn cản.

“Tiểu đồng thế nào?”

Tịch Nhan nhìn Vô Vũ cao hơn nàng một cái đầu xuất hiện trước mặt, nhàn nhạt hỏi thanh.

Vô Vũ vẫn gương mặt căng thẳng như trước, đôi mắt thâm thúy nhìn Tịch Nhan hoàn toàn mất hết vẻ cung kính ngày ấy.

“Công tử tại sao muốn làm như vậy?”

Thanh âm lạnh như băng, có chút cứng nhắc, có thể nghe thấy tích chứa oán giận bên trong.

Tịch Nhan liếc mắt nhìn hắn, mắt tiếp rù xuống, vòng qua bên cạnh Vô Vũ: “Vô Vũ, lo chuyện của mình.”

Thanh âm kia nhàn nhạt, vẫn mang theo uy nghiêm vốn có của Tịch Nhan.

Vô Vũ xoay người, nhìn bóng lưng Tịch Nhan, ánh mắt trầm thống: “Tiểu đồng đã làm sai chuyện gì mà công tử lại làm như vậy? những chuyện vừa rồi đều là vở kịch do công tử an bài ư? Kể cả việc thay y phục? tại sao công tử muốn làm như vậy? Tại sao muốn Công tử phải khúm núm trước những kẻ đầy mùi tiền này?”

Chuyện ngày ấy ở sân đấu, nàng mặc bạch y, tay cầm bảo kiếm từ trên trời giáng xuống như là thiên thần, nếu không phải nàng, hắn cũng không có mệnh sống đến bây giờ, trên tường vậy, bạch y dính đầy máu tươi tung bay trong gió, điên cuồng quái đản, không ai sánh bằng, cao cao tại thượng, bề ngạo chúng sinh, làm cho ai nấy cũng phải sinh lòng thần phục.

cho dù giằng co cùng quốc sư, cũng không có chút thua kém, đây mới là cảm nhận của hắn với vị chủ nhân này, hắn thề sống chết tuân phục chủ tử.

Tịch Nhan xoay người, ánh mắt trời giữa trưa chiếu vào trên người nàng, đôi mắt lạnh như băng: “Ý ngươi là ta không biết xấu hổ, ở trước mặt của bọn đánh mất mặt mũi của mình, không có tôn nghiêm phải không?”

“Vô Vũ, đây cũng là lời thề sống chết tuân phục của dân tộc Hung nô các ngươi sao? Nếu Ngươi biết ta là chủ tử, cũng nên hiểu rõ ngươi không có quyền hỏi những lời này, ta không phải người ngu dốt, không thích thuộc hạ nghi vấn cách làm của mình, càng không muốn giải thích, ngươi nguyện ý theo ta cứ tiếp tục theo, nếu không quen cách làm của ta, không muốn làm tiếp có thể mang theo đệ đệ của ngươi rời khỏi, ngươi nói những người đó đầy hơi tiền, ta cũng không trốn thoát được, đừng quên, ngươi chính là ta dùng hai trăm lượng bạc đem ra từ chỗ đó.”

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng: “Mặt mũi giá mấy đồng tiền? Có thể làm cơm ăn sao? Có thể làm cho mình không bị ức hiếp sao? Có thể khiến người mình quan tâm không bị thương tổn sao? Vô Vũ, ngươi hẳn là biết rõ đáp án hơn ta, không phải sao? Nếu không có ta, mặc dù Vô Mộc không chết dưới móng vuốt bò, thì cũng chết vì bệnh.”

Vô Vũ đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng Tịch Nhan, hai tay nắm chặt bảo kiếm trên tay, đôi mắt sâu thẳm rù xuống buồn bã.

Mặt mũi không đáng giá mấy đồng tiền, chỉ là hắn không muốn tin ngưỡng trong lòng mình lại một lần nữa sụp xuống.

Tịch Nhan về đến phòng, trực tiếp chạy đến giường Hồng Đậu, thấy nàng nằm ở trên giường, cuộn tròn, chôn ở trong chăn, rên rỉ.

“Hồng Đậu, ngươi thế nào?”

Tịch Nhan vén chăn lên, lật người Hồng Đậu ra, lại càng hoảng sợ.

Hồng Đậu co rúm thành một cục, sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù, hai tay ôm bụng, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, mặc dù Tịch Nhan biết mình hạ thủ rất nặng, cũng không ngờ tới nghiêm trọng như vậy, chắc là đã phải nơi không nên đá.

“Hồng Đậu, ngươi chờ một chút, ta lập tức đi tìm đại phu.”

Tịch Nhan định đứng dậy, đã bị Hồng Đậu kéo: “Nô tỳ — không — không có việc gì, Vương phi — không — không cần — lo lắng.”

Môi tái nhợt, ần ần hiện hiện những dấu răng, như vậy còn nói là không sao?

“Ngươi xem hiện giờ mình thế nào đi, ta lập tức mời đại phu.”

Hồng Đậu không nói lời nào, chỉ lôi kéo tay của Tịch Nhan

“Như vậy — tốt — ngũ — tứ hoàng tử — sẽ không thế — nhìn thấy nô tỳ, nô — nô tỳ — cũng sẽ không — làm — rối tay — rối chân — Vương phi.”

Tịch Nhan lắc đầu, ôm Hồng Đậu vào trong ngực, lòng rối như tơ vò, liên tục lắc đầu: “Hồng Đậu, ta biết ngươi trung thành và tận tâm, ngươi không phải là công cụ, ngươi cũng biết, yêu cầu của ta luôn luôn rất cao, bên cạnh ta trừ ngươi và Trương Tư, không còn ai có thể tin tưởng, Võ Vũ, đến bây giờ còn không biết hần thế nào. làm sao có thể yên tâm? ngoài chuyện ngươi hay làm loạn, thì không có gì để chê trách, trong lòng ta biết rất rõ, ngươi và Trương Tư làm việc rất tốt, cũng không phải ta không cam lòng, chúng ta bây giờ đâm lao phải theo lao, bởi vì chuyện quân gia Vương Quyền, chúng ta đã đắc tội hoàng hậu, còn chuyện trong rừng đảo lần trước với Hạ Thiên Thần, hần đã sinh lòng hoài nghi, còn có Lan Phi, nàng sẽ không bỏ qua cho chúng ta, nếu là không có quyền không có thế, chờ bọn họ ra tay, chúng ta lấy cái gì tự bảo vệ mình, những việc này không thể không làm, không muốn cũng phải làm, hơn nữa phải làm thật nhanh, nếu không, làm sao chống lại gió to sóng lớn, ta biết ngươi là lo lắng, sợ ta chịu không nổi, suốt ngày còn lo cho vương gia, nếu ngươi trở về, chăm sóc cho hần, ta cũng yên tâm.”

Hồng Đậu ho khan hai tiếng, vừa suy nghĩ vừa rơi lệ, lại cười ha ha: “Vương phi, nô tỳ hiểu.”

“Ta mời đại phu đến khám cho ngươi, không cần lo lắng chuyện đàm luận người kia, ngươi từ nhỏ đã theo bên cạnh ta, không mời đại phu khám cho ngươi, ta mới là kẻ không có tình có nghĩa, những người đó không phải là kẻ gốc, tất nhiên biết ta cần gì, chuyện tiếp theo, cứ để cho hạ nhân đi làm cũng được, mấy hôm tới ngươi cứ ở yên trong này dưỡng bệnh, chờ ta quay về vương phủ, sẽ mang ngươi quay về, cho Lý đại phu đến khám.”

“Vương phi.”

Hồng Đậu không nhịn được khóc lên.

Tịch Nhan cười cười, lau khô nước mắt trên mặt nàng, đỡ nàng nằm xuống, lại đắp chăn lên: “Thế nào, ngươi coi ta là kẻ vô tâm vậy sao?”

Mấy ngày kế tiếp, trước cửa Võ Phủ có thể nói là ngựa xe như nước, nối liền không dứt, cổng như muốn bị người ta đập đổ.

“Công tử, chẳng qua chỉ là một chậu hoa, có cái gì mà vui thế?”

Tịch Nhan cười cười, chỉ vào chậu kim quất (*) gần đó nói: “Đây ra.”

Hồng Đậu tò mò nhìn Tịch Nhan, khom người, đẩy ra như lời nàng nói, nhưng đôi mắt vẫn tròn to, xoay người, không dám tin nhìn Tịch Nhan: “Vương phi, là —— là kim —— quất nha.”

“họ đều là người có tiền, làm sao chỉ tặng một chậu kim quất đơn giản như vậy?”

Tịch Nhan cười ngồi xuống, đem chậu kim quất xum xuê cực kỳ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn đẩy ngã xuống đất, chỉ nghe bộp một tiếng, một xấp ngân phiếu tầm mười mấy tờ bị vùi trong đất lộ ra.

“Vương phi, hơn vạn lượng bạc a.”

Tịch Nhan gạt đầu cười: “Hồng Đậu, ngươi thấy đó, trên quan trường, cái gì cũng cất giấu cần không, nếu không cần thận, xương cốt cũng không còn.”

“Nô tỳ hiểu.”

“đã khỏe hơn chưa?”

Hồng Đậu xoay người, mặc dù qua lâu như vậy, sắc mặt vẫn còn có chút xấu xí, bất quá không ho khan như mấy ngày trước đây, Tịch Nhan cũng thấy áy náy trong lòng, nhưng vẫn không nói gì, chỉ tìm chút được liệu tốt nhất, cẩn thận chăm sóc nàng.

“Tốt, Vương phi không cần lo lắng.”

Tịch Nhan thở dài trong lòng, lại rót một chén nước, liền nghe thấy tiếng của Võ Vũ: “Công tử, thái tử phi nương nương giá lâm, đang chờ trong đại sảnh”.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tiểu Bạch Trúng Độc

Mạc Vân Hà mặt quần quỳn sa dài quét đất màu đỏ thẫm thêu hoa lê trắng, bên trong là mặt hung hoa lê trắng, trên lưng buộc đai màu lam nhạt, tóc mai xoã tung như sương kết thành lưu vân kế, một bên cầm một bộ điều kim tước, bên kia đeo mấy đóa hoa sen trên châu, da mịn nhẵn trắng bóng, đặc biệt là khí độ của nàng ung dung hoa quý, người thường không thể sánh bằng.

Tịch Nhan đi tới cửa, người nọ đứng ở chính giữa đại sảnh quay lưng ngược với ánh sáng, bóng lưng thẳng tắp, đầu ngẩng lên, quần áo hoa lệ, như không tước kiêu ngạo lại mỹ lệ.

Nữ nhân này nàng kiêu ngạo, thiên kim trưởng nữ tướng phủ, xinh đẹp tài hoa, từ khi sinh ra, đã được định làm thái tử phi, nàng không có vẻ đẹp như Mạc Tịch Nhan, nhưng lại có khí độ ung dung mà trên người Mạc Tịch Nhan không có, nếu nói trước kia Mạc Tịch Nhan là một đóa mưa tuyết không có gì nổi bật, chỉ có thể lưu giữ trong phòng âm thì nàng lại là một đóa mẫu đơn, kiêu mà không mị, mị mà không tục, phú quý diễm lệ, không ai bằng.

Thân là thái tử phi, nàng có thủ đoạn của mình, đông cung dưới bảo quản và sắp xếp của nàng, tất cả ngay ngắn thứ tự, không lộn xộn bừa bãi, trên người nàng, có trí tuệ mà muội muội Mạc Vân Phi không có, tuổi còn trẻ, làm việc lại không ẩu tả, làm thái tử phi nhiều năm, chưa hề để xảy ra sơ xuất, lời khen ngợi không dứt, ngay cả các nương nương trong cung, mấy ai có khả năng như nàng.

Bởi vì là thái tử phi, cho nên mỗi tiếng nói cử động của nàng không thể để lộ bất kỳ sơ sẩy nào, đây cũng chính là điều Tịch Nhan lấy làm lạ, Hạ Minh Húc hẳn là không khỏe, bằng không sao lại để một mỹ kiều nương tử như hoa như ngọc đi gặp một người phong lưu lỗi lạc, được các nữ tử khuê các tranh nhau tán dương là mỹ nam tử? Chẳng nhẽ quá mức tín nhiệm?

Đương nhiên, suy nghĩ này, Tịch Nhan cũng chỉ có thể nghĩ thầm trong bụng mà thôi, Thái tử đau ốm liên miên, nhưng tính cách thâm trầm kín đáo, khó đoán, giống như Hạ Thiên Thần, đều không phải là kẻ dễ dây vào, mà người tỷ tỷ của nàng này chẳng biết mạnh hơn Mạc Vân Phi chỉ biết tranh giành tình nhân kia gấp bao nhiêu lần.

“Thái tử phi quang lâm hàn xá, không tiếp đón từ xa, thật tội đáng muôn chết.”

Cũng như mọi khi, người chưa tới nhưng Tịch Nhan đã đứng ở cửa đón chào, lại nhiệt tình ra đón, khi bước đến trước mặt Mạc Vân Hà mới chấp tay thi lễ.

Ngẩng đầu lên, một đôi mắt trong suốt sáng rỡ nhìn thẳng vào đôi mắt xéch tinh xảo của Mạc Vân Hà, lóe lên chút khiếp sợ, sống lưng thẳng tắp hơi run run, đáy mắt Tịch Nhan xẹt qua một nụ cười.

Nếu Mạc Vân Phi thấy mình trang diễm thành thế này, sợ đến ngã ngửa ra sau, một hồi lâu vẫn không thốt ra lời, nhưng đây là Mạc Vân Hà, nàng chỉ ngẩn người trong nháy mắt, sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, bước lên phía trước, chắc chắn đã có người nói với nàng về tướng mạo của nàng rồi, cho nên Mạc Vân Hà mới có thể nhanh chóng trấn tĩnh như vậy.

Mạc Vân Hà rất xinh đẹp, vẻ đẹp của nàng không giống với hoa trong gió, vội vã rồi biến mất, mà vẻ đẹp của nàng, nhàn nhạt, rất nhạt, người toát ra khí chất nhã nhặn lịch sự, nhưng lại đem đến cảm giác lão luyện, rõ ràng là tiểu thư khuê các, lại không rõ ra dáng vẻ kịch cỡm.

“Nương nương, xin mời ngồi.”

Tịch Nhan khom lưng, đưa tay mời, rồi quay người lại, nhìn trên tay nàng đang ôm 4 hộp của hoạn quan, còn chứng thì đứng thành một hàng phía sau, trên mặt không lộ chút thanh sắc, nàng vốn không có nhiều hảo cảm với mấy thứ này, kiếp trước kiếp này, có bảo bối gì chưa từng thấy qua, những người này tặng gì, cũng không thể so sánh được với huyết ngọc mà Tiểu Bạch tặng cho nàng, có điều là đây cũng là một phần tiền tài nàng hao tâm tích góp, nhìn mấy thứ này, lòng tự nhiên cũng thấy hưng phấn.

“Người đâu, dâng trà.”

Chờ Mạc Vân Hà ngồi xuống, lúc này Tịch Nhan mới ngồi xuống, nhàn nhạt mở miệng, cử chỉ khiêm tốn lễ độ, lại không vượt qua quy cũ.

Mấy ngày nay, tân khách lui tới Võ Phủ nối liền không dứt, tất cả đều là khách quý, phải bưng trà rót nước như thế nào, tốc độ sao có thể chậm được.

“Chỉ là chút lòng thành, còn hy vọng Võ công tử không nên ghét bỏ.”

Thanh âm kia nhàn nhạt, nụ cười trên mặt vừa đúng, thêm một chút e nhiều, thiếu một phân e ít, khí độ ung dung, Tịch Nhan lại cảm thấy cứng nhắc, thoát nhìn đã cảm thấy rất giả tạo.

“Thái tử phi quá khách khí.”

Tịch Nhan chấp tay với Mạc Vân Hà, cúi đầu, nụ cười trên mặt trong nháy mắt có chút đắc ý, vô luận mục đích chính của bọn họ là gì, đối với người nào mới có hào phóng như thế, có điều tất cả đều là thứ nàng muốn. nàng cũng không cần thiết phải khách khí, trong phủ thái tử cũng có một phần là của Tiểu Bạch, sớm muộn gì nàng cũng sẽ lấy về thôi.

“Võ Vũ.”

Tịch Nhan gọi, Võ Vũ tiến lên vài bước: “Các vị công công xin mời đi theo ta.”

“Thái tử phi, thỉnh dùng trà.”

Tịch Nhan một tay bưng chén trà, tay kia cầm nắp ly, đặt ở chóp mũi người người, quay sang Mạc Vân Hà làm động tác mời, nhợt nhạt uống một hớp, mùi hương trà thiết quan âm thượng đẳng thơm nồng, tỏa vào trong mũi.

“Thái tử phi quang lâm hàn xá, chẳng biết chuyện gì?”

Thái độ Tịch Nhan không ngạo mạn, nhưng hoàn toàn không có nịnh hót, thậm chí ngay cả chút khiêm tốn khi đối mặt với những người đó mấy ngày trước đây cũng không có.

Nàng không tiếp xúc với Mạc Vân Hà nhiều lắm, nhưng thật ra trong ký ức của chủ thể Mạc Tịch Nhan cũng còn sót lại một ít. Con người này không giống với những người tự xưng là thanh cao, từ nhỏ đã cao cao tại thượng, thái độ làm người hà khắc, yêu cầu nghiêm ngặt với bản thân, đối với người khác cũng không khá hơn chút nào, loại người này chính là cao ngạo từ trong xương tủy, người khác hơi khiêm tốn với nàng ta, lại cảm thấy hằn hộc là cố ý a dua nịnh hót, hơi chút bất kính, lại có cảm giác người ta vô lễ, xoi mói, thái độ làm người có thể nói quy mao, khó hầu hạ đến cực điểm, khiêm tốn của nàng sẽ bị nàng ta cho rằng a dua nịnh hót.

Có chỗ ý lại, mới có thể cả gan làm loạn với thái tử phi, nếu một mực cung kính, nàng ta chắc chắn sẽ cảm thấy những lời đồn bên ngoài chỉ là khép hờ, nàng làm sao có thể tiếp tục trà trộn ở bên ngoài.

“Có người nói với Võ công tử rằng, dung mạo của ngài rất giống một người?”

Mạc Vân Hà nhàn nhạt mở miệng, lòng của Tịch Nhan bỗng nhiên co rụt lại, ngừng thở, tay nắm thành quyền, chỉ có mấy giây ngắn ngủn, trên mặt lập tức nở ra nụ cười nhu hòa: “Lần trước trên đường đi lên vườn sen, tại hạ vô tình gặp được tứ Hoàng Tử, ngài cũng nói rằng, nếu giữa chân mày không có điểm chu sa này, Mỵ nương có vóc người gần như giống nhau như đúc với người ngài ấy vừa yêu vừa hận, thái tử phi, ta thật sự giống người nọ đến mức như vậy ư?”

Khuôn mặt Tịch Nhan trong suốt thán nhiên, trông rất là chân thành vô tội, lại không chút tỏ vẻ nào, cử chỉ lúc này rất tiêu sái thông dong, nữ tử tầm thường không thể học được.

Đáy mắt Mạc Vân Hà nghi hoặc thêm sâu, nét mặt Tịch Nhan mặc dù mang theo nét cười, trong lòng lại đem Hạ Thiên Thần mắng cho một trận nên thân, trên đường lên vườn sen ngày ấy, một khúc nhạc khiến Võ Mỵ Nương thành danh, thiên hạ đều biết, hơn nữa cũng biết hẳn có dung mạo giống hệt Mạc Tịch Nhan, trừ Bạch Phượng, cũng chỉ có Hạ Thiên Thần, Bạch Phượng, nàng tuy không hiểu nhiều nhưng cũng có chút tiếp xúc, tuy tiếp xúc này cũng khiến cả người nổi đầy da gà, nhưng có một vài điều nàng có thể khẳng định và vững tin, Bạch Phượng sẽ không hại, cũng không gây ra bất cứ phiền phức gì cho nàng, chuyện này, ngoại trừ Hạ Thiên Thần, nàng không cần nghĩ cũng không biết ánh mắt Mạc Tịch Nhan ra sao mà lại coi trọng một nam nhân bát quái lại như gà mái vậy, hơn nữa lại còn thể rằng không phải hẳn thì không lấy chồng, hại nàng bây giờ còn phải mang trên lưng tội danh lớn như vậy, lại bị Tiểu Bạch năm lần bảy lượt lôi ra sinh sự.

Cứ che che giấu giấu không bằng thẳng thắn thành khẩn đứng ra chống đỡ, dù sao nàng cũng có lúc hoài nghi, ba lần bảy lượt biện giải chỉ khiến người ta nghĩ rằng giấu đầu hở đuôi, dù sao bọn họ cũng không biết lai lịch của mình, hồ biên loạn tạo, cũng không thể kiểm chứng.

Tịch Nhan cười ra tiếng, có chút xấu hổ: “Tại hạ sinh thiếu thốn nên thân thể yếu ớt, xem chút đã bỏ mạng, theo cách nói của người dân chúng tôi, chính là con gái dễ nuôi, cho nên phụ thân mới đặt tên cho tại hạ như vậy, khung xương của tại hạ cũng nhỏ, da lại trắng, lớn lên rất giống nữ tử, nhất là nốt chu sa giữa chân mày này, rất nhiều người cho rằng tại hạ là nữ tử, cũng vì thế mà chịu không ít lời chê cười, lúc đầu còn thấy phiền lòng, còn sinh bệnh tật, sau này, cũng thấy nguôi dần, lời nói vô căn cứ bên ngoài cũng không muốn để ý đến, có điều tương lai có cơ hội, nhất định tại hạ sẽ đi bái kiến vị tiểu thư kia. cũng có thể nhìn thấy bản thân mình hóa nữ tử sẽ như thế nào, kỳ thực tại hạ cũng muốn chiêm ngưỡng dáng dấp nữ tử khiến tứ Hoàng Tử vừa yêu vừa hận.”

Tịch Nhan nhìn Mạc Vân Hà, nháy mắt một cái, rất là đẹp dễ, không có chút câu nệ.

Mạc Vân Hà cũng cười, lúc này mới bưng chén trà, nhàn nhạt nhấp một ngụm: “Tứ hoàng đệ thực sự nói là nữ tử kia khiến hẳn vừa yêu vừa hận?”

Tịch Nhan nhấp một ngụm trà, gật đầu: “Nếu là giả dối, tại hạ dù có mấy lá gan cũng không dám nói dối với nương nương, tứ Hoàng Tử đáng về đường đường, là hoàng tử được hoàng thượng cưng chiều nhất, có thể lọt vào mắt xanh của ngài ấy, trở thành Vương phi, tại hạ cũng thật mong muốn mình có thể trở thành nữ nhân ngài ấy yêu, nếu được thế thì không cần phải sầu não lo gánh nặng nuôi cả gia đình, lại càng không u uất nghe lời trách cứ vô vị của tiểu đồng bên cạnh mình, phụ thân ở dưới cừu tuyến cũng có thể an tâm. Bây giờ đối với Mỵ nương mà nói, điều trọng yếu nhất chính là trọng chân gia nghiệp, về phần khác, không phải ai cũng có số tốt như nương nương, được gã vào hoàng gia, hưởng thụ tôn sùng vô thượng, chẳng biết tiện sát bao nhiêu nữ tử trong khuê phòng.”

Mạc Vân Hà nhìn Tịch Nhan, một lát, che miệng, cười ra tiếng, thanh âm vụn vặt, như là thanh âm của hạt cát trên tay chảy xuống, một chút nhàn nhạt, từ này đến giờ, nàng ta vẫn nhìn mây nhúu trần tựa như tượng trưng uy nghiêm, đến giờ phút này mới giãn ra.

“Vô công tử tính cách thẳng thắn, thảo nào những đại nhân kia đều nguyện ý lui tới cùng công tử, thật khiến người ta vui vẻ, tứ hoàng đệ tài mạo song tuyệt, lại được phụ hoàng sủng ái, là hoàng tử ưu tú nhất trong các hoàng tử, trên triều đình các vị đại nhân hận không thể nhét con gái mình vào trong đông thần điện của hắn, nữ tử khiến hắn vừa yêu vừa hận? với bản tính phong lưu sao có thể khốn khổ vì tình?”

Sẽ không khốn khổ vì tình, Mạc Vân Hà nói thật hay, thế gian này, những kẻ có thiên tính phong lưu mà sẽ không khốn khổ vì tình nhất định là hạng người vô tình vô nghĩa, có phải nàng ta muốn nói với nàng như vậy không? Có điều, nếu quả đúng hắn ta là hạng người vô tình vô nghĩa, thì trong triều làm sao lại có nhiều người ủng hộ hắn làm thái tử? Chẳng lẽ nàng ta coi thường Lê Phi, Lê Phi chỉ mà một nữ lưu bình thường thì Hạ Thiên Thần cũng giống như Hạ Tuấn Tri, nàng ta dù có có bản lĩnh đi nữa, Hạ Thiên Thần chẳng qua chỉ là một Hạ Tuấn Tri thứ hai mà thôi, làm sao có thể so sánh cùng thái tử điện hạ?

Bất quá nàng cũng không phải không thể hiểu rõ tâm tình của nàng ta, dù sao hiện tại nàng ta đã không phải là một người dân đơn giản bình thường nữa rồi, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng nàng ta đã bố trí người của mình khắp hoàng thành, tuy nói không đến mức nhất cử nhất động đều có ảnh hưởng, nhưng vẫn có phần ảnh hưởng nhất định, có sức lôi kéo cũng là chuyện bình thường.

Có điều là, nếu nàng ta lo lắng cho mình sẽ lệch hướng về phía Hạ Thiên Thần, thì xem như lo lắng vô ích, hiện tại nàng rất hưởng thụ thân phận trung gian, tạm thời không đắc tội với bên nào, nếu tương lai phải chọn một trong hai, vì sao nàng phải cúi người, tự lập môn hộ chẳng phải tốt hơn sao?

Dù sao thì Tiểu Bạch cũng là một hoàng tử hân hoan, tay cầm quyền hành, chiếm cứ một phương, những ngày tháng như vậy chẳng phải rất tiêu điều tự tại tại sao?

Gần vua như gần cọp, nếu nàng nguyện ý sống những ngày nom móp lo sợ thì cần gì phải phiêu lưu mạo hiểm như thế, còn phải ném cục khổ nhiều như thế, đây chẳng phải tự tìm tội sao?

“Lệnh muội chẳng phải ở gả cho tứ Hoàng Tử làm phi ư? Nữ tử khiến tứ Hoàng Tử vừa yêu vừa hận không phải là nàng ấy sao? Nhị tiểu thư cùng tứ Hoàng Tử môn đăng hộ đối, giai ngẫu thiên thành, lại là lưỡng tình tương duyệt, thật sự là một đoạn giai thoại.”

Tịch Nhan nói như vậy cũng để xóa bỏ nghi hoặc trong lòng Mạc Vân Hà, lúc Mạc Vân Hà chưa xuất giá biết rõ Mạc Tịch Nhan và Mạc Vân Phi đều yêu Hạ Thiên Thần, Mạc Tịch Nhan là người cực kỳ thông tuệ, nhưng bản tính không màng danh lợi, không thích thị phi, dù Mạc Vân Phi nhiều lần đến gây sự nàng cũng nén giận bỏ qua, nhưng trong mắt những người khác thì không cho là như vậy, bọn họ cho rằng Mạc Tịch Nhan sợ Mạc Vân Phi xảo quyết đánh đá, sợ là trong lòng Mạc Vân Hà cũng nhận định như vậy, Mạc Vân Phi chính là một kẻ hay ghen, nếu Mạc Tịch Nhan không làm thế thì bản thân chỉ rước phiền vào người.

Luôn miệng nói bán thân yêu Hạ Thiên Thần, còn nói ngoài Hạ Thiên Thần thì không lấy chồng, lại có thể dễ dàng tha thứ tình địch của mình ba lần bảy lượt khiêu khích, cũng không biết Mạc Tịch Nhan này suy nghĩ như thế nào nữa.

Đương nhiên, nếu nàng ta thật lòng làm việc cho Hạ Thiên Thần, thì tiếp theo sẽ coi đây như là mượn cơ bóp chết ý tưởng của mình khi chúng vừa nảy mầm.

Mạc Vân Hà nghe xong hừ lạnh một tiếng, thanh âm rất nhẹ, nếu không phải Tịch Nhan thị giác thính giác nhạy cảm hơn người bình thường, chắc chắn không nghe được, một tiếng hừ này, bao hàm trào phúng, băng lãnh lại không có tình, nhưng ngoài mặt vẫn lộ nụ cười đoan trang

Mạc Vân Hà 10 tuổi đã tiến cung theo bên cạnh hoàng hậu, học tập lễ nghi trong cung, cũng không tiếp xúc nhiều với Mạc Vân Phi, quan hệ hai người lạnh nhạt, thậm chí còn kém hơn cả bằng hữu, cái gọi là máu mủ này, chẳng qua chỉ là thân thuộc hơn so với người dung mà thôi, hiện tại lập trường hai người đối lập, thái độ hiện tại của nàng ta là biết, tương lai không tránh khỏi cảnh tỷ muội tương tàn.

“Vô công tử quả thực rất giống muội muội ta, nhưng không phải người sẽ gả cho tứ Hoàng Tử, người gả cho tứ Hoàng Tử là thân muội muội Mạc Vân Phi của ta, mà người giống công tử là nữ nhi của Nhị nương tên Mạc Tịch Nhan, nếu là không có chu sa giữa chân mày, ngay cả Nhị nương cũng không thể phân biệt, Vô công tử cũng nên cẩn thận, muội muội ta thế nhưng nổi danh là đồ phụ hay ghen, nếu nàng ta biết điện hạ còn có lòng tơ tưởng, thương nhớ muội muội gả cho kẻ ngốc kia, một khi con ghen bốc lên, cho dù công tử chỉ có dung mạo giống nàng ấy như đúc, cũng khó tránh khỏi tai bay vạ gió.”

Tịch Nhan hơi nhăn mày, Mạc Vân Hà cho là nàng lo lắng, càng cười tươi, lại không biết Tịch Nhan chẳng thêm hờn giận.

Kẻ ngốc kẻ ngốc, ai nói Tiểu Bạch nhà nàng là người ngu? không biết lẽ nghĩa Mạc Vân Hà học được đã ném đi nơi nào? nói thế nào thì Tiểu Bạch cũng là đệ đệ của nàng ta, lời nói ô uế như vậy mà cũng thốt ra được. quả thật uống phí cái danh thái tử phi.

Tịch Nhan nghiêng người sang, lạnh lùng liếc mắt nàng, nhìn nàng cười lộ ra má lúm đồng tiền, thầm nghĩ ta dù có ngốc, cũng là cam tâm tình nguyện, còn hơn gả cho một tên ốm đau bệnh tật, không biết lúc nào thì làm quả phụ, đã vậy còn phải chia xẻ trọng phụ với một đám nữ nhân, còn Tiểu Bạch chỉ có mình nàng là Vương phi.

Hạ Minh Húc hại người rất nặng, bản thân mình như thế kia, mà còn không chịu hiểu rõ, lại đi cùng có thể lực của mình trên triều, cưới nhiều tiểu thư quan lại như vậy, chính là làm trễ nải cuộc sống của các nàng.

“Muội muội kia của ta, đã bị mẫu thân nuông chiều từ bé, nổi danh điều ngoa tùy hứng, chẳng xem ai ra gì, lại chẳng biết sợ ai, lúc nào cũng mong được gả cho tứ Hoàng Tử, tứ Hoàng Tử văn võ song toàn, nhưng lạ thích trêu hoa ghẹo nguyệt, hơn phân nửa cô nương trong hoàng thành này đều trao tìm

cho hấn, lại không nhìn xem tính tình của mình tốt xấu thế nào, người như vậy nằng ta sao có thể sống yên ổn sau khi gả, Lệ Phi nương nương cũng không phải người dễ đối phó, nằng ta mà gả sang đó rồi, chắc là phải chịu khổ, chuyện này, ta đã khuyên nằng từ lâu, không ngờ nằng ta vẫn xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai, khư khư cố chấp, sau này thế nào thì tự nằng ta phải gánh chịu, tứ Hoàng Tử khẳng định không chỉ có một mình nằng ta là thế thiếp, đến lúc đó tranh giành tình nhân, thật không biết giải quyết thế nào cho xong, nếu gả cho nhi tử Thượng Thư đại nhân, vậy thì tốt hơn nhiều, dù sao cũng là tiểu thư con vợ cả tướng phủ, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật, nằng ta có làm quá mức như thế nào đi nữa, người ta cũng phải nể mặt phụ thân còn có mẫu thân, nhân nhượng vài phần, dần xếp ổn thỏa.”

Tịch Nhan cười cười, Mạc Vân Hà tiến cung mặc dù sớm, việc này cũng nhìn cực kỳ thông thấu, trước đây cũng bởi vì nằng ta ghét Hạ Thiên Thần, cảm hận Mạc Vân Phi, mới thiết kế chuyện rùng đào, Hạ Thiên Thần cưới Mạc Vân Phi, tương lai ở Đông Thần điện nhất định sẽ náo nhiệt.

Nhưng Mạc Vân Hà nói gả cho nhi tử thượng thư, là còn có ý gì?

Mạc Vân Hà sợ giống như bản thân nằng hay sao? Ước gì Mạc Vân Phi gây chuyện với Hạ Thiên Thần, càng cãi lớn càng tốt, tốt nhất là đến tai hoàng thượng, khiến Hạ Thiên Thần mất hết mặt mũi, tề gia tri quốc bình thiên hạ, đường đường một hoàng tử, nếu ngay cả việc nhà cũng không xử lý ổn thỏa, làm sao có đủ tư cách để trị vì thiên hạ.

“Cũng không biết phụ thân ta nghĩ như thế nào, đã có một nữ nhi làm thái tử phi, có gì còn để muội muội tiến cung, trong cung này nhiều quy củ, không có chút tự do, tội gì bắt muội muội phải vất vả cùng với ta, nếu có chuyện gì phiền lòng, trong cung ngay cả một người có thể tâm sự cũng không có.”

Tịch Nhan cười cười, lẳng lặng nhìn Mạc Vân Hà, cũng không tiếp lời, trong lòng nằng rõ ràng, Mạc Vân Hà làm thái tử nhiều năm như vậy, đã nhìn thấu lòng người, sao có thể không biết chút gì.

Mạc Ngôn An làm chức tể tướng, đứng đầu quần thần, ở trong mắt hấn, nếu nói tình thân, tình yêu gì đó, tất cả đều thua quyền lợi, bằng không năm đó hấn đã không vứt bỏ mẫu thân Mạc Tịch Nhan để cưới đại phu nhân hiện giờ.

Ba nữ nhi chẳng qua đều là con cò trên tay hấn mà thôi, Mạc Vân Hà gả cho thái tử Hạ Minh Húc quả thực đã đưa mặt mũi Mạc gia lên cao đến cực điểm. Nếu nói thái tử nào kế vị thì hấn cũng trở thành quốc trưởng, càng cao cao tại thượng, nhưng ai biết mặt mũi này có thể duy trì bao lâu, hấn có thể chờ thái tử bệnh tật này đăng cơ hay không? Hấn là người cẩn thận, nhất là ở phương diện quyền lực, làm sao đồng ý đem tất cả vốn liếng đặt cược vào một người có thể tùy thời có thể chết đi. Nếu thái tử tráng niên mất sớm, hấn chẳng phải là công dã tràng rồi sao, thậm chí còn mất cả chì lẫn chài.

Nhưng Hạ Thiên Thần không giống, trong thời buổi thái bình thịnh thế này, mặc dù hấn không đạt được gì, thế nhưng tuổi còn trẻ, thân thể cũng tốt, cũng được hoàng thượng sủng ái và đại thần ủng hộ, nếu thái tử tương lai phát sinh chuyện gì không hay, trong thời gian tới hấn cần chọn lấy một người lấp vào khoảng trống ấy, Mạc Ngôn An tất nhiên cần chuẩn bị đường lui cho bản đại khái là muốn cho thân.

Nhưng hấn không biết chính quyền lực đã làm đầu óc mình bị mê muội, vì muốn có thể vĩnh viễn được hưởng thụ sự tôn sùng này, điều kiện kỳ nhất trong quan trường chính là chân đứng hai thuyền, kết quả là bị cả hai phe nghi kỵ, khiến cho người xung quanh xa lánh, ngay cả Mạc Vân Hà hiện cũng đang oán hận, sau một thời gian nữa chính là hai tỷ muội Mạc Vân Hà và Mạc Vân Phi cùng oán giận.

Những chuyện này trong lòng nằng ta đều hiểu rõ, chỉ là tuyệt đối không nói cho Mạc Ngôn An biết, nói cho hấn biết chẳng những hấn không biết mình muốn tốt cho hấn mà lỡ như thẹn quá thành giận, chẳng phải nằng ta khéo quá thành vụn.

Mạc Ngôn An cũng chẳng phải là người tốt, người ta hao tâm tổn trí để Mạc Vân Phi trở thành tứ Vương phi, trước mặt biết bao nhiêu người như vậy cho nằng ta một cái tát, chẳng chút lưu tình, nằng gả cho Tiểu Bạch lâu như vậy, ngay cả việc nhỏ nhất cũng được hấn lo lắng chăm sóc, đám này súc sinh này đâu phải con người, sống hay chết có quan hệ gì đến nằng đâu?

“Tứ Hoàng Tử tài mạo câu giai, tướng gia là muốn tìm cho nhị tiểu thư một hôn nhân tốt mà thôi.”

Mạc Vân Hà nhìn Tịch Nhan, cười đến ý vị thâm trường, những lời này nằng chưa bao giờ nói cho người khác biết, cho dù là mẫu thân, Mạc Vân Hà cũng không hề nhắc đến, nhưng hôm nay, dù chỉ mới gặp mặt một lần, dù trong lòng có chút hoài nghi, lại không nhịn được nói hết những lời tự đáy lòng.

Mạc Tịch Nhan chính là như vậy, ngồi ở một bên không hề rầy bất cứ lời nào, cũng đã khiến người xung quanh an tâm tĩnh lặng, nhìn dáng vẻ tươi cười của nằng, khẽ động một chút, người ta đã hận không thể moi móc cả tâm can mình ra đem hết cho nằng, trên người Tịch Nhan toát ra ma lực trời sinh như vậy.

“Nhưng ta lại thương cho Tứ muội muội, tài mạo song toàn hiếm có, cho dù tiến cung làm phi cũng thấy xứng đáng, rốt cuộc lại bị phụ thân nhẫn tâm gả cho một kẻ ngốc, tuy người đó là một Vương gia, lại không quyền không có thế, thân thể nằng mảnh mai, cũng không biết có chịu nổi cuộc sống khổ cực hay không? Không ngờ phụ thân nhẫn tâm như vậy, biết rõ nằng yêu say đắm tứ Hoàng Tử.”

Mạc Vân Hà vừa nói vừa thở dài, làm như ở cảm khái điều gì.

“Ta cứ tưởng rằng chỉ là nằng tương tư một mình, không ngờ tứ Hoàng Tử cũng tình cảm thâm chung đối với nằng ấy, lưỡng tình tương duyệt, rốt cuộc lại không thể trở thành thân thuộc, thực tiếc.”

“Nương nương xin đừng quá thương tâm, sinh tử có mệnh phú quý tại thiên, nhân duyên này là trời định, nào phải chúng ta muốn là được, nếu như tứ tiểu thư biết ngài hao tổn tinh thần vì nằng ấy như vậy, có lẽ cũng được an ủi.”

Ai nói lưỡng tình tương duyệt, có quý mới yêu thích Hạ Thiên Thần, nằng đã sớm di tình biệt luyện, hiện tại nằng thích Tiểu Bạch, chuyện tốt duy nhất kiếp này Mạc Ngôn An làm được chính là đem nằng gả cho Hạ Dạ Bạch, cho nên, nếu một ngày kia hấn chết ở trên tay mình, nằng sẽ hạo tâm mà cho

hắn ta được toàn thây.

“Không nói nữa, không nói nữa, đang vui vẻ sao lại nói những chuyện này với Võ công tử, hôm nay bồn cung đến đây, chính là nhận sự ủy thác của tứ hoàng đệ, muội muội ta mọi thứ tinh thông thì từ ca phú, tuy là tài hoa hơn người nhưng vẫn là một tiểu tử mà thôi, thân thể kiều nhược quý giá, bất quá từ khi nàng ấy gả cho thất hoàng đệ, tính tình thay đổi lớn, nghe điện hạ kể lại, lần trước ở Tuệ Xuân Phưởng, vì muốn xả giận cho thất hoàng đệ, mà liều mạng so tài bồn cung với Hoàng Thống lĩnh Hoàng Uy, tuy cuối cùng giành chiến thắng, quả thực ngoài dự liệu của bồn cung, nghe nói lần trước Võ công tử ở dịch lâu, một tay cầm kiếm đơn độc chiến đấu với đàn bò, hai người đều là văn võ song toàn, mà quan trọng chính là quốc sư đại nhân, quốc sư đại nhân quanh năm ở Thiên Phượng Điện, bình thường rất ít đi ra ngoài, nhưng Võ công tử xuất hiện hai lần, ngài ấy cũng xuất hiện cùng lúc hai lần, và cả muội muội của ta, nghe nói lần trước đích thân quốc sư đại nhân tặng đan dược điều trị thương thế cho nàng, cử chỉ vô cùng thân thiết, hẳn hoài nghi ngài và muội muội cùng ta là cùng một người, nhưng theo như ta thấy, hai người ngoại trừ dung mạo tương tự ra, về phương diện tính cách hoàn toàn bất đồng, chắc chắn là tứ hoàng đệ lắm.”

“Chút công phu mào quào mà thôi, thô tục đến cực điểm, không đáng để nhắc đến.”

“Võ công tử quá khiêm nhường.”

Mạc Vân Hà cười nói, sắc mặt nhất thời buồn bã nói: “Thái tử nghe người ta nhắc tới việc này, chẳng biết có bao nhiêu ước ao, thân thể Thái tử trước nay không tốt, ngoại trừ đi đến Tuệ Xuân Phưởng học, ngày ngày chỉ có thể đứng trong đông cung, mỗi khi nói đến ai có thể am hiểu cười ngửa bồn cung, thường than thở, vốn dĩ hôm nay thái tử muốn đích thân đến đây, nhưng không ngờ mới ra khỏi cửa điện đã ho khan không ngừng.”

“Bệnh tình của Thái tử điện hạ là từ trong bụng mẹ kéo dài đến nay?”

Mạc Vân Hà nhìn chằm chằm Tịch Nhan xem xét một lát, hình như có phòng bị.

Tịch Nhan cười cười: “Nương nương không nên hiểu lầm nếu bệnh căn di truyền từ trong bụng mẹ đến nay, thì chính là trời sanh đã yếu, không trị liệu tốt, sau này còn tái phát, chẳng qua chỉ hy vọng có thể chữa đỡ hơn thôi, trên đời này, có bệnh nào không thể trị, trong đất Lư Ly này, thiếu gì người có tài, y thuật ngự y trong cung không nhất định là cao minh nhất, thân thể thái tử điện hạ ốm yếu, tất nhiên phải điều dưỡng thật tốt, chính sự triều đình có thể làm ít thì có làm ít một chút như vậy mới tốt cho sức khỏe, cũng là giúp cho sức khỏe không ngày một kém đi.”

Mạc Vân Hà vừa nghe, đôi mắt sáng lên: “Võ công tử ngao du khắp nơi, chắc là có quen với những đại phu có y thuật cao minh?”

Tịch Nhan trầm tư suy nghĩ một chút: “Đại phu có y thuật cao minh, tại hạ cũng biết không biết, nhưng không có ai có thể tương đề tịnh luận như quốc sư đại nhân.”

Lần trước nàng bị thương trên vai ở Tuệ Xuân Phưởng, máu chảy không ngừng, đau đớn khó chịu, nhưng uống Tử Tâm đan Bạch Phượng cho, không đến một phút đồng hồ, đã cảm thấy cả người thư sướng, đau đớn giảm đi không ít, còn có Hoàng Uy, tay kia rõ ràng là bị phế bỏ, cho dù ở hiện đại, tay kia cũng khó có thể tiếp tục cầm kiếm, nhưng hắn chỉ rút cây cung đó ra, lại nói chỉ cần nửa tháng sẽ không có gì đáng ngại, hai tháng sau sẽ khôi phục như lúc ban đầu, y thuật này có thể thấy được cao minh, lúc đó Hạ Minh Húc Hạ Thiên Thần đều ở đó, nàng hoàn toàn không bịa chút nào, Hạ Thiên Thần nói cho nàng ta chuyện ở Tuệ Xuân Phưởng ngày ấy, chuyện này khẳng định cũng không lọt ra ngoài, bằng không sao có thể gạt Mạc Vân Hà.

Mạc Vân Hà vừa nghe là quốc sư, đôi mắt sáng lên rồi nhanh chóng u rú nói: “Quốc sư y thuật có thể xoay chuyển trời đất, dĩ nhiên là cực tốt, nhưng nếu ngài ấy nguyện ý cứu, thì thái tử đâu phải chịu bệnh tật đến ngày hôm nay, nếu thân thể thái tử cường tráng, sao có thể để cho đám người đó tiêu dao?”

“Quốc sư tấm lòng bồ tát, trách trời thương dân, nương nương đi cầu ngài ấy, nhất định ngài ấy sẽ giúp.”

Ăn thịt người nhà, ở nhân gia, nếu thích xen vào chuyện của người khác, với hắn mà nói, có lẽ chỉ là chuyện con con, không đáng nhắc đến mà thôi.

Mạc Vân Hà mím môi, lúc đầu: “Bồn cung cùng Hoàng hậu nương nương chẳng biết đã đi cầu hắn bao nhiêu lần, cũng hứa ban cho bao nhiêu điều tốt, thế nhưng quốc sư đại nhân vẫn bất vì sở động.”

Mạc Vân Hà có chút ép buộc, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đôi mắt nhìn Tịch Nhan, toát ra tia sáng kỳ dị: “Võ công tử chẳng phải quen biết quốc sư đại nhân sao? Có thể cùng quốc sư đại nhân tấu một khúc nhạc, ngâm lại giao tình không cạn, nếu Võ công tử có thể mời được quốc sư đại nhân xem bệnh cho thái tử điện hạ, bồn cung và thái tử điện hạ nhất định sẽ cảm động và nhớ nhung đại ân đại đức của Võ công tử cả đời.”

Đây mới chính là mục đích người tới đây hôm nay, đã có việc muốn nhờ ta, trước còn bày ra dáng vẻ thái tử phi gì gì ấy, người cho người ta một cái tát sau đó lại cho người ta một viên đường, người tưởng rằng chiêu này có thể dùng mãi được ư?

“Nương nương nói như vậy, thật là làm khó cho tiểu nhân, quốc sư đại nhân khó gặp như trời, ta và người chẳng qua chỉ là bèo nước gặp gỡ, may mắn quen biết, chưa nói tới thân thuộc, chẳng qua chỉ là quen biết mà thôi.

“Không dối gạt Võ công tử, hôm nay đến đây, kỳ thực chính là vì việc này, quốc sư đại nhân cao cao tại thượng, vô dục vô cầu, cho dù là phụ hoàng cũng chưa chắc có thể nhận được sự chấp thuận của ngài ấy, nói đến thật vừa khớp, quốc sư đại nhân vậy mà cũng quen biết muội muội số khổ của ta, khắp nơi chiếu cố, muội muội ta trời sanh không chịu thua kém, không chỉ không cảm kích, còn buông lời châm chọc, ngày ấy trên dịch lâu, hội ngắm hoa, Võ công tử có chút lãnh đạm với quốc sư đại nhân, mà quốc sư đại nhân vẫn nhiệt tình đối đãi, chuyện này, mong là chỉ có Võ công tử mới có thể giúp được.”

Tịch Nhan cau mày, thâm oán Hạ Thiên Thần âm hiểm, cư nhiên lại mượn cớ này sai Mạc Vân Hà đến đây, sao hắn không tìm Mạc An mà nói, Mạc

Vân Phi này, hai người đó còn thân thuộc hơn so với nàng ta, Mạc Vân Hà này đầu óc chắc bị u mê rồi, quốc sư đại nhân có dễ cầu như vậy không? Nàng còn có một đồng chuyện muốn nhờ Bạch Phượng giúp mình, hà tất lại lãng phí một cái như vậy, đừng tâm đến thế, chẳng lẽ nàng ta yêu cái tên bệnh tật kia?

“Thái tử điện hạ thực có phúc khí, có thể lấy được nữ tử thông tuệ và tài năng như nương nương đây.”

Mạc Vân Hà che miệng cười cười, có chút ngượng ngùng: “Có thể gả cho điện hạ, mới là bổn cung đã tu luyện mấy đời phúc khí, điện hạ ôn nhu sẵn sàng, người ngoài cực tốt, vừa cực kỳ rộng rãi, cũng rất tín nhiệm bổn cung, còn trong hoàng thành, có vị Vương gia nào nỡ để Vương phi của mình đi gặp một nam tử tuần tú lịch sự như Võ công tử, không chỉ nói những hoàng tử kia, mà ngay cả các vị đại nhân cũng không dám, sức khỏe của thái tử không tốt, việc này tất nhiên bổn cung nên thay ngài ấy làm, bổn cung mặc kệ người khác nói như thế nào, thấy thế nào, chỉ cần có thể giúp đỡ điện hạ, cho dù phải chết, cũng vậy cam tâm tình nguyện.”

Tịch Nhan nghiêng đầu, nghiêng nghiêng nhìn Mạc Vân Hà ngồi bên cạnh, gương mặt ấy, không coi là xinh đẹp, cũng không có vẻ mềm mại đáng yêu của tiểu thư đài các được nuông chiều, nhưng cả người phát tán khí độ làm người ta phải thuyết phục, đây là tình cảm sâu đậm dành cho người yêu, tình cảm quả mà một chuyện kỳ quái, nàng không nghĩ rằng mình lại yêu một kẻ ngốc, thế mà vẫn yêu, còn Mạc Vân Hà này, cứ tưởng rằng nàng ta làm những điều này chẳng qua chỉ là bổn phận một phi tử, không ngờ lại là vì bản thân rơi vào lưới tình.

Mạc Vân Phi trời sinh tính điêu ngoa tùy hứng, tuy rằng cũng yêu thầm thiết Hạ Thiên Thần, lưỡng hỷ tranh chấp, tất có một bên thương vong, nhưng hiện tại xem ra, Mạc Vân Phi còn lâu mới là đối thủ của Mạc Vân Hà, nhưng chuyện tương lai ai biết được?

Mạc gia, sợ là phải thua.

“Một mảnh thâm tình của Nương nương, nếu như tại hạ bất vì sở động, thì chẳng khác nào tâm địa sắt đá, việc của thái tử, My nương tự đương tận lực.”

Trừ phi có yêu cầu với Hạ Minh Húc, bằng không nàng là nhất định sẽ không đi cầu Bạch Phượng, không tự dung lại lãng phí một điều kiện, chuyện mua bán lỗ vốn thế này, tất nhiên nàng sẽ không làm.

Mạc Vân Hà vừa nghe, nhất thời vui mừng không tả xiết, hoàn toàn không còn đáng vẻ thái tử phi như mới vừa rồi, quay sang vái tạ Tịch Nhan: “Nhu vậy tạ ơn Võ công tử.”

Tịch Nhan chỉ thuận miệng đáp ứng, Mạc Vân Hà lại thấy được hy vọng, tâm tình thật tốt, hai người đón hàn huyên vài câu, Mạc Vân Hà nhìn sắc trời bên ngoài một chút, đột nhiên đứng dậy nói: “Đã không còn sớm, bổn cung phải quay về, chuyện thái tử xin trông cậy vào Võ công tử.”

Đi được nửa đường, Mạc Vân Hà đột nhiên xoay người: “Võ công tử, chuyện lần trước ở Tuệ Xuân Phường, ngũ quan đi cùng thái tử điện hạ, tất cả đều là bổn cung tự chủ trương, điện hạ sức khỏe không tốt, những đại thần kia càng ngày càng không coi trọng điện hạ rồi, ngũ hoàng đệ để ý Tứ muội muội đã lâu, không ngờ nàng cuối cùng lại gả cho thất hoàng đệ, bổn cung đã hiểu những tay chân này, bất quá chỉ là vì hấn buông lời ác khí, Lan Phi nương nương cũng chỉ có một đứa con trai này, lời của hấn so với bất cứ ai đều có căn nặng hơn, điện hạ có thể không thêm để ý, thế nhưng ta không thể.”

Tịch Nhan ngồi im tại chỗ, đôi mắt neho lại. Chén trà bùng Trên tay nhẹ nhàng quơ quơ, Mạc Vân Hà, người nói người tin tưởng ta chẳng lẽ Mạc Tịch Nhan, những lời này là ý gì, chẳng nhẽ tình cảm của người dành cho Hạ Minh Húc lại sâu như thế, lo lắng ta sẽ vì chút khúc mắc mà thay người đi làm chuyện này.

Người nếu có thể làm nhưng việc mờ ám này cho thái tử, vì sao ta phải tận lực đi cứu nam nhân người quý mến?

“Người đâu, dọn trà xuống, tất cả ném hết đi, sau này tuyệt đối không dùng trà thiết quan âm nữa, hiểu chưa?”

Tịch Nhan đứng dậy, ống tay áo dài quét qua, tất cả ly đĩa văng hết xuống đất, vỡ vụn, nước trà văng tung tóe, hạ nhân đứng bên cạnh chẳng hiểu gì cả, trong lòng run sợ, không dám lên tiếng chỉ im lặng cúi đầu, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Tịch Nhan đứng lên rồi khỏi đó đi thẳng về hậu viện, vẫn chưa đi tới cửa, lại thấy Hồng Đậu hưng phấn chạy tới: “Vương phi, thái tử phi đưa đến rất nhiều tiền lại còn một số đồ quý giá, đây chuyên ngọc trai Nam Hải có tới mấy cái, toàn bộ đều rất to, màu sắc...”

Tịch Nhan vung vung tay có chút phiền chán: “Xếp vào chung với mấy thứ khác, chuyển ra ngoài hoàng thành, đi làm đi, xem thử chúng có giá bao nhiêu đến lúc đó tất cả đưa cho ta.”

“Vương phi, Vương phi làm sao vậy? sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

Hồng Đậu vừa hỏi vừa rót chén nước đưa Tịch Nhan, lo lắng hỏi: “Đại tiểu thư đã nói gì khiến cho Vương phi khó chịu?”

Tịch Nhan một hơi uống cạn chén nước, lắc đầu: “Không có, cũng không thể xem là chuyện trọng đại gì.”

Hồng Đậu ồ một tiếng, đem chén trà bỏ lên trên bàn: “Vương phi chỉ nghĩ cho mỗi vương gia thôi, cũng sắp đến nửa tháng, Vương phi lại không cho Trương Tư ty ty đưa tin qua đây, cũng không biết vương gia bên đó thế nào, nếu như Vương phi lo lắng, đêm nay trở về xem Vương gia một chút, sức khỏe của nô ty giờ đã đỡ hơn rất nhiều, hay là để nô ty đi về một chuyến?”

Tịch Nhan tìm một chỗ ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt, mảy mặt lại, một lát sau mới lắc đầu: “Đợi qua vài ngày nữa đã.”

Trong hoàng thành này, những người có danh có tuổi, người cần đến thì hầu hết đã đến cửa cầu cận rồi, về phần những thứ khác, từng hồi từng việc, đều tìm lý do để thoái thác bớt, chẳng qua nàng lo lắng nhất vẫn là người của Hạ Thiên Thần, nếu như nàng lúc này quay trở về mà bị phát hiện, thì mấy ngày khổ cực, cường ép mình vì lợi ích toàn cục của mình cũng đều uổng phí?

“Sao Liễu công tử còn chưa tới?”

Tịch Nhan nhăn mày, mở mắt, ngồi thẳng người, Hồng Đậu nhìn thấy bộ dáng này của nàng, lòng lại thấy yêu thương lo lắng, mấy ngày nay, ngày ngày tiểu thư đều phải khom người đón tiếp đám người đó, mọi việc đều xử xử vô cùng cẩn thận, lại lo lắng tứ Hoàng Tử sẽ gây ra chuyện gì, khắp nơi đề phòng, còn có Vương gia, không ở bên cạnh Vương gia, tiểu thư không lúc nào không lo, thần kinh căng thẳng gấp mười, giờ này toàn bộ đều như kiệt quệ.

“Vương phi, suốt khoảng thời gian qua người chưa được nghỉ ngơi, ngủ một giấc đã.”

“Đại hôn của Tứ Hoàng Tử cùng Mạc Vân Phi, hẳn là còn mấy ngày nữa.”

Tịch Nhan nhàn nhạt mở miệng, quay đầu nhìn Hồng Đậu hỏi.

Hồng Đậu gật đầu: “Mùng 8 tháng 7 năm 28, Từ giờ đến đó còn 2 ngày nữa, nhị tiểu thư xem như là được như ý nguyện, gả cho tứ Hoàng Tử, Vương phi không thương tâm chút nào sao?”

Trước đây tiểu thư yêu tứ Hoàng Tử sâu đậm, hiện tại tứ Hoàng Tử sắp nạp phi, trong lòng nàng không thể không có chút đau lòng nào.”

Tịch Nhan nhàn nhạt ừ một tiếng, nhìn Hồng Đậu chờ ra: “Miễn man suy nghĩ cái gì, Vương gia nhà người đã khiến ta đủ nhức đầu rồi, ta nào còn tâm tư quản chuyện của người khác, thái tử phi vừa tới, từ nay đến lúc tứ Hoàng Tử đại hôn, chuẩn bị tốt lễ vật, người thay ta đưa đến đó là được, như vậy Hạ Thiên Thần cũng không thể nói cái gì, ta quay về vương phủ một chuyến.”

Hôm Hạ Thiên Thần đại hôn, thời tiết rất đẹp, trời cao không một gợn mây, ánh nắng tươi sáng chan hòa, có người vui mừng có người buồn bã, Mạc Vân Phi cười toe toét, mà những mỹ nhân yêu quý Hạ Thiên Thần lại khóc đến sưng cả mắt.

Hôm đó, Tịch Nhan dậy thật sớm, mới sáng sớm mà mí mắt giật liên tục khiến nàng lo lắng không yên, như là điềm báo sắp có chuyện gì xảy ra.

Vội vàng vàng sắp xếp xong xuôi một lô chuyện, lại dặn dò Hồng Đậu vài câu, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên có hạ nhân đến báo: “Công tử, Liễu thiếu gia cầu kiến.”

Hồng Đậu đang kiểm kê quà mừng, nghe thấy hạ nhân thông báo, lấy làm kinh hãi: “Vương phi, Liễu thiếu gia trước giờ có giao tình tốt với tứ Hoàng Tử, hôm nay là ngày đại hôn của tứ Hoàng Tử, hẳn không đi chúc mừng, sao lại chạy đến đây tìm ngài?”

Tịch Nhan không trả lời, mở cửa đi ra ngoài: “Còn có chuyện gì để tìm ta?”

“Hôm nay là ngày đại hôn của tứ Hoàng Tử, nói là tới đón công tử cùng đi chúc mừng.”

Tịch Nhan mày nhăn lại, tuy đã cực lực che giấu, chân mày nhăn lại nhưng vẫn không tỏ ra hờn giận: “Quay về nói với hắn, ta không được khỏe, không đi được.”

Người kia đáp lời rồi lui xuống.

“Vương phi, sợ là Liễu thiếu gia sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Tịch Nhan gật đầu, nàng đương nhiên biết, người nợ tuy rất e thẹn khi nói đến chuyện tình cảm nhưng ở các phương diện khác thì đa dạng hơn da trâu, so với Tiểu Bạch chỉ có hơn không kém, thế nhưng trong lòng nàng chỉ có thể bao dung mỗi Hạ Dạ Bạch mà thôi.

Người hầu kia chân trước ly khai, Tịch Nhan còn chưa vào cửa, lại thấy Võ Vũ cầm trên tay một phong thư, vội vàng chạy vào.

Tịch Nhan tiếp nhận, liếc mắt nhìn Võ Vũ, nhưng chưa vội mở ra ngay, cúi đầu nhìn những chữ quen thuộc trên phong thư, lòng run rẩy, nàng đã thấy chữ Trương Tử trong sổ sách, hầu như giống nhau như đúc, cả người cũng run lên, bức thư trên tay run bần bật, suýt nữa rơi xuống đất.

“Ai đưa tới?”

Tuy rằng cực lực kìm nén sự bất an trong lòng, nhưng lời nói thốt ra vẫn run run.

Võ Vũ ngẩng đầu, nhìn Tịch Nhan có chút giật mình.

“Vừa đứng ngoài cửa tiếp đón Liễu công tử thì đột nhiên có một tên khất cái nhét vào tay của nô tài, bảo nô tài nhanh chóng giao cho công tử.”

Tịch Nhan gật đầu, xoay người, vừa đi vừa mở phong thư ra.

“Làm sao vậy, công tử?”

Hồng Đậu thấy Vô Vũ đứng ở cửa, nhanh chóng sửa miệng, vội vàng vàng đi tới Tịch Nhan, cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt, trên trán thậm chí còn đổ mồ hôi, cực kỳ khó coi, vội xit lại gần.

Tịch Nhan ngơ ngác nhìn mấy chữ in trên nền giấy trắng như tuyết, ngây ngốc tại chỗ, cả người như bị trút hết khí lực, không còn chút sức sống, tay buông lỏng xuống, tờ giấy kia rơi trên đất, người nàng cứng lại như tượng, đứng im tại chỗ, không nhúc nhích.

“Công tử.”

“Công tử.”

Hồng Đậu gọi vài tiếng, thấy Tịch Nhan không có phản ứng, lại ngồi xỏm người xuống, nhặt tờ giấy lên, liếc mắt nhìn chữ viết quen thuộc, ngửa đầu, che miệng, không dám tin nhìn Tịch Nhan.

Trên tờ giấy trắng, in rõ 6 chữ đen to lớn rõ ràng, nhưng lại khiến người đọc không khỏi run sợ trong lòng.

“Tiểu Bạch trứng độc hôn mê.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Âm Mưu Của Hạ Thiên Thần

“Công tử.”

“Công tử, Công tử không sao chứ.”

Hồng Đậu gọi liên tục mấy tiếng, vẫn chưa thấy Tịch Nhan phản ứng lại, vội vàng nhặt tờ giấy trên mặt đất, nhét vào trong tay áo, ra sức kéo Tịch Nhan, Tịch Nhan xoay người nhìn Hồng Đậu, đôi mắt trong suốt kia giờ mờ sương, từ từ phục hồi tinh thần lại, ngơ ngác kêu một tiếng: “Hong... Hồng Đậu.”

Tịch Nhan cắn chặt môi, nhưng thanh âm vẫn run rẩy như trước, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, khiến cho tóc mai hai bên thái dương ướt đầm, vai run rẩy, cả người cũng run bần bật, giống như đang khóc than.

“Công tử.”

Tịch Nhan nắm chặt cánh tay của Hồng Đậu, dồn toàn bộ trọng tâm cơ thể lên trên người của Hồng Đậu, giống như là muốn mượn sức Hồng Đậu gắng gượng trải qua sóng gió này. Hồng Đậu đỡ lấy Tịch Nhan, dịu dàng đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót chén trà, đặt vào trong tay Tịch Nhan: “Công tử, uống chút nước đã.”

Tịch Nhan dùng hai tay cầm lấy tách trà, bởi vì tay run quá mạnh, nước trà trong tách gần như sánh ra hết tay nàng. Nhưng nàng vẫn hồn nhiên không hay biết, nâng lên mép, một hơi uống cạn, hai tay Hồng Đậu đón lấy tách trà, Tịch Nhan lại run rẩy, buông lỏng tay, tách trà rơi xuống đất, vang lên một tiếng “xoảng”, mảnh vỡ văng tung tóe, tim Tịch Nhan bỗng nhiên đập dồn dập, người sợ hãi càng run rẩy nhiều hơn, càng lo lắng nhiều hơn.

“Công tử.”

Tịch Nhan xụi lơ xuống đất, ngồi nhặt từng mảnh vỡ, lại bị Hồng Đậu ngăn lại.

“Công tử, ngồi dậy đi, việc này cứ để hạ nhân thu xếp là được.”

Hồng Đậu ngồi chồm hổm dưới đất, cầm chặt tay của Tịch Nhan đặt ở trên đầu gối, thân thể tiểu thư vốn yếu, dù mùa hè trời rất nóng nhưng đôi tay kia vẫn lạnh như băng, lòng bàn tay không ngừng toát mồ hôi lạnh, nàng nắm thật chặt, hơi lạnh xuyên qua lòng bàn tay truyền đến trên người của nàng, hơi lạnh cũng khiến cả người nàng run rẩy theo.

Kỳ thực nàng cũng rất lo, trong lòng cũng rất sợ, nếu Vương gia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người đầu tiên suy sụp chính là tiểu thư, nếu nàng đứng đầu trận tuyến cũng bị rối loạn, thì mọi thứ cũng hỏng bét.

“Công tử không cần lo lắng, Vương gia cát nhân tự có thiên tướng, nhất định không có việc gì, chuyện này còn chưa điều tra rõ ràng, Liễu thiếu gia không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác lại chọn đúng lúc này, phong thư này lại được đưa tới trùng khớp, nói không chừng là cục diện do tứ Hoàng Tử bày ra, tất cả đều là mưu kế do hần tì mi xếp đặt, công tử tuyệt đối không thể lọt vào bẫy của hần.”

Hai tay của Tịch Nhan vẫn run rẩy như trước, nàng làm sao không nghĩ đến chuyện như lời của Hồng Đậu nói, chỉ là vừa nghĩ đến Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện, trong lòng nàng đã không kìm được lo lắng, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tim đập liên hồi, làm sao cũng không kìm chế được.

“Công tử, nếu ngài lo lắng cho vương gia thì bây giờ cứ đi tìm Vương gia, còn về phía Liễu thiếu gia, nô tã sẽ đi ứng phó thay cho ngài.

Hồng Đậu đứng dậy, chuẩn bị rời đi Tịch Nhan cắn chặt môi, kéo tay nàng: “Không nên vọng động, mới vừa rồi người cũng nói, rất có thể chuyện này là do tứ Hoàng Tử thiết kế, nếu thật sự như vậy, Liễu Dật Phong đến đây là do hắn sai sử, không trông thấy ra chắc chắn sẽ không bỏ qua, cho dù ta có bị bệnh, cũng quán lấy ta cả ngày không buông.”

“Công tử, nói vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ, bên Võ Phủ này có Liễu thiếu gia dò xét, tất nhiên tứ Hoàng Tử cũng sẽ cho người dò xét bên phía vương phủ, Vương gia lại không hiểu chuyện, ngài nói một mình Trương Tư tỷ tỷ có thể ứng phó nổi sao?”

Tịch Nhan nghe Hồng Đậu lập liếm nói, sự việc phát sinh nghiêm trọng hơn so với nàng tưởng tượng, lòng nóng như lửa đốt, vội đến mức ngồi trên chảo nóng.

“Người đừng làm ta cuống.”

Tịch Nhan xoa xoa thái dương, chỉ cảm thấy nơi này đau nhức dữ dội.

Từ thời khắc quyết định phản nam trang, nàng đã biết con đường này không bằng phẳng, lại gian truân hơn nàng tưởng gấp trăm nghìn lần, nhưng đã hạ quyết tâm, nếu mới gặp một chút trắc trở đã bị hù mất mật, trước đây nàng cần gì phải ra ngoài mạo hiểm, chưa đạt được thành tựu gì, lại chưa đủ cơ nghiệp để bảo vệ Tiểu Bạch, bất luận thế nào nàng cũng không buông tay.

Mọi việc có lợi có hại, những lời này nói tuyệt không giả, ngay từ đoạn đường đến vườn sen, mặc dù nàng nhận được không ít lợi, lại không ngờ sẽ đụng độ Hạ Thiên Thần, càng không ngờ lại nhanh như thế, thế trận như chẻ tre.

“Vũ huynh, huynh bị sao vậy? Người không khỏe cũng nên đi ra ngoài một chút, hôm nay tứ Hoàng Tử thành thân với nhị tiểu thư tướng phủ, huynh đi đến đó hưởng chút không khí hoan hỷ, uống chén rượu mừng, nói không chừng sẽ xua đi cơn bệnh, lập tức khỏe lên ngay.”

Tịch Nhan đang âm thầm phiền não, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Liễu Dật Phong đi về phía này, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

“Công tử, làm sao bây giờ? Liễu thiếu gia đã tới.”

Hồng Đậu nhìn Tịch Nhan đứng ở phía trước cửa sổ, vội cuống cuống.

Tất nhiên Tịch Nhan cũng nghe được tiếng của hắn, vội vàng quay người, đáy mắt tản ra sự chán ghét, sự thất thần cũng dần dần khôi phục linh hoạt, vội vàng vàng đi vào bên trong, vừa đi vừa quay đầu lại phân phó: “Bảo Võ Vũ vào trong, ta có chuyện phân phó hắn, về phần Liễu Dật Phong, nói cho hắn biết ta đang ở trong thay y phục thường, nếu hắn không bằng lòng, cứ để hắn đứng ngoài cửa chờ, tìm vài người coi chừng hắn, đừng để hắn xông vào, xong xuôi thì đi vào đây, ta có chuyện cần giao cho người.”

Hồng Đậu thấy Tịch Nhan an bài như vậy, là biết nàng đã có biện pháp ứng phó, cũng yên lòng gặt đầu, hai ba bước đã chạy ra ngoài mở cửa.

“Võ Vũ, công tử khó chịu, người đi vào xem một chút.”

Võ Vũ đang ngăn Liễu Dật Phong, thấy Hồng Đậu gọi, vội thả tay xuống, chạy vào.

Liễu Dật Phong thấy người cản mình đã vào trong, cũng đi theo sau lưng Võ Vũ, lại bị Hồng Đậu ngăn cản: “Liễu thiếu gia, không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác lại chọn ngay lúc công tử chúng ta bị bệnh, ngài chọn thời gian cũng thật khéo quá nha.”

Liễu Dật Phong nhón gót chân vương công nhìn vào trong: “Vũ huynh ngã bệnh? Có mời đại phu đến khám chưa? nói huynh bị bệnh thế nào? ta vào xem chút.”

Liễu Dật Phong gạt 2 tay của Hồng Đậu đi vọt vào, Hồng Đậu rất nhanh lui về phía sau mấy bước, lại ngăn cản trước mặt hắn, còn quát đám hạ nhân bên cạnh: “Thỉnh Liễu thiếu gia đi phòng khách ngồi.”

Bọn hạ nhân nghe Hồng Đậu phân phó, vội vàng xông lên phía trước, ngăn Liễu Dật Phong ở trước cửa.

“Tiểu đồng, người thật ác, dựa vào cái gì tự sắp xếp, ta muốn vào xem Vũ huynh.”

Liễu Dật Phong phồng má tròn mắt đến đỏ cả mặt, tay chỉ Hồng Đậu, đôi mắt suýt nữa phun ra lửa.

“Liễu thiếu gia sao lại nói lời oan uổng tiểu nhân, mấy ngày nay, công tử nhà chúng ta mỗi ngày đều tiếp đón khách khứa đến cửa, lực lao lực quá độ, hôm qua có chút không thoải mái, Liễu thiếu gia không thương cảm còn chưa tính, làm sao có thể vừa đến cửa đã to tiếng thế này, ngài còn muốn thế nào, luôn miệng nói là bằng hữu của công tử nhà ta, có người bằng hữu nào như vậy không? Trong buổi hội thưởng sen lần trước, ngài tự nhiên bỏ về trước, Liễu thiếu gia vì cố gì bỏ mặc công tử nhà ta, nếu không phải chủ tử vườn sen có lòng tốt, chuẩn bị mã xa đưa chúng ta trở về, chúng ta đã bị bỏ lại nơi hoang dã, giờ lại đến yêu cầu một người bệnh cùng ngài đi uống rượu mừng, cũng không biết ngài đang suy tính chuyện gì?”

Liễu Dật Phong nghe Hồng Đậu chỉ trích một phen, nhất thời á khẩu không trả lời được, lần trước đến vườn sen, rồi hắn vội vã bỏ đi, trở lại Liễu phủ mới nhớ tới hắn cùng Vũ huynh đi chung một chiếc xe ngựa đến đó, nhưng chờ hắn phái người đi đón thì cửa thành đã đóng.

Suốt khoảng thời gian qua, hần ngày ngày chờ đợi nhìn bức họa, cầm lấy bút, nghĩ đến gương mặt đó, luôn cảm thấy tâm phiền ý loạn, khó có thể hạ bút, hôm nay nếu không phải từ Hoàng Tử, hần cũng sẽ không đứng ở chỗ này.

“Liều thiếu gia tự mình đến đây bái phỏng, công tử chúng ta tất nhiên không thể cự tuyệt, hiện tại người đang ở bên trong y phục thường nếu Liều thiếu gia không muốn đi phòng khách, thì đứng ở cửa chờ một chút.

” Thế nhưng Liều thiếu gia là khách quý, thay ta hầu hạ ngài chu đáo.”

Hồng Đậu trừng mắt uy hiếp những người đó, xoay người, mở cửa, không chút do dự trở về phòng, cửa vẫn để mở hé hé.

“Công tử, việc này tuyệt đối không thể, nếu bệnh tình nặng lên thì làm sao bây giờ?”

“Mười phần mới cứu được có chín, cũng không để cho ta trở thành kẻ ngoại lệ được, ta là chủ tử của ngươi, chuyện này ngươi phải nghe ta, không có thương lượng gì cả, lần trước trong sân đấu ở dịch lâu, ta đã cứu ngươi một mạng, ngươi đã nhận định ta là chủ tử, thế sống chết thuận phục, tính mệnh giao phó cho ta, lần này, ta đem mạng của ta giao cho trên tay của ngươi.”

Tịch Nhan ngồi ở trên giường hẹp, đột nhiên đứng lên, nhón gót, vỗ vỗ vai Võ Vũ: “Hy vọng ở thời khắc mấu chốt này, ngươi đối với ta mà nói, còn có chút giá trị lợi dụng, ta tin tưởng năng lực của ngươi.”

Võ Vũ cả người run lên, nhìn bóng lưng Tịch Nhan, dùng sức nhún vào ngực.

“Tiểu đồng, ngươi qua đây.”

Tịch Nhan lời kéo tay của Hồng Đậu, chẳng biết nói điều gì, chỉ thấy Hồng Đậu liên tục gạt đầu.

“Hiểu chưa?”

Hồng Đậu gạt đầu: “Công tử yên tâm, chuyện này cứ giao cho nô tài.”

Nàng vỗ vỗ lồng ngực của mình, dùng sức ho khan.

Tịch Nhan vỗ vỗ lưng của nàng: “Ngươi vẫn chưa khỏe hẳn, đừng quá kích động, chờ phong ba này qua đi, ngươi tìm một nơi, ngoan ngoãn tịnh dưỡng, ta sai Lý lão đích thân đến khám cho ngươi, mỗi ngày sai Trương Tử làm món ngon cho ngươi ăn, ngươi nhất định có thể nhanh bình phục.”

Hồng Đậu cười cười, cười đến hai viên mắt đỏ bừng gạt đầu: “Dạ, được nếm món Trương Tử tỷ tỷ làm mỗi ngày, dù đang mơ nô tài cũng nghèo miệng cười, Liều thiếu gia đang đứng chờ ở bên ngoài, công tử ra nhanh đừng để Liều thiếu gia chờ lâu.”

“Võ Vũ, chuẩn bị xong chưa?”

Tịch Nhan xoay người, đôi mắt bình tĩnh nhìn Võ Vũ phía sau: “Ta tin ngươi sẽ không làm mất mặt nam tử thảo nguyên, càng không để cho ta thất vọng.”

Võ Vũ lạnh người trong chốc lát tay phải nắm thành quyền, đặt ở ngực, dùng sức đấm ba cái, gạt đầu cười, đã từ lâu, giờ Tịch Nhan mới lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của hần, khỏe miệng Tịch Nhan cong lên, trên mặt cũng hé ra nụ cười nhẹ.

Trong hoạn nạn mới thấy chân tình, không có cái gọi là tôn ti trên dưới, không cần ngôn ngữ, chỉ đơn giản là một nụ cười cũng đủ ấm người, cả người tràn đầy năng lượng.

Liều Dật Phong thấy Tịch Nhan đi ra, vội vàng chạy tới, lại nhìn thấy sắc mặt Tịch Nhan trắng nhợt, tinh thần cũng không khá lắm, vội vàng ân cần nói: “Vũ huynh, nếu khó chịu, hay là ở nhà nghỉ ngơi đi, ta cho mời đại phu đến khám cho ngươi một chút.”

Hồng Đậu đứng sau lưng Tịch Nhan, hừ lạnh một tiếng: “Có ngươi ở đây, công tử nhà ta còn có thể nghỉ ngơi sao?”

“Chẳng phải ngươi vừa nói, không khỏe thì đi ra ngoài một chút, hôm nay từ Hoàng Tử đại hôn với nhị tiểu thư phủ tể tướng, việc vui như vậy, ta làm sao có thể bỏ qua, đến đó hưởng chút không khí vui mừng, uống một chén rượu mừng, như vậy sẽ xua đi bệnh tật.”

Tịch Nhan lo lắng chuyện của Hạ Dạ Bạch, sắc mặt làm sao có thể tốt, nếu không phải tâm trí nàng kiên định, nghị lực hơn người bình thường, mới không lo lắng đến mức hôn mê, hai bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, Tịch Nhan cắn chặt môi, không ngừng hít sâu, tâm tình mới từ từ bình phục. Trên mặt mới nở ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Trong khoảng thời gian này quý khách đến cửa nhiều lắm, mệt mỏi chiều dài, thân thể ta cũng không phải bằng sắt, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy suy yếu, đi ra ngoài thả lỏng cơ thể một chút cũng là ý kiến hay, Liều Dật Phong, đi thôi.”

Tịch Nhan đi ở phía trước, Liều Dật Phong theo sát phía sau, Tịch Nhan xoay người, nhìn Võ Vũ đứng ở cửa tiễn nàng và Liều Dật Phong, đôi mắt dõi theo hần, lặng lẽ gạt đầu.

“Vũ huynh, lần trước ở vườn sen, là ta vô ý... ta... ta...”

Liễu Dật Phong lấp bắp mãi, rốt cuộc vẫn không biết nói thế nào, nhìn Tịch Nhan, làm sao cũng nói không nên lời.

“Nếu thấy khó nói thì không cần nói.”

Liễu Dật Phong thở dài, cúi đầu bước theo sau lưng Tịch Nhan, không nói gì, tuy rằng hôm nay hắn tự gọi mình là Liễu Dật Phong, chứ không gọi là Liễu thiếu gia, nhưng hắn vẫn nghĩ khoảng cách giữa hai người vẫn ở rất xa, rất xa, mà khoảng cách ở giữa này như là vực sâu, dù hắn muốn vượt qua nhưng không làm sao vượt qua được.

Vài người đi đến cửa, nhìn thấy mã xa của Liễu Dật Phong, vẻ ngoài xa hoa, lại đem đến cảm giác vui mừng, ngấm lại chắc có ý chuẩn bị cho đại hôn của Hạ Thiên Thần, quan hệ của Liễu Dật Phong này với Hạ Thiên Thần quả nhiên tốt.

“Liễu thiếu gia thật là có tiền, lúc này mới bao lâu, đã đổi xe ngựa rồi.”

Hồng Đậu tức giận trong lòng, lời nói ra tuy rằng không mấy khó nghe, nhưng khẩu khí kia, thực sự không chút ý khen ngợi, mà mười phần là mang ý giễu cợt.

Liễu Dật Phong không nói gì, nhưng lại hung hăng trợn mắt nhìn Hồng Đậu, lạnh lùng nhìn Tịch Nhan: “Chỉ cần lên tiếng là được rồi, sao phải nhắc đến chữ tiền bạc này làm gì, khiến bản thân chìm đắm trong đó, những đồng tiền đó có cao thượng hơn ta không? Có thật lòng hiểu người đang nghĩ gì không?”

Tịch Nhan cười cười, hừ hai tiếng: “Liễu gia có giàu hơn nữa, hiện tại cũng không phải thuộc quyền sở hữu của riêng Liễu thiếu gia, ta không chỉ muốn lấy ba năm vạn lượng bạc đơn giản như vậy, nếu ta mở miệng, Liễu thiếu gia có đem Liễu gia cho ta không?”

Hơn nữa, hắn quan hệ mật thiết với Hạ Thiên Thần, hôm nay rõ ràng là cùng Hạ Thiên Thần trừ tính nạng, chỉ bằng vào điểm này, nàng tuyệt không kết giao với hắn.

Liễu Dật Phong nhìn Tịch Nhan không chớp mắt, rất chăm chú: “Nếu một ngày kia ta cai quản Liễu gia, Vũ huynh chỉ cần lên tiếng, của cải của Liễu gia ta sẽ do huynh tự ý quyết định.”

Tịch Nhan nhìn đôi mắt nghiêm túc kia của hắn, không giống như đang đùa, lòng bỗng rung động.

Tịch Nhan ha hả cười, lên tiếng đùa: “Liễu thiếu gia chắc chứ? là Liễu gia cho ta mà không phải giúp đại nghiệp của tứ Hoàng Tử?”

“Nói xuông thì nói sao chả được.”

Hồng Đậu nhìn Liễu Dật Phong, khinh thường nói, khiến cho Liễu Dật Phong mù mịt, lúng túng xấu hổ.

“Tiểu đồng, nếu còn ầm ức ta vì chuyện lần trước ở vườn sen thì chuyện đó là ta sai, ta suy nghĩ không chu toàn, lần nữa thật lòng nói xin lỗi, như thế này được chưa? làm gì cứ nhăn mặt nhăn mày với ta.”

Hồng Đậu hừ một tiếng, quay đầu chỗ khác, không thèm để ý đến hắn.

“Liễu Dật Phong, cũng không còn sớm nữa, lên xe đi.”

Liễu Dật Phong gật đầu: “Đi tìm đại phu khám cho huynh một chút đã, hốt ít thuốc về bồi bổ.”

Hồng Đậu nghe thế, liền muốn lên tiếng, nhưng lại bị Tịch Nhan giành trước: “Liễu Dật Phong, cảm ơn hảo ý của huynh, nhưng chúng ta đi tham gia đại hôn của tứ Hoàng Tử, nếu trên người toàn mùi thuốc, còn thể thống gì nữa.”

Liễu Dật Phong đến gần mã xa, cười nói: “Vũ huynh để ý đến cái nhìn của người khác như vậy từ bao giờ.”

“Hiện tại trên người ta cũng bốc đầy mùi tiền rồi, nếu không lưu ý quan niệm thế tục, khư khư cố chấp, như vậy làm sao đặt chân ở hoàng thành, không phải ai cũng có thể thoát tục được giống như Liễu thiếu gia, tiểu đồng, bên trong xe ngựa Liễu thiếu gia chắc chắn chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon, người có lộc ăn rồi.”

Liễu Dật Phong cười cười leo lên xe ngựa trước, duỗi tay ra đón lấy Tịch Nhan đang đứng ở bên cạnh xe ngựa: “Liễu thiếu gia cũng quá coi thường ta nhé. Nói thế nào ta cũng học võ mấy năm, chi là hơi mệt mỏi, sắc mặt hơi tái một chút, leo lên xe ta vẫn dư sức nhé.”

Tịch Nhan nghiêng mặt nhìn sang bên tường vậy cách đó không xa, nháy mắt một cái, gật đầu, vẫn chưa vội nhảy lên xe, trong vòng trăm thước, liền có một mũi tên vọt tới bên này, mũi tên xé gió bay vun vút.

“Cẩn thận.”

Tịch Nhan thất kinh, hét to một tiếng, đẩy Liễu Dật Phong đang ở phía bên ngoài xe ngã huyt vào bên trong, nhắm mắt lại, không né không tránh, đưa lưng về phía mũi tên đang phóng tới.

Hồng Đậu sững sờ đứng ở đằng xa, đôi mắt trừng to, nín thở lặng người, thiếu chút nữa quên cả thở, vừa định hét lên, lại sực nhớ đến lần trước ở Tuệ Xuân Phường, Vương gia vẫn nhào nói vết thương trên tay tiểu thư có liên quan đến Trương Tư tỷ tỷ và nàng, là do tiếng thét chói tai khiến hai người bọn

họ bay mất hồn vía. Mới vừa rồi được Tịch Nhan phân phó, thiếu chút nữa nàng lại thét lên, vội vàng che miệng mình lại, cắn chặt ngón tay tiểu thư vì Vương gia, lại lấy tính mạng ra đánh cược.

Chỉ nghe âm thanh mũi tên cắm phập vào trong thân thể, Tịch Nhan ngửa đầu, hét to một tiếng, cả người nằm úp sấp ở trên xe ngựa, thở mạnh từng hơi, cau mày, chết tiệt, mũi tên lại bắn trúng vết thương cũ trên vai, Tịch Nhan bùm vết thương đang chảy máu, chỉ mong cái tay này đừng bị phế bỏ.

“Vũ huynh, người làm sao vậy?”

Khí lực của Tịch Nhan không nhỏ, Liễu Dật Phong bị đẩy ngã ngồi trên mặt đất, mới vừa rồi hắn cũng nhìn thấy mũi tên đang bay đến, nghĩ đến Tịch Nhan, không khỏi sợ đến đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đứng lên, lao đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài.

Hôm nay Tịch Nhan mặc nguyên bộ áo trắng, màu máu đỏ tươi nhuộm rõ lên trên nền tuyết trắng, Liễu Dật Phong ngồi xổm trước mặt Tịch Nhan, ngây người nhìn vết máu nhuộm đỏ trên xiêm y, càng sợ hết hồn.

Ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về phía mũi tên phóng ra, vừa vặn nhìn thấy một thân ảnh màu đen nhảy xuống, quay sang hét với đám người dưới đất, bởi vì quá tức giận, mặt hắn đỏ bừng, hai mắt như tóe lửa, chỉ vào hướng hắc y nhân chạy trốn hét lên: “Đuổi theo cho ta.”

“Vũ huynh, thấy sao rồi? Ta lập tức dẫn huynh đi tìm ngự y.”

Tịch Nhan ngã ra bên ngoài xe ngựa, chỉ cảm thấy cả người mơ mơ màng màng, có chút buồn nôn, chỉ muốn ngủ, nghĩ đến hôm nay có thể đi gặp Hạ Dạ Bạch, tối hôm qua nàng rất vui, trần trọc, cơ hồ là trắng đêm chưa ngủ, trời vừa sáng đã nhận được thư, tâm loạn như ma.

So với lần trước ở Tuệ Xuân Phường, lần này trúng tên rõ ràng là nặng hơn nhiều, cộng thêm vết thương mới đè lên vết thương cũ, trong khoảng thời gian ngắn nhất định là không lành được, toàn bộ thân thể đã tê dại từ lâu, cả người không chút khí lực, chỉ cảm thấy chỗ đó phát ra từng cơn từng cơn đau đớn, dây thần kinh nhạy cảm chạy dọc sống lưng đều hoạt động hết công suất, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, ngay cả chính nàng cũng không còn mấy tỉnh táo.

Liễu Dật Phong lòng nóng như lửa đốt, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, nhảy xuống xe ngựa, lập tức ôm Tịch Nhan lên, Hồng Đậu đứng bên cạnh đỏ mặt, phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào, nếu tất cả điều này đều là cái bẫy của tứ Hoàng Tử, Vương gia bình an vô sự, nhìn thấy bộ dáng này của tiểu thư, không biết sẽ tức giận thế nào, nàng làm sao ăn nói với Vương gia? Còn mặt mũi nào đi gặp Tương Tư tỷ tỷ.

Mắt thấy Liễu Dật Phong muốn ôm Tịch Nhan, nàng vội vàng lau khô nước mắt, xông tới, dùng sức đẩy Liễu Dật Phong vừa mới nhảy xuống xe ngựa, đang giang tay muốn ôm Tịch Nhan kia ra.

“Đừng đụng vào công tử nhà chúng ta.”

Hồng Đậu giang rộng hai tay, như gà mẹ bảo vệ đàn gà con trước kẻ thù, chặt chẽ bảo hộ Tịch Nhan ở tại phía sau, trùng mắt với Liễu Dật Phong, một đôi mắt tràn đầy căm hận.

Liễu Dật Phong lo lắng thương thế của Tịch Nhan, nghĩ là Hồng Đậu lo lắng cho chủ tử nên không tính toán với nàng, đè nén cơn thịnh nộ: “Tiểu đồng, người tránh ra cho ta, ta mang chủ tử của người đi tìm đại phu.”

Liễu Dật Phong vòng qua Hồng Đậu, muốn ôm Tịch Nhan đi, Hồng Đậu lại không chịu buông tha, quay sang ngăn cản,

“Lòng tốt của Liễu thiếu gia, ta xin nhận thay công tử nhà ta, đưa công tử đi tìm đại phu, không biết công tử nhà ta còn mạng trở về hay không?”

Lòng Hồng Đậu rối bời, thấp thỏm bất an, đầu óc quay cuồng không nghĩ được gì, nàng biết chuyện quan trọng lúc này là đưa tiểu thư đi tìm đại phu, cầm máu vết thương, nhưng tiểu thư bị thương, là vì có thể quay về vương phủ, như vậy mới không khiến người khác nghi ngờ, nếu là bị Liễu Dật Phong mang đi, thương thế kia chẳng phải uổng công?

Ý chí Tiểu thư kiên định hơn người thường, tâm tư kín đáo, cho dù bị thương, cũng là vì Vương gia, tất nhiên nàng cũng phải trấn tĩnh, nếu không phải sớm biết được Vương gia có khỏe hay không, dù làm gì thì tiểu thư cũng không thể an tâm được, điều quan trọng lúc này chính là cắt đuôi với Liễu Dật Phong.

“Người nói vậy là ý gì?”

Liễu Dật Phong thấy trong lời nói của Hồng Đậu có gai, cũng hiểu được cảm xúc, lẽ nào hắn thật tình muốn kết giao bằng hữu, sao lại hại vũ huynh được? Hắn không chịu được bản thân bị oan khuất.

“Không trách Liễu thiếu gia thì nên trách ai? Công tử nhà ta đã nói người không khỏe rồi, đang trong phòng nghỉ ngơi, tự nhiên Liễu thiếu gia đến đòi mời cùng đi tham dự tứ Hoàng Tử đại hôn, cứ để công tử nhà ta ở nhà, thì bây giờ sao phải chịu thương, công tử nhà chúng ta không giống dân chúng bình thường, dĩ nhiên cũng có người lo sợ công tử gây bất lợi cho họ.”

“Tiểu đồng, không nên. . . Không nên nói lung tung.”

Tịch Nhan vương tay, toàn bộ lòng bàn tay đều nhuộm máu.

“Tứ Hoàng Tử chẳng phải người như vậy, người đừng ngậm máu phun người, cẩn thận bay đầu.”

“Công tử.”

Hồng Đậu nhìn gương mặt của Tịch Nhan trắng bệch, môi cắn chảy máu, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, tóc đen ướt đẫm, ónh ánh dưới ánh mặt trời.

“Công tử, vì sao không cho tiểu đồng nói, sớm biết thành danh lại đưa tới phong ba lớn như vậy, trước đây tiểu đồng tuyệt không đồng ý, ngài là người kẻ nghiệp, sao có thể để xảy ra chuyện.”

Tịch Nhan nhắm mắt một cái, đôi mắt đau thương mang theo vui vẻ cùng tán thưởng, nhéo nhéo tay của Hồng Đậu, ý bảo nàng yên tâm.

“Liễu công tử nói quá lời, ta chẳng qua chỉ là mệnh hèn, nào có ai chú ý đến, nếu như có ai làm thương tổn công tử nhà chúng ta, cho dù ta có hóa thành lệ quý, cũng phải tìm hấn lấy mạng.”

Hồng Đậu nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt xấu xí của Liễu Dật Phong, cười nhạt: “Nô tài vừa mới nói là thủ hạ của tứ Hoàng Tử xuống tay với công tử nhà ta, nhưng đây chính là Liễu thiếu gia nói ra, những người thường lui tới mấy ngày qua, công tử nhà ta nếu không phải ở phía sau viện nghỉ ngơi thì ở phía trước tiếp đãi khách nhân, thì làm gì có ai thần cơ diệu toán, biết công tử nhà chúng ta lúc này đi ra ngoài?”

Liễu Dật Phong sững sờ ở tại chỗ, ngơ ngác, chỉ thấy Hồng Đậu môi hé ra lại khép lại, đầu óc trống rỗng, tim đập liên hồi.

“Công tử.”

Hồng Đậu nằm úp sấp xuống trước mặt Tịch Nhan, cảm bàn tay lạnh lẽo của nàng, muốn sưởi ấm cho nàng, lại khiến trái tim của mình càng lạnh hơn.

Nàng giật giật, hai tay chà sát liên tục trên tay của Tịch Nhan, thiếu chút nữa khóc lên, tiểu thư sao không có chút khí lực như thế này, trên người nàng còn có bệnh, làm sao có thể ôm được tiểu thư lên, Võ Vũ không ở đây, nhìn hoàn cảnh thế này chắc mũi tên kia chính là hấn bắn, sao hấn có thể ra tay mạnh như vậy với tiểu thư.

“Gọi Võ Vũ đến đây.”

Hồng Đậu gật đầu, xoay người, nhìn thấy Liễu Dật Phong còn sững sờ ở tại chỗ, có thể thấy mối quan hệ giữa hấn và tứ Hoàng Tử tốt thế nào, cho dù là hoài nghi, cũng bị đã kích mạnh.

“Võ Vũ.”

Hồng Đậu hét to, lập tức thấy Võ Vũ mặc áo xám chạy đến.

Võ Vũ vừa đi ra, đã chạy ngay đến trước mặt Hồng Đậu, cũng không dám nhìn Tịch Nhan.

“Ôm công tử lên xe ngựa.”

Hồng Đậu chỉ vào xe ngựa đang đậu bên cạnh Tịch Nhan, Võ Vũ lúc này mới xoay người, dưới ánh mặt trời, một thân bạch y sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hấn càng hoảng sợ, mới vừa rồi hấn không dùng hết sức giương cung, nào nghĩ tới lại khiến công tử bị thương nặng như vậy.

“Ai làm, là ai làm công tử bị thương?”

Võ Vũ hét lớn vài tiếng, thân cao thước tám, giọng to như rống, như hổ gầm khiến cho những người đứng gần cửa Võ Phủ cũng bị chấn động, co rúm người.

Võ Vũ vừa đi vừa nói chuyện, thiếu chút nữa vấp chân té ngã, chạy đến trước mặt Tịch Nhan, áy náy gọi một tiếng: “Công tử.”

Giờ khắc này, trong lòng hấn rất bội phục, mũi tên mới vừa rồi, mặc dù hấn không dùng hết toàn lực, nhưng khoảng cách không ngắn, cho dù hấn không dùng hết sức thì gánh chịu mũi tên này, lại chảy máu nhiều như vậy, mà còn có thể chống đỡ đến giờ phút này chỉ có thể là nam tử thảo nguyên cường tráng, bây giờ mới biết nam tử Lưu Ly cũng không thua người thảo nguyên như bọn họ.

“ôm ta lên.”

Tịch Nhan cắn chặt môi, để cho máu chảy vào trong khoan miệng rồi trôi theo cổ họng nuốt vào, kéo xiêm y Võ Vũ, trên mặt nở nụ cười nhạt.

Nàng biết, Võ Vũ thấy nàng bị thương nặng như vậy, trong lòng nhất định sẽ tự trách khó chịu, nhưng nhưng tất cả những điều này đều là nàng tự lựa chọn, vết thương mặc dù đau, nhưng cũng phát sinh theo ý nguyện của nàng, trong lòng nàng hiện đang thở phào nhẹ nhõm.

Võ Vũ gật đầu, ôm Tịch Nhan lên xe ngựa của Liễu Dật Phong, Hồng Đậu cũng nhảy lên xe ngựa, đi vào, lại vén màn lên: “Võ Vũ, đánh xe đi bách thảo đường.”

“Vương phi, thế nào rồi?”

Hồng Đậu ngồi xổm trước mặt Tịch Nhan, cầm chặt tay nàng: “Vương phi, nô tỳ biết Vương phi lo lắng Vương gia, nhưng cho dù là vì Vương gia, cũng

không được lấy tánh mạng mình ra đùa như thế, nếu Vương gia đã biết, nhất định sẽ giận dữ.”

Tịch Nhan làm như nhớ lại bộ dáng tức giận của Tiểu Bạch, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đôi má hơi ửng hồng, điềm điềm đáng yêu, càng làm cho người ta thêm đau lòng.

“Chuyện này không được để cho Vương gia biết.”

Hồng Đậu ngồi bên cạnh suốt roi lệ, gật đầu: “Vương phi phải đi bách thảo đường ư? Lý lão sẽ giúp chúng ta không?”

Tịch Nhan gật đầu, ý chí kiên định: “Chắc chắn.”

Mặc dù là cầu, nàng cũng cầu xin đến khi ông ta đồng ý giúp mới thôi.

“Liễu Dật Phong không sẽ bỏ qua, đi bách thảo đường, ta mệt mỏi, trước tiên nhắm mắt nghỉ một lát.”

Hồng Đậu gật đầu, để Tịch Nhan tựa ở trên vai nàng.

Liễu Dật Phong sững sờ ở tại chỗ, cho đến khi Tịch Nhan lên xe ngựa rồi đi xa, khuất khỏi tầm mắt của hắn, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, hai tay bối rối với nhau, cả người run rẩy: “Bảo hạ nhân Võ Phù chuẩn bị xe ngựa, đi bách thảo đường.”

Võ Vũ lo lắng vết thương trên người Tịch Nhan, chạy rất chậm, Tịch Nhan lòng nóng như lửa đốt, chỉ muốn tranh thủ thời gian, sai Hồng Đậu ba lần bảy lượt thúc giục, Võ Vũ bắt đầu tăng tốc, lúc này đoạn đường gồ ghề đầy ổ gà, lại đông đúc. Khi đến được bách thảo đường, sắc mặt của Tịch Nhan càng tái nhợt, cả người mỏi nhừ.

“Công tử.”

Hồng Đậu vén rèm lên, Võ Vũ xoay người, ôm Tịch Nhan từ trên xe ngựa xuống, Hồng Đậu nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, đi phía trước dẫn đường, Võ Vũ ôm Tịch Nhan theo phía sau.

Thẳng bước vào trong, bên ngoài Bách Thảo Đường bệnh nhân đông đúc, Võ Vũ ôm Tịch Nhan đi như bay, mọi người chỉ cảm thấy có một trận gió thổi qua, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một hàng máu nhiều rải rác trên đất, chỉ cảm thấy dường như mình vừa nhìn thấy một người nào đó bị một mũi tên cắm ở trên vai.

“Lý lão.”

“Lý lão.”

Hồng Đậu chạy ào vào đại đường, vừa khóc vừa gọi to.

Lý lão từ nội đường đi ra, liền thấy một chàng trai to lớn ôm một thiếu niên trên vai bị cắm tên, khuôn mặt thiếu niên kia tái nhợt, mơ hồ thấy có chút quen thuộc, không khỏi quay sang nhìn kỹ lại, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, lại càng hoảng sợ, vén rèm lên phóng ra ngoài.

“Mau, mau đưa hắn vào hậu viện.”

Võ Vũ nghe xong, chạy theo bước chân chậm chạp của Lý lão, ôm Tịch Nhan đặt vào trên giường.

Tịch Nhan vừa nằm xuống giường, xoay người nhìn Võ Vũ: “Tiểu đồng lưu lại, Võ Vũ, ngươi đi ra ngoài trước.”

Võ Vũ cúi đầu, quỳ gối bên giường, trán đầy mồ hôi, đau khổ kêu một tiếng: “Công tử.”

“Đừng cho Liễu Dật Phong vào đây.”

Võ Vũ thấy Tịch Nhan nói như vậy, lúc này mới gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Hồng Đậu chạy theo sau lưng Võ Vũ, thấy Võ Vũ đi ra mới vội vàng đóng cửa lại.

“Đang yên đang lành, sao lại bị thương?”

Lý lão là ai, tuổi đã lên lão rồi, sống bấy nhiêu năm, có chuyện gì chưa từng gặp qua, liếc mắt một cái đã nhìn thấu Tịch Nhan.

“Lý lão.”

Tịch Nhan nhẹ nhàng gọi một tiếng, Lý lão bước lại gần ngồi xuống, cúi đầu xuống trước nàng, thờ dãi: “Con bé này.”

Đáng vẻ kia có chút đau lòng.

“Lý lão, van cầu ngài cứu Vương phi, nhất định phải giúp Vương phi chúng ta một tay, kiếp sau ta nhất định kết cỏ ngậm vành, làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của ngài.”

” Mau đứng lên, đi chuẩn bị nước nóng.”

Hồng Đậu nghe vậy, lập tức vui vẻ, nhìn Lý lão, tràn đầy cảm kích, xoa xoa viền mắt lau nước mắt, lao đảo nghiêng ngã chạy, còn bị ngã vài lần.

Tịch Nhan lao lực quá độ, nàng cũng không khá hơn chút nào, Tịch Nhan chính là người tâm phúc của nàng, nàng không tốt, nàng làm sao có thể trông cậy vào ai, nếu nàng ngã xuống, tất cả những thứ để chống đỡ tiểu thư cũng sụp xuống, Tịch Nhan bị thương, lòng của nàng còn rối loạn hơn bất cứ ai, tất cả đều là tín nhiệm. Nàng giống như là một tín đồ, mà Tịch Nhan chính là nữ thần mà nàng tín ngưỡng, chỉ cần Tịch Nhan có thể nói chuyện, còn có thể ra lệnh, nàng cho dù có loạn, cũng giống như một cỗ máy được vận chuyển lưu loát.

“Đang hoàn hảo sao lại bị thương?”

Tịch Nhan quy gối, hai tay nắm chặt gaza giường, cắn chặt môi, lẩm bẩm: “Lý lão, ta không nhiều sức để trả lời rồi.”

Lý lão lại thở dài, ngón tay dò xét vết thương trên vai của Tịch Nhan, xoay người, Tịch Nhan chỉ nghe thấy những tiếng lục đục liên hồi, trong chốc lát, lại thấy trên tay Lý lão xách hòm thuốc quay trở lại.

“Trước tiên cầm máu đã.”

Tịch Nhan gật đầu, Lý lão cầm kéo cắt xiêm y nơi vết thương trên bả vai của Tịch Nhan, lại thấy vết thương dài chừng hai tấc vừa mới kết vảy, không khỏi hít một hơi lạnh: “Thật không biết con nhóc nhà ngươi nghĩ gì, lại để người bị thương liên tục thế này, vết thương cũ chưa khỏi, lại chồng thêm thương tích mới, nếu như không chịu điều dưỡng, về già trái gió trở trời đau nhức sao chịu thấu, cứ ý vào tuổi trẻ, không coi trọng sức khỏe của mình.”

Tịch Nhan ậm ừ một tiếng, cũng không biết là trả lời Lý lão, hay là bởi vì đau đớn mà phát ra tiếng kêu rên.

Vết thương này, đối với nàng mà nói, chẳng phải là nặng nhất, chỉ là thân thể Mạc Tịch Nhan này, có lẽ là thiên kim tiểu thư, từ nhỏ đến lớn đừng nói là bị thương, cho dù chỉ xước da cũng không được mấy lần, cho nên rất miễn cảm với đau đớn. Vừa rồi, khi mũi tên xuyên vào da thịt, nàng đau đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

“Nước đây.”

Bởi vì là y đường, lúc nào cũng có sẵn nước nóng, không phải đợi đến lúc cần mới nấu, thoáng chốc, Hồng Đậu đã bung chậu nước nóng đến, một tay Lý lão lướt qua một đồng chai chai lọ lọ, tay kia cầm một con dao nhỏ, nhỏ hơi chườm một chút, như là lưỡi dao, hơ trên lửa.

“Vương phi, ngài cảm thấy thế nào?”

Tịch Nhan gật đầu, nụ cười tái nhợt, mắt hơi hé mở, đem lại cảm giác an tâm.

“Lý lão, làm nhanh lên một chút, chúng ta không có thời gian.”

Lý lão trừng Hồng Đậu đang nóng lòng như lửa đốt, tức giận nói: “Cũng không biết ngươi trông nom Vương phi là như thế nào, lại để cho nàng bị thương nặng như vậy, giờ còn đứng đó hỏi ta, bị thương nặng như vậy, cho dù trời sập xuống, cũng phải từ từ chữa trị.”

Lý lão cầm lưỡi dao trên tay, xoay người, quay sang vết thương trên vai Tịch Nhan: “Hay là dùng thuốc mê nhé.”

Tịch Nhan vừa định nói không cần, liền nghe một trận ồn ào pha lẫn lo lắng từ bên ngoài truyền vào.

“Vũ huynh.”

“Vũ huynh, huynh thế nào?”

Hồng Đậu giật mình nhìn Tịch Nhan, Tịch Nhan nghiêng người sang, thò tay lôi ống tay áo của Lý lão, đôi mắt nhìn chăm chăm như đang thỉnh cầu, đôi mắt kia vẫn kiên nghị vẫn như cũ như là sắt thép vĩnh viễn không bị bẻ gãy.

“Giúp ta.”

Lý lão thở dài, bỏ lưỡi dao trên tay xuống, đi ra ngoài: “Đợi chút.”

Tịch Nhan gật đầu, nhìn bóng lưng lão rời đi, lại nhìn Hồng Đậu đứng bên cạnh lo đến cuồng cuồng “Hồng Đậu, đỡ ta ngồi dậy.”

Hồng Đậu nghe thế hoảng sợ, nhìn Tịch Nhan: “Vương phi muốn làm gì?”

“Đỡ ta ngồi dậy.”

Đưa tay nắm lấy, không cần nói nhiều.

Chưa đến một giây, ngực lại nhói lên, giống như ngàn vạn mũi tiêm, ngàn vạn con trùng đang câu xé, tưởng chừng như không thở nổi nữa, trước đây cũng bị thương vô số lần, cho tới bây giờ vẫn có khuynh hướng tự ngược, đau đớn khó nhịn, thế nhưng dù đau đớn vẫn giữ đầu óc thanh tỉnh.

Hồng Đậu nâng Tịch Nhan ngồi dậy, mỗi một cử động lại tác động lên vết thương, nhưng nàng chỉ nhúu mày một cái, cũng không ừ hừ một tiếng nào.

Thế gian này, ai mà không sợ đau, năm ấy khi lần đầu tiên bị trọng thương, nàng cũng khó ngủ thức trắng cả đêm, dần dần cũng thành thói quen, tuy rằng thân thể này mẫn cảm nhưng ít ra ý chí của nàng vẫn còn, huống chi năm đó nàng vẫn còn là một cô bé không hiểu chuyện, hiện giờ trưởng thành và thành thực hơn nhiều.

Tịch Nhan miễn cưỡng ngồi thẳng người, ngón tay chỉ lưỡi dao Lý lão để lại trước khi rời đi nói với Hồng Đậu: “Đưa cho ta.”

Hồng Đậu vừa nghe, lại càng hoảng sợ, nhìn Tịch Nhan, kinh hô thành tiếng: “Vương phi muốn làm gì?”

Tịch Nhan không nhìn nàng, mà vẫn nhìn ra cửa: “Vi Tiểu Bạch, ta tuyệt đối không để mình xảy ra chuyện.”

Đôi mắt kia, không chớp, kiên nghị như ngọn núi cao sừng sững không bao giờ ngã quy, vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không để bản thân rơi vào nguy hiểm. Trên đời này, nàng nếu rời khỏi, còn có ai có thể thay nàng chiếu cố Tiểu Bạch, nàng biết, mình nhất định sẽ không bỏ rơi hắn.

Nước mắt Hồng Đậu rơi càng lúc càng nhiều, mắt giờ vừa đỏ vừa sưng, đưa lưỡi dao lưỡi dao cho Tịch Nhan.

“Đưa vải cho ta, nhét vào miệng của ta.”

Trước kia cho dù là nàng bị thương nặng hơn, xung quanh cũng chẳng có ai, mà vết thương có khó hơn nữa, việc này cũng chỉ có thể cắn răng tự mình làm, không ai giúp nàng, những người đó người đó đều là ước gì nàng chết.

hai tay Hồng Đậu run rẩy, nghe lời nhét vải vào miệng để Tịch Nhan cắn.

“Xoay người sang chỗ khác.”

Tịch Nhan lạnh lùng ra lệnh.

“Vương phi.”

Hồng Đậu thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất, khẩn cầu Tịch Nhan có thể dừng dốc sức với bản thân mình như vậy hay không? Tiểu thư làm như vậy, nàng nhìn mà đau lòng, nếu Vương gia và cả Trương Tư tỷ tỷ biết được, nhất định cũng khó chịu trong lòng.

“Dừng để ta nhắc lại lần nữa, ta không còn sức.”

Hồng Đậu nhìn Tịch Nhan, cuối cùng đành ngoan ngoãn xoay người, đưa lưng về phía nàng, không ngừng lau nước mắt, nhưng làm sao cũng không ngừng rơi lệ.

Tịch Nhan nghiêng người sang, có thể thấy rất rõ cung tên thật dài ở phía sau, nàng cười cười, trông rất thản nhiên, như là chẳng xem trọng vết thương này,

Tay trái cầm lưỡi dao, chuẩn xác lưu loát rạch từng đường lên trên cơ thể mình, Tịch Nhan cắn chặt vải, nhưng vẫn không nhịn được khẽ rên một tiếng, nắm lấy đuôi tên, dùng chút lực bức mũi tên ra, máu tươi theo đó tuôn ào ra, Tịch Nhan ném lưỡi dao xuống, năm ngón tay bám trụ, dùng sức nhỏ mảnh vải trong miệng ra.

“Bôi thuốc.”

Hồng Đậu nghe thấy thanh âm của Tịch Nhan bận việc, vội vã xoay người, mới vừa rời mũi tên còn cắm ở trên vai Tịch Nhan giờ đã nằm dưới đất, ngay cả lưỡi dao kia cũng thế.

Đau nhức như vậy, khuôn mặt Tịch Nhan hiện giờ không cần phải nói, trắng bệch như tờ giấy, môi tái nhợt, khóe miệng co rút, còn có máu tươi chảy ra, đôi môi tái nhợt đến khó coi, mồ hôi lạnh trên trán đổ ra như mưa, nhỏ từng giọt xuống chiếc giường đơn, vang lên từng tiếng tí tách.

“Người.”

Lý lão mới đuổi được Liễu Dật Phong đi, vội vàng chạy về, vừa vào cửa đã nhìn thấy Tịch Nhan ngồi ở trên giường, đi vội vào xem, lại phát hiện lưỡi dao và mũi tên đều ở trên mặt đất, là một người từng trải, Lý lão đưa mắt nhìn Tịch Nhan như muốn tìm tòi nghiên cứu và xem xét nghiên ngẫm, sự tán thưởng toát ra từ đáy mắt nồng đậm như rượu ủ lâu năm.

Đau đớn như vậy, đừng nói là nữ tử mà cho dù là nam nhân mình đồng da sắt, lão cũng chưa từng thấy ai có thể tự rạch mình một cách trơn tru quyết tuyệt như vậy. Nhất thời, đứng ngây ra không biết phải nói cái gì.

“Vương phi, thuốc gì?”

Hồng Đậu nhìn một đồng chai lọ trong hòm thuốc, sờ qua lựa lại cũng không biết phải lấy lọ nào, nhìn vết thương Tịch Nhan còn chảy máu, càng thêm luống cuống tay chân.

“Đề ta.”

Lý lão cầm một bình thuốc trong đó mở ra, đem bột phấn rắc lên trên vết thương của Tịch Nhan, Tịch Nhan hừ vài tiếng, tay nắm chặt thành quyền.

“Đưa ta mảnh lụa trắng.”

Hồng Đậu đưa đoạn lụa trắng cho Lý lão.

“Hong Đậu, Tử Tâm đan.”

Tịch Nhan thấy Hồng Đậu đưa lụa cho Lý lão xong, rồi cúi đầu nhìn nơi ngực, Hồng Đậu vừa nghe lập tức mừng như điên, lần trước ở Tuệ Xuân Phường tiểu thư cũng bị trúng tên, sau khi uống thuốc này, sắc mặt lập tức khá lên nhiều, vội vàng ngồi xuống trước mặt Tịch Nhan, lấy ra một bình thuốc trên người nàng, đổ ra một viên thuốc, đưa đến trên môi Tịch Nhan.

Tịch Nhan mở miệng, trực tiếp nuốt xuống, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đau đớn lập tức giảm bớt.

Lý lão bước lại, đoạt lấy bình thuốc trên tay Hồng Đậu, người người hỏi: “Quả nhiên là Tử Tâm đan, người lấy từ đâu ra bảo bối như vậy.”

Hồng Đậu đoạt lại bình thuốc trên tay Lý lão, ôm trong ngực nói: “Quốc sư cho.”

Quốc sư nói không sai, tiểu thư tính tình xung động, bảo bối như Tử Tâm đan này, tiểu thư cần mang theo bên mình, sau này có gặp chuyện gì cũng có thể dùng ngay.

“Lý lão, cho ta mượn một xiêm y.”

Tịch Nhan mở mắt, lòng không còn nôn nóng như vừa rồi, sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận hơn.

“Đợi chút:”

Lý lão đứng lên, xoay người rồi đi.

“Hong Đậu, mau giúp ta lau người, làm sạch chỗ vết thương.”

Hồng Đậu gật đầu, cầm khăn mặt cẩn thận lau sạch vết máu trên người Tịch Nhan, nhìn vết thương mới chồng lên vết thương cũ trên vai, nước mắt rơi vừa rơi vừa băng bó vết thương cho Tịch Nhan.

Vừa băng bó vết thương xong, Lý lão cũng mang xiêm y đi đến, Tịch Nhan cười cười với Lý lão: “Đa tạ Lý lão.”

Không có lấy một phút do dự quay ra sau lưng Hồng Đậu nói: “Hong Đậu, giúp ta thay.”

Lý lão xoay người, đi ra ngoài, ngồi ở bên cạnh bàn, Hồng Đậu thấy vậy nhanh chóng hầu hạ hầu hạ Tịch Nhan đổi xiêm y, quần áo rất vừa vặn, vải rất nhẹ và mềm mại, mặc lên người, rất là thoải mái.

Lý lão thấy nàng đổi xong xiêm y, xoay người, đưa Tịch Nhan đi ra, bị thương nặng như vậy, nàng chỉ là một nữ tử mà mỗi bước đi vẫn không cảm thấy suy nhược.

“Đa tạ Lý lão tương trợ.”

Tịch Nhan vừa nói vừa quỳ xuống trước mặt Lý lão, tay để dưới đất, dập đầu với hắn, Lý lão biết trên người nàng có thương tích, vội vàng đỡ nàng lên: “Con bé này, làm gì vậy?”

Tịch Nhan cười, vẫn quỳ dưới đất không đứng dậy: “Ta biết Lý lão cũng không phải là người tham tài háms lợi, hôm nay được Lý lão giúp, ân tình này, Tịch Nhan ghi nhớ trong lòng, cả đời cũng không dám quên, có câu nói là lấy chồng theo chồng gả cho chó thì theo chó, gả cho thất vương gia, cho dù hắn có ngây ngốc, cũng là phu quân của ta, tất nhiên ta phải lo lắng cho chàng, cho dù ta chỉ là một nữ tử, tuy không dám có dã tâm gì, nhưng tất cả những gì ta làm, đều không phải cầu đại phú đại quý, mà chỉ mong không bị người khác ức hiếp, người không đụng đến ta, ta cũng sẽ không chạm đến người, Lý lão chắc là hiểu tính nết của ta nên mới ra tay tương trợ, may được Lý lão Lý lão nhiều lần cứu giúp vậy xin đã giúp thì giúp cho trót, chuyện hôm nay, hy vọng ngài có thể giữ bí mật cho ta, nếu không thì tánh mạng này của ta, coi như cứu uống công.”

“Haizzz.”

Lý lão cúi đầu nhìn Tịch Nhan, hít mấy hơi, đỡ Tịch Nhan lên: “Cứu được người nhất thời không cứu được cả đời, nếu là vì Vương gia, người càng không thể lấy thân mạo hiểm.”

“Hoàng tử khác mỗi ngày ăn sơn trân hải vị, mặc gấm vóc lụa là, hễ bước chân ra cửa thì có tiền hô hậu ủng, Vương gia của ta cũng là hoàng tử, lại có một trái tim thuần khiết, vì sao lại phải chịu khinh bỉ, nếu ta không thay chàng ra mặt, không giúp chàng lấy lại thể diện, thì chàng phải chịu ức hiếp cả đời, chúng ta chỉ muốn được sống bình yên qua ngày, nhưng cũng phải được người khác chấp thuận mới được, Lý lão nhân từ, còn hy vọng có thể ngài cho mượn Bách Thảo Đường an tâm tinh dưỡng mấy ngày.”

Tịch Nhan nói xong, lại liên tục lấy hai cái.

“Ra cửa, đi thẳng chừng mười thước là có một cửa nhỏ.”

“Đa tạ.”

Tịch Nhan cười rồi bước đi, Hồng Đậu chạy lại: “Vương phi.”

“Người ở tại chỗ này, bằng không làm sao có thể lừa gạt họ được, trong khoảng thời gian này bệnh tình của người vẫn chưa khỏi, hai ngày tới cứ ở lại đây, tiện thể để Lý lão khám bệnh cho.”

Tịch Nhan vừa bước ra cửa nhỏ, lại nhìn thấy có một chiếc xe ngựa chờ đầy đồ, phu xe kia tựa hồ cũng nhìn thấy nàng: “Ta mới vừa đưa được liệu vào được liệu Bách Thảo Đường, là Lý lão bảo ta đến đây chờ người, mau lên xe đi.”

Xe ngựa này ắt hẳn được Lý lão an bày lúc đi lấy xiêm y vừa rồi, không ngờ Lý lão lại là người cẩn thận tỉ mỉ như vậy.

Tịch Nhan gật đầu, lên xe ngựa, trên người nàng có thương tích, nếu vội vàng chạy về, vết thương tất nhiên sẽ hé, tốc độ xe ngựa này cũng không mau.

“Làm phiền lão chạy nhanh chút.”

Người nọ gật đầu, cũng tăng tốc, vung roi trên tay đánh vào đuôi ngựa: “Công tử ngồi chắc nhé.”

Cung Vương Phủ, Trương Tư đang kiểm kê quà mừng đại hôn Hạ Thiên Thần, đột nhiên nghe phía bên ngoài vọng vào tiếng xôn xao tranh cãi ầm ĩ, tưởng Vương gia xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy ra ngoài, đến phòng khách, lại nhìn thấy một đoàn người xa lạ, động tác thô lỗ, đang giằng co rất có khuyh hướng động thủ.

Hạ Dạ Bạch đứng đầu trước đám hạ nhân vương phủ, giang hai tay, ngăn cản một đám người xa lạ khí thế hung hăng.

Trương Tư lại càng hoảng sợ, e sợ cho Hạ Dạ Bạch xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vội vàng chạy tới, chỉ vào những người đối diện đó: “Các người là người phương nào mà dám xông vào vương phủ, bất kính với Vương gia.”

Thấy Trương Tư thái độ thái độ những người đó vẫn khinh mạn như trước: “Hôm nay là ngày đại hôn của tứ Hoàng Tử chúng ta cùng nhị tiểu thư tướng phủ, tứ Hoàng Tử đặc mệnh lệnh ta tới mời thất vương gia cùng thất Vương phi tới dự.” Hạ Dạ Bạch hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Trương Tư, nói giằng dằng chỉ vào bọn họ: “Ta nói, Nhan Nhan của ta không khỏe, cần phải ở nhà nghỉ ngơi, không thể tham gia đại hôn của tứ ca.”

Hạ Dạ Bạch trừng mắt những người đó, mơ hồ thấy bất an, sáng sớm hôm nay, mắt của hắn nháy liên tục, nhất là mới vừa rồi, cũng không biết vì sao sợ hết hồn hết vía, chung quy mơ hồ nghĩ hình như là đã xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày nay, lại là bởi vì Tịch Nhan khiến hắn khó ngủ, không chỉ một lần muốn trộm đi gặp Nhan Nhan, cuối cùng vẫn có thể đè nén được, kiếp này, hắn hy vọng chỉ lừa gạt nàng một lần thôi, sau này cho dù trời có sập xuống, hay bất luận chuyện gì, hắn cũng không muốn lừa dối nàng.

Tề Tắc nói nàng mạnh khỏe, mới vừa rồi lòng của hắn thực sự không yên, muốn tự mình đi nhìn nàng một cái, không ngờ vẫn chưa đi ra đã gặp phải một đám tới cửa gây chuyện, hắn càng thêm khẳng định Nhan Nhan đã xảy ra chuyện gì.

Ngày thường sen đó, hắn cũng không biết Hạ Thiên Thần sẽ đi, lại gây cho Tịch Nhan nhiều phiền phức đến thế, suýt nữa đánh Tiêu Kiếm thành tàn phế, Tiêu Kiếm ba lần bảy lượt nói rõ là chính hắn cũng không mời, nào có ngờ Hạ Thiên Thần tự nhiên không mời mà tới.

”Không phải Vương gia đã nói rồi sao? Vương phi không khỏe, sợ rằng không thể tham gia đại hôn tứ Hoàng Tử, đặc mệnh sai ta chuẩn bị chút quà mọn, để bày tỏ chúc mừng.”

“Người tưởng mình là ai? Làm sao có thể đại biểu Vương phi nhà người? Hoàng tử nhà chúng ta sai ta đợi ở đây, phải tận mắt được nhìn thấy Vương phi, các người đừng ngăn cản.”

“Không được nói Nhan Nhan như vậy, ta đánh chết người.”

Hạ Dạ Bạch chỉ vào gã vừa lên tiếng, mân mê tay áo, chỉ muốn động thủ.

“Vương gia đừng hiểu lầm, chúng ta chẳng qua phụng mệnh hành sự, tứ Hoàng Tử nhà của chúng ta cũng nghe nói Vương phi thân thể không khỏe, đặc mệnh mời dạng thái y từ trong cung đến đây, khám bệnh cho Vương phi.”

Trương Tư nghe thế, lòng nóng như lửa đốt thấy tứ Hoàng Tử chuẩn bị thế này, tất nhiên là biết gì rồi, hôm nay đám người này, nếu không thấy được tiểu thư, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng tiểu thư vốn cũng không ở trong phủ, bọn họ tìm ai để hắn khám và chữa bệnh.

“Tứ Hoàng Tử có ý tốt chúng ta tâm lĩnh, Lý lão của Bách Thảo Đường mới vừa tới, vừa chẩn mạch cho Vương phi, Vương phi đã uống thuốc vừa ngủ rồi, hôm nay là ngày lành đại hôn của tứ Hoàng Tử, Vương phi nhà của ta bệnh tật, đi đến đó không tiện.”

“Bớt viện cớ đi, hôm nay người đồng ý cũng được, không muốn cũng vậy thôi, chúng ta nhất định phải nhìn thấy Vương phi.”

“Người cho là các người là ai, bắt quá là một đám nô tài mà thôi, Vương phi sao có thể để các người nói nhìn thấy là có thể nhìn thấy.”

Khí thế băng hàn trong nháy mắt, cảm giác đè nén bao trùm lên tất cả, mọi người thấy Hạ Dạ Bạch mang mặt nạ ngân bạch, nhất thời hô hấp cứng lại, nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, Trương Tư nhìn Hạ Dạ Bạch bên cạnh, trong lòng rung mình một cái.

Nổi giận cũng y chang tiểu thư, khí thế lạnh như băng, ngay cả lòng bàn chân cũng phát lạnh.

Nhan Nhan tạm thời chắc là không về được, chỉ có mười mấy người, chỉ cần động thủ, có thể đuổi đánh toàn bộ bọn chúng về, cho dù bại lộ, cũng không được để cho bọn họ vọt vào.

Những người đó cũng rung mình một cái, thấy bản thân lại bị một kẻ ngốc dọa sợ, không khỏi ảo não: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đánh cho ta.”

Đám nô tài của Hạ Thiên Thần cho dù đi trên đường cũng ngăn cổ dòm trời, không coi ai ra gì, làm sao có thể chịu được cảnh này.

Thất vương gia? Ở trong mắt bọn họ, có đáng là cái gì, Hạ Dạ Bạch trong mắt bọn họ chỉ là một kẻ chỉ biết càn quấy ngây ngốc, còn bọn chúng là những kẻ chuyên đi gây sự, cho dù bị người của vương phủ dăm ngăn trở, cứ cường chế xông vào, mấy chuyện quấy phá này chúng cũng đã quá quen rồi, nói đánh là xông vào thôi.

Trương Tư lo lắng trong lòng, mắt thấy bọn họ động thủ, cũng biết cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không được để bọn họ xông vào, bằng không làm sao ăn nói với tiểu thư.

“Các người tưởng Cung Vương Phủ chúng ta không có ai hay sao? cản họ lại cho ta.”

Trương Tư quát to một tiếng, e sợ Hạ Dạ Bạch bị thương, kéo tay hấn lui về phía sau, nhưng Hạ Dạ Bạch nào để nàng được như nguyện.

Trương Tư cũng không hiểu rõ, còn hấn thì sao có thể không hiểu, giang sơn dễ đổi, bản tính những hạ nhân Cung Vương Phủ làm sao có thể thay đổi một sớm một chiều, ngày thường bị khi dễ đã thành thói quen rồi, huống chi những người này đều là người của Đông Thần điện, bọn họ làm sao dám đứng ra cản.

Mắt thấy có người vung đấm vọt tới, hấn không chút nghĩ ngợi, rời khỏi tay của Trương Tư vội vàng xông ra ngoài, ngay lập tức trúng một quyền trên mặt, cũng may vẫn còn tốt, không đau lắm.

“Đại ca, công tử bị thương, chúng ta có cần giúp một tay không?”

Mạc Thanh ẩn trong chỗ tối nhìn Hạ Dạ Bạch bị ăn một quyền, tức tối, hận không thể lao xuống giết chết những người đó.

“Chờ một chút.”

Mạc ly giữ chặt tay của Mạc Thanh, không cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

Trương Tư vừa nhìn thấy Hạ Dạ Bạch bị thương, vội vàng vọt tới, bảo hộ hấn ở trong lòng, nổi giận nói: “các người tưởng mình là ai? dám ra tay đánh Vương gia, chờ Vương phi khỏe lại, nhất định sẽ lột da các người ra.”

Những người đó thấy Hạ Dạ Bạch bị thương, lại nghe Trương Tư nói thế, ai trong bọn họ mà không sợ Tịch Nhan, nào còn ai dám lên tiếng cãi lại, đều vọt tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, liền xông ra đánh nhau với bọn kia.

Đám người do Hạ Thiên Thần sai đến khá khỏe mạnh, vương phủ đủ nhiều người, hai phe quần nhau một hồi, vẫn ở thế cân bằng.

“Vương gia, không sao chứ.”

Trương Tư bị Hạ Dạ Bạch dọa cho sợ hết hồn, vỗ bờ vai của hấn, ôn thanh hỏi.

Hạ Dạ Bạch lắc đầu, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm những người đó, hai tay nắm chặt thành quyền, hận không thể đưa thiên đao vạn quả cho bọn chúng.

“Tất cả dừng tay cho ta.”

Hai phe đang quần nhau rất khỉ thế, Tịch Nhan đột nhiên vọt ra, vội vàng trở lại vương phủ, nàng liền nghe tiếng ồn ào ở tiền đình, nhanh chóng đổi xiêm y, mới chạy ra, nhìn Trương Tư đứng cạnh Hạ Dạ Bạch, mặc dù biết tất cả đều là mưu kế của Hạ Thiên Thần, thế nhưng nhìn thấy Hạ Dạ Bạch không có việc gì, lòng cũng thả lỏng.

“Nhan Nhan, người không khỏe, sao lại ra đây?”

Hạ Dạ Bạch như mũi tên hưng phấn vọt tới Tịch Nhan, ôm chặt lấy eo của nàng.

“Vương phi.”

Trương Tư gọi: “Là nô tỳ vô dụng, không xử lý tốt đám người này, quấy rầy Vương phi tĩnh tu.”

“Hôm nay là ngày đại hôn của tứ Hoàng Tử cùng tỷ tỷ, nếu tứ Hoàng Tử không ngại ta đây là người bệnh tật, thành tâm đến mời, chỉ cần ta còn chưa có chết, dù còn chỉ một hơi thở, cũng phải đích thân đến nói tiếng chúc mừng.”

Hai chữ Chúc mừng, Tịch Nhan nói nghiêng răng nghiêng lợi, đáy mắt lóe lên âm ngoan.

Hạ Thiên Thần, người không cho ta sống dễ chịu, vậy người cũng đừng mơ tưởng được yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đại Náo Hôn Lễ

Dựa theo âm lịch thì Hạ Thiên Thần đã bước sang tuổi 20, sẽ dọn ra ngoài hoàng cung sống trong phủ đệ được hoàng thượng khâm ban như các hoàng tử khác, nhưng Tứ hoàng tử là một ngoại lệ, hoàng thượng đặc biệt cho phép ở tại Đông Thần điện, nghe nói trước đây điện này không phải tên Đông Thần điện, nó được đổi tên từ khi Tứ hoàng tử dọn đến, trái ngược với đông cung, hơn nữa Thần và Thìn (rồng) phát âm giống nhau, cho nên nơi này được gọi là Đông Thần điện, đây có thể xem là đặc sủng.

Trong hoàng cung, tuy là cung vàng điện ngọc, dị thường phồn hoa, bất quá thâm cung trùng trùng điệp điệp, mở tiệc chiêu đãi chư vị đại thần cũng rất tốt, về phần yến tiệc hôn lễ, cũng không thích hợp, cộng thêm thái hậu hoàng hậu cũng không chú trọng việc này, trước đây thái tử điện hạ cưới tiểu thư con vợ cả tướng phủ là Mạc Vân Hà cũng không rầm rộ như vậy, mà Tứ hoàng tử cho dù là hoàng tử được cung chiều nhất, cũng chỉ là hoàng tử mà thôi, thái tử đã không thể, huống chi là một hoàng tử, nhất định sẽ bị người trong thiên hạ dị nghị.

Cảnh Đế e sợ con trai bảo bối của mình chịu tù thân, một tháng trước, đã cho hàng ngàn hàng vạn nhân công đến thi công, thời tiết lại thuận lợi, nhân công làm việc chẳng phân biệt ngày đêm, rốt cục xây dựng lên một tòa phủ đệ sang trọng tinh xảo ở nơi sơn minh thủy tú, đặt tên là đông thần phủ, thánh thượng tự tay viết đề danh, dùng riêng cho ngày đại hôn của Tứ hoàng tử, khắp nơi đều được trang hoàng long lẫy, thái tử thân thể suy nhược, cũng khó trách bị những đại thần kia bỏ qua, tất cả lũ lượt nghiêng về phía Tứ hoàng tử phong lưu.

Khi đến Đông Thần phủ cũng đã bước sang giờ Dậu, mặt trời vừa xuống núi, ánh nắng chiều nhuộm đỏ, ngay cả sắc trời cũng toát ra một màu sắc kiêu diễm mỹ lệ, như hoan hỷ không thể thốt ra bằng lời.

Trời vẫn chưa tối hoàn toàn, nhưng Đông Thần phủ đã được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp đèn lồng, đèn lồng đỏ dùng trong ngày đại hôn Tứ hoàng tử, đương nhiên dân chúng bình thường chẳng thể bị được, nhà thường dân dùng giấy, mà tất cả đèn ở đây đều dùng quỳên sa thượng đẳng được Đông Ngộ tiến cống đến, ánh sáng rọi ra sáng hơn gấp 4-5 lần đèn thường, hòa lẫn với nắng và mây trời.

Tịch Nhan vén rèm lên, đập vào mắt đầu tiên không phải ánh sáng lung linh phát ra từ hồng đăng, mà là đoàn xe ngựa, bước xuống từ những chiếc xe này, ai ai cũng cầm y hoa phục, phục trang đẹp đẽ, cho dù là đánh xe cũng khoác lên người bộ y phục mà dân chúng tầm thường cũng phải cật lực dành dụm cả tháng mới đủ, dòng xe ư ùn kéo đến như nước lũ, người xem hoa cả mắt, một trời một đất, đều là hoàng tử như nhau, vậy mà chỉ cách nhau có mấy tháng, hai hôn lễ lại khác nhau một trời một vực.

Tịch Nhan cười, để Hạ Dạ Bạch ôm xuống xe ngựa, lại thu hút ánh mắt của một đám người, hơn nữa mặt nạ của ngốc vương vốn đã dễ gây chú ý, thỉnh thoảng có người dừng lại, chỉ trỏ, nghị luận ầm ĩ.

Tịch Nhan nhìn thấy nhưng không nói gì, thần nhiên lôi kéo tay của Hạ Dạ Bạch, Trương Tư theo sát bên cạnh, phía sau còn có hai hạ nhân cầm lễ vật.

Hạ nhân đứng đầy trước cửa Đông Thần phủ chào đón khách nhân, ai nấy đều tươi như hoa, trên lưng còn đeo dây lụa đỏ, dáng vẻ nhanh nhẹn, quay sang người này cúi chào, quay sang người khác cười ha ha, Trương đại nhân, Lý đại nhân, trông như quen biết rất thân, gọi tên không biết bao nhiêu lần rồi.

“Nhan Nhan, đông quá, ngày đại hôn của hoàng huynh thật náo nhiệt.”

Hạ Dạ Bạch ngẩn đầu, đôi mắt dưới mặt nạ kia, mới đầu là hưng phấn dòm ngó xung quanh, tinh xảo xa hoa, nhìn thế nào cũng thấy lóa mắt.

Hạ Thiên Thần, người cũng biết, tất cả những vinh quang hiện giờ người đang hưởng thụ là ở đâu mà có.

Hạ Dạ Bạch khoe môi vung lên, cười có chút châm chọc.

“Tiểu Bạch, làm sao vậy?”

Tịch Nhan cho rằng Hạ Dạ Bạch đa cảm, đãi ngộ khác biệt như vậy, nàng nhìn thôi cũng thấy phẫn nộ, đều là con cái như nhau, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, hoàng đế này, làm vậy thật quá đáng.

“Nhan Nhan, xin lỗi.”

Hạ Dạ Bạch tựa đầu vào lòng nàng, vùi sâu mặt vào đáy, u buồn lên tiếng.

Bởi vì hành động bất ngờ này của Hạ Dạ Bạch, vô ý chạm đến vết thương trên người, Tịch Nhan nhăn mày, khẽ rên một tiếng, Hạ Dạ Bạch tựa ở trong ngực Tịch Nhan, khoe miệng cong lên. vội vàng đứng lên, mặc cho Tịch Nhan kéo đi, bước chân cũng so với vừa rồi chậm rãi hơn.

Tịch Nhan gật đầu, cười nói: “Hôn lễ nào nhiệt như vậy, không biết có bao nhiêu người ao ước.”

Hạ Dạ Bạch nghe Tịch Nhan nói như vậy, đầu cúi thấp hơn, nữ nhân cả đời chỉ có một lần, ai mà không muốn hôn lễ của mình thật náo nhiệt, rõ ràng hẳn có thể cho, nhưng lại không cho nàng.

“Chẳng qua hôn lễ chỉ là hình thức mà thôi, bề ngoài có làm lóa mắt người đời, nhưng điều quan trọng là, phu thê một lòng, cùng chung sống hòa thuận cả đời với nhau, nếu cả hai yêu thương nhau, cho dù được mai mối, trời đất làm chứng, cũng là hạnh phúc, còn nếu không yêu nhau, cho dù một người có cố gắng diễn trò trước mặt mọi người thế nào thì người kia cũng không chấp nhận, mà ngược lại chỉ thêm rách nát, hôn lễ long trọng chỉ như xiềng xích mà thôi. Tiểu Bạch, người nghĩ chim trĩ thích ghen bóng ghen gió lại được gả cho hoàng huynh phong lưu thì có vui sống được không? Hai người họ tất nhiên sẽ bằng mặt không bằng lòng, hai ba ngày lại cãi nhau một trận, dăm ba bữa thì cấu xé nhau một lần, hôn lễ này, đến lúc đó phải chăng lại được mọi ra chế diễu, càng xa hoa, tương lai Mặc Vân Phi càng bị người ta đem ra bàn tán, lòng càng thêm bị thương. Ta nói nhiều như vậy chỉ muốn nói cho người biết, cũng là hoàng tử, nhưng lại không cho ta một hôn lễ trọn vẹn, sau này nhất định phải tốt với ta, tuyệt đối không được cô phụ ta.”

Tịch Nhan chỉ vào mũi Hạ Dạ Bạch, bộ dáng hung dữ.

“Thất Vương phi trong người không khỏe, cứ tưởng sẽ không đến chứ!”

Tịch Nhan vừa bước chân đến cửa, đã nhìn thấy Hạ Thiên Thần nhiệt tình ra đón.

Vóc người cao gầy, một bộ y phục tân lang đỏ thắm bằng tơ lụa tốt nhất, thêu kỳ lân bốn móng uy nghiêm hòa với hào quang phát ra từ viên rubi lấp lánh trên đầu hắc, thắt lưng dát ngọc, mỉm cười, dáng vẻ phong lưu ngả ngón, phong tình vạn chủng, gương mặt ửng hồng còn đẹp hơn cả nữ tử, trên người tản ra khí chất anh tuấn, hoạt bát.

Tịch Nhan bình tĩnh nhìn Hạ Thiên Thần, khoe miệng vung lên, ngửa đầu, nhìn mặt nạ ngân bạch trên mặt Hạ Dạ Bạch, nở một nụ cười rạng rỡ, nếu Tiểu Bạch mặc trang phục như thế này, chắc chắn xinh đẹp, vừa yêu nghiệt vừa vô tội, nhất định còn mê người hơn tên Hạ Thiên Thần này.

Tịch Nhan xoay người, nhìn Hạ Thiên Thần đứng trước mặt, châm chọc nói: “Hôm nay là ngày đại hỷ của Tứ hoàng tử cùng Nhị tỷ tỷ, thiếp thân tuy bệnh nhẹ, vốn không nên đến làm hỏng hỷ khí ở nơi này, miễn cho xui, bất quá Tứ hoàng tử thành tâm tương yêu, ta sao có thể không đến hưởng chút không khí náo nhiệt? Long trọng như vậy, nếu không có ta, chẳng phải là thiếu náo nhiệt? Mọi người lại thiếu mất một vợ hí kịch? Ta đến, cũng làm tăng thêm kịch tính cho hôn lễ của Tứ hoàng tử.”

Tịch Nhan cười ha ha tựa vào người Hạ Dạ Bạch, đôi mắt đẹp híp lại thành đường, sắc bén như đao kiếm.

Hạ Thiên Thần nhìn Tịch Nhan tựa ở trên người Hạ Dạ Bạch cười đến dị thường xinh đẹp, cũng cười to lên, vô cùng vui sướng, rồi lại thấy bi thương, bao phủ trong tiếng chúc tụng âm ỉ.

“Thất Vương phi nói có lý, đại hôn của ta mà thiếu nàng, quả thật rất nhạt nhẽo.”

Tịch Nhan mím chặt môi, ngưng cười, quay sang gật đầu với hạ nhân phía sau: “chút lễ mọn, Tịch Nhan chúc phúc Tứ hoàng tử cùng Nhị tỷ tỷ phu thê ân ái, cuộc sống sau này tràn đầy hạnh phúc, mỹ mãn.”

“Nhan Nhan, chẳng phải Nhan Nhan mới nói hẳn và chim trĩ sẽ hai ba ngày lại cãi nhau một trận, dăm ba bữa thì cấu xé nhau một lần?”

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan, nhỏ giọng nói, Tịch Nhan cúi đầu, liếc hẳn một phát.

“Thất Vương phi không hổ là bằng hữu của quốc sư, quả thật là liệu sự như thần, chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt của nàng.”

Tịch Nhan cười cười, chẳng chút xấu hổ, ngược lại còn có chút tự đắc: “Tứ hoàng tử phải chăng cũng có giao hảo với quốc sư, nói những lời khiến thường dân nghe không hiểu, có gì cứ nói thẳng, kết quả như vậy có quan hệ gì với ta đâu, có thể lấy được Nhị tỷ tỷ của ta, lại được phụ thân chống đỡ, đối kháng với thái tử, không tiếc hi sinh tình yêu của mình, chính là điều người muốn ư? Lệ Phi nương nương cũng rất vui vẻ.”

Tịch Nhan lạnh lùng nở nụ cười: “Hay là Tứ hoàng tử nên sang chiêu đãi các vị quý khách khác đi, không nên lãng phí thời gian vì ta và Vương gia, chúng ta đều là người rảnh rỗi vô dụng.”

Nếu đã muốn làm mất mặt nhau, Tịch Nhan cũng không thèm tiếp tục mang mặt nạ dối trá, từ chữ thốt ra, đều sắc bén như dao như kim.

Hạ Thiên Thần nhìn bóng dáng ân cần tay nắm tay của Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch, hai tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt hoa đào muốn phun ra lửa.

Đông Thần phủ không hổ là được huy động một lượng lớn nhân lực, tiền tài và vật chất để xây dựng thành, từng tấc đất đều toát ra vẻ xa hoa tinh xảo, nhưng hoàn toàn không đem lại cảm giác xa hoa, mà chính vẻ tinh xảo lại khéo léo khoe vẻ đẹp tinh tế.

Từ những núi non kỳ vĩ bên trong hòn non bộ, đến hoa thơm cỏ lạ, đèn lưu ly được treo khắp nơi, cung nữ thái giám đi tới đi lui không ngớt, mấy vị đại nhân trong triều, tốp năm tốp ba, tụ chung một chỗ, cười tươi hớn hở, chẳng biết đang nói điều gì, thỉnh thoảng còn hi hi ha ha không dứt.

“Nhan Nhan, mệt mỏi quá rồi, chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ một chút được không?”

Hạ Dạ Bạch mặt nhăn nhó, ngồi chồm hồm vỗ vỗ lên chân, làm nũng nói với Tịch Nhan.

Tịch Nhan gật đầu, do đi vội đi vàng, vết thương trên vai chỉ được băng bó bằng vải thô, suốt đoạn đường xe ngựa xóc nảy, thỉnh thoảng cũng đụng đến vết thương, dù đã dùng Tử Tâm đan, nhưng đau đớn này, nàng không thể phủ nhận.

Tịch Nhan quét mắt nhìn xung quanh, kéo tay của Hạ Dạ Bạch,, đang chuẩn bị tìm một chỗ an tĩnh để ngồi, mới vừa xoay người, đột nhiên có người va mạnh vào mình, Tịch Nhan bị đau, lui về phía sau mấy bước lui về phía sau mấy bước, cánh tay theo bản năng muốn che vết thương, bàn tay vừa vươn ra, trong lúc lơ đãng, lại nhìn thấy Hạ Thiên Thần chấp tay đứng ở trong hành lang,, vội vàng rút tay trở về, cảm môi nhin đau, vốn dĩ chuẩn bị che vết thương lại đưa thẳng lên trán, cứ như vậy lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hạ Dạ Bạch bị Tịch Nhan đụng trúng, cũng lui vài bước, khom người, đôi mày dưới mặt nạ nhăn lại,, bước lên phía trước đỡ lấy Tịch Nhan, ôm chặt nàng trong ngực của mình.

Tịch Nhan khom người, hai tay nắm chặt tay của Hạ Dạ Bạch, môi đã sớm bị cắn đứt, vị mặn của máu lan tràn trong miệng, nàng cố gắng hít sâu mấy hơi, từ từ thích ứng dần.

Nàng tưởng bản thân có thể nhẫn những chuyện người thường không thể, đau đớn như vậy, đừng nói là nữ tử, mà cho dù là nam nhân cường tráng, cũng không có mấy người chịu được, huống chi nàng còn phải tỏ ra không có chuyện gì.

Nữ nhân vừa yêu vừa hận, nếu là thật sự yêu, là tất phải dùng phương thức này thử, Hạ Thiên Thần, người quả nhiên tàn nhẫn, tình yêu của người, quá biến thái.

Hạ Dạ Bạch ôm Tịch Nhan, có thể cảm giác được rõ ràng nàng đang run rẩy, hơi thở gấp gáp, cực lực áp chế điều gì, trong lòng vừa ảo não vừa phẫn nộ, một tay tùy ý ôm Tịch Nhan, cái tay còn lại dao động trên lưng của Tịch Nhan, mãi đến vị trí vai bên trái, nghe thấy nàng kêu đau một tiếng, càng khiến hấn căm tức, vội vã dùng sức ấn vai vị trí xung quanh vết thương, lúc này mới buông lỏng tay.

“Nhan Nhan, người làm sao vậy?”

Tịch Nhan lắc đầu, dựa vào trán Hạ Dạ Bạch, đứng lên, lắc đầu cười: “Hơi khó chịu.”

“Người . . . Người . . .”

Liễu Dật Phong ngưng nhìn Tịch Nhan trong ngực Hạ Dạ Bạch, há to miệng, nửa ngày nói không ra lời.

Hạ Dạ Bạch thấy sắc mặt Tịch Nhan tái nhợt, trán toát mồ hôi, trên môi bị cắn đến rỉ máu, xoay người, hung hăng trừng mắt với Liễu Dật Phong đang đứng cả kinh tròn mắt hốc hòm, buông tay của Tịch Nhan ra, xông tới, dùng sức đẩy Liễu Dật Phong ra.

“Người không có mắt à? Sao lại đụng vào Nhan Nhan của ta.”

Hạ Dạ Bạch nổi nóng, dĩ nhiên ra tay cũng không nhẹ, Liễu Dật Phong thấy Tịch Nhan, cả người như đang hóa đá, nhìn thấy Hạ Dạ Bạch dùng dùng xông tới, vẫn chưa lấy lại tinh thần, cú đẩy này, Liễu Dật Phong như bay ra ngoài.

“Dật Phong.”

Hạ Thiên Thần hoảng hốt hô lên. lúc này Liễu Dật Phong mới hồi phục tinh thần lại, mắt thấy phía sau là hòn non bộ, sợ đến sắc mặt tái xanh, nhắm mắt lại, kêu lớn, Hạ Dạ Bạch nhìn Hạ Thiên Thần chạy như bay tới đỡ Liễu Dật Phong, liền cười lạnh một tiếng, xoay người bước về phía Tịch Nhan.

Sau này nếu ai còn dám thương tổn Nhan Nhan, hấn sẽ cho họ chết.

“Nhan Nhan, chúng ta trở về đi.”

Hạ Dạ Bạch một tay nâng đỡ Tịch Nhan, cánh tay còn lại vòng qua vai Tịch Nhan, cũng không liếc mắt nhìn Hạ Thiên Thần ôm Liễu Dật Phong ở trong ngực.

Mọi người nghe thấy tiếng thét chói tai của Liễu Dật Phong, vội vàng chạy tới, đỡ Hạ Thiên Thần và Liễu Dật Phong đang lăn trên đất lên.

“Tứ hoàng tử, ngài không sao chứ.”

“Tứ hoàng tử có bị thương không?”

“Liễu thiếu gia thế nào?”

Chỉ một chớp mắt, mọi người đã vây quanh lấy hai người họ.

“Lần sau đừng hấp tấp vậy nữa.”

Tịch Nhan vỗ vỗ tay của Hạ Dạ Bạch, đi tới trước mặt Liễu Dật Phong, khom người.

“Gần đây sức khỏe của ta không tốt, tính tình Vương gia khó tránh khỏi có chút nóng nảy kích động, mới vừa rồi thấy ta bị người xô phải, nhất thời không kìm chế được mới đẩy Liễu thiếu gia, ta thay mặt Vương gia bồi tội cùng hai vị, Tứ hoàng tử cùng Liễu thiếu gia đại nhân đại lượng, mong đừng tính toán so đo với Vương gia nhà ta.”

” Thất hoàng đệ lo lắng cho thế tử mà thôi.”

Hạ Thiên Thần đứng lên, phui bụi trên người, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, dường như tuyệt không lưu ý, thái độ rất khoan thai độ lượng, đứng kiêu một tên ngụy quân tử.

“Cái gì mà tính tình nóng nảy, một kẻ ngốc thì biết gì là lo lắng hay yêu vợ, ta thấy hẳn rõ ràng là mượn cơ hội giả ngây giả dại tới quấy rối.”

Một vị đại nhân Đứng ở bên cạnh Hạ Thiên Thần chỉ vào Hạ Dạ Bạch nói, vẻ mặt vô cùng căm phẫn.

“Tịch Nhan, hôm nay là ngày lành của Tứ hoàng tử và tỷ tỷ người, người lại không khỏe, nên ở nhà tịnh dưỡng, ta thấy sắc mặt người tái nhợt, mang bệnh tật đến là không may, nếu người đã gả cho thất vương gia nên an phận, cho dù lòng có khó chịu cũng không nên dẫn Vương gia tới đây quấy rối.”

“Phụ thân dạy phải.”

Tịch Nhan tỏ vẻ nghe lời, không một câu phản bác Mạc Ngôn An, càng không có một tia đau lòng.

Hắn không muốn gặp lại mình, thì hà tất gì mình phải thích hắn, hiện tại hắn lại tàn nhẫn, ra tay không chút lưu tình với mình như vậy.

Hôm nay nếu không phải Hạ Thiên Thần làm khó, thì việc gì nàng phải đến? Việc hắn cưới Mạc Vân Phi thì có liên quan gì đến nàng? Nàng đã gả cho Hạ Dạ Bạch, tất nhiên sẽ biết rõ bản thân là thế tử của ai, phải biết lo lắng cho trượng phu của mình, nàng đã không còn là Mạc Tịch Nhan ngày xưa.

“Nàng chính là Tam tiểu thư tể tướng, thật đúng là chẳng biết xấu hổ, đã gả cho thất vương gia, còn muốn phá hỏng đại hôn của Tứ hoàng tử.”

“Cho dù có tài cán thế nào đi nữa cũng chỉ là thứ nữ, còn muốn lấy tay che trời sao?”

“Chẳng qua là con gà mà muốn hóa thành phượng hoàng, đúng là si tâm vọng tưởng.”

Tịch Nhan bị bọn họ vây ở giữa, mặc kệ họ chỉ trích, buông lời miệt thị, vẫn cúi đầu, không nói một lời.

Liễu Dật Phong vẫn ngồi bệt dưới đất, ngơ ngác nhìn Tịch Nhan đầu tóc rũ rượi, Tịch Nhan chẳng bận tâm đến mấy lời nói vô căn cứ của bọn họ, chẳng qua nàng càng im lặng, hắn càng căm tức, hai tay chống đất, đứng phắc dậy: “Các người tưởng mình tốt đẹp lắm sao? Hiện tại Đông Thần phủ vẫn chưa có chủ vị, các người ăn mặc diêm dúa, ở chỗ này a dua nịnh hót, chẳng phải cũng muốn được bay lên hoá thân thành phượng hoàng sao? Chim trĩ thì mãi là chim trĩ, dù có được phủ thêm lông chim phượng hoàng cũng không thành phượng hoàng chân chính được, lãng phí thời gian, thất Vương phi ôm bệnh tới tham gia đại hôn Tứ hoàng tử, người ta là có ý tốt, thật lòng đến chúc phúc, không giống các người, một đám bụng dạ khó lường, toàn mang ý xấu.”

Những người đó bị Liễu Dật Phong nói cho đỏ mặt, xấu hổ vô cùng, nhưng vẫn ngại thân phận của hắn, không dám cãi lại, nuốt giận vào lòng, không dám nói nữa.

“Nàng là Thất Vương phi? Nàng rất giống một người bằng hữu của ta.”

Liễu Dật Phong đi tới trước mặt Tịch Nhan, cúi đầu nhìn Tịch Nhan.

“Phải không?”

Tịch Nhan ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hạ Thiên Thần đang đứng bên cạnh, lạnh lùng cười, xoay người quay lại bên cạnh Hạ Dạ Bạch, Hạ Thiên Thần, người chẳng qua chỉ là một tên ngụy quân tử mà thôi, sao có thể sánh được với Tiểu Bạch của ta.

“Có phải rất giống Vô Mị Nương không?”

Liễu Dật Phong nhìn bóng lưng Tịch Nhan, gật đầu: “Nếu chân mày có thêm chấm chu sa, hai người họ có thể nói cùng một khuôn. Chẳng qua, bọn họ không thể là cùng một người, Vũ huynh sẽ không để bản thân chịu si nhục như vậy, hơn nữa chẳng phải ta đã nói rồi sao, Vũ huynh bị trúng tên, hiện tại đang ở Bách Thảo Đường dưỡng thương, sao có thể xuất hiện ở nơi này? Ta vừa đến tìm nàng ta, bức tranh có thể hoàn thành rồi.”

Liễu Dật Phong vừa định bước đi, đã có nô tài chạy đến, hào hứng hét lên: “Tân nương tử tới.”

“Vương phi tới.”

“Vương phi tới.”

Đám người đó nghe thế, ôm lấy Hạ Thiên Thần, hưng phấn vây quanh cửa.

“Tiểu Bạch, chúng ta cũng đi xem đi.”

”Chim trĩ thì có gì mà xem.”

Hạ Dạ Bạch thấy Tịch Nhan muốn đi, hai tay ôm chặt lấy nàng.

Đại hôn Tứ hoàng tử, quả thật là muôn người đều đổ xô ra đường, ngoài cửa Đông Thần phủ chật ních dân chúng vây quanh xem náo nhiệt, ai ai cũng kiến chân, đuôi cổ, hận cổ mình không dài như hươu cao cổ, để được nhìn cho rõ hôn lễ có một không hai này.

Hạ Dạ Bạch lo lắng thương thế của Tịch Nhan, nên cả hai không chen lấn trong đám đông, mà tìm một cây to dựa lưng vào, đứng nhìn đám người đang chen lấn phía trước.

“Ngươi không nên tới.”

Bạch Phượng sâu kín thở dài, xuất hiện ở trước mặt Tịch Nhan, chìa tay đưa một viên thuốc lên mép Tịch Nhan nói: “Giảm đau.”

Tịch Nhan giương mắt nhìn Bạch Phượng, vẫn một thân bạch y, đôi mắt vô tư không chút gợn sóng lại ân ân chút ưu thương nhàn nhạt, ánh lên theo ánh đèn dầu lập lờ.

Tịch Nhan không chút do dự hé miệng, nuốt được hoàn Bạch Phượng cho xuống.

“Quốc sư đại nhân luôn xuất hiện thần bí như vậy ư?”

Lại chịu ơn của hắn, Tịch Nhan vẫn buông lời cay nghiệt như trước, rõ ràng hắn có thể giúp mình không bị thương, nhưng cứ đứng ở sau làm người tốt, ai còn lạ gì, hơn nữa, nếu không phải hắn, Hạ Thiên Thần cũng không nghi ngờ nhiều như thế, chí ít cũng không ra tay nhanh như vậy, nàng cũng có đầy đủ thời gian để chuẩn bị, cũng không để bản thân phải rơi vào khốn quẫn cỡ này.

“Ngươi có đến hay không cũng không xóa được sự nghi ngờ của hắn, ngươi có thể không đến.”

Tịch Nhan cười lắc đầu, ngữ điệu thật là nhẹ nhàng: “Nếu không có ta, hôn lễ làm sao náo nhiệt được, quốc sư cũng đến đây xem náo nhiệt ư? Hạ Thiên Thần hay là ta?”

Bạch Phượng xoay người, đưa tay sờ nhẹ đầu của nàng, giúp nàng lau khô toàn bộ mồ hôi trên trán: “Không thể để người khác bớt lo được mà.”

Tại cửa Đông Thần phủ, Hạ Thiên Thần đã đá cửa kiệu, nắm tay của Mạc Vân Phi, bước qua mâm lửa, đám người đứng hai bên đi sát phía sau.

Đoàn người chưa giải tán thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng thái giám hô vang: “Hoàng thượng giá lâm.”

Dòng người vừa rồi còn đang xô đẩy, bỗng chốc đứng khựng, xoay người, nhìn ra cửa, đồng loạt quỳ xuống: “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.”

Đầu tiên là một đôi giày vàng có khắc hoa văn rồng, long bào màu vàng, thêu hoa văn rồng, những sợi kim tuyến vàng óng ánh, khi mọi người còn đang hô vang vạn vạn tuế thì Cảnh Đế chậm rãi xuất hiện.

Tất cả mọi người đều quỳ rạp trên mặt đất, duy chỉ có Tịch Nhan Hạ Dạ Bạch và quốc sư vẫn dựa vào cây, đây là lần đầu tiên Tịch Nhan nhìn thấy người đứng đầu đất nước Lưu Ly này, chính là Cảnh Đế cao cao tại thượng, được dân chúng Lưu Ly kính ngưỡng, nhưng từ lâu đã bị Tịch Nhan lờ ra mắt cả trăm ngàn lần.

Mặc mộ bộ quần áo vàng rực, toát ra vẻ quý khí và uy nghiêm, hoàng hậu chính trang đi theo phía sau, Lệ Phi xinh đẹp bức người, còn có Lan Phi dịu dàng động nhân, ngay cả thái tử Hạ Minh Húc luôn bệnh tật và thái tử phi Mạc Vân Hà cũng đi tới.

Tuy rằng sắc mặt thái tử tái nhợt, yếu ớt bệnh tật, chẳng qua là hoàng tử có dung mạo giống hoàng thượng nhất, đặc biệt là đôi mắt kia, cũng thâm trầm sâu sắc.

Hạ Thiên Thần vẫn chưa nạp chính phi, tuy nói Mạc Vân Phi chỉ là trắc phi, nhưng người ta dù sao cũng là hôn ngọc quý con vợ cả tướng phủ, lễ đại hôn hôm nay, đều được làm theo quy cách chính phi.

“Ta biết hoàng thượng sẽ đến.”

Tịch Nhan nhìn Bạch Phượng, lẩm bẩm nói, xoay người đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, kéo tay hắn: “Tiểu Bạch, nếu ta chết, trên đường xuống hoàng tuyền, ngươi nhớ ta chờ ngươi.”

Tịch Nhan nói xong, nhón chân, hôn nhẹ lên môi Hạ Dạ Bạch, chỉ là chuồn chuồn lướt nước(hời hợt) mà thôi, chớp mắt đã buông tay của Hạ Dạ Bạch ra, như cánh bướm bay hòa vào dòng người, quỳ gối trước mặt Cảnh Đế đang cười hóm hờ: “Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.”

Mọi người thấy Tịch Nhan xông đến quỳ trên mặt đất ngăn trở thánh giá, xoay mặt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

“Lớn mật, lại dám quấy nhiễu thánh giá, người đâu, lôi nàng ra ngoài, chém!”

Cảnh Đế không lên tiếng, thế nhưng thái giám đưa tay chỉ Tịch Nhan, nhón người lên, ra lệnh.

Hạ Dạ Bạch bỗng nhiên được Tịch Nhan hôn một cái, lòng vui mừng, chờ tình thần hồi phục lại, đã thấy Tịch Nhan cúi đầu quỳ gối trước mặt Cảnh Đế, mặc dù là quỳ, lưng của nàng vẫn đỉnh đặc thẳng tắp như cũ, giống như vĩnh viễn không chịu khuất phục.

“Nàng vì người, quả nhiên ngay cả tính mạng cũng không màng.”

“Người biết nàng sẽ làm như vậy.”

Hạ Dạ Bạch quay đầu lại, trừng mắt với Bạch Phượng.

Bạch Phượng cười cười, một thân bạch y thanh lịch, đưa mắt nhìn ánh đèn lưu ly lung lay trên cành cây, ánh mắt mê ly: “Người nàng yêu nhất là người, nhưng người hiểu rõ nàng nhất lại là ta.”

“Một ngày nào đó, ta sẽ hiểu nàng hơn người.”

Hạ Dạ Bạch hừ lạnh một tiếng, chạy xông ra ngoài, Bạch Phượng thu hồi ánh mắt nhìn đèn Lưu Ly, quay sang nói: “Đội một lát hãy ra, nàng đang giận, cứ để nàng phát tiết một chút, hoàng thượng sẽ không làm khó nàng đâu, dù thế nào đi nữa, chẳng phải còn có người sao?”

“Ngày xưa từng có một thiếu phụ chặn kiệu của một vị khâm sai, ta chẳng qua là noi theo mà thôi, rất mong hoàng thượng có thể giải oan trả lại công bằng cho ta vì thế nhìn thấy thánh giá mới mạo gan ra quỳ ở đây, thân người là nô tài, nên hiểu rõ bổn phận của mình là chăm sóc cho chủ tử. Vậy mà người lại tùy tiện đoán thánh ý, ra lệnh cho người khác, chẳng nhẽ đó là việc của bọn nô tài các người phải làm? ta tin hoàng thượng là minh quân thiên cô, nhất định sẽ không tùy tiện giết người vô tội, cho dù muốn trị tội, cũng chờ ta nói xong oan khuất, tuyệt không để cho ta hàm oan mà chết.”

Tịch Nhan vừa dứt lời, những âm thanh huyền ảo cũng im bật, hôn quân? Ai dám đặt tội danh đó cho hoàng thượng?

Công công nghe Tịch Nhan nói như vậy, tay đang chỉ về phía Tịch Nhan run lên, tức run cả người.

“Hôm nay là ngày lành Tứ hoàng tử nạp phi, không được làm trễ nãi giờ lành làm lễ bái đường, người là ai? có oan khuất gì? muốn cáo trạng ai? mau đưa đơn kiện ra, trẫm lập tức cho người đi điều tra, nhất định sẽ trả lại trong sạch cho người.”

“Lời hoàng thượng vừa nói có thật chăng?”

Tịch Nhan ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Cảnh Đế, và một đám người sau lưng Cảnh Đế, Lệ Phi từng gặp qua Tịch Nhan, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, Lan Phi cũng từng cho người đi mời vài lần, mặc dù chưa từng gặp mặt Tịch Nhan, nhưng mà có mối thâm thù của Hạ Tuấn Trì, tất nhiên cũng chẳng xa lạ gì Tịch Nhan, hoàng hậu nắm quyền chưởng quân hậu cung, luôn chú ý nhất cử nhất động của Hạ Dạ Bạch, lẽ nào không nhận ra Tịch Nhan, về phần thái tử, sau lần gặp mặt ở Tuệ Xuân Phường lần trước, hình ảnh nàng đã khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn. Tuy rằng Mạc Văn Hà sớm được đưa vào cung, song, cũng từng sống chung với Tịch Nhan một khoảng thời gian ở tướng phủ, ngoại trừ Cảnh Đế, những người còn lại đều nhận ra Mạc Tịch Nhan.

Nhưng thật ra đám đại thần sau lưng Tịch Nhan, ngoại trừ Mạc Ngôn An cùng đại phu nhân Vương Tĩnh Di và mấy gã sai vặt tướng phủ, thì không có ai gặp qua nàng.

Tịch Nhan vội vội vàng vàng bước ra khỏi Bách Thảo Đường, tùy tiện thay một bộ đồ bình thường, hơn nữa cũng không có thời gian dư thừa để chỉnh trang, đã bị đám người kia lôi kéo đến Đông Thần phủ, cộng thêm trên người đang bị thương, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy. trước khi đến tham dự đại hôn cũng không trang điểm, nhưng suy cho cùng, dù Tịch Nhan có thiên sinh lệ chất, cũng không tránh khỏi có chút mộc mạc, không giống chủ tử, lại trông như nha hoàn của vị tiểu thư nào đó.

“Trẫm miệng vàng lời ngọc, lại có các vị ái khanh làm chứng, sao có thể là giả?”

Đôi mắt kiên nghị tỏ rõ uy nghiêm.

” Dân nữ là Vương phi của Hạ Dạ Bạch, hoàng thượng có còn nhớ Hạ Dạ Bạch là ai chẳng? Hôm nay người dân nữ muốn cáo trạng chính là Tứ hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất, chẳng biết lời hoàng thượng vừa nói có còn tính?”

Lời vừa thốt ra, đại thần quỳ gối xung quanh lại đưa mắt nhìn nhau, rồi không nhịn được bắt đầu xì xầm bàn tán: “To gan lớn mật, tướng gia sao lại không dạy dỗ nữ nhi? Dám đến đây làm cản ngay trong ngày lành của Tứ hoàng tử, nói những lời đại nghịch bất đạo như thế trước mặt hoàng thượng.”

“Tứ tiểu thư chắc vẫn còn choáng váng vì bị gả cho thất vương gia, cho nên điên rồi?”

“Ai biết được? Nghe nói tứ tiểu thư thâm tình với Tứ hoàng tử như thế, còn nói ngoài Tứ hoàng tử tuyệt không lấy chồng, hiện nay Tứ hoàng tử lại kết hôn với tỷ tỷ của nàng, nàng làm sao có thể chịu được, đúng là nữ nhân luôn đồ kỵ mà.”

Nhún thuận không nhất định là độc quyền của nữ nhân, đám đại thần triều đình này, nếu nháo lên, cũng không chẳng kém một đám đàn bà con gái.

“Nghiệt nữ, bình thường mẹ ngươi dạy ngươi cái gì? Lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó, nếu ngươi đã được gả cho Thất hoàng tử, nên an phận thủ thường, sao còn vì tư dục bản thân mà quấy rầy thánh giá.”

Mạc Ngôn An vừa định động thủ với Tịch Nhan, bỗng nhiên Tịch Nhan xoay người, đôi mắt nhìn vào bàn tay vừa nâng lên của hắn, chứa đầy căm hận, cái nhìn đầy sắc bén, lạnh lẽo, còn lạnh hơn cả băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi Thiên Sơn, sắc hơn cả đao kiếm, như đâm thủng vạt tay của hắn, coi rẻ tất cả, đôi mắt với đôi mắt như vậy, ngoại trừ sợ ra, còn có thể làm được chuyện gì?

Mạc Ngôn An nuốt nước miếng một cái, để tay xuống, tim đập liên hồi, lòng rung động vì cái nhìn vừa rồi của con gái mình, nàng ta là con gái của hắn, lại có cảm giác xa lạ vô cùng.

“Hóa ra là nữ nhi của ái khanh, quả nhiên là hồ phụ không sanh khuyến nữ.”

Cảnh Đế cười nhạt nói, Tịch Nhan lại cảm giác có ẩn ý trong lời nói của hoàng đế.

“Là thần giáo huấn không nghiêm, hoàng thượng nhân từ, nàng ta chỉ là xúc động nhất thời, mong hoàng thượng thứ tội.”

“Tịch Nhan, ngươi đã gả cho Thất hoàng tử, Tứ hoàng tử cũng cưới tỷ tỷ ngươi, ngươi và Tứ hoàng tử vô duyên vô phận, nên an phận, không nên hồ nháo, làm lỡ giờ lành bãi đường của Tứ hoàng tử cùng tỷ tỷ ngươi.”

Mạc Ngôn An vừa dục lời, lại một tràn tiểu luận khinh bỉ, cười nhạt, ánh mắt khinh miệt đổ dồn lên người Tịch Nhan, lập tức có cảm giác châm chọc.

Tịch Nhan lạnh lùng liếc mắt tay của Mạc Ngôn An, hừ một tiếng, không chút nghĩ ngợi lại lời đi: “Voi ta mà nói, chuyện tốt duy nhất phụ thân đã làm chính là cho dù ta có chết cũng không thành toàn cho ta cùng với Tứ hoàng tử mà gả ta cho thất vương gia, có thể gả cho thất vương gia làm phi là ta đã tu luyện phúc khí mấy đời, Tịch Nhan thề sống chết không hối hận, sao phải đổ kỵ?”

Tịch Nhan nhìn chằm chằm Mạc Ngôn An, mỗi chữ mỗi câu, âm vang mạnh mẽ, Hạ Dạ Bạch đứng ở trong đám người, chỉ cảm thấy một chữ nàng nói, cũng khiến cho nhịp tim của mình đập nhanh hơn một phần, tâm ấm áp, như xuân về hoa nở, lại như dòng nước ấm chảy qua.

” Thân thể hình hài là do cha mẹ ban cho, nhưng ngoại trừ một thể xác như vậy, phụ thân đã cho ta được gì? hừm?”

Tịch Nhan kéo dài âm điệu, nhìn Mạc Ngôn An nói, tràn đầy châm chọc: “Còn có tính toán, tính toán xem một nữ nhi ưu tú như ta có thể mang lại vinh dự gì cho ngươi? có thể mang đến quyền lợi lớn hơn không? Đệ nhất mỹ nữ Lưu Ly, tài đức vẹn toàn, mặc dù là chỉ là một thứ nữ, nhưng trên người ta đã có tư chất bay lên làm phượng hoàng, cho nên ngươi mới tâm tâm huân luyện, lúc đầu đại hôn, người trần than thở, vị tiểu thư tướng phủ này, chính là tiến cung làm phi làm hậu cũng rất xứng đáng, phụ thân sao lại nhẫn tâm đem một nữ nhi như hoa như ngọc gả cho kẻ ngốc? Ngươi biết rõ tình cảnh thất vương gia, biết rõ tình cảnh của ta, nhưng ngươi vẫn xem như không có nữ nhi này, đúng rồi, phụ thân ta là nhân tâm, chẳng phải phụ thân đem ta gả cho một Vương gia vô dụng, mà là ở trong lòng của hắn trước nay luôn xem nữ nhi như là một quân cờ mà thôi, ta nói vậy có đúng không?”

Mạc Ngôn An bị Tịch Nhan nói trúng tâm tư, á khẩu không trả lời được, thấy mấy vị đại nhân quay sang nhìn hắn, mặt lộ vẻ trào phúng, mặt mũi mất hết, không khỏi thẹn quá thành giận: “Đồ nghiệp chương, là ai dạy ngươi nói vậy?”

“Chỉ là nói thật mà thôi, cần gì người khác chỉ dạy?”

Chuyện Mạc Ngôn An làm đã quá đáng rồi, nữ tử đệ ý nhất chính là danh tiếng, hắn lại vì một đứa con gái khác, không, cũng có lẽ nên nói là vì một đứa con gái khác có thể đem lại lợi ích về cho hắn, cho nên mới phá hồng nàng, dù sao cũng không trông cậy nàng sẽ mang lại lợi ích gì cho hắn, đều đã mất mặt mũi, không bằng vứt cả hai, mà bản thân hắn vẫn bảo toàn mặt mũi và danh tiếng.

Huống hồ mẹ đẻ của nàng cũng chẳng phải thứ gì tốt, cuộc sống vương phủ buồn chán, ai chẳng biết, thậm chí ngay cả một câu thăm hỏi cũng không có, nếu là bởi vì nàng bị Mạc Ngôn An xem thường, cũng đáng đời mà thôi.

Bọn họ không cho nàng sống một ngày an nhàn, thì họ đừng mong mình được sống an nhàn,

” Nếu ngươi để ý, mới vừa rồi đã không nói ra những lời đó, vì nhị tỷ, đã khiến ta mất sạch mặt mũi, vô duyên vô cớ mang tội danh dâm loạn, đổ kỵ, ngươi thấy cuộc sống của ta vẫn chưa đủ khó khăn sao? Có thiếu nữ nào mà không mơ mộng, trước đây ta đối với Tứ hoàng tử, bất quá là thương thức thuần túy, có gì không thể? Vì sao các ngươi cứ nắm chặt không chịu buông, nhưng thật ra ta lấy chồng theo chồng gả cho chó thì theo chó, an phận thủ thường cùng Vương gia sống cả đời, là các ngươi không nên tới quấy rầy cuộc sống của ta.”

“Các ngươi cũng biết ta quấy rầy thánh giá là phạm thượng, đại nghịch bất đạo, vậy các ngươi đang khi dễ Vương gia nhà của ta chẳng nhẽ không có tội? Hắn là nhi tử hoàng thượng, là hoàng tử, là long tử, các ngươi làm như vậy chẳng phải cũng đại nghịch bất đạo ư?”

Tịch Nhan xoay người, hung hăng trợn mắt nhìn liếc mắt quần thần còn có phu nhân và tiểu thư đang cúi đầu xì xào bàn tán phía sau: “Vương gia của ta ngốc nghếch thì thế nào? dù sao cũng là Vương gia chân chính, thành viên hoàng thất, ta là Vương phi được Vương gia hỏi đăng hoàng, các ngươi bất quá là đại thần mà thôi, nghị luận âm i, khoa tay múa chân, có biết các ngươi đang nghị luận ai chẳng? Các ngươi đang phạm thượng, hỗn sự ta cùng với Vương gia là hoàng thượng khâm ban, các ngươi làm vậy là coi rẻ quân uy, tội này đáng xử chém.”

” Phụ thân mặc dù là nhất phẩm tể tướng, đó cũng là đại thần, phải, ta là con gái của ngươi, thế nhưng nữ nhi còn có một thân phận khác, đó chính là Vương phi, trong triều đình, mặc dù ngươi là dưới một người trên vạn người, nhưng vẫn là một đại thần, theo như quy củ, khi nhìn thấy ta vẫn phải hành lễ, chứ không phải giống như bây giờ, ngươi làm trò trước mặt các vị đại thần, tức giận chửi mắng ta, trước kia là ngươi không có dạy dỗ ta, hiện tại ta

đã là con dâu hoàng gia, cho dù người muốn dạy, cũng không có tư cách.”

Tịch Nhan quỳ trên mặt đất, lại cảm thấy vui sướng khi nói ra những lời này, lập tức cười to lên.

Đám người phía sau nghe thấy nàng nói như vậy, ai nấy đều sợ vỡ mật, nhất là Mạc Ngôn An, quỳ trên mặt đất, suýt nữa muốn lao đến đánh Mạc Tịch Nhan, tay nổi gân xanh, run lấy bầy: “Hoàng thượng thứ tội.”

“Hoàng thượng thứ tội.”

“Hoàng thượng thứ tội.”

Mọi người liên tục hô ba tiếng, lòng oán hận, đang vui vẻ, tự nhiên lại gặp họa sát thân.

Tịch Nhan ngưng cười, hai tay buông thõng, mày nhăn lại, Hạ Dạ Bạch nhìn thấy, lạnh lùng, Nhan Nhan, vì sao lần nào cũng ngốc như vậy, ngốc đến mức khiến hân đau lòng.

Đám người Hoàng hậu cũng quỳ trên mặt đất, tự nhiên là có người vui mừng có người buồn, Lê Phi đương nhiên không hài lòng, hai tay cầu xé chiếc khăn đang cầm, hồi hận lần trước không giết Tịch Nhan, hoàng hậu thấy có người làm khó được Lê Phi, lại ngay trong ngày thế này, đương nhiên vui vẻ trong lòng, nếu như trước, Lan Phi sẽ chẳng bận tâm, bất quá bây giờ trong bụng cũng vui mừng, con trai duy nhất đã thành phế nhân, đèn nhang sau này đã bị chặt đứt, nàng thật sự muốn làm khó cho gây sự với Hạ Thiên Thần, nhưng lại không biết phải hạ thủ từ đâu, không ngờ hôm nay hai người bọn họ chó cắn chó, thiếu chút nữa hại nàng cười thành tiếng, nhưng thật ra Hạ Minh Húc nhờ được Mạc Vân Hà đỡ, nhìn hai tay Tịch Nhan run rẩy, dùng sức ho khan vài tiếng, môi run run, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Hạ Thiên Thần đứng sau lưng Tịch Nhan, một thân áo đỏ, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ giờ âm trầm, Liễu Dật Phong ngo ngác nhìn thân ảnh yếu đuối trên mặt đất, hoàn toàn bị chấn động.

”Hiện tại Hoàng thượng đã nhớ ra Hạ Dạ Bạch là ai chưa? tên khố? kẻ điên? chính là một ngốc vương mà ai ai cũng có thể giẫm lên.”

Cảnh Đế bình tĩnh mặt đối mặt nhìn Tịch Nhan, đáy mắt hiện lên chút thương xót, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Thất Vương phi, người quả thực lớn mật, trước mặt hoàng thượng, cho dù người là thần, là con dâu hoàng thượng, về tình về lý, người vẫn không có tư cách chất vấn hoàng thượng, hoàng thượng là người nhân từ, mới không có trách tội, người đừng ở đây xàm ngôn, nói oan cho người khác.”

Lê Phi trừng mắt Tịch Nhan, một đôi mắt suýt nữa phun ra lửa, khuôn mặt mình diêm động lòng người nhưng lại dữ tợn nhìn Tịch Nhan.

“Hoàng thượng, tuyệt đối không thể bỏ qua giờ lành của hoàng nhi.”

Thanh âm kia, kiều mị thấu xương, khiến nhịp tim của người nghe không khỏi rạo rục.

“Hoàng thượng đã bố cáo thiên hạ, có ai ở Lưu Ly này mà không biết nhị tiểu thư phủ tể tướng là trắc phi của Tứ hoàng tử, đại hôn hôm nay, bất quá là hình thức mà thôi, Tứ hoàng tử cùng Vương phi tình thâm, bá đường thành thân lúc nào cũng là giờ lành.”

Cảnh Đế nhìn về mặt kiên định của Tịch Nhan, đôi mắt dần dần có chút hoảng hốt.

Con trai nổi dõng của Hoàng thượng đông đảo, chắc hẳn đã không nhớ rõ ai là thất vương gia, ai là Hạ Dạ Bạch cũng không quan trọng, Tứ hoàng tử không coi ai ra gì, ý được cưng chiều thành kiêu căng, lãng nhục huynh đệ, trên tay ta có đầy đủ chứng cứ, có oan uổng hay không, mọi người nhìn qua là biết, Tứ hoàng tử khinh người quá đáng, hôm nay ta muốn thay mặt vương gia đến đây cáo trạng, quân vô lý ngôn, hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, chẳng biết lời nói vừa rồi có còn tính là thật?”

Tịch Nhan ngược đầu, lưng thẳng tắp, đôi mắt nhìn chằm chằm Cảnh Đế, không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Con Thịnh Nộ Của Cảnh Đế

“Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, sao có thể là giả? Người hết lần này đến lần khác nghi ngờ thiên uy, một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa như người rót cuộc có mấy cái đầu?”

Vương thái phó nhìn chằm chằm Tịch Nhan, vô cùng tức giận, Cảnh Đế nghiêng đầu, đôi mắt trầm ngâm hờ hững nhìn người đang quỳ trên mặt đất, người vương thái phó run rẩy, hai tay chống trên đất, cũng không dám thở mạnh.

“Ta cũng giống như mọi người, đều là người phàm mắt thịt, tất nhiên cũng chỉ có một cái mạng. Cái chết đối với một người mà nói, có nặng tựa thái sơn, cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng, chiến sĩ biên cương vì bảo vệ quốc gia mà phải bỏ mạng nơi sa trường, đó là cái chết nặng tựa thái sơn, trong lòng bị ủy khuất đè nén tích tụ thành bệnh mà chết thì chính là cái chết nhẹ tựa lông hồng, cùng với tham sống sợ chết, sống nhờ vào hơi thở của người khác, cuối cùng một đời cũng không dám phản kháng, vậy tại sao không thể lựa chọn cách chết thống khoái? Kéo dài hơi tàn? mỗi ngày sống trong lo lắng hoảng sợ bị người đời lên án, sống không bằng chết như vậy thì còn có ý nghĩa gì? cây mất vỏ ốc héo rũ mà chết, các vị đại nhân nếu không có đầu không có sớ diện, cả ngày bị người đời cười nhạo lăng nhục, các người còn sống nổi không? Quay trái quay phải, lừa trên gạt dưới, Mạc Tịch Nhan ta không có khí phách co được dãn được đó, càng không muốn thấy người khác chà đạp tôn nghiêm Vương gia của ta, các vị đều là người ăn no đọc sách thánh hiền, lại không giang tay tương trợ, trái lại không để ý thân phận, hùa với đám lưu manh đầu đường xó chợ hà hiếp Vương gia nhà ta, đây cũng là đạo lễ nhân nghĩa của đức Khổng Mạnh rằng dạy hay sao?”

“Chư vị hoàng tử mỗi ngày ăn sơn hào hải vị, bào ngư vi cá, quần là áo lụa, khoác lên mình gấm vóc lụa là, những vật dụng khác thì không cần phải nói đến, bước chân ra khỏi cửa là tiền hô hậu ủng áo mặc tận tay com dâng tận miệng, còn vương gia nhà ta thì sao? Mỗi ngày đều ăn rau xanh củ cải, gọi là cơm canh mà chẳng khác nào chén nước lã mà thôi, mặc quần rách áo thô, so với hạ nhân chỉ có hơn chứ không kém, bước chân ra khỏi cửa thì bị người khinh kẻ chê, người trong vương phủ thì không cần nói đến, còn người bên ngoài thì mặc sức lăng nhục, hạ thủ không chút lưu tình, trên người Vương gia của ta thương tích chằng chịt, các người có biết đến chăng? Đây hết thảy, cũng không phải là ta hư cấu bịa đặt, ta có nói quá lời hay không, thiết nghĩ trong lòng các vị đại nhân có mặt ở tại đây còn rõ ràng hơn so với ta nhiều. Vốn cùng một gốc sinh ra, huynh đệ máu mủ, thể nhưng ngay cả bố thí chút thương hại cho nhau cũng không có, chẳng lẽ đây là cốt nhục thân tình trong hoàng thất ư? chỉ là có danh không có tiếng như vậy ư?”

Tịch Nhan nhắm chặt đôi mắt đau thương, không khỏi nhớ tới ngày đại hôn ấy, hạ nhân vương phủ một tay cầm đuốc, một tay vung gậy gộc vây đánh Hạ Dạ Bạch, nghĩ đến lúc hắn bị té trên mặt đất trong Tuệ Xuân Phường, những đốm máu đỏ tươi trên mặt nạ ngân bạch, giống như hoa mai nở rộ, sắc mặt tái nhợt, trên người của hắn, đầu đầu cũng có thương tổn, lòng thêm thương tiếc, càng thêm yêu thương.

“Lớn mật.”

Cảnh Đế quát to một tiếng, bên trong đôi mắt hiện lên thương xót, phảng phất như phù dung sớm nở tối tàn.

Đôi mắt kia tuy nhìn chằm chằm Cảnh Đế, nhưng lại như nhìn hư không, phảng phất tất cả mọi thứ trên thế gian đều không đáng lọt vào đôi mắt ấy, lòng kiên định, ý chí sắt đá như dừng sẽ không chùn bước trước chông gai, Tịch Nhan lạnh lùng cười, nói: “Tịch Nhan chẳng qua chỉ là một tiểu nữ yếu đuối quanh năm sống trong khuê phòng, lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó, chỉ là có lá gan lớn, lại chán ghét cuộc sống bị người khác soi mói chỉ chò, luôn phải sống trong lo lắng hoảng loạn, lòng thấp thỏm lo sợ, cơ thể hiện đang mang bệnh tật, muốn nghỉ ngơi dưỡng sức cũng không thể được, cùng là hoàng tử như nhau, tại sao đãi ngộ lại chênh lệch đến như vậy?”

Mặt trời dần dần rơi xuống, đèn dần được thắp lên, trong ánh sáng loe lói, tòa bóng chấp chôn, điện vàng đèn ngọc vẫn không ám chút tục khí, đến bốn hoa cũng tinh xảo tỉ mỉ, từng li từng tí đều được lựa chọn cẩn thận, quang ảnh chung quanh di động, chúng quan quý trên mặt đất đều mang hàm tử phẩm trở lên, đất theo thê nhi, và cả thiếp thân thị vệ cũng xếp đầy ở bên ngoài, so với ngày ngày đại hôn hoàn toàn trái ngược.

“Tứ Hoàng Tử và Vương gia nhà ta đều là nhi tử hoàng thượng, tứ Hoàng Tử đã đến tuổi được cấp nhước quán, nhưng vẫn được ở trong hoàng cung, Vương gia nhà ta lại phải ra khỏi cung từ lâu, có vẻ như bị hoàng thượng vứt bỏ, tự sinh tự diệt, tứ Hoàng Tử đại hôn, hoàng thượng đặc mệnh tráng đinh ngàn vạn, ngày đêm đầy nhanh tốc độ, xây dựng Đông Thân phủ, Đông Thân điện này, hoàng thượng quả thật làm vô cùng nổi bật, hôm nay tiệc cưới, trong triều đình, có vị quan tứ phẩm trở lên nào dám vắng mặt? Còn ngày đại hôn của tiểu nữ cùng vương gia? tuy là chính tay hoàng thượng ngự bút khâm thưởng, nhưng có ai nghĩ đến việc tu sửa vương phủ cho ngăn nắp chỉnh tề? Lúc đầu đại hôn, dùng bảo là quan tứ phẩm, ngoại trừ vài vị đại nhân đến cửa gây chuyện, thì ngay cả một vị quan thấp kém nhất cũng không thấy bóng, lễ vật chúc mừng của chư vị hoàng tử, bất quá đều là tùy tiện sai hạ nhân mang đến, mang đến lễ gì, các vị hoàng tử chắc còn nhớ rõ, danh mục quà tặng trong phủ vẫn còn ghi chép rõ ràng, các vị hoàng tử vung tay thể nào, có cần tiểu nữ sai người mang chúng đến đây ... đọc cho mọi người nghe chăng?”

“Quà tặng nặng ở tấm lòng, chẳng phải thất vương phi đã nói như vậy rồi sao? Thất Vương phi xưa nay luôn thông tuệ, chẳng lẽ hôm nay vì tức giận mà quên cả lời mình đã nói ra? Thân thể đã không khỏe, thì mau về nhà nghỉ ngơi đi, hồ ngôn loạn ngữ, đại nghịch bất đạo, tội danh này không phải ai cũng gánh nổi, người đâu, mau chuẩn bị xe ngựa, đặt thái y, theo nàng ta hồi phủ đi.”

Tịch Nhan xoay người, viền mắt hơi đỏ, ngăn nước, nhưng vẫn không rơi xuống: “Tứ Hoàng Tử nếu nói như thế, cần phải sai người sửa sang lại danh mục quà tặng thôi, Cung Vương Phủ tuy rằng khốn cùng, nhưng đó cũng là những thứ tốt nhất của chúng tôi, mặc dù không thể so sánh cùng những hoàng tử khác, nhưng quả thật vẫn có thể xuất ra được, đại nghịch bất đạo, tội danh này quả thực ta không gánh nổi, bất quá bộ dáng hiện giờ của ta chẳng phải do người ép buộc hay sao? Tứ Hoàng Tử nhiệt tình mời, pháo nổ rền vang dường như vẫn chưa đủ, vẫn còn thiếu náo nhiệt, ngày ta đại hôn, hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Lệ Phi nương nương, Lan Phi nương nương, thái tử, thái tử phi không đến, ngay cả tể tướng đại nhân, ta cũng không thấy mặt, sớm biết rằng hôm nay đến đây có thể nhìn thấy nhiều nhân vật lớn như thế, ta đã chuẩn bị xe ngựa đến đây từ sớm, việc gì phải phiền tứ Hoàng Tử chuẩn bị xe ngựa giúp, còn sai người đến náo loạn Cung Vương Phủ của ta?”

Tịch Nhan cố gắng gằn từng chữ, ý vị thâm trường.

“Tứ hoàng đệ có thể không đứng, điện hạ sức khỏe không tốt, cũng không thấy đệ phái người đến mời, thế nào lại ưu đãi cho thất đệ như vậy?”

Mạc Vân Hà đứng ở phía sau, nhàn nhạt mở miệng, nhưng từng chữ lại có chút hà hê.

“Nếu thái tử phi thích, vậy lần sau để tứ Hoàng Tử chuẩn bị xe ngựa, kêu một vài gã lỗ mãng đến phủ thái tử đại náo một hồi, thuận tiện có thể thưởng cho điện hạ vài quyền.”

Tịch Nhan cũng nhẹ nhàng đáp lại, vẻ mặt trào phúng.

“Như vậy thì thôi đi, điện hạ vốn không khỏe, nếu như bị nhiều gã lỗ mãng đến thượng cẳng tay hạ cẳng chân thì sao được? ý tốt của Tứ hoàng đệ, ta lĩnh.”

Mạc Vân Hà trên mặt tuy rằng xấu hổ, lòng lại vô cùng đắc ý.

Tứ Hoàng Tử ngày thường đối với ai cũng nho nhã lễ độ, cười đáp lễ, hơn nữa gương mặt đó, chẳng biết lừa biết bao nhiêu tiểu thư khuê các, hoàng thượng sủng ái, đại thần truy phùng, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội vạch trần.

”Tứ Hoàng Tử là hoàng tử, Vương gia của ta cũng là hoàng tử, mấy tháng trước, cũng từng là ngày tiểu nữ cùng Vương gia đại hôn, tứ Hoàng Tử thể nhưng lại có việc quan trọng quần thần, tứ Hoàng Tử còn nhớ quần sự Đông Thần điện chính là một gã tiểu thái giám? Ta tuy rằng thân thể mang bệnh không thể tự mình chuẩn bị hạ lễ đại hôn cho tứ hoàng huynh, thể nhưng tất cả đều là thiệp thân nha hoàn đảm nhiệm, danh mục quà tặng, ta cũng tận tay tận mắt xem qua, nếu không hải lòng, cũng không dám tùy tiện cho xuất phủ.”

Mỗi chữ mỗi câu của Tịch Nhan tuy là nói Hạ Thiên Thần, nhưng cặp mắt kia, vẫn nhìn chăm chăm vào Cảnh Đế, theo nàng thấy, tất cả những điều đó đều xuất phát từ sai lầm của Cảnh Đế, nếu không phải hấn sớm vứt bỏ Tiểu Bạch, nếu ông thay dành chút thời gian quần quýt cùng đám giai nhân ba nghìn kia nhường cho Tiểu Bạch, cho dù chỉ là vài ba câu thăm hỏi mỗi tháng, thì Tiểu Bạch đã không bị chen ép đến mức như vậy.

Đãi ngộ khác biệt đến thế không phải là bởi vì Tiểu Bạch không nhận được tình yêu của mẫu thân, mà là từ phía phụ hoàng, Cảnh Đế triều đại đương thời, đã hoàn toàn quên mất đứa con của mình, tất cả mọi thứ hôm nay, cũng là do hấn gây ra.

“Tứ Hoàng Tử trong lúc rảnh rỗi cũng không tiếc chút thời gian đến Cung Vương Phủ nhẩn nhu đôi lời cùng tiểu nữ và Vương gia, hôm nay Tứ Hoàng Tử đại hôn cùng tỷ tỷ, mặc dù theo đúng quy cách, chẳng qua chỉ là nạp một trắc phi, lại nhận được quá nhiều vinh sủng, Vương gia và tiểu nữ là theo quy củ cưới chính thê lại có thể tùy tiện thì việc Tứ Hoàng Tử nạp trắc phi có đáng để phô trương cùng các quan đến đây chúc mừng không? Tứ Hoàng Tử đã hạ lệnh cho dạng thái y đến chiếu cố tức là đã biết rõ tiểu nữ thân mang bệnh tật, nhưng người vẫn phái người đến náo động Cung vương phủ, thậm chí còn đánh bị thương Vương gia, chúng chỉ là những câu nô tài mà thôi, lại có thể động thủ với Vương gia, nếu không có tứ Hoàng Tử đứng ở phía sau che chở, bọn chúng có gan làm như thế không? Đông Thần phủ độc đáo đặc sắc, quang cảnh thiên tiên, Cung Vương Phủ chúng ta chẳng dám đem so sánh, cả đời ta và Vương gia chỉ dám đứng xa vọng tưởng mà thôi, quyết không dám sánh vai cùng tứ Hoàng Tử, tứ Hoàng Tử, ta biết người được thánh thượng cung chiều, trong triều đình lại có chư vị đại thần ủng hộ, trong hậu cung lại có mẫu phi thông tuệ tài cán làm đỡ đầu, Tịch Nhan không có gì, chỉ là phận hoàng thân nghèo nhưng có phẩm hạnh, không khuất phục quyền thế, không bị tiền bạc cám dỗ. Nếu tứ Hoàng Tử muốn chúng ta thần phục cũng không khó, Vương gia nhà ta không có quyền không có thế, ta biết tứ Hoàng Tử khinh thường không thèm dòm đến, nhưng dù sao cũng là huynh đệ, ngay cả huynh đệ của mình cũng khinh bỉ, thì chẳng khác nào cầm thú, tứ Hoàng Tử làm thế nào lấy được tín nhiệm của người khác?”

Lệ Phi đang quỳ trên mặt đất nghe thế, dung nhan trang điểm mỹ mỹ cũng không che được vẻ tái nhợt, đáy mắt hoảng loạn, hai tay đặt ở trên đầu gối nắm chặt thành quyền, liên tục nắm rồi buông, kéo long bào Cảnh Đế.

“Hoàng thượng, hoàng nhi từ nhỏ đã ở bên cạnh người, tính tình hoàng nhi thế nào, chẳng hề hoàng thượng còn không rõ hay sao? Hoàng nhi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện ngang tàng bạo ngược này, hôm nay là ngày đại hỷ của hoàng nhi cùng Vân Phi, khoảng thời gian trước, bên ngoài thêm mắm dặm muối, tất cả mọi lời đồn thổi đều nghe thấy hết, có rất nhiều lời cực kỳ khó nghe, thất vương gia cùng Vương phi có thể tương thân tương ái, đó là muối mè dưới xuôi vàng biết phủ hộ cho chúng, hoàng nhi hoàng nhi trước đó không biết chuyện, mới thỉnh thất Vương phi đến đây, vốn là có ý tốt muốn chặt đứt niệm tưởng của nàng, để nàng ta triệt để chết tâm, nô tài này, hoàng thượng hiểu rõ bản tính của thần thiếp vốn lười nhác lại không thích quản những chuyện nhỏ nhặt này, mới khuyên hoàng nhi sớm ngày nạp phi, cũng muốn tìm một nữ chủ tử để quản lý Đông Thần điện và cả đám nô tài chẳng biết cấp bậc lễ nghĩa.”

Tịch Nhan hung hăng trợn mắt nhìn Lệ Phi, quả là một con cáo cao tay, có điều những lời đó có hữu dụng sao? nàng đã muốn vui nổi lật thuyền, cho dù người có đường hoàng, nếu như hoàng thượng không xử tử, cũng đừng mong mọi chuyện dễ dàng trôi qua.

“Hoàng thượng, lời Lệ Phi là thật, tứ Hoàng Tử vốn là người khiêm tốn, tuyệt đối không làm ra những chuyện như vậy, lời nói phiến diện từ phía thất Vương phi, sao có thể tin.”

Tịch Nhan nghiêng người sang, là một lão tuổi chừng năm mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt dài, gầy teo, đôi mắt sáng, vừa nhìn là biết cự thần triều đình.

“Đại nhân nói cực phải.”

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, đột nhiên xoay người, nâng tay phải lên, tát mạnh một cái vào má phải của lão ta.

Mọi người nghe tiếng chát giòn tan vang lên, vội vàng ngẩng đầu, nhìn Trần đại nhân té trên mặt đất, lại nhìn Tịch Nhan, hai mắt tròn to.

“Đám ra tay đánh đại thần trong triều trước mặt hoàng thượng, ta thấy người mới thật sự là không coi ai ra gì, người đâu, bắt nàng ta lại.”

Tịch Nhan vẫn chưa thấy hết giận, lại đang bồi thêm một cước lên người Trần Thái đang té trên mặt đất, mới chịu thôi.

“Ngài dựa vào cái gì nói ta đánh hấn? ta chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối, nào dám đánh đại thần của triều đình, Lệ Phi nương nương nhìn lầm rồi, ngài kích động vậy, chẳng qua cũng đang lo lời ta nói sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng tứ Hoàng Tử mà thôi, đã dám làm, vậy nên có gan gánh chịu hậu quả.”

Tịch Nhan bỗng nhiên đứng lên, cười to lên, đã sợ vu sự vô bổ, vì sao không để cho bản thân thân nhiên đối mặt, bắt quá là sinh mệnh mà thôi, muốn thì cứ lấy đi, có người đồng hành trên đường hoàng tuyền cũng sẽ không thấy cô đơn.

Lệ Phi cũng hoảng trong lòng, một buổi hôn sự đang yên ắng, bị nàng ta làm loạn còn chưa tính, còn muốn tứ Hoàng Tử lâm vào tình huống bất nhân bất nghĩa, mà đương sự vẫn tỏ ra kiêu ngạo càn rỡ, may là nàng ba lần bảy lượt thỉnh cầu, người có quyền lên tiếng nhất là Cảnh Đế lại cứ im lặng không hé lấy một lời, điều này làm cho nàng làm sao có thể nhịn được, bình tĩnh lại, những năm qua được ân sủng, là vì ai? làm như vậy, là muốn bồi thường cho ai?

“Tất cả đại thần trong sảnh đường và cả hoàng thượng đều thấy được, ngươi còn dám ngụy biện, người đâu, lời nàng ta đi cho ta.”

Lệ Phi đứng ở phía sau hoàng đế, chỉ vào Tịch Nhan, tức run cả người.

” Hoàng thượng vẫn chưa hạ lệnh, nương nương có gì vênh mặt hást hàm sai khiến, các ngươi dám động thủ, hoàng thượng cho dù muốn giết ta, cũng phải để cho ta nói hết.”

Tịch Nhan đứng lên, lạnh lùng quét mắt khắp bốn phía, xoay người đối diện Lệ Phi, khí thế không chút khuyên giảm: “Đúng, không chỉ hoàng thượng, Lệ Phi nương nương, Hoàng hậu nương nương, Lan Phi nương nương, thái tử điện hạ, đại thần ở cả sảnh đường nhìn thấy, mà còn có thái tử phi và những người này đều nhìn thấy ta đánh Trần đại nhân, nhưng nếu không phải là các ngươi tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin rằng một tứ tiểu thư yếu đuối bệnh tật, hiểu rõ thi thư lễ nghi và đa tài này sẽ động thủ đánh trọng thần triều đình? Ngươi, ngươi, các ngươi đều không nhìn lầm, mới vừa rồi chính ta ra tay.”

Tịch Nhan đảo một vòng chỉ từng người, cười ra tiếng: “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ta có thể đánh đại thần triều đình, vì sao tứ Hoàng Tử thì không thể làm ra chuyện vô pháp vô thiên? Trương Tư!”

Tịch Nhan xoay người, nhìn Trương Tư đứng ở trong đám người: “Lời mấy vị khách đang ở trong xe ngựa xuống đi.”

Trương Tư xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, lại kéo vào mấy tráng hán bị trói gô đi vào, Tịch Nhan cười đi tới, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tịch Nhan đi tới trước mặt bọn họ, dùng sức đập mỗi người một cước, ngồi chồm hổm xuống, nắm hông của bọn họ kéo mạnh xuống đất: “Trương Tư, ném bọn họ đến cho tứ Hoàng Tử nhìn, có phải là những người đó do hán phái đến hay không? hay là ta nói oan cho hán?”

Tịch Nhan nhắm ngay mục tiêu, chỉ vào tên nô tài đã đập Hạ Dạ Bạch.

Lệ Phi nhìn lệnh bài trên đất, sắc mặt đại biến, mấy tráng hán kia gắng gượng bò dậy, còn chưa tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, đã ngã ầm xuống đất: “Ta thật lòng thật dạ, là bọn hán làm ta mất mặt.”

“Đúng rồi, được hoàng tử nhiệt tình mời là bọn hán đã tu luyện phúc khí mấy đời mới được, đã không cảm kích, rõ ràng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

“Đúng, chúng ta như thế nào đi nữa nói là người của Đông Thần điện, đánh chó phải ngó mặt chủ, thất Vương phi không coi ai ra gì, hoàng tử xin hãy làm chủ cho nô tài.”

“Thánh thượng ở đây, các ngươi là đám nô tài thấp hèn còn dám nói vậy, bay đâu, lời bọn họ xuống loạn còn đánh chết.”

Lệ Phi vọt tới, hung tợn tát vào đám nô tài đang luyến thoắng, vốn là người xinh đẹp, giờ vì tức giận mà ửng đỏ, càng thêm nghiênlệ.

Tịch Nhan ngửa đầu phá lên cười, lạnh lùng liếc mắt đám nô tài bên cạnh, lạnh lùng, những kẻ đó đã không còn chỗ dựa, Tịch Nhan tiếp tục cười to, điên cuồng cũng không kiêu ngạo, đôi mắt sáng sủa được lấp đầy tiểu ý, nhìn Lệ Phi, chỉ vào hồng trù chung quanh, nhàn nhạt nói, từng câu từng chữ toát ra vẻ vui sướng khôn cùng: “Lệ Phi nương nương cũng hiểu rồi chứ? chỉ có màu đỏ của canh máu mới đủ khả năng tô điểm cho niềm hân hoan ở chỗ này.”

Tịch Nhan liếm liếm khóe miệng, bộ dáng kia tàn nhẫn lại khát máu, giống như chẳng phải chuyện giết người mà chỉ là giết gà mà thôi, khiến ai nấy đều lạnh cả người, cho dù là Lệ Phi, cũng không kim được nỗi sợ hãi đang dâng lên.

“Vương gia.”

“Vương gia.”

Lướt qua đoàn người, Tịch Nhan đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, nắm bàn tay hán trước bao con mắt của mọi người, lúc này mới phát hiện quốc sư đại nhân cũng có mặt ở đây, mọi người chẳng qua là nhìn, nhưng không một ai lên tiếng.

“Vương gia.”

Tịch Nhan nhẹ nhàng gọi một tiếng, nụ cười trên mặt cũng trở nên dịu dàng. Kéo tay hán đi tới trước mặt mấy nô tài đang quỳ.

“Thương thế Vương gia của ta chính là do ngươi đánh, ai cho các ngươi lá gan chó đến vương phủ sinh sự.”

“Chúng ta nói muốn gặp Vương phi, Vương gia không cho, cho nên mới đánh.”

Tịch Nhan cười to lên, không đợi Hạ Thiên Thần Lệ Phi mở miệng, lại lên tiếng trước: “Ta là Vương phi, đâu phải để cho đám nô tài các ngươi nói gặp là gặp, đánh chó phải ngó mặt chủ, nguyên lai là được chủ nhân giật dây đám chó điên này từ phía sau, trách không được ngay cả chủ tử cũng dám can.”

Tịch Nhan liếc mắt nhìn Lệ Phi đang hốt hoảng, lôi kéo Hạ Dạ Bạch đi tới trước mặt hoàng thượng: “Hoàng thượng, hậu cung ba ngàn giai nhân của ngài có mập ốm gầy cao, tập trung tất cả giai nhân trên đất nước, hoàng tử nhiều như vậy, thậm chí ngài còn không biết mẫu thân bọn họ là ai, hiện tại hoàng thượng có nhớ tới nhi tử thứ bảy cũng là phu quân của ta chăng? người cả ngày mang mặt nạ, điên khùng ngu ngốc Thất hoàng tử này? cũng là nhi tử đã bị ngài vứt bỏ từ lâu, hoàng thất gia yến, ngài cùng quần thần còn có chư vị hoàng tử chèn chèn, có chút nào nghĩ đến người con thường xuyên bị ức hiếp này!”

Tịch Nhan cười lạnh một tiếng, giơ tay lên nâng cằm Hạ Dạ Bạch lên, đem vết thương trên mặt hấn chỉ ra cho Cảnh Đế thấy: “Hoàng thượng có nhìn thấy chưa? vết thương trên mặt này chính là do đám cầu nô tài cậy chủ làm càn này gây ra, chủ tử nhà hấn không gia giáo để bọn chúng chạy loạn càn người, đám chó điên này quá ngông cuồng, không ai dám ra tay ngăn cản, dĩ nhiên, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn.”

”Mở miệng ra là cầu nô tài này cầu nô tài nọ, chẳng khác nào thứ vô học.”

“Chẳng phải đều do tướng phủ dạy dỗ sao? ta chỉ nói vài từ mà thôi, tướng gia đã quên rồi ư? Chính vào ngày ta lại mặt, nữ nhi bảo bối của ngươi, hiện tại trốn phi tử Hoàng Tử, còn muốn quá phận hơn cả ta.”

Tịch Nhan nhìn Mạc Ngôn An quỳ trên mặt đất, vẫn chưa phát hiện Cảnh Đế đang ở trước mặt nàng nhìn chằm chằm và vết thương xanh tím trên mặt Hạ Dạ Bạch, tràn đầy thương tiếc đau buồn, mà Hạ Dạ Bạch cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Cảnh Đế cao cao tại thượng, khoe miệng cong lên, hết sức trào phúng.

”Ta như xấu thế nào đi nữa thì vẫn mang danh hiệu thất Vương phi, những người đó bất quá là nô tài, cho dù là Trần đại nhân cũng chỉ là đại thần mà thôi, án thân phạm phẩm cấp, ta đều cao hơn hẳn, nếu phải đối mặt, cũng là hấn đến hành lễ với ta, bị ta đánh một cái tát, cũng là chủ tử giáo huấn thuộc hạ, không có gì là mất mặt, còn đám nô tài thấp hèn này, nô tài đánh chủ tử, đây là phạm thượng làm loạn, nếu không nghiêm phạt, chẳng phải là muốn phản thiên. Ngày ta đại hôn, ngồi kiệu đi qua phố phường, ta nghe rõ dân chúng nghị luận, thất vương gia tuy là nhi tử hoàng thượng, nhưng nào có được một chút uy nghi của hoàng tử, cả ngày mang mặt nạ, người khác tức hiếp thì hấn chỉ biết cười khúc khích, ngay cả ăn mày trên phố cũng có thể ném đá vào hấn, thật là khờ dại quá, sinh lão bệnh tử, điên khùng ngu dại, há phải điều thường dân có thể quyết định được sao? Hấn ngày đại đầu phải là đánh mất mặt mũi của mình? Hoàng thượng, nương nương và chư vị hoàng tử khi nghe thấy những lời như vậy có cảm thấy khoan khoái thoải mái hay nở mặt nở mày chăng? Thân nhân của mình bị khi dễ, các ngươi vẫn có thể ngày đêm ca hát vui vẻ? Những người đó mỗi khi đánh Vương gia của ta thì trong lòng cũng nghĩ người trong hoàng thất quả thực lãnh huyết vô tình.”

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, thất Vương phi biết rõ hoàng thượng sủng ái tử Hoàng Tử, khó tránh khỏi thiên vị ta, có gì chuyện bé xé ra to như vậy, quấy rầy ngày vui của tử Hoàng Tử.”

Lan Phi Quỳ trên mặt đất rót cuộc cũng lên tiếng, thanh âm nhu nhu nhược nhược, vẫn khiến Tịch Nhan cảm tức.

“Chỉ là chuyện con con? Đề dài ngắn dặm bị phá hủy bởi tổ kiến, băng tuyết ba thước, há chỉ do một ngày đông, Lan Phi nương nương chẳng hề không hiểu đạo lý này? Nếu như trước đây ngài không dung túng Ngũ hoàng tử, rắn đe nghiêm cấm thì hấn đã không đến mức luân lạc tới thăm cảnh ngày hôm nay, trời làm bấy, còn có đường sống, tự làm bấy, có thể sống được chăng? tất cả kết cục hôm nay cũng là chính hấn gieo gió gặt bão, chỉ có điều là bắt đầu từ việc giáo dục lỏng lẻo của Lan Phi nương nương. Chuyện này, không cần làm phiền người của Lại bộ khua chuông gõ mõ điều tra, Ngũ hoàng tử chẳng phải vẫn chưa chết đó sao? cứ bảo hấn nói rõ chân tướng có phải tốt hơn không, ha ha, đây là đứa con trai ngoan cho chính tay Lan Phi dạy dỗ nên, háo sắc dâm ô, to gan lớn mật, vương phủ một trăm lễ tám cơ thiếp còn chưa đủ, cả ngày còn phải cần đến đám nữ nhân ở Ý Thử Lâu hầu hạ. Lại còn dám mơ tưởng đến ta.”

Chư vị đại thần đều chuyển dời ánh mắt kinh thường về phía Lan Phi, sắc mặt Lan Phi trắng nhợt, lập tức lại đỏ lên, con đàn bà này hại Tuấn nhi thành như vậy, còn muốn quở trách hấn này nọ, Lan Phi tức giận mắng Tịch Nhan: “Chính người hại Tuấn nhi của ta còn dám ngậm máu phun người, ác nhân cáo trạng trước.”

Lan Phi nói xong, quỳ gối lết đến trước mặt Cảnh Đế: “Hoàng thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho hoàng nhi, hoàng thượng.”

Âm thanh thê lương bị ai, lê hoa đài vũ, diễm đạm đáng yêu.

“Muốn làm chủ cũng nên thay Vương gia của chúng ta lấy lại công đạo trước, Ngũ hoàng tử lợi dụng khi ta tiến cung bái yết quốc sư, trói Vương gia bắt đến Ý Thử Lâu, còn dùng xuân dược, để Vương gia của chúng ta ăn nằm với đám gái thanh lâu, nếu không phải tâm chí Vương gia của ta kiên định, thì chẳng phải cũng giống như Ngũ hoàng tử bị một đám kỹ nữ dơ bẩn thấp hèn vấy bẩn, uy hiếp Vương gia của ta lại muốn ta làm chuyện đòi bại với hấn, quả là chuyện nực cười, kẻ chẳng biết đã ăn nằm với bao nhiêu gái thanh lâu, lại dơ bẩn như vậy mà dám nghĩ đến chuyện làm ô uế ta, con cóc làm sao có thể ăn được thịt thiên nga, ta thù thân thù phận, giữ mình trong sạch, lại bị khởi tội làm ô uế thân Ngũ hoàng tử ư?”

“Ngươi ngậm máu phun người.”

Lan Phi đau lòng cho con, nghe Tịch Nhan nói như vậy, lại thấy sắc mặt chư vị đại nhân khác thường, càng thêm cảm tức trong lòng, nếu không phải hoàng thượng ở đây, e là nàng đã xông lên cầu xé, bóp chết nàng ta rồi.

“Cha mẹ sinh con trời sinh tính mỗi người mỗi sở thích, mười người ngón tay còn có ngón ngắn ngón dài, Vương gia của ta mặc dù gốc gác nhưng lại là người có tấm lòng hết sức chân thành, không tâm địa gian xảo giống như những hoàng tử khác, tử Hoàng Tử đáng về đường đường, chuyện hôm nay xem ra chỉ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa mà thôi, Hoàng thượng là bậc minh quân, hoàng thất công bình, đối xử bình đẳng, nếu thiên vị Lan Phi nương nương, ai biết trong hoàng thất còn có ngũ hoàng tử thứ hai hay không? Hoàng thượng là người đứng trên vạn người, tay cầm sinh tử của người trong thiên hạ, không cần bán đứng nữ nhi để củng cố và tăng mạnh quyền thế như tể tướng đại nhân, bởi vì lo lắng vinh quang quyền lợi của mình bị hao mòn, mà phải hao tổn tâm cơ, trên này nắm ngàn vạn mưu sách, tể tướng đại nhân, ta nói có đúng không?”

Tịch Nhan nhìn Mạc Ngôn An quỳ trên mặt đất, cười ha ha, nhìn bộ dạng hần lúc này, muốn chửi lại chửi không được, càng nhìn càng khoái.

“Tùy Dạng Đế Dương Quảng khi còn trẻ là người có dung mạo đẹp đẽ, thông minh xuất chúng, văn thơ hoa mỹ lại có hoài bão lớn lao, trong triều được nhiều quần thần ủng hộ. Từ Hoàng Tử nhân đức như vậy cũng chẳng khác nào Tùy Dạng Đế Dương Quảng. Thế nhưng hần lại là người xúi cha phế truất anh, rồi sau đó lại giết cha giành ngôi, trở thành mặt người dạ thú nổi danh trong lịch sử, ấy vậy mà trước khi ông ta leo được lên ngôi vị cao chót vót ấy đã nguy trang thành một người tao nhã, người gặp người thích, cư xử lễ độ, các đại thần đều hết lòng ủng hộ. “Trung sử chí đệ, vô quý tiện, giai khúc thừa nhan sắc, thân dĩ hậu lễ.” kẻo tới người lui, có người thì bảo hần là người nhân nghĩa, cũng có kẻ gọi hần là tên ngụy quân tử, biết cách nắm bắt lòng người, vạch định mưu kế trước sau, che giấu được ánh mắt người đời, Vương gia tiên đoán bất quá là nhắm mắt nói mò, ai có thể nghĩ tới một người nhân đức như vậy sẽ làm ra chuyện giết huynh giết cha cường bức chị dâu, kiềm nén đã lâu một khi bạo phát, hậu quả thế nào, ai dám nói trước được đây?”

Hạ Thiên Thần đứng tại chỗ, dây lụa hồng nối liền hần và Mạc Vân Phi trong lúc vô tình đã rơi trên mặt đất, đôi tay dưới cảm bào đỏ thắm nắm chặt thành quyền, đầu khớp xương vang lên tiếng răng rắc, đôi mắt hoa đào tràn đầy phong tình kia giờ tràn đầy bão tố, gương mặt vô cùng tuấn mỹ, phong lưu ấy giờ không còn trông thấy nữa, lệ khi đây người phơi bày trước mặt chư vị đại thần, sắc mặt tái mét, nhìn chăm chăm khuôn mặt tiêu tụy nhếch nhác của Tịch Nhan.

“Ngươi cho là như thế sao?”

Mỗi chữ mỗi câu đều cực kỳ phẫn nộ, mây đen kéo đến, báo hiệu một cơn bão tố.

Tịch Nhan mặt lạnh đáp lại, không chút nao núng, mắt thấy vô bực của Hạ Thiên Thần sắp tan vỡ, gật đầu, bình tĩnh nói: “Đúng.”

Lệ Phi đi tới trước mặt Hạ Thiên Thần, sắc mặt trắng bệch, không ngừng vỗ lên vai hần: “Hoàng nhi, hoàng nhi của ta.”

Thanh âm nghẹn ngào, lo lắng sự việc bộc phát, lo lắng với văn võ cả triều, Hạ Thiên Thần không khống chế được tâm tình.

” Không được trừng Nhan Nhan của ta như vậy, nàng sẽ sợ.”

Hạ Dạ Bạch vọt tới, che chở Tịch Nhan ở trong ngực, cặp mắt đào hoa kia như là mùa xuân, lại như là cái rét giữa trời đông, gió bắc lạnh gào thét, băng lãnh tàn khốc giống như là độc xà, khiến không ai dám nhìn thẳng.

“Thất Vương phi, ngươi chẳng qua chỉ là nói bừa mà thôi.”

Lệ Phi ôm Hạ Thiên Thần, tức đến mức cả người run run.

“Từ Hoàng Tử không phải là người như thế, ngươi không nên nói bậy.”

Liễu Dật Phong chỉ vào Mạc Tịch Nhan, bảo vệ Hạ Thiên Thần.

“Mạc Tịch Nhan, ta thấy ngươi đang đồ kị, đều là tiểu thư tướng phủ, mà ngươi chỉ là một thứ xuất, ngươi rõ ràng chính là đồ kị ta có thể gả cho từ Hoàng Tử làm phi, mà ngươi cũng chỉ có thể gả cho một kẻ ngốc, ở đất Lưu Ly này người nào không biết ngươi ái mộ từ Hoàng Tử, vì là thứ nữ, nên từ nhỏ đã nỗ lực học tập cầm kỳ thư họa để xứng với từ Hoàng Tử, ngày đầu đại hôn, ngươi lấy cái chết kháng hôn, còn nói không phải từ Hoàng Tử không lấy chồng, nếu gả cho thất vương gia làm phi tình nguyện tình nguyện thanh đèn cổ phật, vậy mà chỉ ngần ngại vài tháng, làm sao ngươi có thể thay đổi nhiều đến thế, không ăn được nên có ý đến phá bỏ ư? Mạc Tịch Nhan, hoá ra ngươi là người như thế.”

Từ lúc Tịch Nhan lên tiếng, Mạc Vân Phi đã muốn phản bác, thế nhưng đại hôn, thật sự là diêm xấu, vẫn cố nhịn đến bây giờ, Mạc Tịch Nhan quả thực rất đáng chết, lại dám đến quấy phá hôn sự của nàng cùng từ Hoàng Tử, còn nói nhiều chuyện như vậy, rõ ràng là muốn đẩy từ Hoàng Tử vào ô danh bất nhân bất nghĩa, năng tuyệt đối không thể để cho Mạc Tịch Nhan thực hiện được âm mưu này.

“Bản tính ta yếu đuối, không thích tranh giành gì của ai, ta và tỷ tỷ lớn lên cùng nhau, chẳng phải tỷ tỷ hiểu rõ ràng rồi sao? Trước đây ở tướng phủ, luận dung mạo tài hoa, có thứ nào người so được với ta? Mỗi khi người đến viện ta gây chuyện, khi đó dù ta được phụ thân sủng ái, cũng có lần nào thêm mắm thêm muối nói xấu người trước mặt phụ thân chưa? Ai chẳng có bản tính tham sống, lười như vậy mà tỷ tỷ cũng nói được, từ Hoàng Tử cưới một người mà xét mọi mặt đều kém hơn ta, thì có gì để ta phải hận? muốn hận cũng nên là từ Hoàng Tử hận mới đúng, là hần không có cái phúc khí kia mới bỏ lờ ta.”

Kiều ngạo cuồng vọng, rõ ràng là chọc người khác ganh ghét, nhưng những lời nói đó được thốt ra từ miệng Tịch Nhan lại khiến những đại thần ở đây không cảm thấy bất ngờ, điều đáng quý nhất trong hoàng thất chính là chữ tình, người con gái tài ba thế này lại dám yêu dám hận, từ Hoàng Tử để vượt mặt nàng mới là tổn thất lớn.

Hoàng hậu quỳ trên mặt đất, đôi mắt nhìn chăm chăm Tịch Nhan, ánh mắt sắc bén, tràn đầy vui sướng, chuyện hôm nay, tuy rằng chưa chắc hoàng thượng sẽ trị tội từ Hoàng Tử thế nào, bất quá ngày đại hôn bị náo loạn đến mức này, các đại thần vẫn chưa đưa ra quyết định trong triều tất nhiên sẽ đứng ở phía thái tử, nàng làm sao có thể không vui mừng.

Mạc Vân Hà đỡ Hạ Minh Húc, vừa cố đè nén nổi lòng, nhưng làm sao cũng không ép được niềm vui đang dâng tràn, khe khẽ cười, nhìn Mạc Ngôn An quỳ trên mặt đất, có chút đắc ý, cũng có chút oán giận.

“Từ Hoàng Tử văn võ song toàn, đáng vẽ đường đường, được không ít đại thần trong triều khen ngợi, chẳng qua là được nguy trang quá tốt, hoàng thượng thiên vị cũng không có gì đáng trách, Lệ Phi dung mạo xinh đẹp, nhan sắc đứng nhất nhì hậu cung, hoàng thượng lại đặt biệt ưu ái che chở cho từ Hoàng Tử, nếu hoàng thượng chỉ là chủ gia bình thường trong gia đình, làm như vậy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mọi người, thế nhưng hoàng thượng

ngoài là cha, còn là vua một nước, dù chỉ xét ở phương diện cha con, thì hoàng thượng cũng không chỉ là cha của một người, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, hoàng thượng làm như vậy, trong lòng của ngài có nghĩ đến những đứa con khác chăng? vị trí của thái tử ở nơi nào? Triều đình Lư Ly, chia làm hai phái, địa vị ngang nhau, công khai đấu đá, tể tướng đại nhân trăm phương nghìn kế để gã Nhị tỷ tỷ vào Đông Thần phủ, mà người tạo thành cục diện hỗn loạn ngày hôm nay không ai khác mà chính là hoàng thượng, hoàng thượng có cảm thấy mình là một vị minh quân không?”

Cảnh Đế nhìn Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch đang ôm nhau, đôi mắt mở to sững sờ, chẳng biết đang suy nghĩ gì trong đầu.

“khụ. ...”

Thái tử ho khan vài tiếng, buông tay của Mạc Vân Hà ra, đi từ từ trước mặt Tịch Nhan: “Nếu thật Vương phi suy nghĩ cho thất hoàng đệ, thì nên cân trọng từ lời nói đến việc làm”

Ánh mắt trong trẻo nhưng rất quật cường liếc nhìn Hạ Minh Húc sắc mặt tái nhợt, con ngươi bốc lửa phản chiếu hình ảnh mặt nạ ngân bạch, ngoài ra không còn gì nữa cả.

“Những gì cần nói đều nói cả rồi, ta chỉ muốn nói cho đã cái miệng, muốn giết cứ giết, làm gì cũng mặc, nếu ta là chết, Vương gia tất nhiên sẽ đuổi kịp, trên đường hoàng tuyền, ta chiếu cố hân, cũng không cần lo lắng hân sẽ bị người khác bắt nạt.”

Đôi mắt Cảnh Đế lại động như người chết sống lại, ngẩng đầu nhìn về mặt đạm nhiên không sợ hãi của Tịch Nhan, mắng: “To gan.”

Thanh âm uy nghiêm, mơ hồ mang theo run rẩy.

“Dân nữ có nói sai sao? Hoàng thượng tự hỏi lòng mình xem, bản thân có phải là một người cha tốt? một hoàng đế tốt hay không? Phụ thân – hoàng thượng ở cả hai cương vị này người đã làm được gì? đã đánh mất gì? trong lòng ngài là hiểu rõ nhất. Đã hưởng thụ quyền lực vô thượng của cương vị hoàng thượng thì phải thực hiện nghĩa vụ của mình, nhưng hoàng thượng đã làm gì? Trong triều đình, tuy nói cần cân nhắc lợi ích, nhưng tuyệt đối không phải phân phe tranh quyền đoạt thế giống như hôm nay, Nước Lư Ly ngày nay mặc dù được xưng là nước hùng mạnh, nhưng nội bộ đã sớm hư thối, trăm vạn hùng binh, nhưng trên dưới không một lòng, căn bản cũng không chịu nổi một đòn, dân tộc Hung nô phương bắc dần dần lớn mạnh, thống nhất các bộ, đối với ta Lư Ly nhìn thì chậm chạp, nhiều lần xâm phạm, đã sớm là dân chúng lầm than, các nước phía nam, chúng ta hàng năm hao tổn của cải trên trăm vạn để duy trì mối quan hệ hữu hảo, không sai, là bọn họ vẫn khiêm nhường hành lễ với hoàng thượng, nhưng tiểu dân xét thấy đây là hoàng thượng dùng tiền bạc mua chút thái bình tạm thời, nếu một ngày kia, quốc khố Lư Ly chúng ta trống rỗng, không còn bạc cống tiến, bọn họ sẽ lật mặt với chúng ta.”

Tịch Nhan cười ha ha, nhìn Cảnh Đế, tràn đầy trào phúng: “Hay là không cần chờ đến ngày đó, cái họ cần chẳng qua là chút lợi lộc mà thôi, ai có thể cho bọn hân càng nhiều lợi, thì họ sẽ nghiêng về kẻ đó, nếu dân tộc Hung nô có thể cho họ nhiều lợi lộc hơn, bọn họ sẽ hợp tác với dân tộc Hung nô cùng tiến công đánh Lư Ly ta, vậy hân ta vài năm, moi từ trong quốc khố ta vài ngàn vạn bạc kim, cũng giống như dùng rá tre múc nước, chỉ là công dã tràng mà thôi, mà tiền bạc này cũng là từ mồ hôi nước mắt dân chúng nước ta, hoàng thành phồn hoa, bạc rải trên đất, nhưng hoàng thượng có nhìn thấy được dân chúng ngày ngày lam lũ, bữa ăn mỗi ngày còn không có lấy cái bánh bao sạch sẽ, mấy trăm vạn lượng bạc trắng, có thể cho bách tính Lư Ly có thể được sống cuộc sống tốt, dân chúng cũng có chút cảm động hoàng đế ân điển, bọn họ lặng lẽ không lên tiếng là bởi vì họ sợ các người phong bế tâm trí, bị quân quyền của các người làm sợ hãi, một ngày nào đó bọn họ sẽ thức tỉnh, thì đó cũng là ngày diệt vong của Lư Ly, đến lúc đó tiểu dân nghĩ hoàng thượng còn mặt mũi nào đi gặp các bậc tiền đế. Hoàng thượng cùng chư vị hoàng tử đối đãi với huynh đệ, con cái của mình như vậy, để bách tính tùy tiện khi dễ Vương gia nhà ta, không bằng thể diện của hoàng gia, nhất định để bách tính thất vọng đau khổ, bọn họ đối với Hạ gia cũng chỉ có mặt ngoài tín phục, ngày sau nếu có ai đó châm ngòi thổi gió dân tâm nhất định đại loạn.”

“Ngoài nhược nhưng trong nhất định phải ổn định, các vị đại nhân trên triều đình phải vui vẻ hòa thuận, hôm nay là phái thái tử thắng, phái thái tử dương dương tự đắc, ngày mai là trận doanh của phái tử Hoàng Tử thắng, các người lại vênh vang đắc ý, nhưng nếu là một ngày kia, Lư Ly bị mất, ta xem các người còn tranh giành thế nào? làm sao đấu đá? Hoàng tử phạm sai lầm, cũng chịu tội như thứ dân, nếu hoàng thượng cứ tiếp tục phóng túng bao che tử Hoàng Tử, ngày sau hà Lư Ly bị mất cũng chẳng còn xa.”

” Ta thuyết mê hoặc dân chúng, người đâu, mau trời nghịch nữ phạm thượng làm loạn này lại cho ta.”

Cảnh Đế vừa mới hạ lệnh, một đám vũ lâm quân hộ giá ngoài cửa cầm trong tay trường mâu vọt vào, theo hướng tay chỉ của Cảnh Đế, bao quanh Tịch Nhan.

“Thái tử điện hạ.”

Mạc Vân Hà sắc mặt hoảng loạn, chậm chậm chạy đến trước mặt Hạ Minh Húc, vội vã đỡ Hạ Minh Húc rời đi.

Hạ Minh Húc xoay người, nhìn Tịch Nhan ôm Hạ Dạ Bạch với vẻ mặt cười nhạt, không chút sợ hãi, nhìn Mạc Vân Hà bên cạnh, đáy mắt xẹt qua chút âm trầm, đỡ tay của Mạc Vân Hà, xoay người ly khai.

“Không ai được phép qua đây.”

Hạ Dạ Bạch thấy mọi người xông tới, ôm Tịch Nhan thật chặt, vương tay gỡ kim trâm cài trên tóc Tịch Nhan xuống, lúc này mới chậm rãi buông Tịch Nhan ra

“Không được bắt Nhan Nhan.”

Ai dám qua đây, ta sẽ giết hân.”

Hạ Dạ Bạch hướng về phía những người đó, giờ trầm trên tay lên, đâm vũ lâm quân quả nhiên coi thường Hạ Dạ Bạch, bắt quả trước mặt hoàng đế, hẳn thế nào đi nữa cũng còn là một hoàng tử, bọn họ cũng không dám làm càn quá mức.

Kim châm trên tay Hạ Dạ Bạch hướng về phía những người đó, cặp mắt kia hình như có chút hoảng sợ, quát to một tiếng: “Các ngươi đừng bước tới.”

Mái tóc đen mun lập tức rũ xuống vai, cộng với làn da trắng muốt càng tôn thêm dung nhan kiều diễm. Vẻ đẹp khó diễn tả được, xinh đẹp động nhân, xinh đẹp làm cho người khác hít thở không thông.

”Nếu không phải là Nhan Nhan, đến bây giờ ta còn bị con chuột của hoàng hậu phải đến ức hiếp.”

“Các ngươi đều khinh thường ta, ngày nào cũng đánh ta.”

“Các ngươi không phải người tốt, các ngươi đều không phải người tốt.”

Hạ Dạ Bạch vây quanh Tịch Nhan, nếu có ai nhích đến gần Tịch Nhan, gân mạch trên tay lập tức bị trọng thương, từng tiếng thét chói tai, sau đó máu rơi lênh láng xuống đất, động tác rất nhanh mà lại chính xác.

Đôi tay này, cuối cùng cũng nhiễm máu tươi, nhưng hẳn vẫn không chút nao núng, không chút hối hận hay khiếp sợ.

“Vương gia, ngài làm gì vậy? Nguy hiểm.”

Kim châm trên tay Hạ Dạ Bạch đã dính đầy máu, Tịch Nhan nhìn người lao đến như nước lũ, lòng chợt lo lắng, xông lên phía trước, vừa muốn đem cướp lại kim châm trên tay hắn.

Hạ Dạ Bạch che chở trước mặt Tịch Nhan, cây trâm đầy máu đặt ở huyết mạch trên cổ, đôi mắt kia dưới mặt nạ hung tợn nhìn chằm chằm Cảnh Đế: “Bảo bọn họ lui xuống, nếu có ai dám bước đến, ta sẽ chết cho ngươi xem.”

“mau bắt yêu nữ này lại cho ta.”

Cảnh Đế chỉ vào Tịch Nhan, giận không kềm được, Hạ Dạ Bạch lạnh lùng liếc Cảnh Đế, nhìn vũ lâm quân ủa lên, lòng lại lo vết thương trên vai Tịch Nhan, nghĩ đến nàng vì mình mà phải chịu đau đớn, lại giờ cây trâm lên, dùng sức đâm vào huyết mạch mình, ánh mắt của Cảnh Đế lập tức trừng lớn, chỉ vào vũ lâm quân đang lao lên, quát to: “Dừng tay, dừng tay cho ta.”

Tịch Nhan đầu tiên là sững sờ, nhìn kim châm cắm ở trên vai Hạ Dạ Bạch, tim muốn nhảy khỏi ngực, vội vàng chạy tới, tay run lẩy bẩy không dám lấy kim châm trên người Hạ Dạ Bạch ra.

“Trên đời này, chỉ có mỗi mình Nhan Nhan là tốt với ta.”

Vùng xung quanh lông mày Hạ Dạ Bạch cũng nhíu lại, trên vai bị thương, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, tâm cũng được buông lỏng, đau đớn của nàng, cảm kích khác nào chính mình chịu ơn, vẫn không bằng cùng gánh chịu nỗi đau với nàng.”

Hắn lạnh lùng liếc mắt trừng Cảnh Đế, cái nhìn băng lãnh, tràn đầy trào phúng, hoàn toàn không có chút cảm tình của người con dành cho cha.

“Hạ Dạ Bạch, đưa con ngốc ngếch này.”

Tịch Nhan nhìn máu tươi róc rách chảy ra, kiên cường như nàng, đã bao lâu chưa rơi nước mắt? Nàng cũng quên mất cảm giác đó là như thế nào rồi, nhưng bây giờ hai hàng nước mắt, giống như suối nước cứ thế chảy ra, muốn kim cũng không sao ngăn được.

Nàng hít mũi một cái, quệt tay lau khô nước mắt trên mặt, ôm lấy Hạ Dạ Bạch thật chặt, hận nhìn Cảnh Đế: “Lần trước ở Tuệ Xuân Phường, ta đánh đổ thẳng chư vị hoàng tử, bọn họ đã đồng ý, sau này không bao giờ khi dễ Vương gia nhà của ta nữa, ở trước mặt đại thần, cũng phải đối xử với vương gia như một hoàng tử bình thường, nhưng hôm nay, chư vị hoàng tử đều nuốt lời hứa của mình, các ngươi đều là lũ nguỵ quân tử nói lời không giữ lấy lời, các ngươi như vậy thì dựa vào cái gì để được dân chúng ủng hộ, hổ dữ không ăn thịt con, thế nhưng không ngờ hoàng thượng lại thiên vị đến vậy, cũng là kẻ nhẫn tâm như thế.”

Tịch Nhan lạnh lùng quét mắt liếc chung quanh, đôi mắt trong suốt không có nửa điểm cảm tình, dừng lại trên người của Hạ Thiên Thần trong chốc lát, cuối cùng lại quay sang Cảnh Đế: “nếu không phải bị hoàng thượng bắt bỏ chẳng mản, thì vương gia của ta sao phải chịu cảnh như vậy? Để hẳn phải chịu sự sỉ nhục của những vị hoàng tử khác, nhất là từ Hoàng Tử, ta muốn hẳn ta phải quỳ xuống xin lỗi vương gia của ta, bằng không hai tiếng Vương gia Vương phi, gọi thì dễ nghe, nhưng chỉ được danh không được tiếng, hơn nữa dân nữ mệnh hèn, nếu hoàng thượng không đáp ứng, thì hãy ban cho dân nữ và vương gia được chết, cứ để người đời được biết hoàng thượng là người cha thế nào.”

Tịch Nhan ngo ngác nhìn vết thương trên vai Hạ Dạ Bạch vết thương trên vai chỉ cảm thấy vô cùng giận dữ, hoàn toàn mất hết lý trí.

Nàng yêu quý cuộc sống, nhưng điều này cũng không chứng tỏ nàng sẽ nhân nhượng vì lợi ích, chẳng qua chỉ là chết, ai cũng phải chết một lần, nếu nàng không tiếc tính mệnh này, thì có gì khiến nàng không dám nói, chuyện gì không dám làm.

Lời vừa nói ra, bầu không khí trở nên tĩnh lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đoạn Tuyệt Quan Hệ

Màn đêm dần dần phủ xuống, bầu trời cũng được bao phủ bởi màu xám đen, nhưng so với màu u ám của sắc trời bầu không khí ở Đông Thần phủ chìm trong băng lãnh, xung quanh lặng ngắt như tờ, ánh sáng loe lói chiếu vào làn nước phản xạ lên bức tường hành lang, lung linh huyền ảo, tiếng gió vu vơ nhẹ nhàng văng vẳng bên tai, rất nhẹ, giống như là hơi thở của đứa trẻ, nhẹ đến mức không nghe thấy.

Tịch Nhan đỡ Hạ Dạ Bạch, ôm vào lòng, hai người ngồi xuống đất, lạnh lùng giằng co cùng Cảnh Đế đang nổi cơn thịnh nộ ngập trời, không may may nhúng nhường, lời nói thốt ra giống như gáo nước hắt ra ngoài, làm sao có thể thu về, nàng cũng không muốn càng không nguyện ý thu hồi.

Nàng luôn dựa vào sức mình, ngay từ lúc bắt đầu đã vì Tiểu Bạch, nếu Tiểu Bạch không còn, nàng chỉ có một mình thì dù quyền khuynh thiên hạ, hô phong hoán vũ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mới vừa rồi thấy Hạ Dạ Bạch gỡ trâm cài tóc của nàng xuống, thái độ kiên quyết sẽ sống chết bảo vệ mình, nàng nghĩ như vậy đã đủ lắm rồi, Lưu Ly lớn như vậy, thể nhưng nàng chỉ có mỗi một mình Hạ Dạ Bạch mà thôi, trên đường hoàng tuyền, có hân làm bạn, nàng cũng không còn thấy cô đơn như trước đây nữa.

Tiểu Bạch cũng giống như vậy, trên đời này chỉ có một mình Nhan Nhan đối xử tốt với hắn, nếu mất nàng thì đời này hắn phải sống trong sự khinh bỉ và ức hiếp của người đời.

Càng nghĩ càng thấy thông suốt, chẳng qua chỉ chết thêm một lần nữa, có gì để tiếc nuối?

Mạc Ngôn An quỳ dưới chân Cảnh Đế, nín thở trầm ngâm, cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, mọi người đều cúi đầu, ngay cả thờ cũng không dám. Hắn hơi ngẩn đầu nhử mắt nhìn Cảnh Đế đang nổi giận, khoe miệng nhếch lên, nghiêng đầu nhìn Hạ Dạ Bạch vai đang chảy máu ngồi dựa vào lòng Tịch Nhan, Tịch Nhan vẫn ôm chặt lấy hắn, nước mắt không ngừng chảy ra, đáy mắt Mạc Ngôn An lóe lên oán độc.

“Đồ nghiệt nữ.”

Mạc Ngôn An hai tay chống đất, đột nhiên đứng lên, vọt tới trước mặt Tịch Nhan, tay giơ lên muốn hạ xuống tát một cái vào gò má bên trái Tịch Nhan: “Ta không có đứa con gái đại nghịch bất đạo như ngươi vậy, hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ.”

Mạc Ngôn An đã vọt tới trước mặt Tịch Nhan, tay giơ cao chuẩn bị hạ xuống, Tịch Nhan đang ôm chặt Hạ Dạ Bạch, đôi mắt ửng đỏ vì khóc, đầu óc mơ mơ màng màng, cũng không thêm để ý đến khuôn mặt không chút lưu tình của Mạc Ngôn An, cộng thêm cánh tay phải không bị thương đã để Hạ Dạ Bạch dựa vào, nếu dùng tay trái, chắc chắn khiến Hạ Thiên Thần và Liễu Dật Phong hoài nghi.

Mất thấy cái tát kia sắp đánh xuống mặt mình, thì Hạ Dạ Bạch đột nhiên ngồi thẳng người dậy, đôi mắt băng hàn dưới mặt nạ phát ra ánh sáng còn hơn cả đèn Lưu Ly Cung, lại giống như mũi tên tầm độc, cũng không quan tâm đến thương tích trên vai, hai tay dùng sức chống đất, đá một cước vào bắp chân Mạc Ngôn An: “Đám đánh Nhan Nhan, ta giết ngươi, ta giết ngươi.”

Đôi mắt đen nháy kia giờ như nhiễm máu tươi hoặc do sắc đỏ mới vừa rồi mà giờ đây đã biến thành màu đỏ thẫm, Mạc Ngôn An bị đau, cả người té lăn trên đất, giống như trái mứt rụng nằm chổng chơ, bất quá hắn dù sao cũng là người được tôi luyện trên chiến trường, một cước kia của Hạ Dạ Bạch tuy rằng rất nặng, nhưng do trên vai bị thương nên không thể dụng hết toàn lực, cộng thêm lòng lo lắng Tịch Nhan, hạ thủ vẫn có chút lưu tình.

Mạc Ngôn An chấn động trong lòng khi nhìn thấy ánh mắt của Hạ Dạ Bạch, sau một khắc, thì nỗi lo sợ này đã biến thành căm tức, nghĩ đến hân đường đường là tể tướng Lưu Ly, tự nhiên lại bị thẳng ngốc mà ngay cả tên ăn mày ngoài đầu đường cũng có thể giơ chân hạ tay đánh kia dọa sợ, điều này khiến hắn thẹn quá thành giận, từ dưới đất bò dậy, khí thế hung hăng vọt tới.

“Không biết xấu hổ.”

Tịch Nhan thấy Mạc Ngôn An chưa từ bỏ ý định, xuống tay với nàng còn chưa tính, lại còn dám hạ thủ đối với Tiểu Bạch đang bị thương, lửa giận lập tức ngập trời, thà người nhảy ra, từ dưới đất nhảy dựng lên, thân thể nhanh như thiểm điện, lướt qua Hạ Dạ Bạch, che ở trước người của hắn, mặt lạnh chờ đợi, môi mím chặt, vẽ ra nụ cười giễu cợt.

Mạc Ngôn An thấy Tịch Nhan ngăn cản, càng thêm không nường tình, chân bước nhanh hơn, tay phải nâng lên giống như là trên tay đang nắm bảo đao vô cùng sắc bén, lăm lăm muốn đánh nát mặt của Tịch Nhan, hận không thể một đao giết chết nàng, dù sao nàng cũng chẳng còn tác dụng gì, chết đi đỡ khiến hắn thêm mất mặt.

Cái tát này của Tể tướng chứng tỏ hắn đang trong cơn thịnh nộ như vũ bão, mọi người thấy Tịch Nhan không có ý tránh né, trái lại nghênh ngang tiếp đón, thậm chí, chẳng nhẽ thất Vương phi đau xé lòng khi thấy này từ Hoàng Tử đại hôn nên tìm đường chết?

Đầu ngón tay xẹt qua tóc mai bên tai Tịch Nhan, mọi người ngẩn đầu nhìn, cho rằng cái tát này sẽ đánh bay cả người Tịch Nhan ra ngoài, thì trong ánh sáng hiu hắt, đôi tay hung tợn như có độc kia đã bị Tịch Nhan giữ chặt, mọi người cả kinh, không khỏi trợn to hai mắt nhìn Tịch Nhan.

Lời đồn đãi quả nhiên chính xác, thất Vương phi quả nhiên khỏe vô cùng, lực đạo của cái tát này đừng nói một cô gái yếu đuối, mà ngay cả tướng sĩ trẻ tuổi quanh năm giết địch trên chiến trường cũng chưa chắc đủ sức chống đỡ, thế nhưng động tác của nàng lại chuẩn xác không gì bì được, không sai một ly nào.

Tịch Nhan mím chặt môi, đôi mắt đã bị nước mắt nhấn chìm giờ nheo lại ném ra tia nguy hiểm giống như đao như kiếm. Tịch Nhan nắm chặt tay của Mạc Ngôn An, Mạc Ngôn An dùng sức kháng cự vài cái, cánh tay kia càng bị Tịch Nhan nắm chặt, thấy những đại nhân đang quỳ xung quanh đều đưa mắt nhìn sang bên này, giống như đang xem hán diễn trò, gương mặt vốn xanh mét giờ lại đỏ lên vì tức giận.

“Nghệp chương, nghệp chương, sao ta có thể sinh ra một nghệp chương như ngươi vậy?”

Tịch Nhan gật đầu cười, đuôi chân mày nhếch lên, có chút giễu cợt nói: “Đúng rồi, sao lại sinh ra nghệp chương như ta chứ?”

Sợi tóc đen bóng bị gió thổi tung lên lại nhẹ buông xuống, rồi bời, bay phất phơ trước mặt, khuôn mặt trắng bệch cộng thêm tái xanh, nụ cười nhàn nhạt, như minh châu loe lói trong đêm tối, khiến mặt nàng sáng bừng lên.

Tịch Nhan cười yếu ớt, mềm nhẹ như gió mùa hè, vô hại vô tài, nắm chặt cổ tay của Mạc Ngôn An, vang lên tiếng xương răng rắc, Mạc Ngôn An chau mày, sắc mặt tái đi thoáng chốc trở nên trắng bệch, thậm chí trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Nụ cười trên mặt Tịch Nhan càng thêm sáng lạn, giống như đóa hoa sen ngày ấy nở rộ chỉ trong nháy mắt, thanh nhã cao quý, xinh đẹp đến bức người, lại mang theo hàn khí lạnh lẽo.

“Ngươi đương nhiên không có đứa con gái đại nghịch bất đạo như ta đây, ta cũng không có một người cha hám lợi hám danh như vậy.”

Tịch Nhan hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Mạc Ngôn An, dùng sức đẩy hắn ra phía sau, khiến Mạc Ngôn An ngã bịch xuống đất, xoay người kéo tay của Hạ Dạ Bạch đi tới ngồi xổm trước mặt Mạc Ngôn An đang ngã lăn quay trên đất nói: “Phụ thân đại nhân có từng xem ta là con gái của người chưa? Đừng nói là con, cho dù là đại tỷ, nhị tỷ, thì ông đã từng lo lắng cho các con như một người cha hay chưa? Đại tỷ tỷ giờ đã là thái tử phi của đông cung, tương lai là quốc mẫu Lưu Ly, địa vị tôn sùng như vậy đã đem lại cho Mạc gia ân sủng cùng quang vinh cực lớn rồi, phụ thân không cảm tạ ân sủng, một lòng phò tá thái tử, trái lại bởi vì thân thể thái tử không khỏe, lo lắng vinh hoa kia một ngày nào đó trong tương lai sẽ tan thành bọt bèo, bèn đem Nhị tỷ tỷ đẩy đến tứ Hoàng Tử, nhằm mượn sức của tứ Hoàng Tử cũng cố địa vị sau này, xin hỏi phụ thân đại nhân, trước đây ngài cân nhắc thiệt hơn thế nào mới đưa ra quyết định này, có từng nghĩ đến cảm nhận của ta cùng với đại tỷ tỷ chăng? Có từng nghĩ đến tương lai của đại tỷ tỷ cùng Nhị tỷ tỷ chăng? Phụ thân đã là tể tướng, sao lại không hiểu rõ thế cục trong triều đình, phái thái tử với bề đẳng tứ Hoàng Tử đối đầu nhau như nước với lửa, phụ thân vì tư lợi bản thân, lại có thể đẩy hai người con gái ruột của mình trở mặt thành thù ư? Ngài đặt đại phu nhân ở vị trí nào? Nếu một ngày kia, đại tỷ tỷ quả thật trở mặt thành thù với Nhị tỷ tỷ, phụ thân đại nhân vì lợi ích của mình sẽ đứng về bên nào, hay là nhân lúc thế cục chưa phân rõ thấp cao, tranh thủ gieo cò khắp nơi, ngã về cả hai phía? Ta nghe hạ nhân của quý phủ nói phụ thân và mẹ ruột của ta vốn là thanh mai trúc mã, nhưng cuối cùng lại cưới đại phu nhân hiện giờ, nếu không nhờ Vương gia, cho dù ngài có bản lĩnh thế nào đi nữa, cũng khó bò lên được vị trí hiện nay, vứt bỏ người con gái mình yêu quý lại thân thiết từ nhỏ đến lớn, bán đứng con gái của mình, cả cuộc đời của ngài, ngoại trừ vì mình, ngài có từng nghĩ đến người khác dù chỉ một chút thôi hay chưa?”

Vài ngày trước Mạc Vân Hà từng buông lời oán hận với Võ Mị Nương, lại cách một khoảng thời gian, tiếp tục này sinh oán hận với Mạc Ngôn An, bây giờ còn có thêm một Mạc Vân Phi.

Mạc Ngôn An té trên mặt đất, nét mặt già nua vừa thẹn vừa giận.

Trong triều đình đương nhiên sẽ có những người vì tạo dựng mối quan hệ mà vứt bỏ phụ thân con cái giống như Mạc Ngôn An vậy, vì vinh hoa phú quý, hi sinh hạnh phúc cả đời con gái để tạo dựng mối quan hệ thông gia cũng rất nhiều, trong nhà thế thiếp thành đàn, con cái thành đàn, làm sao rảnh rồi chăm lo đến cảm thụ của họ? Có tiền, liền muốn có quyền, chớ có quyền, lại muốn nắm giữ quyền lớn hơn, nói chung đều là như vậy, sau đó rơi vào trong vũng bùn quyền và tiền mãi mãi không thể tự thoát ra được, vĩnh viễn không có điểm dừng, vĩnh viễn không có ngày cảm thấy thỏa mãn.

Tịch Nhan nhắc đến chuyện này, nếu cơ hội này rơi vào những người khác, chắc gì bọn họ không làm như vậy, bắt quá những chuyện may mắn thế này, nói cho cùng chưa chắc sẽ rơi xuống người bọn họ, dù sự thật là thế cũng chỉ để ở trong lòng, trong lòng biết rõ bản thân không gặp may mà thôi, có những chuyện không cần phơi bày ra ngoài.

Nếu không phải đâm chọt, Mạc Ngôn An làm như vậy không có gì đáng trách thậm chí có vài người còn xem đây chẳng phải chuyện thiên kinh địa nghĩa gì, nhưng nếu là bị đâm chọt, có vị đại nhân nào nguyện ý thừa nhận mình là người vô tình vô nghĩa, đương nhiên sẽ đứng ra chỉ trích hành vi bất nghĩa của Mạc Ngôn An, dĩ nhiên trong số này cũng không thiếu vài người có nhân có đức.

Mạc Ngôn An té trên mặt đất, cánh tay vừa rồi bị Tịch Nhan bóp truyền đến từng cơn đau nhức, những lời kia khiến mặt mũi của lão mất sạch, như vậy cũng thôi đi, lại còn đắc tội với cả thái tử cùng tứ Hoàng Tử, điều này khiến hắn làm sao nuốt trôi cơn tức.

Xương khớp của lão đã sống an nhàn sung sướng hơn hai mươi năm giờ không biết lôi đâu ra sức lực, đột nhiên từ dưới đất đứng vọt lên, vừa mới đứng dậy, đã bị Hạ Dạ Bạch sau lưng Tịch Nhan xô ngã xuống đất, ngã nhào vào một đại nhân đang quỳ. Mặc dù lòng có chút khiếp sợ, nhưng không ít người vẫn lên lên cười trộm, thậm chí có người nhìn không được phát ra tiếng.

Mạc Ngôn An bình thường dù có giao hảo với không ít đại nhân trong triều, nhưng cùng làm quan với nhau, cho dù người làm việc có tốt đến đâu, cũng

khó tránh khỏi đắc tội với người khác, huống chi Mạc Ngôn An đã làm đến chức tể tướng, bình thường luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng, giả nhân giả nghĩa, chẳng biết đã làmwich lòng biết bao nhiêu người, trong triều đình chẳng biết có bao nhiêu người đã mang dã tâm muốn lật đổ hắn, lại không tìm được chỗ ra tay, nay nhìn thấy hắn bị mất mặt như vậy, đương nhiên hài lòng vui sướng.

Tịch Nhan thấy Mạc Ngôn An không cam lòng, còn muốn đứng dậy trách mắng mình, cười lạnh chế trụ tay hắn: “Nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Mạc Tịch Nhan kể từ lúc tự vận không thành trong ngày đại hôn ấy đến nay, người con gái ấy bây giờ, không còn là Mạc Tịch Nhan người muốn đánh là đánh muốn mắng là mắng, tùy ý nắn bóp như trước kia nữa, không phục có phải không? Thấy khó chịu phải không? muốn mắng ta bất hiểu, sau đó nói một đồng kinh thư hiểu hạo, thiên kinh địa nghĩa, nhân luân gốc rễ, tám đức hiếu sinh, nước chảy về xuôi, lá rụng về nguồn. Lá xanh nhờ rễ, có nguồn mới có sông, như ta hiện giờ là quên gốc quên nguồn, tương lai ắt gặp thiên lôi đánh xuống, không được chết từ tể phải không? Trước đó, tể tướng đại nhân đã từng đề tay lên ngực tự vấn lòng, bản thân mình đã từng làm tròn trách nhiệm của một người cha hay chưa? Nếu quả thật có trời phạt, còn chưa biết sẽ đánh ai trước? Ta có ngày hôm nay, chẳng phải do chính phụ thân đại nhân ban tặng sao? Trên đời này nào có cốt nhục thân tình, nhân bất vi kỷ thiên tru địa diệt, trên đời này nào có cái gì là bạn bè, chỉ có lợi ích lẫn nhau mới là vĩnh viễn, con người chẳng qua được phân thành hai loại, có giá trị lợi dụng và không có giá trị lợi dụng, đối với người không có giá trị lợi dụng đương nhiên lập tức hạ một cước đá văng đi, về phần những người có giá trị lợi dụng thì cho dù tự hạ thấp địa vị, cũng muốn nịnh bợ khắp nơi, khuyết trương giới hạn lợi dụng, chỉ có điều tâm tư mềm, biết rõ là sai, nhưng lại không đợi qua được sông mới rút ván, lợi dụng xong lại nghĩ đến chuyện vớt bỏ.”

Tịch Nhan căm ghét ném tay hắn ra, đứng lên, lui trở về bên cạnh Hạ Dạ Bạch, cúi đầu nhìn xuống Mạc Ngôn An quỳ rạp trên mặt đất: “Ta cho rằng người là cha ta thì người chính là cha ta, còn nếu ta không thừa nhận, thì người chẳng là gì cả, đánh ta? người không xứng. Tể tướng đại nhân, nếu ngài đã không cần đứa con này, được, ta đây thành toàn cho ngài.”

Tịch Nhan nghiêng người sang nhìn Hạ Dạ Bạch cười cười: “Mạc Tịch Nhan ta sinh là người của Hạ Dạ Bạch, chết là quỷ của Hạ Dạ Bạch, từ hôm nay trở đi, đoạn tuyệt quan hệ với tể tướng đại nhân, sau này không còn tình cảm cha con gì nữa, cũng không có bất cứ quan hệ nào cùng với người của phủ tể tướng, hẳn đi đường dương quan của hắn, ta đi cầu mộc của ta, kiếp này đời này, ta chỉ là thế tử của Hạ Dạ Bạch, cũng chỉ có hắn là người thân duy nhất, nếu ta và Vương gia hôm nay thoát khỏi kiếp nạn, thì khắp Lưu Ly này, có ai dám ức hiếp Vương gia của ta, Mạc Tịch Nhan ta chắc chắn sẽ cho hắn nếm mùi đau khổ, chết không có chỗ chôn.”

“Nếu hôm nay Vương gia máu tận mà chết, Tịch Nhan cũng nhất định đi theo.”

Tịch Nhan bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch cũng cười, đôi môi cong lên, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, đôi mắt thâm tình như nước mùa thu.

Hắn cũng giống vậy, dù trên trời hay dưới cửu tuyền thiên đường địa ngục, nàng đang ở đâu, hắn cũng theo đến đó.

“Thái y!”

“Thái y!”

Cảnh Đế đang đứng lặng bên cạnh bỗng chỉ vào Hạ Dạ Bạch, đột nhiên hét lớn, vừa dứt lời, đã có hai gã thái y khom người bước đến sau lưng sau lưng Cảnh Đế.

“Mau cầm máu cho Thất hoàng tử.”

Thanh âm kia có chút kích động, như là cực lực đè nén cái gì, dù bản thân đã gắng sức kiềm chế, nhưng thanh âm vẫn còn run rẩy.

Đại thần quỳ trên mặt đất cho rằng Cảnh Đế lo lắng bị người khác nhục mạ vô tình vô nghĩa, không xứng là quân vương cho nên cũng không suy xét nguyên do vì sao, thái tử đứng sau lưng Cảnh Đế nương theo ánh mắt của hắn, liếc mắt nhìn vết thương trên vai Hạ Dạ Bạch, lại tò mò liếc nhìn Cảnh Đế thêm vài lần, từ vị trí này nhìn theo hướng tay hắn chỉ, đúng là có chút run rẩy, đôi mắt sâu lắng quang mang tỏa ra, mang cho nghi hoặc.

Hạ Thiên Thần cũng lấy làm lạ, hắn thường ngày được phụ hoàng vô cùng yêu thương, tình cảnh của Hạ Dạ Bạch ở đất Lưu Ly này, cũng không phải hắn hoàn toàn không biết gì, tuy rằng người của hắn không nên hạ cẳng tay thượng cẳng chân với Hạ Dạ Bạch, nhưng mà hắn đâu phải chỉ có mối thù của hắn đánh, người đánh hắn rất nhiều, ngay cả tên khất cái cũng vùng tay vùng chân, cướp đoạt quần áo trên người hắn.

Hôm nay là ngày vui của hắn, chỉ vì chút chuyện nhỏ như vậy, phụ hoàng lại bỏ lỡ giờ lành, Mạc Tịch Nhan đại nghịch bất đạo, Hạ Dạ Bạch hành hung trước mặt thánh giá, hành vi phạm thượng của hai người họ cho dù đem chém cả nhà cũng không phải không được.

Hạ Dạ Bạch xoay người, liếc mắt nhìn Lệ Phi, đã thấy hai tay Lệ Phi nắm chặt thành quyền, sắc mặt tái nhợt, cảm hận nhìn chằm chằm Hạ Dạ Bạch, âm ngoan dọa người.

“Bỏ đi.”

Tịch Nhan che chở Hạ Dạ Bạch ở phía sau, dùng sức đẩy thái y ra, đôi mắt bình tĩnh nhìn Cảnh Đế: “Cầm máu có tác dụng gì? Chỉ được nhất thời, không được một đời, hôm nay máu có ngừng chảy, cũng không dám chắc ngày mai sẽ không có người cầm dao đâm hắn, lúc đó hoàng thượng có huyền tiết không? Sau này vẫn có kẻ bất kính với Vương gia, bọn họ ở sau lưng cười nhạo Vương gia của ta là kẻ vô năng, vậy thì mặt mũi hoàng thất để đâu? Hoàng thượng có thấy hổ thẹn chẳng? nếu thực sự như thế, thì tự mình nói tiếng xin lỗi với Vương gia của ta, hạ lệnh tử Hoàng Tử quỳ xuống xin lỗi Vương gia, nếu không, hãy chờ nhật xác hai người chúng ta đi, ta nhưng thật ra muốn nhìn xem, hoàng thượng và các chư vị hoàng tử, đại nhân khi thấy thi thể hai người chúng ta, có được ăn ngon ngủ yên hay không?”

“Đừng, Nhan Nhan đi nơi nào, ta cũng theo cùng, cứ chờ nhật xác chúng ta đi.”

Thanh âm cực kỳ non nớt, lời nói ra còn mang theo ngây ngô khờ dại, Hạ Dạ Bạch đứng sau lưng Tịch Nhan, tại vị trí đầu vai của Tịch Nhan, tay nắm chặt kim trâm trên vai, dùng sức ấn mạnh vào một cái, đôi mắt kia dưới mặt nạ lạnh lùng đe dọa nhìn Cảnh Đế, tại điểm Tịch Nhan không thấy được, môi cong lên khiêu khích.

“Thất vương gia, thất Vương phi, hai người đừng làm quá mức, hôm nay là đại hi của hoàng nhi, hai đứa quấy rối ngày đại hỷ còn chưa tính, còn dám đưa ra yêu cầu quá phận như vậy, con trai ta lạy trời quỳ trước cha mẹ, nếu thất vương gia là huynh trưởng cũng không sao, đằng này nào có chuyện làm ca ca mà quỳ xin em trai tha thứ?”

Tịch Nhan nghiêng người sang, nhìn Lê Phi đứng ở phía sau nói: “Tứ Hoàng Tử đọc đủ thứ thi thư, nung nung tài hoa hơn người, có biết đến câu ‘biết sai mà sửa chính là thiện’ chăng? Chuyện này nếu là tứ Hoàng Tử làm sai, cho dù quý xuống xin lỗi Vương gia cũng có làm sao? người không phạm ta, ta cũng không phạm người, chuyện này muốn trách thì trách con trai người và cả bản thân Lê Phi nung nung, đương nhiên còn có hoàng thượng, là do các người không biết cách dạy con, tùy ý nuông chiều, đến nỗi hấn cả gan làm loạn, nếu không phải hấn khinh người quá đáng, thì ta với hấn vốn không oán không cừ, cũng không rảnh rỗi đi quấy phá ngày hôn lễ của hoàng tử đại nhân. thì hấn đâu lỡ giờ lành?”

“Đúng, các người đều không phải là người tốt.”

Hạ Dạ Bạch nhìn chằm chằm Cảnh Đế, tay phải kéo kéo xiêm y Tịch Nhan: “Hoàng hậu nung nung để con chuột đến quý phủ của ta, cắt xén tiền bổng lộc của ta, bắt ta ngày ngày phải ăn rau với củ cải, có những lúc ngay cả cơm cũng không được ăn, còn có những người khác bắt nạt ta, có cả Ngũ hoàng tử kia nữa, ban ngày ban mặt bắt nạt ta cùng một đám nữ nhân kỳ quái vào phòng tối, và cả người, người, người nữa...”

Hạ Dạ Bạch chỉ vào một loạt hạ nhân đang quỳ gối nói: “Tất cả các người đều ức hiếp ta.”

Tịch Nhan xoa người cầm tay của Hạ Dạ Bạch, đôi mắt dịu dàng nhìn hấn: “Không chỉ hoàng thượng và tứ Hoàng Tử, các vị nung nung có mặt tại đây, và cả các chư vị hoàng tử cùng các vị đại nhân đều phải xin lỗi vương gia nhà ta.”

Mọi người nghe thấy thế liền ngẩn đầu nhìn, bọn họ đều là các đại nhân có chức vị, nếu tứ Hoàng Tử, thái tử điện hạ hoặc là những hoàng tử khác phải xin lỗi với thất vương gia, chuyện hôm nay truyền đi, bọn họ làm sao lập uy trước mặt bách tính, tất cả đều không đồng ý.

“Hoàng thượng nghĩ lại.”

Vương thái phó đứng ra, hấn đọc nhiều sách thánh hiền, làm sao có thể cúi đầu xin lỗi một tên gốc?

các vị đại nhân khác thấy vậy, vội vàng bước ra phụ họa: “Hoàng thượng thánh minh.”

“Hoàng thượng thánh minh.”

“Lại tùy hứng nữa rồi.”

Dưới đèn Lưu Ly Cung, Bạch Phượng mặc áo hoa phục tơ trắng, phong tư tuyệt thế, người tinh khiết như ngọc, cao thượng xuất trần, đôi mắt trong suốt sâu thẳm như bích hồ, vẫn vô tư không chút gọn sóng, vô dục vô cầu, nụ cười trên mặt như gió xuân, xẹt qua đám người đang quỳ kia, bình tĩnh cách biệt, bi thương mà bao dung.

Mọi người chỉ cảm thấy có một luồng gió nhẹ lướt qua, ngẩng đầu nhìn người áo trắng, rõ ràng chỉ là xiêm y trắng đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, lại có thể làm sáng rực cả một đại đường, như ánh trăng trong đêm tối, một bạch y công tử phong thái tuyệt thế như cùng sánh với hằng nga, rồi rồi xuống trần thế.

Bạch Phượng lướt qua đám người trùng điệp, đi tới trước mặt Tịch Nhan, đưa tay sờ đầu của nàng, động tác tự nhiên quen thuộc, thân mật vô gian.

Nghiêng người sang, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn vào vết thương trên vai Hạ Dạ Bạch, nhìn Tịch Nhan đầy thương yêu lẫn đau lòng, đôi mắt vô tư không chút gọn sóng gọn lên yêu thương nhân nhậ: “Sẽ không sao đâu.”

Tịch Nhan nhìn Hạ Dạ Bạch, thấy hấn cũng không phản ứng gì, mím môi trừng mắt nhìn Bạch Phượng.

“Để hấn ngồi xuống đi.”

Tịch Nhan gật đầu, đặt Hạ Dạ Bạch ngồi dưới đất, Bạch Phượng cũng ngồi xuống theo, xiêm y trắng như tuyết vậy máu, đỏ trắng đan xen, đẹp không thể tả xiết.

Đôi tay khẽ nhúc nhích, vết máu dính đầy trên áo phút chốc trở thành một mảnh, kim trâm tiếp xúc với xương cốt, cả bờ vai bị nhuộm máu tươi, Bạch Phượng thò tay, ánh mắt lom lom nhìn, trực tiếp rút kim trâm ra.

Tịch Nhan nhìn máu đỏ trên kim trâm, lại nhìn Hạ Dạ Bạch đang nhắm mắt, cắn môi, lòng như bị ai bóp nghẹn cũng đau đớn theo, lo lắng nói: “Nhẹ tay một chút.”

Bạch Phượng quay lại nhìn nàng, đôi mắt thương tiếc thật sâu: “Lấy thuốc giúp ta.”

Tịch Nhan thấy hai tay hấn đã dính đầy máu, lại nhìn xiêm y trắng thuần khiết trên người hấn, gật đầu, vương tay kiểm tra, đôi tay nàng sờ loạn trên người

Bạch Phượng, một lúc lâu sau mới tìm thấy lọ thuốc, không khỏi cười vui vẻ, đưa tay mò vào, lấy lọ thuốc ra, mở nắp, đưa cho Bạch Phượng, lại không biết có bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc vì hành động vừa rồi của nàng.

“Vì sao lại quật cường như vậy, chẳng thay đổi gì cả, không chịu nghe lời của ta, lúc nào cũng hành động bột chộp lỗ mãng, tùy tiện làm liều, không chịu kìm nén suy tính trước sau, cứ thích đi gây sự, nếu không có ai thu dọn tàn cuộc, thì nàng phải làm sao? Sau này không được như vậy nữa, cũng không phải lần nào cũng gặp may thế này.”

Bạch Phượng vừa nói, vừa rắc bột thuốc vào vết thương cho Hạ Dạ Bạch, Tịch Nhan nhìn đôi tay hấn bận rộn không ngừng, cứ sau mỗi động tác, nàng lại gạt đầu một lần, cảm giác giống như bản thân cũng đau đớn như Hạ Dạ Bạch: “Vì sao không trực tiếp uống thuốc giống như ta.”

Bạch Phượng thu tay về, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Lại quên lời dặn của ta nữa rồi.”

Lấy nắp đặt trên tay Tịch Nhan đặt lọ thuốc lại rồi lại đặt nó vào tay của nàng nói: “Nàng cầm lấy đi.”

Nàng biết những thứ Bạch Phượng cho đều là đồ tốt, đương nhiên không khách khí chối từ, tuy rằng không biết vì sao Bạch Phượng lại đối tốt với nàng như vậy, có điều luôn cảm thấy hấn sẽ không để mình phải chịu thương tổn, chỉ là không ngờ hấn lại chờ sự việc xảy ra đến mức này mới chịu ra tay, nàng còn cho là mình đã đoán sai.

“Hà hiếp nhục mạ, đều là việc sai trái, còn lo gì mất mặt? việc gì phải để tánh mạng tuột khỏi tay mình?”

Bạch Phượng thờ dài, mọi người không khỏi ngẩn đầu, đó là than thở, bất lực, hai tay dính đầy máu tươi, nhưng vẫn phong trần như trước, đôi mắt như có thể bao dung toàn bộ thiên hạ, chứa đầy đau khổ trong lòng thương xót thương tiếc, không có chút tối tăm, cừu hận, ghen ghét, dục vọng, buông thả như người bình thường hay có mà là an tường, như lòng hồ tĩnh lặng, không ai sánh bằng, chẳng khác nào tiên nhân, người thường dân không kèm được thân phục cúng bái.

“Hoàng thượng.”

Bạch Phượng đi tới trước mặt Cảnh Đế, nụ cười ôn hòa, hiểu rõ hết thảy mọi chuyện trên thế gian.

“Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, tâm hướng về đâu, lòng nghĩ sao thì cứ làm như vậy, đừng để bản thân phải hối hận.”

Cảnh Đế lẳng lẳng nhìn bóng dáng Bạch Phượng, nhìn Hạ Dạ Bạch trên đất, đôi mắt tối tăm sâu sắc mang theo đau thương nặng nề, rất nhanh đã bị uy nghiêm trời sanh che đi mất.

Từng bước, giẫm lên dấu chân của Bạch Phượng, đi tới ngồi xuống trước mặt Hạ Dạ Bạch, mà Lệ Phi ở bên cạnh sắc mặt đỏ bừng vì tức giận, tay nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt, nhưng nàng lại không cảm nhận được đau đớn cứ thế đứng nhìn Cảnh Đế ngồi dưới đất, giống như muốn ăn sống nuốt tươi Hạ Dạ Bạch.

Cảnh Đế do dự vương tay ra, khựng lại giữa lưng chừng, lòng bàn tay dầy rộng, được chăm sóc rất tốt, da thịt trắng nõn, mười ngón thon dài tinh tế, còn đẹp hơn cả tay phụ nữ, Tịch Nhan ngờ ngác nhìn bàn tay dần dần chạm vào mặt của Hạ Dạ Bạch, khi gần chạm đến thì đột nhiên lại chơ vơ giữa chừng.

Hạ Dạ Bạch trốn vào trong lòng Tịch Nhan, lời xiêm y của nàng: “Nhan Nhan, ta không thích hấn chạm vào ta.”

Rõ ràng là cha con, chẳng phải người lạ thế nhưng lại xa cách đến như thế.

Tịch Nhan có thể cảm nhận được nỗi đau đớn xót xa trong mắt của Cảnh Đế, hấn cứng đờ người, nhanh chóng thu hồi bàn tay đang vương ra giữa chừng của mình nhìn Hạ Dạ Bạch ôm chặt lấy Tịch Nhan, khi thể uy nghiêm, Tịch Nhan biết mình thắng, rất hài lòng, khuôn mặt rạng rỡ vui mừng, mặc cho hấn dò xét.

“Người không sợ chết sao?”

Một lúc lâu sau Cảnh Đế mới lên tiếng.

Tịch Nhan nhìn thẳng vào mắt hấn, chân mày bất giác nhíu lại, gạt đầu: “Sợ chứ, đương nhiên là sợ rồi.”

“Vì sao?”

Tịch Nhan khinh miệt cười, khẽ nói: “Tại sao lại dám làm những chuyện phạm thượng, đại nghịch bất đạo thế này ư?”

Cảnh Đế tán thưởng gạt đầu.

“Nếu như ta nói ta sợ mà có thể thay đổi được điều khiến ta chán ghét hay hoảng sợ, thì dĩ nhiên ta sẽ chọn sợ hãi, nhưng sự thật chính là có hoảng sợ cũng vô ích, ta biết hoàng thượng là minh quân, những việc ngài làm đâu chỉ để tạo dựng danh tiếng minh quân? Chẳng qua ta chỉ đang đánh cuộc mà thôi, thắng cuộc, sau này sẽ không có ai dám ức hiếp ta và Vương gia, còn thua, dĩ nhiên chỉ có một con đường chết, tuy ta chẳng có gan, nhưng bởi vì những ngày tháng sau này cũng không dễ dàng gì, ai chẳng phải chết một lần, có gì quý giá hơn sinh mệnh? Ta không tin có kiếp trước kiếp này, ta chỉ tin đời người chỉ có một, đã sống thì phải sống vui vẻ đến cùng, điều ta cần phải làm chính là không để cho kiếp này phải tiếc nuối, đời người như phù du, phù dung sớm nở tối tàn, thời gian tỏa sáng tuy ngắn, nhưng ít ra cũng được nở ra tươi đẹp sáng lạng một lần, Vương gia cùng ta kể từ ngày đại hôn đến nay chưa từng có lấy một ngày sống dễ chịu, hàng đêm pháp phòng lo sợ, suốt ngày bị người khác chà đạp ức hiếp, cố gắng kéo dài chút hơi tàn, lại

không có sức chống trả, nếu như thế, vì sao không buông tay thử cuộc một lần, còn tốt hơn phải sống những ngày tháng vô vị.”

“Làm như vậy có đáng không?”

Tịch Nhan nháy mắt một cái, cúi đầu nhìn Hạ Dạ Bạch nằm trong lòng mình, suy tư một chút rồi nói: “Vị hân, cho nên đáng giá.”

Đôi mắt tinh khiết lại vô cùng kiên định, trong sáng mát lạnh.

“Vị hân, cho nên đáng giá.”

Cánh Đế chấn động trong lòng, miệng tự lẩm bẩm, cả người giống như vừa chịu một trận đánh lớn, có cảm giác như đang bị vây hãm.

Tịch Nhan kiên định gật đầu: “Đúng, vì người đó là Vương gia, cho nên ta thấy đáng giá. Ở đất Luru Ly này, từ hoàng thượng cho đến thường dân, ai cũng có truy cầu của mình, hoàng hậu, Lệ Phi nương nương mong muốn con trai của mình có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, tương lai các nàng có thể trở thành là thái hậu, vinh sủng trùng trùng, tể tướng đại nhân theo đuổi là quyền thế càng lúc càng lớn, về phần ta, ta mong muốn Vương gia có thể sống hạnh phúc vui vẻ, không còn bị ai ức hiếp, trước mắt mà nói, ta càng hy vọng hoàng thượng còn nữa chứ vị nương nương, hoàng tử và các các vị đại nhân nói lời xin lỗi với Vương gia của ta, hoàng thượng suy nghĩ lâu như vậy, chắc hẳn trong lòng đã có quyết định rồi.”

Cánh Đế bình tĩnh nhìn Tịch Nhan, đột nhiên cười ra tiếng, mặt rùng rợn hơn hờ.

“Nếu Tịch Nhan là nam tử, chính là thần tử đắc lực nhất của Luru Ly chúng ta.”

Lời nói mang theo ý khen thưởng lẫn thương thức, tình cảm bộc lộ trong lời nói, Mạc Ngôn An nào nghĩ tới sau một hồi não loạn đến mức như vậy lại quay ngược trở về điểm xuất phát, bản thân lại gây ra việc mất mặt, giờ thấy Cánh Đế cười to, hận không thể đâm ngực giậm chân.

“Mấy năm qua, là trăm bạc đãi người.”

Cánh Đế khom người, bàn tay giờ ra nữa chùng lại rút về, cúi đầu, đôi mắt sâu lắng như trời đêm mơ hồ mang theo nước mắt ngậm ngùi, thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Hoàng thượng.”

Lệ Phi tức nữa, vọt tới trước mặt Cánh Đế, dùng sức kéo xiêm y của hắn: “Sao hoàng thượng có thể làm như vậy, hoàng thượng không thể làm như thế được.”

Hết khản cả tiếng, giống như phát điên dại, đùng đưa Cánh Đế, khóc thét thành tiếng, hoàn toàn không có phong thái của một vị nương nương cần phải có.

Tịch Nhan ngược đầu, nhìn Lệ Phi lay lắt Cánh Đế, mù mịt khó hiểu, chỉ là nói tiếng xin lỗi mà thôi, hơn nữa Cánh Đế cũng rất uyển chuyển, Lệ Phi cũng không cần khoa trương như vậy chứ, chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình gì?

Hạ Dạ Bạch tựa ở trong lòng Tịch Nhan, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, lạnh lùng nhìn Lệ Phi điên dại và Cánh Đế cúi đầu, giọng nói đầy mỉa mai.

“Hoàng thượng đã lên tiếng vàng ngọc, còn các vị nương nương, hoàng tử cùng đại nhân đâu, Vương gia của ta bị thương, phải sớm hồi phủ nghỉ ngơi rồi.”

Mới vừa rồi cả gan làm loạn như vậy mà vẫn không sao, Tịch Nhan càng không sợ chết lèng tiếng nhắc nhở.

“Lễ nghi mất hết, còn thể thống gì, còn không dừng tay cho ta.”

Cánh Đế lớn tiếng trách phạt, giữ chặt tay của Lệ Phi, Tịch Nhan ngồi dưới đất, đôi mắt sáng lên, như xem kịch hay, cả hai chuyện đều chẳng có chuyện nào tốt, đôi bên giằng co, nàng lại có tuồng hay để xem.

Trăng đã lên cao, Lệ Phi ngẩng đầu, gắt gao nhìn Cánh Đế, nước mắt rơi như mưa, thấy không rõ nỗi buồn nơi đáy mắt, cắn chặt môi, một lúc lâu sau, nước mắt mới từ từ ngừng, rung rung vài giọt lệ đọng ở trên mí mắt, như điểm sương sớm tích tụ trên lá sen, càng nhìn càng thương, cười ha ha hai tiếng, xoay người làm lễ tạ lỗi với Hạ Dạ Bạch đang nằm trên đất.

Nghiêng người sang, nhìn một thân hồng y cách đó không xa, vẫy vẫy tay với Hạ Thiên Thần đang tràn đầy khiếp sợ: “Hoàng nhi, mau lại đây.”

Hạ Thiên Thần về mặt mờ mịt, thấy Lệ Phi vẫy tay, cũng phải thuận theo, ngờ ngác đi tới.

“Từ Hoàng Tử.”

Liễu Dật Phong thấy Hạ Thiên Thần bước sang bên đó, cũng lên tiếng gọi, vội vã chạy theo.

Hạ Thiên Thần cảm thấy kỳ lạ, phụ hoàng luôn luôn thương yêu mẫu phi, trong trí nhớ, chưa từng nói nặng với nàng dù chỉ một câu, mẫu phi luôn luôn biết chừng biết mực, hành vi cử chỉ, chưa từng vượt quá khuôn khổ, khuôn mặt xinh đẹp luôn cười tươi dịu dàng, hắn chưa từng thấy nàng rơi nước mắt lần nào, nhưng mới vừa rồi, nàng lại mất không chế khóc rống trước mặt tất cả đại thần.

Hắn cảm giác mình không thể thấu hiểu được, chẳng lẽ phụ hoàng vẫn luôn rất thương yêu hắn sao? Hôm nay lại vì một kẻ ngốc mà không để ý đến cảm nhận của mẫu phi, điều này thật sự là quái dị, thậm chí khiến hắn không thể tưởng tượng nổi.

“Mẫu phi.”

Hạ Thiên Thần đã mở miệng, đưa tay lau khô nước mắt còn đọng trên mặt Lệ Phi.

Lệ Phi cảm tay hắn, ôn nhu cười, gương mặt đỏ lê hoa đái vũ, diễm đạm đáng yêu: “Quý xuống.”

Hạ Thiên Thần kinh ngạc nhìn Cảnh Đế đang đứng sau lưng Lệ Phi, đã thấy tâm mắt của hắn hoàn toàn không đặt ở trên người mình.

“Mẫu phi.”

Hạ Thiên Thần vẫn không thể tin được gọi.

“Đã làm sai thì phải chịu phạt, mau quý xuống.”

Giọng nói Lệ Phi cứng ngắt, không cho phép thương lượng.

“Phụ hoàng.”

Hạ Thiên Thần quát to một tiếng, nam nhi dưới trướng có hoàng kim, hướng chỉ hôm nay là ngày đại hôn của hắn, văn võ cả triều đều ở đây, Hạ Thiên Thần hắn quý xuống đất lạy trời quý trước phụ hoàng trước mẫu phi, làm sao có thể quý xuống xin lỗi đệ đệ của mình, hơn nữa đó còn là một tên ngốc vô năng nhu nhược, mặt mũi hắn để ở đâu?

“Hoàng thượng làm như vậy cũng là muốn tốt cho con, tứ Hoàng Tử sao lại không biết thông cảm cho nỗi khổ tâm của hoàng thượng? Có câu nói là tề gia trị quốc bình thiên hạ, không Tề Gia, tứ Hoàng Tử dựa vào cái gì trị quốc bình thiên hạ? Câu Tiễn nằm gai nếm mật mới có thể trả được mối thù diệt quốc cùng Ngô vương, đại trượng phu có được dân được, tứ Hoàng Tử cũng không cần tiếp tục làm hoàng thượng khó xử.

“Ta cùng với tứ Hoàng Tử có giao hảo, trước nay như hình với bóng, tuy hai mà một, ta thay mặt hắn quý?”

Người kia vốn là tay kiêu ngạo từ nhỏ, hào quang vạn trượng, khí phách hiên ngang, lại tao nhã thoát tục, tâm cao khí ngạo, sao có thể chịu được khuất nhục như vậy.

“Vậy sau này ngươi ăn thay tứ Hoàng Tử ba bữa cơm mỗi ngày đi.”

Thế nhưng nàng lại trừng mắt cảnh cáo, Hạ Thiên Thần nhiều lần làm khó dễ, nàng vẫn chịu đựng không ra tay, nếu không phải hắn bức người quá mức, nàng và Tiểu Bạch đã không bị thương đến mức này, giờ ép hắn chịu chút đau khổ, cho hắn biết đất tội với nàng phải chịu hậu quả thế nào.

“Thất Vương phi có sao lại cứ làm khó dễ như vậy.”

Liễu Dật Phong còn muốn nói gì nữa, lại bị Hạ Thiên Thần ngăn cản.

“Ta phải quý xuống xin lỗi mới được sao?”

Hạ Thiên Thần nhìn chằm chằm Tịch Nhan, đôi mắt hoa đào lóe sáng, mây đen trùng trùng, phía sau yêu say đắm còn cất giấu thù hận.

“Người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta nhúng nhường ba phần; nếu người vẫn phạm ta, ta vẫn lùi nhường đường; nhưng nếu người cứ lấn tới, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc. Liễu thiếu gia, ta không phải người gây sự.”

Hai tay của hắn nắm chặt thành quyền dưới hi bào, gân xanh trên trán nổi lên, chỉ nghe thấy bộp một tiếng, Hạ Thiên Thần quỳ trên mặt đất, Tịch Nhan cũng không khách khí, kéo Hạ Dạ Bạch đang tựa ở trong lòng lên, đứng thẳng trước mặt Hạ Thiên Thần, trên cao nhìn xuống thấy đôi vai hắn run rẩy vì tức giận.

Hạ Thiên Thần cúi đầu, cảm giác miệng mẫn đắng, khi ngược mắt nhìn lên, đôi mắt hoa đào sáng lấp lánh tươi cười như trước kia, chất chứa vô vàn phong tình, chỉ một cái liếc mắt, lại phảng phất như hoa đào nở rộ, môi khẽ nhếch lên, một thân hồng y, so với nữ tử còn muốn xinh đẹp hơn mấy phần, đôi tay nắm chặt đặt trên đỉnh đầu, các ngón tay đè nén đến mức cả bàn tay tê dại.

Tịch Nhan nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, cũng không nhịn được giật mình, khuôn mặt nhanh chóng lộ ra tiếu ý.

“Người đâu, dâng trà.”

Hạ Thiên Thần xoay người, quay lại phân phó hạ nhân đang đứng sau lưng, lập tức có người vội vã bưng tách trà nóng hổi đến trước mặt hắn.

Hạ Thiên Thần nhận lấy tách trà, nâng lên trước mặt Hạ Dạ Bạch: “Trước đây ngu huynh làm nhiều chuyện đắc tội với tiểu đệ, mong đệ đệ niệm tình tha thứ.”

Thanh âm nhỏ nhỏ đức quăng, mang theo nụ cười như có như không, Tịch Nhan không khỏi rung mình, thầm nghĩ, Hạ Thiên Thần này, quả thật là một nhân vật nguy hiểm, không đúng hẳn chính là Dương Quảng thứ hai, sau này cần phải cẩn thận hơn mới được.

“Vương gia bị thương, ta thay mặt vương gia nhận chén trà này.”

Tịch Nhan cười đưa tay nhận lấy tách trà trên tay của Hạ Thiên Thần, đưa tới bên môi Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch hé miệng hơi nhẹ một ngụm.

“Phụ hoàng, thân thể nhi tử không khỏe, cáo lui trước.”

Mặn chát, Hạ Thiên Thần đứng dậy, gỡ xuống giá y mặc bên ngoài, nghênh ngang mà đi.

Tiếp theo, các cung nương nương, hoàng tử và cả các vị đại nhân, cũng rời rít tã lối với Hạ Dạ Bạch, Cảnh Đế đứng im bên cạnh, thờ ơ lạnh nhạt, mà đây mất những người đó hoàn toàn không có chút coi khinh.

“Hoàng nhi đã thành hôn rồi, từ nay cứ sống trong Đông Thần phủ, sau này nếu không có mệnh lệnh của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được đến Cung Vương Phủ quấy rối.”

Cảnh Đế liếc nhìn Lệ Phi bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, thế nhưng ai cũng hiểu rõ, từng câu từng chữ đều chắc như đinh đóng cột.

Lệ Phi liếc mắt nhìn khắp Đông Thần phủ, nụ cười trên mặt vẫn thản nhiên, cũng không bất luận ý phản đối nào: “Như vậy cũng được, canh giờ không còn sớm, hoàng thượng nên bãi giá hồi cung.”

Mọi người thoáng ngậy người kinh ngạc, chư vị hoàng tử và các vị đại nhân, nhìn thân ảnh mình hoàng dần dần biến mất, ngơ ngác nhìn ta một chút, ta ngơ ngác xem một chút, tất cả đều kinh ngạc không thể tin được, từ Hoàng Tử thâm thụ hoàng ân lại có thể bởi vì một Vương gia gốc mềm yếu vô năng lại còn là một kẻ thất sủng mà chịu uất ức.

Đoàn người dần dần tán đi, không ai ngờ một ngày vui như vậy lại biến thành trò khôi hài, ngoại trừ thất vương gia thất Vương phi vui vẻ, thì tất cả bọn họ đều mất hết mặt mũi, nhất là từ Hoàng Tử, tiệc cưới long trọng lại không được mất người đến chia vui.

Tại một góc cửa Đông Thần phủ, Bạch Phượng vẫn một thân áo trắng không nhiễm bụi trần, nhìn đèn lồng đỏ tỏa ánh sáng lung linh như ẩn như hiện trên khuôn mặt, đôi mắt vô tư không chút gợn sóng lại phản phát vẻ lo âu: “Ngươi cứ nóng nảy bộp chộp như vậy, cái bộ dáng này, ta làm sao có thể yên tâm được, để ta đưa ngươi quay trở về.”

“Bạch Phượng, ta cũng không phải là con rối mà ngươi có thể tùy ý điều khiển, nếu như ngươi chưa có sự đồng ý của ta mà tự ra quyết định, thì ta quyết không tha thứ cho ngươi.”

Đấy mắt Tịch Nhan có chút hốt hoảng, tay Bạch Phượng, tràn đầy cảnh cáo.

Bạch Phượng cười cười, bắt được ngón tay của Tịch Nhan, lấy một viên thuốc màu đen trong ngực ra, đưa đến bên môi Tịch Nhan: “Ngươi an phận thì ra sẽ không làm gì cả, ăn cái này đi.”

“Đây là cái gì mà thơm như vậy?”

Tịch Nhan vừa hỏi vừa nhắm mắt, hít sâu một hơi, mùi thơm nồng nặc, rất dễ ngủ, hé miệng, nuốt xuống, viên thuốc vừa trôi xuống bụng, liền cảm thấy mí mắt nặng tựa ngàn cân, đầu óc mơ hồ, chỉ vào Bạch Phượng, người lắc lư vài cái: “Bạch Phượng —— “

Còn chưa kịp cất tiếng hỏi đã lâm vào hôn mê bất tỉnh, Bạch Phượng cười ôm nàng vào trong lòng: “Đến khi nào nàng mới gọi ta một tiếng Bạch Phượng ca ca?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Tiểu Bạch Vs Bạch Phượng

Trăng tròn vằng vặc, muôn vầng sao lấp lánh lơ lửng trên bầu trời đêm, Đông Thần phủ mới vừa rồi còn chật kín khách nhân, tấp nập náo nhiệt như chợ hội, nhưng chỉ một thoáng đã trở nên quanh quẽ vắng lặng, cảm giác phồn vinh náo nhiệt mới vừa rồi đã tan biến không còn bóng dáng nữa, đèn lồng đỏ treo cao trước cửa đại môn, đứng đưa qua lại theo từng làn gió. Mấy chữ Đông Thần phủ to lớn như rồng bay phượng múa, mạnh mẽ hùng hồn, những dây hoa đỏ uốn lượn trên biển hiệu, lúc này còn tỏa ra không khí hân hoan vui mừng, nhưng bây giờ lại mang cảm giác tiêu điều, thậm chí còn mang theo sự châm biếm.

Hạ Dạ Bạch tựa vào thành xe chờ thật lâu vẫn không thấy Tịch Nhan bước ra, nghĩ đến cảnh nàng đang ở cùng với cái gã Bạch Phượng kia, dù lòng hẳn hiểu rõ Bạch Phượng sẽ không làm thương tổn Nhan Nhan, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng thấy khó chịu, kể cả khi nàng nữ giả nam trang đi gặp các nam nhân khác, hẳn cũng không khó chịu như lúc này.

Chính là vì hấn ghét Bạch Phượng, không có nguyên nhân, chỉ đơn giản là ghét.

Không thể kìm lòng ngồi yên được nữa, hấn đưa tay vén rèm nhìn ra ngoài, Trương Tư và mấy hạ nhân vương phủ đang đứng bên cạnh xe ngựa nhìn chung quanh.

“Sao Nhan Nhan vẫn chưa trở lại?”

Dứt lời, Hạ Dạ Bạch liền nhảy xuống xe ngựa.

Trương Tư thấy vậy vội vàng chạy đến đỡ: “Vương gia đang bị thương, đừng cử động mạnh, nếu vết thương lại toét ra thì làm sao? Vương phi mà nhìn thấy lại lo lắng.”

Mấy người hạ nhân kia trông thấy, cũng vội vàng chạy qua, hoàng thượng tự hạ thấp mình nói lời xin lỗi với hấn, tứ Hoàng Tử quỳ xuống dâng trà, những hoàng tử khác cũng cúi người trước Vương gia nhà bọn họ, hạ nhân Cung Vương Phủ xem như được nở mày nở mặt, thấy sau này không còn ai dám ức hiếp bọn họ, đây chính là phúc khí của Vương phi, nghĩ đến Vương phi, bọn họ đều bội phục tự đáy lòng.

Kẻ ngốc cũng có phúc ngốc, lời này quả không sai, Vương gia ngốc vẫn hoàn ngốc, thế như quả thật có phúc khí, bằng không làm sao có thể cưới được một Vương phi toàn tâm toàn ý lo lắng cho hấn? Thứ nữ thì thế nào? Dù là thái tử phi của dòng chính cũng không bì được với Vương phi nhà bọn họ, mới vừa rồi hoàng thượng còn nói lời khích lệ Vương phi, nếu nàng là nam tử chắc chắn sẽ trở thành thân tử đắc lực của Lưu Ly.

Vương phi của bọn họ là nữ anh hùng, từ nay về sau bọn họ phải một lòng đi theo, chăm sóc Vương gia thật tốt, cũng không cần lo lắng sợ hãi chuyện bị người khác ức hiếp, cũng có thể ngẩng cao đầu khi ra ngoài.

Hạ Dạ Bạch vừa xuống xe ngựa đã nhìn thấy ở cách đó không xa, Bạch Phượng ôm Tịch Nhan đi tới, hấn vội vã chạy sang nhìn Tịch Nhan bị hôn mê, quay sang nhìn Bạch Phượng, lớn tiếng chất vấn: “Người đã làm gì Nhan Nhan? Mới vừa rồi nàng còn khỏe mạnh như vậy, có sao lại bị hôn mê?”

Vừa nói vừa vươn tay đoạt lấy Tịch Nhan đang nằm trong lòng Bạch Phượng.

Trương Tư cũng chạy đến, thấy Hạ Dạ Bạch đang giành Tịch Nhan, vội vàng đưa tay ngăn lại: “Vương gia đang bị thương, làm sao bỗng được Vương phi? Quốc sư đại nhân sẽ không làm thương tổn Vương phi.”

Hạ Dạ Bạch xoay người, đôi mắt dưới mặt nạ biến thành ngọn lửa, băng lãnh âm hàn, nhìn Trương Tư đang cản tay của hấn lại, thanh âm non nớt nhưng lại như gió mùa đông rét gào té buốt đến tận xương. “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, làm sao người biết hấn sẽ không làm thương tổn Nhan Nhan?”

Bộ dáng này của Hạ Dạ Bạch dọa Trương Tư nhảy dựng lên, buông lỏng hai tay, bộ dáng đờ đẫn sát khí này của Vương gia, trông rất đáng sợ.

“Xe ngựa hơi nhỏ.”

Bạch Phượng ngẩng đầu nhìn mãi xa cách đó không xa phía sau Hạ Dạ Bạch, nhàn nhạt nói.

“Người là Trương Tư? Người cùng mấy hạ nhân trở về vương phủ trước đi, ta sẽ đưa Vương gia và Vương phi nhà người về bằng xe ngựa của ta.”

Trương Tư vừa nghe Bạch Phượng muốn đích thân đưa Hạ Dạ Bạch cùng Tịch Nhan quay về, bất chợt ngẩn đầu, đôi mắt ôn nhu như nước tràn đầy kích động chăm chú nhìn Bạch Phượng, một lát sau khẽ cất tiếng cười, nâng gật đầu cái rụp.

Hành vi của Vương phi hôm nay là muốn tạo dựng thanh danh cho Vương gia, từ nay về sau ở đất nước Lưu Ly này sẽ không còn ai dám bắt kình với Vương gia, nàng vui như mở cờ trong bụng, hôm nay hoàng thượng cũng phải hạ thấp mặt mũi trước Vương phi, hơn nữa quốc sư đại nhân xuất thủ tương trợ mới nói những lời vừa rồi, ai biết hấn nghĩ gì trong bụng, có ghi hận với tiểu thư của nàng hay không? Nếu những người khác giờ trò sau lưng, hiện tại tiểu thư không có quyền không có thế, đến lúc đó cũng chịu nhiều thiệt thòi, quốc sư đại nhân cao cao tại thượng, được vạn dân Lưu Ly kính ngưỡng, nếu hấn đích thân đưa tiểu thư trở về, những người kia nhất định sẽ có cái nhìn khác, cũng không dám nảy hận ý, càng không dám tìm đến cửa gây chuyện.

“Người có muốn bỗng nàng không?”

Bạch Phượng thấy Trương Tư đi xa, xoay người, đưa Tịch Nhan đang nằm trong lòng mình đến trước mặt Hạ Dạ Bạch.

“Đương nhiên, nàng là nữ nhân của ta, cho dù bị phế một tay, vẫn có thể bỗng được nàng.”

Hạ Dạ Bạch hừ lạnh một tiếng, tiếp nhận Tịch Nhan từ trên tay của Bạch Phượng, ôm chặt nàng trong lòng mình, lướt qua Bạch Phượng, bước đến chiếc xe ngựa của hấn đậu cách đó không xa.

Hai người lần lượt lên xe ngựa, xe ngựa của Bạch Phượng không tính là xa hoa, chỉ giản đơn sạch sẽ, có điều bên trong cũng rất rộng và thoải mái, ngồi bên trong cũng an tâm thư thả, cũng giống như cảm giác mà hần mang lại cho mọi người.

Đang giữa ngày hè, trên xe không đặt bất cứ da lông thú nào để giữ ấm, chỉ đặt nệm lót mềm đơn giản, rất êm giảm thiểu khó chịu do xóc nảy, hơn nữa nó vừa mềm vừa sạch sẽ, ngồi rất thoải mái, ngắm lại quốc sư đại nhân không nhiễm bụi trần trên thế gian này cũng là một người rất biết cách hưởng thụ.

Hạ Dạ Bạch nhẹ nâng đầu Tịch Nhan, cẩn thận nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, thấy nàng nằm trên nền xe trống rỗng xiêm y đơn bạc, không khỏi nhũn nhũn, xóc mạnh xe ngựa lên, thò đầu ra ngoài xem xét, một lát sau, trên bàn tay trống trơn kia nhanh chóng có thêm mấy tấm lông cừu, hần nghiêng người đắp lên cho Tịch Nhan.

“Ngươi vẫn y như trước đây.”

Bạch Phượng tựa ở bên kia mã xa, nhìn chần lóng cừu đắp trên người Tịch Nhan, đột nhiên lên tiếng.

“Sao không dùng thuốc cầm máu?”

Hạ Dạ Bạch nhìn vết thương trên vai, mới vừa rồi bởi vì dùng lực ôm Tịch Nhan, vết thương đã được băng bó giờ lại rỉ máu, nhưng hần lại chẳng thêm bận tâm, có chút không cho là đúng, nhìn chăm chăm Bạch Phượng một lát, khóe miệng đột nhiên cong lên, nụ cười giễu cợt: “Nếu ta không cố ý để bản thân bị thương thì trên đời này không ai có thể làm ta bị thương, cho dù có bị thương thì với sức của ta, cũng không quá ba ngày sẽ khỏi, chẳng nhẽ quốc sư đại nhân không biết điều này sao? Hà tất hỏi lại như vậy? Vết thương còn con này không cần ngài phải nhọc lòng bận tâm.”

Nói xong, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, khóe miệng lại nhếch lên, khiêu khích nhìn Bạch Phượng: “Có điều ta bị thương thế này, Nhan Nhan nhìn thấy lại đau lòng, cần phải sớm bình phục, bằng không nàng lại không nỡ để ta chăm sóc cho nàng, thì ta làm sao có thể mức nước sữa mặt, làm sao về mi, tô son cho nàng được?”

Hạ Dạ Bạch vừa nói vừa ngồi xuống, lấy thuốc bột vừa rồi Bạch Phượng cho nàng ra, mở nắp, rắc lên vết thương của mình: “Thuốc này quả nhiên tốt, chỉ là quá rát, làm vết thương thêm đau nhức, chắc là quốc sư đại nhân chuẩn bị riêng cho ta?”

Bạch Phượng dựa đầu vào thành xe ngựa, nhìn Hạ Dạ Bạch bôi thuốc, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười nhàn nhạt, mông lung mờ ảo, như là những đám mây trên trời, không thể nắm bắt được.

Hạ Dạ Bạch cầm máu xong, thu dọn mọi thứ cất vào trong túi của Tịch Nhan, đôi mắt kia dưới mặt nạ bắn ra hàn ý đến kinh người, khóa chặt Bạch Phượng đang nhắm mắt dưỡng thần ở thành xe ngựa hỏi:

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì Nhan Nhan, sao nàng vẫn chưa tỉnh?”

Hạ Dạ Bạch tiếp tục truy hỏi, hần luôn cảm thấy, giữa Bạch Phượng và Nhan Nhan có chuyện gì đó mà hần không biết. Giữa hai người họ có bí mật riêng của họ mà hần tuyệt đối không thể xen vào, hần ghét cảm giác này, loại cảm giác sợ hãi, đối với một người thích khống chế chặt mọi sự việc như hần mà nói thì đây là điều khiến hần căm hận nhất.

Tuy rằng Nhan Nhan ba lần bảy lượt cam đoan, hần cũng tin tưởng nàng, nhưng mỗi khi nhìn thấy Nhan Nhan ở bên cạnh Bạch Phượng, lòng hần ngoài cảm giác lo lắng, còn có bất an, làm sao cũng không đề nên được, lại có suy nghĩ vớ vẩn rằng Bạch Phượng sẽ mang Nhan Nhan đi.

“Chỉ là trả lại nàng thứ đáng lẽ thuộc về nàng mà thôi, nàng mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút, ngủ một giấc thật ngon rồi sẽ tỉnh.”

Bạch Phượng ngồi thẳng người, đột nhiên mở mắt, xích lại gần Tịch Nhan, đưa tay vén vài sợi tóc trên trán nàng, đôi mắt khép chặt, lông mi hơi run, gương mặt đó vẫn xuất trần thoát tục như trước, xinh đẹp đến nỗi không khí xung quanh, lại có chút tái nhợt tiêu tụy, là vì đang say ngủ, chân mày vẫn nhũn nhũn, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp động lòng người của nàng, trái lại đem đến cảm giác tiếc thương.

“Ngươi biết nàng là ai không?”

Hạ Dạ Bạch nhìn chăm chăm bàn tay đang chạm trên khuôn mặt của Tịch Nhan, đôi mắt như phun lửa đỏ rực như máu nhuộm lên đôi tay tinh khiết và toàn bộ xiêm y vốn sạch sẽ kia.

“Ngươi đang đùa gì thế? Nàng là Mạc Tịch Nhan, có điều, chuyện này đã không còn quan trọng nữa, lúc này nàng đã đoạn tuyệt quan hệ với lão già Mạc Ngôn An kia rồi, từ nay về sau, chỉ còn là Vương phi của Hạ Dạ Bạch ta, là nữ chủ nhân của Thiên Ky Lâu, nữ chủ nhân duy nhất.”

Hạ Dạ Bạch cúi người, cố sức lau sạch những chỗ tay của Bạch Phượng chạm qua Tịch Nhan.

“Ta không biết mối quan hệ giữa ngươi và Nhan Nhan là như thế nào, ngươi rất quan tâm đến Vương phi của ta, cũng tốt với nàng hơn bất cứ ai, tuy rằng ta không muốn thừa nhận, thế nhưng lòng ta hiểu rõ, ở đất Lưu Ly này, ngoại trừ ta, ngươi là người duy nhất ta tin tưởng tuyệt đối sẽ không làm tổn thương đến Tịch Nhan, mặc dù con người ngươi có chút thần bí khó dò, cũng làm ra nhiều chuyện bí hiểm, trong lòng ta thấp thỏm bất an, và luôn có cảm giác ngươi sẽ chia cách ta và Nhan Nhan, thế nhưng không vì bản thân lo lắng mà ngăn cản ngươi và Nhan Nhan gặp mặt, có điều ta phải nói rõ cho ngươi biết, Nhan Nhan là của ta, đời này kiếp này, Mạc Tịch Nhan chỉ là thê tử của Hạ Dạ Bạch, cũng chỉ có một người thân duy nhất là ta, và ta cũng vậy, dấu chân trời góc bể dù sống hay chết thì kiếp này Mạc Tịch Nhan có đến nơi đâu, ta cũng đi theo nàng đến nơi ấy.”

Mặt nạ ngân bạch chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo lại hòa lẫn sự ấm áp dịu dàng, thanh âm của Hạ Dạ Bạch rất nhẹ giống như tình nhân nỉ non, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má của Tịch Nhan: “Nàng vĩnh viễn là của ta.”

Thanh âm kia tuy nhẹ như gió thoảng lại kiên định như núi.

“Người hiểu nàng sao?”

Hạ Dạ Bạch quay đầu chỗ khác, ánh mắt hung tợn nhìn Bạch Phượng: “Một ngày nào đó, ta sẽ là người hiểu rõ nàng nhất.”

Hạ Dạ Bạch nhìn Bạch Phượng, hận không thể xé toạc nụ cười giả tạo trên mặt hắn, nụ cười này càng ôn hòa, càng khiến hắn thấy đáng ghét.

“Đưa ấm lô cho ta.”

Hạ Dạ Bạch nghi hoặc nhìn hắn: “Bạch Phượng, chớ giờ trò trước mặt ta, ta không mắc mưu người đâu.”

Vừa nói vừa đưa tay chỉ thẳng vào mặt Bạch Phượng cảnh cáo, xoay người, thò tay ra ngoài cửa sổ, một thoáng sau, trên tay xuất hiện một ấm lô cho Bạch Phượng.

“Người sờ tay của nàng đi.”

Hạ Dạ Bạch vẫn chưa nhúc nhích, không cần sờ hắn cũng biết, đôi tay ấy hiện đang lạnh như băng, người nàng luôn lạnh lẽo, dù trong ngày hè ẩm áp nhưng tay nàng luôn lạnh lẽo giống như mùa đông, dù làm thế nào cũng không ấm lên được.

“Người hãy sờ thử người nàng đi.”

Hạ Dạ Bạch nghe lời, đưa tay thò vào bên trong áo của nàng ngay trước mặt Bạch Phượng, nhưng sau đó vội vàng rút tay lại. Rõ ràng trên người nàng đập chần lông cừu, tại sao vẫn lạnh như khối băng?

Hạ Dạ Bạch ngồi xổm lên, muốn ôm Tịch Nhan vào lòng, lại bị Bạch Phượng ngăn lại: “Chẳng phải muốn hiểu nàng sao? ngồi im đó mà xem.”

Hạ Dạ Bạch liếc mắt nhìn Bạch Phượng cố làm ra vẻ huyền bí, rồi lùi ra một bên.

Bạch Phượng một tay cầm ấm lô, tay kia xóc chần lông cừu trên người Tịch Nhan lên, một lát sau, sắc mặt của Tịch Nhan càng thêm tái nhợt, môi cắn chặt, cả người co lại, cau mày run rẩy.

Hạ Dạ Bạch không hiểu nhìn Bạch Phượng, Bạch Phượng ngẩng đầu nhìn lại hắn, đẩy ấm lô lại sát bên cạnh nàng.

Tịch Nhan dù ngủ nhưng cơ thể vẫn lạnh như băng, cảm nhận được hơi ấm bên cạnh, chần mày đang cau lại cũng dần giãn ra, mặt kề tay, tay hơi run rẩy đưa về phía ấm lô.

Hạ Dạ Bạch ngồi thẳng người mở to mắt, không bỏ qua nhất cử nhất động nào của Tịch Nhan. Nhìn thấy Tịch Nhan nhích người đến gần ấm lô thì đột nhiên nàng ngừng lại, một hồi sau, chần mày vừa giãn ra lại tiếp tục cau lại, Hạ Dạ Bạch vẫn chưa tìm ra nguyên nhân thì đột nhiên Tịch Nhan lại lùi về vị trí vừa rồi, nghiêng người sang, tiếp tục cuộn tròn lại như đứa bé nằm trong bụng mẹ, người run rẩy vì lạnh, thế nhưng vẫn giữ khoảng cách với ấm lô, không hề có ý định nhích lại gần.

“Nhìn thấy chưa?”

Bạch Phượng quay sang lấy chần lông cừu đắp lên người Tịch Nhan, lôi ấm lô ra trả lại cho Hạ Dạ Bạch.

“Khát vọng ẩm áp nhưng lại không dám đến gần nơi ẩm áp, người biết nàng là người như vậy không? Cõi đời này, ta ở cùng nàng lâu nhất, không ai có thể hiểu nàng hơn ta, ngay cả chính bản thân nàng vẫn không thể hiểu rõ mình bằng ta hiểu nàng, cho nên sẽ không có ngày đó.”

Hạ Dạ Bạch ngờ ngạc nhìn Tịch Nhan nằm ngủ, chợt thấy tim đau thắt lại, cái lão già thất phu Mạc Ngôn An, rốt cuộc hắn đã làm gì Nhan Nhan, khiến nàng dứt khoát cắt đứt quan hệ như vậy, nàng chẳng qua chỉ là một cô gái, lại còn mạnh mẽ hơn cả nam tử, một người có sức khỏe yếu ớt thế này làm sao chịu đựng được dày vò như thế?

Hạ Dạ Bạch nắm chặt hai tay, đột nhiên đứng lên, cúi người, vọt đến bên cạnh Tịch Nhan, bồng nàng lên, ôm chặt vào lòng, đột nhiên được giữ ấm trong lòng khiến Tịch Nhan vô thức chống cự, nhưng Hạ Dạ Bạch vẫn không chịu buông tay, mà càng ôm chặt hơn, một lát sau, nàng ngừng giãy giụa, dựa vào lòng Hạ Dạ Bạch, tìm một tư thế thoải mái, cuộn mình nằm ngủ như nàng mèo nhỏ, những nếp nhăn trên trán cũng từ từ giãn ra.

Hạ Dạ Bạch cười cười, lại đắp chần lông cừu lên cho Tịch Nhan, nhìn Bạch Phượng ở bên cạnh: “Hiểu rõ nàng nhất thì đã sao? Nàng có chống lại cả thế gian vẫn không kháng cự ta, trên đời này, nàng khát vọng ẩm áp nhưng không dám đến gần nơi ẩm áp, vì chỉ ta mới có thể sưởi ấm cho nàng, cho dù có chuyện gì xảy ra thì ta và nàng vẫn luôn ở bên nhau, vậy là đủ rồi.”

Bạch Phượng nhìn Tịch Nhan an tĩnh nằm ở trong lòng Hạ Dạ Bạch, đột nhiên nhẹ cất tiếng cười, như bùng hiểu ra, tự lẩm bẩm: “Hóa ra ngay từ đầu người cũng kháng cự.”

Hắn âm thầm thờ dài nhìn vết thương trên vai trái của Tịch Nhan, lại nhìn Hạ Dạ Bạch với ánh mắt như có như không: “Nàng vì người mà bị thương.”

Hạ Dạ Bạch nhìn vết thương trên người Tịch Nhan, ánh mắt buồn bã, yêu thương không nói thành lời.

‘Vốn dĩ nàng là một đóa hoa sen đơn thuần vui vẻ nhất, nghịch ngợm phá phách, tùy hứng làm liều, nhưng vì người mà đôi tay nhúng vào máu tanh, không ngại đối đầu với cả thế gian, còn người đã làm gì được cho nàng? nếu như người thật lòng yêu nàng, sao đành lòng để nàng chịu đau đớn thương tổn?’

Hạ Dạ Bạch cầm chặt tay của Tịch Nhan, môi mím chặt, đôi mắt buồn bã thoáng chốc lại trở nên sắc bén, giống như ánh sáng chiếu rọi trong đêm tối, thấp sáng cả một vùng, rực rỡ lại đẹp mắt.

“Nhan Nhan hữu dũng hữu mưu, thông tuệ cơ trí, hiểu biết sâu rộng, một nữ tử như vậy mấy ai bì được, không phải ta không tin chuyện kiếp trước kiếp này mà là tựa như những lời Nhan Nhan từng nói, đời người chỉ có một lần, sống sao cho vui vẻ, những việc chúng ta có thể làm thì phải nắm bắt, tuyệt đối đừng để tiếc nuối hay uổng phí kiếp sống của mình, đời người tựa phù du, phù dung sớm nở tối tàn, khoảng thời gian nở của nó tuy rằng ngắn ngủi, nhưng vẫn tỏa sắc lung linh, xinh đẹp động lòng người, kể từ ngày chúng ta thành hôn đến nay, ngày nào nàng cũng lo lắng cho ta, chưa từng có lấy một ngày thoải mái, nàng cho rằng tất cả đều do ta không có quyền không có thế, một lòng muốn xây dựng thế lực để bảo vệ ta, không biết ta gạt nàng, để nàng phải bôn ba chịu khổ đến mức này rốt cuộc là đúng hay sai? có điều ta nghĩ nàng chính là như vậy, không giống như những nữ tử cả ngày quanh quẩn trong khuê phòng, chỉ biết theo thừa mệnh.”

Hạ Dạ Bạch cắn môi, nhú mảy, suy tư trong chớp lát, rồi nở nụ cười nhàn nhạt, còn mang theo niềm kiêu ngạo và tự hào đặc hữu: “Ta không giống như quốc sư đại nhân, ta không ôm ấp tình cảm cao thượng cứu tế thương sanh như vậy, trách trời thương dân, bọn họ cũng may mắn, đến tận bây giờ ta vẫn chưa làm hại gì đến họ. Quốc sư đại nhân xem thấu thế sự, hiểu rõ nhân tâm, ta chính là một người ích kỷ như vậy đó thì làm sao nào? Chỉ ít ta dám thừa nhận, quốc sư đại nhân cao cao tại thượng, được thế nhân tôn sùng, nhưng mỗi khi nhìn nụ cười trên mặt người thì ta chỉ thấy giả tạo, hận không thể xé rách ném xuống đất, có thật người hài lòng với cuộc sống hiện giờ?”

Bạch Phượng nghe thế, nhìn Hạ Dạ Bạch cười cười, ôn hòa như gió xuân, đôi mắt kia vẫn mơ màng như phủ một tầng sương, lại giống như sương mù sáng mùa thu, cứ thế bao trùm không tán đi, khuôn mặt mảnh khảnh, môi khẽ nhếch lên, nhưng độ cong lại đem đến cảm giác khô sở.

Đã từng có một khoảng thời gian rất dài, nụ cười của hắn không giống với bây giờ, băng lãnh không mang theo chút cảm xúc, thế nhưng, đó là rất lâu trước đây, quả thật đã có một đoạn thời gian rất dài rất dài không còn cười như vậy nữa. Hắn đã quên mất tư vị sung sướng khi nở nụ cười là gì rồi.

“Cho tới tận bây giờ ta vẫn không phải là người vô tư gì, tất nhiên ta mong nữ nhân của ta một lòng một dạ với ta, nhu thuận nghe lời, ôn nhu hiền lành, luôn ở bên cạnh chăm sóc cho ta, toàn bộ cuộc sống của nàng đều xoay quanh ta, nhưng Nhan Nhan lại khác, nàng là phượng hoàng tung cánh, tự do tự tại, Nhan Nhan của ta chính là phượng hoàng đang giương đôi cánh vô cầu vô thúc bay ở trên chín tầng trời, chỉ cần nàng cảm thấy hạnh phúc, thì ta lui một bước cũng đáng là gì? Bởi vì là nàng, cho nên đáng giá, bởi vì là nàng, cho nên ta sẽ không bẻ gãy cánh con phượng hoàng này.”

Cuộc đời của nàng chỉ thuộc về bản thân nàng, không cần phải sống dựa vào bất cứ ai, có lẽ nàng sẽ tự mình làm tất cả mọi thứ, điểm xuất phát cũng là vì ta, thế nhưng ta mong muốn chính là vì cuộc đời của Hạ Dạ Bạch ta, Mạc Tịch Nhan cũng có thể sống với phong thái của chính mình, giống như đóa phù du, cũng giống như đóa hoa quỳnh, sáng lạn nhiều vẻ, ta không muốn càng không tự cho là đúng, đem những suy nghĩ của bản thân mình áp đặt lên người nàng, ta chỉ cho nàng những gì nàng muốn.”

Bạch Phượng nhìn Hạ Dạ Bạch, biểu tình trên mặt không thay đổi thay đổi nhưng mà đôi mắt vô tư không chút gọn sóng cũng lộ ra chút khiếp sợ, sau đó khôi phục nụ cười đậm nhạt: “Chỉ cho nàng thứ nàng muốn sao?”

Lẽ nào những thứ hắn cho nàng đều không phải những gì nàng muốn? có lẽ nhưng thứ kia của hắn dù rằng là nàng muốn có, hoặc không phải những thứ nàng muốn có nhất, là kỳ vọng của hắn quá cao, trong lúc vô ý để nàng phải làm những việc mà nàng không thích, đã miễn cưỡng nàng rồi sao? cho nên đến cuối cùng nàng vứt bỏ bản thân, thậm chí ngay trước mắt hắn, dùng phượng thức quyết tuyệt như vậy, cứ thế rời đi không chút lưu luyến.

“Phải, chỉ cần là nàng muốn, nàng bị thương, ta cũng đau lòng, hận không thể thay nàng gánh chịu mọi đau đớn, cho nên khi cây trâm bén nhọn kia đâm vào vai, ta nghĩ trong lòng như vậy có thể chịu đựng mọi đau đớn cùng nàng. Nàng không muốn ta biết nàng đang bị thương, ta liền giả bộ như không biết, nàng không muốn trở thành khuê nữ nuôi trong nhà, chỉ cần nàng muốn thì ta sẽ để nàng ra ngoài bươn chải, có lẽ sẽ gặp nhiều trở ngại cũng khó tránh khỏi chịu thương tổn, thế nhưng như vậy càng khiến nàng thêm thành thực, như vậy nàng mới có thể đạt được những gì nàng muốn. Nếu có một ngày, nàng thấy mình mệt mỏi, chán chường tự nhiên sẽ quay trở về, có lẽ ta sẽ đứng ở nơi này chờ nàng, hoặc là ta luôn đi sát ngay sau nàng, tuyệt đối không xa rời hoặc buông tay.”

“Người đã nói những lời như vậy với nàng chưa?”

Bạch Phượng nhìn Hạ Dạ Bạch, ánh mắt soi xét tìm tòi, giống như muốn nhìn thấu suốt người ngồi trước mặt.

Hạ Dạ Bạch sững sờ trong chớp lát, sau đó giật bản mình giống như con mèo bị giật phải đuôi: “Ta chỉ là một tên ngốc, sao có thể nói nhiều như vậy? hơn nữa nói những lời này với nàng này để làm gì.”

Thanh âm càng nói càng thấp, cúi đầu nhìn Tịch Nhan nằm trong lòng: “Ta biết mình nên làm gì, như vậy là đủ rồi, đã trao thì không cần tính toán.”

Đôi mắt sâu lắng thâm tình như mặt nước hồ thu, bình thản không chút sát khí, cũng không thể lột tả hết tám chân tình.

“Nhưng người không phải tên ngốc, cũng không thể làm tên ngốc cả đời.”

Hạ Dạ Bạch nghe vậy, hé miệng ra rồi lại ngậm lại, bùi ngùi nói: “Ta đột nhiên rất muốn mình thành một tên ngốc, được nàng bảo vệ cả đời, chẳng qua giấy khó gói được lửa, ta sẽ nói với nàng tất cả, chuyện sau này, ta sẽ cùng nàng gánh vác, nàng thâm minh đại nghĩa nhất định sẽ hiểu rõ.”

Hạ Dạ Bạch nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, hít sâu mấy hơi, giống như đã hạ quyết tâm.

“Ồ trong mắt nàng, lửa dối là vết thương không bao giờ lành, tuyệt không thể tha thứ,ngươi cho rằng mình là ngoại lệ sao?”

Thanh âm của Bạch Phượng khe khẽ, hơi bùi ngùi.

“Tạm thời không nên nói tất cả với nàng, khi nàng chưa thực sự trở thành phượng hoàng lửa tự do tung cánh trên bầu trời, đôi cánh của nàng còn chưa cứng cáp, tuyệt đối không chịu đựng được thương tổn như vậy.”

“Vẫn tiếp tục giấu diếm sao?”

Hạ Dạ Bạch quay đầu chỗ khác liếc mắt nhìn Bạch Phượng, trong mắt ẩn lo lắng, có vài chuyện nếu như quá dễ ý, chỉ khiến cho mọi thứ trở nên đình trệ.

Bạch Phượng không nói gì, ngồi thẳng người, đưa tay vuốt nhẹ ót của Tịch Nhan: “Đây chính là thứ ngươi cướp được.”

Bạch Phượng nói xong, hơi ngẩng đầu, nhìn xoáy vào mắt Hạ Dạ Bạch đang nhìn Tịch Nhan: “Nếu một ngày nào đó Mạc Tịch Nhan không còn là Mạc Tịch Nhan trước kia, đột nhiên biến thành một người khác, ngươi có thể nhìn thoáng qua đã nhận ra nàng không? Cũng giống như Mạc Tịch Nhan lúc này chưa bao giờ coi Hạ Thiên Thần là Hạ Dạ Bạch, chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra ngươi.”

“Có ý gì? Ngươi nói vậy là có ý gì? Ngươi muốn đem Nhan Nhan đi đâu?”

Bạch Phượng cười cười, rút tay của mình về, thoáng cái đã đến cửa xe, vén rèm lên: “Chăm sóc nàng cho tốt, ngay khi còn có thể chăm sóc được cho nàng.”

Nói xong, hòa mình vào trong đêm tối.

Hạ Dạ Bạch vén rèm lên nhìn thân ảnh màu trắng từ từ biến mất: “Ta tuyệt đối không để ngươi mang Nhan Nhan đi, tuyệt đối không cho phép.”

Nếu thật sự có một ngày như vậy, bất luận thiên đường hay địa ngục, hắn sẽ đi tìm nàng, kéo nàng quay về bên cạnh mình.

“Nhan Nhan, chúng ta đi thả diều đi.”

Bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, Hạ Dạ Bạch cầm con diều trên tay, vừa sáng sớm đã quần quýt không buông.

“Vết thương trên vai ngươi vẫn chưa lành, nếu để nó toét ra thì làm sao? Không đi.”

Tịch Nhan cũng không ngẩng đầu, cúi nhìn sổ sách trên tay.

“Sao còn ít thế này.”

Tịch Nhan nâng cằm, cau mày, nói thầm vài tiếng.

Trong Hoàng thành, những thứ do các vị đại nhân kia tặng cho Võ Mị Nương, cái nào không đáng giá có thể vứt thì đã vứt hết rồi, hơn nữa có một vài đại nhân tặng tiền mặt cộng với bạc vương phủ còn dư lại, mà vẫn không tới hai mươi vạn lượng.

Bản hoạch định bước đầu của Vũ Mộc đã xong, kẻ đất mảnh đất kia hiện tại đã ở trên tay nàng, chỉ cần muốn khởi công thì có thể bắt tay bất cứ lúc nào, có điều vấn đề tiền bạc còn khiến nàng đau đầu nhức óc.

Nếu tùy tiện khởi công, công trình làm được một nửa, lại đột nhiên hết bạc, bị buộc đình công sẽ khiến lòng thêm nóng ruột, cũng là điều nàng không muốn xảy ra nhất.

Bạc của Vu An, bạc của Vu An, dạo này ngày nào Tịch Nhan cũng nghĩ đến chuyện làm sao lấy được thêm một khoảng tiền từ những người đó, bạc bọn họ cho tuy rằng không ít, nhưng đối với nàng mà nói, chẳng khác nào muối đổ biển, trừ phi bọn họ dốc hết gia tài, có điều chuyện này không thực tế, người ta khổ cực buôn bán cả đời, nàng lại không có lợi gì đối với họ, những người đó đâu phải tên ngốc, tuyệt đối không đem hết tiền bạc trong nhà cho không nàng được.”

“Đang xem gì vậy?”

Hạ Dạ Bạch cầm trên tay con diều phượng hoàng vừa làm xong, cầm đặt tại vai của Tịch Nhan, nhìn sổ sách trên bàn, khóe mắt liếc nhìn vùng chân mày cau lại của Tịch Nhan, lòng hiểu được sơ lược đại khái.

“Đừng xem nữa, mấy thứ này giống như giun bò vậy, nhìn hoa cả mắt, đừng nhìn nữa, Nhan Nhan, chúng ta đi thả diều đi.”

Hạ Dạ Bạch giang hai tay ra, úp người che hết đồng sách trên bàn, một tay nắm chặt bàn, tay kia quơ quơ con diều phượng hoàng năm màu: “Ta tự vẽ đây, có đẹp không?”

Tịch Nhan vẫn cau mày, liếc nhìn con diều trên tay Hạ Dạ Bạch, gật đầu, có chút lo lắng: “Đẹp.”

Ồ trong mắt nàng, lúc này thứ đẹp nhất chính là vàng và ngân phiếu.

“Nhan Nhan đã xem cái này cả buổi sáng rồi, hôm nay trời đẹp thế này, đi thả điều đi.”

Hạ Dạ Bạch che hết sổ sách lại, tiếp tục kỳ kèo, bộ đánh nếu không đạt được mục đích, tuyệt đối không buông.

Trùng hợp Trương Tư từ bên ngoài đi vào, nghe thấy Hạ Dạ Bạch nói vậy cũng bật cười: “Vương gia, mặt trời chưa mọc được bao lâu, sao lại nói Vương phi xem sổ sách cả buổi sáng? Khi xem sổ sách cần yên tĩnh tập trung, ngài nháo loạn như vậy, Vương phi làm sao tập trung xem được?”

Trương Tư đi tới trước mặt Tịch Nhan, làm lễ vấn an: “Vương phi, Liễu thiếu gia cho người mang tặng nhân sâm lộc nhung, đều là hàng thượng đẳng, nghe nói hôm nay đưa tới còn là nhân sâm nghìn năm, nô tỳ đã xem qua, quả nhiên to lớn trước nay chưa từng thấy, như là sắp thành hình vậy.”

Tịch Nhan cúi người, cảm quyền sổ lên, liếc nhìn sơ lượt một lần, thấy Tịch Nhan cau mày: “Liễu thiếu gia đúng là tôn tử nhà giàu nhất hoàng thành, tương lai toàn bộ Liễu gia đều là của hắn, hắn đã cố tình kết bạn với Vương phi, vung tay cũng thật hào phóng, vì sao Vương phi không đến nhờ hắn giúp đỡ?”

Tịch Nhan lắc đầu, cảm quyền sổ trên tay Trương Tư ném lên bàn: “Liễu Dật Phong có quan hệ thân thiết với Hạ Thiên Thần, thiếu gia Liễu gia hay là nhi tử nhà giàu nhất hoàng thành, những người có mặt ngày hôm ấy đều là những nhân vật có máu mặt, có ai không biết hắn là Liễu thiếu gia? Hạ Thiên Thần là hoàng tử, thân phận không tầm thường, không thể để mất mặt mũi được, nam nhi dưới trướng hoàng kim, Liễu Dật Phong hắn có thể vứt bỏ thể diện không? Có thể nhìn thấy sạn trong mắt quan hệ tốt đẹp đó không? Thân phận của Lệ Phi, Hạ Thiên Thần thấp kém sao? Có hoàng tử nào sau khi chịu nhục như vậy mà còn trưng ra bộ mặt vui vẻ? Không chỉ quỳ xuống, còn phải kính nước dâng trà cho Tiểu Bạch, hai người kia, hiện giờ chúng ta đã đắc tội nặng với họ rồi, còn ta hiện tại chỉ là những bước khởi đầu chập chững, làm sao đủ sức chống lại Lệ Phi và cả Hạ Thiên Thần? chỉ cần tránh được họ thì cố tránh, nếu như dây dưa không rõ với Liễu Dật Phong, chẳng khác nào tự chui đầu vào bùn?”

“Liễu thiếu gia là ai?”

Hắn chẳng thèm để ý đến mấy thứ đó, điều hắn quan tâm nhất hiện giờ là Nhan Nhan có quan hệ gì với gã đó? Nhan Nhan có để ý gã ta hay không?

“Có tiền nhưng tiền của hắn lại không thuộc về ta.”

Tịch Nhan thờ dãi.

Hạ Dạ Bạch thính nằng trả lời như vậy, mừng thầm trong lòng: “Nhan Nhan, chúng ta đi thả điều đi.”

Hạ Dạ Bạch chưa đòi được thì nhất quyết không buông, cứ quán chặt lấy Tịch Nhan.

“Vương phi, hôm nay thời tiết tốt, con điều này là Vương gia làm cả ngày hôm qua mới xong, hay là vương phi cùng vương gia ra ngoài giải sầu đi.”

Tịch Nhan nhìn ánh mắt mong đợi của hắn, gật đầu, uống vội tách trà, nắm tay của Hạ Dạ Bạch, vừa bước chân tới cửa, nằng đột nhiên qua lại nói với Trương Tư: “Ta ở gần đây, có chuyện gì cứ đến tìm ta.”

Trời trong mây trắng ánh sáng chiếu xuống mặt hồ sáng lấp lánh, như những giọt sương mai, tòa bóng lên trâm hoa đang khoe sắc, con phượng hoàng năm màu đang chao nghiêng dưới chân trời, nó cứ lượn lờ, chao nghiêng theo làn gió.

“Thả dây, thả dây nào.”

“Chạy nhanh đi.”

Hạ Dạ Bạch chạy lại đứng trước mặt Tịch Nhan, cách nằng chỉ hai bước chân, rồi nhanh chóng bước lùi về phía sau, ngẩn đầu nhìn con điều lượn lờ trên bầu trời xanh, tay giờ lên cao, hận không thể giành lấy sợi dây trên tay của nằng, ánh mắt đầy sợ hãi, bộ dáng khẩn trương nói: “Bay lên, bay lên, cẩn thận nó rớt xuống.”

Mùa này rất ít người thả điều, bầu trời xanh thăm chỉ có một con phượng hoàng bảy sắc, đầu gà, hàm yến, cổ dài, đuôi cá, màu sắc rực rỡ tỏa sáng cả bầu trời.

“Tiểu Bạch, cẩn thận kéo đứt.”

“Sắp đứt rồi.”

Tịch Nhan đứng bên cạnh cũng nhanh chóng lùi về phía sau, nhìn Hạ Dạ Bạch ở bên cạnh đánh ngẩn đầu nhìn cánh điều đang rơi xuống.

“Nhanh lên, chạy đi.”

Tịch Nhan lui nhanh về sau hai bước, đưa sợi dây đang cầm trên tay cho Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch cầm lấy, vừa lui về sau vừa từ từ thả dây ra, một lát sau, cánh điều đang chao nghiêng đã vương cánh vững chãi bay lượn trên bầu trời, càng bay càng cao.

“Bay lên đi.”

Tịch Nhan đưa tay che nắng, nhìn cánh điều đang lượn phía chân trời, nghèo miệng cười.

“Khi ta còn nhỏ, và những ngày trời đẹp trước và sau tết thanh minh đều được mẫu phi dẫn ra cung, đến một nơi có trồng rất nhiều hoa cải để thả diều, lúc đó bầu trời cũng giống như thế này, cao xanh vời vọi, chẳng khác nào một chiếc gương.”

Tịch Nhan đứng sau lưng Hạ Dạ Bạch, cũng ngẩn đầu nhìn cánh diều càng lúc càng bay cao trên bầu trời, khi đạt đến độ cao nào đó, nó sẽ không lên được nữa.

“Mẫu thân của Tiểu Bạch chắc xinh đẹp lắm.”

Hạ Dạ Bạch nghĩ ngợi một lát rồi ừ một tiếng, lại bổ sung thêm: “Mẹ rất đẹp, thế nhưng lúc nào cũng u buồn sầu bi, chỉ có Nhan Nhan là tốt nhất, ta thích Nhan Nhan nhất.”

Vốn chỉ thấy người nay cười, nào thấy người xưa khóc, có lẽ nàng cũng từng được sủng ái, đã từng yêu thương nam nhân kia rất nhiều, nhưng chỉ giữ chân được hần trong chốc lát, không thể giữ hần được mãi mãi, vì cái vị trí kia khiến bao nhiêu nữ tử trong cung không ngừng tránh dẫu, tranh quyền đoạt thế, sống vì quyền lực, nhưng như vậy cũng còn may, nếu sống vì nam nhân, thì cả cuộc đời chỉ chuốc lấy đau khổ, hoàng cung chẳng khác nào lao tù hoa lệ, cũng giống như những con gió tranh giành cánh diều này, nhưng nó lại bị buộc dây nằm trong tay người khác, mãi mãi không được tự do.

“Nhan Nhan thật ngốc, thả diều mà cũng không biết.”

Mỗi dịp tết thanh minh, hần đều nhìn thấy các thiên kim tiểu thư ngồi trên những chiếc xe ngựa sang trọng, đi ra ngoại thành thả diều, nàng là thiên kim tướng phủ, lại ưu tú hơn không biết bao nhiêu lần so với Mạc Văn Phi, cũng không biết vì xảy ra chuyện gì mà tể tướng lại gả nàng cho ả, có sao lại bạc đãi nàng như thế?

Hạ Dạ Bạch thấy Tịch Nhan không nói gì, vội vàng lui về phía sau đến đứng cạnh nàng, thấy nàng ngẩn ngẩn nhìn trời, chẳng biết suy nghĩ cái gì, bèn nhẹ đẩy vai nàng một cái: “Nhan Nhan đang suy nghĩ gì đấy?”

Tịch Nhan xoay người nhìn hần, chỉ cười cười không nói.

“Nhan Nhan có nguyện vọng gì không? Có thể nói cho Tiểu Bạch biết không? Nhan Nhan giúp Tiểu Bạch nhiều chuyện như vậy, Tiểu Bạch cũng muốn làm gì đó cho Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch quay lại nghiêm túc nói với Tịch Nhan.

Nếu như tuổi thơ của nàng không được vui vẻ, thì hần sẽ bù đắp lại cho nàng, mặc dù có chút ấu trĩ, thế nhưng hần nguyện ý làm chuyện ấu trĩ này cho nàng.

“Thu dây lại, đưa dây cho ta.”

Tịch Nhan giờ tay, chỉ dây diều trên tay Hạ Dạ Bạch.

Hạ Dạ Bạch nghe lời, thu dây lại sau đó đưa cho Tịch Nhan, Tịch Nhan lại không cầm lấy, mà kiễ chân, cố sức bứt đứt sợi dây.

Cánh diều phượng hoàng bảy màu không bị dây giữ lại cứ thế xuôi theo con gió, như là được trùng sinh trong biển lửa, tự do thả vào không trung, Tịch Nhan kéo xiêm y của Hạ Dạ Bạch, tay con lại chỉ vào con diều sắp mất hút trên bầu trời nói: “Có thấy không? Ta mong có một ngày được tự do bay lượn như cánh diều phượng hoàng kia, không bị ràng buộc gì cả.”

Nàng nhìn con phượng hoàng, Hạ Dạ Bạch lại nhìn nàng, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của nàng. Chỉ một con diều bị đứt dây lại đem đến cảm giác tự do, lòng hùng hực khí thế.

Hạ Dạ Bạch cười xoay người theo ánh mắt Tịch Nhan nhìn cánh diều sắp biến mất, gật đầu: “Bất luận là nơi nào, chỉ cần Nhan Nhan không quên Tiểu Bạch, thì chúng ta sẽ cùng đến nơi ấy.”

Cho đến khi cánh diều biến mất khỏi tầm mắt, hai người mới hồi phục tinh thần, nhìn xung quanh cười thõng khoái.

Tịch Nhan nắm tay của Hạ Dạ Bạch, cùng nhau ngã xuống trên cỏ.

Tịch Nhan đưa tay, xòe rộng 5 ngón, để ánh nắng xuyên qua kẽ tay chiếu lên mặt nàng, đột nhiên quay người sang nhìn Hạ Dạ Bạch, mặt nạ ngân bạch ngân bạch tỏa ánh sáng ảm áp dưới ánh nắng, giống như là muốn chiếu vào trong lòng của nàng: “Bất luận đi đến nơi nào cũng dẫn Tiểu Bạch theo.”

Hạ Dạ Bạch gật đầu, xoay người, đôi mắt thâm tình, một đôi mắt mơ hồ mang theo thống khổ lại ảm đạm.

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch đột nhiên gọi, nâng người lên cúi xuống hôn lên môi Tịch Nhan.

Nụ hôn ảm áp dịu dàng như ánh sáng buổi sáng, mềm mại, êm dịu, lại ảm áp sượt áp cõi lòng. Tịch Nhan nhắm hờ mắt, khẽ cười đáp lại nụ hôn của hần. Nàng đã quen chuyện hần bắt ngờ hôn nàng thế này.

Ánh nắng ấm áp phủ lên hai người, tạo nên bức tranh ấm cúng hài hòa, đẹp không ngôn từ nào lột tả được, sau đó có vài người nhưng lại giống như ánh sáng mặt trời, rất là sát với phong cảnh.

“Vương phi.”

“Vương gia.”

“Vương phi.”

Hồng Đậu đứng ở trên sườn núi, vừa gọi to vừa đảo dác tìm kiếm, bất chợt nhìn thấy tình cảnh này, gương mặt đỏ bừng vì thẹn thùng, vội vàng đưa tay che mắt: “Nô tỳ không nhìn thấy gì hết.”

“Vương gia Vương phi, cứ tiếp tục.”

Nhưng đôi mắt phía sau khe hở giữa hai ngón tay kia đang mở to hết cỡ, nhìn chăm chú vào hai người đang hôn nhau trên sườn núi.

Hạ Dạ Bạch nghe thế ngẩn đầu, cảm tức trừng mắt nhìn Hồng Đậu, ngồi dậy ngồi dậy: “Chẳng phải người đang ở Bao Thảo Đường sao? chạy đến đây làm gì?”

Hồng Đậu lúng túng cười: “Nô tỳ không thấy gì mà.”

Bị bắt gặp tại trận như vậy, Tịch Nhan cũng đã quen rồi, nhìn Hồng Đậu đứng trên sườn núi cách đó không xa hỏi: “Có chuyện gì mà vội vàng vậy?”

“Vưu đại nhân có chuyện gấp, muốn gặp công tử.”

Vưu An có chuyện nhờ mình giúp? Tịch Nhan vừa nghe vội vàng đứng lên, lại bị Hạ Dạ Bạch kéo xuống, Tịch Nhan xoay người, tò mò nhìn Hạ Dạ Bạch.

Hạ Dạ Bạch nhìn nàng, môi nhấp máy liên hồi nhưng lại như bị gì đó chèn nơi cuống họng, mãi không thốt nên lời.

“Sao vậy?”

Hạ Dạ Bạch lắc đầu, làm nũng dụi vào lòng nàng, bộ dáng đáng thương nói: “Lần này nàng đừng bỏ rơi ta giống lần trước nữa nhé.”

Tịch Nhan vỗ vỗ tay của Hạ Dạ Bạch, lắc đầu: “Không đâu, người theo Hồng Đậu về trước đi, ta thu xếp xong việc này sẽ về ngay, tuyệt đối không để người một mình.”

Hạ Dạ Bạch buông tay ra, khéo léo gạt đầu, ngo ngắc nhìn bóng lưng Tịch Nhan vội vàng vàng rời đi, nụ cười trên mặt thoáng chốc tắt lịm, thật ra vừa rồi hẳn muốn nói tất cả mọi chuyện với nàng, nhưng lời đến miệng lại không thể thốt ra được.

Nếu như hẳn nói từ trước đến nay đều là đóng kịch lừa nàng, hẳn không phải tên ngốc, phải chăng nàng cũng giống như cánh phượng hoàng kia, giăng đứt dây khỏi tay hẳn, sau đó rời xa...

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hồng Ngọc

Màn đêm dần dần buông xuống, từng ngọn nến lần lượt được thắp lên, mặc dù như thế, người đi đường trong thành vẫn tấp nập như trước, những hàng quán mọc san sát nhau hai bên đường ngập chìm trong ánh đèn lung linh, biểu thị hoàng thành Lưu Ly phồn hoa giàu có và đông đúc.

“Hiền chất từng đến Ý Thúy Lâu chưa?”

Hôm nay Vưu An dường như rất chăm chuốt vẻ bề ngoài, tóc tai chải chuốt chỉnh tề, búi tóc được buộc bằng khảm bảo tử kim quan, tề mi cau lại, mặc một bộ áo choàng kim bách điệp, thân hình béo tròn ục ịch của lão ẩn dật sau lớp áo bào rộng lớn, sợi tơ tằm năm màu kết hoa trường tuệ cung buộc ở trên đầu, khí thế bức người, khỏe mặt Tịch Nhan lơ đãng nhìn hẳn, thu hồi tiểu ý vừa rồi, thiếu chút nữa nước dãi chảy dài ra như thác lũ.

Áo mào rộng thùng thình quả thực có thể che khuất thân hình béo núc của lão, mà Vưu An vốn chẳng có chiều cao, bề ngang lại quá khổ, ăn mặc như vậy trông chẳng ra cái gì, chỉ thấy hẳn lùn tùn và vuông vức, cũng may hẳn đang đi cùng với mình, nếu người bên cạnh hẳn lúc này là người có dáng vóc cao lớn cỡ Tiểu Bạch hay Bạch Phượng, thì với bộ dáng hiện giờ của lão chắc chắn bị người khác cười cho xấu mặt.

“Tiểu chất mới đến, chưa từng tới qua nơi đó, có điều mỹ danh Ý Thúc lâu từ lâu đã như sấm rền bên tai, nhất là Hồng Ngọc cô nương ở đây có thể nói tiếng đẹp đồn xa, đến nay chưa thấy qua chính là điều đáng tiếc nhất của tiểu chất.”

Đến thì có đến rồi, nhưng nào phải để tâm vui mà nàng đến cứu chồng, lúc đến lúc đi đều vội vàng vàng, hơn nữa nàng chẳng biết chút gì về quy củ Ý Thúc Lâu, nhưng mà mỹ danh của Hồng Ngọc thì nàng đã nghe qua từ lâu.

“Dáng chuẩn, múa giỏi, đàn hay, lại xinh đẹp, có thể nói là kỳ nữ đương đại, ở nước Lưu Ly này nàng ta sánh ngang với vương phi của Cung Vương Phủ, nhưng trong mắt của ta chỉ có duy nhất mỗi Hồng Ngọc mà thôi.”

Hồng Đậu nghe thế, trong lòng cũng có vài phần khó chịu.

Hồng Ngọc kia chẳng qua chỉ là một nữ tử thanh lâu, với hành vi phóng đãng không hợp lễ tiết đủ để phi nhỏ rồi, tiểu thư của nàng hữu dũng hữu mưu, băng thanh ngọc khiết, một lòng vì Vương gia, Hồng Ngọc sao xứng đáng để so sánh.

Nghĩ thế, nàng xoay qua định tranh cãi với gã vừa lên tiếng kia một trận, vừa quay sang chân mày lập tức nhăn lại, thì ra người vừa nói chính là Liễu Dật Phong rất lâu không gặp.

“Vũ huynh, đã khỏe lại chưa?”

Hồng Đậu chần trước mặt Tịch Nhan, hung tợn trừng mắt với Liễu Dật Phong: “Liễu thiếu gia, công tử nhà chúng ta lần nào gặp người cũng xảy ra chuyện không may, có lẽ do bát tự của người khác chế công tử nhà ta quá mạnh, vì an toàn của công tử, phiền người từ nay trở đi mỗi lần gặp công tử nhà ta hãy bảo trì khoảng cách mười trượng, tốt hơn hết nếu lỡ gặp thì hãy né nhau, không chạm mặt vẫn tốt hơn.”

Nếu không phải ngày ấy hấn thông đồng cùng tứ Hoàng Tử, tiểu thư cũng không cần bị thương, nói chung, chuyện này chắc chắn do chính Liễu Dật Phong khởi xướng.

“Cung Vương phi ưu tú hơn người, mặc dù đã gả cho ngốc Vương gia vậy mà vẫn một lòng một dạ với ngài ấy, vì bảo vệ phu quân, giữ gìn danh dự cho Vương gia, không tiếc thân mình xúc phạm đến thánh nhan, chống đối lại tất cả mọi người, chuyện tình cảm động như vậy, há một nữ tử thanh lâu có thể so sánh được!”

Hồng Đậu nghe đầu, hùng hổ, hoàn toàn không có dáng vẻ của một hạ nhân.

“Tiểu đồng, đừng nói bừa, lui ra.”

Tịch Nhan quát to, mặc dù biết Hồng Đậu muốn bênh vực mình, có điều cũng không nên hùng hổ thẳng thừng tranh luận vấn đề này? Ngay cả dáng vẻ của nàng ta lúc này cũng rất dễ khiến người khác hoài nghi, vừa rồi nàng ta lòng đầy căm phẫn, chẳng phải muốn thu hút sự hoài nghi của người khác với mình ư? hơn nữa Vũ An vốn rất yêu thích Hồng Ngọc, nói người trong lòng người ta không tốt, chẳng khác nào công khai đối kháng với họ?

“Công tử.”

Hồng Đậu xoay người, không cam lòng gọi, nàng rất ảm ức, thấy Tịch Nhan trợn mắt nhìn nàng, cho dù có không cam lòng, nhưng vẫn phải nghe lời lùi sang một bên, đứng cạnh Võ Vũ.

“Liễu thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Vũ An vẫn mặt mày rạng rỡ, kể từ khi nhìn thấy Hồng Ngọc nhảy múa ở Ý Thúc Lâu từ hai năm trước, hấn đã như người mất hồn, nước chẳng muốn uống, cơm chẳng muốn ăn, có chừng bốn tháng chỉ biết vung tiền như rác vẫn không trông thấy mỹ nhân được một lần, cũng vì thế mà y trở nên tiêu tụy, cho dù nói như thế, vẫn thấy chưa đủ.

Lòng ngưỡng mộ đối với nàng có thể nói là bắt đầu từ rất lâu, thời gian trôi đi, nhưng tình cảm này không mấy may giảm sút, trái lại nó giống như men say, càng ủ càng nồng, nghe thấy có người khen người trong lòng của mình, có thể không vui sướng sao?

“Chẳng phải Liễu thiếu gia cũng thấy rồi đó ư?”

Tịch Nhan xắn tay áo, cười cười: “Ta vốn phúc lớn mạng lớn, cho dù có chạm mặt ngu đầu mã diện, thì bọn họ cũng phải tìm đường khác mà đi.”

“Đã bảo huynh đừng gọi ta là Liễu thiếu gia nữa rồi mà?”

Liễu Dật Phong mặt mày ủ rũ, mắt mờ to, giả vờ làm nũng nhìn Tịch Nhan: “Ta thật sự không có cố ý, nếu sớm biết ngày đó bên ngoài có kẻ mai phục, ta cũng không...”

“Liễu thiếu gia đã đánh giá cao Hồng Ngọc cô nương như thế, vì sao không để nàng làm mẫu trong bức tranh đó?”

Đã đánh giá người ta cao như vậy, hơn nữa đó còn là mỹ nhân tuyệt thế, ngược lại không để nàng ta làm mẫu cho bức họa của mình.

Liễu Dật Phong thấy Tịch Nhan có ý định chuyển đề tài, biết nàng không muốn nhắc lại chuyện này, cũng không tiện tiếp tục dây dưa: “Hoa sen cao quý thoát tục, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, trong lãnh thuần khiết không chút yêu mị, Hồng Ngọc cô nương xinh đẹp vô song, quả thật rất khó lọt tả được vào tranh.”

Tịch Nhan ồ một tiếng, tựa tiểu phi tiểu cười, Liễu Dật Phong thấy nàng có hứng thú với chuyện này vội vàng nói thẳng vào trọng tâm câu chuyện: “Trong dân gian hiện nay thường truyền nhau về bốn chủ đề là tuyệt tình, tuyệt yêu, tuyệt phu, tuyệt tử. Được gọi là tứ tuyệt.”

“Có thể nói rõ hơn không?”

Tịch Nhan gật đầu tán thành, nữ tử thanh lâu nếu không tuyệt tình tuyệt ái, buôn những lời ngọt ngào mê hoặc nam nhân, thì làm sao có moi được tiền trong túi của họ, đàn ông trên đời này ai chẳng ham mê của lạ, có kẻ nào là không hao sắc dâm ô, người xưa lại coi trọng địa vị, một nữ tử thanh lâu làm gì có vị thế và chỗ đứng trong xã hội, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, cho dù nữ tử thanh lâu thông minh sắc sảo, họ cũng không nguyện sinh con đường cái cũng loại người này, bằng không sẽ chuốc lấy phi nhô của người đời, ngay cả đứa trẻ cũng chịu khinh thị.

Cuộc đời mình bị hủy thì có thể bỏ, nhưng sao chịu để con mình chịu bản án tử từ người đời?

“Hong Ngọc cũng được xem là một nữ tử có tài, mười ba tuổi bước chân vào Ý Thúc Lâu, mười lăm tuổi treo biển hành nghề tiếp khách, dung mạo bất phàm, lại là một cô gái thông minh đa tài, đừng nói là đánh đàn, mà mỗi động tác nhảy múa của nàng ta giống như linh xà, đôi mắt sáng sủa đưa tình câu hồn người xem, một cô gái rất khỏe léo như vậy nhanh chóng trở thành át chủ bài Ý Thúc Lâu, hầu hết các khách nhân của nàng thường vút tiền như rác chỉ mong có được một đêm ân ái với nàng ta, cho dù tán gia bại sản cũng không tiếc, người đời đồn rằng nàng chính là hóa thân của yêu tinh, cho nên bản lãnh chốn gối mới cao như vậy.”

Liễu Dật Phong nói xong, khinh ho khan vài tiếng, sắc mặt ửng hồng, len lén liếc Tịch Nhan, thấy nàng mặt không đổi sắc, lòng cũng thấp thỏm không yên.

Hồng Đậu đứng phía sau, cảm thấy xấu hổ khi nghe những lời sau cùng của Liễu Dật Phong, đưa mắt lên nhìn trộm Tịch Nhan, cũng tự giễu cợt bản thân mình không có tiền đồ, một đại nam nhân mà đỏ mặt tía tai khi nhắc đến mấy chuyện này, cứ tưởng rằng ai ai cũng giống như hắn sao? Tiểu thư của nàng hiện tại đã được tôi luyện qua trăm trận chiến, cho dù mỗi ngày bị vương gia quán lấy vẫn bình thản ung dung, mấy chuyện kia chẳng qua là trò trẻ con mà thôi.

“Haizzz.”

Tịch Nhan đứng bên cạnh Vu An buông tiếng thở dài.

“Thế nhưng tính tình nàng ta cũng rất quái lạ, người không vừa mắt, cho dù có trả núi vàng núi bạc cũng không thêm để mắt đến, nhưng nếu thấy ưng ý thì cho dù là tên khất cái vẫn đồng ý lên giường trườn miến, tính tình vui buồn thất thường như vậy, những người có quyền có thế cho dù bị coi thường, nhưng ngày nào cũng ừn ừ kéo đến, các cô nương trong thanh lâu này, chẳng qua chỉ là ngoài mặt phong tình, nhưng khi hoa phai tàn, chẳng mấy chốc sẽ có người mới bước lên thay thế, trước cửa đầu hiu, mấy ai chẳng đau buồn than thở trong lòng, có ai không hy vọng có được một tấm chồng để hoàn lương, nhưng Hồng Ngọc này lại là một người hoàn toàn khác hẳn.”

Vu An nói đến đây có vẻ tức giận lại có vẻ bất đắc dĩ, ông ta cũng là một trong số tiện nhân ngày ngày xếp hàng trước cửa phòng nàng, có một loại cảm giác bị ai từ trong thâm tâm phát ra, Tịch Nhan nhìn thấy bộ dáng này của hắn, rung mình, gã Vu An trượng nghĩa này chẳng giống như mấy tay công tử ăn chơi trác táng kia chỉ đến đùa vui cùng Hồng Ngọc.

Vu An đầu năm mới cưới vợ, hiện vẫn chưa có con cái, đến tận bây giờ vẫn chưa có thiệp, có thể thấy được hắn là người rất trân trọng tình cảm. Nếu Hồng Ngọc thật sự đi theo Vu An, xem ra cũng rất tốt, bất quả chi lo lắng miệng lưỡi thế nhân xô xiên, một đóa hoa xinh đẹp yếu ớt lại cảm phải một bãi phân trâu mà thôi.

“Nàng là người kinh tài chỉ thích làm theo ý của mình, nhưng bất luận là quan lớn quý tộc hay là phú hào thương gia, ai tới chuộc thân cho nàng đều bị nàng cự tuyệt, bất luận là cưới về làm cơ thiếp hay là cưới hỏi đăng hoàng, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ tỏ ra do dự mà đều dứt khoát chối từ, người có biết vì sao nàng từ chối không?”

Liễu Dật Phong che miệng, ho khan lúng túng xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng kỳ lạ, giống như một thoi than hồng.

“Chính là gã cho vương hầu tướng gia thì thế nào, với dung mạo xinh đẹp thế này, thân thể kiều mị thế này lại đi hầu hạ một nam nhân duy nhất, chỉ bằng cứ ở lại Ý Thúc Lâu, hoan cuồng cùng với tất cả các anh hùng cái thế, ngày đêm hoan lạc, sướng từ chân tơ đến kẽ tóc, cần gì phải để bản thân chịu thiệt, suốt ngày trông mong ở một nam nhân, chuyện nhảm chán như thế, trừ khi kiếp này ta gặp được người có duyên, bằng không cho dù ta còn một hơi thở thì vẫn ở tại Ý Thúc Lâu vui vẻ qua ngày tháng.”

“A!”

Hồng Đậu tròn mắt há mồm, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

“Có nữ tử không biết xấu hổ như vậy sao?”

Tịch Nhan thân nhiên thở dài, bất đắc dĩ cười cười: “Hong trần quả nhiên nhiều kỳ nữ, giai nhân như vậy cùng với Cung vương phi, chẳng ai dám làm nhục, thật không rõ ai mới là người có duyên với nàng.”

Nhưng nàng muốn nắm chặt, nữ tử như vậy còn đáng giá hơn cả một núi tiền.

“Chẳng ai giết, thế nhân đều nói đây chỉ là cái cơ của một người phóng túng, người hữu duyên này vốn không tồn tại.”

“Cái có?”

Tịch Nhan cười nhạt, nữ tử phóng đảng không chút che giấu như thế thì việc gì phải tìm có che đậy mình, còn miệng lưỡi người đòi với có một nói hai, chỉ biết lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Hiện tại nàng vốn là người tự do, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi Ý Thúy Lâu, ngày này hằng năm, nàng sẽ hiến nghệ ở Ý Thúy Lâu, đưa ra đề mục, nếu ai có thể giải ra, thì đó chính là người hữu duyên với nàng.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã bước đến Ý Thúy Lâu, lầu cao hàng lang đỏ thắm cửa xanh biếc rất lộng lẫy, dưới mái hiên hành lang được treo lồng đèn đỏ lấp lánh trong bóng đêm, từng hàng từng tầng, như những đóa hoa hồng. Lầu cát này hoa mỹ vô cùng, cộng với biển hiệu ánh kim trên cao. Ba chữ “Ý Thúy Lâu” nét ngang nét dọc uyển chuyển tiêu sái như cô gái lẳng lơ đang mời gọi, Tịch Nhan cảm giác giống như một cô gái điên cuồng và hào hiệp.

Ngàn ngọn đèn lồng điểm xuyến, vạn bó đuốc sáng rực rỡ, ánh đèn tung bùng chiếu sáng cả một vùng trời phía đông Dương Thành, đoàn xa ngựa bên ngoài Ý Thúy Lâu được trang trí xa hoa lộng lẫy, cổ kiệu xinh đẹp tinh xảo chen chúc nhau không chừa một khoảng cách.

Thanh lâu này chỉ bắt đầu hoạt động vào ban đêm, lần trước Tịch Nhan xông vào lúc ban ngày, các cô nương trong lầu cát đang nghỉ ngơi, đoàn ngựa xe cũng vắng bóng, quang cảnh tĩnh lặng tiêu điều, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì khó có thể hình dung được một Ý Thúy Lâu tĩnh lặng tiêu điều lúc ban ngày ấy lại nhộn nhịp phồn hoa khi đêm về, cũng có thể nhận ra được sức hút của Hồng Ngọc mạnh đến mức nào.

Tuyệt thế giai nhân như vậy, một năm chỉ đến diễn một lần, cũng chỉ để tìm người hữu duyên với nàng, cơ hội trao đổi cho tất cả mọi người, dĩ nhiên ai cũng muốn mình trở thành người may mắn đó.

Có điều, Ý Thúy Lâu dù có lớn đến đâu cũng chỉ đủ chỗ cho bấy nhiêu mà thôi, ngày thường thì còn thu xếp ổn thỏa, nhưng nay người xe nườm nượp kéo đến, không gian bỗng trở nên quá mức chật chội, tất nhiên không phải ai cũng được phép bước chân vào.

Đường xá tắc nghẽn, người tới kẻ lui nối nhau không dứt, ai ai cũng quần là áo lụa, chỉ cần liếc mắt cũng biết đều những người có của ăn của để, Tịch Nhan lơ đãng nhìn dòng người, nhận ra có rất nhiều người quen giống như đã từng gặp ở đâu đó rồi, ngẫm nghĩ lại, nàng chợt bừng tỉnh đại ngộ, nàng đã gặp qua những người này trong ngày đại hôn của Tứ Hoàng Tử Hạ Thiên Thần.

Cửa son vắng lặng lần trước mở rộng, hai hàng trắng hán da rám nắng khỏe khoắn đứng ở hai bên, chỉ nhìn thấy những người quyền quý quần áo lụa là không biết đang cầm gì trên tay, trông giống như thẻ khoán, có lẽ trước đó đã tốn không ít tiền bạc mới đổi được.

Đạt quan quý nhân, phú thương doanh nhân, vì gặp mặt giai nhân mà không tiếc tiền tiếc của.

“U, ngài có phải Vưu đại nhân không? Đến ủng hộ Hồng Ngọc đó ư?”

Tú bà Ý Thúy Lâu tuổi nay chừng ba mươi, hoàn toàn không giống một tú bà béo mập ông ọ trong tưởng tượng của Tịch Nhan, mà bà ta dáng người yếu đuối, dư âm hoa khôi một thời, chẳng qua khuôn mặt được trang điểm lòe loẹt, nồng mùi phấn son, khiến người xung quanh ngán ngẩm, thế nhưng vòng vàng đồ trang sức trên người bà ta đều là loại hảo hạng.

“Liễu thiếu gia, lâu rồi mới thấy ghé chơi.”

Tú bà hớn hờ chạy về phía Liễu Dật Phong lại bị hấn đưa tay ra cản, không cho bà ta tiến lại gần, tú bà dường như đã quen với tình cảnh này, không giận hờn cũng không lung túng, đứng im tại chỗ nhìn hấn cười.

“Chàng trai trẻ, vị công tử này là con cái nhà ai? lần đầu tiên đến Ý Thúy Lâu của ta ư?”

Mụ tú bà nhìn thấy Tịch Nhan ăn mặc trau chuốt, hơn nữa lại cùng Vưu An giàu nhất hoàng thành này sóng vai đến đây, đôi mắt như ánh đèn sáng rực, lập tức thay đổi mục tiêu, bước về phía Tịch Nhan, lại bị Liễu Dật Phong ngăn cản: “Ta và vị bằng hữu này đều không thích mùi phấn son trên người má mị, phiền bà đứng xa xa một chút.”

“Đây là người nổi danh từ khúc nhạc tại vườn sen lần trước, Hoa bà bà lẽ nào không biết?”

Vưu An là khách quen của nơi này, thấy Hoa bà bà lung túng bèn lên tiếng cứu nguy.

“Hóa ra là Vô công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay đến đây chơi cho thỏa thích nhé.”

Liễu Dật Phong đưa ánh mắt phòng bị nhìn theo chiếc khăn tay tỏa hương thơm ngát đang đưa theo từng cái phất tay của Hoa bà bà, vội đưa tay bịt mũi, nhìn thoáng qua phía sau lưng, tiểu đồng theo sát phía sau hấn thấy vậy vội rút ra một tấm khăn phiếu đưa lên cho Hoa bà bà.

Hoa bà bà mắt sáng rỡ nhìn vào tấm khăn phiếu, ai ai cũng là người có máu có mặt, lập tức hót ha hót hải đầy đưa nói: “Liễu thiếu gia, Vưu đại nhân, và vị công tử này, mời vào trong.”

Hoa bà bà vừa dứt lời, lập tức có tiểu nhị bước lên dẫn đường.

Tịch Nhan theo sát Vưu An và Liễu Dật Phong đi vào bên trong, bên trong sảnh đường, tiệc rượu đã được chuẩn bị xong, hiện đã có vài đôi trai gái

quần quýt vừa uống rượu vừa trêu đùa, mặc dù Hồng Đậu đã từng bước chân vào đây, thế nhưng lần trước chỉ nhìn thấy mấy cô nương mặc quần áo để lộ nửa ngực mà thôi, dù sao nàng cũng là nữ tử, dù bình thường hay cố tình xen ngang giờ khắc nhạy cảm của Tịch Nhan và Tiểu Bạch, tuy cảm thấy buồn cười nhưng vẫn khó tránh cảm giác xấu hổ lúng túng, huống chi là cảnh gạ tình đang diễn ra ngay trước mắt, một cô gái như nàng vẫn thấy sợ hãi, làn da vốn trắng bồng chốc trở nên đỏ ửng, nép mình phía sau Tịch Nhan.

thân phận của Liễu Dật Phong và Vu An vốn có máu mặt, hơn nữa nơi này là thanh lâu, so với quyền thế thì ở đây tiền chính là thứ tôn vinh thân phận, Liễu Dật Phong vừa trả giá rất cao, tất nhiên sẽ không đứng ở lầu một tạp nham này, mấy người bọn họ được tiểu nhị dẫn lên căn phòng khách vip bày trí tao nhã trên lầu hai.

căn phòng riêng này rất lớn, Ý Thủy Lâu có tổng cộng ba mươi sáu phòng riêng như vậy, mỗi một phòng đều được bố trí một tiểu nhị hầu hạ riêng, tất nhiên những căn phòng dạng này cũng được phân chia thành ba bảy loại, vị trí gần sân khấu nhất là thượng đẳng, giá cao gấp mười lần các phòng riêng hạng trung, mà ở vị trí đó không chỉ đơn giản có tiền là mua được, nếu không có địa vị thanh thế thì cho dù có xuất ra nhiều tiền hơn nữa, Ý Thủy Lâu cho dù buộc phải để gian phòng này trống cũng không cho phép người bước vào bên trong.

Vị trí Liễu Dật Phong đặt trước vô cùng tốt, lại yên tĩnh, tuy rằng vẫn còn một khoảng cách so với sân khấu thế nhưng tầm nhìn bao quát, có thể quan sát rõ ràng mọi hoạt động diễn ra trên sân khấu, đặc biệt đây cũng là vị trí Vu An đã đặt trước, có điều đến đây xem diễn lại chỉ có ba người bọn họ, cư nhiên chiếm mất hai vị trí tốt.

Vu An, Liễu Dật Phong, Tịch Nhan và đám tùy tùng Võ Vũ Hồng Đậu theo hầu đứng trong một căn phòng riêng, căn phòng khác được sắp xếp cho đám người đi theo Vu An và Liễu Dật Phong.

Trăng lên đỉnh trời, cả đại sảnh vốn ồn ào náo nhiệt dần dần bình lặng hơn, bên ngoài Ý Thủy Lâu, pháo hoa vừa dứt lại một lần nữa rền vang, muôn vàng tia sáng lóe lên lại vụt tắt, rực rỡ, tỏa sáng trong đêm tối.

Tịch Nhan nâng chung trà lên, liếc mắt nhìn sang bên phải, đôi tay tròn múp míp đặt trên bàn nắm chặt lại với nhau, hơi run rẩy, mà mấy nam tử mới vừa rồi trái ôm phải ấp, đùa bỡn cùng các cô nương tại lầu một cũng lần lượt lui sang một bên, sửa sang lại xiêm y, cho dù ở thời khắc nào cũng tỏ vẻ là một chính nhân quân tử, Tịch Nhan cười cười, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, không nhận được nghĩ đến câu ‘sói đội lớp cừu’.

Điều kỳ quái là, những cô nương mới vừa rồi còn bị người ta sờ mó trêu ghẹo, cũng giống như bọn đàn ông đó, dáng vẻ sùng kính trộn lẫn với chờ mong, không chút đồ kỵ, Hồng Ngọc cô nương này quả nhiên là người có thủ đoạn.

Mỹ nhân sắp bước lên sân khấu, trò hay sẽ trình diễn.

“Công tử, nam nhân thật là kỳ quái.”

Hồng Đậu nhìn đám nam nhân đứng phía dưới kia, khom người nói khẽ với Tịch Nhan.

“Lòng đàn ông, chẳng khác nào kim dưới biển, đã khó dò thì không cần phí sức suy đoán.”

Nam nhân trên thế gian này hầu hết đều là hạng háo sắc, quân tử chân chính càng ít, những kẻ mặt người dạ thú lại luôn tỏ ra đoan trang kính cẩn, xem mình là chính nhân quân tử, cầu mong bản thân là trở thành người may mắn nhất trong trò chơi bốc thăm trúng thưởng, sau đó được ôm mỹ nhân về nhà, hơn nữa còn mượn danh tiếng mỹ nhân này hưởng thụ vinh hoa phú quý, một bước lên mây.

Nếu Hồng Ngọc có thể nhìn trúng được bọn họ, thì nàng kia chẳng qua có mắt như mù, uống phí thời gian nàng đến đây xem kịch.

“Trên đời này, ai cũng có thứ mình khát vọng, khát vọng của đám người này hoàn toàn không giống với chúng ta, cần gì phải phỏng đoán suy nghĩ của bọn họ?”

Hồng Đậu nhìn đám nam nhân như lang như hổ phía dưới đài, cái hiểu cái không, gật đầu.

“Các người cũng là đàn ông mà.”

Liễu Dật Phong chăm chú nhìn đám người bu chặt cứng khán đài ngọc thạch, nghe thấy mấy câu tán gẫu giữa Tịch Nhan và Hồng Đậu bèn quay người lại liếc nhìn cả hai một lượt: “Hai người có phải đàn ông không? Sao lại nói tâm tư đàn ông giống như mò kim đáy biển?”

Tịch Nhan quét mắt nhìn đám đàn ông nhao nhao dưới lầu một, nụ cười trên môi vẫn bình thản như trước, chầm chậm sa giữa chân mày kia tỏa sáng dưới ánh đèn càng tôn thêm vẻ kiêu mị trên khuôn mặt nàng, đôi mắt ấy sáng như những vì tinh tú trên trời đêm hết như muốn thu hết tâm tình của người đời.

“Tâm tư của nam nhân còn phức tạp hơn nữ nhân nhiều, nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu, thế nhưng các nàng ấy cả đời chỉ có một người chồng, hầu hết nữ tử trên thế gian đều khổ sở vì tình, tranh giành tình nhân, thương xuân thu buồn, nhất là những cô nương chôn mình trong chốn thâm cung, bọn họ học cảm kỳ thư họa chẳng qua là để mua tiếng cười của đáng quân vương mà thôi, nào có thể so được với các nữ tử hồng trần này, bồi rượu tiếp khách bán rẻ tiếng cười thì đã sao, chẳng qua có cầu tất có cung, thẳng thắn và sông phẳng, nhưng đàn ông lại không giống như thế.”

Tịch Nhan dừng một chút: “Đàn ông trên thế gian này có ai không tham quyền trục lợi, đương nhiên cũng có một số ít không màng danh lợi, cũng có những kẻ nguy quân tử, có kẻ háo sắc, cũng có người thanh tâm quả dục, còn có những người giống như Liễu thiếu gia vậy, coi tiền bạc như rác rưởi, mà ta là thuộc hạng người mặc dù biết tiền bạc là rác rưởi nhưng vẫn vì đồng rác rưởi này mà hao tâm tổn trí. Dĩ nhiên, hầu hết đàn ông trên thế gian vẫn thuộc vào dạng tham tài háo sắc.”

Tịch Nhan chỉ chỉ đám đàn ông đang vương cổ kiểng chân ngược nhìn lên khán đài ngọc thạch: “Nam nhân đều là những kẻ dùng nửa người dưới để suy nghĩ, những lời này quả nhiên không hề sai.”

“Khụ.”

Liễu Dật Phong vừa nhấp một ngụm trà liền bị sặc, mặt đỏ ửng, giương mắt nhìn Tịch Nhan như là đang nhìn quái vật.

Tiểu thư của nàng vừa phát ngôn một câu kinh hãi thế tục ‘đàn ông là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ’, kết luận quả quyết này của nàng không phải bắt nguồn từ vương gia chứ? chẳng phải lần nào cũng do vương gia chủ động cả sao?

Hồng Đậu che miệng, cười ra tiếng, lần này trở về nàng nhất định sẽ lập lại câu vừa rồi cho vương gia nghe.

“Người cũng là phải đàn ông, tại sao nói như thế?”

Liễu Dật Phong thờ dãi một hồi, nhìn Tịch Nhan u uất hỏi lại, làm gì có ai tự nói mình thành ra như vậy.

Trong lúc nói chuyện, toàn bộ Ý Thúy Lâu đột nhiên yên ắng hẳn, đám nam nhân cổ vương cổ kiểng chân, chỉ hận bản thân không thể bay thẳng lên trên khán đài, hai bàn tay Vu An đặt trên bàn nắm chặt, các đốt ngón tay phát ra những tiếng răng rắc, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, vương cổ dán chặt mắt vào hành lang dẫn đường lên khán đài, nhưng vẫn thấy chưa đủ, hần đứng dậy, ngo ngắc nhìn phương hướng mỹ nhân sẽ xuất hiện bước lên.

“Một đám sắc quỷ, sau này Hồng Ngọc về già thì bọn hần có còn ham muốn như vậy nữa hay không!”

Hồng Đậu bắt mồm lâu bầu vài tiếng.

Tịch Nhan cười cười, bưng chén trà, uống một hớp, cơm canh sắc dục cũng vậy, tuy rằng chán ghét thế nhưng về lý mà nói, dù sao đám đàn ông này cũng chẳng có quan hệ gì với nàng, nếu Hạ Dạ Bạch dám như thế, nàng chắc chắn nhéo lỗ tai của hần, hung tợn răn dạy một phen.

“Nàng ta không phải nữ tử thanh lâu bình thường.”

Tịch Nhan nghe thấy tiếng nói, hơi xoay người,, lại nhìn thấy Bạch Phượng bước về phía mình.

“Quốc sư đại nhân.”

Liễu Dật Phong thấy người đến là Bạch Phượng, vội vàng đứng lên hành lễ.

“Mượn chỗ của Liễu thiếu gia một chút nhé.”

Liễu Dật Phong cười xua tay không ngừng, bộ dáng thụ sủng nhược kinh: “Quốc sư đại nhân tùy ý.”

Bạch Phượng gật đầu, lúc này mới ở ngồi xuống trước mặt Tịch Nhan.

Quốc sư đại nhân.”

Hồng Đậu lên tiếng gọi, bắt chước động tác của Liễu Dật Phong vừa rồi làm lễ với Bạch Phượng, chuyện lần trước trước ở Đông Thần điện nếu không có có quốc sư đại nhân tương trợ, mệnh của tiểu thư và Vương gia khó bảo toàn, đối với nàng mà nói, Bạch Phượng chính là ân nhân của vương gia và tiểu thư, cũng là bề trên của nàng, so sánh với Liễu Dật Phong dĩ nhiên nhận được đãi ngộ khác nhau một trời một vực.

Bạch Phượng xoay người nhìn nàng cười cười, biểu tình trên mặt không chút biến hóa, không phải đang cười, mà mặt hần vốn luôn như vậy, mãi mãi mang theo một nụ cười thần nhiên, một đôi mắt trong trẻo như soi rọi mọi thứ, lại ôn hòa như nước.

“Quốc sư đại nhân cũng quen biết nàng sao?”

Bạch Phượng không nói gì, hơi ngần đầu, nhìn đèn lồng hoa văn các màu treo bên ngoài nhĩ gian nhĩ gian, sau đó xoay sang nhìn về phía hàng lang: “Nàng chính là người trọng tình trọng nghĩa nhất mà ta từng gặp.”

Bộ dáng kia hình như có cảm khái và mang theo thương tiếc như có như không.

Tịch Nhan vẫy vẫy tay bảo phục vụ phía sau rót chén nước cho Bạch Phượng, những người đó thấy người vừa rồi là quốc sư, tự nhiên vui mừng hớn hở, cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực, lại bị Hồng Đậu đoạt quyền.

“Quốc sư đại nhân là người xuất quỷ nhập thần, giả thần giả quỷ nhất mà ta từng thấy.”

“Ra đi.”

“Ra đi.”

Chỉ nghe thấy vài tiếng thét hưng phấn vang lên, đập vào mắt Tịch Nhan đầu tiên là Hoa bà bà tham của hơn người mới vừa rồi đứng ngoài cửa đón

khách, tiếp theo là trong mắt của đám tân khách có mặt trong Ý Thủy Lâu tràn ngập dự vọng và ham muốn, hoa sen khẽ bước, gió thơm khẽ động, đông đưa từng khe lá, những chiếc chuông gió treo dọc hành lang đồng loạt vang lên những tiếng leng keng, thanh thúy dễ nghe, rất là êm tai.

“Các vị đại nhân đợi lâu.”

Thanh âm thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng, vừa ngấm lên đã làm cho mọi tân khách có mặt tại nơi đây thất hồn lạc phách, Vu An dựa vào lan can nhìn ra xa kích động đến mức run rẩy, ngay cả Tịch Nhan cũng không nhịn được tim đập liên hồi, thầm nghĩ, cô gái này, nhất định là tuyệt thế giai nhân.

Toàn bộ Ý Thủy Lâu chìm trong yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy những thanh âm hít thở của mọi người, ngay khi tiếng nói thanh thúy kia vừa vang lên, lập tức những tiếng hô hào lại vang lên.

Nội đường sáng rực như ban ngày nhờ ánh sáng phát ra từ những bó đuốc, mà cô gái này lại như canh điệu cho ánh đèn.

Mái tóc như dòng suối đen huyền, ánh mắt sâu thẳm lóng lánh, làn da bạch ngọc tỏa sáng như lưu ly, đôi mắt nhẹ chớp, mị nhãn như tơ, khóe mắt nháy nháy, dụ hoặc mọi ánh nhìn, đôi môi đỏ thắm khẽ cười đủ sức câu hồn đoạt phách, nàng ta mặc chiếc quần dài đỏ, lụa mỏng quần quanh, tà váy khẽ phất phơ, phiêu diêu như tiên nữ.

Hoá ra, thế gian này, cũng có người sở hữu đôi mắt biết nói.

Nhan sắc tuyệt thế, một vẻ đẹp làm người khác không thể quên được, khó trách những người đó vì nàng vung tiền như rác.

“Đẹp quá.”

Hồng Đậu đứng sau lưng Tịch Nhan nuốt nước miếng ừng ực, nhìn không được lên tiếng khen ngợi, ngay cả đầu đất như Vô Vũ cũng lộ ra vẻ mặt si mê.

“Nghe nói Vô công tử một khúc thành danh ở vườn sen ngày ấy, hôm nay cũng đến đây, không biết Vô công tử có nguyện ý đệm đàn cho Hồng Ngọc chăng?”

Hồng Ngọc xoay người, đôi mắt chờ mong nhìn về phía Tịch Nhan, có lẽ người kia vẫn chưa có tâm tư câu hồn người, chẳng qua thế gian này có được mắt người đủ sức chống lại mỹ hoặc như thế?

“Đó là phúc của Mỹ nương.”

Tịch Nhan cười cười đứng lên, bước đến lan can, hai mắt nhìn nhau, rõ ràng là nữ tử lưu lạc phong trần thế như đôi mắt đó vẫn trong trẻo như đứa trẻ, thuần khiết như nước, sạch sẽ lại tươi đẹp, rồi lại nảy sinh lòng thương tiếc.

Đám nam nhân liếc mắt nhìn Hồng Ngọc đang che mặt lại nhìn Tịch Nhan đang vịn tay đứng cạnh lan can, đây đúng là tài tử giai nhân, trời sinh một đôi, vẫn không nhịn được lòng ngưỡng mộ.

Vu An liếc mắt nhìn Tịch Nhan, đáy mắt có chút âm trầm, Tịch Nhan mù mịt không hiểu, Liễu Dật Phong đột nhiên lên tiếng: “Có thể lọt được vào mắt xanh của Hồng Ngọc cô nương, như vậy có được cùng nàng một đêm chăng?”

Tịch Nhan liếc nhìn Vu An bên cạnh, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, khó trách hấn vung tiền như rác chỉ để được gặp mặt giai nhân một lần, thế nhưng đến nay vẫn chưa được như ý nguyện, mà nàng chẳng qua chỉ là lần đầu đến Ý Thủy Lâu chẳng hiểu sao lọt mắt xanh của nàng ta, lòng thất vọng cũng trách trời đất bất công.

“Mỹ nương nguyện đem hết khả năng để giành được những gì Vu đại nhân mong muốn.”

Hôm nay nàng đến đây, không phải chỉ kiếm một đêm ngắn ngủi kia.

Cả sảnh đường im bật, đôi mắt lóe sáng nhìn Tịch Nhan, tràn đầy cảm kích.

”Cầm (đàn).”

Tịch Nhan xoay người, nhìn thấy Bạch Phượng đang cầm trên tay cây cổ cầm từng tặng cho nàng tại vườn hoa sen lần trước, bất giác tròn mắt nhìn, chẳng phải đàn này hấn tặng cho nàng rồi sao? tại sao hiện giờ lại xuất hiện trên tay hấn?

“Mấy ngày nay, quốc sư đại nhân tới thăm, bảo ta đưa cổ cầm này cho ngài ấy bảo quản mấy hôm.”

Tịch Nhan gật đầu, nhận lấy cổ cầm trên tay Bạch Phượng, một lát sau đã có vài hạ nhân mang đệm đàn đến.

Tiếng đàn vừa cất lên, trên đài các ngọc thạch làn váy đỏ cũng khe khẽ lay, như cánh hoa từ từ hé nở, lại như vô số cánh hoa lẳng đặng rơi xuống, hồng y lụa trắng, tóc đen như mực, phiêu diêu như tiên như thần.

Cơ thể Hồng Ngọc tự chìm yển, động tác uyển chuyển nhẹ nhàng, người nàng mềm dẻo như sứa, đôi tay uyển chuyển như linh xà, từng bước vẽ lên đóa hoa sen, mà nàng lại như cánh bướm chấp chôn phiêu đảng, đôi tay Tịch Nhan lướt trên sợi đàn chỉ cảm giác bản hân hòa cùng người ấy, bị điệu múa của nàng cuốn hút.

Đôi chân trần của Hồng Ngọc trắng như tuyết theo lộ ra theo từng nhịp nhảy, lúc này Tịch Nhan mới phát hiện tại mắt cá chân nàng có đeo lục lạc màu vàng, những tiếng leng keng vang theo mỗi nhịp bước chân, phối hợp với tiếng đàn, tạo nên âm hưởng vui tai.

Tiếng đàn dồn dập, vũ điệu của nàng cũng theo đó chuyển động càng lúc càng nhanh, nhện điệu dồn dập, giống như dòng nước chảy siết, đôi tay như ngọc uyển chuyển lưu luyến, tà váy tung bay, đôi mắt như khói như sương áp úng muốn lên tiếng lại ngập ngừng, thời gian phiêu đảng, người nàng bị bao trùm trong muôn vàn cánh hoa, mông lung mờ ảo, màu sắc xinh đẹp thoắt ẩn thoắt hiện, rồi lại trôi ra xa không kịp níu giữ.

Tiếng đàn cảm im bất, Ý Thúy Lâu vang dội tiếng vỗ tay, âm thanh ủng hộ như sấm rền, Tịch Nhan lặng yên đứng dậy nhìn Hồng Ngọc trên khán đài ngọc thạch cúi mặt nũng nịu, lụa trắng che lấp phần hồng kiều mị phía dưới gò má, nhưng đôi mắt quyến rũ cũng đủ làm say mê tất cả những kẻ xuất hiện ở chốn này, nàng xoay người về phía Tịch Nhan.

“Phiêu nhiên chuyển toàn hồi tuyết khinh, yên nhiên túng tống du long kinh. Tiểu thủy thủ hậu liễu vô lực, tà duệ quần cư vân dục sinh (của Bạch Cư Dị), tài nhảy múa của Hồng Ngọc cô nương quả nhiên tuyệt thế.”

Tịch Nhan cười cười, khi trần pháo tay vừa dứt cũng lên tiếng ủng hộ nàng.

“Ha ha ha.”

Tiếng cười kia hình như có một chút u oán, cũng có hốt hoảng, cũng có hận ý với nỗi đau nỗi hận trong thế gian, cũng có vui mừng của tình yêu và lòng thương xót chốn hồng trần, Hồng Ngọc, nàng ta chính là một cô gái xinh đẹp như hoa.

“Thiên ngôn vạn ngữ cũng không đẹp bằng lời khen ngợi của Võ công tử.”

Mới vừa rồi, vũ đạo của nàng dâng trào lại vừa nhanh vừa uyển chuyển, nàng xinh đẹp lại tài giỏi như vậy hơn nữa còn không sợ hãi miệng lưỡi thế gian, hành vi kinh thế hãi tục, nàng tất nhiên có cơ sự của riêng mình, trên người của nàng có bộ dạng thướt tha mà những cô gái khác không có.

Khi điệu nhảy hoàn tất, tất cả mọi người đều ngẩn đầu ngóng trông, dạ khúc tối hôm nay cuối cùng cũng được mở màn rồi, đó chính là Hồng Ngọc sẽ chọn ra người có duyên nhất mà nàng sẽ theo cả đời này, cơ hội đều phát đều cho mỗi người, nếu như không thể vượt qua cánh cửa Hồng Ngọc bày ra, thì cũng chỉ có được một đêm xuân ngắn ngủi cùng mỹ nhân mà thôi.

Tịch Nhan nhìn Hồng Ngọc, thấy nàng đã quay đầu sang phía khác, quét nhìn bốn phía, tại trong biển người mệnh mông này, một kỳ nữ như vậy sẽ rơi vào tay ai? Mọi người đều đoán già đoán non.

Phải chăng nên nói thẳng rằng xem ai nhiều tiền thì ở lại cùng người đó, phương pháp thẳng thắn trực tiếp như vậy mặc dù là rất thô tục, còn bôi nhọ thân phận của nàng, lại hoàn toàn không hợp với nguyên tắc làm người trước đây của nàng, thế nhưng đây là chốn thanh lâu, chẳng phải là nơi dùng tiền mua vui sao?

Đang chìm trong suy nghĩ, thì một lão thương nhân trung niên quần là áo lụa, áo mão đoan chính bước ra, trên ngón tay của lão là chiếc nhẫn to lớn chỉ về phía Hồng Ngọc: “Hồng Ngọc, nàng hãy theo ta, chỉ cần nàng nguyện ý, ta sẽ trả một vạn hai hoàng kim đón nàng về, nếu nàng chọn ta, ta lập tức hưu đại phu nhân hiện giờ cho nàng bước vào vị trí chính thê, bảo đảm nàng được sống vinh hoa cả đời.”

“Ta nguyện bỏ ra mười vạn hai hoàng kim.”

“Hai mươi vạn lượng.”

Tịch Nhan cười lạnh, lạnh lùng liếc mắt phú thương đại phú liên tục hét giá giống như đang tấu khúc nhạc, đầy mắt toát ra chẳng đáng, quả thật là hạng người nông cạn, nếu Hồng Ngọc thật sự lưu ý những vật ngoài thân đó, hà tất gì phải sống ở Ý Thúy Lâu đến tận bây giờ, tại sao lại không chuộc thân, lại cùng mấy tên khất cái đó nảy sinh quan hệ?

“Năm mươi.”

Tịch Nhan nghiêng người sang, thấy Vu An nhắc tay định ra giá, cười nói: “Ồ trong mắt Vu đại nhân, giá trị con người của cô nương Hồng Ngọc là có thể dùng bạc mua được sao? nếu không muốn bị nàng chán ghét, thì ngài đừng hùa theo đám người đó.”

Nhìn những người đó, nàng mơ hồ sinh ra đồng tình, cảm thán thế giới, nói tứ tiểu thư tướng phủ tiến cung làm hậu làm phi cũng không quá đáng, Hồng Ngọc này lại chẳng kém chi, so với Lệ Phi triều đại đương thời, e rằng nàng ta có hơn chứ không kém.

“Mấy thứ này.”

Hồng Ngọc che miệng, cười lạnh: “Chất thành đồng ở trong phòng ta, vậy ta nên đi cùng ai đây?”

Thanh âm kia, nhẹ nhàng, nhàn nhạt, tự khơi lên phong tình.

“Hồng Ngọc cô nương, thừa dịp hiện nay hồng nhan còn nông, chiếm được tình cảm của chúng ta, nàng nhanh chóng tìm lấy một người để gả đi, nếu như không lấy chồng, một khi hoa tàn hương tàn thì chỗ này cũng không lưu được lâu, có gì tiếp tục chờ đợi, không duyên có lại bị người đời nhục mạ, đã có tiền bạc, chi bằng sớm thoát khỏi chốn dơ bẩn này, thì một nơi sạch sẽ, bình yên vượt qua quãng đời còn lại chẳng phải tốt hơn sao?”

Dưới đài có người hảo tâm khuyên nhủ.

“Võ công tử nghĩ như thế nào?”

Hồng Ngọc không giận, cười hỏi Tịch Nhan.

“Hong Ngọc cô nương mười ba, mười lăm tuổi đã treo biển hành nghề tiếp khách, dung mạo bắt phàm, thông tuệ dị thường, hào hiệp không chịu bị trói buộc, sao đột nhiên lại để ý những lời đàm tiếu người đời? Nàng là kỹ nữ thì đã làm sao? Thế gian này, có người nào sinh ra đã là kỹ nữ chẳng? đã bước vào con đường này, còn có thể để ý đến những lời nói vô căn cứ đó chăng? Hoa khôi Ý Thụy Lâu, được nam nhân thiên hạ tranh giành như báu vật, nửa cuộc đời đều nghe thấy những lời nhân thoại bêu danh, nếu muốn tiếp tục sống như vậy, thì nên xem như gió thoảng bên tai mới được.”

Tịch Nhan xoay người, nhìn gã đàn ông mới vừa nói, mặt mang theo ý cười, đôi mắt lộ ra vẻ lạnh lùng cùng trào phúng: “Lẽ nào sinh ra từ thế gia trong sạch thì có quyền xem thường người khác sao? Mấy người các người có ai xem Hồng Ngọc cô nương là công chúa cao quý hay là xử nữ thuần khiết không? Kỹ nữ thông minh cho tới bây giờ cũng sẽ không lập đền thờ trình tiết cho mình, kỹ nữ đi tới chỗ nào đều gặp phải những kẻ lăng mạ nghề kỹ nữ, cho nên vì sao cứ phải hoàn lương chứ? Cuộc đời được mấy khi vui, vô luận là hoàn lương hay tiếp tục chôn vùi ở Ý Thụy Lâu này, Hồng Ngọc cô nương vẫn hài lòng với cuộc sống đó, dung nhan tuyệt thế, cũng sẽ có ngày phai tàn, chờ đến ngày đó, những kẻ tự cho mình là lương dân, những kẻ tự cho mình là thương hương tiếc ngọc, sẽ đem các người vứt bỏ giống như vứt rác.”

Hồng Ngọc cất tiếng cười giòn tan, thanh âm trong trẻo vui tai như là chuông bạc nhẹ nhàng rung động trái tim mỗi người: “Sống trên đời chỉ cần vui vẻ thoải mái là được, hay lắm, Võ công tử quả nhiên là tri âm của Hồng Ngọc, không gặp người hữu duyên, Hồng Ngọc vốn không màn thế tục chính là muốn được sống với chính mình, sáng nay có rượu sáng nay say, Hồng Ngọc tìm kiếm niềm vui, tìm kiếm tiền bạc tại Ý Thụy Lâu này, nếu ngày kia dung nhan này tàn phai, ta vẫn không quan tâm đến cái nhìn của người đời, vẫn ung dung tiêu sái sống qua ngày.”

Người phía dưới mở to mắt ngạc nhiên, Hồng Ngọc cúi người chào Tịch Nhan, xoay người, trở lại giữa sân khấu ngọc thạch, vỗ tay một cái, lập tức có mấy tráng hán khiêng cái vạc to nặng nghìn cân, đi tới sân khấu ngọc thạch, bùm một tiếng, cả Ý Thụy Lâu như vừa xảy ra động đất, mọi người hiếu kỳ, mắt không rời khỏi đỉnh vạc nghìn cân bằng đồng kia.

Hồng Ngọc cười cười, đi tới đỉnh vạc, nâng tay xoa nhẹ, đám người kia hận bản thân không phải là cái vạc đồng ấy, được mỹ nhân nhẹ nhàng vuốt ve.

Hồng Ngọc cười cười, nhìn Tịch Nhan ở trong nhĩ gian lâu hai: “Nếu Võ công tử có thể dùng sức nhấc được đỉnh vạc này lên, mang ra khỏi Ý Thụy Lâu này, thì cả cuộc đời Hồng Ngọc nguyện đi theo người hữu duyên.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nụ Hôn Tao Ngộ

Dưới ánh đèn lưu ly óng ánh chiếu sáng toàn bộ Ý Thụy Lâu rực rỡ như ban ngày, trên thạch đài ngọc thạch, mỹ nhân đứng cạnh đỉnh vạc, thu hút mọi ánh nhìn.

Tịch Nhan nhìn sơ lượt mọi thứ, cái đỉnh cao chừng một thước, đường kính khoảng tám mươi centimet. Mới vừa rồi mười mấy đại hán cùng khiêng còn phải cố hết sức, có thể thấy nó được chế tạo đặc ruột cỡ nào, chỉ ít cũng phải sáu trăm cân, cho dù là trước đây nàng cũng chưa chắc có thể nâng được nó, huống chi hiện giờ đã đổi một thân thể mảnh mai, e là một trăm cân cũng cũng khó huống chi cái đỉnh nặng gấp sáu lần. Nàng cũng không phải là tây Sở bá vương Hạng Vũ, cái này quá mức không phù hợp thực tế.

Hơn nữa, ngoại trừ phải đem cái đỉnh kia ra bên ngoài, nàng lại không biết tiếp theo còn đề mục khó giải nào nữa hay không?

“Thế nào, Võ công tử không muốn vì Hồng Ngọc thử một lần sao?”

Hồng Ngọc nhìn Tịch Nhan, đôi mắt lúng liếng động lòng người khê chớp, thanh âm mềm mại kiều mị, thiếu chút nữa thu hút hết tất cả thần trí và linh hồn mọi người.

“Võ Vũ nguyện ý thay công tử thử một lần.”

Tịch Nhan lắc đầu, chỉ vào kim đỉnh ở giữa, nhẹ giọng nói: “Cứng đối cứng, nếu nói về sức thì người nâng không nổi.”

Võ Vũ nghe vậy, cau mày liếc nhìn đại đỉnh hình vuông, không nói gì, cuối cùng cam chịu.

“Kim đỉnh kia chỉ ít cũng trăm cân, công tử nhà chúng ta làm sao có thể nhấc được nó lên? Ta thấy Hồng Ngọc cô nương cố ý muốn làm khó.”

Tịch Nhan xán tay áo không cho Hồng Đậu lên tiếng.

Liễu Dật Phong cũng bu lại, nhìn kim đỉnh giữa thạch đài, lại liếc trộm về phía Tịch Nhan, làm vài động tác so sánh, rồi hít một hơi: “Vũ huynh hiện đang bị thương, Hồng Ngọc cô nương có thể đổi đề khác không?”

“Kim đỉnh đã được đưa lên rồi, làm sao có thể đổi đề mục, có thể cùng Hồng Ngọc của ta trải qua một đêm xuân, Võ công tử cũng không uổng chuyến này.”

Hoa bà bà lượn quanh Hồng Ngọc như đang nâng niu bảo vật quý giá, nhìn Tịch Nhan, cười híp mắt.

Hồng Ngọc này chính là kho tiền tài của nàng, doanh thu nàng ta mang về còn nhiều hơn gấp mấy lần của các cô nương khác cộng lại, trong mắt Hoa bà bà chỉ có mỗi tiền và bạc, thậm chí mong người hữu duyên với Hồng Ngọc cả đời đừng xuất hiện, cho dù thật sự xuất hiện, tốt nhất hãy đến lúc hoa tàn bướm lạt, chỉ cần còn cầm trên tay quả trứng vàng trứng bạc thì còn kiếm được không ít tiền.

“Nếu đề mục đơn giản thì ai ai cũng làm được, như vậy làm sao có thể chứng tỏ Hồng Ngọc cô nương khác biệt với những nữ tử thanh lâu khác? Làm sao thể hiện được tình cảm dành cho nàng? Ta cảm thấy Hồng Ngọc cô nương quá xem trọng bên này, khinh nhẹ bên kia. Tất cả mọi người hôm nay đến đây đều vì Hồng Ngọc cô nương, phải chăng Hồng Ngọc cô nương cũng nên để tất cả mọi người có cơ hội cạnh tranh công bình? Cho dù ai giành được thắng lợi, cũng khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.”

Hồng Ngọc gật đầu cười: “Võ công tử nói có lý, tất cả tân khách có mặt ở đây, nếu ai cảm thấy mình có thể nâng được đỉnh vạc này lên, bất luận phú thương cự cổ, đạt quan quý nhân hay là dân buôn tiểu nhị, đều có thể dẫn Hồng Ngọc đi cùng.”

Lời vừa thốt ra, Ý Thủy Lâu mới vừa rồi còn chìm trong tĩnh lặng bỗng chốc vỡ òa như sấm rền, đám người kia đưa mắt nhìn nhau, nóng lòng muốn tiến lên thử, nhất là những kẻ thường xuyên bị sai sử làm việc nặng, xuyết xoa đôi tay hứng chí bưng bưng.

“Công tử đã nghĩ ra cách nâng cái đỉnh vạc kia rồi sao?”

Hồng Đậu nhìn thấy bộ đánh bình thân ung dung, tràn đầy tự tin của nàng, biết rõ trong lòng Tịch Nhan chắc chắn đã nghĩ ra biện pháp, không khỏi cao hứng.

“Vũ huynh còn mang thương tích trên người, đừng vì vài lời khiêu khích mà làm bừa.”

Tịch Nhan nhìn Liễu Dật Phong, gật đầu cười, xoay người lại liếc mắt nhìn Bạch Phượng ngồi phía sau: “Xem biểu diễn nhé.”

Nói xong, cúi người nói nhỏ vào tai Hồng Đậu, chẳng biết nói điều gì, đầu tiên khuôn mặt Hồng Đậu đầy vẻ nghi hoặc, cho đến khi Tịch Nhan dứt lời, thì nàng cũng cười cười gật đầu liên tục.

“Võ Vũ, người đi theo hẩn.”

Liễu Dật Phong nhìn bóng lưng Hồng Đậu Võ Vũ dần dần biến mất, đi tới cạnh Tịch Nhan, đẩy vai nàng một cái: “Huynh vừa bảo tiểu đồng đi làm gì thế?”

Hồng Ngọc và Hoa bà bà chẳng biết lui vào góc tự lúc nào, thạch đài lập tức trở thành một võ đài náo loạn, đầu tiên là một gã to con cường tráng, vạc áo trên người mở rộng lộ ra bộ ngực đen thui, cơ bắp cuộn cuộn bước lên thạch đài trong tiếng khinh bỉ của mọi người.

Cơ thịt rung rung và cơ thể to béo, Tịch Nhan nhìn không được liên tưởng đến những huấn luyện viên người da đen hoàn toàn mất hết tính người, bất giác mong chờ giây phút hẩn bị mất mặt.

Gã cơ bắp kia bước dang tay bước đến nắm chặt tay cầm trên đỉnh vạc, hay chân đứng trụ, sau đó rống to một tiếng, mà tiếng rống này cũng kéo theo nỗi hồi hộp treo lơ lửng trong lòng mỗi người, thế nhưng, kỳ tích trên thế gian này chẳng dễ dàng xuất hiện như vậy, bốn chân của đỉnh vạc vẫn đứng ngạo nghễ trên đất, không mấy may xê dịch.

“Bản thân là một tù binh còn mơ mộng ôm được mỹ nhân, quả là si tâm vọng tưởng.”

“Ta thấy hẩn là người ngốc nói mê.”

“Ha ha.”

Trong lúc mọi người hả hê cười mỉa thì gã cơ bắp kia cúi mặt bước xuống đài.

Ha ha.”

Hai tay Tịch Nhan không ngừng vỗ lên lan can cười to, vô cùng sáng khoái lại như vừa trút ra hết mọi ưu phiền, dường như chính là lão huấn luyện viên mà quý nhìn mặt đã thất ghét, bị người khác xem thường khinh bỉ năm xưa của nàng.

Những kẻ dưới đài nghe tiếng nàng cười cũng ngẩn đầu lên nhìn, ánh mắt đầy khinh bỉ, những người khỏe mạnh sức hùm vai gấu đều đã thất bại rồi, thì đáng về thư sinh như hẩn chắc gì nâng được.

Những người tiếp theo lên đài đều lần lượt bước xuống trong tình trạng bị thảm như vậy, từ kẻ cơ bắp số một thành số hai, đổi thành số ba, số bốn, số

năm, bọn họ đều đại diện cho chủ tử của mình bước chân lên khán đài, thế nhưng vẫn chưa có ai nâng thành công đỉnh vạc ấy, ngược lại giúp nổi uất nghẹn suốt mười năm của Tịch Nhan có chỗ để phát tác.

Tịch Nhan vui sướng cười ngất, nghiêng người sang nhủu mày nhìn Liễu Dật Phong bên cạnh, giữa hai hàng lông mày còn mang theo tiểu ý: “Liễu Dật Phong, chúng ta đánh cược không?”

Liễu Dật Phong nhìn nàng, rồi lại liếc mắt nhìn tráng hán lù lướt bước xuống khỏi khán đài: “Sao cược? cược gì?”

“Cược xem với sức của ta có thể nhắc được đỉnh vạc kia hay không.”

Tịch Nhan chỉ vào kim đỉnh ở giữa khán đài ngọc thạch, lúc này, chẳng biết một tráng hán chẳng biết mạnh hơn Võ Vũ gấp bao nhiêu lần đang dang tay ôm cứng lấy đỉnh vạc, mồ hôi tuông ra, kim đỉnh khê rung rinh, nhưng chỉ trong chớp mắt mà thôi, mà tráng hán kia cũng nhanh chóng buông tay, một mội ngã người té xuống đất.

“Nếu như ta có thể nâng đỉnh vạc đó lên cao một trượng, thì xem như ta thắng, người phải trả cho ta một vạn hoàng kim, còn ngược lại thì ta thua, ta sẽ trả cho người một vạn, thế nào?”

“Chẳng phải huynh đang thiếu tiền sao? Sao lại có một vạn lượng trả cho ta được?”

Tịch Nhan ngừng lại một chút, vẫn chưa vội bước ra thách đấu, ánh mắt như có như không liếc Vu An ở bên, cố ý nói lớn: “Hong Ngọc cô nương đã hứa với ta một đêm xuân, như vậy không đủ một vạn lượng hoàng kim sao?”

Vu An vừa nghe, hai mắt tỏa ánh sáng, chạy tới: “Nếu như hiền chất thua, một vạn lượng hoàng kim kia, ta sẽ trả thay.”

Liễu Dật Phong nhìn tráng hán trên khán đài ngọc thạch đang bị khiêng ra ngoài, suy tư trong chuốc lát mới quay sang Tịch Nhan: “Nếu người có thể nâng kim đỉnh kia lên được một trượng, ta sẽ trả người mười vạn lượng hoàng kim.”

Tịch Nhan nghe vậy đôi mắt sáng lấp lánh, cao hứng bùng bùng, thậm chí quên hết tất cả, chỉ vào mũi Liễu Dật Phong: “Người nói nếu ta thắng, sẽ trả cho ta mười vạn lượng hoàng kim, Vu đại nhân có nghe thấy không? còn nữa...”

Tịch Nhan chỉ tay vào Bạch Phượng đang thanh thoi ngồi thưởng thức trà ở trên bàn, dường như không bị ảnh hưởng bởi quang cảnh xung quanh: “Quốc sư cũng phải làm chứng cho ta.”

Bạch Phượng nhìn nàng, mỉm cười, gật đầu.

“Chờ người nâng được kim đỉnh kia lên rồi hãy nói.”

Tịch Nhan vênh vênh tự đắc nhìn kim đỉnh to lớn đặt trên khán đại ngọc thạch, ung dung tự tin nói: “Cứ chống mắt mà xem.”

“Công tử, đồ công tử cần đã có.”

Bởi vì vội vàng vàng chạy về, Hồng Đậu thờ hỏn hển không ra hơi, Võ Vũ theo sát phía sau, trên tay cầm một đoạn dây thừng thô, một cái đầu móc và một cái ròng rọc.

“Lấy mấy thứ này làm gì?”

“Chờ xem rồi biết?”

Tịch Nhan vừa nói vừa lấy mấy thứ trên tay của Võ Vũ, đưa mắt đánh giá mấy cây cột xung quanh khán đài ngọc thạch, trong lòng tự nhẩm tính toán.

“Võ công tử, đã chuẩn bị xong chưa? trông công tử có vẻ như không khỏe, chớ miễn cưỡng.”

Hoa má mị ngoài miệng nói lời thân thiết quan tâm nhưng lòng thì vô cùng đắc ý, mấy tráng hán vai hùm vai gấu cũng không làm kim đỉnh mảy may di chuyển, hần chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt thì làm sao so được với mấy tráng hán đó.

Tịch Nhan gật đầu cười: “bà bà nói vậy là không đúng rồi, Hong Ngọc cô nương quốc sắc thiên hương, đừng nói là nàng chỉ yêu cầu nhắc đỉnh vạc ngàn cân, mà cho dù là hái sao trên trời, ta cũng hái xuống dâng nàng.”

“Khua môi múa mép, cuồng ngôn xảo ngữ.”

“Nói khoác không sợ cắn trúng lưỡi à?”

“Nói cho hay, cuối cùng cũng thối mặt thôi.”

Đám người đua nhau phản bác, cho rằng Tịch Nhan chỉ biết múa mép mà thôi.

“Ha ha.”

Tịch Nhan đứng ở lan can nhả gian lầu hai cười to lên, kiêu ngạo mà cuồng vọng, so với âm thanh kim đỉnh được đặt xuống thạch đài vừa rồi còn khiến đáy lòng bọn họ run sợ hơn nhiều.

“Hong Ngọc cô nương đều trao cho mỗi vị đại nhân ở đây một cơ hội, chẳng qua bản thân các người không có tài cán, không thể nhắc được kim đỉnh nào, quốc sư đại nhân cũng có mặt ở đây, có thể làm chứng.”

Tịch Nhan xoay người, lùi Bạch Phượng đang ngồi ở bên bàn dậy: “Cho nên, nếu như ta có thể nâng được kim đỉnh kia lên, thì ai còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, hồ ngôn loạn ngữ, chính là bất kính đối với quốc sư đại nhân, nếu ai dám ngăn cản ta, thì đừng trách ta không khách khí.”

Tịch Nhan nói xong, buông tay của Bạch Phượng ra, lấy dây thừng và ròng rọc vác lên trên vai, đạp chân lên lan can tung người nhảy xuống.

Hành động đó vốn thô tục phản cảm, nhưng nhìn nàng thi triển lại không có chút thô tục mà tỏa ra hào khí tự nhiên.

Thân hình Tịch Nhan nhanh nhẹn lướt trên lan can, dáng vẻ hùng dũng, tà áo tím tung bay như chim yến đang tung cánh, ánh đèn lấp lánh rơi lên khuôn mặt kiên nghị của nàng làm mọi người sững sốt hòa với cảm giác kinh diễm, nếu nói là Hồng Ngọc là kiều nữ quyến rũ, thì hẳn ta thanh lệ thoát tục, tướng mạo âm nhu, nhất là chu sa giữa chân mày, chỉ cần khẽ cười cũng đủ làm o chúng sinh chao đảo.

Hồng Ngọc yêu mị như một con hồ ly hoạt bát câu hồn đoạt phách, thuần chất yêu tính, mà hẳn ta ngược lại, gương mặt đó mang đủ khí chất âm nhu, dáng vẻ nhỏ nhắn như nữ tử lại không chút quái đản tùy tiện cũng không chịu bị trời buộc, các cô nương tuyệt đối không thể toát ra khí chất hào hiệp như vậy, lại kèm theo khí độ vương giả tỏa ra dưới chân, khiến chúng sinh khуất phục, thử hỏi thử hỏi thế gian này, có cô gái nào có khả năng như vậy.

Tịch Nhan đứng ở trên lan can nhả gian đài cát gần ngọc đài, vai trái quàng dây thừng, móc câu và cả cái ròng rọc bằng kim loại, tay phải chỉ vào một đám trắng hân đang tùm tùm ở bốn góc đài cát, phát phát tay ra lệnh: “Các người rút khỏi chỗ đó cho ta, lăng văng ở đó nếu bị đè chết thì ta không chịu trách nhiệm”

Thanh âm không lớn nhưng tất cả mọi người có mặt trong Ý Thúy Lâu đều nghe thấy rõ ràng.

Bóng người áo tím nhẹ lướt như cánh bướm thu hút bao ánh mắt si ngốc ngược nhìn, miệng há to, tim cũng bị treo ngược.

“Nếu rơi vỡ thì lấy đâu ra đỉnh vạc để mọi người thi tài?”

Hồng Ngọc mới vừa rồi lùi sang một bên bỗng diễm nhẹ bàn chân, nhảy vọt về phía Tịch Nhan, vừa tung người lên liền vương tay ngăn cản, Tịch Nhan nhanh nhẹn luôn xuống xoay một vòng, đáp vững trên đỉnh đỉnh vạc.

Hai tà áo tím và đỏ cùng hai nhan sắc tuyệt mỹ hòa quyện vào nhau giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, làm mọi người nhìn say đắm ngất ngây, tương ngộ phiêu động, chẳng biết thiên đình hay chốn nhân gian.

“Ha ha.”

Tất cả mọi người dưới lầu đều ngẩn đầu, mở to đôi mắt ngơ ngác nhìn Tịch Nhan Hồng Ngọc trên đỉnh vạc, tim đập dồn dập liên hồi mãi không thể bình tĩnh lại, bỗng bị tiếng cười đánh thức khỏi giấc mộng.

Tịch Nhan quan sát Hồng Ngọc đứng sát bên cạnh mình, lụa mỏng màu trắng phiêu diêu, khẽ lướt qua mặt nàng mang theo một loại hương thơm ngát, làm trái tim không ngu yên cũng nhảy lên rộn ràng, say mê thích thú.

Mái tóc đen thẫm khẽ lay, gương mặt đó, vô cùng xinh đẹp, xinh đẹp đến mức khiến người ta quên thờ, đặc biệt khi đôi mắt kia khẽ chớp lại như muôn vàn tia sáng phát ra, rực rỡ lóa mắt, còn mang theo nét vui tươi sáng lạng, gió thổi lay hoa, trong lúc nhất thời, nhu tình như nước, mị hoặc mê người.

“Hong Ngọc cô nương muốn tất cả đàn ông trên đời này thù ghét ta đó ư?”

Hồng Ngọc nghe thấy thế lại vang lên tiếng cười khanh khách, nắm chặt lấy cánh tay đang chống eo của Tịch Nhan, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng tựa vào vai nàng, đôi mắt kiều mị mê đắm mơ hồ pha lẫn kích động vui mừng, yếu ớt buông tiếng thở dài: “Vẫn là hương thơm ngày trước.”

Tịch Nhan vẫn chưa định thần lại, Hồng Ngọc đã rời khỏi bờ vai nàng, đôi mắt kiều mị lóe lên ý cười dịu dàng: “Cái này có là gì, ta bảo vệ chàng là được thôi, cùng ta bị dục song phi thế nào?”

“Hong Ngọc cô nương nguyên ý thì còn gì bằng?”

Tay phải của Tịch Nhan đặt lên vai nàng, cười ha ha.

Tiếng cười chưa tắt liền cảm giác cả người như bay lên, cứ thế tung bay men theo viền đỉnh vạc, dưới ánh đèn lưu ly lấp lánh, những dây lụa hồng diễm lệ giăng khắp nơi, Hồng Ngọc cười cười: “Mỹ nhân lại thích hào quang dưới ánh đèn.”

Vừa nói vừa vương tay ra, một ngọn đèn hoa rơi xuống tay, nàng ra sức xé nát nó, mà mọi người dưới lầu cứ vương cổ tròn mắt ngắm nhìn, nam tử y hòa với lụa màu đang phiêu diêu dần hạ xuống mặt đất, một làn gió nhẹ thổi tới, giấy lụa hoa đang bị gió cuốn tung bay.

Một người đưa tay bắt lấy đèn lưu ly, trên tay một người cầm ròng rọc thả đầu móc móc vào vành đỉnh vạc, từ từ rời khỏi đỉnh vạc bay lên, những dây lụa màu đồng thời rơi xuống, không hổ là bị dục song phi, quang cảnh huyền ảo, lung linh, đẹp không sao tả xiết, mọi người ngây ngẩn ngược nhìn hai

người thoác ần thoác hiện giữa làn lụa màu.

“Có vui không?”

Hồng Ngọc đem đèn lưu ly đang cầm trên tay đưa cho Tịch Nhan, cười hỏi.

“Vai anh hùng cứu mỹ nhân này không dễ đóng chút nào, nhưng cũng rất thú vị, hiện tại tất cả nam nhân ngưỡng mộ Hồng Ngọc cô nương ở trong hoàng thành đều trở thành kẻ thù của ta rồi, Hồng Ngọc cô nương nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói thì phải giữ lời, phải bảo vệ cho ta đấy.”

Thuận theo tiếng cười khanh khách, hai người bình yên hạ xuống đất, mọi người bất giác nhìn sang, nam tử từ y mặt ngọc hoa lệ tuyệt sắc, vô cùng thanh quý, hồng y nữ tử quyền rũ động lòng người, nhất là sóng mắt đầy mỹ lực, đừng nói là nam tử trên đời không cảm lòng được bị hấp sâu vào trong đó, phong tình như vậy, ngay cả nữ tử cũng khó cưỡng lại được.

Hồng Ngọc cười cười, buông tay đang ôm lưng Tịch Nhan ra: “Vây, phải xem lần này công tử có nắm được cơ hội Hồng Ngọc vừa trao cho không đã.”

Hồng Ngọc cười xoay người, chỉ vào kim đỉnh giữa đài vẫn đứng vững chãi ở đấy, mọi người dưới đài cũng nhao nhao phụ họa.

“Hồng Ngọc cô nương nói đúng, đừng chỉ biết nói miệng, phải xem ngươi có hái được sao trên trời dăng mỹ nhân không đã.”

“Đúng, mặt mày sáng sủa như vậy mà chỉ biết ba hoa chích chòe mà thôi.”

“Hắn chỉ giỏi khoa môi múa mép, Hồng Ngọc cô nương đừng tin hắn, một kẻ hành động bất lương, bụng dạ khó lường.”

Mới vừa rồi tuy rằng bọn họ có chút ngại ngần trước Tịch Nhan, có điều đó chỉ là cảm giác nhất thời, ở đây Lưu Ly này, tư duy triều đại phong kiến nghiêm ngặt, mối quan hệ nam nữ cũng bị ràng buộc chặt chẽ, đối với không ít người đứng dưới đài kia mà nói, nam thanh nữ tú, nị hoặc nhân tâm thì kẻ đầu sỏ chính là phận hồng nhan.

Và lại, Tịch Nhan chẳng qua chỉ là kẻ tha phương mới đến đây, hơn nữa trong thời gian ngắn đã vang danh khắp ngõ ngách phố phường, tất nhiên cũng kéo theo không ít kẻ ganh ghét, những người này hôm nay đến đây là vì Hồng Ngọc, mỹ nhân lại chưa hề liếc mắt nhìn bọn họ, còn liên tục quẩn lấy tên tiểu tử chân ướt chân ráo này, đương nhiên có người không kìm được nổi oán hận, hơn nữa Hồng Ngọc chủ động lên tiếng, bọn họ tất nhiên sẽ thêm dầu vào lửa.

Tịch Nhan lạnh lùng nhìn đám người dưới đài cười: “Các vị đại nhân nói năng cũng thật chua ngoa.”

Tịch Nhan lấy tay quạt mũi, đôi mắt lạnh như tiền, tràn đầy châm chọc.

“Ta là kẻ khoa môi múa mép hay là người có bản lĩnh thật sự, chẳng phải các vị đại nhân hiểu rõ hơn ta sao? Nếu ta thật sự không có bản lĩnh, thì các vị đại nhân bên dưới cứ chống mắt mà xem, các vị đại nhân đều là người có máu mặt ở đất Lưu Ly này, có gì lại thẳng mặt khiêu khích chia rẽ tiểu nhân, như vậy thật mất thể diện, còn khiến người khác thêm chán ghét. Hồng Ngọc cô nương thông minh nhanh nhẹn, ai là kẻ tiểu nhân, ai là ngụy quân tử, tin chắc trong lòng nàng cũng hiểu rõ, mục đích hôm nay mọi người đến đây rõ ràng là muốn ôm mỹ nhân về, nhưng lại không thể lấy được lòng mỹ nhân, cũng không được Hồng Ngọc cô nương để mắt đến, luận tướng mạo tài hoa, thì ở đây có người nào hơn được ta, Hồng Ngọc cô nương ngưỡng mộ thanh danh của ta, cũng là chuyện đương nhiên, nếu các vị quả thật là chính nhân quân tử, thật lòng mong Hồng Ngọc cô nương sớm thoát ly khỏi chốn thanh lâu, nên mong ước nàng sớm ngày gặp được người hữu duyên, cho dù người hữu duyên đó không phải là bản thân mình vẫn thành tâm chúc phúc, hy vọng nàng sớm thoát khỏi bể khổ, bắt đầu cuộc sống mới, chứ không phải đứng chen chúc ở đây vùng tiền tổ bản lĩnh của mình.”

“Ngươi tuổi còn trẻ vẫn chưa hiểu hết sự đời, sao có đủ khả năng chờ cho Hồng Ngọc cô nương? Lời ngon tiếng ngọt ai cũng nói được, ngươi chỉ biết ba hoa lẻo sự, nhưng Hồng Ngọc cô nương là người có chủ kiến, chắc chắn sẽ không bị ngươi lừa gạt.”

Những người dưới lầu hòa nhau khích bác, kiêu ngạo không kém gì Tịch Nhan.

“Tuổi còn trẻ thì đã sao, các vị đại nhân có được cơ ngơi như hôm nay, chẳng phải đều tích góp từ những ngày tháng còn trẻ đó sao? Có câu: Trên đất nước đời nào cũng có nhân tài xuất hiện, mỗi thời đều có văn chương lưng lẩy mấy trăm năm. Thời đại của các vị đã qua, thử hỏi các vị thế nào?”

Tịch Nhan cười lạnh, chỉ vào những vị đại nhân bụng đã phụng phệ đó nói rằng: “Khi các vị còn trẻ chẳng nhẽ không có dã tâm và cao ngạo sao? Trong bụng chứa đầy ý nghĩ đen tối và mưu đồ xấu xa, làm việc bất lương, các ngươi có điểm nào tốt hơn ta? các ngươi muốn lấy gì từ phía Hồng Ngọc cô nương? Nhan sắc? Quyền thế? Tiền tài? hay là các ngươi muốn tất cả?”

“Ngươi, ngươi — nói xằng nói bậy?”

Có không ít người dưới đài tức đỏ mặt tía tai khi nghe Tịch Nhan nói như vậy, mắt tròn trừng, tay chỉ vào Tịch Nhan giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Thế gian này, cho tới bây giờ đã có không ít kẻ cố làm ra vẻ quân tử, thứ bọn họ thông hiểu nhất chính là tạo dựng lớp nguy trang bên ngoài, bọn họ mang theo tấm mặt nạ kiên cố nhất, xung quanh được đúc thành đồng tường thiết cốt, tất cả đều giấu giấu bộ mặt của nhau nhưng không ai xâm phạm đến ai.

Tịch Nhan châm biếm lại: “Ta thấy các ngươi chính là thẹn quá hoá giận, Vô Mị Nương ta tình nguyện làm một hạt bụi bé nhỏ, cũng không muốn làm kẻ ngụy quân tử, hôm nay ta đến đây là vì Hồng Ngọc cô nương, không phải để ôm mỹ nhân về, chẳng qua Hồng Ngọc cô nương là một kỳ nữ như vậy,

mọi người đều biết Võ Mị Nương ta chỉ là người yêu mến tài năng, ta vì danh tiếng của Hồng Ngọc cô nương mà tìm đến.”

“Hồng Ngọc cô nương, người xem, người này chỉ muốn lợi dụng cô nương, người như vậy, cô nương tuyệt đối đừng giao du, có lẽ sau này hắn ta sẽ ngược đãi cô nương như trâu như ngựa?”

“Đúng vậy, nếu thế có khác gì nhảy từ hố lửa này sang hố lửa khác? mới chui ra từ hang sói đã rơi vào miệng cọp? Cô nương tuyệt đối không được khinh suất.”

“Vậy theo các người sẽ tốt sao? Các vị đại nhân có mặt ở đây đều đã ba vợ bốn nàng hầu, nữ nhân thành đàn rồi. Tuổi Hồng Ngọc cô nương phải chăng cũng sắp xỉ nữ nhi của các ngài? Còn những vị công tử trẻ tuổi kia càng không xứng lên tiếng nghị luận cùng ta, đúng, nhà các vị quả thật giàu có hơn nhà ta, thế thì đã sao? Ngoại trừ gia thế, các người còn có gì? Võ Mị Nương ta được như ngày hôm nay, đều dựa vào tài lược của bản thân, ta thích, người trong Võ Phủ chúng ta ai dám tung lời đồn đại? Không ai dám, Hồng Ngọc cô nương thích thế nào thì cứ thế ấy, chỉ ít nàng còn được tự do, chứ không bị những lễ tiết gia tộc của các người trói buộc, thế thì có gì không tốt, nàng thích hầu hạ ta thì cứ hầu hạ, cái ta thích chỉ là trí tuệ của nàng, cho dù sau này nàng già đi, nghèo túng, ta vẫn không khinh thường nàng, các vị đại nhân có làm được như vậy chăng?”

Không chờ bọn họ lên tiếng, Tịch Nhan lại tiếp tục nói: “Lời trót lọt đầu môi không cần phải nói nhiều, trong lòng các vị chắc cũng hiểu rõ ràng rồi.”

Tịch Nhan nghiêng người bước về phía Hồng Ngọc: “Chỉ cần có thể nhắc được kim đỉnh này lên khỏi mặt đất là được ư?”

Hồng Ngọc gật đầu cười đi tới đi tới bên cạnh kim đỉnh, ngón tay nhẹ vuốt ve hoa văn trên nó: “Bất luận công tử dùng phương thức gì, chỉ cần nhắc được kim đỉnh này khỏi mặt đất, thì ngài thắng cuộc, Hồng Ngọc tất nhiên sẽ giữ lời.”

Hồng Ngọc nói xong, thối lui về phía hành lang, Tịch Nhan ngồi xổm xuống, đem đồ trên vai trái đặt xuống đất, xoay người, quét mắt nhìn bốn phía, đem ròng rọc treo trên một dây, lấy dây thừng cột kim đỉnh lại, cuối cùng thắt nút, dùng móc câu treo ở phía trên, canh khoảng cách kim đỉnh và ròng rọc ở cùng một đường thẳng

Tịch Nhan đứng lên, nở một nụ cười thỏa mãn, vỗ tay một cái, dưới đèn lưu ly, dây thừng màu xám căng ra, một tay Tịch Nhan nắm chặt một đầu dây thừng, sau đó đem một đoạn xuyên qua hai đầu kim đỉnh, cố định chắc lại.

“Mọi người mở to mắt mà nhìn cho kỹ, nhìn Võ Mị Nương ta thật sự có bản lĩnh hay chỉ là hư danh, chỉ biết khua môi múa mép hay nói được làm được, mở to mắt mà nhìn đây.”

“Hồng Ngọc cô nương, nếu như ta có thể nâng kim đỉnh này lên khỏi mặt đất, thì hãy để ta được nhìn thấy dung nhan của nàng.”

Tịch Nhan nghiêng người nhìn Hồng Ngọc ở phía sau, một tay kéo dây thừng, tay còn lại chỉ vào kim đỉnh vẫn chưa rời khỏi mặt đất, môi cong lên, tràn đầy tự tin.

“Yêu cầu đơn giản như vậy, dĩ nhiên được.”

Tịch Nhan cười cười, tay phải kéo mạnh, tuy chỉ dùng một chút lực nhỏ, chẳng chút khó khăn hay gắng sức gì, mọi người thấy nàng vẫn thông thả ung dung, lòng cũng sinh cảm giác khinh thường, nhưng chỉ một khắc sau, tất cả mọi người có mặt ở đây đều tròn mắt nhìn, sắc mặt đại biến, miệng há hốc, thiếu chút nữa có thể nhét được cả quả trứng gà.

Chỉ thấy bốn chân kim đỉnh từ từ rời khỏi mặt đất, càng lúc càng lên cao. cuối cùng cũng cao cách mặt đất chừng một thước, mà Tịch Nhan vẫn không tỏ vẻ mệt nhọc hay nặng nề.

Mọi người ở đây, kể cả những vị khách trên các nhĩ gian cũng thò đầu nhìn ra, ngơ ngác nhìn ròng rọc và cả móc câu lấp lánh dưới ánh đèn lưu ly, tròn mắt hốc hốc.

“Liễu Dật Phong, nhớ kỹ hôm nay đem bạc đến quý phủ cho ta.”

Tịch Nhan xoay người nhìn Liễu Dật Phong, tay trái đưa ra vẫy vẫy hân, tay phải hơi dùng sức, vô cùng đắc ý: “Liễu Dật Phong, không chỉ một thước.”

Liễu Dật Phong dựa vào lan can nhìn dung nhan kiều ngạo tự tin, và nụ cười rạng rỡ ấy, cảm giác kinh kiêu pha lẫn rung động dâng trào trong lòng, ánh đèn lưu ly sáng rực rỡ, mỗi người đều tỏa ra thứ ánh sáng khác nhau, nhưng trong mắt của hắn lại giống như chỉ nhìn thấy mỗi một người, toàn bộ thế giới của hắn, cũng chỉ có một thân ảnh từ y ung dung kia, ngoài ra không còn thấy được thứ gì khác.

Bạch Phượng ngơ ngác nhìn Tịch Nhan đứng giữa thạch đài, một đôi mắt vô tư không chút gọn sóng như sương mù dày đặc phủ kín trời đất mỗi sáng mùa thu, thật lâu vẫn chưa tan biến.

Hắn chợt cảm thấy bản thân rơi vào trong đầm sen, thiếu nữ mặc áo trắng xinh đẹp nở nụ cười tươi rạng rỡ thuần khiết giống như mặt trời mới mọc, lôi kéo cánh tay hắn, tiếng cười thánh thót như chuông bạc, êm tai hơn mấy lần so với tiếng sáo, luôn vờn quanh hắn khiến khiến lòng lâng lâng vui sướng.

“Bạch Phượng ca ca, muội đã nói rồi mà, chỉ cần Liên Nhi muốn làm thì tuyệt đối sẽ làm được.”

Sương mù dày đặc che phủ toàn bộ quang cảnh trước mắt, khuôn mặt tươi cười thuần khiết ấy ở ngay trước mặt mình, chưa từng chia xa.

“Hồng Ngọc cô nương, thế này có được tính là thắng cuộc chưa? Nàng đã nói chỉ cần nhắc được kim đỉnh rời khỏi mặt đất, thế nhưng hiện giờ ta đã

nâng nó lên cách mặt đất một thước rồi đẩy.”

“Như vậy — như vậy sao được xem là thắng?”

Một tiếng nói kinh ngạc đột ngột vang lên phá vỡ bầu không khí đang tĩnh lặng.

“Đúng, chẳng qua là đầu cơ trục lợi.”

“Đầu cơ trục lợi?”

Tịch Nhan nhíu mày: “Cái gì đầu cơ trục lợi, đây gọi là thông minh tuyệt đỉnh, bỏ giá thấp mà vẫn nhận được kết quả mình mong muốn.”

“Mới vừa rồi Hồng Ngọc cô nương đã nói rất rõ ràng, phải dựa vào chính sức của bản thân mới được tính, nếu như người mượn sức của ròng rọc, thì mọi người ở đây chẳng phải ai cũng có thể làm được, cho dù là thư sinh chân yếu tay mềm, cũng có thể nhẹ nhàng nhắc lên. Nói như vậy, ai ai ở đây cũng có thể dẫn Hồng Ngọc cô nương về nhà? Điều này hoàn toàn đi ngược lại với ý nguyện ban đầu của Hồng Ngọc cô nương.”

Lời vừa thốt ra, lập tức có tiếng ủng hộ theo, đặc biệt là má mì luôn coi Hồng Ngọc là thần tài, giọng nói kia, còn vang vọng hơn tiếng nói vừa rồi gấp mấy lần.

“Đúng rồi, chúng ta cũng không phải nói Võ công tử không có thực tài, chẳng qua mỹ nhân giống chúng ta Hồng Ngọc của chúng ta, thì tâm ý đó, đương nhiên là thật rồi, nhưng mới bắt đầu mà người đã đầu cơ trục lợi, ai biết sau này Hồng Ngọc của chúng ta theo người rồi, người có nuốt lời hay không?”

Đám người phía dưới nghe má mì nói thế cũng hào hứng lên tiếng ủng hộ, nhìn Hoa má mì lóe lên nụ cười đắc ý, đôi mắt Tịch Nhan nhìn thẳng vào kim đỉnh đang được nâng cách mặt đất một trượng kia, ánh mắt băng lãnh.

“Một đám ngu xuẩn.”

Tịch Nhan hừ một tiếng, thân ảnh màu tím giống như ma quỷ bay đến kim đỉnh đang treo lơ lửng giữa không trung, chỉ thấy nàng hít sâu mấy hơi, nín thở ngưng thần, tay phải nắm chặt thành quyền đánh về phía kim đỉnh ở giữa đài.

Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm như sấm chớp vang vọng tứ phía, kim đỉnh vốn đang lơ lửng ở không trung đột nhiên bị phá nát, mảnh vỡ văng khắp nơi, nhiều người dưới đài vội đưa tay ôm đầu, la hét hoảng loạn chạy trốn,

“Ha ha.”

Tịch Nhan đi tới sát mép thạch đài, nhìn đám người đang la hét ôm đầu chạy loạn, trông nàng như vương giả cao cao tại thượng đưa mắt nhìn bao quát chúng sinh: “Nếu ai dám can ta, thì kết cục cũng giống như kim đỉnh bị phá nát kia mà thôi.”

Đám người đang ôm đầu chạy thực mạng đó như bị cái gì níu lại, tất cả đứng im tại chỗ không dám la hét gì nữa, cũng không dám lộn xộn náo loạn, người kia kêu ngao lại liêu lỉnh, hẳn đứng ở nơi đó tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Vương phi quả nhiên là người tài giỏi nhất.”

Hồng Đậu ngờ ngác đứng ở trên lầu, hai tay chấp lại phía trước ngực, đôi mắt long lanh sùng bái, người đó chính là tiểu thư của nàng, tự tin, kêu ngao lại trầm tĩnh, trên đời này không có bất cứ điều gì làm khó được nàng.

Đám người Liễu Dật Phong, Vu An, Võ Vũ đứng bên cạnh có lẽ do quá mức chuyên chú, không ai phát hiện ra lời nói lẩn cách xưng hô mà Hồng Đậu vừa vô ý thốt ra.

“Ha ha.”

Hồng Ngọc từ phía hàng lang đi lại trước mặt Tịch Nhan, khi nhìn thấy vết máu trên cánh tay phải của nàng, không khỏi nhíu mày, đáy mắt xẹt qua một tia âm ngoan và yêu thương.

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, không ngờ Võ công tử lại có tình yêu mãnh liệt như vậy với Hồng Ngọc, của ải này, công tử đã vượt qua.”

Hồng Ngọc xoay người, đôi mắt long lanh như nước ngược nhìn Tịch Nhan, chân thành thâm tình, như lệ như oán trách, như là tình yêu sâu đậm nhất thế gian này.

“Võ công tử muốn đích thân gỡ mảnh che này của Hồng Ngọc xuống?”

Tịch Nhan quay người cười cười với Vu An trên nhĩ gian, đưa tay, nhẹ nhàng gỡ cái khăn che trên mặt Hồng Ngọc xuống, khi cái khăn che khuôn mặt thần bí kia được hạ xuống, cả Ý Thúy Lâu chìm trong tĩnh lặng, có thể nghe rõ từng tiếng hít thở pha lẫn tiếng nuốt nước miếng ừng ực của đám người bên dưới.

Ngay thời khắc hạ khăn kia, Tịch Nhan cũng cảm thấy lòng mình rung động, trước đây vẫn nghe người ta chửi đổng hồ ly tinh này nọ, lại không biết chúng có đáng về thế nào, nhưng lúc này, trong lòng của nàng lại nổi lên cảm giác mãnh liệt rằng đây chính là đáng về của hồ ly tinh.

Một thân hồng y, dưới cổ ngọc thon dài thấp thoáng bộ ngực sữa nõn nà, nửa chận nửa che làm tôn lên dáng eo thon, xiêm y bó chặt, bộ ngực cao to non mềm cân xứng cứ thể phơi bày ra, ngay cả hoa sen xinh đẹp tuyệt trần cũng phải lảng lảng ngắm nhìn, vẻ đẹp rạng ngời mê hoặc lòng người, bộ trang phục Hồng Ngọc khoác lên người không chỉ lớn mật mà còn cực kỳ tươi đẹp diễm dứa, nhưng vẻ tươi đẹp diễm dứa này nếu so với thần thái của nàng tựa hồ vẫn còn kém rất xa.

Chân mày lá liễu tựa mây bay, môi đỏ mọng tựa mật đào, da trắng hồng hào, nhất là đôi mắt lúng liếng câu hồn, chỉ cần nàng khẽ mỉm cười cũng đủ làm nghiêng ngã đất trời, sương mờ bao phủ, tình ý rộn rạo.

Hồ ly tinh, ba từ này dùng để chỉ cô gái yêu mỹ lẳng lơ, không cần bất kỳ cử chỉ nào, chỉ cần nàng đứng ở nơi đó đã thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người xung quanh, cũng đủ để tác động đến mọi tế bào thần kinh của bất kỳ nam tử nào.

Người con gái yêu mỹ lẳng lơ như vậy, thích cười, hơn nữa còn là nụ cười sáng khoải đường hoàng, Tịch Nhan thậm chí có chút hối hận cùng ảo não, không thể quan sát được đáng vẻ khi nàng cười to, nhất định rất đẹp, còn sáng sủa hơn cả ánh sáng từ đèn lưu ly, còn sáng hơn cả ánh lửa giữa đêm khuya.

“Thoáng bóng mây hoa nhớ bóng hồng, Gió xuân diu dặt giọt sương trong. Ví chăng non ngọc không nhìn thấy, Dưới nguyệt Dao Đài thử ngắm trông (*) Dung mạo xinh đẹp như Hồng Ngọc cô nương vậy chỉ có tiên nữ trên trời mới sánh bằng, chả trách phạm phu tục tử trên thế gian này đều mê mẩn, vung tiền như rác, cũng muốn có được một đêm xuân cùng nàng, không biết Hồng Ngọc cô nương có phải tiên nữ hạ phàm chăng?”

Gió đêm mang theo mùi thơm lúa vào, không phải hương hoa hạnh, cũng không phải hương hoa đào, trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc, rất là thanh tịnh và đẹp đẽ, như là từ trên người Tịch Nhan thấm ra ngoài, lại như có như không, nhàn nhạt rồi lại nồng nàn hương hoa sen.

“Vẫn thơm ngát như vậy.”

Lần này thì Tịch Nhan nghe thấy rõ ràng, nàng giơ tay đưa lên mũi ngửi ngửi, nhưng không ngửi thấy mùi vị gì, trên người nàng trước đây có mùi vị gì sao?

“Nhất là cái miệng này ——”

Hồng Ngọc đưa tay sờ lên môi nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: “Miệng lưỡi thật sắc bén.”

“Lúc trước chúng ta từng gặp nhau rồi sao? Trên người ta có mùi gì?”

Hồng Ngọc gật đầu, nắm lấy cánh tay Tịch Nhan đang đặt trên chóp mũi kéo lại trước ngực mình.

“Nghe thấy chưa?”

Hồng Ngọc mỉm cười, lập tức mọi người dưới đài nhìn thấy cánh tay của Tịch Nhan thì lập tức nghiêng đổ, cảm giác ước ao pha lẫn đỏ ửng.

“Cái gì?”

Tịch Nhan để mặc tay cánh tay nàng đang sờ mó ngực mình, đầu óc mơ hồ khó hiểu.

“Nhịp đập của trái tim.”

“Ta biết.”

Tịch Nhan gật đầu, đó là vị trí trái tim, thì ngoài nhịp tim đập thì còn có gì? Thế nhưng nàng là người còn sống sờ sờ như vậy, tim đập thì có chuyện gì lạ đâu, Hồng Ngọc này còn phiền phức hơn bất cứ ai.

“Người đối với ta là vừa gặp đã thương, không hiểu vì sao lại thích ta rồi?”

“Sao bỗng nhiên lại không đáng yêu như vậy?”

Hồng Ngọc suy nghĩ một chút, cũng không trả lời thẳng.

“Dáng vẻ này của ngươi chẳng phải là muốn nói cho ta biết trái tim ngươi đang đập liên hồi khi thấy ta, phải không?”

“Coi là vậy đi.”

Tịch Nhan hớn hờ mặt mày, to giọng nói: “Trai tài gái sắc, hai chúng ta cứ từ từ vui vẻ trò chuyện, quả thực là nhờ ông trời tác hợp cho, nàng thay ta thu dọn chỗ này rồi cùng ta hồi phủ nhé.”

“Không cần, rõ ràng là đã quên ta rồi.”

Hồng Ngọc không chút nghĩ ngợi tránh khỏi tay của Tịch Nhan, lời nói uất ức còn có chút tức giận u sầu.

“Hồng Ngọc cô nương, đây là lần đầu ta đến tới Ý Thúy Lâu.”

Tịch Nhan nhấn mạnh, trước giờ nàng chưa gặp qua nàng ta, thì sao lại nói là đã quên?

Đôi mắt Hồng Ngọc thoáng chút ừ rừ, nhưng trên mặt nhanh chóng nở nụ cười sáng lạng tươi tắn như nắng ban mai: “Có câu trùng quan nhất nộ vi hồng nhan, mới vừa rồi ta cứ nguoi, hiện tại đổi lại nguoi cứu ta, giúp ta thoát khỏi hồ sôi lửa bỏng, ta có thể đem nguoi vứt vào một hồ lửa khác.”

Hồng Ngọc cười cười xoay người, khẽ mím môi, chỉ vào mười mấy tráng hán đứng xung quanh thạch đài: “Nếu nguoi đánh bại tất cả bọn họ thì xem như nguoi hoàn thành xuất sắc vai anh hùng cứu mỹ nhân, ta sẽ thu xếp đồ đạc cùng nguoi quay trở về.”

Tịch Nhan cau mày, suy nghĩ chỉ chốc lát, trong bụng nhảm thấy khó ăn, đám người đó cao lớn thô kệch, lại tới mười mấy tên, nếu bình thường còn đỡ một chút, cho dù không đập bọn chúng nằm bẹp dưới đất thì chí ít cũng lê lét đứng không nổi, thế như hiện giờ lại không như vậy, vết thương mới cộng vết thương cũ đè trên vai trái, nếu giờ vận động quá sức vết thương sẽ nứt ra càng thêm lâu lành, về phần tay phải tuy rằng mới vừa rồi nàng vùng vẫy đánh vào điểm yếu nhất của kim đỉnh, chẳng qua chỉ vùng một chút sức lực mà thôi, nhưng tay vẫn chịu thương tổn, bây giờ một mình nàng chống chọi với mười mấy tên, quả thật có chút phiêu lưu.

Tịch Nhan xoay người liếc nhìn Hồng Ngọc, thấy đôi mắt tràn đầy mong đợi của nàng nhìn mình, bèn cắn răng gật đầu nói: “Được.”

Có tính mạo hiểm cao mới được hồi báo tốt, không nỗ lực thì sao nhận được hồi báo? Đã làm đến đây rồi, nếu giờ từ bỏ chẳng phải đáng tiếc lắm sao?

“Có thật không?”

Hồng Ngọc vỗ tay một cái, niềm vui mừng khó nén lộ rõ trên mặt, sung sướng giống như một cô bé vừa được kẹo.

“Nhưng nguoi cũng không được nuốt lời, không được tiếp tục ra đề khảo nữa.”

Tịch Nhan đưa tay cảnh cáo nàng ta.

“Lên hết đi, quyết không để hán ta mang Hồng Ngọc của lão nương đi.”

Hoa má mi chẳng biết từ đâu xông ra, chỉ tay về phía Tịch Nhan, quay đầu sang đám tráng hán thúc giục.

“Đứng, quyết không thể để Hồng Ngọc cô nương đi theo một kẻ như hán.”

Tinh thần quần chúng sục sôi, ý chí chiến đấu của đám tráng hán này trong nháy mắt được thổi bùng lên, nhanh như chớp đã vây quanh lấy Tịch Nhan, từng bước từng bước, phối hợp chặt chẽ lại đều đặn, khí thế áp đảo như sóng cuộn, đồng loạt vùng nắm đám xông vào Tịch Nhan.

“Các nguoi là một đám ý thể hiệp nguoi, không được làm hại công tử nhà ta.”

Hồng Đậu ở bên ngoài không ngừng chửi rủa, nhìn thấy tình cảnh Tịch Nhan bị vây hãm, kinh hãi vội vàng chạy xuống.

Mười mấy tráng hán như bức tường sắt vây chặt lấy Tịch Nhan, Tịch Nhan đánh giá chung quanh một lượt. Bọn chúng ai nấy cũng có vóc dáng vạm vỡ gấp ba bốn lần nàng, bắp tay to tựa chân voi, nếu lấy cứng đối cứng, thì với tình huống hiện tại chỉ có thể ứng chiến với hai tên, nhiều người như vậy nàng không thể ứng phó được.

Tịch Nhan trầm tính toán trong bụng, lơ đãng liếc mắt về phía móc câu vừa rồi nàng dùng để móc kim đỉnh lên và cả cái ròng rọc trên nó, trong đầu lóe lên một ý tưởng.

Nghiêng người sang, thả người nhảy lên, hai chân nhúng điểm xuống dẫm nát tay một kẻ trong đám đang vùng vẫy đánh về phía nàng, rồi nhảy lên bờ vai của hắn, thoát cái đã thoát khỏi vòng vây, lại như chim yến nhẹ nhàng đáp xuống đất, lăn mấy vòng, nhanh chóng nhặt đoạn dây thừng nối với cái ròng rọc lên, cầm ở trên tay, vòng ngược ra sau dẫm vào một gã to con.

Dáng vẻ Tịch Nhan dũng mãnh, chỉ thấy thân ảnh màu tím nhanh như chớp, bước chân thoăn thoắt, giống như lã ba vi bộ trong truyền thuyết, dày dặn kinh nghiệm, đôi tay mau lẹ như thiểm điện, lấy ròng rọc đang cầm trên tay vùng về phía đám người đó, lập tức có mấy kẻ ngã xuống, đám người xông lên đài thạch đã ngã xuống một nửa, tay ôm đầu, miệng rên rĩ.

“Tất cả xông lên, đừng để hán đưa Hồng Ngọc đi.”

Hoa má mi nhìn đám người bò lăn bò cang trên đất, mà Tịch Nhan vẫn không hao tổn một cọng tóc nào, bát giác luống cuống, tức giận hét lên: “Nếu hán ta mang Hồng Ngọc đi, các nguoi cũng rút khỏi đây.”

Những tráng hán này phần lớn đều là bắt tù binh dân tộc Hung nô, được vào ăn ở trong Y Thủy Lâu này cũng là phúc phận, có cơm ăn chỗ ở yên ổn, giờ nghe nói sẽ bị đuổi đi, càng dốc lực ra đánh, đám người đang rên rĩ trên đất cũng nuốt con đau, gắng gượng bò dậy, lại tiếp tục bao vây Tịch Nhan.

Tịch Nhan vốn định đánh bọn chúng trọng thương, lê lét, sau đó mới dễ dàng ra tay, khả năng giành chiến thắng mới nhiều hơn.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, cái ròng rọc cho dù lợi hại thế nào thì nó cũng là đồ vật, hơn nữa mấy sợi dây kia là do Hồng Đậu tìm vội tìm vàng, tất nhiên cũng không mấy bền chắc, mới vừa rồi còn phải nâng kim đỉnh trầm ký kia lên.

Tịch Nhan xoay người mấy cái, vung ròng rọc trong tay ra, nó lập tức như măng xà phóng ra ngoài, đột nhiên sợi dây bị đứt, cái ròng rọc theo quán tính bay vào ra ngoài, rơi bịch xuống đất, còn nảy lên vài tiếng bình bình vang vọng.

Tình huống xảy ra bất ngờ, Tịch Nhan sững sờ ngây người ra, một khắc sau mới phục hồi tinh thần. Đám trắng hán này tuy phục hồi chậm hơn nàng, có điều bọn chúng nhiều người, Tịch Nhan đơn độc đứng giữa trong đó, nhất thời không thể địch lại số đông.

Lúc này, tất nhiên không phải cứng đối cứng, Tịch Nhan nhanh chóng nhảy ra khỏi vòng vây, khó giữ vẹn toàn, một nắm đấm từ phía trước vung tới, Tịch Nhan linh hoạt né tránh, nâng người dậy, phía sau lại một tên xông tới, ngay khi hắn đến sát bên tai, muốn đánh vào vị trí mũi mình.

Mất thấy cú đánh này không thể tránh khỏi, Tịch Nhan nghiêng đầu theo bản năng, liếc nhìn cánh tay kia giáng mạnh xuống gò má mình, tình huống ngoài ý muốn vẫn xảy ra, mới vừa rồi Hồng Ngọc còn đứng bên ngoài xem trận chiến lại xông lên bắt lấy cánh tay kia, gã ta sững sờ trong giây lát, trợn mắt không thể tin được nhìn chăm chăm vào Hồng Ngọc, đẩy mắt sung sướng lẫn say mê.

“Ai cho phép ngươi đánh vào mặt nàng?”

Hồng Ngọc quát to một tiếng, những tiếng đình đình phát ra từ chiếc chuông dưới chân vang lên ngọt ngào, Tịch Nhan vừa mới xoay người, liền thấy trắng hán mới vừa rồi đã bị nàng ta ném bay ra xa ba trượng, bộ dáng chụp ếch vô cùng đau đớn lăn lộn trên đất, trên chóp mũi, trùng hợp lại có một mảnh vỡ kim đinh nhỏ nhỏ cắm thẳng vào, những người có mặt ở đây đều tái mét mặt mày, nhìn Hồng Ngọc, ánh mắt hoảng sợ.

Ánh mắt mỹ nhân yêu mị kia không một tia cười cợt, giọng như đang bùng lên ánh lửa, tức giận nhìn gã đang mơ màng không hiểu gì trên đất kia, còn quay lại hung hăng đâm đá vào mấy tay trắng hán gần đó.

“Hồng Ngọc cô nương.”

Tịch Nhan chẳng hiểu gì cả, nhìn nàng ta đánh đập bọn chúng, mơ hồ gọi.

Cũng không phải là nàng đồng tình với đám người đó, bọn chúng ra tay với nàng thì họ sống hay chết chẳng liên quan gì nàng, chẳng qua nàng không hiểu tại sao hành vi của Hồng Ngọc lại trước sau bất nhất như vậy, khiến người khác không thể ứng phó kịp. Mới vừa rồi còn bức nàng xông vào trận chiến, phải chiến đấu đến lúc phân định thắng thua mới thôi, thế mà hiện tại lại thành ra kết cục này.

“Không ai được phép làm tổn thương ngươi.”

Hồng Ngọc hét lên, đưa tay lôi Tịch Nhan ôm vào trong ngực, môi dán chặt lên môi Tịch Nhan ấn xuống một nụ hôn cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chịu Khổ Bức Hôn

“Không ai được phép làm tổn thương đến ngươi.”

Hồng Ngọc quát to một tiếng, vung tay ôm chặt Tịch Nhan vào trong ngực, ép chặt đôi môi mình vào môi Tịch Nhan mãnh liệt hôn.

Tịch Nhan bất ngờ sững sờ, đôi mắt kinh ngạc mở to, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kẻ sát mặt mình, tình huống này xảy ra quá bất ngờ, bất ngờ nhất là nàng ta luôn lạnh lùng bức ép nàng khiến nàng không kịp phản ứng.

Trước đó nàng lại không chút phòng bị, càng chưa từng nghĩ đến chuyện ở thời đại này lại có nữ tử to gan lớn mật xông đến cưỡng hôn như vậy.

Tình tình xáo trá tai quái, người chương mắt thì cho dù là núi vàng núi bạc bày ra trước mặt thì nàng ta cũng không thèm liếc mắt đến, nhưng nếu như thuận mắt, cho dù kẻ đó có là tên hành khất cũng có thể bước lên giường của nàng, như vậy có phải nàng ta đã coi trọng nàng rồi không?

Bốn phía tĩnh lặng không một tiếng động, ngay cả âm thanh của một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng, những tiếng hít thở và cả âm thanh ừng ực nuốt nước miếng phảng phất bên tai, ai ai cũng nổi lên lòng ganh tỵ với điểm phúc vô bờ của Tịch Nhan lúc này.

Hồng Đậu vội vàng lao xuống nhìn hai người ôm nhau hôn thắm thiết trên thạch đài, bộ dáng kia, đã không thể dùng mấy chữ “ngây ra như phỗng” để diễn tả nữa, nàng ngây ngốc đứng ở trên bậc thang, đôi mắt to tròn mở to hết cỡ, hai tay bưng miệng há to, nàng vốn muốn hét to lên, nhưng chẳng biết sao lại quên mất, cứ như vậy trợn mắt nhìn.

Liễu Dật Phong ở trên nhĩ gian cũng cúi người xuống, hai tay đặt trên lan can cũng không tự chủ nắm chặt thành quyền, nhìn chăm chú nữ tử xiêm áo hồng quần quýt nam tử mặc áo tím, đầy mắt không khỏi lộ ra hâm mộ, thậm chí thu hết biểu tình đố kỵ của những người đang ở dưới khán đài kia lại, chỉ là không thất thố đến mức nuốt nước miếng, đôi mắt ghen ghét phun ra lửa như bọn họ, người hắn đang hâm mộ không phải là Tịch Nhan, mà là Hồng

Ngọc, nàng ta có thể bỏ qua ánh mắt thể tục lẫn miệng lưỡi thể gian để tự ý làm theo sở thích bản thân, mà hẳn lại không dám, càng không dám làm những chuyện đi ngược thể tục, kính hải thể nhân.

Bạch Phụng vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, khoe miệng hơi nhếch lên, nhìn không ra cười hay là lạnh nhạt, đôi mắt trong suốt quanh năm ẩn dưới sương mù, lại như có tia sáng, cứ lấp lánh huyền ảo, như đang ước ao, hoặc như là điều gì đó.

Tịch Nhan giật thót mình trong tích tắc, đối với nàng mà nói, chuyện này xảy ra quá nhanh quá bất thành linh, tuy rằng nàng trước đây vẫn cư xử như một đấng mày râu, thể nhưng bản chất vẫn là nữ tử, mặc dù chẳng phải thanh thiên bạch nhật thể nhưng vẫn ở trước mắt bao người, hơn nữa lại là đám người muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Nụ hôn của nàng ta không mạnh mẽ, nhưng ngay từ đầu đã không phải là ôn nhu, giống như là muốn nghiêm phạt nàng vậy, có chút cường hãn, nhưng đến sau cùng vẫn là dịu dàng, phảng phất như nâng niu bảo vật quý giá, luyện tiếc không muốn nàng bị thương tổn.

Tịch Nhan tỉnh hồn lại, phản ứng đầu tiên chính là đẩy nàng ta ra, sau đó hung tợn tát cho kẻ vừa vô lễ với nàng.

Khi thanh tỉnh lại nàng lập tức nhận ra một vấn đề khác, hiện tại nàng đang giả trang làm một đấng nam nhi, hơn nữa còn là người ra tay cứu Hồng Ngọc khỏi chốn hồng trần, một nam nhân không gia thế lẫn thế thiếp, nàng chẳng phải Liễu Hạ Huệ, đương nhiên không cần phải hành động như hắn ta, cự tuyệt tình yêu thương nhưng nhớ của mỹ nhân, chớ đừng nói chỉ là vung tay ra một cái tát, như vậy chỉ khiến người khác nhìn mình bằng ánh mắt kính hi, cười cợt thêm mà thôi? hơn nữa càng thu hút hoài nghi của người đời.

Thể nhưng khi nàng hoàn hồn lại cũng ý thức được một vấn đề khác, nàng hiện tại đang là đấng mày râu, không thể chống cự, nhưng cũng không thể nghiêng hợp, môi mím chặt, không cho nàng xâm nhập vào khoan miệng, chỉ là môi dán môi, như vậy đã là giới hạn cuối cùng của nàng rồi.

Cho tới bây giờ nàng vẫn không cho rằng mình là người trong sạch thuần khiết, thể nhưng chuyện ở Ý Thủy Lâu lần trước lại làm cho nàng nhận rõ tính cô chấp trong tình cảm của bản thân, nhìn đám nữ nhân mặc quần áo hở vai hở ngực vờn trên người Tiểu Bạch, giây phút đó, lòng nàng nổi lên cơn giận điên cuồng, hận không thể băm thây vạn đoạn mấy ả đó ra.

Nàng nghĩ cảm tình phải đến từ hai phía, nàng chán ghét người khác đụng chạm vào Tiểu Bạch, nàng mong muốn Tiểu Bạch toàn tâm toàn ý thủ thân vì nàng, thì bản thân nàng cũng phải như vậy, cần phải trung trinh, không được để người khác làm ô ế bản thân mình.

Hồng Ngọc là kỳ nữ bán tiếng cười, một bàn tay vạn người nắm, thân thể nàng không biết bao nhiêu nam nhân đã chạm qua, môi nàng cũng không biết bao nhiêu nam nhân hôn qua, nàng cho là mình sẽ cảm thấy ghê tởm, chán ghét thậm chí là căm hận đụng chạm của nàng ta, thể nhưng nàng lại không như vậy.

Mây Tịch Nhan nhăn lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong lúc lơ đãng đối mặt với đôi mắt mê hoặc câu hồn kia, cả người không khỏi sùng sốt, lời đồn đãi, nữ tử này có tính cách quái đản, vô pháp vô thiên, mới vừa rồi được nàng ta nâng niu ôm vào trong lòng, nói những lời âu yếm thâm tình khiến lòng người cũng phải mềm như nước hồ thu, nhưng chỉ một khắc sau lại đẩy người vào chỗ chết, ra tay không chút lưu tình, hoàn toàn không thể đoán được nàng ta đang suy nghĩ gì trong đầu.

Ánh mắt câu hồn lạc phách kia chỉ là lớp vỏ gạt người đời, đôi mắt ấy quả thật nhu tình như nước, nhưng sự ôn nhu đó lại là mặt nước dìm chết người trong đó, khiến người không thể vùng vẫy lẫn tránh né, hơn nữa dù thể nào cũng không thể tránh né, về mỹ lệ đó cứ tự tung tự tác, Tịch Nhan lại cảm thấy đôi mắt mỹ hoặc đó lại dù thể nào cũng không thể che giấu nội tâm thâm lương, giống như là đã trải qua phong tuyết ngàn năm, chỉ đang chờ đợi người có duyên trong cuộc đời của nàng.

Giờ này khắc này đôi mắt ấy lại tràn ngập hình bóng của mình, lại như muốn bù đắp lại nỗi thâm lương ngàn năm trống vắng ấy, trong nháy mắt khỏi lửa phóng ra sáng rực cả bầu trời, như là chỉ có người đó mới lọt được vào trong đáy mắt nàng, cuộc sống của nàng mới thoát khỏi tịch mịch u ám, nhưng trước mắt các nàng chẳng qua chỉ là hai người xa lạ chợt bước ngang qua nhau mà thôi.

Tịch Nhan trước nay đều cho rằng bản thân không phải là người dễ mềm lòng, nhưng chỉ trong một chớp mắt này, nàng đã cảm giác được bản thân đã bị cuốn hút vào trong đôi mắt ấy, không cảm được lòng tiếc thương đang trôi dạt từ đáy lòng mình, đây cũng giống như mọi người bình thường mà thôi.

“Công tử, ngài xem còn đang hôn nữa đấy.”

Nhìn từ góc độ này, hai người đang đứng dưới thạch đài vẫn ôm nhau say mê, môi kề môi, muốn thân mật bao nhiêu sẽ có thân mật bấy nhiêu, tư thế vô cùng ám muội, giống như nụ hôn kia vô cùng cuồng nhiệt.

Trong một nháy mắt trên lầu hai, bốn phía đều được hạ màn che màu xanh, một thân ảnh nam tử mặc áo xanh tà mị chỉ vào hai người vẫn còn ôm hôn đắm thiết trên thạch đài, hai chân mày nhăn lại, dĩ nhiên, ánh mắt luôn len lén dò xét lại có chút hả hê.

“Tiêu Kiếm ca ca, người đừng thêm dầu vào lửa, phu nhân chẳng phải người như vậy.”

Mạc Thanh lên tiếng bênh vực Tịch Nhan.

“Mỹ nhân như vậy, tại sao nàng lại không hôn ta chứ?”

Tiêu Kiếm nhíu mày khó hiểu, sau đó lắc đầu tiếc nuối: “Không biết sau khi biết được người nàng vừa hôn trước mặt bao nhiêu người kia là một nữ tử thì phản ứng thể nào.”

Tiêu Kiếm cẩn thận lên tiếng, nhanh chân bước đến trước mặt Mạc Thanh, đứng ở giữa Mạc Thanh và Mạc Ly chỉ chỉ về người đàn ông đang tỏa ra sát khí ngút trời đứng ở cạnh lan can, nhỏ giọng nói: “Hơn nữa còn hôn một nữ tử mang họa sát thân đến cho mình, người nói Hồng Ngọc sẽ không hối hận ư?”

Mạc Ly trừng mắt nhìn kẻ sợ thiên hạ không loạn Tiêu Kiếm, hừ lạnh một tiếng: “Trước mặt mọi người, thế gian này có người đàn ông nào kháng cự được mê hoặc của Hồng Ngọc cô nương, nếu phu nhân đây nàng ta ra, nhất định sẽ bị người ta lên án dị nghị.”

“Nói như vậy, chẳng nhẽ khối băng người cũng bị nàng ta mê hoặc rồi sao?”

Tiêu Kiếm cười nhìn sắc mặt ửng hồng của Mạc Ly, tặc lưỡi than thở vài tiếng, lại dời tầm mắt đến Hồng Ngọc: “Nữ tử như vậy không chỉ khuynh đảo mỗi cánh đàn ông, mà ngay cả nữ tử cũng bị nàng ta mê hoặc.”

Bên này ba nam nhân hí hửng diễn tuồng thì cả người người đàn ông phía bên kia đang tỏa ra sát khí rùng rợn. Đôi mắt dưới mặt nạ kia đã sớm bùng lên ánh lửa đỏ rực.

Xoay người, ánh mắt sắc bén như dao phóng về phía Tiêu Kiếm và Mạc Ly Mạc Thanh, Tiêu Kiếm cảm giác được cỗ sát khí lạnh thấu xương, cuống quýt lấy tay che miệng, cặp mắt đào hoa không dám chớp dù chỉ một cái, dùng sức lắc đầu, chỉ nghe thấy tiếng hừ lạnh như băng ngàn năm, chén trà trên bàn đàn mộc đột nhiên bay lên không, tay áo bào rộng lớn khẽ động, nước trong chén lại không sánh ra ngoài dù chỉ một giọt, mang theo cơn giận sầm sét, bay vèo về phía Hồng Ngọc đang ôm Tịch Nhan trên thạch đài.

Lỗ tai Hồng Ngọc hơi giật giật, khoe miệng lộ ra nụ cười khê, mắt thấy cái ly sắp văng đến đầu mình, nhưng nàng vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Ôm một tuyệt thế mỹ nhân khuynh thành như vậy, còn có thể cướp đi nụ hôn ngọt ngào trên môi nàng, nếu là người khác, đã sớm vung tay động chân, đắc ý vênh vao, quên hết tất cả rồi. Tuy trong mắt Tịch Nhan có hiện lên nghi hoặc và thương tiếc dù chỉ trong thoáng chốc, bất quá cuộc sống cực khổ kiếp trước đã tôi luyện nàng thành một người luôn phải giữ bản thân thanh tịnh và lý trí ở bất cứ tình huống hay tình cảnh nào, thị lực thính lực đều nhạy bén hơn người khác gấp bao nhiêu lần.

Tịch Nhan xoay người, liếc mắt nhìn thấy chén sứ kia sắp bay đến trên mu bàn tay Hồng Ngọc, mà Hồng Ngọc vẫn không nhúc nhích, từ đầu đến cuối đều ôm cứng lấy nàng không buông thì nhanh như cắt đã hồi phục tinh thần.

“Cẩn thận.”

Tịch Nhan lập tức đẩy Hồng Ngọc đang còn say sưa hôn mình ra, quát to một tiếng, đưa tay nắm chặt lấy cái hông nhỏ mềm mại của Hồng Ngọc, cố sức đem Hồng Ngọc đang nằm trong lòng mình lách người tránh né, nhanh chóng vọt sang một bên, chén trà rơi thẳng xuống đất, vang lên tiếng đổ vỡ, nước trà nóng hơi văng khắp nơi, mảnh vỡ cũng văng đầy đất.

“Này, người không sao chứ.”

Tịch Nhan tức giận gọi một liếng, buông tay đang đặt ở trên lưng Hồng Ngọc ra, lập tức đẩy nàng ra, niềm thương tiếc vừa dâng trong lòng là một chuyện, thế nhưng nàng vẫn không thể chấp nhận được ai khác ôm ấp mình, hay có hành vi thân mật với mình ngoài Tiểu Bạch

“Ha ha.”

“Ha ha.”

Hồng Ngọc xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía nhả gian nơi tách ra bay đến, đột nhiên cười to lên.

Tay của Tịch Nhan vẫn chưa rút ra khỏi hông của Hồng Ngọc, liền bị nàng nắm chặt lại, đó là tiếng cười điên cuồng độc nhất vô nhị, làm tất nghẹn lỗ tai của mọi người trong Ý Thủy Lâu.

Tịch Nhan cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, mới vừa rồi nàng bị Hồng Ngọc ôm chặt lấy, nhưng vẫn cảm nhận được một ánh mắt nóng rực lại mang theo hàn ý luôn chăm chú theo sát mọi nhất cử nhất động của nàng, khiến nàng không chịu được cảm giác ê ẩm khi bị thiêu đốt.

Những người khác đều cho rằng người nọ đang ganh tỵ với diễm phúc của nàng, không chịu được khi nhìn thấy nàng nhận được đãi ngộ này, nhưng trong lòng Tịch Nhan hiểu rõ, mục tiêu của kẻ ném chén trà kia không phải là nàng mà là Hồng Ngọc, người mà hắn muốn đánh chính là Hồng Ngọc, chẳng nhẽ là do nàng gặp được mình sao?

Tịch Nhan cảm nhận được nhịp tim đang đập mỗi lúc một nhanh, nhanh chóng quay đầu sang hướng khác, đập vào mắt chỉ có màn che màu xanh, ngoài ra không nhìn thấy gì cả.

“Có người ghen tị, Vô công từ chắc cũng biết là ai đang ghen với chúng ta chứ?”

Đôi mắt kia vô cùng quyến rũ, tràn đầy phong tình, nhưng giống như hiểu rõ tất cả mọi thứ, Tịch Nhan không nhìn được nghĩ đến đôi mắt vô tư không chút gọn sóng của Bạch Phượng, rõ ràng là kém rất xa, nhưng nàng lại thấy cả hai ánh mắt này đều rất giống nhau.

Thấy rõ thế sự, còn chưa đựng nổi tang thương và tịch mịch mà cho dù nàng có dùng cách gì cũng không thể xem thấu.

Tịch Nhan xoay người, nhìn màn che màu xanh phiêu động, mảy mặt lại, máu huyết trong xương tủy cũng đang thiêu đốt, một cỗ xúc động không rõ từ

đầu bốc lên, còn có nổi lo lắng không đầu không đuôi, cứ thế dày vò nàng.

Tịch Nhan không chút nghĩ ngợi, dùng sức gạt tay của Hồng Ngọc ra, mới bước đi được hai bước lại bị Hồng Ngọc ngăn cản.

Tịch Nhan ngẩng đầu, giận giữ trừng mắt nhìn nàng, hai má ửng hồng, Hồng Ngọc không giận ngược lại còn cười tươi, đưa tay ngắt cái mũi của Tịch Nhan: “Công tử đang xấu hổ sao? hay là cùng Hồng Ngọc tiếp tục trò chơi cú bắt?”

Tịch Nhan không để ý tới nàng, ngửa đầu nhìn vị trí nhả gian, mảnh che bốn phía đều được nâng lên, một nam tử mặc áo xanh, dựa người vào lan can nhìn ra, đôi mắt phong lưu, nở nụ cười tà tếu với Tịch Nhan, Tịch Nhan sững sốt. hắn ta chính là người chiêu đãi nàng lúc ở vườn sen lần trước.

Người của vườn sen cũng đến, bọn họ tới làm cái gì, cũng muốn trở thành người hữu duyên với Hồng Ngọc sao? Lòng Tịch Nhan rối như tơ vò, mạch ký ức rồi thành một núi, khóe mắt rất nhanh liếc nhìn mọi thứ xung quanh, thấy những người đó lạnh lùng lẫn đồ kỵ, ước ao, thậm chí còn có trào phúng, Tịch Nhan tự cảm thấy thất lễ, chân mày không khỏi nhăn lại, rồi lại rất nhanh thả ra, hít sâu mấy hơi, khuôn mặt nhanh chóng khôi phục đáng vẻ tươi cười thản nhiên.

“Tiếng thơm của Hồng Ngọc cô nương vang vọng gần xa, đàn ông trên đời này dường như xô đẩy nhau tìm đến, thế gian này chỉ có Hồng Ngọc cô nương mới làm được điều đó, ta làm như vậy, đương nhiên là — vờ tha để bắt thật.”

Hồng Ngọc ngấm nhìn Tịch Nhan đang cười rạng rỡ, cũng khanh khách cười khẽ, thân thể mảnh khảnh run run như càn liễu đang đưa trong gió mát, hơi ngược đầu, sau một khắc, hai bên khóe mắt lại có dòng nước mắt chảy ra, ánh đèn lưu ly tỏa sáng xung quanh cũng buồn bã theo dòng lệ này.

Nàng vờn hai tay kéo đôi vai Tịch Nhan, mũi dán lên mũi Tịch Nhan: “Đương nhiên là có.”

Tịch Nhan thất thần nhìn dòng nước mắt đang chảy ra ở khóe mắt nàng, đáng vẻ roi lệ ấy không giống càn rỡ quái đản như khi nàng cười, không có tiếng nước nổ, chỉ là lẳng lặng rơi lệ, đó chính là dòng lệ âm thầm, cũng phải khác biệt so với người khác, giọt nước mắt cứ bao quanh ở viên mắt, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chảy xuống, cứ đọng ở trên hàng lông mi, một mảnh trong suốt, dấy lên niềm thương xót lẫn cảm động.

“Người đó nha...”

Hồng Ngọc cười khẽ một tiếng, giọt nước mắt đọng trên mi rung rinh, nằm ở trên vai Tịch Nhan thì thầm “Người của người, lòng của người, chính là thứ ta muốn nhưng bất luận thế nào cũng không đoạt được.”

Tịch Nhan bỗng nhiên quay sang, một đôi mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt đang đầm lệ, đôi mắt dụ dỗ đến mức câu hồn kia trông như mờ ảo sau lớp sương mù mờ nhạt, làm sao cũng không phân biệt được đâu là lời nói thật hoặc là nói giả.

Tịch Nhan khẽ cất tiếng cười, kỳ thật nàng muốn cười to lên, sau đó đứng trước mặt tất cả mọi người diễn vở tuồng tỏ tình thắm thiết, nhưng chẳng biết tại sao, khi đối mặt với đôi mắt đó, nàng không làm sao cất lên lời.

Đôi mắt câu hồn ấy, từ thâm tâm nàng cảm thấy rất thân thuộc, nhưng cho dù nàng cố nhớ thế nào cũng không thể nhớ ra đã gặp qua đôi mắt ấy ở đâu, cái loại cảm giác này giống như lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Phượng vậy, xa lạ mà lại quen thuộc.

Khi gặp mặt với Bạch Phượng, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, nàng không nhận được nghĩ bản thân phải phòng bị, còn đối với Hồng Ngọc này, nhất là khi nhìn thấy nụ cười của Hồng Ngọc thì nàng lại sinh lòng thương tiếc, không tự chủ được muốn bảo vệ nàng ấy.

Những điều nàng ta nói đều không sai, người của nàng, lòng của nàng, chỉ cần nàng muốn thì bất cứ giá nào cũng phải đạt được, trên thế gian này không có Vô Mị Nương, chỉ có một Mạc Tịch Nhan, mà toàn bộ thể xác và tinh thần Mạc Tịch Nhan đã sớm trao cho kẻ ngốc Hạ Dạ Bạch kia rồi, chỉ là nàng làm sao có thể thốt ra những lời khẳng định như vậy được, nỗi nghi ngờ cứ ngày một chất đầy trong lòng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều.

“Hồng Ngọc cô nương đang đùa giỡn với ta sao? Hôm nay ta vì nàng mà đến đây, có một mỹ nhân tuyệt thế như vậy đứng bên cạnh, ta làm sao còn tâm trí nghĩ đến người khác?”

Tịch Nhan nhận không được nổi lên lòng nghi ngờ, rất lâu, nàng phải thừa nhận, trí tuệ người xưa chẳng biết cao hơn gấp bao nhiêu lần người hiện đại, nhất là những chiếc mặt nạ dày được đeo trên khuôn mặt đó, nếu người muốn vạch trần cũng khó mà làm được, nàng tự cảm thấy mình đã gặp qua không biết bao nhiêu người, trên đời này không có người nào nàng không thấu rõ, nhưng khi đặt chân đến đất nước Lưu Ly này, nàng lại cảm giác bản thân mình rơi vào trong lớp sương mù, những người xung quanh nàng đều đeo lên từng tầng từng lớp mặt nạ thần bí.

Bạch Phượng, Hồng Ngọc, hoàng thượng, Lệ Phi, và cả Tiểu Bạch, nàng cũng không dám khẳng định bản thân đã hiểu rõ, bởi vì không biết, cho nên có rất nhiều chuyện chỉ có thể làm bằng trực giác của mình, giống như con ruồi không đầu vậy, chung quanh loạn lạc, kết cục cuối cùng là cả người đầy thương tích, hoặc là bị đâm một nhát chết tươi, bản thân nàng lại không hiểu được vì sao.

Thân là nữ nhân, nàng cũng không xem nhẹ bất kỳ nữ nhân nào, có khối người còn trùm khấn trùm mặt chẳng kém gì bậc mày râu, việc đàn ông có thể làm thì nữ tử cũng có thể làm, việc đàn ông không thể làm, nữ tử vẫn có thể làm được, hơn nữa tâm tư phụ nữ còn tinh tế hơn nam nhân chẳng biết gấp bao nhiêu lần, Tịch Nhan thấy Hồng Ngọc làm như vậy, thì cứ chỉ cũng bắt đầu cẩn thận hơn.

“Nhưng thật ra Hồng Ngọc cô nương đã quyết định đi cùng ta rồi chưa?”

“Tình cảm người ta dành cho người trước nay đều sâu nặng, đương nhiên sẽ đi theo người rồi.”

Hồng Ngọc nháy mắt phóng mê lực, sóng mắt lại lan tràn lan tràn.”

Tuy rằng bản thân sớm thân kinh bách chiến, đối với đùa giỡn như vậy, Tịch Nhan đã sớm luyện bản thân mình là kẻ mình đồng da sắt, nhưng vẫn không nhịn được dấy lên cảm giác băng lãnh, một nữ nhân một nữ nhân đùa giỡn một người nữ giả nam trang như vậy, hai nữ nhân nói chuyện tình yêu với nhau, chân mày cũng nhíu lại: “Nhưng nàng biết rõ là.....”

Câu trả lời vừa rồi của nàng rất miễn cưỡng, sao bây giờ lại biến thành tình thâm nghĩa nặng rồi?

“Ta với ngươi không dừng lại ở thích đơn giản như vậy thôi, mà là tình yêu say đắm, rất say, say đến sâu đậm.”

Hồng Ngọc kéo tay nàng, đặt ở trước ngực mình, đôi mắt phóng ra mị hoặc mông lung là chân thật, nhìn thẳng vào đôi mắt Tịch Nhan, ôn nhu nói: “Ngươi nghe đây, trái tim ta đã ngừng đập cả trăm ngàn năm lại vì ngươi lần nữa đập liên hồi, mỗi một nhịp đập này đều nói lên tình yêu của ta dành cho ngươi —— ta yêu ngươi.”

May là năng lực tiếp nhận của Tịch Nhan vốn rất lớn cũng không nhịn được dâng lên cảm giác lạnh lẽo, cả người nổi đầy da gà da vịt, lông tơ dựng đứng lên, nhưng nàng vẫn đưa tay nắm chặt lấy tay của Hồng Ngọc biểu thị vinh hạnh và kích động của mình, tình cảnh này, nàng quả thực hiểu được cảm giác muốn nôn mà không nôn được.

Trên đài biểu diễn tiết mục thâm tình giữa Romeo cùng Juliet, khán giả dưới đài lại mất muốn nổ đom đóm vì ganh tức.

“Ngươi có phải nữ tử không?”

Nàng tự thấy da mặt bản thân vốn rất dày, đã coi như là cực phẩm trong số người mặt dày rồi, đến nay mới biết được cái gì gọi là khác nhau một trời một vực, cái gì gọi là gấp sư phụ, núi cao còn có núi cao hơn.

“Vốn là nam, có điều vì ngươi, lại biến thành nữ tử.”

A, Hồng Ngọc này quá điên cuồng rồi, nàng không phải là đàn ông hả? Thế gian này, đáng sợ nhất chẳng phải đao thật thương thật, mà là kẻo độc, đồ ngon đồ ngọt tâng bốc đến tận mây xanh, Tịch Nhan cảm giác mình sắp không chịu nổi.

“Bất quá ta bây giờ là nữ, không tin sao?”

Hồng Ngọc lần nữa phóng mị nhãn về phía Tịch Nhan.

“Dù sao bây giờ ta đã là người của ngươi rồi, dẫn ngươi đi vào trong phòng của ta, ta cời sạch y phục cho ngươi xem.”

Không đợi Tịch Nhan kịp phản ứng, Hồng Ngọc lại lôi kéo Tịch Nhan đang đứng thất thần ở đó đi về phía khuê phòng của nàng.

“Người kia chính là Võ Mị Nương?”

Sau ngày hôm nay, Ý Thúy Lâu đã thiếu mất một kỳ nữ danh chấn thiên hạ tên là Hồng Ngọc, trước cửa cũng mất cảnh tượng xe ngựa xếp thành hàng, việc làm ăn cũng xuống dốc không phanh, mà Tịch Nhan ở trên phương diện làm ăn lại xuất hiện một trợ thủ đắc lực nhất.

“Công tử.”

“Công tử.”

Hồng Đậu thấy Hồng Ngọc lôi Tịch Nhan đi, vội vàng đuổi theo, lại bị mấy tráng hán kia ngăn cản.

“Quốc sư đại nhân, cứ mặc kệ như vậy không ra tay can sao?”

Liễu Dật Phong ngơ ngác nhìn bóng lưng Tịch Nhan dần biến mất, tiu nghỉu như bánh thiêu.

“Tùy các nàng.”

Bạch Phụng gật đầu, biểu tình trên mặt không có thay đổi chút nào, xoay người rời đi.

Tại vị trí nhả gian trên lầu hai, có người chỉ vào Tịch Nhan đang bị Hồng Ngọc lôi kéo, thanh âm âm lãnh, giống như là muốn ăn thịt người vậy.

“Quả nhiên đáng vóc giống tiện nữ kia như đực.”

Tịch Nhan bị Hồng Ngọc lôi đi, mắt thấy đã thoát khỏi tầm mắt của mọi người, liền muốn vùng khỏi tay của nàng ta, nàng càng gãy, Hồng Ngọc càng nắm chặt, Tịch vừa mới định dùng sức, Hồng Ngọc lại đột nhiên dừng bước, tiến đến bên tai của nàng: “Chẳng lẽ ngươi đã nói rồi sao? Trả giá ít nhất mà đạt được điều mình muốn, ta chính là cái giá ít nhất ngươi phải trả.”

Tịch Nhan xoay người, Hồng Ngọc đã thả tay nàng ra, đi từ từ về phía trước, bốn phía rất tĩnh lặng, trên hành lang ngoại trừ nàng cùng Hồng Đậu ra hoàn toàn không còn ai khác, mỗi một bước đi, tiếng chuông trên mắt cá chân Hồng Ngọc lại phát ra tiếng đing đang giòn tan, thanh thúy, như là từng cái kim châm vào lòng của nàng.

Tịch Nhan nhanh chóng đi theo, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách ngắn tầm một thước với Hồng Ngọc, ngọn đèn tỏa ánh sáng lung linh, chiếu lên hai bóng người in dài trên tường, nhưng trước sau vẫn không xem kẽ, rõ ràng là có duyên phận, nhưng hai người vẫn quyết định chỉ có thể như hai đường thẳng cứ thế song hành với nhau, sẽ không càng lúc càng xa, thế nhưng cũng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ giao điểm nào.

Dưới ánh đèn, người nọ một thân áo đỏ rực, như ngọn lửa đang bùng lên hùng hực, vẻ đẹp diễm lệ tỏa ra khắp nơi, mỗi một bước đi, đều vô cùng nhẹ nhàng, động tác cực kỳ xinh đẹp lại như đang trình diễn một điệu múa, kỹ thuật nhảy ấy chỉ thi triển vì một người, cô đơn đến cực điểm, làm người khác không kim được xung động muốn ôm nàng vào lòng.

Tịch Nhan vốn tưởng rằng căn phòng của Hồng Ngọc cũng vàng khắc ngọc chạm, hết sức xa hoa, nhưng thực tế nàng nhìn thấy lại cách xa một trời một vực với những gì nàng tưởng tượng, gian phòng của nàng rất đơn giản, giản đơn đến mộc mạc, ngoại trừ một cái giường lớn, một cái bàn, mấy cái ghế, trong góc chất đầy rương lớn có nhỏ có, bày la liệt, Tịch Nhan nhăm đếm sơ lượt cũng chừng mười sáu cái, không biết bên trong chứa cái gì.

“Là nam hay nữ, giờ đã biết rồi chứ?”

Tịch Nhan nghe nàng nói như vậy, định xoay người lại nhìn thì đã nhận một cái ôm nóng bỏng từ phía sau lưng, bộ ngừng pháp phòng không ngừng vuốt ve, Tịch Nhan cứng người ngậy ra tại chỗ, máu huyết dường như chảy ngược, mặt đỏ bừng.

“Vừa rồi ta hôn ngươi, tại sao không hôn đáp trả?”

Môi, dán sát ở bên tai, thanh âm kia rất mềm nhẹ, còn mang theo mị hoặc không thể diễn tả bằng lời, nhất là khi trời đêm yên tĩnh, quấy nhiễu tiếng lòng.

Tịch Nhan nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, nàng nhất định sẽ bị Hồng Ngọc này làm cho tinh thần thác loạn, nàng gặp qua nữ tử nhiệt tình, những người đó đều vì tiền, có thể biến từ thánh nữ thành dâm phụ chỉ trong nháy mắt, nhưng Hồng Ngọc là vì cái gì, những người bên ngoài kia khỏi người có tiền có quyền, tuy rằng khi nàng hóa nam trang thì rất anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, nhưng vẫn không đến mức nhiệt tình như lửa thế này.

Nàng là con gái mà, bị một cô gái khác cưỡng hôn, chưa tát cho nàng ta một cái là đã nể tình lắm rồi, còn đòi hôn đáp trả, nếu Tiểu Bạch mà biết chuyện này, hẳn nổi cơn ghen, chỉ cần nghĩ đến tình cảnh đó thôi nàng đã rùng mình rồi,

“Ngươi có biết ta nhớ ngươi nhiều thế nào không?”

“Hồng Ngọc cô nương, không phải nói thu dọn đồ đạc sao? Vậy hãy nhanh thu xếp đồ đạc cùng ta quay về Vô Phủ, đến lúc đó chúng ta có thể mỗi ngày bên nhau.”

Hồng Ngọc vui ở cổ Tịch Nhan, cổ sức dụi vào, thanh âm mơ hồ mang theo ghen ngào, Tịch Nhan lập tức lạnh toát sống lưng, vội vàng quay người, thấy Hồng Ngọc đang dựa cả thân thể lên người mình ra.

Để bảo đảm an toàn, nàng quyết định gia tăng khoảng cách an toàn với nàng ta lên năm thước.

“Ngươi ôm ta một cái được không?”

Trên người Hồng Ngọc lúc này chỉ còn một cái yếm, hạ thân chỉ có một cái quần lót, cười híp mắt, tiến đến trước mặt, toàn bộ thân thể hầu như dán lên trên người của nàng.

“Không phải mới vừa đã ôm rồi sao!”

Tịch Nhan nhăn mày, lui về sau mấy bước.

“Không hẳn vậy, mới vừa rồi là ta ôm, bây giờ đổi ngược lại là ngươi ôm.”

Hồng Ngọc vừa nói, vừa đưa tay vòng ra sau gáy Tịch Nhan, Tịch Nhan lập tức nâng cao cảnh giác, tuyệt đối không để nàng tiếp tục sàm sỡ mình.

“Có người ở bên ngoài chờ ta, ta về trước, Hồng Ngọc cô nương thu dọn xong, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Vô Phủ.”

Khẩu khí Tịch Nhan có chút cứng nhắc, đi tới cửa, đưa lưng về phía Hồng Ngọc, chuẩn bị rời đi.

“Ha ha.”

Trong phòng chỉ đốt hai ngọn đèn, cũng không phải rất sáng, lại có phần hơi âm u, tiếng cười kia, rõ ràng mới vừa rồi cất lên ở thạp đài, nhưng Tịch Nhan vẫn cảm nhận được nỗi cô đơn pha lẫn sâu nào khó diễn tả bằng lời,

“Ngủ cùng ta một đêm chẳng nhẽ lại khó đến vậy ư? Ngươi đã quên kế hoạch của mình rồi sao?”

Tịch Nhan xoay người, trong ánh nến chập chồn, soi rõ mọi thứ bên trong, gương mặt đỏ, một nửa tối một nửa sáng.

“Hồng Ngọc cô nương quốc sắc thiên hương, nếu là đàn ông chân chính sẽ tuyệt đối không cự tuyệt, đêm xuân vẫn vùn có ngàn, ngại rùng từ đây chậm phần vua ra (*), huống chi một phạm nhân như ta vậy, tuổi còn trẻ, trong lòng lại đang nung nấu ý muốn trả thù, đã lập lời thề phải gây dựng sự nghiệp trước, nếu mê muội trong mỹ sắc, chắc chắn không bảo trì được thanh tịnh mà làm ra chuyện khác, về lâu về dài, sớm muộn gì cũng tự đánh mất ý chí và

chí hướng, quên đi mục đích ban đầu của mình, sau này khi về già, nhất định sẽ hối tiếc không thôi, ta làm như vậy, chính là vì kế hoạch lớn của mình”

“Đúng là nhanh mồm nhanh miệng, miệng lưỡi còn sắc bén hơn cả trước đây, như vậy cũng tốt.”

Hồng Ngọc hít một hơi, sau đó nói vài câu, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

“Ta xin phép cáo lui!”

“Ngươi cũng biết ta thiên sanh lệ chất khó tự bỏ, nam nhân trong thiên hạ đều vì ta mà không tiếc rẻ điều chi, nếu như bây giờ ngươi bước ra khỏi cánh cửa này, thì mọi nỗ lực hôm nay của ngươi coi như đổ sông đổ biển, hơn nữa lại kết thêm nhiều kẻ địch, việc làm ăn lỗ vốn như vậy, một thương nhân như ngươi sao có thể làm? Ta thấy ngươi nên ở lại đây với ta một đêm thôi!”

Hồng Ngọc vui vẻ chạy tới, cầm tựa ở trên vai Tịch Nhan, như là muốn khiêu khích.

Cũng là khiêu khích nam nhân trong thiên hạ là địch nhân, cũng không có mấy người dám ra tay chống đối với mình, thế thì đã làm sao, hưởng hờ năng đủ sức tự bảo vệ bản thân, nếu thân phận của mình đã bị nàng ta phát hiện, một khi bí mật này bị lộ ra ngoài, chẳng phải phiền phức bủa vây sao.

“Ta tin Hồng Ngọc cô nương chẳng phải người nói không giữ lời, sẽ bảo vệ ta chu toàn.”

Tay của Hồng Ngọc đặt lên cổ Tịch Nhan, ha hả cười, giọng: “Thấy ghét quá đi, sao lại nói ta tốt như vậy làm chi?”

“Ta đã nói sẽ bảo vệ ngươi chu toàn, không cho ngươi bị những người ái mộ ta quấy rầy ngươi, có điều những người khác thì ta làm sao có thể bảo đảm, nếu không có ta, ngươi sẽ phải lao lực nhiều, không phải sao?”

Tịch Nhan dùng sức hất tay của nàng ra, mảy mặt lại, cái cô nương Hồng Ngọc này mỗi lời nói đều mang theo nhiều ý nhiều tứ, khiến nàng có cảm giác bí hiểm.

“Hồng Ngọc cô nương rốt cuộc muốn nói gì? Có gì xin đừng ngại cứ nói thẳng, có sao cứ phải quanh co!”

Nghe Bạch Phượng nói cũng đã đủ một mẻ rồi, bây giờ còn thêm Hồng Ngọc nữa, quả thực làm cho người ta đau đầu.

”Lệ Phi nương nương, Lan Phi nương nương, hoàng thượng, thái tử điện hạ, tứ Hoàng Tử, Ngũ hoàng tử, a... không phải, Ngũ hoàng tử trước kia là người ái mộ ta, bất quá mấy vị nương nương và hoàng thượng kia và cả những vị hoàng tử khác, những người này nếu gây bất lợi cho ngươi, ta không ở bên người ngươi, thì khó mà bảo vệ được, cung Vương phi.”

Hồng Ngọc tận lực nhấn mạnh ba chữ cuối cùng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang ngây ngốc của Tịch Nhan, tỏ vẻ đắc ý.

“Thế nào còn giống như trước đây, đắc tội với những nhân vật quan trọng đến mức bản thân không thể phản kháng lại được? nếu không có ta, ngươi sẽ làm thế nào?”

Tịch Nhan không chút nghĩ ngợi, dùng sức gỡ tay của Hồng Ngọc ra, một tia sát khí lóe lên trong đáy mắt.

“Ngươi lại muốn giết ta?”

Hồng Ngọc tỏ vẻ vô cùng đáng thương, cúi đầu che ngực, đôi mắt tràn ngập nỗi thê lương và bình yên, khi nàng ngẩng đầu lên thì đã khôi phục nụ cười quyết rũ trên mặt.

“Ngươi làm sao lại biết? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Cho dù bọn Hạ Thiên Thần cũng sớm hoài nghi nhưng chẳng qua chỉ là suy đoán, mà các nàng vừa gặp mặt nhau lần đầu tiên, nàng ta làm thế nào biết Võ Mị Nương chính là Mạc Tịch Nhan.

“Muốn biết tự nhiên sẽ biết.”

Hồng Ngọc tỏ vẻ vô cùng hiền hòa.

Đáy mắt Tịch Nhan lại dấy lên một tia âm ngoan, bàn tay đặt ở sau lưng đã nắm chặt thành quyền, vận sức chờ phát động.

“Ngươi đang muốn giết ta sao? Sao ngươi có thể giết ta chứ? Trước đây ngươi luôn đối xử rất tốt với ta, vì sao đến bây giờ, trong mắt ngươi, trong lòng ngươi chỉ còn có mỗi một mình hèn thôi ư? Lẽ nào là bởi vì hèn là người cuối cùng còn sót lại trong mắt ngươi?”

Hồng Ngọc giống như đang nói với Tịch Nhan, lại giống như đang tự nhủ với bản thân mình.

“Nhưng mà ngươi không thể giết ta, ngươi cũng giết không được ta, mới vừa rồi mọi người đều nhìn thấy hai chúng ta cùng bước vào với nhau, nếu như ta gặp chuyện gì không may, su này ai tới bảo hộ Vương gia nhà ngươi? Trên đời này, ai cũng có thể động thủ với ta, cướp tính mạng của ta, nhưng cho dù tự bản thân chết thì ta cũng không thể để bản thân mình chết ở trên tay ngươi, bàn tay sạch sẽ thế này, sao lại để nó nhuộm máu tươi được?”

Hồng Ngọc cúi đầu lôi kéo tay của Tịch Nhan, nhìn ra được thần.

“Ngươi có quan hệ thế nào với Bạch Phượng?”

Tịch Nhan nhìn lưng của nàng, lạnh lùng hỏi.

Hồng Ngọc ngẩng đầu, vừa định mở miệng, lại bị Tịch Nhan giành nói trước: “Đừng nói là không có liên quan gì, ta chẳng phải trẻ lên ba, ngươi không lừa được ta, đôi tay này.”

Tịch Nhan cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình: “Đôi tay này dính đầy máu tươi của người sống, cũng giết người, làm sao còn có thể sạch sẽ, hai người các ngươi rốt cuộc là đang tự lừa dối mình, hay là đang gạt ta?”

“Đáng ghét quá đi!”

Hồng Ngọc hừ một tiếng tính trẻ con, buông tay của Tịch Nhan ra: “Quốc sư đại nhân không đam mê mỹ sắc, cũng chướng mắt ta, ta và hần tính ra cũng có chút liên quan, hiện tại ta đã là người của ngươi, bị cả người cũng ngươi xem sạch rồi, ngươi phải chịu trách nhiệm.”

Không phải chỉ nhìn thấy hết thôi sao? ngươi đã cùng nam nhân khác ăn ngủ trên giường rồi mà? thế sao không để bọn họ chịu trách nhiệm?

“Những nam nhân kia người thói hoắc, không thơm tho như ngươi, cũng không có khả năng như ngươi, thân thể ngươi lạnh lẽo như vậy, ôm lấy ta ngủ, buổi tối cũng không còn thấy lạnh lẽo nữa.”

Hồng Ngọc nói xong, cười hi hi tựa vào lòng Tịch Nhan, đôi mắt tràn đầy ý cười như là đã trải qua mưa tuyết phong sương nghìn năm, biến đổi lớn lao trong cuộc đời.

Tịch Nhan nhũm mày, hơi có chút ửng oải lần bắt đặc dĩ nhìn mỹ nhân tuyệt thế, phóng khoáng dán cả người lên thân thể mình, khuôn mặt nàng đẹp đến mức lay động lòng người, bờ môi ấy toát ra nhu tình như có như không, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy nặng nề không phải là Hồng Ngọc xảo quyết quái đản tác quái trong Ý Thụy Lâu kia, mà là hồ ly đau thương bị người vứt bỏ.

“Sống cùng với ta nhé.”

“Ta là nữ, hơn nữa đã có người ta yêu, là người đàn ông ta yêu vô cùng sâu đậm.”

Nàng đã biết mình là cung Vương phi, cũng đã biết nàng làm tất cả những điều này là vì Tiểu Bạch, nếu chỉ là thích đơn thuần, nàng kiên quyết sẽ không vì hần mà lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.

“Ta biết.”

Hồng Ngọc ngẩn đầu, đôi mắt câu hồn ngược nhìn Tịch Nhan: “Ngươi không phải đã nói rồi sao? Trong mắt của ngươi chỉ có hai loại người.”

Hồng Ngọc đứng thẳng người, nhìn vào đôi mắt tò mò mờ hồ của Tịch Nhan: “Có giá trị lợi dụng và không có giá trị lợi dụng, ngươi thấy ta là người có giá trị lợi dụng hay là không có giá trị lợi dụng, ta có thể giúp ngươi, chỉ có ta mới có thể giúp đỡ được ngươi.”

Hồng Ngọc cười xoay người, bước đến mở từng chiếc rương trong góc ra, trong chớp mắt, hào quang vạn trượng, lấp lánh như sao đêm, bên trong mỗi rương chất đầy kỳ trân dị bảo, đồ cổ hiếm quý, còn mấy cái rương khác chất đầy vàng bạc, toàn bộ mười sáu rương.

“Chắc hẳn ngươi đang rất cần mấy thứ này nhé, có ta, ngươi không còn phải lo lắng đến tiền bạc, hơn nữa cũng không cần phải lo lắng đến bất cứ chuyện nào khác, ta có thể xử lý tốt tất cả mọi việc, ngươi phải biết rằng, ta không chỉ có mỗi tiền tài mà thôi, ta còn có tài năng, chỉ cần ngươi cần, bất cứ thứ gì ta đều có, ta có thể giúp ngươi ở nhà yên tĩnh không cần phải lo lắng điều gì, dễ dàng thành lập thế lực của riêng mình, sao nào?”

Kim quang kia soi rọi lên khuôn mặt ngọc ngà của Tịch Nhan, cũng soi rõ nỗi khiếp sợ đang toát ra dưới đáy mắt, đối với Hồng Ngọc này, nàng cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy danh tiếng, mỹ danh kỳ nữ của nàng vang xa, chẳng biết có bao nhiêu đạt quý nhân quan lại hiến đạt vung tiền như rác chỉ để được gặp mặt nàng, nàng biết, nàng ta nhất định không thiếu tiền, nhưng chưa từng nghĩ đến nàng ta lại có nhiều tiền đến mức độ này.

Từng câu từng chữ nàng ta nói đều không sai, chỉ cần có nàng ta thì nàng không còn phải đau đầu nhức óc chuyện tiền bạc nữa, đừng nói đến chuyện mấy triệu lượng bạc ở chỗ này đã đủ dùng hay chưa, mà ở khắp Lưu Ly này, đâu chỉ có một Vụ An? Không có được mới là tốt đẹp nhất, nhất là bản thân nàng ta, những người đó vẫn như trước nguyện ý vung tiền như rác vì nàng.

Nàng ấy mười ba tuổi treo biển hành nghề, lăn lộn ở chốn này đã bảy năm, chẳng biết đã quen biết bao nhiêu người có quyền có thế, rất nhiều chuyện hoàn toàn không cần bản thân mình ra mặt, chỉ cần có Hồng Ngọc, rất nhiều vấn đề khó giải quyết cũng trở nên dễ dàng hơn.

Nàng rốt cuộc minh bạch vì sao ngày này hàng năm lại có nhiều người như vậy lui tới Ý Thụy Lâu, vì sao hao tổn tâm cơ mong muốn đến nàng ta, Hoa mã mĩ bất luận thế nào cũng luyến tiếc để nàng rời đi, lại không dám đứng ra ngăn cản, Hồng Ngọc này thực chất không chỉ là một nữ tử thanh lâu đơn giản như vậy, cho dù hoa mã mĩ cũng không thể làm gì được nàng ta.

“Điều kiện thế nào?”

Hồng Ngọc vừa nhìn đã biết nàng ta là người tinh ý, nàng ta cũng không cho rằng nàng ta sẽ đem mười mấy rương châu báu tiền bạc này và cả bản thân nàng ấy tặng không cho mình, chuyện tốt đẹp như vậy, đơn giản chỉ là si tâm vọng tưởng.

Hồng Ngọc đi tới trước mặt Tịch Nhan, nhìn khắp một lượt người của nàng rồi nhàn nhạt nói: “Cưới ta.”

Àm, Tịch Nhan chỉ cảm thấy hai chữ này như sấm sét giữa trời quang, đánh nát đầu óc của nàng, không chừa lại một mảnh nào, cho dù nàng vốn sáng suốt lý trí vẫn không nhận được cảm giác bối rối.

Cưới nàng? Nếu như nàng là đàn ông đích thực, nghe được lời nàng ta như vậy sẽ đắc ý không thôi, nhưng nàng ta biết rõ nàng là nữ tử, hơn nữa là nữ tử đã có chồng, yêu cầu như vậy có thể nói là quá kỳ quái hay không?

“Hong Ngọc, ta là người rất bình thường.”

Nàng chẳng có hứng thú hay cảm giác gì với nữ nhân, hơn nữa, nếu Tiểu Bạch mà biết mình lại thành thân với cô gái khác, còn không biết hấn sẽ quấy đến mức nào.

“Ta thừa nhận, với ta mà nói, hai người Trương Tư Hồng Đậu dù có cộng lại cũng không có giá trị lợi dụng bằng một mình người, ta rất cần người, nhưng từ lúc bắt đầu ta cũng rất thẳng thắn nói rõ với người rồi, ta nghĩ mình không cần lập lại lần nữa, ta tiếp cận người, là vì tiền của Vu An, mà người, là người có thể khiến hấn tình nguyện móc tiền trong túi trao cho ta, chỉ đơn giản như vậy thôi, bất quá bây giờ ta thay đổi chủ ý, ta nghĩ có lẽ nên giữ người ở lại bên cạnh, nhưng tuyệt đối không phải bằng phương thức như vậy!”

Hồng Ngọc mím môi, ầm ức không nói được bằng lời, một đôi mắt mông lung mù sương nhìn Tịch Nhan: “Cưới ta có gì là không tốt? Không những không tốn chút công sức nào đã có nhiều tiền nhiều bạc như vậy, hơn nữa còn có một mỹ nhân như ta đây sớm chiều bầu bạn. Võ công từ tuổi trẻ tài cao, không thiếu những nữ nhân như hoa như ngọc mê đắm, vừa hay ta lại có thể ngăn cản mộng xuân của đám nữ nhân này, những nghi kỵ và thăm dò giữa người và tứ Hoàng Tử cũng chấm dứt tại đây.”

Tịch Nhan nhìn chằm chằm Hồng Ngọc, không ngờ nàng ta đã chuẩn bị tất cả mọi thứ, những lời nàng vừa mới nói cùng với những lời nàng ta nói hiện tại đều quá mức mê người.

“Cưới ta đi, thế nào?”

Hồng Ngọc dựa sát vào người Tịch Nhan, tràn đầy chờ mong.

Tim Tịch Nhan đập liên hồi, nhưng nghĩ tới Hạ Dạ Bạch lại cố gắng áp chế cơn xúc động vừa rồi của mình xuống.

“Vì sao?”

Rõ ràng có thể sống cuộc sống tốt hơn, thế nhưng nàng ta lại nguyện ý phiêu lưu mạo hiểm với mình.

Hồng Ngọc say đắm nhìn nàng: “Ai bảo ta vừa thấy người, đã không thể tự kiềm chế được bản thân yêu người, đòi đòi kiếp kiếp cũng chỉ có một mình người khiến cho ta động tình, dù làm thế nào cũng không thể quên được.”

Chương 91:

(*) hai câu thơ thứ 15 và 16 trong bài Trường Hận Ca, của Bạch Cư Dị:

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi

Tòng thử quân vương bất tảo triều

Nghĩa:

Bực nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy

Từ đây vua không ra coi châu sớm nữa

dịch thơ Tần Đà

Đêm xuân vắng vùn có ngần

Ngai rồng từ đây chậm phần vua ra

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Nha Hoàn Bằng Sơ

Tịch Nhan đưa Hồng Ngọc về Võ Phủ, vốn dĩ định an bày cho nàng ở một nơi khác, thế nhưng Hồng Ngọc chết sống cũng không chịu, cả ngày quần lấy viện của Tịch Nhan, dùng đủ mọi cách bám chặt lấy nàng, hao tổn tâm cơ tìm cách để Tịch Nhan cưới, cả ngày luôn bám sát theo phía say nàng, liên tiếp chừng mấy ngày, hai người cùng ăn cùng ở, như hình với bóng, tất cả mọi người trên dưới Võ Phủ, đều hết lời khen ngợi và ôn thu dịu dàng của Hồng Ngọc, mỗi ngày nghe âm thanh yêu kiều từ trong sân viện Tịch Nhan truyền ra cũng bất giác thâm than điểm phúc công tử nhà bọn họ cao ngút trời.

Trời vừa hừng sáng, mặt trời vẫn chưa kịp thức giấc, bên ngoài trời còn mờ mờ sáng, Tịch Nhan hơi xoay người, liếc mắt nhìn Hồng Ngọc ngủ ở trong phòng, nhẹ nhàng gỡ cánh tay nàng ta đang đặt ở trên lưng mình ra, thận trọng bò dậy, vẫn chưa ngồi thẳng người, chợt nghe thấy âm thanh nhập nhèm mơ ngủ, vang vọng ở bên tai.

“Trời còn chưa sáng hẳn, đã dậy làm gì? sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Hồng Ngọc vương tay ôm lấy eo của Tịch Nhan muốn ôm chặt nàng vào trong lòng, Tịch Nhan đưa tay cản lại, không chút nghĩ ngợi hất cánh tay đó ra, xoay người: “Đã ngủ cùng người tại Ý Thủy Lâu một đêm rồi, cũng cho người ở trong nhà của ta, còn ngủ với người ba ngày liên tiếp, người đừng được voi đòi tiên nữa, người cũng nên biết rằng bà đây là người đã có chồng, bốn ngày ba đêm chưa về nhà, Vương gia của ta nhất định sẽ lo lắng không yên, cho nên hôm nay bất luận có chuyện gì xảy ra ta cũng phải đi về nhà, người đừng nghĩ chuyện ngăn cản ta.”

Tịch Nhan chỉ vào Hồng Ngọc nằm ở trên giường, cảnh cáo nói.

Hồng Ngọc từ từ mở mắt, đôi mắt vẫn còn mơ mơ hồ hồ trong con buồn ngủ, mím môi nói: “Đêm hôm Ý Thủy Lâu đó là người tự gục xuống bàn ngủ, lúc đến Võ Phủ này, ta còn chưa kịp bồi dưỡng cảm tình với người, người đã hung dữ đá ta một cước văng đi rồi, hơn nữa ba ngày nay, chỉ xem sơ qua xiêm y mặc trên người người thôi.”

Hồng Ngọc đưa tay dùng sức kéo kéo xiêm y nhăn nhúm của Tịch Nhan: “Ta là dã thú sao? Người sợ ta ăn thịt người ư? buổi tối ngủ còn mặc nhiều quần áo như vậy làm gì? ta cũng không làm gì người, có gì phải ngượng ngùng như vậy? Những chuyện ta yêu cầu, người chẳng làm được chuyện nào khiến ta thấy hài lòng.”

“Người chỉ bảo ta đáp ứng người vài chuyện chứ không bảo ta phải làm đến khi người hài lòng mới thôi.”

Tịch Nhan vuốt ve bàn tay nàng ta đang đặt ở trên lưng mình, đứng dậy đi về phía bàn trang điểm, Hồng Ngọc nhào tới hung tợn níu lại xiêm y của nàng: “Công tử, chừng nào thì người mới có thể cưới ta vậy?”

“Chờ đến khi ta biến thành đàn ông, nếu như người muốn gả cho ta, bản công tử nhất định cưới người.”

“Chẳng phải công tử muốn đi về sao? ta sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa xong xuôi rồi, đang đứng chờ ở bên ngoài, công tử chờ ta một chút, đợi ta thay xiêm y xong sẽ ra tiễn người đi.”

Mắt thấy Tịch Nhan sẽ ngồi xuống bên bàn trang điểm, Hồng Ngọc vội vàng từ trên giường ngồi dậy, cầm quần áo khoác lung tung lên người, chạy đến trước mặt Tịch Nhan, chỉ chỉ sắc trời bên ngoài: “Mãi xa đang ở ngay bên ngoài, lúc này quay trở về chắc hẳn sẽ kịp ăn sáng cùng với Vương gia.”

Tịch Nhan dừng một chút, đưa mắt nhìn thẳng vào Hồng Ngọc như muốn nhìn thấu lời nói của nàng ta. Mấy ngày nay chẳng ngày nào mà nàng ta không quần lấy mình từ sáng đến tối, chết sống đều không muốn mình quay về nhà, hiện giờ sao lại tốt bụng đến như thế rồi?

“Thả cũng có chừng, quần cũng có mực, đàn ông ấy mà, có mấy người không ra ngoài mèo mả gà đồng, thân làm vợ người, đối với những chuyện như thế này, phải giữ vững thái độ khoan dung độ lượng, nên tức giận thì cũng đừng làm quá trớn, phải để hẳn cảm giác được người luôn quan tâm đến hẳn, lúc cần hào phóng thì tuyệt đối không được nể giận dù chỉ một chút cũng không được, để hẳn biết người mới là nữ tử biết tiến biết lùi nhất thế gian này, nhất là phải thấu hiểu lòng người, đương nhiên sẽ không rời bỏ người, so với Vương gia, ta dù sao cũng là người đến sau, dựa theo bối phận, ta còn phải gọi hẳn một tiếng tỷ ty nữa đấy, người đã nhường cho ta ba ngày, cũng nên quay về chăm sóc cho hẳn, ta không phải là nữ nhân không thấu tình đạt lý, không hiểu cho người khác như vậy.”

Tịch Nhan hơi ngước đầu, đôi môi cứ mở ra lại khép vào, xì một tiếng, nhin không được cười lên, nàng thế nào không có phát hiện, Hồng Ngọc này Ngọc chính là một kẻ dờ hơi chứ?

Tịch Nhan cười nửa ngày mới ngưng lại được, trên mặt vẫn còn mang theo tiểu ý: “Thứ nhất, Hồng Ngọc, những lời này người không nên nói với ta, mà nên nói cho những nữ nhân bình thường có trượng phu thường hay ra ngoài tâm vui; thứ hai, ta vẫn chưa đồng ý sẽ cưới người, bây giờ người vẫn chưa phải là thê tử của ta; thứ ba, ta thừa nhận người là một nữ tử ôn nhu hiền thực, bất quá về phương diện ôn nhu chăm sóc thì ta không cần, hơn nữa, người không cần lo lắng chuyện Vương gia nhà ta sẽ ghen bóng ghen gió, hai người các người không hề có thân phận lớn nhỏ, Mặc Tịch Nhan ta cả đời cũng chỉ có một trượng phu là Hạ Dạ Bạch mà thôi, ta không cưới vợ bé cũng sẽ không tái giá với người nào khác, về phần người nói giờ này quay về sẽ kịp cùng Vương gia dùng bữa sáng, ừm, ý kiến này rất hay, có điều lâu rồi không gặp Vương gia, đáng về ta hiện giờ có vẻ không ỏn cho lắm.”

Tịch Nhan cúi đầu liếc nhìn xiêm y nhăn nhúm đang mặc trên người mình, đưa tay vén vài cọng tóc đang bay phát phơ ra sau đầu, vỗ vỗ mặt mình, xoa xoa đôi mắt vài cái: “Đã mấy ngày không gặp, hẳn nhìn thấy ta chắc hẳn sẽ rất vui.”

“Đừng nói là người cứ để như vậy quay về nhé, không rửa mặt cũng không đánh răng sao?”

Hồng Ngọc nhú mày ghen ghét, rất nhanh đi tới cửa: “Mang nước rửa mặt vào cho công tử.”

Hồng Ngọc quát to một tiếng, xoay người đi tới trước mặt Tịch Nhan, chỉ vào mặt của Tịch Nhan: “Công tử, chẳng phải ta nói ngươi, đối với chúng ta mà nói, gương mặt này là quan trọng nhất, cần phải chăm nom bảo dưỡng cho thật tốt mới được, cái dạng này của ngươi khiến cho ta nhìn thấy càng thêm chán ghét, chứ đừng nói đến Vương gia. Ai chẳng có lòng yêu thích cái đẹp, dung mạo tuyệt sắc như vậy là tài phú ông trời ban thưởng cho chúng ta, phải sử dụng người tài lợi này thật tốt mới đúng, ta dù sao cũng là thiên sanh lệ chất khó tự bỏ được.”

Hồng Ngọc vừa nói vừa lấy tay nhẹ nhàng mát xa làn da vốn đỏ hồng kia, Tịch Nhan tập mãi thành thói quen, mặt không đổi sắc, mặc kệ nàng ta cứ tiếp tục làm bầm: “Không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp, nếu như ta và công tử cũng lười thôi lếch thếch, chẳng hề biết cách quan tâm đến bản thân, thì làm sao có thể kiếm được mười sáu rương chứa đầy tiền bạc, kỳ trân dị bảo kia chứ? làm sao dám nam nhân hảo sắc kia nguyện ý chạy theo ta như vẹt, công tử có thể được ở cùng ta, đây chính là duyên phận tiền kiếp, phải biết quý trọng.”

Hồng Ngọc vừa nói, vừa gọi mấy nha hoàn bưng nước rửa mặt vào phục vụ, nhìn xiêm y Tịch Nhan nhẵn nhụi, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, trong lúc lơ đãng còn toát ra vẻ lười biếng và nhếch nhác, trông ngực đập liên hồi, mặt bắt gặp đỏ ửng lên.

Việc ăn uống và sinh hoạt thường ngày của Tịch Nhan mặc dù chẳng phải do Hồng Ngọc an bài, có điều chỉ có nàng mới được phép ra vào trong viện của của Tịch Nhan, trong lòng mấy nha hoàn này đã ngưỡng mộ Tịch Nhan từ lâu, nếu không có Hồng Ngọc, bọn họ chưa chắc có được cơ hội bước chân vào đây phục vụ.

“Đứng lại, cầm đồ lên, đứng im ở chỗ đó, không được tiến lại gần đây.”

Hồng Ngọc chỉ vào mấy người đang bước vào, xua tay ra chỉ thị, không cho phép càng nàng tiến lại gần.

Mấy cô nha hoàn nghe thế thì sững sờ đứng im tại chỗ, đưa mắt trung cầu chỉ thị từ Tịch Nhan: “Lời Hồng Ngọc cô nương nói cũng là phân phó của ta, sau này nếu ta không ở quý phủ, tất cả các người đều phải nghe theo chỉ thị từ nàng ấy, hiểu chưa?”

Tuy rằng Hồng Ngọc cũng giống như Bạch Phụng, thích nói quanh co lòng vòng, hoàn toàn không thể đoán được ý họ muốn nói là gì, bất quá nàng có thể cảm giác được, mặc dù Hồng Ngọc này có sở thích càn quấy giống như Tiểu Bạch vậy, luôn đem đến cho nàng những phiền toái không cần thiết, thế nhưng nàng biết, nàng ta sẽ không làm thương tổn bản thân mình, cũng vĩnh viễn không làm thương tổn bản thân mình, không chỉ bảo tuyệt đối không làm tổn thương đến bản thân nàng mà tựa như ngày ấy ở Ý Thủy Lâu, người nọ vẫn chưa đụng tới nàng, thì nàng ta đã không nhịn được ra tay tương trợ, ai cũng không được phép làm tổn thương người, những lời này cũng giống như tiếng lòng của nàng ta vậy.

Úc hiếp bản thân sau đó tự tìm mọi phiền phức đến cho bản thân, tìm mọi biện pháp gây khó gây dễ nhưng tuyệt đối không làm chuyện gây tổn thương đến bản thân mình, cho nên đối với nàng ta, nàng tuyệt đối yên tâm.

Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nghỉ ngơi người, đây không phải là nguyên tắc xử sự của nàng sao, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy tính tình của Hồng Ngọc cổ quái quái đản nhưng suy cho cùng vẫn là người đáng để tin nhiệm.

Tâm ý của nàng ta đối với nàng, từ mười sáu rương chứa đầy tiền bạc vàng vòng cùng kỳ trân dị bảo cũng có thể thấy được nàng ta vì mình, nàng ta hoàn toàn không giữ lại bất cứ đường lui nào cho mình, một khoản tài phú lớn như vậy, trên đời này, tuyệt đối không thể tìm được một người nữa giống như Hồng Ngọc.

“Rõ.”

Mấy cô nha hoàn làm lễ chào, vẫn bưng đồ đứng im tại chỗ.

“Nếu đề ta biết các người sau lưng âm thầm bàn chuyện chủ tử, nói này nói nọ đến Hồng Ngọc, thì hãy chờ xem ta xử lý các người như thế nào.”

Tịch Nhan hí nửa con mắt, chỉ lộ ra một khe hẹp, ánh mắt sắc bén như đao như kiếm, lại tỏa ra băng lãnh trùng trùng, mấy nha hoàn bị hù sợ mất mật, không ngừng gật đầu dạ vâng.

“Công tử, người đối với ta thật tốt, ta cho dù có làm trâu làm ngựa, cũng sẽ báo đáp ơn tri ngộ của công tử.”

Hồng Ngọc vừa nói vừa đem cái chén súc miệng đến trước mặt Tịch Nhan, một đôi mắt dụ dỗ giống như là muốn câu hồn, dịu dàng nhìn Tịch Nhan, toàn bộ thân thể mềm yếu không có xương, chực chờ ngã lên trên người Tịch Nhan.

Tịch Nhan tiếp nhận cái chén rửa mặt, không ngừng lùi về sau mấy bước, súc miệng, Tịch Nhan nhìn khăn mặt trên tay Hồng Ngọc, vừa định đưa tay chộp lấy, thì Hồng Ngọc đã giấu khăn đi không đưa cho nàng mà trực tiếp bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng lau mặt cho Tịch Nhan.

“Trước đây ở Ý Thủy Lâu đều là người khác hầu hạ ta, bất quá cảm giác được phục vụ công tử cũng rất tuyệt, công tử, kiếp này của Hồng Ngọc chỉ hầu hạ một mình ngươi, trừ phi ta tự nguyện, bằng không ngươi quyết không thể thu xếp ta đi hầu hạ những nam nhân xấu kia.”

Tịch Nhan không ngừng gật đầu, nụ cười trên mặt ôn nhu mà lại mang một chút ngả ngớn: “Mỹ nhân như vậy, ta thương tiếc còn không kịp, làm sao nỡ để nàng phải đi hầu hạ nam nhân khác được chứ? Bây giờ tuy rằng nàng là nữ nhân của ta, có điều vẫn còn không ít nam nhân mơ được có được nàng, nàng muốn cái gì thì cứ thẳng thắn nói với bản công tử, tuyệt đối không được cùng nam nhân khác cao chạy xa bay, bằng không ta đau lòng đến chết mất thôi.”

“Chàng thật đáng ghét nha.”

Hồng Ngọc liếc mắt nhìn nha hoàn phía sau đỏ mặt, vỗ nhẹ lên ngực Tịch Nhan, hờn dỗi, hai người cứ ta một lời ngươi một lời, khiến cho đám nha hoàn phục vụ cúi gằm mặt ngượng ngùng.

Khi Tịch Nhan về đến vương phủ thì đã qua giờ mẹo, bình thường nếu không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, Tiểu Bạch sẽ thức giấc vào tầm này, Võ Phủ đã có Hồng Ngọc, nàng đương nhiên không cần phải lo lắng, lần này trở về, cũng có thể ở vương phủ lâu thêm mấy ngày, vui vẻ chơi đùa cùng Tiểu Bạch, Tịch Nhan nghĩ như vậy, khuôn mặt cũng nở nụ cười vui vẻ.

Tịch Nhan vừa bước xuống xe ngựa, đi đến trước cửa vương phủ, đã thấy Trương Tư tươi cười bước ra đón.

“Vương phi, người đã trở về rồi.”

Tịch Nhan gật đầu, tiến lên hai bước: “Sao người lại đứng ở đây?”

“Sáng sớm có người truyền tin qua đây, nói hôm nay Vương phi sẽ trở về, sức khỏe của Hồng Đậu chẳng phải vẫn chưa ổn định? Hiếm khi được quay về phủ mấy ngày, nô tỳ đã bảo nàng tranh thủ nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại đã có khôi sắc, cho nên nô tỳ đích thân chạy ra đây đón Vương phi.”

Tịch Nhan đi ở phía trước, Trương Tư chạy theo sát phía sau lưng, hai người cứ thế vừa đi vừa nói.

“Vương phi quay về sớm như vậy chắc chưa ăn sáng, phải không? nô tỳ đã đặc biệt dặn nhà bếp chuẩn bị cháo nhân sâm tổ yến, Vương gia có lẽ cũng dậy rồi, Vương phi vừa vặn có thể cùng ăn sáng với Vương gia.”

”Mấy ngày nay Vương gia có khỏe không?”

“Vương gia rất khỏe.”

Trương Tư không chút nghĩ ngợi trả lời, lập tức lại cảm thấy có là lạ ở chỗ nào.

“Làm sao vậy?”

Tịch Nhan thấy Trương Tư dừng lại trong chốc lát như đang ngẫm nghĩ chuyện gì, Tịch Nhan bắt giác cũng dừng bước, xoay người lại nhìn Trương Tư ở phía sau: “Làm sao vậy? chẳng nhẽ Vương gia lại xảy ra chuyện gì?”

Trương Tư suy nghĩ một chút, lắc đầu, sau đó lại vội gật đầu, Tịch Nhan thấy bộ dáng này của nàng, càng thêm rối rắm.

”Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Vương gia không xảy ra chuyện gì hết.”

Tịch Nhan bắt giác thở phào một hơi, Trương Tư lại tiếp tục nói: “Nô tỳ mới vừa rồi ngẫm lại một chút, thấy mấy ngày nay tới giờ Vương gia có chút kỳ quái, Vương phi đã đồng ý với Vương gia sau khi xử lý xong mọi việc sẽ quay về, nhưng lại đi biệt tăm đến bốn ngày, nếu như bình thường, Vương gia chắc chắn không thuận theo cũng không bỏ qua, cứ cách mỗi canh giờ sẽ náo loạn hỏi nô tỳ Vương phi khi nào quay trở về, giờ này đã về phủ hay chưa, thế như lần này lại chưa từng hỏi qua dù chỉ một lần, cả ngày chỉ đứng ngây người trong thùy trúc lâu cũng không đi ra ngoài. Nô tỳ mang cơm vào, Vương gia cũng lờ đi không thèm để ý đến, dù Hồng Đậu đã oán trách nô tỳ nhiều lần rằng Vương gia mấy ngày nay có biểu hiện kỳ quái, lại không biết đã xảy ra chuyện gì? Vương gia thực là đang tức giận với Vương phi, chuyện xảy ra ở bên ngoài mặc dù không thể nào giống như dự định của chúng ta, luôn phát sinh chuyện ngoài ý muốn, thế nhưng lần nào Vương phi cũng thất hứa với Vương gia, cũng khó trách Vương gia đau lòng nổi giận.”

Tịch Nhan liếc mắt nhìn Trương Tư, lòng không ngừng thờ dài, chuyện này, quả thật là lỗi ở nàng, tuy rằng bên trong có nhiều điều bất đắc dĩ, nhưng nàng nhiều lần thất hứa với Tiểu Bạch lại là sự thật không thể chối cãi, nàng không thể cứ nói dối mãi được.

“Vương phi.”

Hồng Đậu mới vừa dậy, tùy tiện rửa mặt sơ xài, đã nghe thấy hạ nhân nói Vương phi trở về, đang trên đường đi đến Thúy Trúc Cư nên vội ra đón, nhìn thấy Tịch Nhan, nàng hưng chạy tới.

“Vương phi, cuối cùng thì Vương phi cũng trở về rồi.”

Đôi mắt sáng cong cong, cười tươi tắn, nhưng chỉ một chớp mắt tiếp theo nàng giống như gặp thấy quỷ vậy, khẽ nhếch miệng, chỉ vào cổ Tịch Nhan, suýt nữa hét to lên.

“Làm sao vậy?”

Tịch Nhan thấy bộ dáng kinh hãi tai quái của nàng, tỏ vẻ trách cứ.

Trương Tư nhìn theo hướng ngón tay Hồng Đậu chỉ, cũng không khỏi hốt hoảng, Tịch Nhan thấy Trương Tư như vậy, biết chắc có điều gì bất thường đã xảy ra, nghĩ lại thời khắc mình trang điểm lúc sáng, bộ dáng nhất kinh nhất sợ của Hồng Ngọc, tức khắc tìm một vũng nước trong, cúi người nhìn xuống, kéo áo mình lên, nhìn thấy vết đỏ trên vai hiện rõ mồn một trong làn nước.

“Vương phi, nếu như Vương gia nhìn thấy cái này thì tiêu là cái chắc.”

Tịch Nhan không ngừng thò tay chà lên phía trên, làn da trắng như tuyết thoáng chốc đã đỏ ửng, nhưng ấn ký đỏ làm sao cũng không chùi sạch, ngược lại càng trông thấy rõ ràng hơn.

Tịch Nhan phiền muộn hừ một tiếng, quay đầu nhìn Trương Tư bên cạnh: “Đi tìm cho ta một bộ áo cổ cao hơn đến đây.”

Tịch Nhan vội vã thay xiêm y, bước về thùy trúc lâu.

Giữa trưa mùa hè, thùy trúc lâu ợp bóng cây xanh, những cây xanh lâu năm được trồng thành hàng ngay ngắn, ngăn cản cái nóng oi ả của trưa hè.

Mặt trời đã lên chín giờ, khắp khắp Thùy Trúc Cư đắm chìm trong ánh nắng chan hòa giống như mùa xuân vẫn còn hiện hữu ở nơi đây, vạn vật tươi mát khiến tinh thần càng thêm phấn chấn.

“Vương gia.”

“Hạ Dạ Bạch.”

Tịch Nhan đổi xong xiêm y, chạy thẳng đến phòng ngủ chính của Thùy Trúc Cư, vui sướng như con bướm đang nhảy múa, đưa tay lên sờ vết tích trên cổ áo, lòng bỗng thấy chột dạ.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan vọt vào, tìm chung quanh một lượt, nhìn thấy Hạ Dạ Bạch vẫn đang nằm trên giường hẹp đưa lưng về phía nàng, đánh giấc say sưa, nàng cũng vui sướng nở nụ cười.

“Đã giờ nào rồi mà còn ngủ, trễ lắm rồi, nhanh dậy đi thôi, chúng ta cùng ăn sáng nhé.”

Tịch Nhan ngồi xuống giường, miệng nở nụ cười rạng rỡ, nhẹ nhàng lắc lư Hạ Dạ Bạch vẫn còn đang nằm trên giường.

Hạ Dạ Bạch gạt cánh tay của Tịch Nhan đang đặt trên vai mình ra, nhích người vào bên trong, chẳng nói chẳng rằng.

“Giận sao?”

Tịch Nhan quỳ gối trên giường, nghiêng người về phía trước dò hỏi, thấy hán vẫn còn nhắm chặt mắt, lông mi khẽ run run, thầm nghĩ hán nổi giận vì mình đi lâu như vậy mới vừa về, từ lần thả điều lúc trước, đã nói rõ ràng là sau khi làm xong việc sẽ quay về, nàng cứ tưởng rằng chỉ mất chừng một đêm, nào nghĩ đến bốn ngày ba đêm mới xong.

“Được rồi, cho dù có giận ta, cũng không thể hành hạ cái bụng của mình chứ! Trương Tư hay tin ta trở về, đã làm rất nhiều món ngon, người mau thức dậy đi, ta đi chuẩn bị nước rửa mặt cho người.”

Tịch Nhan nói xong, mới vừa định xoay người, tay đã bị Hạ Dạ Bạch giữ lại, chỉ một thoáng sau, Hạ Dạ Bạch đang nằm trên giường đã ngồi bật dậy, tùy tiện kéo một đôi giày chạy ra cửa gọi: “Ta dậy rồi, mau vào thay y phục, rửa mặt cho ta.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, xoay người, đi thẳng đến bàn bên cạnh ngồi xuống, đôi mắt đen láy dưới mặt nạ ngân bạch lóe lên lửa giận kinh người, như muốn thiêu đốt mặt nạ ngân bạch, khắp người không tự chủ được tán ra hàn ý lạnh như băng.

Từ Hoàng Tử là nhân vật bậc nào, đây chính là nhi tử được hoàng thượng sủng ái nhất, Vương phi không chút kiên dè thắng tay gây khó dễ, lấy tính mệnh của mình ra vấn đề để cho Vương gia, từ Hoàng Tử còn bị như vậy, huống chi những hạ nhân như bọn họ, nào dám có ý lười biếng trước lời phân phó của Hạ Dạ Bạch.

Tỳ nữ phục vụ ngoài cửa nghe thấy thanh âm của Hạ Dạ Bạch, vội vàng bước vào, ánh mắt cẩn thận liếc nhìn bốn phía, đối với chủ tử vẫn luôn nơm nớp lo sợ, mỗi một người trong số bọn họ đều là kẻ biết nhìn sắc mặt người khác.

Vương phi ngồi ở trên giường nở nụ cười hiền từ, lại có vẻ như không biết làm sao, Vương gia ngồi ở bên cạnh bàn, trên mặt vẫn đeo mặt nạ ngân bạch như trước, mắt ửng đỏ, người tỏa ra hàn khí lạnh băng, mấy người hạ nhân đánh giá xung quanh xong vội cúi đầu bịt mắt.

“Đặt xuống đó đi, các người lui ra ngoài.”

Tịch Nhan đứng lên, đi tới trước mặt đám hạ nhân, nhàn nhạt ra lệnh.

Cung Vương Phủ này, trên danh nghĩa là Vương gia làm chủ, nhưng trên thực tế, người mà đám hạ nhân này sợ nhất cũng kính nể nhất lại chính là còn nữa, nếu là không có vị Vương phi tài năng này thì bọn họ làm sao được hân diện như hôm nay, sợ rằng vẫn phải chui cúi giống như trước, lúc nào cũng bị người khác ức hiếp đàn áp, những người này cũng từng thấy qua thủ đoạn của Tịch Nhan, người nào chẳng phải kính trọng ba phần, có ai dám không nghe lời của nàng? Biểu hiện đối với Hạ Dạ Bạch cũng khách khí giống như đối với Tịch Nhan, nhưng trong lòng lại xếp Tịch Nhan ở vị trí cao nhất, có phần sợ hãi, cũng có cảm kích, đây cũng chính là vì sao cả ngày Tịch Nhan không ở quý phủ, nhưng hạ nhân vương phủ lại không một ai vọng tưởng bay lên đầu làm phượng hoàng.

Bọn hạ nhân nghe Tịch Nhan phân phó xong, đồng thanh đáp ‘Rõ’, sau đó hành lễ, lui ra.

“Súc miệng nhé.”

Hạ Dạ Bạch tiếp nhận cái chén rửa mặt trên tay Tịch Nhan, mặt bình thản không chút biểu tình, súc miệng.

Tịch Nhan biết trong lòng Hạ Dạ Bạch không vui, có điều lúc này bụng nàng cũng có chút chột dạ, không dám trêu chọc vào hắn, thấy hắn mặt lạnh, tựa hồ chẳng thèm cam tâm tình nguyện tiếp nhận ý tốt của nàng, cũng chỉ biết cười trừ, cúi người định đưa tay gỡ mặt nạ trên mặt Hạ Dạ Bạch xuống, thì hắn đã tháo xuống, Tịch Nhan khom người đứng bên cạnh, đưa tay nhận chiếc mặt nạ trong tay hắn, Hạ Dạ Bạch không mở miệng, thế nhưng cũng không cự tuyệt, mặc kệ nàng cảm.

Tịch Nhan ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu nhìn Hạ Dạ Bạch bên cạnh, có vẻ như mấy ngày nay hắn ngủ không được ngon giấc, vết thâm quầng dưới vành mắt trông rõ mòm mọt, sắc mặt cũng tái nhợt, đôi mắt trong suốt lại thuần khiết kia giờ âm u lạnh lẽo, nét mặt cũng không còn nhìn thấy nụ cười vui vẻ mỗi khi gặp nàng, Tịch Nhan cúi đầu, hai tay cầm mặt nạ, lòng vô cùng khó chịu.

Kỳ thực nàng chẳng phải người sẽ suy nghĩ thậm chí để ý đến cảm thụ của người khác, kể từ thời khắc nàng hiểu chuyện, nàng đã sống vì chính mình, nhân bất vi kỳ đó mới chính là cuộc sống của nàng, lúc ban đầu là sống sót để báo thù, sau đó thì làm thế nào để bản thân thấy vui vẻ nhất, nàng biết ở bất kỳ phương diện nào bản thân cũng rất mạnh mẽ, thế nhưng về phương diện lôi kéo nhân tâm, kỳ thực bản thân lại không mấy am hiểu.

Nàng nhìn nhin với Hạ Dạ Bạch, yêu thương Hạ Dạ Bạch, cưng chiều Hạ Dạ Bạch, có thể nói đã là cực hạn của nàng rồi, nàng không biết hắn suy nghĩ cái gì, thế nhưng bất luận có phát sinh chuyện gì, thì bản thân nàng vẫn luôn cố gắng tìm mọi cách lo lắng chăm sóc cho hắn, cũng dưỡng thành tính tình trước sau như một nhất thời khó có thể bỏ, bất quá nếu Trương Tư chỉ ra điều nàng đã sai, nàng lập tức sẽ cúi đầu, nếu là lúc trước, nếu là những người khác, nàng kiên quyết sẽ không làm như vậy.

Từ đại hôn đến nay, nàng chưa từng thấy qua bộ dáng này của hắn, cả người đều toát ra vẻ lạnh lùng, thật sự giống như là khối băng, khối băng vừa nhon vừa bén chìm vào trái tim nàng, khiến toàn thân đầy thương tích, thậm chí còn rỉ máu.

Hạ Dạ Bạch cầm khăn mặt trên tay, mắt nhìn chằm chằm và bóng lưng Tịch Nhan, khuôn mặt cố kìm nén nổi thất vọng và buồn bã, có chút yêu thương, có chút ảo não, nhưng chỉ một khắc sau tất cả đã bị thay thế bởi lửa giận.

Hắn biết tất cả mọi chuyện nàng làm đều muốn tốt cho hắn, hắn cũng không cho rằng mình là một nam nhân không cầu tư lợi, vì nàng, hắn học cách buông tay, cũng học cách chờ đợi, người chẳng bao giờ nếm qua loại tư vị này sẽ vĩnh viễn không thể nào hiểu được, để làm được những chuyện thế này còn khó hơn nói gấp trăm nghìn lần.

Về mặt lý trí, hắn tự nói với mình không nên tức giận, cũng không có tư cách tức giận, thế nhưng cũng không phải bất cứ lúc nào trái tim cũng bị lý trí khống chế, sự phẫn nộ của hắn không phải là bởi vì mấy ngày mấy đêm nàng không quay trở về, lúc trước chẳng phải cũng từng trải qua chuyện như thế rồi sao, chỉ là hắn thấy bất an, nàng không chỉ thất hứa với hắn mỗi một lần, lời nói của nàng, hắn có thể tin tưởng nữa không? Những lời nàng nói sẽ bảo bọc hắn cả đời, không bao giờ vứt bỏ hắn, phải chăng cũng tan biến chỉ trong một ngày?

Hạ Dạ Bạch phiền muộn cúi người xuống, vứt khăn mặt vào trong chậu nước, không đợi Tịch Nhan kịp phản ứng, đã đưa tay lấy chiếc mặt nạ ngân bạch đeo lên mặt.

“Để ta chải tóc cho ngươi.”

Tịch Nhan đứng dậy, rất chân thành tha thiết bước tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch vẫn không để ý đến nàng, bước ra ngoài cửa gọi: “Trương Tư, dọn thức ăn lên đi.”

Nàng quay về sớm như vậy, chắc chắn là để chăm sóc và ăn sáng cùng hắn.

Hạ Dạ Bạch ngồi xuống một lát thì Trương Tư cùng Hồng Đậu đi vào, trên tay mỗi người đều cầm một hộp thức ăn, hai người mới đi đến cửa đã cảm nhận được bầu không khí oi bức trong phòng, bình thường mỗi khi tiểu thư trở về, Vương gia luôn cười vui vẻ chạy ra đón chào, quần nàng không đứt, nhưng bây giờ hai người ngồi ở trên bàn, rõ ràng là ngồi cạnh bên nhau, nhưng chẳng ai nói với nhau câu nào.

“Vương gia, Vương phi trở về, sao lại thấy Vương gia không được vui?”

Hồng Đậu đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, mở miệng hỏi thẳng.

Trước đó vài ngày, Hồng Đậu vẫn đi theo bên cạnh Tịch Nhan, ngày ngày thấy nàng xã giao với người khác, lao lực quá độ, nàng đều nhìn thấy rất rõ, giờ thấy Hạ Dạ Bạch tức giận với Tịch Nhan, dĩ nhiên sẽ lên tiếng nói giúp cho Tịch Nhan.

“Vương phi làm tất cả cũng là vì Vương gia, khó khăn lắm nàng mới được trở về nhà nghỉ ngơi, Vương gia nên vui mừng hỏi han Vương phi mới đúng chứ.”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu, lạnh lùng liếc Hồng Đậu, im lặng không lên tiếng, bộ dáng băng lãnh còn chứa đầy ý cảnh cáo đó quả thật làm Hồng Đậu khiếp sợ, giống như là cây mây và dây leo đang quấn vòng quanh cổ của nàng, cho dù nàng cố hít thở cũng không thể hít được đường khí.

“Hồng Đậu, ngươi chớ nói lung tung, Vương gia Vương phi dùng đồ ăn sáng đã.”

Trương Tư khác với Hồng Đậu, suốt ngày quanh quẩn trong vương phủ, mỗi lần Tịch Nhan đi ra ngoài, Hạ Dạ Bạch cứ cách mỗi canh giờ sẽ chạy đi hỏi

nàng tung tích Vương phi, tuy rằng chẳng phải quá mức lo lắng, có điều nàng thật sự hiểu rất rõ cảm giác chờ đợi này là thế nào. Lo lắng, vô cùng lo lắng lẫn hoảng loạn, Vương gia để ý tiểu thư như vậy, cho nên cảm giác đó còn sâu đậm hơn nàng nhiều lần.

Tiểu thư ưu tú tất cả mọi người nhìn thấy được, hơn nữa Vương gia là người không lạnh lợi, trí tuệ kém thì ai ai cũng biết, nỗi sợ hãi người mình để ý có thể sẽ bỏ mình mà đi, chắc chắn trong lòng Vương gia cũng lo lắng, vậy mà mỗi ngày vẫn phải ở trong quý phủ gặm nhấm nỗi bất an này, mỗi khi Vương phi thất hứa, có ai mà không nổi giận cơ chứ?

Tương Tư kéo góc áo Hồng Đậu, hai người lui qua một bên, Hồng Đậu đứng ở bên cạnh Tịch Nhan, Tương Tư thì đứng sau lưng Hạ Dạ Bạch, lập trường có chút phân biệt rạch ròi.

Tịch Nhan cũng không nói gì, nàng cũng không muốn nói nữa, ai chẳng có cá tính riêng của mình, trước đây mặc dù nàng mỗi ngày bơi trong sự sống và cái chết ở biên cảnh, nhưng chưa hề bạc đãi bản thân, nàng trở về chậm mấy ngày, việc này đúng là lỗi của nàng, có điều trước đó nàng đã sai Hồng Đậu qua đây thông báo một tiếng, cũng không tính là vô duyên vô cớ, vương phủ và Võ Phủ, cả hai bên đều có nhiều hạ nhân nhiều như vậy, nếu như không muốn đánh mất thể diện, thì những quà mừng quà lễ cũng không phải ít, cái nào mà không cần đến tiền bạc, bổng lộc của Hạ Dạ Bạch nào đủ chi?

Nàng cũng không bơi vì điểm này mà trách cứ hay oán giận Hạ Dạ Bạch dù chỉ nửa phần, có sao hấn không thể thông cảm cho mình một chút chứ? chẳng nhẽ yêu cầu của nàng quá cao sao?

Tịch Nhan càng nghĩ đến điều này càng cảm thấy ảm ức, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất, buồn bực nuốt không trôi, cúi đầu uống cháo tổ yến nhân sâm, mà không cảm nhận được hương vị món mình đang ăn thế nào, cứ như nhai phải rom ọ.

“Vương phi ở bên ngoài cực khổ, nhưng sao lại đi lâu như vậy? Vương gia còn tưởng rằng Vương phi sẽ trở về sớm, ngài đã rất lo.”

Tương Tư đứng sau lưng Tịch Nhan, thấy Hạ Dạ Bạch và Tịch Nhan đều không nói lời nào, kéo kéo tay áo Hồng Đậu, cuối cùng cũng nhịn không được, lên tiếng nói.

Nàng ta nói những lời này có chút ả ý, Vương phi cực khổ bưng chãi ở bên ngoài, nàng làm tất cả mọi việc hoàn toàn là vì Hạ Dạ Bạch, làm như vậy tự nhiên là muốn nói rõ Hạ Dạ Bạch không nên nổi giận với một người toàn tâm toàn ý chăm sóc cho mình, mà những lời sau đó đương nhiên biện hộ cho Tịch Nhan, hiện tại Hạ Dạ Bạch đang hờn dỗi, không phải là vì Tịch Nhan về muộn, lòng lo lắng không yên.

Tịch Nhan ngẩng đầu, mặt lạnh lùng, phiền não liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch vẫn chưa nói tiếng nào, khẽ hừ một tiếng.

“Chuyện Võ Phủ đã có Hồng Ngọc xử lý, trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại vương phủ.”

Tương Tư thoáng chốc trở nên vui vẻ, nhìn Hạ Dạ Bạch, cười nói: “Vương phi lúc nào cũng bận ba ở bên ngoài, chẳng mấy khi ở trong vương phủ, lần này trở về lại có thời gian chơi cùng với Vương gia.”

khóe mắt Tịch Nhan vẫn liếc nhìn Hạ Dạ Bạch, gật đầu, cảm giác bị hấn làm lơ này khiến lòng vô cùng khó chịu.

“Vương phi, Hồng Ngọc kia rốt cuộc là nam hay nữ.”

“Hồng Ngọc danh tiếng vang xa, đương nhiên là nữ tử rồi, nếu không làm sao có nhiều nam nhân theo đuổi nàng như vậy, Hồng Đậu, hôm nay Vương phi sẽ dùng cơm ở vương phủ, người xuống phòng bếp dặn họ làm thêm mấy món đi.”

“Như vậy sao được? mới sáng sớm đã ăn cháo tổ yến nhân sâm, buổi trưa còn làm thêm vài món nữa, bình thường đám hạ nhân kia đều không gặp được Vương phi, chỉ cần thêm một món cũng mừng mất, làm như vậy chẳng khác nào báo cho tất cả mọi người đều biết hôm nay Vương phi mới vừa về sao?”

Điều này tất nhiên Tương Tư cũng biết, chính là lo lắng Hồng Đậu không kín mồm kín miệng, nói năng không có chừng có mực, tạo nên sóng gió trong mối quan hệ giữa Tịch Nhan cùng Hạ Dạ Bạch.

“bảo người đi thì cứ đi đi.”

Tương Tư nghiêm mặt, đẩy Hồng Đậu ra bên ngoài.

“Từ từ đã.”

Tịch Nhan đột nhiên đứng lên, vỗ vỗ vai của Hạ Dạ Bạch: “Tiểu Bạch, người muốn ăn cái gì, cứ nói với Hồng Đậu, bảo nhà bếp làm nhiều một chút.”

Hạ Dạ Bạch gạt tay của Tịch Nhan ra, Tịch Nhan cũng không bắt bẻ, cả người bất ngờ lùi về sau mấy bước, suýt nữa thì té, đáy mắt Hạ Dạ Bạch bỗng có chút bối rối ảo não, vừa định đứng lên chạy tới đỡ nàng, thì Tịch Nhan đã lấy lại được thăng bằng đứng im tại chỗ.

Đôi mắt dưới mặt nạ ngân bạch kia rõ ràng trở nên buồn bã, hấn bước trở về vị trí cũ, cầm chén lên, đi thẳng ra bên ngoài, ngồi ở bậc thang dưới mái hiên.

“Vương gia, sáng nay Vương phi trở về sớm như vậy là muốn cùng ăn sáng với ngài, nô tỳ biết trong lòng ngài không vui, nhưng cũng không nên đối xử với Vương phi như vậy chứ, ngài chẳng nói chẳng rằng lấy một tiếng, trong lòng vương phi cũng thấy khó chịu mà.”

“Hong Đậu, được rồi, người lui xuống bếp sai người chuẩn bị vài món ăn mà Vương gia thích.”

Hồng Đậu liếc mắt nhìn Trương Tư, sững sờ ngay tại chỗ, không muốn đi.

Tịch Nhan nhìn Hạ Dạ Bạch ngồi dưới mái hiên, ánh nắng ban mai chan hòa chiếu lên người của hắn, nhưng nàng vẫn cảm nhận được lòng mình lạnh như băng.

Nàng oán hận hừ một tiếng, cũng ngồi xuống bàn, tiếp tục cúi đầu ăn chén cháo tổ yến nhân sâm, còn cố ý tạo ra âm thanh rất lớn. Sau khi ăn xong, vứt mạnh cái thìa xuống bàn, cái thìa thoáng chốc vỡ tan thành hai mảnh, nàng đứng dậy.

“Hong Đậu, người ở lại đây chăm sóc cho Vương gia, ta có vài việc cần hỏi Trương Tư, ra ngoài một chuyến.”

“Vâng.”

Hồng Đậu mím chặt môi, rất không tình nguyện gật đầu, tiểu thư vất vả như vậy, sao Vương gia có thể đối xử với nàng như thế chứ?

” Chuyện Vũ Mộc thế nào rồi?”

“Mỗi ngày lý lao đều đến khám bệnh cho hắn, điều dưỡng thêm một thời gian nữa sẽ khỏe ngay thôi, nô tù đã mời lão sư đến nhà dạy chữ cho hắn, để sau này hắn có thể cùng nô tỳ giúp đỡ thêm cho Vương phi, cũng mời người dạy hắn học tính toán.”

Tịch Nhan bước qua người Hạ Dạ Bạch, quay sang gật đầu với Trương Tư, nhưng bước chân vẫn không dừng lại, cũng không cúi xuống nhìn hắn dù chỉ một cái, cứ thế bước thẳng ra ngoài: “Phía bên Lý lão, mấy ngày nữa ta đi chọn một ít dược thảo tốt, tự tay người mang sang đó, thay ta cảm tạ, nói với lão rằng đại ân đại đức này cả đời ta không quên, trong cung Lan Phi vẫn sai người đến tìm, thế còn Lệ Phi?”

Tịch Nhan đi ở phía trước, Trương Tư theo sát phía sau lưng, hai người vừa đi tới cửa, Hạ Dạ Bạch đột nhiên đứng lên, ném cái chén trong tay, vội vàng vọt tới trước mặt Tịch Nhan, dang hai tay ra ngăn cản, đưa mắt nhìn chằm chằm Tịch Nhan, cả người toát ra hàn khí băng lãnh rợn người.

Tịch Nhan thấy bộ dáng này của hắn, chẳng những không sợ, còn nhếch miệng lên, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhẹ cười thành tiếng: “Cảm giác bị người khác làm lơ thế nào? Có dễ chịu không? Phải cho người nếm chút mùi vị, để xem lần sau người còn dám xem ta như không khí nữa hay không.”

Tịch Nhan nhìn chằm chằm Hạ Dạ Bạch, đắc ý cười.

Nữ nhân này thật đáng chết, Hạ Dạ Bạch thâm nguyên rửa trong lòng, nàng biết rõ tư vị này không dễ chịu chút nào, thì phải chủ động nói xin lỗi hắn một tiếng chứ, tự nhiên ngủ cùng phòng cùng giường với người khác, lâu như vậy mới chịu quay về, tuy nói rằng lần trước ở Ý Thủy Lâu là Hồng Ngọc chủ động, bất quá sau đó nàng cũng nên tỏ chút phản ứng, lập tức chống cự mới đúng.

Hạ Dạ Bạch hé môi ra lại ngậm lại, không tự chủ được cứ nghĩ đến chuyện ngày ấy ở Ý Thủy Lâu, lại nhìn nụ cười đắc ý của nàng, lửa giận cũng bùng phát lên, gầm nhẹ một tiếng, cổ sức ôm chặt Tịch Nhan vào trong ngực, cuống đã hôn.

Tịch Nhan không ngờ tới Hạ Dạ Bạch lại làm như vậy, mắt tròn to, con ngươi đen láy trong suốt sáng bóng, hoàn toàn không biết làm sao, chớ đừng nói đến Trương Tư Hồng Đậu, hai người há to miệng, ngây ra như phỗng, hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Nụ hôn này mang theo ý tứ hàm xúc nghiêm phạt nặng nề, cực kỳ độc tài, nói là hôn, còn không bằng muốn nhấn mạnh chủ quyền nàng là của một mình ta, không có chút nhu tình, đừng nói đến bốn chữ thương hương tiếc ngọc, đôi mắt đen thăm phủ đầy u lãnh thâm trầm mà trước nay chưa từng có.

Hạ Dạ Bạch dùng sức, môi Tịch Nhan bị hắn cắn nát, trong khoang miệng bắt đầu tràn ngập mùi tanh của máu tươi, chỉ có sự độc tài chiếm hữu này, chỉ có cảm giác được khắc sâu nàng vào trong lòng mình mới cho hắn cảm nhận được sự tồn tại chân thực của mình, nàng phải nhận nghiêm phạt của hắn, nhưng nụ hôn này cũng đẩy lên lửa giận và trách cứ, Tịch Nhan bị Hạ Dạ Bạch ôm chặt trong ngực, mùi máu tanh mặn chát đánh thức lý trí của nàng, khiến nàng không thể chịu khuất phục, Hạ Dạ Bạch muốn xem Mạc Tịch Nhan nàng trở thành cái gì?

Hai tay của Tịch Nhan ra sức giãy giụa, lại bị Hạ Dạ Bạch giữ chặt, nàng không chút nghĩ ngợi, dùng cả hai tay, đẩy mạnh Hạ Dạ Bạch ra.

Tình huống thế này không phải trước nay chưa từng xảy ra, Hạ Dạ Bạch chưa từng đối xử với nàng như vậy, bị nàng xô mạnh ra, cánh tay đang đặt ở trên cổ nàng, trong lúc vô tình đã kéo loạn xiêm y của nàng, ẩn kín được che đậy dưới lớp áo trong phút chốc bị phơi bày ra ngoài.

Hạ Dạ Bạch mới vừa rồi thấy nàng cười đắc ý, lửa giận trong lòng đã bị dập tắt hơn phân nửa, hắn biết nàng rất tốt với mình, hắn lưu tâm nàng như vậy, khó khăn lắm nàng mới trở về nhà, làm sao đành lòng làm lơ không để ý đến nàng cho được, vốn dĩ chỉ muốn trách phạt nàng một chút thôi, để nàng lại chủ động xin lỗi hắn, chuyện lần trước ở Ý Thủy Lâu cũng coi như bỏ qua, nào nghĩ đến lại nhìn thấy ẩn kín trên cổ thấy nàng, cơn giận vừa được dập tắt cứ thế bùng phát.

Hạ Dạ Bạch nhìn thẳng vào mắt Tịch Nhan, tim vô cùng đau đớn, nhưng khi nhìn thấy ẩn kín trên cổ nàng lại không kiềm chế được.

Hắn sai Tề Tắc theo sát bên cạnh nàng, nhưng lại không hỏi Tề Tắc chuyện xảy ra với nàng, đã nhiều ngày trôi qua như vậy, hắn chỉ biết Tịch Nhan sống cùng với Hồng Ngọc, cũng biết hai nàng mỗi đêm đều ngủ cùng một giường. Cho dù hắn có căm tức trong lòng nhưng vẫn rất tin tưởng ở Tịch Nhan, nhưng nếu là hai người thực sự không có việc gì, thì ẩn kín trên cổ nàng ở đâu mà có?

“Đó là cái gì?”

Hạ Dạ Bạch vọt tới trước mặt Tịch Nhan, tiếp tục giật cổ áo của nàng ra, chỉ thẳng vào cái ấn ký trên đó hét to.

Tịch Nhan sững sốt, nghiêng người sang nhìn Hạ Dạ Bạch, cuống quýt lấy tay che, suy nghĩ hồi lâu, lại không biết nên giải thích như thế nào.

Hạ Dạ Bạch nhìn thấy vẻ mặt biểu tình vừa chột dạ vừa bối rối kia, nhưng Tịch Nhan vẫn cúi đầu không lên tiếng giải thích, càng khiến hắn tức giận.

“Tại sao lại có ấn ký đó!”

Đôi mắt đêm lấy kia giống như phun ra lửa, trông rất đáng sợ.

Tương Tư Hồng Đậu cũng hồi phục tinh thần, chạy đến đứng giữa hai người, nhìn hai người như hai ngọn núi lửa đang phun trào, mà các nàng lại không hiểu rõ chân tướng ngọn nguồn cũng không biết nên nói cái gì.

“Không biết.”

Giọng Tịch Nhan cứng ngắt, lạnh lùng trả lời.

“Nó sờ sờ trên cổ của ngươi, làm sao ngươi lại không biết, rốt cuộc là ai đã hôn ngươi?”

Không cần hỏi cũng biết, khẳng định là cái tên Hồng Ngọc chết tiệt kia làm.

Tuy rằng Bạch Phượng đã nói cho hắn biết, cũng không nên đem chân tướng nói lại với Tịch Nhan, bất quá giấy làm sao gói được lửa, trong lòng hắn vẫn không nắm chắc khả năng Tịch Nhan sẽ tha thứ cho hắn, tiếp tục sống ở bên cạnh hắn, nhưng hiện tại lại lộ ra một Hồng Ngọc, lòng hắn càng thêm bất an và lo lắng.

Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch mỗi người đứng ở một bên, song phương cứ thế giằng co, Hồng Đậu Tương Tư đứng ở chính giữa, không biết làm sao, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn hai người chủ tử, bốn phía yên tĩnh, ngay cả không khí cũng ngưng kết thành băng rồi.

Tịch Nhan lạnh lùng nhìn chằm chằm đôi mắt Hạ Dạ Bạch phun ra lửa, mặt nạ bạc như là sắp bị đóng băng, đôi mắt đen trong suốt giờ như hố sâu không đáy, thống khổ và giãy dụa không sao thoát ra được.

“Hạ Dạ Bạch, cái dạng này của ngươi hoàn toàn không phải của một kẻ ngốc, ngươi thật sự là kẻ ngốc sao?”

Cứ y như trước đây vậy, chẳng phải rất tốt sao?

Hồng Đậu cùng Tương Tư nghe Tịch Nhan nói như vậy, lại càng hoảng sợ, đều nhìn Hạ Dạ Bạch, cả người hắn băng lãnh lạnh lùng, thế nhưng Vương gia làm sao lại không phải một kẻ ngốc chứ?

Hạ Dạ Bạch sững sốt, nhưng đôi mắt dưới mặt nạ vẫn không chút gợn sóng, những lời này, thanh âm như vậy, kể từ ngày hắn lưu tâm đến nàng, chẳng biết đã nghe biết bao nhiêu lần trong giấc mộng, hiện tại cuối cùng nàng thực sự cũng thoát ra câu ấy, hắn cảm nhận được trái tim mình run rẩy, thế như trên mặt vẫn không có lấy một chút hoảng hốt hay kinh hoàng.

“Ngươi là Vương phi là của ta, ngươi chỉ có thể ở bên cạnh ta.”

Hạ Dạ Bạch hét lên, giống như đang tuyên bố chủ quyền.

Tịch Nhan không nói gì, ngồi xổm xuống đất ngẩn đầu nhìn Hạ Dạ Bạch, giữ mãi tư thế ấy lâu như vậy cũng rất mệt mỏi.

Trận giằng co của hai người vẫn chưa ngã ngũ, Tương Tư đưa mắt nhìn Hồng Đậu, Hồng Đậu nhìn Tương Tư, hai người định lên tiếng giảng hòa thì một hạ nhân vương phủ đột nhiên xông vào, vui vẻ quỳ xuống trước mặt Hạ Dạ Bạch: “Vương gia Băng Sơ cô nương đã trở về.”

Hạ Dạ Bạch vừa nghe thế, liếc mắt nhìn Tịch Nhan, nét mặt vừa mừng vừa sợ: “Băng Sơ đã trở về, nàng đang ở đâu?”

Lòng Tịch Nhan nhói lên một cái, bỗng nhiên có dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đấu Trí Với Tình Dịch

Hạ Dạ Bạch vừa nghe Băng Sơ đã trở về, lập tức bỏ qua trận giằng co cùng Tịch Nhan, hấp ta hấp tấp chạy vội ra ngoài.

Hai người Tương Tư và Hồng Đậu nhìn bóng lưng Hạ Dạ Bạch, bước tới cạnh Tịch Nhan hỏi: “Vương phi, Băng Sơ là ai?”

“Chỉ là một đứa nha hoàn trong Vương phủ mà thôi.”

Hồng Đậu nghe Tịch Nhan nói như vậy, trong lòng nhất thời đồ ăm một phát, chỉ vào một đám hạ nhân đứng ở cửa, giọng nói phẫn nộ giống như gia trưởng trong nhà, hơn nữa giọng quát rất lớn: “Xem ra Tương Tư tỷ tỷ quản giáo quá nhẹ tay, hạ nhân vương phủ càng ngày càng không có quy củ, chẳng qua chỉ là một hạ nhân mà thôi, là người lúc trước chăm sóc cho vương gia thì thế nào? Có đến mức vứt hết công việc ra đây nghênh đón không? Người bên ngoài mà nhìn thấy cảnh này còn tưởng lầm là khách quý ghé thăm đây? Không thấy Vương phi đang ăn sáng cùng Vương gia hả? mới sáng sớm mà kêu la cái gì? cứ để cho nó đứng đó chờ không được sao? Chỉ một nha hoàn còn con mà còn lớn hơn cả Vương phi phải không?”

Hiện tại Cung Vương Phủ mặc dù không thể xem là có quyền có thế, nhưng cũng không đến mức dễ tùy người khác ức hiếp giống như trước, Vương gia dù sao cũng là chủ tử Cung Vương Phủ, Băng Sơ lúc trước có một khoảng thời gian luôn theo sát chăm sóc cho Vương gia, có thể nói không rời nửa bước, hiện tại người Vương gia tín nhiệm nhất đã trở về, bọn họ cũng muốn Vương gia vui vẻ mới to gan như vậy, nếu như đắc tội Vương phi, vậy coi như cái được không bù đắp đủ cái mất.

“Hồng Đậu, đừng tranh cãi nữa.”

Tương Tư cẩn thận liếc nhìn Tịch Nhan, thấy nàng nhìn ra cửa, sắc mặt khó coi, vội vàng khuyên nhủ.

“Ta cứ nói đây.”

Gương mặt Hồng Đậu đỏ lên vì tức giận, quay sang cãi lại Tương Tư.

“Các người lui xuống đi.”

Tương Tư phát phát tay, ý bảo mấy người đang đứng ngoài cửa lui xuống dưới, những người đó thấy vậy, cảm kích rồi đi.

“Ta nói có gì sai sao? Từ ngày tiểu thư nhà chúng ta gả cho Vương gia tới nay, toàn tâm toàn ý chăm lo cho Vương gia, chẳng biết vì Vương gia phải đắc tội bao nhiêu người, gánh chịu bao nhiêu mạo hiểm, còn vài lần thiếu nữa suýt chết, nhưng Vương gia đã làm được gì cho Vương phi, cả ngày càn quấy, cũng không thông cảm cho Vương phi, Băng Sơ là cái thứ gì? có thể so sánh được với Vương phi không? Nếu nàng thật tình đối tốt với Vương gia, thật là có bản lĩnh, vậy khi người khác khi dễ Vương gia tại sao không thấy nàng ta đứng ra ngăn cản? Trên đời này, cho dù Vương gia có đốt đèn tìm kiếm cũng không thể tìm được một người giống như Vương phi chúng ta, ta thấy Băng Sơ rõ ràng biết tình hình Cung Vương Phủ hiện tại khởi sắc, nên mới mặt dày mày dạn chạy về bên cạnh Vương gia, nếu Vương gia vẫn giống như trước, thì còn lâu nàng ta mới chịu quay về, cũng không biết Vương gia nghĩ như thế nào, cứ nhiên bỏ lại Vương phi một mình chạy đến đó, chỉ là con nha hoàn thôi mà, gì đặc biệt hơn người? Vương gia cũng tự đề cao mình quá rồi, lần trước Vương phi hôn mê, ta chẳng qua là kích động nhất thời bẽ Vương phi liền bị Vương gia quở trách thật lâu, cứ tưởng Vương gia không cho phép người khác chạm vào Vương phi, bản thân lại không chịu hiểu cảm nhận của Vương phi, hơn ha hơn hơ đi tìm nữ nhân khác ngay trước mặt Vương phi như vậy, có nghĩ đến cảm nhận của Vương phi không? Cho dù Vương phi ở lại cùng Hồng Ngọc mấy ngày, điều này chẳng phải là vì Vương gia sao? Sao Vương gia chẳng thể thông cảm lấy một chút như vậy chứ? uống công ta lần nào đi ra ngoài cũng thay Vương gia ngăn cản đám nam nhân kia, sớm biết thế ta nên tìm người tốt để tạo cơ hội cho Vương phi, Hồng Ngọc như thế nào đi nữa, cũng chỉ là nữ nhân, có thể làm được gì với Vương phi.”

Hồng Đậu cứ oang oang nói một tràng dài bênh vực cho Tịch Nhan, những lời này xét cho cùng thì nghiêng hẳn về một phía, hoàn toàn nói lên những suy nghĩ lo lắng trong lòng Tịch Nhan.

Đúng vậy, nàng hoàn toàn mất hết hy vọng, xem ra nàng thật là có có khuynh hướng tự ngược, đang sống cuộc sống thanh nhàn, vậy mà hết lần này tới lần khác cứ tự tìm nhiều rắc rối cho bản thân như vậy, chính mình mệt mỏi, vậy mà hân chẳng nói lấy một câu an ủi.

“Đừng thêm dầu vào lửa.”

Tương Tư đưa mắt trừng Hồng Đậu, chậm rãi bước đi tới trước mặt Tịch Nhan: “Vương phi, nô tỳ biết trong lòng Vương phi hiện giờ rất khó chịu, giống như những lời Hồng Đậu vừa mới nói, huống hồ Vương gia lại không hiểu chuyện, còn rất vô tình, thế nhưng nô tỳ vẫn muốn nói thay Vương gia vài câu.”

Giọng của Tương Tư trước sau đều dịu dàng như thế, từng câu từng chữ đều lựa chọn cẩn thận.

“Lời Hồng Đậu nói cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, từ ngày tiểu thư gả cho Vương gia tới nay, luôn luôn lo lắng từng li từng tí cho Vương gia, tất cả những việc tiểu thư làm, chúng nô tỳ đều thấy rõ, Vương gia tuy rằng ngốc, nhưng cũng không phải cái hạng người vô tình vô nghĩa, nếu không lần trước ở Đông Thần phủ, Vương gia cũng sẽ không dùng phương thức như vậy bảo hộ Vương phi.”

Tịch Nhan không nói gì, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, đúng rồi, hôm đó hẳn rõ ràng còn nói trên đời này chỉ có một mình Nhan Nhan đối tốt với hắn, để bảo hộ nàng, hẳn cầm cây trầm trên tay, còn tự đâm bản thân bị thương, không phải nàng không động lòng, mà chẳng qua là động lòng quá mức, phần tình cảm này, biết rõ rằng thứ gây tổn thương sâu sắc đến con người trên đời chính là tình cảm, thế mà vẫn không khống chế được, cho nên mới vừa rồi nhìn hắn rồi đi, lòng mới thấy trống rỗng như vậy, thương tâm thất vọng nói không nên lời.

“Tuy rằng Vương gia có những lúc càn quấy quá mức, nhưng Vương phi có thấy Vương gia làm chuyện gì gây tổn thương đến tiểu thư chưa? mà toàn do tiểu thư thất hứa, do đó Vương gia mới nổi giận, nhưng vẫn tình nguyện bản thân chịu đau đớn, cũng không muốn Vương phi phải chịu bất cứ đau đớn nào, so với những hoàng tử khác, Vương gia nhà của chúng ta tuy rằng ngốc, lại một lòng một dạ suy nghĩ cho Vương phi.”

“Nếu Vương gia không thật lòng lưu tâm đến Vương phi, khoảng thời gian Vương phi bị hôn mê, Vương gia luôn ở bên cạnh chăm sóc cho Vương phi không phân biệt ngày hay đêm, việc này hoàn toàn không thể như xảy ra với những hoàng tử khác, ngoại trừ Vương gia nhà chúng ta người nào có thể làm được như vậy, từ lúc Vương phi lành bệnh tới nay, mỗi ngày đều ở bên ngoài cùng với Hồng Đậu, Vương phi làm tất cả mọi việc là vì Vương gia, trong lòng Vương gia chắc chắn cũng hiểu rõ, thế nhưng trong bụng nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, Vương phi nói cảm giác bị làm lơ rất khó chịu, phải để cho Vương gia cảm nhận được tư vị của cảm giác này, nửa tháng, nô tỳ không dám cho người đi tìm hiểu bất cứ tin tức gì của Vương phi, chỉ có thể ở vương phủ chờ tin tức, cho dù làm chuyện gì cũng cảm thấy bụng dạ bồn chồn, đứng ngồi không yên, e sợ Vương phi ở bên ngoài chuyện gì xảy ra, nô tỳ còn như vậy, huống chi là Vương gia? Lại không thể nhắc đến chuyện này, ở khắp đất Lưu Ly, cả ở Cung Vương Phủ chúng ta, kẻ làm miệng đầu phải là ít, đầu phải nói cảm họ bàn tán là không có ai bàn tán? Lúc đầu Vương phi đại hôn, hùng hồn tuyên bố trước mặt lão gia và cả các quan viên đại thần trong triều rằng kiếp này ngoại trừ tứ Hoàng Tử ra sẽ không gả cho bất cứ ai, nếu gả cho thất vương gia, tình nguyện quy y cửa Phật, bây giờ Vương phi toàn tâm toàn ý đối với Vương gia, hai người tựa đôi bướm tình thâm, nhưng những người đó vẫn thích lời chuyện cũ ra đàm tiếu, Vương gia lại suốt ngày không nhìn thấy Vương phi, Vương phi cũng không đứng hẹn trở về, Vương phi rất ưu tú, đừng nói người trong trong phủ, mà tất cả dân chúng trong hoàng thành, cũng say sưa kể sự tích của Vương phi, thừa nhận thì có thừa, còn Vương gia thì sao? Bọn họ là nói Vương gia như thế nào? Vương gia cũng không phải là người hoàn toàn không thông đạo lý đối nhân xử thế, trong phủ lại không có lấy một người để nói chuyện, tất nhiên sẽ miên man suy nghĩ, thấp thỏm bất an, từ lúc phát sinh chuyện ở Ý Thúy Lâm, Vương gia bởi vì lo lắng bản thân gây phiền nhiễu cho Vương phi, suốt cả ngày giam mình trong vương phủ, một mình một nhà khó tránh khỏi không suy nghĩ miên man chuyện này chuyện khác, Vương phi đã hứa với Vương gia sẽ nhanh chóng trở về, nhưng Hồng Đậu đã đều trở về mấy ngày, còn Vương phi đến sáng nay mới hồi phủ, mấy ngày nay, Vương gia không còn chạy đến hỏi nô tỳ bất cứ tin tức gì của Vương phi, khẳng định trong lòng ngài rất khó chịu, bụng dạ lo lắng, ấn ký trên cổ Vương phi lại rõ ràng như vậy, Vương gia nào biết kẻ đó là nam nhân hay là nữ nhân, Vương phi đến bây giờ còn chưa cùng Vương gia nữa mà.”

Từng câu từng chữ của Trương Tư đều đứng ở lập trường Hạ Dạ Bạch mà nói, có đầu có đuôi, tình lý rõ ràng thấu suốt, hoàn toàn nói rõ tiếng lòng của Hạ Dạ Bạch, thấp thỏm bất an, bốn chữ này lọt tả chuẩn xác nhất tâm trạng hiện giờ của hắn, mà câu nói cuối cùng lại đánh trúng trọng điểm.

“Bởi vì một đứa nha hoàn mà bỏ mặc Vương phi ở chỗ này, nói gì đi nữa vẫn là Vương gia sai, thế nhưng những lời Trương Tư tỷ tỷ nói cũng rất có đạo lý.”

Trương Tư nói những lời này, Hồng Đậu đều biết rõ, đi theo bên cạnh Tịch Nhan lâu như vậy, làm sao có thể không nhìn thấu tính tình của nàng, Vương gia đầu phải là người nói bô là có thể bỏ được, trong lòng nàng tuy giận, chẳng qua chỉ là giận lấy một chút mà thôi, sau khi nghe những lời này của Trương Tư, sắc mặt của Tịch Nhan khá hơn rất nhiều, cho dù trong lòng không vui vẫn lên tiếng chen vào vài câu phụ họa.

“Vương phi vì Vương gia mà chẳng màng đến sinh mệnh của bản thân thì có sao lại để ý những điều này? Nô tỳ biết Vương phi là người có bản lĩnh, những việc Vương phi làm chẳng phải đều là vì Vương gia đó sao? vậy trước tiên cũng nên hỏi ý của Vương gia một chút mới phải, cho dù Vương gia có là một kẻ ngốc, Vương phi cũng nên trân trọng đối xử với Vương gia như là phu quân của mình, đó mới là việc cần làm một đời, nếu tương lai Vương phi có tất cả trong tay mà đánh mất Vương gia, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa? Vương phi như con thiêu thân lao vào công việc, khiến lòng vương gia treo ngược ở bên ngoài vì vương phi.”

Những việc này chẳng phải nàng chưa từng nghĩ đến, nàng làm sao nguyện ý tự chủ trương, có điều vương phủ lớn như vậy, ngoại trừ nàng, còn có ai có thể đứng ra lo liệu? hơn nữa người đó có thể đưa ra ý kiến gì? hắn cũng không biết làm những việc đó, trong lòng nàng cũng không đồng ý.

“Nếu người có thể nói những lời hay ý đẹp vì vương gia như vậy, tin tưởng vào bản lĩnh của vương phi nhà người, thì không nên nói lòng hắt hủi treo ngược ở bên ngoài vì ta, nếu như hắn còn đặt ta ở vị trí cao nhất, không muốn mất đi ta cũng sẽ không làm như vậy, đừng coi hắn thành kẻ ngốc, hắn còn thông minh hơn bất cứ ai khác, ta tin chắc hắn sẽ không làm như vậy.”

“Nô tỳ cũng hiểu được Vương gia sẽ không làm như vậy, chẳng qua Vương gia mới vừa rồi cũng giận dữ như nô tỳ mà thôi, Băng Sơ còn kém xa gót chân tiêu thư nhà chúng ta mà.”

Hồng Đậu hừ một tiếng, giọng điệu vô cùng khinh khi ả tên Băng Sơ chưa từng thấy mặt này.

“Đi, chúng ta đi xem thử Băng Sơ là thần thánh phương nào.”

Tới gần giờ Thìn, mặt trời đã lên cao, mọi vật đều được phủ lên lớp ánh sáng vàng óng, mặc dù là mùa hè, thế nhưng vẫn chưa đến chính ngọ, nắng vẫn không quá chói gắt.

Tịch Nhan mới vừa đi tới cửa vương phủ, đã thấy một thân ảnh mặc xiêm y màu hồng nhạt đứng ở trước mặt Hạ Dạ Bạch, hai người vừa nói vừa cười, dù thấy thế nào thì lòng vẫn khó chịu.

Bởi vì khoảng cách còn khá xa nên chưa thấy rõ được dung mạo của nàng, thế nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng cảm nhận được vẻ liễu yếu đào tơ, yếu điệu yếu kiều, hòa với lun điệu màu sắc trang phục, quả nhiên không khỏi xót thương.

Có điều, Tịch Nhan là ai, đệ nhất mỹ nữ Lưu Ly, tư sắc như vậy ở trong mắt nàng chung quy chỉ là con gái cung trong nhà mà thôi, đối với loại nữ tử liễu yếu đào tơ thế này chẳng khác nào mớ dây leo quấn quýt uốn éo bên đám nam nhân, nếu tách khỏi đám nam nhân thì e rằng khó mà sống sót nổi, hoàn toàn không có chút bản lĩnh, chỉ biết treu chọc thị phi, càng làm người ta chán ghét.

Đang suy nghĩ, thân ảnh hồng nhạt kia bỗng nhiên ngẩn đầu, sau đó xoay người, thanh âm mềm mại nhu thuận tựa làn nước mát:

“Vương gia.”

Đôi mày lướn thướt như lá liễu, mắt hạnh lúng liếng đầy phong tình, môi hồng tựa cánh hoa có thể nói là vô cùng cuốn hút, thanh âm kia vừa cất lên kèm

theo sự nung nấu vô vàn, Tịch Nhan nghe thấy thì da gà da vịt cũng theo đó nổi lên, thật không rõ là giọng nói trời sinh hay là cố tình gọi như thế? mặt mũi tuy đẹp dễ như mì, lại không bằng ba phần Hồng Ngọc, mà thanh âm này càng không xứng so sánh với Hồng Ngọc, có điều vẫn được xem là nhu tình như nước vậy, Tịch Nhan quả thật chịu thua, thậm chí cả đời này của mình cũng không biết đủ công lực để tu đạt thành quả đó không?

“Vương gia, đây chính là nha hoàn Băng Sơ trước kia hầu hạ ngài sao? Tương Tư tỷ tỷ, đạo này vương phủ đổi máu rồi. Gian phòng của nàng ta cũng bị người ta chiếm mất rồi, phải sắp xếp cho nàng ấy một căn phòng khác mới được.”

Băng Sơ nghe vậy, đôi mắt long lanh như làn nước mùa xuân nhìn thẳng Hạ Dạ Bạch: “Ta trước đây luôn hầu hạ vương gia, luôn ở gian ngoài Ý Thụy Lâu hầu hạ Vương gia.”

Hồng Đậu cất tiếng cười, quay sang nháy mắt với Tương Tư, Tương tư làm sao không thấu hiểu suy nghĩ muốn trêu đùa nàng kia một phen của Hồng Đậu? có điều, hiện giờ nơi này còn có rất nhiều hạ nhân khác, hai người bọn họ đều là thiếp thân thị tỳ của Vương phi, mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu cho Vương phi, cũng không được làm chuyện gì quá đáng.

“Người cũng biết là trước kia rồi mà, vương phủ lại lớn như vậy, người rời đi cũng nửa năm rồi, lại không nói khi nào quay trở về, Vương gia và Vương phi ở cùng một phòng, nếu nửa đêm khát nước, chẳng lẽ phải tự ngồi dậy đi pha trà hay sao? Gian ngoài Ý Thụy Lâu bây giờ là ta và Tương Tư ở, chuyện trong vương phủ, Vương phi cũng giao cho Tương Tư tỷ tỷ sắp xếp, nếu trước kia người chăm sóc cho Vương gia, vậy bây giờ có thấy Vương gia hoạt bát hơn so với trước hay không? Vương phi chăm sóc cho Vương gia rất tốt, không cần một hạ nhân phải phí tâm lo lắng.”

“Vương gia.”

Băng Sơ kéo kéo xiêm y Hạ Dạ Bạch, không cam lòng gọi một tiếng, Tịch Nhan nhìn chằm chằm nàng lôi kéo tay của Hạ Dạ Bạch, tưởng chừng như đâm xuyên một lỗ trên đó, đôi mắt khóa chặt Hạ Dạ Bạch, phần nộ ngút trời.

Phản ứng của Tịch Nhan ngược lại điềm nhiên như không, thế mà hai nha hoàn Tương Tư Hồng Đậu này lại khó chịu ra mặt, Hồng Đậu vọt thẳng đến đứng giữa Hạ Dạ Bạch và Băng Sơ, tách hai người bọn họ ra, Băng Sơ cũng không chịu thua kém, vẫn cố bám chặt lấy, lại bị Tương Tư ngăn lại: “Không có quy củ thì chẳng thành nề nếp được, Cung Vương Phủ nay đã khác xưa nhiều rồi, đâu phải nơi muốn vào là tùy tiện bước vào, bên ngoài chẳng biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ thanh danh của Vương phi chúng ta, muốn bước chân vào hầu hạ, do dù hạ nhân vẫn là một thành viên trong vương phủ chúng ta, tất nhiên phải nghiên cứu bản phận của bản thân, hành vi phải có chừng có mực, làm việc theo đúng quy củ, trước kia người là người hầu hạ vương gia thì cũng chỉ là một hạ nhân bình thường mà thôi, Vương gia là người người có thể tùy tiện chạm vào sao? Đương nhiên, nếu người không muốn tiếp tục ở trong Cung Vương Phủ này nữa, Vương phi chúng ta cũng là một người thiện tâm, xét khoảng thời gian trước kia người chăm sóc cho Vương gia, ta có thể đem người khế ước bán thân trả lại cho người, thả người đi ra ngoài.”

“Vương gia.”

Hạ Dạ Bạch đứng sau lưng Hồng Đậu, nhìn đôi mắt như mặt nước của Băng Sơ, không nói câu nào.

“Vương gia Vương gia, ánh mắt người bị mù phải không? Trong mắt người chỉ nhìn thấy mỗi mình Vương gia thôi à? lại còn muốn sắp lại hả? ta cho người biết, Vương gia hiện giờ đã là của Vương phi nhà chúng ta, nếu có nữ nhân nào không biết xấu hổ lại không an phận thủ thừa dám câu dẫn Vương gia, thì Hồng Đậu ta là người đầu tiên không bỏ qua cho ả ta, cẩn thận ta xé rách cái bộ mặt nhà người.”

Hồng Đậu giơ hai bộ móng tay trắng lên mặt Băng Sơ đang đứng ở gần đó, cào cào mấy cái, Băng Sơ lập tức mặt mày trắng bệch vì hoảng sợ.

“Người chính là Băng Sơ? Ta từng nghe Vương gia nhắc đến người, dung mạo cũng khá xinh, tuổi còn trẻ như vậy mà mắt lại không được tốt cho lắm.”

Tịch Nhan đi tới trước mặt Băng Sơ, ngẩng đầu, đứng dáng vẻ đang từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn toát ra khí khái Vương phi.

Những người ở khác trong Vương phủ đương nhiên không có nói gì, thậm chí, Băng Sơ này cũng có chút dung mạo, trước đây ở trong vương phủ cũng vô cùng tác quái tác quái gió chiều nào theo chiều nấy, ngoài mặt thì hầu hạ Vương gia, cũng chưa từng đắc tội với mấy người quản gia đó, ai biết nàng đã dùng những thủ đoạn bẩn thỉu gì.

So với những hạ nhân khác trong vương phủ thì Băng Sơ này cũng được xem là người cơ trí, có điều hiện giờ mọi người đều biết thủ đoạn của Vương phi, thì Băng Sơ này làm sao có điểm nào đáng để so sánh với Vương phi. Trước đó vài ngày nói trong nhà có có việc cần phải quay về, thế nhưng từ lúc đó đến nay đã mấy tháng, hiện tại Vương gia phát đạt, lại mặt dày mày dạn quay về, ai biết nàng ta có tâm tư gì, nếu nàng cố làm ra vẻ, muốn tranh với Vương phi, thì chẳng khác nào tự chuốc lấy đau khổ.

Không cần nói đến Vương phi, đơn giản chính là hai nha hoàn hồi môn của nàng là Hồng Đậu Tương Tư, đã không phải là người mà bọn họ có thể so sánh cùng.

Băng Sơ cắn cắn môi đào tức giận, đưa mắt liếc nhìn Tịch Nhan, không vui hỏi ngược lại Hạ Dạ Bạch: “Vương gia, người kia là ai vậy?”

Thái độ cực kỳ ngạo mạn vô lễ.

“Băng Sơ cô nương nên mở to hai mắt ra mà nhìn cho kỹ đi, đây chính là Cung vương phi được đích thân hoàng thượng ban hôn cho Vương gia, là người người có thể tùy tiện gọi bừa như vậy sao?”

Hồng Đậu ngay từ đầu đã không vừa mắt Băng Sơ rồi, lời nói càng thêm chỉ chiết, lông tơ lông tóc dựng ngược cả lên, nàng ta dám dám khinh thị tiểu thư của các nàng, nàng làm sao nhìn được nữa, lướt qua Tương Tư, đi thẳng tới trước mặt Băng Sơ, đẩy mạnh nàng ta một cái.

Cơ thể Băng Sơ mảnh mai ngay lập tức bị Hồng Đậu xô té ngã, khẽ kêu ui da một tiếng, đôi mắt kia nhanh chóng ngập trong sương mù nhìn Hạ Dạ Bạch: “Vương gia, ta không phải cố ý, xin hãy nể tình nô tỳ trước đây hầu cận ngài, khuyên vương phi đừng phạt nô tỳ.”

Nàng đã nói trừng phạt nàng ta lúc nào, rõ ràng nàng chưa nói một câu một chữ nào, quả nhiên, nữ nhân này không phải là người đơn giản, không chỉ biết diễn trò còn có tài đổi trắng thay đen, chẳng phải người nào cũng làm được như vậy, nếu nàng ta đã chụp cho nàng cái ác danh đồ kị hẹp hòi này rồi, dĩ nhiên nàng cũng không cần phải khách khí làm gì nữa.

“Nếu như ngươi không làm sai chuyện gì, thì sao ta phạt ngươi được, hạ nhân vương phủ đứng quanh đây đều nhìn thấy rõ, nếu ta không phạt ngươi thì mọi người sẽ nghĩ như thế nào, này giờ ngươi quay về Vương phủ đã báo cho Trương Tư tỷ tỷ biết hay chưa? Không có quy củ thì chẳng thành nề nếp được, đã bước chân vào vương phủ của chúng ta, chính là người trong vương phủ này, thì ngươi phải tuân thủ đúng theo quy định trong vương phủ, tất cả hạ nhân vương phủ đều có mắt quan sát cả, nếu như ta không đe nẹt rằng dạy, thì chẳng phải sau này các ngươi được nước lật trời hay sao?”

Hạ Dạ Bạch che chở Băng Sơ ở sau lưng nói với Tịch Nhan: “Đừng trách phạt nàng, trước kia không có ngươi, nàng ấy vẫn luôn chăm sóc cho ta.”

Tịch Nhan biết trong thời khắc này ánh mắt mình dữ tợn biết bao nhiêu, nàng cố gắng hết sức áp chế cơn giận giữ cho đôi mắt được chút ôn nhu, hít sâu một hơi, giọng nói âm áp như làn gió thoảng trong thung lũng, đôi mắt ấy vẫn lạnh buốt thấy xương tủy băng tuyết giữa trời đông: “Hôm nay Vương gia vì nàng ta mà bảo ta bỏ qua quy củ trong vương phủ sao? Phải, trước kia nàng ta chăm sóc cho Vương gia, hơn nữa chăm sóc cho vương gia rất tốt, nếu như Vương gia đã muốn như vậy, thì sau này cứ để một mình nàng ta chăm sóc cho Vương gia là được rồi, ý Vương gia thế nào?”

Hạ Dạ Bạch thấy vẻ nghiêm túc của Tịch Nhan khi nói những lời này liền co giò rút cổ: “Ta chỉ nói là nàng ta dù sao cũng từng chăm sóc cho ta, đừng trách phạt quá nghiêm khắc mà thôi.”

Băng Sơ cảm tức liếc mắt nhìn thẳng vào ốt Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch không nhìn thấy nhưng Tịch Nhan lại nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng càng thêm xem thường và khinh bỉ tột cùng, nữ nhân này rõ ràng cũng giống như những hạ nhân trong vương phủ lúc trước, xem thường Hạ Dạ Bạch từ trong thâm tâm nhưng vẫn có thể kìm nén nổi chán ghét trong lòng, miễn cưỡng chăm sóc Hạ Dạ Bạch suốt khoảng thời gian nghèo túng đó, cô gái này, chẳng qua biết cách làm ra vẻ hơn những người khác mà thôi, bọn họ bị lừa, nhưng nàng không bị lừa.

“Sáng nay vương gia mới ăn chưa được bao nhiêu, giờ nô tỳ đi chuẩn bị thêm chút đồ cho ngài nhé?”

Trương Tư đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, muốn dẫn hắn đi, Hạ Dạ Bạch đứng ở bên cạnh Tịch Nhan, lắc đầu: “Ta muốn Băng Sơ chải đầu cho ta.”

Tịch Nhan nghe vậy liền xoay người, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm, hung tợn quét mắt liếc nhìn Hạ Dạ Bạch một cái, Hạ Dạ Bạch lập tức im bặt không dám hé môi nói nữa.

“Thế thì từ nay về sau để nàng ta búi tóc cho ngươi cả đời, dù sao nàng ta cũng nhẹ nhàng, sẽ không làm đau đầu.”

Hạ Dạ Bạch lúc này không dám đưa mắt nhìn Tịch Nhan, thì thầm vài tiếng: “Ta chỉ ở bên cạnh nhìn thôi.”

“Vương phi chăm sóc Vương gia như vậy sao? đã đến giờ Thỉn rồi mà không ai búi tóc cho Vương gia.”

Giọng Băng Sơ thỏ thẻ, nhẹ nhàng đứng lên bước lại ngồi xổm xuống, cúi đầu quỳ trước mặt Tịch Nhan: “Vương phi, từ nay về sau cứ để nô tỳ cùng Vương phi chăm sóc cho Vương gia.”

Băng Sơ ngẩn đầu, nước mắt lưng tròng, đáng vẻ diễm đam đáng yêu nhìn Tịch Nhan.

Lời này nàng vốn dĩ muốn nói với Hạ Dạ Bạch, không ngờ hắn ta lại vô dụng như vậy, thế nhưng chỉ một câu nói của nữ nhân này, hắn ta đã lùi bước, uông phí trước đây nàng nhân nhượng để nên nổi cảm phần trong lòng để chăm sóc cho hắn, sớm biết rằng hắn ta đã có mặt mũi hoặc là không thể đứng ra quyết định, trước đây nàng không thêm chăm sóc cho hắn, thế nhưng điều quan trọng nhất hiện giờ chính là chia rẽ hai người bọn họ, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

“Vương phủ nhiều hạ nhân nhiều như vậy, từ bao giờ Vương gia phải cần một tiện tỳ như vậy chăm sóc? Ngươi dựa vào cái gì mà đòi cùng Vương phi chăm sóc vương gia?”

Tịch Nhan nhìn Băng Sơ diễm đam đáng yêu, khinh bỉ cười thành tiếng, nàng vẫn chưa ra tay, nhưng Hồng Đậu đã không kìm được lên tiếng trước, thẳng tay tát cho Băng Sơ một cái.

“Tạm thời không đề cập tới thân phận Vương phi chúng ta, tiểu thư của chúng ta chính là đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất tài nữ Lưu Ly, ngươi chẳng qua là một đứa nha hoàn làm sao có thể đánh đồng cùng tiểu thư nhà chúng ta, còn nữa, hiện tại tiểu thư của chúng ta chính là Vương phi được chính hoàng thượng khâm ban cho Vương gia, Vương phi toàn tâm toàn ý lo lắng cho Vương gia, vương phủ được như ngày hôm nay, Vương gia được như ngày hôm nay, đó là nhờ Vương phi dùng tính mệnh đổi lấy, còn ngươi? Ngươi đã làm được gì? ngươi ở trong vương phủ này được bao nhiêu năm rồi, lúc Vương gia bị ức hiếp ngươi ở chỗ nào? Ngươi có đứng ra bảo vệ không? Một nha hoàn như ngươi ngoài đường Lưu Ly chất đầy, còn người như Vương phi chúng ta thì khắp nước Lưu Ly này chỉ có một mà thôi, con người ngươi, muốn xách gậy cho Vương phi còn không xứng, ở đó mà đòi cùng chăm sóc cho vương gia, ta nhổ vào.”

Hồng Đậu nói xong, còn nhấn đầu nàng ta một cái, khinh bỉ tột cùng.

“Vương phi dù có tài giỏi thế nào đi nữa thì vương phủ vẫn còn có Vương gia, Vương phi lại là người không dung lượng như vậy sao?”

Tịch Nhan lạnh lùng liếc Băng Sơ đang quỳ trên đất, thấy Hồng Đậu lại muốn động thủ, vội vàng đưa tay ngăn lại, nữ nhân này không sợ mất mặt mũi, da mặt cũng rất dày.

“Bây giờ ngươi mới phát hiện ra sao? Ta chính là người không có lòng rộng lượng, lòng dạ hẹp hòi như vậy đấy, ngươi có thể làm sao? Ta cho ngươi biết, kiếp này Hạ Dạ Bạch là người của một mình Mạc Tịch Nhan ta, ngoại trừ ta, không ai được phép chạm vào, muốn làm vợ bé ư? đừng có nằm mơ, ngươi biết kết quả của mấy cô nương ở Ý Thúy Lâu lúc trước không? nếu như ngươi cũng muốn hạ mình hầu hạ nam nhân giống như họ, ta không ngại đưa ngươi đến chơi cùng họ, đưa ngươi ra quân doanh có được không?”

Giọng nói Tịch Nhan nhẹ bồng, Băng Sơ đang quỳ trên đất thì sắc mặt tái nhợt, nữ nhân này tâm địa ác độc tựa rắn rết, Vương gia sao có thể coi trọng nàng ta được kia chứ?

“Người nam nhân nào chẳng ba vợ bốn nàng hầu, Vương phi làm như vậy chính là phạm phải thất xuất chi điều, Vương gia vẫn chưa hưu nàng ta đi sao?”

Băng Sơ cố nén nổi hoảng sợ trong lòng, đưa tay chỉ vào Tịch Nhan, nhìn Hạ Dạ Bạch nói.

Trước đây trong vương phủ, mọi chuyện của Vương gia đều nghe theo ý của nàng, thế mà mới có mấy tháng mà thôi, trong lòng nàng còn tưởng Hạ Dạ Bạch làm như vậy là bị Tịch Nhan uy hiếp chèn ép.

Hạ Dạ Bạch ngây ngốc nhìn Băng Sơ, ánh mắt lại như có như không lén nhìn Tịch Nhan, khóe miệng bất giác cũng nhếch lên, mơ hồ mang theo tiếu ý.

“Vương gia, vương gia muốn hưu ta sao?”

Tịch Nhan xoay người, đôi mắt đen nháy trong sáng khẽ mỉm cười, nụ cười vô cùng dịu dàng.

“Nàng là Vương phi phụ hoàng khâm ban cho, nếu như ta hưu nàng chắc chắn sẽ bị xử roi đầu, hơn nữa hưu nàng rồi thì còn ai bảo vệ cho ta, không được, không được.”

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan, giọng nói non nớt còn không ngừng lắc đầu.

“Ta dù sao cũng là Vương phi của vương phủ này, cũng không thể quá hẹp hòi, nàng đã nói muốn cùng ta chăm sóc cho vương gia, lẽ nào ta không cho nàng một cơ hội?”

Tịch Nhan nhếch miệng, hé ra một nụ cười xấu xa.

“Ta gả cho Vương gia, tuy nói chẳng khác nào thổi gió đẩy thuyền, cũng chưa từng lên núi đao xuống chảo dầu, nhưng cũng phải chịu qua không ít cực khổ đắng cay và nguy hiểm, thái tử điện hạ, tứ Hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lan Phi, Lệ Phi, Hoàng hậu nương nương, tể tướng đại nhân và cả hoàng thượng, tất cả người có máu mặt ở nước Lưu Ly này, ta đều đắc tội qua, có điều về điểm này ta không cần ngươi lo lắng, ngươi chẳng có mắt nhìn, chỉ thấy được mỗi vương gia, đương nhiên cũng chẳng để ý đến bọn họ, thế nhưng vẫn còn một điều chính là khả năng nhẫn nhịn.”

Tịch Nhan nhìn chăm chăm vào Băng Sơ, thấy cả người nàng run lên, trên mặt cũng nở nụ cười đắc ý.

“Ngày đại hôn, Vương gia bị mọi người đánh đập, ta thay chàng hứng chịu đòn roi, hôm ở Tuệ Xuân Phường ta đứng ra chịu mũi tên thay vương gia, lúc đó cũng không hề rên một tiếng, cũng không nhăn mặt nhủ mày tỏ vẻ đau đớn, tất cả đều là vì mặt mũi vương gia, và cả hôm ở Đông Thần điện, dốc sức chiến đấu với tất cả bá quan văn võ, Băng Sơ, nếu muốn cùng ta hầu hạ vương gia, ta thấy thân thể yếu ớt này của ngươi, và cả cái miệng kia thì làm sao được? cần mài dũa thêm nữa, không cần thiết phải chịu được cung tên thì chí ít cũng phải để ta thấy được năng lực chống chịu của ngươi thế nào.”

Tịch Nhan lui về phía sau hai bước, một lần nữa quét mắt nhìn nàng ta khắp một lượt, cuối cùng dừng lại ở đôi môi của nàng.

“Trước tiên tự tát vào miệng mình đi, cái miệng này còn nói năng chưa lưu loát, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy từ, mấy câu như vậy, Hồng Đậu giúp nàng ta kéo ra, vỗ vào mấy cái xem có thể nói nhiều thêm được không?”

Hồng Đậu nghe thế đưa mắt nhìn Tịch Nhan, đôi mắt lập tức lóe sáng, chỉ biết tiểu thư chẳng phải loại người thích ức hiếp trên đầu trên cổ người khác.

“Hai tay nô tỳ sức không đều nhau, chỉ sợ không cẩn thận sẽ khiến miệng nàng ta bị méo, Trương Tư tỷ tỷ, tỷ lại giúp muội một tay đi.”

Hồng Đậu rất vui vẻ kéo Trương Tư lại động thủ cùng mình.

Trương Tư vốn chẳng phải người hay hạ cẳng tay thượng cẳng chân, có điều lần này khác những lần trước, nữ tử này tự muốn xé nát thể diện của mình, không phải đưa đến cửa, lại dám phá hư cảm tình Vương gia cùng Vương phi, thân là nha hoàn trung thành và tận tâm, nàng làm sao bỏ qua cho được, lập tức cùng hồng đậu bước tới.

Hồng Đậu vui sướng hai mắt sáng rực, Trương Tư vẫn dịu dàng như nước: “Tỷ bên trái, muội bên phải, muội vốn mạnh hơn tỷ, nên muội sẽ cố nhẹ tay một chút, thế nhưng tỷ phải mạnh tay mới đủ lực.”

Hồng Đậu chỉ e Trương Tư hạ thủ lưu tình, không quên nhắc nhở nàng một phen.

Tương Tư đứng ở bên trái, nhìn lướt qua đám hạ nhân đang đứng dưới vây xem: “Vương phủ có Vương phi mới được tui tấn thế này, các người mới được sống những ngày tháng yên ổn như hôm nay, không tính chuyện tiền công mỗi tháng nhận được nhiều hơn, bước chân ra ngoài cũng quang minh chính đại, làm nô tỳ trong thất vương phủ, theo Vương phi, các người không mất mặt, nếu như có người sống an lành được mấy hôm lại rảnh rỗi buồn đưa lê, người vong ân phụ nghĩa như vậy, cho dù Vương phi không xử lý thì ta và Hồng Đậu cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người.”

Tương Tư vừa mới dứt lời, chợt nghe “bộp” một tiếng vang vọng, trên khuôn mặt trắng nõn của Băng Sơ lập tức xuất hiện một dấu tay do chính Hồng Đậu vừa mới hạ xuống.

“Nếu Vương phi toàn tâm toàn ý chăm sóc Vương gia, nên đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ cho Vương gia, Băng Sơ ta cho dù có làm sai chuyện gì đi nữa thì cũng là thiếp thân nha hoàn hầu cận bên cạnh Vương gia lúc trước, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật, Vương phi làm như vậy, thử hỏi sau này Vương gia làm sao còn chỗ đứng trong vương phủ, mọi người trong vương phủ đều e sợ Vương phi, có điều thực tâm vẫn khinh thường Vương gia, Vương phi từ đầu đến cuối vẫn là vì tư lợi cá nhân của mình mà thôi.”

Băng Sơ hung hăng trợn mắt nhìn Tịch Nhan giống như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy, ánh mắt kia chẳng khác nào những mũi tên nhọn tằm kỳ độc lao vun vút đâm vào tim Tịch Nhan, hận không thể bắn một mũi tên chí mạng khiến nàng chết ngay tức khắc,

“Quả nhiên ăn tát xong nói chuyện cũng trôi chảy hơn, thế nhưng Băng Sơ cô nương, cô sống làm người cũng không tốt lắm, nếu người nói bản thân trước đây chăm sóc cho vương gia, thì cũng sống trong vương phủ này được một thời gian dài rồi, nhưng bây giờ người nhìn lại bản thân mình xem, hiện giờ ở đây có nhiều người như vậy, thế nhưng có ai bước ra nói hộ người đôi lời, lần trước tại Đông Thần điện, Vương gia vì bảo vệ ta mà tự tay cầm kim trăm đâm mình bị thương, nhưng là bây giờ người mở mắt nhìn xem, người luôn nói mình tốt với Vương gia, Vương gia cũng không phải người không có tim không có phổi, nếu người thật sự đối tốt với vương gia, thế sao không thấy vương gia dùng cái chết để can ngăn, bảo ta không làm thương tổn đến người, có thể thấy được địa vị người ở trong lòng vương gia còn lâu mới so sánh được với ta, người nói ta ghen tỵ? bụng dạ hẹp hòi không khoan dung với người khác, thế nhưng người cho rằng mình là ai? chẳng qua chỉ là một đứa nha hoàn mà thôi, cho dù bây giờ ta có giết người, vậy thì thế nào? Với ta mà nói, bóp chết người cũng đơn giản tựa giết một con kiến mà thôi, bóp một kẻ đóng kịch ở chỗ này với ta, trước khi người tới chẳng hề không ai nói cho người biết bản tính của ta thế nào hay sao? Hồng Đậu, còn ngày ra đó làm gì?”

Tịch Nhan xòe tay nhìn lòng bàn tay phải của mình, xoay người vẩy vẩy: “nếu ta mà ra tay, chỉ cần một cái tát thôi cũng lấy của nàng ta nửa cái mạng.”

Hồng Đậu vốn tức giận cùng mình, cũng không biết Vương gia đang nghĩ gì, tự nhiên lại hợp ý với nữ nhân như vậy, vì nàng ta, mà vứt bỏ cả địa vị vương phi nhét nàng vào Thúy Trúc Cư.

Xét dung mạo thì chẳng có dung mạo, xét tài cán cũng chẳng có tài cán, giọng nói ẻo lả gớm muốn chết, nhìn thôi cũng thấy khó ưa, tiểu thư của các nàng là tiên nữ trên Cửu trọng thiên, nữ nhân này còn thua xa cả kỹ nữ thanh lâu, muốn xách gậy cho Hồng Ngọc e rằng còn thiếu tư cách, lại muốn cùng Vương phi chăm sóc cho vương gia, khi Vương phi chưa cho Vương gia, sao nàng ta không đem thân mình tặng cho vương gia đi, đúng là một nữ nhân thích hư vinh.

“Người là hồ linh tinh, đánh cho người bớt suy nghĩ hão huyền.”

Ngay sau đó là hơn mười thanh âm bôm bốp giồn tan liên tục vang lên chẳng khác nào tiếng pháo nổ, mỗi một tiếng cũng đánh vào đáy lòng của người ta, khiến cả người cũng rét run bần bật, âm thầm than thở vương phi ra tay thật tàn nhẫn, thế nhưng không ai dám cho rằng vậy là sai.

Vương gia được như hôm nay, vương phủ được như hôm nay, tất cả đều dựa vào Vương phi, Vương gia có thể cưới được một nữ nhân như vương phi vậy, quả thật là phúc khí tu luyện từ tám kiếp, nếu như được một người giống như Vương phi toàn tâm toàn ý với mình, bọn họ cũng nguyện ý lấy kim trăm đâm vào người vài cái, Băng Sơ này, khi bọn họ cùng nhau ức hiếp vương gia, cũng chưa từng thấy nàng ta đứng ra nói giúp vương gia một lời hữu ích nào, chứ đừng nói như vương phi che chở vương gia, có điều chỉ là giúp vương gia rửa mặt chải đầu mà thôi, nhưng chưa chắc đã cam nguyện.

Đem hai người xếp cạnh nhau mà so sánh, quả thật một trên trời một dưới đất.

“Được rồi, đừng đánh nữa.”

Hạ Dạ Bạch vọt tới trước mặt Băng Sơ, đẩy Hồng Đậu, Tương Tư ra.

“Vương gia.”

“Vương gia.”

Hồng Đậu Tương Tư đồng loạt hô lên, trong thanh âm còn có cả oán giận.

“Vương gia.”

Băng Sơ điềm điềm đáng yêu, ngã người tựa vào trong lòng Hạ Dạ Bạch, khe khẽ gọi một tiếng, nước mắt cũng lập tức rơi xuống như mưa, khuôn mặt sưng đỏ, môi cũng hơi sưng, mỗi thanh âm đều khiến nàng đau đến méo miệng, khiến mặt mũi nhăn nhúm lại.

“Vương gia vì sao lại bảo vệ cho nàng ta? nếu nàng ta tốt với vương gia, thì trước đây ngài không phải chịu cảnh bị nhiều người như vậy vây đánh rồi.”

Hồng Đậu tức giận bất bình, hung tợn trợn mắt nhìn Băng Sơ đang nằm trong lòng Hạ Dạ Bạch, hận không thể xé rách cả người nàng ta ra, sớm biết thế này thì lúc này đánh đã dốc hết toàn lực ra rồi, tốt nhất là lời hết sức bình sinh ra, tát một phát khiến nàng chết tươi tại chỗ, giờ đâu cần chướng mắt thế

này.

“Cả hai chắc vẫn chưa ăn sáng nhỉ? đánh nhiều như vậy tay cũng đau rồi, nghỉ ngơi một chút đã.”

Tịch Nhan vân đạm phong khinh lên tiếng.

“Vương gia, sao ngài lại cười phải một à Mẫu Dạ Xoa như vậy chứ?”

Hạ Dạ Bạch ủ rũ suy nghĩ, mày nhăn lại khi nghe thấy Băng Sơ nói như vậy.

“vậy còn tốt hơn cười phải một à giới đóng kịch còn ông à ông ọ.”

Hồng Đậu cũng không chịu thua đáp lại.

Tịch Nhan khinh bỉ cười, hoàn toàn không có chút tức giận, nhẹ nhàng bước đi, miệng vẫn còn mỉm cười, đi tới trước mặt Băng Sơ ngồi xuống, dùng sức ấn lên khoe miệng của Băng Sơ, Băng Sơ hoảng sợ nhìn chòng chọc vào nụ cười trên mặt Tịch Nhan, thoi khắc này sắc mặt nàng chỉ một màu trắng bệch, thể nhưng hai bên má sưng đỏ, hoàn toàn không rõ là sắc mặt gì.

Tịch Nhan nghe thấy thanh âm hít vào của nàng, nhìn biểu tình hoảng sợ trên mặt, lúc này mới nở nụ cười thỏa mãn, khoe mắt liếc nhìn sang Hạ Dạ Bạch: “Vương phủ nếu không có Mẫu Dạ Xoa ta đây chấn chỉnh, chẳng phải để cho bọn yêu ma quỷ quái, đầu trâu mặt ngựa muốn làm gì thì làm sao? như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?”

Nói xong, vung tay hất mặt nàng ta ra.

“Người đã lâu rồi không quay về vương phủ, ta đã lập quy củ mới, người không thể học hết trong một sớm một chiều, mới đó mà khuôn mặt xinh xắn như vậy đã biến thành bộ dáng này rồi sao?”

Tịch Nhan tặc lưỡi tiếc rẻ, xoay người, liếc nhìn Tương Tư Hồng Đậu: “Hai đứa nha hoàn các người không biết nữ nhân coi trọng nhất là khuôn mặt sao? Đánh mạnh như vậy, nếu gương mặt này bị hủy thì phải làm thế nào?”

Giọng nói kia rất nhẹ nhàng lại như yêu ma quỷ quái, khiến ai nấy cũng phải giật mình.

Băng Sơ hung tợn liếc Tịch Nhan, âm thầm hậm hực, cố làm ra vẻ, nếu nàng thật sự bị hủy dung chẳng phải đều do nàng ta gây ra sao?

“Vương gia, Băng Sơ dù có làm sai đi chăng nữa, thì trước đây cũng từng chăm sóc cho vương gia một thời gian, hiện tại nàng ta thế này, khuôn mặt xấu xí, thể thảm vô cùng.”

Tịch Nhan nhìn thẳng vào đôi mắt Băng Sơ, dễ dàng nhận ra nỗi kinh hoàng trong đáy mắt nàng.

“Ta bước vào vương phủ này tuy rằng chưa được bao lâu, tính ra chỉ được vài tháng, thể nhưng trước giờ chưa từng thấy qua Băng Sơ, còn tưởng rằng người đã ra ngoài lập gia đình rồi, không ngờ hôm nay bỗng nhiên lại quay trở về, vương phủ này không thể so với cuộc sống bên ngoài, Băng Sơ cô nương nói chuyện phải chú ý một chút, nếu như không cẩn thận, nói nhanh quá lại tự cắt đứt đầu lưỡi của mình là chuyện nhỏ, nhưng lỡ như gương mặt này bị phá hủy sẽ không hay, haizzz.”

Tịch Nhan thờ dãi: “Băng Sơ chăm sóc Vương gia cũng không tệ lắm, mới vừa rồi bị tát mười mấy bạt tai, thể mà không khóc lóc van nài xin tha thứ như những nữ nhân khác, bản tính này cũng rất khá.”

Tịch Nhan khe khẽ cười, đứng lên: “Lâu rồi không được gặp vương gia, chắc hai người có nhiều chuyện muốn hàn huyên. Tương Tư.”

Tịch Nhan gọi một liêng: “Người thu xếp cho nàng một căn phòng thanh tĩnh, để nàng cùng vương gia ôn lại chuyện xưa.”

Tìm thêm cho nàng hai nha hoàn khéo tay cẩn thận bôi thuốc lên mặt giúp nàng, nếu như có khách đến thăm mà nhìn thấy mặt mũi sưng húp như mặt heo thế, e là nửa đêm cũng không dám bước chân ra ngoài.”

Tất cả hạ nhân đang có mặt nghe thể đều che miệng cười ha ha, thể nhưng lòng càng thêm hiểu rõ, kiếp này của bọn họ cần phải chăm chỉ làm tròn bổn phận hạ nhân của mình, tuyệt đối không được có tâm tư gì đối với hân.

Băng Sơ được Hạ Dạ Bạch đỡ dậy, thân mình mềm mại dựa hân vào lòng hân, rụt rè khẽ nói: “Tạ vương phi thủ hạ lưu tình.”

Nàng xoay người, đang chuẩn bị nhờ Hạ Dạ Bạch đỡ quay về, lại bị Tịch Nhan đoạt lại trước: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, không thấy Băng Sơ cô nương bị thương sao? Còn không mau lại đây cẩn thận dìu nàng ta về.”

Thẳng thừng cắt ngang khiến Băng Sơ không kịp mở miệng, buộc lòng phải nuốt những lời muốn nói xuống bụng.

Hai nha hoàn vội bước lên đỡ Băng Sơ đang bị thương đi thẳng, Hạ Dạ Bạch theo sau lưng, Băng Sơ thỉnh thoảng đưa mắt hạnh sang nhìn Hạ Dạ Bạch, thật không biết đáng về mình hiện tại, cho dù có đôi mắt đẹp thể nào đi nữa cũng không có nam nhân nào nguyện ý nhìn khuôn mặt đang sưng đỏ như đầu heo lúc này của nàng.

Hồng Đậu cảm thấy giận dữ bắt bính thay Tịch Nhan: “Vương phi, người nhìn xem con tiện nhân kia kia, rõ ràng còn muốn câu dẫn vương gia, cứ tưởng mình có tỷ nhan sắc, hóa ra chỉ là cái đầu heo, Vương gia cũng thật là, Vương phi bảo vương gia ôn chuyện cũ cùng Băng Sơ, thế mà vương gia cũng nghe lời đi đến đó, chẳng biết nói lời chối từ.”

Tịch Nhan cong môi khẽ cười: “Nàng ta trước kia là thị nữ bên cạnh hầu hạ Vương gia, muốn câu dẫn chẳng nhẽ còn phải đợi đến tận bây giờ, hiện tại Vương gia đang nổi giận với ta, người không phát hiện vương gia vẫn chưa chịu nói chuyện với ta sao? Băng Sơ trở về lúc này thật là trùng hợp, biến mất vài tháng không một lý do, bây giờ lại đột nhiên quay trở về, người không cảm thấy kỳ lạ sao? Nếu không phải sáng nay ta trở về sớm, hiện tại chắc nàng ta đang cùng Vương gia dùng đồ ăn sáng rồi.”

Hồng Đậu nhìn chằm chằm bóng lưng Băng Sơ, hừ lạnh một tiếng: “Vừa nhìn thôi đã biết là nữ nhân ham thích hư vinh, trước đây theo Vương gia, cho dù muốn làm vương phi cũng không xứng, hiện tại Vương gia có chút sĩ diện, tự nhiên quay về quyền rũ Vương gia, Vương phi tuyệt đối không được để gian kế của nàng ta thành hiện thực, loại nữ nhân này, phải xử lý giống như đám nữ nhân ở Ý Thủy Lâu vậy, ném thẳng nàng đến quân doanh, để nàng ta biết Vương phi lợi hại thế nào.”

Tương Tư đi tới trước mặt Tịch Nhan, ngược lại có chút lo lắng: “Mới vừa rồi không phải ra oai phủ đầu, vót vát lại cho nàng ta chút mặt mũi đó sao? Vương gia dễ tin vào lời nói của người khác, hơn nữa lại dễ mềm lòng, Vương phi cũng phải cẩn thận chút ít, Băng Sơ đến ngay lúc này rất đúng dịp, nếu không phải Vương phi vừa quay trở về, thì lúc này nàng ta đang cùng vương gia dùng đồ ăn sáng, đứng trong vương phủ tác oai tác quái, nhưng Vương phi cũng đã quay trở về rồi, lại còn cùng Vương gia cãi vã với nhau, tự tạo cho nàng ta cơ hội chen chân vào giữa, cô gái này lại không đơn giản như những hạ nhân khác, nàng mới vừa rồi lại tuyệt đối không e ngại vương phi, còn thẳng thắn buông lời chống đối, Vương phi đánh nàng, nếu như những hạ nhân khác đã sớm khóc cầu xin tha thứ, nàng vẫn không nói một câu nào, đã đánh nàng ta hơn mười cái tát, nô tỳ thấy nếu trong lòng nàng ta quả thật không có Vương gia, vẫn có thể chịu nhẫn nhịn rửa mặt chải đầu cho Vương gia, Vương phi vẫn nên cẩn thận nàng ta thì hơn.”

Hồng Đậu gật đầu tán đồng: “Đúng rồi, nữ nhân này vừa nhìn không phải là thứ tốt đẹp gì, Vương phi làm sao có thể để nàng ở cùng với vương gia chứ? Vương phi nên quần quít lấy Vương gia mới đúng, giống như trước Vương gia quần quít lấy Vương phi vậy, xem nàng ta có thể làm được gì?”

“Nàng thích sao thì cứ làm thế ấy đi? Vừa rồi người cũng thấy Vương gia vì nàng mà nổi giận với ta, hơn nữa lúc này hai người cùng đánh nàng hơn mười cái tát, vương gia cũng đứng ra che chở cho nàng ta, lần trước ở Đông Thần phủ, Vương gia cũng không để ta bị thương, huống hồ ta lo lắng thì có ích gì, hôm nay không có Băng Sơ, ai biết ngày mai còn có trăng gió nào? Những phi tử nương nương trong cung có người nào không tỏa sáng như những vị tinh tú, nhưng mấu chốt trong chuyện này lại thuộc về Vương gia, nếu hấn không chống cự được những cảm dỗ này, ta có làm gì cũng là uống công mà thôi, chi bằng bằng quang không làm gì cả, không nhìn thấy gì hết, như vậy mới đỡ phải đau lòng, ai biết Băng Sơ này chui ra từ đâu, bính tới tướng đồn, nước tới đất ngăn, yên lặng theo dõi kỳ biến là được rồi, bớt phải theo lo lắng những chuyện không đâu.”

“Vương phi chẳng nhẽ không tức giận một chút nào sao?”

Hồng Đậu nhìn nàng, cẩn thận hỏi.

Tịch Nhan tức giận liếc nàng một cái: “Mặc kệ Băng Sơ cô nương đã đi đâu, làm gì ở bên ngoài, quay về vương phủ là vì mục đích gì, thế nhưng nàng ta đã trở về, vương gia cũng cười rất vui, bản phi nhìn thấy cũng hài lòng. Tương Tư, phân phó xuống, chờ mặt của Băng Sơ cô nương khỏi, mở tiệc tẩy trần đón nàng trở về.”

Hồng Đậu còn muốn nói cái gì, Tịch Nhan đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nói: “Không nên coi thường bản lĩnh của vương phi ta, lại càng không cần khinh thị vương gia nhà người.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Ta Bắt Nạt Người Đấy, Sao Nào?

Tiệc tối được tổ chức ở bên cạnh hồ sen trong vương phủ, tuy nói là tiệc đón gió tẩy trần nhưng không bằng cả một bữa tiệc gia đình bình thường, như vậy cũng đủ nể mặt Hạ Dạ Bạch lắm rồi.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, hồ hững trôi trên bầu trời như dập diu trên làn sóng biết, hai hàng liễu đung đưa theo làn gió, mặc dù không thanh mát như tiết trời ngày xuân, nhưng bóng trăng khuyết cùng ngàn vì tinh tú dập diu trong làn nước, cũng tạo nên cảm xúc khác.

Xung quanh đình đài treo đèn lưu ly lấp lánh, hòa với ánh trăng sao, cũng làm cho một khoảng không gian được chiếu sáng dị thường.

Tịch Nhan làm như vậy tất nhiên không phải thật tâm chúc mừng, càng không phải muốn nâng địa vị Băng Sơ ở vương phủ, tiệc tối năm người ngồi cùng bàn, ngoại trừ nàng và Hạ Dạ Bạch, Băng Sơ, còn có hai nha hoàn Tương Tư Hồng Đậu.

Tất cả lên đưa mắt dò xét Tiểu Bạch, muốn trở thành kẻ thứ ba, không cần nói đến chuyện xuất phát từ thật tình hay là giả ý, thì tất cả đều là quân địch của Mạc Tịch Nhan, đối với quân địch, khi lực lượng của nàng vẫn chưa lớn mạnh hoàn toàn, cho dù phải mượn tất cả mọi lực lượng có thể huy động

được thì nàng vẫn dừng cảm quyết tâm tiêu diệt nó, hơn nữa tuyệt đối không chừa đường để nó có cơ hội ngóc đầu trở dậy thêm một lần nữa.

“Băng Sơ không ngại nhé, hai nha hoàn này từ nhỏ đã theo hầu bên cạnh ta, ba người chúng ta tình thâm như tỷ muội, hôm nay mượn ngày đón gió tẩy trần cho Băng Sơ, ta cũng muốn đối đãi với các nàng thật tốt.”

“Vương phi sao lại nói lời khách khí như vậy, Băng Sơ đâu gì cũng chỉ là một nha hoàn trong phủ, có thể ngồi cùng bàn với Vương phi, đã là phúc tu luyện được từ mấy đời của Băng Sơ rồi.”

Băng Sơ nhìn Tịch Nhan, dù trên mặt nở nụ cười tươi, nhưng trong lòng lại căm hận Tịch Nhan muốn chết, tự nhiên còn bảo nha hoàn hồi môn của nàng ta ngồi cùng bàn, vậy thì nàng ta có gì khác biệt so với những hạ nhân khác.

Vài ngày trước, nàng mới vừa vào vương phủ đã ra oai phủ đầu, Vương gia này cũng thật vô dụng, trước đây luôn gọi Băng Sơ ới Băng Sơ à rất êm tai, chuyện gì cũng nghe theo lời của mình, hiện tại thế nào, nữ nhân kia bắt quả chỉ trừng mắt nhìn hấn một cái, chân hấn lập tức mềm nhũn, nam nhân như vậy, cũng chỉ có thất Vương phi như Mẫu Dạ Xoa này mới xem như bảo vật, còn lo lắng người khác tranh cướp của nàng ta, loại nam nhân này cho dù có cướp được, cũng sẽ bị vứt bỏ như giày rách.

“Phải vậy không? Vậy còn gì tốt hơn nữa, chỗ ở có vừa ý không?”

Tịch Nhan giống như lơ đãng hỏi, điểm này Tịch Nhan ngược lại cố ý gây khó dễ, viện nàng ta đang sống tuy ở nơi vô cùng hẻo lánh, nhưng Tương Tư cũng coi như đã nề mặt mũi Hạ Dạ Bạch, dọn dẹp rất sạch sẽ, ngoại trừ cách chủ viện Ý Thủy Lâu tương đối xa xôi, vắng vẻ, ngoài ra những thứ khác không có gì để nói.

Nàng cũng không phải là một người rộng lượng, ngày ngày để cuộc sống của một người lòng dạ khó lường, mưu mô quỷ quyệt ở ngay trong nhà của mình, khoan nói đến chuyện phòng bị, người như thế, nàng chỉ cần liếc mắt nhìn một lần cũng không muốn trông thấy lại lần nữa.

“Ta vương phi quan tâm, mọi thứ đều rất tốt, vết thương trên mặt nô tỳ cũng tốt hơn nhiều lắm, nếu đã quay trở về rồi thì nên sang thăm sóc vương gia, được vương phi chiếu cố như vậy, mỗi ngày ăn không ở không, thật sự trong lòng bồn chồn không yên.”

Tịch Nhan không nói gì, gấp một cục thịt to đặt vào trong chén của Hạ Dạ Bạch: “Vương gia, ngài nếm mùi xem, hôm nay món khâu nhục kho dưa nấu rất ngon.”

Hạ Dạ Bạch ngồi giữa Tịch Nhan và Băng Sơ, trong khoảng thời gian này vẫn còn đang trong lúc chiến tranh lạnh với Tịch Nhan, mỗi ngày trời vừa sáng, liền chạy đi tìm Băng Sơ, hấn cố ý làm vậy để nàng ghen tức, cho nàng cũng thử nếm mùi vị ở nhà một mình, để nàng biết cảm giác ngồi ngóng trông nàng ta quay trở về như thế nào, có điều ngày nào cũng nghe Băng Sơ ba lần bảy lượt oán trách cái này lại oán giận cái kia, nhất là luôn miệng nói xấu Tịch Nhan, khiến hấn chán ghét.

Băng Sơ này do người kia cài ở bên cạnh mình đã lâu, hiện tại đối với hấn mà nói cũng không có tác dụng gì rồi, nên loại trừ, cũng tránh được chuyện làm Nhan Nhan không vui, sau này nếu nhắc đến chuyện này, hấn cũng không phải ngậm đắng trong miệng, có khổ cũng khó nói thành lời.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, hứng thú của Hạ Dạ Bạch cũng dần cạn kiệt, hiện tại thấy Tịch Nhan chủ động lấy lòng, cũng không giả bộ xụ mặt giống như trước nữa, ngược đầu, quay sang nở nụ cười lấy lòng với Tịch Nhan, cúi đầu tự mình xúc cơm ăn, Tịch Nhan nhìn thấy vậy, trên mặt bất giác cũng nở ra nụ cười đắc ý.

Tương Tư Hồng Đậu cúi đầu suy nghĩ, hai người rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau, bất giác cũng mờ cờ trong bụng, Vương gia hết giận, vậy thì thời gian ả hồ ly tinh này gây ngố trong phủ cũng không còn nhiều, nữ nhân này bụng dạ vô cùng xấu xa, nhìn thôi cũng chán ghét, còn dám có ý câu dẫn Vương gia, cũng không xem lại bản thân mình có bao nhiêu cân lượng.

Băng Sơ thấy vậy, trong bụng cảm thấy khó chịu, thế nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, từ lúc nàng đến vương phủ này, lúc nào cũng sống cùng một chỗ với Vương gia, chắc là trong lòng cũng nảy sinh khoảng cách với Vương phi, mỗi việc vương phi làm dù đúng sai, tuy không thấy vương gia hòa theo, cũng không thấy hấn có phản ứng bất mãn nào, một Vương phi hung ác như vậy, có người nam nhân nào yêu thích?

“Vương gia, chẳng phải ngài không thích ăn thịt sao?”

Băng Sơ chỉ vào khâu nhục kho dưa trong chén của hấn, tuy là hỏi, nhưng rõ ràng đang khẳng định điều này.

Hạ Dạ Bạch ngược đầu, mặt nạ ngân bạch bắn ra quang mang sắc bén, phản chiếu ánh ngược đôi mắt của Băng Sơ, sau đó từ từ lại rũ đầu xuống.

“Chỉ cần Nhan Nhan gấp cho ta, ta đều thích.”

lời nói chân thành như vậy, khuôn mặt Tịch Nhan lập tức lộ ra nở nụ cười thỏa mãn, lại gấp cho hấn thêm vài món ăn khác nữa, Băng Sơ lại không cho là như vậy, nàng thậm chí khẳng định, Hạ Dạ Bạch trả lời như vậy, chắc là so Tịch Nhan lạm dụng uy quyền, đây là vương phủ, Vương phi lợi hại như thế nào đi nữa, tất cả vẫn phải do Vương gia làm chủ.

“Nào có ai thích cả ngày ăn rau không ăn thịt, trước kia là không ai có bản sự đó, không ai đủ sức làm cho vương gia ăn no, mặc ẩm, bản lĩnh của Vương phi chúng ta có thể để cho Vương gia có được cuộc sống như thế, Vương gia làm sao lại không thích?”

Tương Tư liếc Băng Sơ, bất mãn lên tiếng.

Tương Tư cũng đã lên tiếng, Hồng Đậu làm sao lại không nhảy một chân vào góp vui cho được.

“Vương phi, vết thương trên mặt Băng Sơ rất nhanh lành, hiện giờ mới có mấy ngày, đã không còn nhìn thấy dấu vết, cũng giống như nô tỳ trong ngày thường bất cần đụng trúng chỗ nào đó bị thương, qua mấy ngày là khỏi ngay, nào giống như Vương phi, nếu không dùng được liệu thượng đẳng thì không thể nào lành được?”

Băng Sơ tròn mắt há to miệng, có điều nàng vừa mở miệng thì Hồng Đậu ở bên cạnh đột ngột đứng lên, tiến đến trước mặt Băng Sơ, ngón tay ấn vào bên má của nàng ta hai cái, động tác kia không quá mạnh, thế nhưng cũng không nhẹ, da thịt trắng nõn cũng bắt đầu phồng hồng.

“Tính tình Hồng Đậu luôn như vậy, hấp tấp bộp chộp, hành vi tùy tiện không theo quy củ, người cũng đừng tính toán so đo với nàng ta.”

Băng Sơ trừng mắt liếc Hồng Đậu, lời đến khóe miệng cũng buộc lòng nuốt xuống. Tịch Nhan thấy nàng buồn bực không nói lời nào, trên mặt cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Băng Sơ tức giận, ngược lại không phải là vì Hồng Đậu ra tay tát lên mặt của nàng mà những lời nói vừa rồi của nàng ta, trên bất kính, dưới tác loạn, chủ từ này lời nói sắc bén, nô tỳ bên cạnh nàng cũng không kém cạnh, mỗi câu mỗi chữ đều mang ẩn ý, lại sắc bén như dao phóng ra tứ phía.

Trước đây hầu hạ Vương gia thì giỏi lắm sao? Nàng và Tương Tư tỷ tỷ chính là người hầu hạ vương gia hiện giờ. Như thế nào đi nữa thì chẳng qua cũng là một hạ nhân hầu hạ chủ tử mà thôi, thân phận Vương phi tôn quý, nàng ta làm sao có thể đánh đồng nhau mà nghị luận?

“Tương Tư tỷ tỷ.”

Hồng Đậu đi tới trước mặt Tương Tư, vương tay búng nhẹ một cái lên mặt nàng, rồi lại bước đến trước mặt Tịch Nhan cười ha ha: “Vẫn không mềm mại bằng Vương phi.”

“Ngồi xuống ăn cơm đi, bằng không thì cứ đứng hầu hạ ta và Vương gia.”

Hồng Đậu lắc đầu, cuống quýt ngồi xuống chỗ của mình: “Như vậy sao được, nô tỳ hầu hạ Vương phi lâu như vậy, hiếm khi được ngồi cùng bàn với Vương phi, làm sao có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế này chứ?”

Hồng Đậu nói xong, quay sang Băng Sơ thề lời, thấy nàng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trong bụng càng thêm đắc ý.

“Băng Sơ rồi vương phủ lâu như vậy, không biết khoảng thời gian đó đã đi đâu?”

Băng Sơ để chén đĩa trong tay xuống, trong ánh mắt đã không còn vẻ ngạo mạn kinh khi của mấy ngày trước, giọng nói cũng thêm cung kính: “Băng Sơ nhận được thư nhà báo rằng bà ngoại nô tỳ bệnh nặng, cho nên nô tỳ xin phép nghỉ một thời gian, quay trở về nhà, nào nghĩ đến bệnh tình của bà trở nặng, thuốc thang không chữa được, cứ như vậy ra đi.”

Nói xong còn thút thích nắc lên mấy cái, còn muốn dựa vào người Hạ Dạ Bạch: “Nhan Nhan, món khâu nhục kho dưa này ăn rất ngon, ta muốn ăn nữa.”

Hạ Dạ Bạch vừa nói vừa cầm lấy chiếc đĩa đứng lên, vung tay áo, kéo đĩa thịt trên bàn đến đặt trước mặt mình, Băng Sơ cứ thế ngã vào khoảng không, thiếu chút nữa té xuống đất, Tương Tư Hồng Đậu thấy vậy không nhìn được cười, nhất là Hồng Đậu, tiếng cười giòn giã thanh thúy vang lên, trong đêm tối tĩnh lặng càng thêm vang dội, mà mấy nha hoàn phục vụ đứng ở phía sau cũng không nhịn được, đưa tay che miệng cười.

Băng Sơ xấu hổ, khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt cẩu giận liếc mắt nhìn đám người đang có mặt ở đây, ngược đầu nhìn Hạ Dạ Bạch đang lôi kéo đồ ăn, thấy Tịch Nhan đắc ý cười, trong lòng càng thêm căm hận.

“nếu thích thì lần sau ta bảo nhà bếp nấu nhiều hơn, xung quanh còn có hạ nhân đứng nhìn, người như vậy còn còn thể thống gì, chẳng biết đã nói với người bao nhiêu lần rồi, muốn ăn cái gì, cứ nói cho ta biết, nếu ta không có ở nhà, chẳng phải còn có Tương Tư và Hồng Đậu sao? Thân là Vương gia, sao gặp chuyện gì cũng nhúng tay vào được? Cũng không sợ để cho người khác chê cười, mau ngồi xuống cho ta.”

Tịch Nhan ép Hạ Dạ Bạch ngồi xuống chỗ cũ, đoạt lấy đĩa thức ăn trên tay hắn, đưa cho hạ nhân phục vụ phía sau: “Chia một nửa thịt trong đĩa này cho Vương gia.”

“Tại sao chỉ có một nửa thôi?”

Hạ Dạ Bạch bất mãn. Giờ tay muốn giặt lại đĩa thịt trong tay nha hoàn.

“Thịt kia nhiều mỡ, buổi tối ăn nhiều thịt mỡ không tốt cho sức khỏe, nếu người thích thì trưa mai dùng cơm ăn nhiều thêm một chút là được rồi.”

Ánh chiều tà chiếu lên vai Hạ Dạ Bạch giống như đang an ủi hắn, Băng Sơ ngồi bên cạnh lặng nhìn, thậm chí buồn cười trong bụng, cũng không biết Vương phi làm vậy là có mục đích gì, sao tự nhiên lại tốt với một kẻ ngốc như thế, nếu không phải có người ép nàng phải làm như thế, thì trước đây nàng cũng không rảnh đi chăm sóc cho kẻ ngốc ngếch này.

“Vương phi đối với Vương gia thật tốt.”

“Chuyện này còn phải nói, thử hỏi khắp nước Lưu Ly này, làm gì có ai thật lòng chăm sóc cho Vương gia, chỉ có Vương phi tận tình chăm lo, cho đi mà

không mong bất cứ hồi báo nào, không giống với những người nào đó, bụng dạ khó lường, lòng dạ bất chính.”

Hồng Đậu nghiêng ngang cất tiếng, có điều ngón tay xoay một vòng khắp vương phủ, hơn nữa nào có ai không biết, lại có người nào không cho rằng như vậy, lần này Băng Sơ trở về, tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt lành gì.

“Băng Sơ cô nương vì bà ngoại bị bệnh nặng mới rời khỏi khai vương phủ sao?”

Tương Tư lau miệng, thanh âm nhẹ nhàng, rất là lễ phép, không hề tỏ vẻ khắc khe như Hồng Đậu.

Băng Sơ không nghi ngờ nàng, gật đầu, ánh mắt mông lung phủ một lớp sương mù trong chớp mắt đã ngập tràn nước mắt: “Đúng vậy, Băng Sơ không cha không mẹ. Từ nhỏ đã là một cô nhi, được bà ngoại chăm sóc nuôi lớn, nếu không có bà ngoại, cũng không có Băng Sơ bây giờ, bà ngoại bệnh nặng, tất nhiên Băng Sơ phải quay về làm tròn hiếu đạo, báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bà.”

“Phải không?”

Lời nói của Băng Sơ tha thiết, từng câu từng chữ đều rất đáng thương, lại không biết Tương Tư khi nghe thấy những lời này, đằng sau đôi mắt dịu dàng kia bỗng lộ ra ý giễu cợt.

“Trong khế ước bán thân của Băng Sơ cô nương rõ ràng ghi không có bất kỳ thân nhân nào, sao bây giờ bỗng nhiên có thêm một bà ngoại rồi? Hai ngày trước, ta còn hỏi thăm mấy hạ nhân có quan hệ mật thiết cùng cô nương khi còn ở trong vương phủ, mọi người đều nói trong nhà cô nương không còn ai, cũng không biết chuyện cô nương quay trở về chăm sóc người thân bị bệnh, đang yên đang lành sao lại nhảy ra bà ngoại bệnh nặng thế này?”

Băng Sơ cũng là người thông minh, biết Tịch Nhan sai Tương Tư cho người điều tra nàng, cho nên đã chuẩn bị đầy đủ lý do biện bạch, Đôi mắt sáng như sao nhìn Hạ Dạ Bạch, bộ dáng muốn nói lại thôi, lần nữa cất tiếng khóc nức nở, hai hàng lệ tuôn như suối, nàng vừa khóc vừa lấy khăn lau nước mắt, có điều sau khi Tịch Nhan nhìn thấy dáng vẻ khóc của Hồng Ngọc, hiện tại trong lòng cũng không bất cứ cảm giác thương hương tiếc ngọc nào với nàng.

Mới vừa rồi bị Tương Tư vạch trần, không thấy nàng có bất kỳ phản ứng hoảng hốt lo sợ nào, Tịch Nhan cũng biết, nàng ta chắc chắn đã có chuẩn bị, mới vừa rồi nói như vậy chỉ là mượn cớ mà thôi, sau khi khóc xong, nguyên nhân đó mới chính là lý do, dự liệu của Tịch Nhan quả nhiên không sai.

” Bốn tháng trước nô tỳ mới biết được Vương gia muốn kết hôn với Vương phi, cứ nghĩ đến Vương gia sau này đã có Vương phi chiều cố, vương phủ này sẽ không còn là chốn dung thân của nô tỳ nữa, lưu lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì, trong lúc đau lòng nghĩ quẩn đã bỏ nơi này mà đi.”

Băng Sơ cẩn thận liếc nhìn Hạ Dạ Bạch, lập tức xấu hổ đỏ mặt, đôi mắt đẹp lóe lên, xuân tình nhộn nhạo.

“Mấy tháng qua ở bên ngoài, nô tỳ ăn không ngon, ban đêm ngủ không yên, nhắm mắt lại liền nghĩ đến dáng dấp của Vương gia, nghĩ đến cảnh vương gia ở trong vương phủ bị người ta ức hiếp, vương phủ lớn như vậy, nhưng không có một ai tốt với người, càng nghĩ càng nghĩ lo lắng, làm thế nào cũng quên không được Vương gia, mới mặt dày mày dạn quay trở về, kỳ thực nô tỳ đã không còn mặt mũi nào quay trở về đây, sớm biết rằng Vương phi sẵn sóc Vương gia tốt như vậy, nô tỳ đã không quay trở về.”

Vừa dứt lời liền khóc nức lên.

Mỗi một lời nói, cử chỉ biểu đạt phong phú lay động lòng người, cũng lôi kéo được không ít sự đồng tình.

Những nha hoàn phục vụ phía sau đều được Tịch Nhan chọn lựa cẩn thận, đều là những người lúc trước có quen biết với Băng Sơ, nghe nàng ta nói những lời này, bọn họ cũng không che dấu vẻ kinh bi của mình

Bình thường Băng Sơ che giấu rất tốt, chưa bao giờ nói xấu Vương gia trước mặt người khác, cũng không cho người khác nói chửi bới Vương gia, thế nhưng có câu tục ngữ rằng: ngày rộng tháng dài mới thấu được lòng người. Nữ tử này chẳng qua thông minh hơn bọn họ, biết bày mưu tính kế, nàng ta lo lắng cho Vương gia, những lời nói đó chỉ là bày vẽ trước mặt Vương phi, lời nói bịa đặt như vậy mà nàng ta cũng nói ra được.

Hạ Dạ Bạch vội vàng lau nước mắt cho nàng, bỗng nhiên hiểu ra liền nói: “Hóa ra nàng rời khỏi ta là vì chuyện này?”

Tịch Nhan chăm chú nhìn cánh tay của Hạ Dạ Bạch, như muốn đâm lủng trên đó vài lỗ, Hạ Dạ Bạch không nhịn được cười ha ha, ghé sát vào tai Tịch Nhan: “Mấy ngày nay nguoi cứ bên ba bên ngoài, bỏ mặc ta một mình trong phủ, mấy hôm nay ta đều đến thăm Băng Sơ, vớt nguoi ở lại Thúy Trúc Cư một mình, cô nguoi bị người ta cắn, giờ ta ngồi đây lau nước mắt cho Băng Sơ, hiện tại chúng ta huề nhau, Băng Sơ đã theo bên cạnh ta nhiều năm rồi, trên đời này trừ nguoi ra, cũng chỉ có nàng ta mới làm được như vậy, hãy tha thứ cho nàng ấy vì ta, dù là miễn cưỡng cũng được.”

Tịch Nhan quay quắc lại, trừng mắt nhìn Hạ Dạ Bạch, hận không thể đem nụ cười tươi rói đang nở trên mặt hắn ném xuống đất, sau đó đập mạnh lên đó mấy đập, hắn ta cứ gan đua tính toán với nàng từng li từng tí.

Hồng Đậu nhìn nụ cười trên mặt Băng Sơ, vỗ bàn nhảy dựng lên, cảm lòng không được buột miệng chửi thề: “Con mẹ nó, bà đây gặp qua nhiều kẻ chai mặt rồi, nhưng chưa từng thấy ai mặt dày còn lý lợm cờ như nguoi, những lời xấu hổ như vậy cũng thốt ra khỏi miệng được, rốt cuộc da mặt nguoi dày cỡ nào vậy hả?”

Hồng Đậu vừa nói vừa nhảy tới trước mặt Băng Sơ, nhìn chăm chăm vào mặt của nàng ta: “Ăn không ngon, ngủ không yên, nhắm mắt lại liền nhớ đến Vương gia, lo lắng Vương gia bị người khác ức hiếp hả? Ta nhỏ vào.”

Hồng Đậu cũng chẳng thêm đề ý đến lễ nghi, cứ thế nhỏ thẳng nước bọt vào mặt Băng Sơ: “Nguoi tốt với Vương gia sao? nếu như nguoi thực sự đối xử

tốt với Vương gia, vậy mà ta không biết trên đời này còn có người đối xử tốt với Vương gia như vậy.”

“Hong Đậu, ngươi làm cái gì vậy, Vương phi còn ở đây, chú ý đúng mực.”

Tương Tư tuy đang thay mặt Tịch Nhan chỉ trích nàng, thế nhưng đôi mắt dịu dàng như nước vẫn chăm chú quan sát Băng Sơ, miệng nhếch lên cười khẽ, một nụ cười chứa đầy sự chế giễu và châm chọc, không có chút ý định ngăn cản nào.

“Vương gia.”

Băng Sơ hét to, thân mình cũng nghiêng hẳn lên người Hạ Dạ Bạch, giống như cánh bướm bị gió cuốn bay đi.

Hạ Dạ Bạch thấy vậy, len lén đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Tịch Nhan, xoay người, vội vàng đứng lên: “Băng Sơ, nàng cứ như vậy, Nhan Nhan sẽ tức giận với ta.”

Hạ Dạ Bạch mở to đôi mắt vô tội, đứng lên, chân vẫn chưa kịp đứng vững, Tịch Nhan cũng đứng dậy, hung hăng kéo hắn ra phía sau lưng: “Băng Sơ, có chuyện gì cứ nói thẳng, hà tất phải khóc nháo lên như thế, hờ chút lại động tay động chân, nếu ta muốn xem tuồng, chỉ cần bỏ ra chút tiền, tự nhiên có người đến biểu diễn cho ta xem, không cần ngươi đến đây làm mất mặt vương phủ cho chúng ta, càng không muốn để cho những người ở khác trong vương phủ đến đây nhìn thấy cảnh ta với vương gia bị ngươi làm mất mặt.”

Tịch Nhan ngồi xuống chỗ của mình, ngăn cản Băng Sơ, đáng về lúc này của nàng chẳng khác nào một Vương phi uy nghiêm.

“Vương phi, nàng ta có khiếu làm đào hát bẩm sinh, nếu vương phi thật sự muốn xem hát tuồng, cần gì phải phí bạc, ở đây chẳng phải có một rồi sao?”

Hong Đậu tiếp tục buông lời khiêu khích, hận không thể nhào đến lột da mặt nàng ta ra.

“Tốn tiền mời đoàn tuồng đến hát cũng tốt, Vương phi chúng ta nào có sẽ để ý đến số tiền lẻ kia, chỉ sợ Vương phi mới được thanh tịnh được mấy ngày thì đã có đào hát tìm đến cửa. Lúc đó chỉ e gà chó trong nhà cũng không được sống yên.”

Tương Tư tuy tính tình hiền lành, nhưng những chuyện liên lụy đến Tịch Nhan, nữ nhân này còn chẳng biết xấu hổ muốn cùng Vương phi hầu hạ cho vương gia, con người như vậy vừa liếc liền biết là kẻ chuyên gây chuyện, mưu mô chước quỷ, nếu để nàng ta ở trong vương phủ, chỉ sợ sau này không có ngày nào được sống an ổn.

“Nô tỳ không có ý đó.”

“Ý của ngươi cũng không phải là vì bản phi mà có, ngươi đã bắt đắc dĩ rồi khỏi vương phủ, chuyện này có được vương gia chấp thuận chưa? Như vậy có cần ta nên nhảy ra nhường chỗ lại chăng? Bằng không ngươi ở ở trong vương phủ là sao có đất để đặt chân?”

“Vương phi.”

Băng Sơ đột nhiên quỳ xuống đất, lê người khóc nức nở đến trước mặt Tịch Nhan: “Nô tỳ không có ý như vậy, càng không có ý muốn tranh thủ tình cảm cùng Vương phi, Vương phi không nên hiểu lầm nô tỳ, hu hu. . .”

Tịch Nhan vẫn lẳng lặng ngồi, mặc kệ Băng Sơ khóc rống, không nói câu nào.

Băng Sơ quỳ mặt đất đợi một lát, không thấy Tịch Nhan có chút phản ứng gì, Hạ Dạ Bạch vẫn đứng bên cạnh, cũng không lên tiếng nói giúp cho nàng lấy một lời, cho dù hát tuồng, một mình nàng làm sao diễn tiếp được, trong lòng không khỏi bối rối.

Ngẩng đầu, đôi mắt ngập trong nước mắt nhìn Hạ Dạ Bạch sau lưng Tịch Nhan, cảm lòng không đành cất lên tiếng nghẹn ngào: “Vương gia có còn nhớ khoảng thời gian trước đây nô tỳ ở cùng với ngài chăng? Khi đó Vương phi còn chưa vào cửa, mọi người trong phủ, và cả những người bên ngoài đều coi thường Vương gia, hoàn toàn không coi vương gia ra gì, buông lời nhục mạ Vương gia, còn hành hung Vương gia, khiến Vương gia cả người, không còn chỗ nào lành lạnh, chỉ có mỗi nô tỳ len lén chăm sóc cho Vương gia, hơn nữa còn có quân gia Vương Quyền, hoàn toàn không xem Vương gia như chủ tử của vương phủ, thấy người bên ngoài ức hiếp Vương gia, hắn không những không giúp, còn hùa theo đám người bên ngoài cùng nhau đánh đập Vương gia, không cho Vương gia cơm ăn, cũng chỉ có nô tỳ len lén mang cơm nước cho Vương gia, toàn bộ người trong vương phủ này, cũng chỉ có mỗi một mình nô tỳ đối tốt với Vương gia, nguyện ý hầu hạ Vương gia, Vương gia trước đây còn kéo tay của nô tỳ nói rằng muốn cưới nô tỳ làm phi, lúc đó nô tỳ chỉ cười, Vương gia cho dù có bị người ta ức hiếp cỡ nào đi nữa cũng chính là Vương gia, là từ tôn hoàng gia, làm sao có thể lấy một tỳ nữ thấp hèn làm phi.”

Băng Sơ vừa nói vừa đưa tay lên lau nước mắt, khuôn mặt trắng như tuyết giờ tràn ngập nước mắt, đầm đìa đáng yêu, từng tiếng nấc nghẹn ngào, giống như chà sát vào cõi lòng khiến ai nấy cũng muốn rung rung.

“Vương gia, có chuyện này sao?”

“Băng Sơ không nói dối.”

Có điều lúc đó nàng đưa thuốc cho hắn toàn bộ đều không thể dùng, mỗi lần quay về vết thương càng thêm trở nặng hơn, còn những thức ăn nàng ta mang đến, toàn bộ đều hư thối không thể ăn được nữa, những thứ có thể ăn được, toàn bộ đều chui vào trong bụng nàng ta rồi, làm gì có chuyện đến tay hắn, miệng thì nói chăm sóc cho mình thật tốt, nhưng đó chẳng qua là bắt đắc dĩ, hắn ở thời điểm đó là một kẻ ngốc, Hạ Dạ Bạch của lúc trước, người ngoài đối với hắn, ngoại trừ ức hiếp thì chỉ có nhục nhã, chỉ có hư tình giả ý đối với hắn, cũng chỉ có một Băng Sơ này mà thôi, hắn lúc đó bất quá là một

kẻ ngốc, nào có khả năng phân rõ thị phi, hơn nữa, nàng ta lại thích nghe những lời này, nguyên ý nghe, hướng hồ còn lừa gạt được người kia, có sao lại không nói.

“Nhan Nhan, Băng Sơ đối đãi với ta rất tốt.”

Hạ Dạ Bạch không quên bổ sung một câu, miệng nhếch lên, không thể phân biệt đâu là thật đâu là giả.

“Vương gia, pháo hoa chuẩn bị mừng sinh nhật của vương phi lần trước chẳng phải vẫn còn hay sao? hiện đang để ở chỗ nô tỳ, hôm nay Vương phi đặc biệt vì thiết yến mừng Băng Sơ cô nương, hay là chúng ta lấy ra đốt nhé.”

Tương Tư thấy lời nói của Hạ Dạ Bạch quá thành thật, lại thấy sắc mặt của Tịch Nhan càng ngày càng khó coi, e sợ hấn lại nói sai khiến cho Tịch Nhan càng thêm tức giận, vội vàng lảng sang chuyện khác, còn muốn kéo hấn đi theo, Băng Sơ này dù có lợi hại hơn nữa, Vương phi cũng có cách trị nàg ta.

“Hay quá.”

Hạ Dạ Bạch hưng phấn nhảy dựng lên, chỉ vào Băng Sơ quỳ trên mặt đất: “Băng Sơ, ở đây chờ chút, ta cùng Tương Tư đi lấy pháo hoa ra đây đốt cho nàng xem.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, vô cùng kích động chạy ra ngoài, Tương Tư vội vàng đi theo.

“Vương gia.”

Hồng Đậu thấy Tương Tư kéo Hạ Dạ Bạch đi, lại quay sang nhìn Băng Sơ quỳ dưới đất, hận đến nghiến răng nghiến lợi, hiện tại thấy Hạ Dạ Bạch rời khỏi, hận không thể xông lên hung hăng đạp lên đó mấy đạp, cái thứ đàn bà mặt dày không biết thế nào là xấu hổ.

“Vương gia đi rồi, chẳng phải còn có Vương phi sao? Có chuyện gì cứ nói với Vương phi cũng như nhau cả thôi.

“Cho gọi toàn bộ các hạ nhân khác trong vương phủ đến đây.”

Tịch Nhan quay lại phân phó hai nha hoàn phục vụ phía sau.

Băng Sơ mù mịt không hiểu, thế nhưng thấy nàng nói như vậy, càng ngoan ngoãn quỳ dưới đất không dám nhúc nhích, hai dòng lệ càng chảy nhiều hơn, nàng cũng không tin những người ở trong phủ này thật lòng muốn hầu hạ nữ nhân này, sợ là cũng giống như Vương gia, đều sợ uy của nàng ta nên không dám phản kháng.

“Băng Sơ, ngươi đã sống trong vương phủ nhiều năm như vậy, ta với ngươi ai tốt ai xấu, ta không dám tự đánh giá, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ.”

Nàng tự thấy bản thân mình luôn toàn tâm toàn ý chăm lo cho Hạ Dạ Bạch, trên đời này, nếu nàng xếp mình ở vị trí thứ hai thì không tin còn có ai dám đứng thứ nhất, trên đời này, ngoại trừ Mạc Tịch Nhan, còn có ai thật lòng thật dạ chăm lo cho Hạ Dạ Bạch, kể cả Tương Tư, cũng là vì mình yêu cầu nên nàng ta mới chiều cổ Tiểu Bạch như vậy.

Còn Băng Sơ, nếu nàng thật tình đối tốt với Tiểu Bạch giống như nàng vậy, cho dù trong lòng nàng không thích, cũng tuyệt đối không cự tuyệt như thế, thật sự sẽ coi nàng như tiểu thư sống trong khuê phòng, chuyện gì cũng không hiểu, ngươi như vậy, chỉ cần liếc mắt đã biết là không phải hạng người tốt lành gì.

Bụng dạ khó lường, còn quang minh chính đại như vậy, cứ tưởng mọi thứ đều đẹp lắm sao, tưởng rằng mình yếu đuối hiền lành, nên ăn hiếp mình sao? Nàng há lại dễ dàng tha thứ cho một người như vậy ở bên cạnh Tiểu Bạch?

Giả bộ đáng thương phải không? Hằng ngày chắc phải thường xuyên tập dợt mới có thể diễn xuất tốt như vậy, có lẽ nhẫn nhịn, cũng có lẽ đủ sức giả vờ, nhưng nếu như nàng không cho cơ hội, ngươi có diễn tốt đến mức nào đi nữa, thì diễn tuồng chung quy vẫn chỉ là diễn tuồng mà thôi, sự thật luôn chiến thắng lời trót lưỡi đầu môi.

Hạ nhân Vương phủ sớm đã biết bên này đang có trò hay, tuy rằng ai ấy cũng đang đầu tấp mặt tối với công việc của mình, nhưng không hề rảnh tay lại lén lén đến xem trò, bằng không có sao Tịch Nhan vừa hạ lệnh không được bao lâu, đám hạ nhân trong vương phi đã lục đục kéo nhau đi đến, nhìn thấy Băng Sơ quỳ trên mặt đất, ánh mắt mờ hồ không rõ nguyên do nhìn Tịch Nhan.

Tịch Nhan cười lạnh, từ trên bàn đứng lên, nhìn một lượt đám người đứng trên cầu đá. lại xoay người nhìn Băng Sơ càng lúc càng khóc lớn hơn, vẻ mặt trào phúng.

“Trước đây, khi ta còn chưa gả cho Vương gia, hạ nhân trong phủ lẫn người bên ngoài đều coi thường Vương gia, thường xuyên đánh đập Vương gia, ngươi từng khắc từng giờ đều chăm lo cho Vương gia. khi bọn hạ nhân không cho Vương gia cơm ăn, ngươi len lén đem cơm lên, ngươi cứ nói bản thân tốt với vương gia, vậy lúc Vương gia bị người khi dễ thì ngươi đang ở đâu? Ngươi luôn miệng nói mình tốt với Vương gia, vậy khi Vương gia nghèo túng thì ngươi đang ở đâu? Ngươi một mực nói mình tốt với Vương gia, chính là cả người vương gia đầy thương tích, mà ngươi lại không biết đau đớn chính là thế nào sao? Những kẻ hạ nhân này thật sự đáng chết, Băng Sơ, ngươi nhận thấy mình tốt cỡ chỗ nào? Thân là nha hoàn, hầu hạ chủ tử chính là bổn phận của ngươi, ngươi cảm thấy ngươi có tư cách gì để nói những lời đó?”

Hồng Đậu đứng sau lưng Tịch Nhan không ngừng gật đầu, đôi mắt bốc lửa: “So với Vương phi của ta, ngươi xứng sao? Ngươi biết Vương phi của chúng ta chăm sóc vương gia như thế nào sao? Không biết đúng không, để ta đây nói cho ngươi biết.”

Hồng Đậu quay sang hừ lạnh với Băng Sơ một tiếng, thật là chẳng đáng.

“Kể từ ngày đại hôn, tân khách cả triều đều đem Vương gia ra giễu cợt, Vương phi liền đứng ra bảo vệ Vương gia, bên trong phủ thì thanh lý môn hộ, tiêu trừ tên côn trùng có hại Vương Quyền, bây giờ người nhìn thử xem, những người trước đây thường xuyên ức hiếp Vương gia giờ còn có ai dám làm thương tổn đến ngài ấy không? Đám lưu manh đầu đường xó chợ còn có ai dám táy máy tay chân với Vương gia không? Ngày ấy ở Tuệ xuân phương, Vương phi thấy Vương gia bị thương, vì muốn đòi lại sĩ diện cho Vương gia, phải chịu thương ở vai, và cả lần ở Đông Thần phủ, vì vương gia mà ngay cả tánh mạng của mình cũng không cần, những chuyện này người có thể làm được sao?”

Băng Sơ đi tới trước mặt Băng Sơ, ngồi chồm hổm xuống, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mắt Băng Sơ, cười lạnh, còn có cả sự trào phúng khinh khi không nói ra lời, Tịch Nhan đứng sau lưng Hồng Đậu, khóe miệng cũng không nhịn được cong lên cười, những chuyện khác hồng đậu có thể quên, nhưng tiếng hừ trào phúng này chính là học rất tài.

“Người khác khi dễ Vương gia, người chỉ biết đứng bên cạnh nhìn, sau đó lại vờ vĩnh bôi thuốc cho vương gia, còn vương phi của chúng ta nhìn thấy người khác ức hiếp Vương gia, tự mình nhào tới, tình nguyện để cho mình bị thương, cũng quyết không để Vương gia chịu chút thương tổn nào, người là len lén mang cơm cho Vương gia, còn vương phi? hặn không thể đem toàn bộ thứ tốt nhất trên đời mang đến trước mặt vương gia, người nói Vương gia không thích ăn thịt, chính là do lúc bản thân người ăn thịt, chỉ nghĩ đến mỗi bản thân mình, có nghĩ đến vương gia không? tại vì sao tự người rồi bỏ vương phủ, trong lòng người hiểu rõ, bây giờ vì cái gì lại đòi quay về? người có mắt ai cũng thấy được, không cần ta phải nói thẳng ra, Vương gia không cười người, không phải bởi vì thân phận người thấp hèn, có Vương phi toàn tâm toàn ý chăm lo cho vương gia như vậy, còn muốn người khác làm chi? Vương phủ Vương gia được như ngày hôm nay, toàn bộ đều do Vương phi dùng tính mệnh đổi lấy, lẽ nào phải để vương phủ đang yên ổn này náo loạn đến gà chó không yên?”

Hồng Đậu cười lạnh, đột nhiên đứng lên, thối lui ra sau lưng Tịch Nhan.

“Vương phi, Vương phi đừng nghe nàng nói lung tung.”

nha hoàn mới vừa rồi đứng phục vụ phía sau đột nhiên đứng dậy.

“Đúng vậy, nô tỳ cũng không nhịn được.”

”Băng Sơ tốt với vương gia ư? Tốt với vương gia chỗ nào? Chúng ta hạ thủ làm vương gia bị thương trước mắt bao nhiêu người, còn nàng ta? chính là lén đánh sau lưng vương gia, thuốc của nàng mang đến vốn dĩ không thể dùng được.”

“Nô tỳ từng tận mắt nhìn thấy Băng Sơ đưa cơm cho Vương gia, đều là cơm thiêu không thể ăn được nữa, nhìn thấy còn muốn rùng mình, may cơ thể vương gia vốn khỏe mạnh, ăn vào mới không bị việc gì.”

Một hạ nhân đứng dậy, lên tiếng chỉ trích Băng Sơ.

“Các người ngậm máu phun người, nếu như ta đối xử với Vương gia không tốt, thì làm sao vương gia nói sẽ cưới ta.”

Băng Sơ xoay người, trừng mắt nhìn đám hạ nhân kia, đôi mắt đầy lửa giận: “Ta thấy các người ganh tỵ ta có thể một bước lên làm phượng hoàng, khiến các người cảm phần mà thôi.”

Tịch Nhan nở nụ cười, đỡ Băng Sơ đang khóc như ruột gan đứt đoạn: “Bọn họ chẳng qua ăn ngay nói thật mà thôi, người cần gì phải tức giận như thế? Chẳng phải người luôn nói mình có tấm lòng của thánh nữ sao? Bọn họ sao lại nói lòng người độc ác như rắn rết thế? tự bản thân người cũng hiểu rõ, chẳng qua trong khoảng thời gian người hầu hạ vương gia, không ra tay đánh đập ngài, trong thâm tâm vương gia vẫn còn nhớ kỹ lòng tốt của người, nên bình thường vẫn thường nhắc Băng Sơ thế này Băng Sơ thế kia với ta, khen người không dứt miệng.”

Băng Sơ lấy tay áo che nửa khuôn mặt, đáy mắt lộ vẻ đắc ý: “Nói như vậy Vương phi đáp ứng để Vương gia thu ta làm thiếp? Nô tỳ thật lòng muốn tốt cho vương gia, luôn muốn ược chăm sóc cho ngài ấy.”

Tịch Nhan hơi ngơ ngẩn, lời Hồng Đậu nói quả thực có lý, từng thấy nhiều kẻ chai mặt, vẫn chưa thấy qua người mặt dày không biết xấu hổ như vậy, quả nhiên đã luyện được một thân tường đồng vách sắt rồi, rất lý lợm, nàng chưa hề nói như vậy mà, toàn bộ hạ nhân vương phủ loại trừ, nàng ta vẫn còn mặt mũi đòi ở chỗ này.

Tịch Nhan âm thầm tự cảm thấy buồn cười, người đang dựa vào khuỷu tay bỗng nhiên hét to òi một tiếng, cả người ngã nhào trên đất, nước nờ nói: “Nô tỳ chỉ là muốn được ở lại chăm sóc cho Vương gia, Vương phi không bằng lòng thì thôi, có sao lại đẩy Băng Sơ vào chỗ chết chứ?”

Tịch Nhan mới vừa phản ứng kịp, lấy lại tinh thần, lại nhìn thấy Hạ Dạ Bạch cùng Tương Tư ôm pháo hoa đứng ở trong đám người.

Tịch Nhan lạnh lùng liếc nhìn Băng Sơ, nữ nhân này quả nhiên rất có khiếu làm đào hát. Nàng ta khóc như mưa rào cả người nhem nhuốc, mà vẫn cho rằng người khác cái gì cũng không hiểu, có diễn tiếp cũng chỉ tự cực thân mà thôi.

Tịch Nhan cúi người định đỡ Băng Sơ lần nữa, tất nhiên Băng Sơ không chịu, để nàng ta tự gượng dậy, còn đẩy nàng một cái: “Nô tỳ không dám nhận.”

Tịch Nhan thuận thế ngã nhào xuống đất, đôi mi thanh tú nhú lại, bởi vì lần này ngã chằm vào vết thương trên người, không kềm được chạy sang, Tịch Nhan ở bên cạnh vội vàng ngăn cản: “Vương gia, nô tỳ chỉ muốn được chăm sóc vương gia nên mới thế, không ngờ Vương phi lại tức giận với nô tỳ, Băng Sơ sẽ lập tức rời khỏi vương phủ này, đến nơi khác ở, miễn làm bẩn mắt vương phi.”

Băng Sơ quỳ gối trước mặt Hạ Dạ Bạch, đưa tay lôi xiêm y của hắn, ngấn đầu, đôi mắt khóc xước mướt, long lanh đầm đìa nhìn Hạ Dạ Bạch, nước mắt rơi rất thương tâm.

Tịch Nhan té ngồi dưới đất, hai tay ôm băng đá, dán mặt ở phía trên, mày nhăn lại, cắn chặt môi kìm nén không để phát ra tiếng rên rỉ nào.

“Vương gia, nô tỳ lập tức quay về thu dọn đồ đạc.”

Băng Sơ thấy Hạ Dạ Bạch không lên tiếng, nghĩ đến các tình huống trước đây, trong lòng nhăm nhăm, Hạ Dạ Bạch tất nhiên Hạ Dạ Bạch sẽ không dễ dàng rời đi dễ dàng như vậy, bằng không mấy ngày nay hắn cũng không thường xuyên lui tới tìm nàng.

“Đã trễ thế này rồi, ra ngoài lỡ gặp người xấu thì làm thế nào?”

Băng Sơ vừa nghe thế, đôi mắt lập tức sáng lên, xoay người lại khiêu khích nhìn Tịch Nhan.

“Hay là sáng mai hãy đi.”

Hạ Dạ Bạch quơ tay gỡ cánh tay Băng Sơ đang nắm áo mình ra, toàn thân tỏa ra sát khí, lạnh lùng hạ lệnh.

Hắn vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt Tịch Nhan, cẩn thận kiểm tra một lượt, sắc mặt lo lắng, “Ngươi làm sao vậy? có bị thương ở đâu không?”

Tịch Nhan cười cười, không nói ra được đắc ý, cũng không khách khí nắm tay Hạ Dạ Bạch đứng lên, vỗ vỗ lên quần áo của mình: “Nàng ta đang tính toán cái gì? cho dù có thể làm Mạc Tịch Nhan ta bị thương, thế nhưng ngươi nhìn thấy rồi đấy, đây cũng không phải là ta buộc ngươi đi, chính là tự nàng ta muốn đi, không thể trách ta được. Bất quá nàng ta hiện còn mang tang sự, ở trong vương phủ này cũng không mấy thích hợp, thế nhưng nàng ta toàn tâm toàn ý muốn gả cho Vương gia làm thiếp? Có thật nếu vương gia được mỹ nhân như vậy chăm sóc sẽ vui vẻ không?”

Hạ Dạ Bạch cẩn thận nhìn Băng Sơ đứng trên cầu đá vài lần, làm như đang quan sát điều gì, một lát sau mới xoay người, nhìn Tịch Nhan cười hi hi: “Không đẹp bằng một nửa của Nhan Nhan.”

Nói xong đi tới trước mặt Băng Sơ, cúi người ngòl xôm xuống: “Băng Sơ, ngươi không phải nói muốn làm nô tỳ chăm sóc cho ta sao? Sao bây giờ lại biến thành tiểu thiếp rồi? ta cũng không dám cần đến ngươi, Nhan Nhan nói, nếu như ta cưới vợ bé, nàng ấy lập tức hừ ta, kiếp này ta sẽ không cưới vợ bé.”

Băng Sơ không ngờ tới Hạ Dạ Bạch sẽ hùa theo những người đó làm khó làm dễ nàng, chỗ dựa duy nhất của mình cũng mất, vương phủ này muốn ở cũng không thể ở được nữa rồi, lập tức thẹn quá thành giận, quát to một tiếng: “Ai muốn ta gả cho một kẻ ngốc nghếch như ngươi? có quý mới nguyện ý hầu hạ ngươi, tiểu thiếp? Cho dù ngươi có cho ta lên làm chính phi, ta còn chẳng thèm, sớm biết ngươi vô dụng như vậy, trước đây ta nên hùa theo những người đó, ra sức đánh đập trên người ngươi vài cái cho đã tay rồi.”

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch thấy Băng Sơ nói như vậy, không những không tức giận, đáy mắt còn lộ ra nụ cười thần nhiên, mặt nạ ngân bạch tản ra ánh sáng vàng óng ánh, nhưng tiếng nói lại mang theo thanh âm nức nở, tui thân chạy đến trước mặt Tịch Nhan, đôi mắt trong suốt ngầy ngầy lập tức đọng đầy nước mắt, đáng thương.

“Nàng ta còn hung dữ hơn cả ngươi, nàng ta mới là cộc mẹ.”

Băng Sơ thấy Hạ Dạ Bạch như vậy, lập tức tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ vào Hạ Dạ Bạch và cả Tịch Nhan, tức giận dậm chân: “Ngươi, các ngươi – các ngươi cố ý bắt nạt ta.”

Đôi mắt mở to, hai gò má cũng dần ửng đỏ, tóc tai rối loạn, đáng vẻ mới vừa rồi còn làm người khác thấy tiếc thương giờ lập tức biến mất không còn sót lại chút gì.

Tịch Nhan lôi kéo tay của Hạ Dạ Bạch đi tới trước mặt Băng Sơ, sung sướng cười ra tiếng: “Ta cố ý bắt nạt ngươi đấy, chúng ta cùng nhau bắt nạt ngươi, thì đã làm sao?”

Đôi mắt sung sướng cười híp lại, giống như bắn ra ngàn đao quang, buông tay của Hạ Dạ Bạch ra, quay sang Băng Sơ vung tay tát mạnh hai cái, sức của Tịch Nhan vốn mạnh, hai cái tát này lại dùng hết khí lực, Băng Sơ lập tức ngã nhào trên đất thêm lần nữa.

“Tiện tỳ, kẻ ngốc là từ ngươi có thể gọi sao.”

“Ngươi, các ngươi – “

Băng Sơ ngửa đầu, chỉ vào Tịch Nhan, cả người toát ra lãnh khí kinh hãi, trong lòng tức giận muốn chết, nửa ngày vẫn không nói nên lời.

“Các ngươi khinh người quá đáng.”

Nói xong chật vật bò dậy, dậm chân, khóc lên tiếng, bùm mặt, chạy đi.

Tịch Nhan nhìn bóng lưng của nàng, nghĩ đến dáng dấp kinh ngạc mới vừa rồi của nàng ta, vẫy vẫy tay, lập tức muốn cười to lên, vô cùng sáng khoái.

“Vương phi, mới tât có hai cái mà thôi, người nên đập mấy phát lên người ả.”

Hồng Đậu nhìn chằm chằm vào bóng lưng Băng Sơ nói, còn làm động tác cắn răng nghiêng lợi, ngón tay còn chỉ vào hồ nước bên cạnh: “Sau đó ném nàng ta vào hồ làm mồi cho cá.”

Tịch Nhan nháy mắt một cái nhìn Hồng Đậu, bộ dáng bỗng nhiên hiểu rõ: “Sao ta không nghĩ ra được nhỉ? Lần sau Hồng Đậu nhớ phải nhắc nhở ta đấy, nếu như ném nàng ta vào hồ thì phải đem xiêm y của nàng cởi ra, bằng không sao tắm được.”

Tịch Nhan nhìn có chút hả hê, vài người cũng cất tiếng cười khê, lấy tay đẩy Hạ Dạ Bạch một cái: “Vương gia, thanh mai trúc mã của ngài khóc lóc chạy đi trông rất đáng thương, sao ngài lại không đuổi theo?”

Hạ Dạ Bạch lắc đầu, bộ dáng đau thương nói: “Nàng ta đối xử với ta tốt cũng là có dụng tâm khác, trên đời này, cũng chỉ có mỗi một mình Nhan Nhan là thật tâm muốn tốt cho ta.”

Hạ Dạ Bạch tựa ở trong lòng Tịch Nhan, khéo léo dụi vào.

“Mới vừa rồi đã nhìn thấy rõ được tất cả phải không?”

Tịch Nhan chỉ vào phương hướng Băng Sơ biến mất, quay sang nói với đám nha hoàn.

Đám tỷ nữ quay mặt nhìn nhau, đều ngơ ngác không hiểu ra sao.

“Trương lai các ngươi cũng sẽ thành thân, sẽ có gia đình của mình, lo mà quản lý tốt nam nhân của chính mình, ít để cho bọn họ ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu không cẩn thận trêu chọc phải nữ nhân da mặt dày lại không biết xấu hổ, giỏi đóng kịch thành một người hiền thực như vậy, thì người chịu thiệt cuối cùng chỉ có các ngươi mà thôi, nếu thật lòng thích cũng sẽ không nguyện ý chia xẻ cùng người khác, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, các ngươi dựa vào cái gì mà phải toàn tâm toàn ý, nam nhân dám vượt tường, các ngươi cũng nên leo cửa sổ, xem bọn hắn còn dám làm bữa nữa hay không.”

Mình thích, tuyệt đối không nguyện ý chia xẻ cùng người khác, mọi người đứng ngây ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn Tịch Nhan ở giữa đài các, trong nháy mắt có cảm giác hoa mắt mơ hồ, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu đúng là bình thường, có thể yêu cầu bọn họ cũng toàn tâm toàn ý vì một người giống như bản thân mình sao?

“Đã mang pháo hoa đến chưa?”

Hạ Dạ Bạch chui ra từ trong lòng Tịch Nhan, gật đầu: “Sinh nhật lần trước của ngài, vốn định làm cho ngài ngạc nhiên, nào ngờ ngài lại bảo mệt mỏi muốn quay về phòng nghỉ ngơi.”

Hạ Dạ Bạch mím môi ai oán nói.

“Ngày hôm nay cũng giống vậy, cuối cùng cũng đẩy được ôn thần đi rồi, là chuyện đáng để chúc mừng mà.”

Tịch Nhan vỗ tay cười nói, lời tay của Hạ Dạ Bạch cùng chạy ra ngoài.

Pháo hoa vừa được đốt lên, cả vùng trời trong chớp mắt rực sáng, từ nhỏ đến lớn, Tịch Nhan chưa từng được xem pháo hoa ở cự ly gần như vậy, pháo hoa bay vút lên trời, nổ ra, rồi hạ xuống, phóng ra những đóa hoa rực rỡ dù chỉ lóe sáng trong chớp mắt, nhưng cũng có một phút huy hoàng, có màu đỏ, màu cam, màu xanh và cả màu lam, rất nhiều màu sắc hòa quyện phát sáng rực rỡ trên bầu trời, những ngôi sao lấp lánh trên cao cũng vụt sáng theo, rồi lại chợt tắt lịm, quang cảnh tuyệt đẹp không thể nói bằng lời, trong nháy mắt đó ánh sáng của pháo hoa đã bao trọn lấy tất cả, cũng thiêu đốt tất cả thành tro tàn, cuối cùng tất cả huy hoàng cũng trôi qua,

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch hào hứng đứng phía sau Tịch Nhan, hai tay che kín tai của nàng, dưới màn pháo hoa rực lửa, dung nhan tuyệt thế càng thêm kiều diễm, nàng nở nụ cười nhân nhật, khiến trái tim hắn đập lờ nhịp, mắt nhắm lại, ngay tay nơi trống trải thế này, vẫn có thể ngửi được hương vị trên người nàng, là hương sen nhân nhật, cứ như hương vị mùa hè vĩnh viễn tồn tại trên người nàng không hề biến mất.

Phù dung sớm nở tối tàn, ngay cả pháo hoa cũng như vậy, sinh mệnh của chúng tuy rằng rất ngắn, nhưng chung quy cũng từng phát ra ánh hào quang rực rỡ, dù mất đi vẫn không có bất cứ tiếc nuối nào, cho nên Nhan Nhan, nếu nàng muốn theo đuổi mục tiêu của mình, ta sẽ không ngăn cản.

“bộp, bộp, bộp.”

Pháo hoa không ngừng được bắn lên, phát ra những tiếng nổ lộp bộp, toàn bộ khung cảnh ven bích hồ được bao trùm bởi tiếng cười hân hoan, vô cùng nhộn nhịp, Hạ Dạ Bạch ngược nhìn pháo hoa nhìn trên trời, nhân nhật lên tiếng: “Nhan Nhan, ta lừa nàng, nhưng tuyệt đối không nói lời xin lỗi với nàng.”

Dưới ánh sáng chớp nhoáng của pháo hoa, đôi mắt đen thẳm nhanh chóng xoay chuyển, như là có vật gì thoáng xoẹt qua.

“Hạ Dạ Bạch, nhìn xem, rất đẹp.”

Tịch Nhan đột nhiên nắm chặt tay hắn, chỉ vào những đóa hoa trên bầu trời, hai tay đặt ở trên môi, mắt ngược nhìn bầu trời, hưng phấn gọi: “Hạ Dạ Bạch người phải tốt với ta, một lòng một dạ với ta đấy.”

Tiếng nói thánh thót hòa cùng với thanh âm của pháo hoa, bầu trời Cung Vương Phủ bỗng bành theo từng bông hoa lửa, cuối cùng dần chìm vào trong bóng đêm.

Hôm sau, lúc Tịch Nhan thức dậy, bên ngoài mặt trời đã lên đầu cành, căn phòng cũng ngập trong ánh sáng ảm áp, nàng dụi dụi mắt, duỗi người, rõ ràng tối hôm qua không uống rượu, nhưng đầu óc cứ quay cuồng, nàng lấy tay đập nhẹ lên đầu đang mơ màng, rồi bước thẳng ra bên ngoài, nhìn thoáng qua một lượt, vẫn không thấy Hạ Dạ Bạch đâu cả, không kịp thay quần áo, mang giày, liền đi tới cửa.

“Hong Đậu Tương Tư.”

Tương Tư đang bận việc khác, Hong Đậu đứng bên ngoài hầu hạ, nghe thấy Tịch Nhan gọi, vội vàng chạy tới, cười nói: “Vương phi, cuối cùng ôn thần cũng chịu rời đi, quả nhiên ngủ cũng an ổn hơn.”

Tịch Nhan không nghĩ ngợi nhiều, liếc nhìn khắp nơi: “Vương gia đâu? sao không nhìn thấy hắn?”

Hong Đậu ồ một tiếng: “Chẳng phải ôn thần sắp rời khỏi vương phủ sao? Vương gia đi tiễn nàng rồi.”

“Đi tiễn ư?”

Tịch Nhan nghe thế, trong lòng cảm thấy không ổn, vội vàng quay trở về phòng, mặc quần áo xong, còn chưa kịp rửa mặt, liền chạy ra ngoài.

“Ồ đâu?”

“Nghe nói là Nhạc Dương lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Kết Cục Của Băng Sơ

“Không phải Băng Sơ nói là đến Nhạc Dương lâu sao? chỗ đó là chỗ nào?”

Khí trời sáng sủa, ánh nắng chan hòa, trên bầu trời xanh biếc vài áng mây trắng lững lờ dường như hòa quyện vào trong hào quang của ánh sáng, lại bị gió cuốn trôi bỗng bành trên thảm xanh bát ngát, hàng cây cổ thụ hai bên lay động, mang đến làn gió tươi mát.

Con đường núi gồ ghề, người qua đường thưa thớt, Băng Sơ lững thững đi phía trước, Hạ Dạ Bạch thờ hớn hên đuổi theo theo sát phía sau, nhịp thở đứt đoạn.

“Băng Sơ, ta mệt sắp chết rồi, nàng còn muốn đi đến đâu?”

Hạ Dạ Bạch theo không kịp, hai tay chống gối, ngồi xồm xuống, ngừng lại, không chịu đi tiếp nữa.

Băng Sơ cầm trên tay một bao quần áo đưa mắt nhìn lác đác vài trảng hán trên vai khiêng cuộc xềng đi qua đi lại trên đường, chân mày bắt gặp nhíu chặt, nhìn Hạ Dạ Bạch đang ngồi dưới đất, lại nhìn ánh nắng chói chang giữa trưa hè chiếu lên khuôn mặt nóng đỏ, nhưng vẫn bắt đắc dĩ nở nụ cười đi đến trước mặt Hạ Dạ Bạch.

“Vương gia là người luôn nhớ tình xưa nghĩa cũ, bằng không hôm nay cũng không tiễn Băng Sơ thế này, cũng không uống công nô tỳ mấy năm qua tận tâm tận ý hầu hạ ngài. Tình cảnh của Vương gia, nô tỳ ít nhiều cũng biết được chút ít, Nhạc Dương lâu này được xưng là đệ nhất tửu lâu trong hoàng thành, thân phận Vương gia đương nhiên không thể ngồi ở phòng khách lâu một cùng đám dân chúng bình thường kia được, nhả gian lâu hai mới phù hợp với thân phận vương gia, thế nhưng lấy đâu ra bạc, người không có bạc thì bọn người trong đó há có thể để chúng ta tùy tiện bước vào?”

Băng Sơ đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, lời nói khản thiết, đôi mắt ôn nhu giống như muốn nhỏ ra nước, từng câu từng chữ giống như đều suy nghĩ cho Hạ Dạ Bạch, không hề danh là giới đoán ý người.

“Chẳng phải nô tỳ oán giận, Vương gia mới là chủ tử Cung Vương Phủ, nhưng theo nô tỳ thấy, toàn bộ người trong vương phủ hiện giờ có ai xem trọng Vương gia đâu? Mệnh lệnh của Vương phi mới là lệnh, Vương gia có nói gì đi nữa, bọn họ cũng không thèm để ý đến. Có Vương gia nào khi bước chân ra khỏi cửa mà không tiền hô hậu ủng, thất lưng đeo vàng ngọc, nhưng còn Vương gia thì sao? Vương phi quản lý vương gia quá gắt gao rồi, đường đường là Vương phi lại không có chút lòng độ lượng nào!”

Băng Sơ thờ dài, thấy Hạ Dạ Bạch vẫn ngồi dưới đất, vội vàng nắm tay của hắn: “Nô tỳ suy đi nghĩ lại, cũng không muốn gây thêm phiền toái đến cho vương gia nữa, số ngân lượng đó vương gia cứ giữ trong người, thích ăn cái gì cứ mua lấy mà ăn, có tiền muốn làm gì cũng đơn giản hơn, băng qua ngọn núi phía trước, là gần đến nhà của nô tỳ rồi, cánh rừng phía trước thường xảy ra nhiều chuyện quái gở, Vương gia nê tình cảm mấy năm qua giữa chúng ta, tiền nô tỳ đi qua nơi đó nhé.”

Băng Sơ nói năng thô thê, khuyên can mãi, thiếu chút nữa quỳ xuống trước mặt Hạ Dạ Bạch để cầu xin hắn.

Tuy miệng nói như vậy, nhưng trong bụng lại cay nghiệt Hạ Dạ Bạch muốn chết, thật không biết Vương phi nghĩ như thế nào, Vương gia này vừa điên vừa ngây dại, khuôn mặt xấu xí, cả ngày mang mặt nạ, tính tình càn quấy, bản thân là đàn ông thế mà hồ chút là hèn dối, không nhẽ, những vị Vương phi khác có người nào không trang phục diêm dúa, người thơm phưng phức, gấm vóc lụa là, đi trên đường kèn hô hậu ủng, nào giống như kẻ ngu này, cái gì cũng không có, trên đời này chỉ có Mẫu Dạ Xoa đó mới có thể nuông chiều được kẻ ngốc này.

Nữ nhân kia chẳng phải từng tuyên bố thả xuống tóc đi tu, làm bạn với cửa phật, cũng không nguyện gả cho Thất hoàng tử hay sao? chẳng nhẽ hôm đại hôn nàng ta đập đầu tự tử khiến đầu óc bị hỏng rồi? Băng Sơ càng nghĩ thì càng cảm thấy có lý, nhất định nữ nhân kia bị hỏng não rồi, mới quay sang bảo vệ kẻ ngốc phế vật này như bảo vật.

“Vậy để ta ngồi nghỉ một lát, lát nữa ta sẽ đưa nàng đi.”

Hạ Dạ Bạch ngược đầu, đôi mắt đen thâm thúi dưới mặt nạ kia lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, dường như còn tỏa ra hào quang.

Băng Sơ nghe hắn nói như vậy, mặc dù trong bụng đang gấp, nhưng sau khi liếc nhìn xung quanh, lại nở ra nụ cười nhàn nhạt.

Hạ Dạ Bạch cứ ngồi im như vậy một lát, Băng Sơ giục ba lần bảy lượt, Hạ Dạ Bạch mới đứng dậy, lại giống như lúc này, Băng Sơ cảm bực hành lý trên tay đi ở phía trước, Hạ Dạ Bạch theo sát phía sau, hai người trước sau đều giữ khoảng cách chừng hai thước, từ từ bước về phía trước.

Băng qua một đoạn đường núi đập ghềnh, sau đó đến rừng cây rậm rạp rộng lớn, đưa mắt nhìn ra xa, xung quanh đều được che phủ bởi những tán cây cổ thụ to lớn, cành lá xum xuê, xanh um tươi tốt, che khuất bầu trời, những tia nắng hiếm hoi xuyên qua từng tầng lớp lá cây chỉ chít thì chỉ còn một điểm sáng loe lóe, ánh nắng bên ngoài chan hòa, thế nhưng trong này lại âm u ẩm thấp, mỗi khi gió thổi qua phát ra tiếng rào rạc, rợn rợn, khiến lông tơ lông tóc cũng phải nổi lên.

Cả một khu rừng rậm rạp, ngoại trừ màu xanh bạt ngàn không có điểm cuối ra, thì chỉ có hai người Băng Sơ và Hạ Dạ Bạch, mà mới vừa Hạ Dạ Bạch vẫn nom nớp lo sợ đi theo sau lưng Băng Sơ đột nhiên đứng thẳng mình. Đôi mắt dưới mặt nạ nhìn cây cối đan xen ở xung quanh, có vô số những nhân ảnh linh động nhảy tới nhảy lui.

Miệng khẽ nhếch lên, xoay người, nhìn Băng Sơ từ từ thả chậm bước chân, lại từ từ cúi thấp đầu xuống.

“Trời ơi.”

Hạ Dạ Bạch mới vừa rồi còn cúi thấp đầu, lại nghe thấy phía trước truyền tới tiếng thét chói tai, đôi mắt dưới mặt nạ ngân bạch đột nhiên lóe lên, vội vàng từ từ chạy đến, ngồi xổm xuống đất: “Băng Sơ, người làm sao vậy?”

Chân mày Băng Sơ nhíu chặt, cả khuôn mặt nhăn nhúm lại, chỉ vào tảng đá cách đó không xa, môi mím chặt, Đầu đón đến mức chảy nước mắt: “Mới vừa rồi không cẩn thận vấp phải nó.”

Băng Sơ vừa nói, nước mắt trong suốt liền từ trong hốc mắt trào ra, cố gắng đứng dậy, thế nhưng đứng mãi vẫn không dậy nổi, nàng đau đớn ngã xuống đất, hai tay chống trên mặt đất, xoay người, nước mắt lại muốn trào ra, thấy Hạ Dạ Bạch đứng ở phía sau ngăn ngại, liền thô thê gọi một tiếng: “Vương gia.”

“Vương gia.”

Liên tục gọi mấy tiếng Hạ Dạ Bạch mới hồi phục tinh thần lại, đáp lại tiếng gọi của nàng, rồi bước đến trước mặt Băng Sơ: “Làm sao vậy? Làm sao bây giờ?”

Hai tay Hạ Dạ Bạch không ngừng xoa nắn cánh tay của mình, đôi mắt như là con thỏ nhỏ đang hoảng hốt, ánh mắt dáo dác dòm ngó xung quanh, cúi người ngồi xuống nhỏ giọng nói với Băng Sơ: “Hình như ta vừa nhìn thấy trên cây có người, Băng Sơ, nơi này âm u như thế, người nói xem lẽ nào có quý?”

Hạ Dạ Bạch nói xong, lại cẩn thận liếc mắt nhìn xung quanh, cứ như nơi này thật sự có quý vậy, thân mình không nhịn được run cầm cập.

“Người nói xem, có khi nào quý đến bắt ta?”

Hạ Dạ Bạch quay sang nhìn mặt Băng Sơ đột nhiên hai mắt tròn trũng, thét lên.

“A.”

Băng Sơ bị tiếng hét của Hạ Dạ Bạch hù dọa, cũng hét to lên theo, hai tay của đang chống trên đất quơ loạn, trọng tâm bất ổn, cả người cứ thế ngã xuống đất, tức giận liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch, vừa mới hoàn hồn lại, sắc mặt vẫn còn tái nhợt lại cả giận nói: “Vương gia, giữa ban ngày ban mặt thế này làm gì có quý? Người sao nhát gan quá vậy? Cũng chỉ có Vương phi đầu óc bị hỏng kia mới có thể đem một kẻ phế vật vô dụng lại ngốc nghếch xấu xí

như người nâng niu như trân bảo mà thôi.”

Băng Sơ thấy xung quanh không có một bóng người, mục đích lừa Hạ Dạ Bạch vào bẫy đã thành công, tự nhiên cũng không thèm khách khí buông lời sỉ nhục, càng nói càng khó nghe.

Hạ Dạ Bạch cười lạnh trong bụng, ngồi xổm xuống trước mặt Băng Sơ, đôi mắt trong suốt vẫn vô tội như trước, môi mím chặt, âm ức tốt cùng nhìn Băng Sơ: “Băng Sơ, sao bỗng nhiên nàng lại trở nên hung dữ như vậy? Ta không phải kẻ ngốc, Nhan Nhan nói ta không phải người ngu.”

“Nếu người không phải người ngu, vậy thì ai mới là người ngu chứ? Nữ nhân kia đương nhiên sẽ không nói người là người ngu rồi, có ai nguyện ý thừa nhận bản thân gả cho kẻ ngốc không? nói ra chẳng sợ người khác cười cho thú ầu ầu!”

Băng Sơ vừa nói vừa ngẩn đầu, cười ha ha, vẫn chưa phát hiện đôi mắt đen láy dưới lớp mặt nạ vốn rất thuần khiết ngay thơ bỗng nhiên lóe lên tia giao hoạt còn mang theo sự trào phúng không nói ra lời.

“Người là người xấu, quý nhất định sẽ đến đem người xuống địa ngục lột da bóc xương người, ngu đầu mã diện, và cả yêu ma quỷ quái cũng nhanh chóng đến tìm người, lỗi người xuống địa ngục.”

Hạ Dạ Bạch nói xong, lạnh lùng nở nụ cười, vờn hai tay, phóng tới trên cổ Băng Sơ, lười lè ra ngoài, xung quanh được bao phủ bởi cây cối um tùm, không gian vốn đã âm u tạo lên cảm giác rờn rợn ma quái, hợp với đóa hoa sen nở rộ in trên mặt nạ ngân bạch của Hạ Dạ Bạch, càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo hung ác, Băng Sơ lui về phía sau mấy bước, đứng ở khoảng cách gần như vậy, nàng có thể cảm nhận được đôi mắt trong suốt kia đang tỏa ra sự trào phúng lạnh lẽo, nhưng lại thấy không giống, liền lùi về phía sau mấy bước theo bản năng.

hai bên rừng cây này đều là cây cổ thụ cao to, chỉ có một con đường nhỏ cũng không rộng lắm cắt ngang chính giữa, còn đường được trải cát vàng mịn, và thêm một ít đá bi không to cũng không nhỏ, lại sắc bén, Băng Sơ bị Hạ Dạ Bạch hù dọa hoảng sợ, đến khi thẳng đến Hạ Dạ Bạch đã đứng thẳng lên nhưng đôi mắt kia vẫn tràn đầy sợ hãi và phòng bị dõi theo mỗi cử động của hắn, khi bàn tay không cẩn thận chà sát lên lớp đá nhon, lòng bàn tay trắng mịn như tuyết vừa xẹt qua vài viên đá đã rí máu tươi, lúc này Băng Sơ mới hồi phục tinh thần lại.

Bản thân bị nữ nhân hung ác kia hù dọa thì coi như bỏ đi, bây giờ tự nhiên lại bị một tên ngốc dọa mất hồn, nghĩ đến khoảng thời gian này thường xuyên chịu chèn ép uất ức, Băng Sơ bất chợt thấy người nóng như lửa đốt, ngẩn đầu liếc mắt nhìn xung quanh, đáy mắt hiện lên một tia âm ngoan và đắc ý: “Muốn xem diễn tuồng đến khi nào nữa, thẳng ngốc đã vào bẫy rồi, các người còn không mau ra bắt hắn, trói lại cho ta, ta phải chém vài phát trên người hắn mới hả được cơn giận này.”

Đôi mắt phẳng lặng như nước bỗng nheo lại, rõ ràng là cùng một động tác, nhưng mỗi người lại tỏa ra khí thế khác nhau, một người khiến người khác yêu thích không dứt ra được, còn một người lại làm người ta sinh ra ác cảm và chán ghét.

Băng Sơ vừa mới dứt lời, một đám người mặc quần áo đen, mặt che khăn, trên tay cầm đao kiếm đột nhiên từ trên cây nhảy xuống bao quanh Hạ Dạ Bạch.

Băng Sơ thấy vậy mới cố gắng gượng ngồi dậy, lao đảo đi tới đoàn người vây quanh Hạ Dạ Bạch ở phía trước, chỉ vào Hạ Dạ Bạch đang đứng ở giữa: “Nữ nhân kia chẳng phải rất lo cho người sao? Được lắm, được lắm, rất được!”

Nàng liên tục nói ba từ “được lắm”, rồi cười ha ha, gió từ giữa núi thổi ra, lay động cây cối xung quanh, khuyếch tán tiếng cười của nàng, làm chim chóc hốt hoảng bay loạn ra.

“Vương gia bị thương trên người, vương phi đau nhức tận trong tim, mấy ngày nay ta chịu khuất nhục ở trong Cung Vương Phủ, thì phải đòi lại trên người của Vương gia.”

Sau đó lại cất lên tiếng cười cười âm lãnh.

Hạ Dạ Bạch đứng ở giữa, không sợ hãi không hoảng hốt, không nhúc nhích, đám người kia thấy vậy còn tưởng rằng hắn sợ đến mức đầu óc choáng váng, đáy mắt không khỏi lóe lên vẻ đắc ý, mãi đến người cuối cùng đáp xuống, Hạ Dạ Bạch mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giống như đang lắng nghe tiếng gió thì thầm trong rừng, đợi đến khi mở mắt ra thì, đôi mắt đen láy kia đã bao trùm sắc đỏ quý dị nhân nhạ, miệng nhếch lên: “Mạc Thanh Mạc Ly, không được để sót một kẻ nào.”

Thanh âm kia, hòa quyện với tiếng gió của núi rừng, rõ ràng rất khê nhưng lại vang vọng khắp nơi, khiến người ta có cảm giác núi lở đất mòn, như thiên quân vạn mã đang ầm ầm kéo đến, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, một đám người mặc áo xanh đột nhiên xông đến trước mặt bọn hắn, lập tức bao quanh bảo vệ Hạ Dạ Bạch, giống như là thùng sắt kín như bưng không một khe hở nào.

“Công tử.”

Mọi người đồng loạt hô một tiếng, thanh âm to rõ chỉnh tề, chỉ một tiếng gọi này cũng làm cây cối xung quanh dao động.

“Ha ha.”

Hạ Dạ Bạch dang rộng hai tay, đột nhiên cười to lên, nhưng không u ám và ác động giống như tiếng cười khi nãy của Băng Sơ, mà tiếng cười của Hạ Dạ Bạch trầm thấp lại thâm trầm, còn âm thầm mang theo vẻ vui sướng và sáng khoái không nói ra lời.

Mọi người nhất thời cảm thấy thế giới đột nhiên xoay tròn, rõ ràng là khí trời mùa hè, thế nhưng họ lại cảm nhận được cái giá rét của mùa đông, đám

người áo đen và áo xanh quần nhau hỗn loạn, đao kiếm uốn lượn, trận chiến đấu này của bọn họ giống như đang nhảy múa cùng tiếng cười kia và cả âm thanh xào xạc của cây rừng mỗi khi được gió ve vuốt.

Một đám hắc y nhân ở vòng ngoài, đôi mắt còn lộ vẻ ngờ ngạc nhìn Hạ Dạ Bạch đứng ở giữa cười sung sướng ngất ngây, đáy mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, đây có phải là ngốc vương không? đây có phải là tên ngu đại vô năng ngốc nghếch kia không?

Đám hắc y nhân rất ấn ý xoay người, quay mặt lại nhìn Băng Sơ đang đứng bên cạnh, tất cả đều như đang đặt dấu chấm hỏi rằng: cái gã đang mang mặt nạ ngân bạch kia có thật là ngốc vương không? Phải chăng nữ nhân này đã mang nhầm người đến đây rồi?”

Khiếp sợ không chỉ có mỗi bọn họ, Băng Sơ nhìn thấy một đám người mặc áo xanh từ trên trời giáng xuống, bao quanh Hạ Dạ Bạch để bảo vệ, nàng ta cũng bị tiếng hô công tử kia làm hoảng sợ.

“Công tử?”

Nàng ni non một tiếng, nhìn Hạ Dạ Bạch đứng ở giữa, ngay cả bản thân cũng không biết mình vừa thốt ra điều gì.

Đám người áo đen tự nhận thấy sức đấu không lại, mà nàng ta càng nhận thấy không có khả năng, từ lúc Vương gia phân công nàng đến ở tại Cung Vương Phủ với Cung vương gia, nàng vẫn theo sát bên cạnh Hạ Dạ Bạch hầu hạ, ngoại trừ mấy tháng này, thì hầu như nàng không rời hân ta nửa bước, tình huống hiện tại quả thật hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

Hơn nữa, nếu thật sự hân có tài cán như thế, sao lại để người ta lần lượt lên đầu lên cổ mình?

“Mạc Thanh.”

Mạc Ly gọi một tiếng, trong lúc bọn họ còn chưa tỉnh hồn, đã xông ra vây quanh đám người kia lại, những người mặc áo xanh cũng theo sát phía sau lưng, đám người áo đen mới vừa rồi bao vây Hạ Dạ Bạch lập tức bị bao vây ngược lại.

Mạc Thanh xung trận đầu tiên, cảm chắc bảo đao trên tay, thân mình nhanh như thiểm điện hướng hồ trời sanh khí lực lớn hơn trâu, mỗi tất đất hân lướt qua, máu chảy thành dòng, đám người áo đen thì nhau ngã xuống.

“Đám bất kính với công tử, bầm bợn chúng thành vạn đoạn.”

Mạc Thanh đứng chắn phía trước Hạ Dạ Bạch quay quay sang đám người đó hét to, nói xong, đám người áo xanh giống như được uống thêm thuốc kích thích, càng đánh càng hăng, những người áo đen kia đến bây giờ còn trong nỗi khiếp sợ, chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại.

Điều này sao có thể? ngu si điên đại, diện mạo xấu xí phải đeo mặt nạ suốt ngày, ngay cả tên ăn mày ở đầu đường xó chợ cũng có thể tùy ý chà đạp ức hiếp, là thất hoàng tử bị người trong hoàng gia xem thường ấy chẳng phải là một tên ngu ngốc sao? Tất cả những điều đó đều là vỏ bọc bề ngoài, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, bọn họ tuy không phải đến mức tinh anh, thì cũng trải qua quá trình huấn luyện đặc biệt từ nhỏ, nhưng hiện tại lúc này thì sao? bọn họ lại không chịu nổi một đòn từ tay nhóm người này, đao cầm trên tay chém lên người bọn họ, động tác kia, lại dễ dàng giống như giết một con gà mà thôi.

Đám người mặc áo đen càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại vài người lẻ tẻ, thỉnh thoảng cũng có người mặc áo xanh ngã xuống, nhưng số lượng còn lại hầu như đã ít lại càng ít, muốn giết thẳng ngốc kia đã là chuyện hoang tưởng rồi. Lúc này muốn bảo toàn tính mệnh bản thân cũng là một chuyện khó, năm sáu người mặc áo đen còn sót lại nhận thấy tình thế không ổn, vội che người muốn chạy trốn, đã khó thoát được cái chết, thì chí ít cũng để cho những chiến hữu đã ngã xuống được chết có giá trị, phải đem tin tức này truyền ra bên ngoài.

Mạc Ly thấy bọn họ muốn chạy trốn, liền đạp lên một thi thể áo đen đang nằm trên đất nhanh chóng bay đến, chỉ cần một đao, từ trên cao bổ mạnh xuống, cú đánh rất mạnh đầy uy lực, liền cướp đi một sinh mệnh.

“Xem ta xuất chiêu đây.”

Nhìn thấy đám người áo đen kia càng chạy càng xa, Mạc Ly lại đang bận ứng phó với mấy người khác, không thể thân phân ra truy đuổi, Mạc Thanh cười cười, huyết sáo một cái, tùy tiện đoạt lấy bảo đao trên người một người áo xanh, mọi người chỉ cảm giác như có một luồng gió thổi ngang qua người, trong bụng thầm cảm thán rằng trên đời này sao đột nhiên lại có ngôi sao băng màu xanh.

Người cuối cùng ngăn cản trước mặt Mạc Ly rốt cuộc cũng được giải quyết Mạc Ly ngẩng đầu, lại nhìn thấy ở nơi cách hân khoảng chừng hai mươi mét, mơ hồ có hai thân ảnh một đen một xanh đang giao tranh, hân bước nhanh xông lên phía trước, cước bộ vẫn chưa kịp dừng, lại nghe thấy tiếng thét đau đớn truyền lên, máu đỏ tươi văng khắp nơi, nhuộm đỏ thân cây màu xám tro, nhò từng giọt tí tách xuống cát vàng trên đường mòn, tiếp sau đó là cái cồ người áo đen lắc lư, cả thân hình nặng nề ngã xuống đất, một ấn ký nhọt nhọt xuất hiện trên cổ, mà trên đó máu tươi vẫn không ngừng phun ra.

“Khi ta biết chạy người còn đang học đứng, muốn nhanh hơn ta sao? Không biết lượng sức.”

Mạc Thanh liếc mắt nhìn thi thể trên đất, hung tợn đá chân lên thi thể của hân, trút giận xong mới chịu ngừng lại, xoay người, quay sang Mạc Ly nở nụ cười rực rỡ, giống như vừa rồi hân chỉ giết một con gà mà thôi, chứ không phải vừa cướp đi một sinh mệnh đang sống sờ sờ.

Mạc Ly bước đến, không tỏ ra lo lắng đối với hành vi vừa rồi, cũng không thèm liếc nhìn hân lấy một cái, ngồi xổm xuống đất, dường như đang tìm gì đó trên thi thể ấy, Mạc Thanh thấy vậy, cũng ngồi xổm xuống theo, nhìn Mạc Ly bận rộn: “Người tìm gì vậy?”

Lúc này Mạc Ly mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mạc Thanh, sắc mặt không chút biến đổi, lật ngược cái thi thể ấy lên, kèm theo đó là vài tiếng leng keng thanh thúy vang lên, một khối màu đồng xanh, bên trên có khắc hình lông chim, đột nhiên từ trên người của hắn rớt xuống.

“Thật sự có đồ rơi ra này.”

Mạc Thanh nhìn lệnh bài trên tay Mạc Ly, làm bộ muốn giật lấy, lại bị Mạc Ly tránh thoát: “Giao cho công tử.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại bước thẳng về nơi Hạ Dạ Bạch đang đứng.

“Công tử, cái này rớt ra từ trên người gã áo đen.”

Mạc Ly đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, dáng vẻ cung kính giao lệnh bài vừa tìm được vào tay hắn, xoay người, chỉ vào thi thể gã áo đen mới vừa rồi bị Mạc Thanh chém một đao mất mạng.

Hạ Dạ Bạch gật đầu, sau đó cầm lấy lệnh bài, ngón tay nhẹ lướt qua đường khắc phía trên, khóe miệng cong lên, nhẹ nhàng cười, nhưng đôi mắt dưới mặt nạ kia lại sáng rực và tỏa khí lạnh băng.

“Công tử, ngài nhìn xem.”

Mạc Ly chỉ vào lệnh bài màu xanh phía trên, sắc mặt hơi ngượng ngùng.

“Công tử, ta vừa thấy nữ nhân này khắp khinh muốn chạy trốn, công tử muốn xử lý à ta thế nào?”

Mạc Thanh hiểu kỳ liếc nhìn lệnh bài trên tay Mạc Ly, vốn định sóng bước cùng nàng quay về, nào ngờ vừa bước đi được nửa đường thì nhìn thấy Băng Sơ đang thừa dịp tình hình rối ren muốn lên chạy trốn, do ả ta đang bị thương ở chân, nên chạy không được nhanh, huống hồ tốc độ Mạc Thanh lại như chớp, chớp mắt đã tóm được nàng ta lồi trở về, thẳng tay ném ả xuống trước mặt Hạ Dạ Bạch.

Hạ Dạ Bạch cũng không thèm liếc mắt nhìn Băng Sơ đau đớn nằm trên đất, cất lệnh bài kia lại, nhìn mấy người mặc áo xanh ở cách đó không xa, hỏi: “Đã giết sạch chưa?”

Đám người áo xanh quỳ gối trước mặt Hạ Dạ Bạch, hai tay chống xuống đất: “Tổng cộng năm mươi sáu người, không một ai trốn thoát.”

Hạ Dạ Bạch ừ một tiếng, không nói gì thêm, Mạc Ly chỉ vào vài người ở bên cạnh nói: “Hủy thi diệt tích.”

“Rõ.”

Những người bên cạnh nghe lệnh lập tức ôm quyền, lên tiếng đáp lời.

Cả không gian chìm trong tĩnh lặng, những thanh âm leng keng hỗn độn của đao kiếm chạm nhau mới vừa rồi đã không còn nữa, lũ chim ở xung quanh cũng bị dọa sợ bay toát loạn, cất tiếng kêu ai oán vang dội khắp khu rừng giống như một trận sét giáng xuống giữa trời quang, lại bị gió cuốn đi phiêu đảng chui vào mọi ngõ ngách rồi dội ngược về.

Sao nàng lại có thể nhìn sai người được cơ chứ? Rõ ràng chỉ là một tên ngốc nghếch, sao đột nhiên lại biến thành công tử rồi, dưới trướng hắn còn có thủ hạ tài giỏi như vậy, nàng phải làm sao bây giờ?

Băng Sơ bị Mạc Thanh ném xuống đất hoảng sợ không dám nhúc nhích, từ khoảng khắc khi nàng bị bắt ngược trở về, đến tận bây giờ lòng nàng vẫn còn hoảng hốt run sợ, thanh âm vừa rồi lại khiến cho nàng thêm sợ hãi, nàng ta quỳ dưới đất, sắc mặt tái nhợt, tóc tai rối tung, cả người run lên bần bật.

Trước đây nàng đã đối xử với hắn như thế nào, trong lòng nàng đương nhiên hiểu rõ, nàng cho là hắn là một tên ngốc, mặc dù không lộ liễu ức hiếp hắn, nhưng đối xử với hắn cũng không tốt đẹp gì, chắc chắn hắn cũng biết được.

“Vương gia, xin niệm tình nô tỳ trước đây chăm sóc cho vương gia, tha... tha... cho ... nô tỳ... một con đường sống, từ nay về sau nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp vương gia. sau này nô tỳ nhất định sẽ tận lòng chăm sóc cho vương gia.

Băng Sơ quỳ xuống đất khóc lóc cầu xin tha thứ, thân mình như muốn nhào lên trên người của Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch cũng chưa từng liếc nhìn nàng dù chỉ một cái, thẳng thẩn né tránh.

“Vô liêm sỉ, làm bộ làm tịch, tham mộ hù vinh.”

Mạc Thanh đứng ở bên cạnh không chút khách khí đưa ra lời bình phẩm thẳng thắn và đứng trọng điểm, cũng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, còn tỏ vẻ chẳng đáng.

“Công tử, những lời nô tỳ nói đều thật lòng thật dạ, Vương gia tâm địa thiện lương, còn có một trái tim vô cùng chân thành thuần khiết, nô tỳ cũng muốn chiếu cố Vương gia thật tốt, những chuyện kia, chẳng qua đều là bất đắc dĩ mà thôi, đều do Vương tổng quản Vương Quyền sai nô tỳ làm như vậy.”

Thanh âm Băng Sơ nghẹn ngào, vừa khóc vừa nói, cả trái tim nàng lúc này bị nỗi sợ hãi lấp đầy: “Vương gia, ngài cũng biết, cả vương phủ trước đây có ai dám lên tiếng cãi lại lời của Vương tổng quản, nô tỳ chẳng qua chỉ là một hạ nhân, làm sao có gan chống đối, nô tỳ cũng muốn mang thuốc tốt nhất đến bồi cho ngài, cũng muốn nấu thịt thà để ngài bồi bổ cơ thể, những lúc bọn họ hòa nhau chèn ép vương gia, cũng muốn được đứng ra bảo bọc cho ngài,

nô tỳ chẳng có tài cán giống như vương phi, dù muốn thì cũng lực bất tòng tâm mà thôi.”

Băng Sơ nói xong, thận trọng ngẩng đầu, len lén liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch.

Dưới tàn cây cỏ thụ xanh ngát rậm rạp, không gian xung quanh u tối âm thấp, mặt nạ ngân bạch phát ra ánh sáng khúc xạ, một đôi mắt đen sâu thẳm mang theo nụ cười thần nhiên, môi đỏ như son lại tỏa ra tinh quang lạnh lẽo, đóa hoa sen nở rộ trên mặt nạ, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thuần khiết thorn ngát mà không diêm dúa, rõ ràng là đóa hoa sen thánh khiết cao quý, lúc này lại đem đến cảm giác yêu mị, đẹp đẽ vô ngần.

Hôm nay Hạ Dạ Bạch cũng mặc chiếc áo xanh, ống tay áo thêu viền chỉ vàng, trên cổ áo là một đóa hoa sen màu vàng óng, nhỏ nhỏ, nhưng không chói mắt, chất liệu của bộ y phục kia, cũng không giống như vậy, khi đứng gần với mọi người, liếc nhìn là có thể nhận ra ngay, nhất là cả người hân tỏa ra khí lạnh, giống như băng tuyết ngàn năm trên đỉnh thiên sơn, dầu ai đứng gần cũng phải rùng mình vì lạnh lẽo.

“Người là người, tất nhiên không thể so sánh được với Nhan Nhan, chuyện hôm nay, là ai sai người làm?”

Hạ Dạ Bạch ngồi xổm xuống, đôi mắt đen sâu thẳm thâm thúy như đang chèn ép Băng Sơ, lạnh lẽo không chút cảm tình, sắc màu bích lục đó rõ ràng chứa đầy sinh cơ, nhưng bây giờ chỉ đem lại cảm giác tĩnh mịch, bất cứ ai cũng phải chết tâm.

Băng Sơ không dám ngẩng đầu, hai tay nắm chặt trên đất, đầu cúi thấp, mỗi khi Hạ Dạ Bạch lại gần thêm một chút, thân thể của nàng lại ngửa ra sau chút xíu, con người đó trước đây nàng tùy ý vuốt ve, mà hiện giờ lại giống như mãnh thú và dòng nước lũ.

“Không có ai sai sử... sai sử, là nô tỳ — tự ý nô tỳ muốn trả thù vương — Vương phi mới làm như vậy — là tự nô tỳ chủ trương.”

Băng Sơ quỳ trên đất, càng nói càng run rẩy nhiều hơn, giọng nói đứt quãng, lắp bắp.

“Người tưởng nói như vậy chúng ta sẽ tin sao? Người xem công tử của chúng ta là trẻ lên ba muốn đùa giỡn thế nào cũng được sao? Ta nói cho người biết, ngoại trừ phu nhân ra, công tử nhà chúng ta tuyệt đối không nương tay với bất kỳ nữ nhân nào, nếu người còn không mau thành thật khai báo, đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình.”

Mạc Thanh cất tiếng cười ha ha, xoa xoa cổ tay và cánh tay của mình, tiếng xương kêu răng rắc, Băng Sơ rùng mình nghĩ đến cảnh vừa rồi hân chỉ dùng một đao đoạt đi sinh mệnh của một người, môi run run, muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng do quá sợ hãi, không sao lên tiếng được.

Mạc Thanh một tay kéo kéo Mạc Ly, tay kia vẫy vẫy Băng Sơ đang quỳ trên đất, nở nụ cười ám áp: “Cũng không soi lại bản thân mình xem thế nào, với chút mảnh khỏe nhỏ nhoi này, cộng với tài cán như thế mà dám lên tiếng đòi tranh cướp công tử cùng phu nhân nhà chúng ta, quả thật không biết tự lượng sức mình.”

“Là ai sai sử người làm như thế? Có mục đích gì? Nếu người thành thật khai báo, ta chừa lại cho người một con đường sống, nếu như còn không chịu nói...”

Hạ Dạ Bạch lấp lửng không nói tiếp, mà đứng thẳng người lên, ánh nắng xuyên qua tầng tầng lớp lớp cành lá rậm rạp, chiếu xuống một tia sáng ít ỏi, rọi lên trên người của hân, hân đứng nơi khuất ánh sáng, kẻ ngốc và công tử, rõ ràng đều là cùng một người, lúc trước ai nhìn thấy hân cũng tàn nhẫn đẩy ra, sau đó hung hăng đập lên người hân mấy cái, nhưng bây giờ, bóng lưng của người kia lại làm cho người khác cảm thấy cao lớn đáng kính trọng, công kìm được ý nghĩ muốn quỳ xuống bái lạy.

“Người có thể điều động được ngự lâm quân của hoàng cung, mấy năm nay cũng sẽ không ở trong vương phủ chăm sóc Vương gia nhà của chúng ta, người vẫn im lặng không chịu nói ra, sau này cũng không còn cơ hội để nói nữa.”

Mạc Ly nhìn chăm chăm Băng Sơ, sờ sờ lên trên cổ của mình, làm một động tác chém giết, Băng Sơ sùng sốt, hoảng sợ, cả người ngã nhào ra đất.

Mạc Thanh xoay người nhìn bóng lưng Hạ Dạ Bạch, cũng có chút kinh ngạc, những người áo đen vừa rồi quả nhiên là ngự lâm quân bên trong hoàng cung, thảo nào, được huấn luyện kỹ càng như thế, bọn họ liều mạng như vậy, nhất định là muốn lưu lại một người quay về mặt báo.

“Vương gia.”

Băng Sơ vừa khóc vừa quỳ gối lết đến trước mặt Hạ Dạ Bạch, níu chặt xiêm y của hân, khóc rống lên: “Vương gia, chuyện này quả thật nô tỳ hoàn toàn không biết gì cả, nô tỳ cũng chưa từng thấy qua hân, càng không biết hân là người nào, khi nô tỳ được tám tuổi, đã được hân chọn làm người ở trong vương phủ hầu hạ Vương gia, quan sát nhất cử nhất động của Vương gia, tùy thời bẩm báo lại, lần này quay về vương phủ cũng là do hân an bày, phân phó nô tỳ tìm cách chia rẽ ngài và Vương phi, để hai người này sinh khoảng cách, trước khi quay về vương phủ, người kia còn đưa cho nô tỳ một gói thuốc.”

Băng Sơ vừa nói vừa móc từ trong ngực ra một gói nhỏ bên trong chứa chất bột màu trắng, run rẩy đưa lên cho Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch cầm lấy gói thuốc đưa lên chớp mũi người.

“Thuốc này là hân giao cho nô tỳ, sai nô tỳ nghĩ cách trộn vào trong thức ăn của Vương phi, nhưng Vương phi đề phòng nô tỳ khắp nơi, ngay cả cơ hội lại gần cũng không có, đến tận bây giờ nô tỳ vẫn chưa tìm được cơ hội hạ thuốc.”

Nghe vậy, một đôi mắt đen thẳm lập tức bùng cháy lửa giận như vừa được nhuộm trong máu tươi, bắn ra hàn quang, cả người tàn mất ra lãnh ý.

“Công tử.”

Mạc Thanh hít tóit, cảm lấy gói thuốc trên tay Hạ Dạ Bạch cảm tóit đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, mày nhăn lại, sắc mặt đại biến: “Là ai lại dám hạ thủ ngoan độc như vậy với Vương phi, nếu để cho ta biết được, ta nhất định phải băm thây hắn ra thành trăm mảnh.”

“Còn nữa không?”

Giọng nói dịu nhẹ phiêu đăng ngân nga trong rừng, thuận theo làn gió mùa hè trôi đi, thổi qua người, lại như kim nhọn nhẹ xuôi xuống đâm vào trái tim người nghe, còn lạnh thấu xương hơn cả bão tuyết giữa mùa đông.

“Vương gia.”

Băng Sơ vội lau khô nước mắt đang nhạt nhòa trên mặt, ngăn đầu, đôi mắt trong trẻo điễm đam đáng yêu, trên hai hàng lông mi dày còn vương vãn vài giọt lệ trong suốt, vô cùng ôn nhu: “Là người kia sai nô tỳ dẫn vương gia đến chỗ này, nô tỳ cũng không biết mục đích của hắn là gì, nô tỳ chẳng qua chỉ là một hạ nhân, mọi chuyện đều phải làm theo mệnh lệnh, nếu nô tỳ không làm theo lời hắn thì nhất định hắn ta sẽ giết chết nô tỳ, Vương gia cũng cần phải chú ý cẩn thận, hắn chỉ muốn làm thương tổn mỗi mình Vương phi mà thôi, nhất định do thái độ thường ngày của vương phi quá mức hung tàn, đã đắc tội với người khác, mới liên lụy đến vương gia, suy đi tính lại Vương gia nên sớm tránh xa Vương phi thì tốt hơn.”

Mạc Thanh nâng cằm, nhìn Băng Sơ quỳ trên mặt đất khóc lóc như mưa, mày nhăn lại, đôi mắt kia mang theo nghi hoặc không thể tìm được lời giải đáp, xoay người hỏi Mạc Ly đang đứng bên cạnh: “Đại ca, ánh mắt người kia cũng lạ nha, cứ nhiên lại chọn cho vương gia một thị tỳ như vậy, muốn tìm cũng nên tìm một người ra hình ra dáng một chút mới phải.”

Mạc Ly liếc mắt nhìn đệ đệ nhà mình, một đôi mắt như phẳng lặng như mặt nước lại rơi xuống người Băng Sơ, nữ nhân này, vô liêm sỉ, ái mộ hư vinh, lại nhất gan sợ chết, trong mắt bọn họ, nàng ta chẳng đáng giá dù chỉ một hào, người như nàng ta quả thật rất dễ khống chế, chỉ cần hứa cho nàng ta một chút lợi lộc, không nguy hiểm đến tánh mạng của nàng thì nàng có thể làm tất cả mọi việc vì người.

Băng Sơ này vừa nhìn là biết là người từng sống trong nhà nghèo khổ, có thể chịu được cực khổ, cũng rất nhẫn nhịn chịu đựng, nếu Vương gia quả thật là một tên ngốc không đáng giá, ai lại muốn lãng phí tuổi thanh xuân ngây ngô bên cạnh hắn nhiều năm như thế.

“Không ngờ bây giờ người còn có thể suy nghĩ cho ta như vậy.”

Hạ Dạ Bạch xoay người liếc mắt nhìn Băng Sơ vẫn còn quỳ trên mặt đất một cái, thanh âm nhàn nhạt, nghe không ra tức giận hay vui buồn, vẫn một loại cảm giác làm người lạnh như băng, những tia sáng lấp lăm lấp soi lên đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, ngược với ánh sáng, không dám nhìn thẳng, cũng không thể nhìn thẳng vào được.

Hiện tại Băng Sơ đã sợ hãi muốn vỡ mật rồi, làm sao có thể hiểu được hàm nghĩa trong lời nói Hạ Dạ Bạch, nghe Hạ Dạ Bạch nói như vậy, vội vàng ngược ngược đầu, ra sức gật đầu: “Vương gia minh xét, lòng trung thành của nô tỳ đối với Vương gia có trời đất chứng giám, sau này nhất định làm trâu làm ngựa, toàn tâm toàn ý chiều伺候 Vương gia.”

“Công tử nhà chúng ta chẳng qua chỉ là một kẻ ngốc, làm sao dám nhận nổi công chăm sóc của người, trên đời này cũng chỉ có Vương phi bị đập đầu hừ não mới đủ tư cách chiều伺候 công tử nhà chúng ta.”

Mạc Thanh khinh thường hừ lạnh một tiếng, nữ nhân như vậy, tùy tiện ra đường quơ một nắm là đầy cả rổ, công tử nhà bọn họ cho dù mất bị mù, cũng không lưu một người như vậy ở bên cạnh mình.

Hạ Dạ Bạch cười lạnh, nhẹ nhàng gật đầu, cúi đầu đưa bốn gói thuốc bột trên tay: “Người đã ở bên cạnh ta, tận tâm hầu hạ ta nhiều năm như vậy, đến cuối cùng còn thông cảm với ta như vậy, ta chẳng phải kẻ ngốc không có tim không có phổi, ta còn nhớ tấm chân tình ngày xưa của người, chẳng phải người đã nói rồi sao? Để ta tiễn người đi đoạn đường cuối cùng này.”

Hạ Dạ Bạch tận lực nhấn mạnh hai chữ chiều伺候, cúi đầu cười ha ha, đem thuốc bột nhét vào trong ngực của mình, hai tay mở ra, quay lưng lại, mới quay được một nửa, lại nghiêng đầu nói: “Băng Sơ, đã nhìn thấy rồi chứ?”

Hạ Dạ Bạch chỉ vào cây cối trùng trùng ở xung quanh: “Đám đầu trâu mặt ngựa đó, còn có yêu ma quỷ quái này, lập tức sẽ tới tìm người để đưa người xuống địa ngục.”

Băng Sơ nghe xong, sắc mặt trắng bệch, mặt không còn chút máu, cả người mềm nhũn như là nước, tê liệt ngã xuống đất, đôi mắt hoảng sợ nhìn bốn phía, thoáng chốc đã muốn phát điên, trước mắt của nàng hình như xuất hiện ảo giác, đầu trâu mặt ngựa đang cầm xích sắt câu hồn trên tay, muốn đem hồn phách của nàng khóa lại, bên tai nghe tiếng rên rỉ của lũ cô hồn dã quỷ, đang gào thét xung quanh nàng.

“Vương gia, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ cũng không dám nữa.”

Băng Sơ đột nhiên từ dưới đất đứng lên, tóc tai xốc xếch rối tung rũ trên vai, sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch, trông nàng ta giống như là ma quỷ, một nữ quỷ điên rồ, tay quơ loạn xạ, vọt tới trước mặt Hạ Dạ Bạch.

Môi Hạ Dạ Bạch cong lên, lại nhẹ nhàng mở ra, thanh âm trầm thấp mềm nhẹ lại như từ địa ngục truyền tới: “Ngàn vạn lần không được, tuyệt đối không được, chuyện người tuyệt đối không nên làm chính là có ý nghĩa không tốt đẹp với nàng, bằng không ta thật sự sẽ niệm tình xưa nghĩa cũ của người mà chừa cho người một con đường sống.”

Xiêm áo màu xanh lay động, rất giống những tán lá non xanh như ngọc đang đưa trong cơn gió giữa ngày hè, đôi mắt đen sâu thẳm tỏa ra ánh sáng lạnh,

giống như ánh mặt trời sớm mai vừa nhú ra khỏi đám mây xuyên thẳng qua bầu trời chiều xuống đất, có do dự, nhưng không chừa một điểm để giấy giũa, chớp mắt một cái lại xuất hiện trước mặt Băng Sơ mới vừa rồi bị hấn ném ra, ngón tay khẽ búng, một viên thuốc màu xanh lục sáng bóng óng ánh rơi vào miệng Băng Sơ rồi nhanh chóng chui tọt xuống bụng.

“Khụ khụ...”

Băng Sơ ho liên tục mấy tiếng, cả người nàng ta mới vừa rồi còn chìm trong trạng thái điên cuồng giờ đã bình phục trở lại, mái tóc đen bù xù rối tung xòa trên mai, toàn thân dính đầy cát đất, trên gương mặt tuyết trắng của nàng cũng bê bết cát vàng.

Sợi tóc trên trán phấp phới tung bay theo gió, đôi mắt tràn ngập hoảng sợ, con ngươi đen nháy trong tròng mắt trắng dã, chăm chú nhìn Hạ Dạ Bạch: “Vương gia vừa cho nô tỳ ăn cái gì?”

Cũng không cần biết tay mình có sạch sẽ hay không, vừa nói vừa cố sức móc vào họng mình nhằm nhổ nó ra, nhưng nàng muốn nhổ, mà nó đã chui xuống bụng mất rồi thì làm sao có thể nhổ ra được, nàng ta ói cả mặt xanh mặt vàng ra đầy đất, bộ dáng cùng cực vô cùng.

“Ha ha, không phun ra được, vật kia vừa xuống bụng người liền tan ra rồi.”

Mạc Thanh tốt bụng nhắc nhở, hà hề cười cợt.

“A.”

Băng Sơ đột nhiên hét lên một tiếng, gương mặt vừa rồi còn tái nhợt giờ đã đỏ bừng như lửa thiêu, thân hình thống khổ nhả nhào xuống đất, hai tay ôm lấy bụng, chỉ một chớp mắt tiếp theo, hai tay của nàng lại không ngừng cào lên mặt, khuôn mặt vốn được xem là thanh tú hiện giờ đã sưng tấy đỏ ửng lên.

“A.”

Tiếng thét vô cùng thê thảm vang lên, bầu trời cao xanh trên rừng cây vẫn phiêu đảng trôi, gương mặt vừa sưng vừa đỏ thoáng chốc đã rỉ máu, nứt ra, một chốc lát sau lại hé ra một gương mặt mới giống y chang gương mặt lúc trước, nhưng da dẻ càng thêm mềm mại nhẵn nhụi.

“Bản công tử đã nói thì sẽ giữ lời, đã nhận lời tiễn người đi một đoạn đường, đương nhiên sẽ tiễn người đi rồi. Mạc Thanh, lột y phục của nàng ta ra, ném vào hồ làm mồi cho cá.”

“A.”

Chỉ một chớp mắt sau, trên người của Băng Sơ cũng thay một lớp da, giây phút thoát da vô cùng đau đớn, người thường há có thể chịu đựng được, hai tay Băng Sơ không ngừng giũa giũa nhìn Hạ Dạ Bạch, muốn cầu xin tha thứ, nhưng lời nói vẫn không thể thốt ra khỏi miệng, mà biến thành những tiếng thét không khổ kinh hoàng.

“Người la hét ồn ào như vậy sẽ làm phiền đến công tử, chết cũng không để tai người khác được yên tĩnh.”

Mạc Thanh bất mãn lắm bầm lườm bầu, một tay xách Băng Sơ đang không ngừng giùng giàng giấy giũa lên, đi theo phía sau mấy nam tử mặc áo xanh, chỉ chốc lát sau liền biến mất.

“Công tử.”

Mạc Ly đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, chẳng biết lúc nào, trên tay đã xuất hiện thêm một chiếc khăn tay sạch sẽ.

“Không cần, lau cũng không sạch được.”

Hạ Dạ Bạch cúi đầu, nhìn chăm chăm vào bàn tay phải của mình, lật bàn tay lên xuống qua lại nhiều lượt, đôi mắt hình như hơi trầm xuống.

“Mạc Ly, trên tay của ta cũng nhiễm không ít máu tươi bạch cốt rồi.”

Thanh âm kia, nhẹ nhàng, dường như thống khổ hoặc như là nhẹ nhõm mà lại sung sướng.

“Công tử có thể không cần tự mình động thủ.”

Khóe miệng rù xuống, khuôn mặt không chút biểu tình dường như có chút biến đổi.

“Chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.”

Hạ Dạ Bạch ngược nhìn những rừng cây cổ thụ trùng trùng, che khuất cả bầu trời, cảm thán.

Chẳng qua đó chỉ là một giấc mộng mà thôi, mà người hấn muốn che chở đang ở ngay bên cạnh, đôi tay này làm sao có thể không nhiễm máu tươi.

“Phu nhân ra ngoài, phái thêm nhiều người bảo vệ.”

Mạc Ly gật đầu.

“Căn bệnh cuồng hút máu của công tử đã lâu rồi chưa tái phát.”

Kể từ đêm đại hôn đó, công tử cắn cổ phu nhân uống máu của nàng, đến nay gần bốn tháng rồi, thế nhưng chưa từng phát tác.

Hạ Dạ Bạch cười cười, bước nhanh ra ngoài: “Giờ quay trở về, có lẽ kịp cùng ăn trưa với Nhan Nhan.”

Tịch Nhan ra khỏi vương phủ, vội vàng chạy tới Nhạc Dương lâu, ngẫu nhiên lại đứng vào giờ ăn trưa, Nhạc Dương lâu người đến tấp nập, xe ngựa qua lại không dứt, khác hẳn với vẻ quanh quẩn lần trước nàng nhìn thấy.

Mã xa vẫn chưa dừng hẳn, Tịch Nhan đã nhảy xuống dưới, đi tới cửa.

“Xin hỏi, khách quan có mấy người?”

Tịch Nhan túm tiểu nhị vừa bước ra hỏi nàng lại: “Các người có nhìn thấy thất vương gia, chính là người thường xuyên mang mặt nạ ngân bạch không?”

“Hả?”

Tiểu nhị kia cười cười, thanh âm kéo dài rồi ồ lên một tiếng, gật đầu: “Chính là vương gia ngốc ấy à?”

Tịch Nhan dù trong lòng không vui, thế nhưng lúc này cũng không có nhiều thời gian để trách cứ mấy chuyện này: “Vậy người có nhìn thấy hắn ta không?”

“không nhìn thấy.”

Tịch Nhan tức giận hừ một tiếng, dùng sức đẩy mạnh hắn ra, xoay người chạy đi, nhìn đoàn xe ngựa qua lại thành đoàn cùng đám người đi tới đi lui, nàng không biết phải đi về phía nào.

“Vương gia, ngài nhìn kia, đó chẳng phải là Tứ muội muội sao?”

Tại gian phòng trên lầu hai, Mạc Vân Phi mặc xiêm y điểm lệ chỉ vào Mạc Tịch Nhan đang đi qua đi lại ở trước cửa.

Hạ Thiên Thần xoay người, nhìn theo hướng tay nàng ta đang chỉ, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh không biết xuất hiện bao nhiêu lần trong giấc mộng của hắn, nàng mặc xiêm y màu trắng, cả người như phát sáng, hình như đang vô cùng lo lắng, vóc dáng nhỏ nhắn đứng trong đám người nhốn nháo, rõ ràng không nên để ý đến, thế nhưng trong mắt của người hết lần này tới lần khác chỉ nhìn thấy được mỗi một mình nàng.

“Trông muội muội có vẻ đang vội chuyện gì.”

Thanh âm Mạc Vân Phi ngọt ngào, cẩn thận nhìn Hạ Thiên Thần, thấy tầm mắt của hắn nhìn chăm chú vào Mạc Tịch Nhan, đôi mắt nàng muốn phun lửa.

Hai tay của Hạ Thiên Thần dưới bàn nắm chặt thành quyền, ở chỗ sâu trong đôi mắt hoa đào rực rỡ đã nhiễm sâu cừu hận, xoay người, cầm tay của Mạc Vân Phi, khẽ miệng hơi hơi lên, cừu hận trương đầy mắt đều bị nhu tình che lấp.

“Chắc là thất hoàng đệ đã xảy ra chuyện gì, giờ nàng cứ ngồi yên ở trên này, ta xuống dưới hỏi thăm muội ấy một chút, sẽ quay lại nhanh thôi, lát nữa nếu Dật Phong đến, nàng cứ bảo ta có chút chuyện, đừng nói cho hắn biết chuyện Mạc Tịch Nhan đã đến đây.”

“Vì sao?”

Mạc Vân Phi bị nụ cười tươi rói của Hạ Thiên Thần mê hoặc, thế nhưng trong lòng vẫn mơ hồ không hiểu.

“Nhất định là thằng ngốc kia đã xảy ra chuyện gì, lần trước bọn họ ở Đông Thần phủ nhục nhã chàng như vậy, còn khiến mọi người mất hết mặt mũi, chàng còn muốn giúp nàng ta làm gì.”

Mạc Vân Phi nhìn thân hình mặc áo trắng tỏa ánh sáng dưới nắng kia, nhưng vẫn như trước không thể che lấp được dung nhan xinh đẹp tựa thiên tiên của Mạc Tịch Nhan, tràn đầy ghen ghét: “Tốt nhất là kẻ ngốc đó gặp chuyện gì không may đi, để nàng ta sớm sống cuộc đời quả phụ càng tốt.”

Nói xong, trong bụng lại cảm thấy không thoải mái, xoay người, nhìn Hạ Thiên Thần: “Thiếp chẳng qua bất bình cho Vương gia mà thôi, thất vương gia dù sao cũng là đệ đệ của ngài, nếu như Vương gia lo lắng, thì xuống hỏi thăm đôi lời, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu như Liễu thiếu gia tới, thiếu sẽ nói với hắn ta rằng Vương gia có chuyện quan trọng cần phải xử lý, tuyệt đối không nói ra chuyện tứ muội muội đã đến đây.”

Hạ Thiên Thần hài lòng cười cười, nhẹ nhàng nheo nheo mắt của nàng, động tác hơi ngả ngón, thế nhưng lại nhu tình mật ý khó tả thành lời: “Chỉ có nàng mới thấu hiểu được lòng ta.”

Nói xong, xoay người rời đi chẳng chút lưu luyến, tại nơi sâu nhất trong cặp mắt đào hoa chất đầy chán ghét và bài xích.

Hạ Thiên Thần đi xuống lầu, trùng hợp lúc Tịch Nhan đang từ cửa nhảy vào, tay ôm lấy vai, Tịch Nhan một lòng lo lắng cho Hạ Dạ Bạch, nghĩ thầm trên người hắn không có tiền, còn về phần Băng Sở, tất nhiên không thể trông mong gì ở nàng ta, nếu đứng ở lâu một đường nhiên không thể nhìn thấy trên lầu hai.

Hạ Thiên Thần nhanh chóng bước tới cửa, tiểu nhị kia nhìn thấy, vội vã bước ra nghênh đón nhiệt tình: “Tứ Hoàng Tử có gì phân phó?”

“Mới vừa rồi hỏi người chuyện gì?”

Hạ Thiên Thần chỉ vào nơi Tịch Nhan vừa đứng.

“Chuyện này tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm, để tiểu nhân cho người dò hỏi một chút rồi báo lại sau.”

Người nọ rời khỏi Hạ Thiên Thần, chỉ chốc lát sau lại quay về: “Chuyện là thế này, hình như là đang tìm thất vương gia, có điều thất vương gia vẫn chưa đến Nhạc Dương lâu này của chúng ta.”

Đôi mắt hoa đào đẹp phần khôi, Hạ Thiên Thần gắt gao nhìn chăm chăm Tịch Nhan giống như con ruồi đang chui vào trong bẫy, hai tay nắm lại càng lúc càng nắm chặt hơn, khóe miệng cong lên, kéo tiểu nhị sang một góc khuất, móc ra một thỏi bạc nhét vào tay hắn, sau đó chẳng biết thì thầm to nhỏ vào tai hắn chuyện gì, tiểu nhị kia nhìn thỏi bạc trên tay, hai mắt tỏa sáng, kính cẩn gật đầu bảo vâng.

“Mau đi đi, nhớ kỹ, chuyện này không được nói với bất cứ ai, cho dù thiếu gia nhà người cũng không được tiết lộ, làm xong việc này thì rút khỏi cho ta, nếu như để ta biết người tiết lộ chuyện này ra ngoài, cần thận cái đầu của người và cả người nhà của người.”

Hạ Thiên Thần dựa lưng vào cửa, nhìn Tịch Nhan đứng ở giữa, đôi mắt hoa đào luôn nhu hoa diễm đạm đã không còn ngàn loại phong tình vạn loại phong lưu của trước kia nữa, mà chỉ mang duy nhất màu sắc của tuyệt tình.

Hắn không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng có được, cứ như vậy, đem hủy bỏ, hủy bỏ nàng, kiếp này hắn mới có thể sống yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tịch Nhan Mất Tích

Khi Hạ Dạ Bạch quay trở về đến vương phủ thì đã là giữa trưa, bầu trời xanh lam cao vợi vợi không một áng mây, trời nắng chang chang, dưới ánh nắng mặt trời là một màu xanh ngắt của cây cối giống như đang cố gắng tích trữ toàn bộ nước non lại, nhưng lại đem đến cảm giác lười biếng, ánh mặt trời ám áp chiếu lên cơ thể, giống như trên người được khoác chiếc áo bông ấm áp mềm mại, cả người cũng bắt giác thêm ngất ngây lơ lửng.

“Nhan Nhan.”

“Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch vừa bước chân qua cửa đã hưng phấn gọi tên Tịch Nhan, dọc đường đi, đám hạ nhân nhìn thấy đều cúi đầu bước sang một bên nhường đường.

Tương Tư đang tính toán sổ sách ở trong phòng, nghe thấy tiếng gọi của Hạ Dạ Bạch từ xa vọng đến, vội vàng buông công việc đang còn dang dở, chạy ra ngoài, ngẩng nhìn Vương gia gấp gấp trở về như vậy là muốn dùng cơm trưa với Vương phi.

“Vương gia đã trở về rồi ư?”

Tương Tư chạy ra hành lang, hiện giờ đang là giữa mùa hè, thời tiết vốn rất khô nóng, hướng hồ lại vào tầm giờ này, ánh mặt trời đứng bóng, rất nóng nực. Hạ Dạ Bạch ở bên ngoài vội vàng đi về, hơn nữa vừa rồi chạy từ cổng vương phủ vào bên trong, mồ hôi trên trán đổ như mưa ướt cả tóc mai, từng giọt từng giọt rơi trên mặt nạ, tỏa ánh sáng lấp lánh trong ánh mặt trời, phản lại những tia sáng chói mắt, xiêm y trên người ướt nhẹp, dính bết lên da thịt.

“Sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy?”

Tương Tư tràn đầy thương tiếc, móc chiếc khăn tay ra, vươn tay giúp lau khô mồ hôi trên mặt Hạ Dạ Bạch, vừa lau vừa hỏi: “Băng Sơ cô nương đã trở về rồi sao?”

Hạ Dạ Bạch đưa tay đoạt lấy chiếc khăn trên tay của Tương Tư, một tay vẩy những giọt mồ hôi trên trán ra, tay kia cầm khăn lau lung tung trên mặt, mở miệng nói: “Ừm, giờ nàng ấy đã quay trở về nhà cũ ở cùng bà ngoại rồi, không bao giờ quay về vương phủ này nữa, Nhan Nhan cũng không cần vì nàng ấy mà phiền muộn.”

Trong đôi mắt đen sâu thẳm hiện lên sự sắc sảo, tuy chỉ một nháy mắt ngắn ngủi sau đó lại khôi phục về trong vẻ bình tĩnh, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Tương Tư gật đầu: “quay trở về cũng tốt, cũng tránh gây chuyện phiền toái trong vương phủ, Vương phi ngại vương gia bị mất thể diện, mặc dù không thẳng tay đuổi nàng ta đi, có điều trong lòng chắc chắn cũng không thích, còn Hồng Đậu, tính tình nàng ấy xung đột lỗ mãng, nếu hai người bọn họ chạm mặt, lại xích mích châm chọc, lỡ như ấu đã đánh nhau, cho dù là ai bị thương cũng không phải chuyện tốt, nàng ta mà ở trong vương phủ chính là một mầm họa, thật lòng nô tỳ cũng muốn nàng ta sớm rời khỏi vương phủ.

Tương Tư thở dài: “Vương phi ở bên ngoài bên ba vì Vương gia, cũng rất khổ cực, vết hân trên cổ vương phi lúc đó cũng không phải chuyện thật, Vương gia chớ để ở trong lòng, Vương phi toàn tâm toàn ý lo lắng cho Vương gia, Băng Sơ trở lại ở trong vương phủ lâu như vậy, Vương phi cũng hiếm khi có nhiều thời gian rảnh rỗi ở lại nhà, Vương gia lại không nhân cơ hội này chơi đùa cùng Vương phi, ngược lại cả ngày quần quýt ở chỗ Băng Sơ, Vương phi đối với Vương gia rất tốt, chúng nô tỳ đều có thể thấy được, Vương gia phải thông cảm với vương phi nhiều hơn, sau này đừng làm những chuyện khiến Vương phi không vui.”

Tương Tư thấy mồ hôi trên mặt nạ ngân bạch của Hạ Dạ Bạch đã được lau khô, nhận lấy chiếc khăn tay thấm đẫm mồ hôi đến mức có thể vắt ra một ly nước nhỏ, nói tiếp: “Y phục trên người Vương gia ướt hết rồi, để nô tỳ phân phó hạ nhân chuẩn bị nước nóng, hầu hạ Vương gia tắm rửa, thay quần áo khác, sau đó bồi vương gia và vương phi dùng bữa trưa, bộ dáng này của vương gia, vương phi mà nhìn thấy sẽ không vui.”

Hạ Dạ Bạch đưa chiếc khăn tay đang cầm trên tay cho Tương Tư, hẩn lo lắng Tịch Nhan, suốt dọc đường quay về đều chạy vội vàng, thấy Tương Tư nói như vậy, gật đầu, y phục này dính đầy mồ hôi, mặc trên người quả thật không thoải mái: “Thay quần áo khác là được rồi.”

Sau đó lại bước nhanh về phía khác trong Thụy Trúc Cư: “Nhan Nhan đâu? Chắc ở trong Thụy Trúc Cư chứ?”

“Từ sáng đến giờ nô tỳ đều trong phòng tính toán sổ sách, vẫn chưa nhìn thấy Vương phi, chắc là vẫn ở trong Thụy Trúc Cư thôi, cũng không thấy Hồng Đậu, có lẽ cũng ở trong Thụy Trúc Cư cùng Vương phi, Vương gia, trước tiên ngài nên thay y phục trên người đã, Vương phi mà thấy, Vương gia chỉ cần nói vài ba câu xuôi tai, xin lỗi nàng, Vương phi lúc nào cũng nhẹ dạ với Vương gia, sẽ không truy hỏi chuyện này nhiều đâu?”

Hạ Dạ Bạch xoay người, mím chặt môi, đôi mắt ai oán nhìn chằm chằm Tương Tư: “Tương Tư, người nói nhiều thật đó.”

Tương Tư cười cười, đi theo sau lưng Hạ Dạ Bạch: “Nô tỳ nói gì cũng là muốn tốt cho Vương gia và Vương phi mà thôi.”

Hạ Dạ Bạch ngáp một cái, bộ dáng đau khổ nước mắt chảy ra: “Vương gia đi đứng phải chú ý nhìn đường cẩn thận chứ, đến Thụy Trúc Cư, phải vào thay quần áo khác trước đây, dùng xong bữa trưa thì bồi Vương phi ngủ trưa một chút.”

Hai người mới vừa đi tới Thụy Trúc Cư, Hạ Dạ Bạch còn chưa kịp thay y phục thường, lại thấy Hồng Đậu hốt ha hốt hải từ bên trong chạy ra, tay chỉ vào Hạ Dạ Bạch, vội chạy thẳng đến trước mặt hẩn hỏi: “Vương gia không trở về cùng Vương phi sao?”

“Vương phi không có ở trong này sao? Ta còn tưởng rằng người vẫn ở trong này cùng vương phi chứ?”

Hồng Đậu lắc đầu: “Không có, hồi sáng tính đi tìm Tương Tư tý tý, nửa đường gặp được Tiểu Lục, nói tỳ đang ở trong phòng tính toán sổ sách, cho nên muội không đến tìm tỳ nữa.”

Hồng Đậu nói xong quay đầu nhìn Hạ Dạ Bạch cả người ướt nhẹp: “Vương gia đi tiễn Băng Sơ thôi mà, sao lúc về cả người lại ướt nhẹp mồ hôi thế này? Nô tỳ và Vương phi còn tưởng rằng vương gia sẽ đến Nhạc Dương lâu cùng nàng ta, dùng xong bữa trưa mới quay về cơ đấy?”

“Nhạc Dương lâu?”

Hạ Dạ Bạch mím môi, lắc đầu: “Băng Sơ nói nếu ta bước vào Nhạc Dương lâu mà ngồi ở lâu một dùng cơm sẽ rất mất mặt, còn lên nhả gian lâu hai thì ta không có bạc, cho nên bảo ta đưa nàng ấy về, nhà nàng ấy cũng rất xa, ta vốn không định đưa nàng ta đi, nhưng nàng ấy cứ nằng nệ mãi, sau đó ta tiễn nàng đi qua một cánh rừng nhỏ, sau đó mới quay về.”

Hạ Dạ Bạch nhìn thẳng vào mắt Hồng Đậu, từng câu từng chữ đều giải thích rõ ràng.

“Vương gia việc gì phải tiễn đưa ôn thần kia về tận nhà, trước kia nàng ta chăm sóc cho vương gia vốn là có mưu tính, có thể để nàng ta quay về, Vương phi đã nê mặt vương gia mà hạ thủ lưu tình với nàng ấy rồi, lại còn muốn đích thân vương gia tiễn nàng ta quay về tận nhà, nàng ta cho rằng mình là ai? còn dám nảy sinh ý nghĩ kỳ quặc như vậy, đồ nữ nhân vô liêm sỉ hèn hạ, cần phải cho nàng ta một cho nàng ta một trận nhớ đời, rồi sau đó lột sạch y phục của nàng ta ra, ném vào sông làm mồi cho cá, dám khiêu khích Vương phi của chúng ta, chết tiệt chết tiệt chết tiệt.”

Hồng Đậu cau mày, đôi mắt sáng hơi nheo lại, hai tay nắm chặt thành quyền, liên tục quơ qua quơ lại, hận không thể đem Băng Sơ băm thây vạn đoạn.

Khẩu khí này vừa nghe là biết nàng chẳng phải rất cam tâm tình nguyện, đáng nhẽ nữ nhân kia phải tự mình đi về mới đúng, tại sao lại bảo đích thân vương gia đưa tiễn, Vương gia này cũng thật là kỳ cục, thật sự rất ngốc nghếch, hồ đồ chạy đi tiễn, Vương phi cũng thực kỳ quái, vừa nghe Vương gia đi tiễn Băng Sơ, chẳng nói chẳng rằng gì đã hấp tấp chạy ra ngoài rồi.

“Thôi bỏ đi, người cũng đã đi rồi.”

Tương Tư bắt lấy tay của Hồng Đậu, nhẹ giọng quát một tiếng, cẩn thận liếc nhìn Hạ Dạ Bạch dù thế nào đi nữa, chung quy lúc trước cũng từng chăm sóc cho Vương gia một thời gian dài, cũng không nên làm trò còn nói những lời khó nghe trước mặt Vương gia.

Sâu trong mắt của Hạ Dạ Bạch hiện lên tiểu ý, tuyệt đối không để ý đến hành vi của Hồng Đậu, nếu tất cả mọi người đều cho rằng lột bỏ sạch y phục ra ném xuống sông làm mồi cho cá mới xứng đáng với tội danh của nàng ta thì cứ thế làm theo thôi.

Tương Tư đưa mắt nhìn đảo đạc xung quanh: “Sao lại không thấy Vương phi?”

“Vương phi không có trong phủ, hôm nay đến giờ thỉ vương phi mới dậy, tùy tiện khoác tạm xiêm y chạy ra hỏi muội Vương gia đi nơi nào, muội vừa nói vương gia đi ra ngoài cùng ôn thần kia còn có ý muốn đưa tiễn nàng ta quay về nhà, Vương phi vừa nghe thế, không kịp rửa mặt chải đầu, mặc bữa quần áo liền chạy thẳng ra ngoài, chắc là đi Nhạc Dương lâu tìm Vương gia, bất quá bây giờ xem ra chắc là Vương phi tìm nhầm nơi rồi, Vương phi không tìm được vương gia nhất định sẽ rất sốt ruột, để muội đến Nhạc Dương lâu xem thử, sẵn tiện nói cho vương phi biết vương gia đã trở về.”

Hồng Đậu nói xong, vội vàng chạy ra ngoài, Hạ Dạ Bạch thấy vậy, cũng đưa tay quơ loạn phía sau: “Ta đi, ta cũng muốn đi.”

Tương Tư xoay người, nhìn Hạ Dạ Bạch toàn thân ướt đẫm. Hét to một tiếng: “Hong Đậu, đứng lại cho ta.”

Vừa nói vừa vội vàng chạy đến đi ra ngoài, vọt tới trước mặt Hồng Đậu: “Nhạc Dương lâu cách đây khá xa, người chạy tới đó nói không chừng Vương phi cũng đã trở lại, người vào hầu hạ vương gia thay đổi xiêm y, ta sai người chuẩn bị xe ngựa cho hai người.”

Khi Hạ Dạ Bạch đến Nhạc Dương lâu thì đã qua buổi trưa, những khách nhân dùng xong bữa trưa đều rời khỏi, trước cửa chỉ còn lác đác vài chiếc xe ngựa, Hồng Đậu nhảy xuống xe, nhìn thoáng qua xung quanh, liếc mắt lập tức phát hiện ra xe ngựa Tịch Nhan thường dùng vẫn còn đậu ở trước cửa: “Vương gia, hôm nay Vương phi dùng chiếc xe ngựa này. xe ngựa vẫn còn đây, chắc vương phi vẫn còn ở bên trong.”

Hồng Đậu cười cười, cũng không quản lễ nghi gì cả, chạy đến phía trước Hạ Dạ Bạch, hào hứng bước vào Nhạc Dương lâu.

“Không được vào.”

Hồng Đậu còn chưa vào cửa, đã bị người bước ra cản lại, tiểu nhị kia vốn không muốn cản Hồng Đậu, bất quá nhìn thấy Hạ Dạ Bạch đi ở phía sau, nhận thấy hai người họ cùng đi với nhau, cho nên mới nãy ra ý định muốn gây khó dễ.

Nhạc Dương lâu vốn là đệ nhất lâu trong hoàng thành, hơn nữa lại là tửu lâu có danh tiếng bậc nhất trong nước Lư Ly, cho nên tiểu nhị làm việc ở trong đây cũng sẽ có cảm giác ưu việt hơn trong những tửu lâu bình thường khác.

Chuyện xảy ra tại Đông Thần phủ lần trước tuy rằng gây ra tiếng vang lớn khắp hoàng thành, thế nhưng có vương công quý tộc nào nguyên ý để danh tiếng của mình bị bôi xấu, nào có ai không ba lần bảy lượt căn dặn gia đình tuyệt đối không được đem chuyện xảy ra hôm đó lan truyền ra ngoài, chuyện xảy ra ngày ấy khiến cho tầng tầng lớp lớp người trong vương triều Lư Ly xôn xao, có điều những tiểu dân bá tánh lại chẳng mấy ai biết đến, thậm chí những hạ nhân đặc chỉ trong Cung Vương Phủ mỗi khi nhắc đến chuyện này chỉ khiến đám bách tính thường dân khắp ngõ hẻm nghe xong chỉ lắc đầu cười trừ, cho rằng bọn họ đang khoác lác, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì chuyện ngày ấy xảy ra trong Đông Thần phủ chẳng khác nào câu chuyện một nghìn lẻ một đêm.

So với trước kia, Cung Vương Phủ chẳng qua có được cung Vương phi tài giỏi, đám lưu manh đầu đường khốn nạn vô lại tất nhiên không dám tùy tiện dây vào, thế nhưng ngốc vương chung quy cũng là ngốc vương, cho dù hiện giờ nhờ có nữ nhân kia mới được sống những ngày lành lặn, tuy bọn họ ngoài miệng không dám nói gì, có điều trong lòng lại khinh thường, hiện giờ có cơ hội sao lại để Hạ Dạ Bạch tùy tiện bước vào?

“Vi sao không được vào? Cho dù là tửu lâu bậc nhất hoàng thành thì đã làm sao? chẳng phải chỉ là một chỗ bán cơm thôi sao? Người không cho ta bước vào, thì ta cứ vào đây, sao nào?”

Hồng Đậu mở to đôi mắt thách thức, nhìn chăm chăm vào kẻ đang bước ra ngăn cản họ, một tay chống eo, tay kia chỉ thẳng mặt kẻ đó, bộ dáng hung dữ như đang thách thức có ngon thì can nữa xem.

Tiểu nhị kia chưa từng gặp qua nữ nhân nào dữ dằn như vậy, lại còn hăm he muốn xông tới, liếc mắt nhìn thấy đám người hiếu kỳ vây xem càng lúc càng đông, liền tục đưa tay chỉ trỏ bàn luận, hẳn đường đường là một nam nhân không thể đứng đây so võ mồm với một nữ nhân, bèn hạ giọng nói: “Người có thể vào, hẳn ta thì không.”

Tiểu nhị kia không ngăn cản Hồng Đậu nữa mà chỉ tay vào Hạ Dạ Bạch đang đứng sau lưng Hồng Đậu.

Hồng Đậu xoay người, nhìn thấy ngón tay hắt đang chỉ vào Hạ Dạ Bạch, sao nàng lại không hiểu rõ ý hắt ta muốn nói là gì chứ? mọi người trong vương phủ không ai dám bất kính với Vương gia, tuy đám người bên ngoài không dám hạ quyền đâm cước đá, hay sỉ nhục vương gia giống như trước kia, nhưng bọn họ luôn tìm cơ hội gây khó dễ cho Vương gia, Vương gia nhà bọn họ có chỗ nào không tốt, huống hồ lại không thích gây xích mích với người khác, vậy mà bọn họ lại luôn xem người ta trở thành kẻ ngốc không hiểu chuyện.

“Đậu Đậu, ta muốn đi vào tìm Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch mím chặt môi, rụt cổ một cái, đi tới phía sau Hồng Đậu, thận trọng kéo kéo xiêm y của nàng, ánh mắt tội nghiệp nhìn hắt, ánh mắt kia vô cùng tha thiết.

Hồng Đậu tuy ngoài miệng luôn thốt ra những lời cay nghiệt chua ngoa, nhưng lại là người dễ dãi ngọt, bản tính tuy hung hăng bộp chộp, có điều cũng giống như Tịch Nhan, thế nhưng không đành lòng nhất là khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương này của Hạ Dạ Bạch, hơn nữa nàng vẫn theo bên cạnh Tịch Nhan, lấy mục tiêu của Tịch Nhan làm hướng phấn đấu của bản thân, hiện tại Tịch Nhan không có bên cạnh, nàng sao đành lòng để Hạ Dạ Bạch chịu委屈.

“Vương gia của chúng ta đến đây tìm Vương phi, người dựa vào cái gì không cho đi vào? Nhạc Dương lâu thì có gì hay? là nơi tập trung mỹ thực trong

thiên hạ thì ngon lắm sao? nếu không phải Vương phi nhà chúng ta đang ở bên trong, các người có đem kiệu tám người khiêng đến mời ta vào cửa cũng chưa chắc ta đã chịu vào, người chẳng qua chỉ là một tên canh cửa mà thôi, Vương gia nhà chúng ta cũng không phải không có bạc, người dựa vào cái gì không cho vào? Hôm nay người để cho chúng ta vào thì chúng ta vào, không cho vào chúng ta cứ vào đây, nếu người còn dám lên tiếng ngăn cản, để ta quay trở về báo lại với Vương phi, cho dù là đệ nhất lâu hoàng thành thì cũng bị chúng ta phá hủy mà thôi.”

Bởi vì trên vai Tịch Nhan hiện đang bị thương, đối với Liễu Dật Phong, trong lòng Hồng Đậu vẫn còn canh cánh trong lòng, hiện tại thấy bọn họ chạy ra ngăn Hạ Dạ Bạch, con tức nổi lên, tiểu thư trước nay vẫn luôn không nỡ để Vương gia chịu thua thiệt, nhưng nhưng bây giờ lại bị họ chế giễu, ngay cả một thủ vệ cũng dám chường mặt ra mắng mỏ Vương gia nhà bọn họ.

Nhạc Dương lâu này cũng giống như tể tướng phủ vậy, đều tọa lạc tại khu vực phồn hoa nhất hoàng thành, nằm tại ngã tư sầm uất, mặc dù đã qua giờ cơm trưa, nhưng dòng người ngựa qua lại không ngớt, thấy mặt tiền Nhạc Dương lâu xảy ra gây gỗ cãi vã, mọi người đều dừng lại nhìn.

“Chúng ta được thuê làm người gác cổng, còn người cũng chỉ là một nha hoàn mà thôi, có hơn được gì đâu?”

Một tiểu nhị chuyên vẫy khách thấy đồng nghiệp của mình bị một nữ nhân mắng chửi, ngay cả bản thân mình cũng bị họ lôi vào, tất nhiên cũng bất bình lên tiếng cãi lại, vài người bước lên vây quanh lấy Hạ Dạ Bạch và Hồng Đậu.

Hồng Đậu đi theo Tịch Nhan cũng gặp qua nhiều hạng người, thâm nghĩ, ở đây nhiều người như vậy, nàng không tin, mấy nam nhân này dám vùng tay đánh một nữ nhân như nàng, cho dù đánh, cũng có thể chịu đòn thay cho Vương gia, đó cũng là chết trong vinh quang, sau khi sự việc xảy ra tiểu thư nhất định là sẽ thay mình đòi lại công đạo, nghĩ thế cũng thấy yên bụng, không còn sợ nữa.

“Không sai, ta chẳng qua chỉ là một hạ nhân, nha hoàn thì đã làm sao, có thể đi theo hầu hạ Vương phi, đừng nói chỉ là một nha hoàn, cho dù làm trâu làm ngựa, ta vui vẻ cam tâm tình nguyện, các người thì thế nào?”

Hồng Đậu vừa nói vừa ngẩng đầu, tư thái kiêu ngạo, không có nửa phần sợ hãi.

“Ta là hạ nhân mà còn được vào, Vương gia nhà ta vốn là chủ tử đương nhiên càng được phép tiến vào, mấy người các người ý có nhiều người nên bắt nạt một cô gái yếu đuối như ta sao? Ta nói cho các người biết, ta chỉ là một cô nương chân yếu tay mềm, các người cũng không được phép ức hiếp Vương gia ngay trước mặt ta, bắt nạt Vương gia của chúng ta như vậy có phải không xem người của Cung vương phủ ra gì? Nếu như bị Vương phi chúng ta biết các người khi dễ vương gia, cẩn thận lột da các người ra.”

Hồng Đậu đề nén con tức trong lòng, bản thân cũng thấy nhịn quá muốn nghẹn rồi, thâm nghĩ, xung quanh chỉ có vài người mà thôi, giết người thì đền mạng, ở đây nhiều người như vậy, chẳng nhẽ bọn họ dám giết mình sao? nàng vốn không sợ, thường xuyên đi theo Tịch Nhan nên lá gan cũng lớn ra rồi.

“Mở cửa làm ăn, ai có tiền chính là thượng khách, Nhạc Dương lâu các người đã mở cửa buôn bán, Vương gia của ta có bạc, vì có làm sao lại không được vào? Cái gì quán ăn đệ nhất thiên hạ, còn không bằng Ý Thủy Lâu, ở Ý Thủy Lâu người ta còn biết đạo lý này, Nhạc Dương lâu các người chẳng khác nào thiếu gia nhà người, tự cho là thanh cao, hờn chút là nói người khác trên người bốc đầy mùi tiền, thế nhưng bản thân cũng chỉ là một thương nhân mà thôi.”

Đám người dừng bước bu lại xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều, Hạ Dạ Bạch núp phía sau lưng Hồng Đậu, cẩn thận kéo kéo xiêm y của nàng, chỉ chỉ một đám người bu sau lưng, thanh âm rất nhẹ: “Đậu Đậu, nhiều người quá.”

Hồng Đậu quay đầu lại liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy lượng người bu lại xem càng ngày càng đông, chỉ trừ nàng và Hạ Dạ Bạch, còn có mấy tên tiểu nhị đang đứng ra cản đường hai người họ, trong mắt chứa đầy hiếu kỳ và thích thú, cứ như đang xem hát tuồng diễn xiếc, nhất là những ánh mắt đang chia về phía Hạ Dạ Bạch chỉ trích, giống như là đang nhìn con khi biểu diễn vậy, thỉnh thoảng còn có vài tiếng cười giễu cợt, pha lẫn hả hê lên lên cất lên.

“Nhìn cái gì vậy, có gì hay mà nhìn? Nếu còn nhìn nữa, coi chừng đến lượt các người bị lột da.”

Trong đám người hiếu kỳ này, có không ít kẻ từng nhìn thấy Tịch Nhan làm gì với con khi con lần trước, một con khi khỏe mạnh linh hoạt bị nàng nhỏ trụi lông trên đầu, sau đó bị nhúng vào nước sôi, lột sạch lớp da trên đầu, làm khi đau đớn la hét in ỏi, quang cảnh đó giờ nghĩ lại, còn thấy lưng mình nổi hết da gà, đôi tay sạch sẽ tinh tế như vậy nhẹ nhàng bầm một cái, óc con khi bắn ra tứ phía, thâm đến mức không dám nhìn.

Chuyện này trước đây được lan truyền sôi sục, những người đó làm sao cũng không tin nổi, từ tiểu thư tướng phủ luôn nhân từ nương tay, dịu dàng thiện lương chớp mắt đã trở thành kẻ ác độc thủ đoạn tàn bạo, có nhiều người mặc dù không được tận mắt chứng kiến, nhưng đều nghe kể qua chuyện này, mặc dù không tin, có điều câu chuyện được lan truyền sinh động, ba người nói có cọp, thiên hạ cũng tin có cọp thật, một người nói người không tin, hai người nói người vẫn không tin, nhưng giờ tất cả mọi người đều nói thế, hơn nữa những người đó lại nói rất sinh động cứ như chứng kiến tận mắt, cuối cùng thì người cũng phải tin là chuyện này có thật mà thôi.

Chuyện này đã qua được mấy tháng, mọi người cũng dần dần quên mất, hiện tại Hồng Đậu nhắc tới, tim không khỏi phát lạnh, cho dù những người không được chứng kiến tận mắt, cũng rét run cả người, sắc mặt trắng xanh.

“Vương phi.”

“Vương phi.”

Hồng Đậu xông vào trong cửa, lại bị mấy người bước ra ngăn cản, đành đứng ở giữa cửa, ngẩng đầu gọi to, ồn ào cả một vùng.

“Vương phi, Vương gia đang đứng ở dưới lầu.”

“Vương phi, bọn họ dám khi dễ Vương gia, không cho Vương gia đi vào.”

Hồng Đậu vừa gọi vừa nhảy, tuyệt đối không có kỳ hình tượng của một cô nương.

Người qua đường đứng đó nhìn thấy bộ dáng như điên như dại lại dữ dằn này của nàng, sâu trong lòng cũng nảy sinh cảm giác bùi ngùi, đáng đáp trong trẻo như nước, thế nhưng tính tình ngược lại cay tựa ớt hiểm, nếu muốn gả ra ngoài mà bản tính này không thay đổi, kiếp này e rằng không ai dám lấy.

“Tứ Hoàng Tử rốt cuộc đi xử lý chuyện gấp gì mà lâu như vậy rồi vẫn chưa quay trở về?”

Liễu Dật Phong và Mạc Vân Phi cùng dùng xong bữa trưa, hiện đang uống trà trên nhĩ gian lầu hai, mơ hồ nghe thấy tiếng động lớn bên ngoài làm ảnh hưởng, hơn nữa cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc.

Mạc Vân Phi cũng phát hiện bên ngoài có chuyện xảy ra, lấy một viên ô mai ngậm vào miệng, nghiêng đầu liếc nhìn ra ngoài, thấy một đám người đang vây trước cửa chính, có vẻ như đang xem chuyện vui.

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Vân Phi chỉ tay ra ngoài cửa hỏi.

“Có người gây chuyện ngoài đó, đã ầm ĩ đến vương phi, tiểu nhân cho người đuổi bọn họ đi ngay.”

Người nọ thấy Mạc Vân Phi nhắc tới, vội vàng tiến lên cười lấy lòng, bộ dáng xua nịnh.

“Chuyện gì?”

Liễu Dật Phong cũng đứng lên, đi đến bên cửa, vén rèm treo lên nhìn, tiếng huyền nao lập tức truyền đến tai, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng vẫn có thể nghe được những tiếng Vương gia Vương phi này nọ.

“Ta xuống phía dưới nhìn một cái, Vương phi ngồi trên này uống trà nhé.”

Liễu Dật Phong hạ màn xuống, Mạc Vân Phi còn chưa kịp mở miệng, đã thấy hắn ta vội vàng chạy ra ngoài, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

“Chúng ta cũng đi xuống xem náo nhiệt một chút.”

Mạc Vân Phi đi tới bên cạnh bàn, liên tiếp lấy mấy miếng ô mai nhét vào trong miệng, sờ sờ bụng một chút, một đám người hăng hái bùng bùng xuống lầu xem náo nhiệt.

“Cô nương, Vương phi nhà các người quả thật không có bên trong Nhạc Dương lầu, chúng ta cũng không có nhìn thấy nàng ta.”

“Đậu Đậu nói, đây chính là xe ngựa của Nhan Nhan.”

Hạ Dạ Bạch đứng ở Hồng Đậu Hồng Đậu, lâu như vậy vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, đôi mắt đen sâu thẳm dưới mặt nạ dần dần nhuộm lên vẻ lo lắng.

“Đứng, sáng nay chính mắt ta nhìn thấy Vương phi bước lên mã xa này, bình thường ta đều ra ngoài cùng với Vương phi, cũng đều dùng chiếc xe ngựa này, hiện tại nó đậu ở trước cửa Nhạc Dương lầu, Vương phi nhà chúng ta sao có thể không có mặt bên trong, người tưởng chúng ta là trẻ lên ba dễ lừa gạt sao?”

“Con nhóc người nói nhiều vậy làm gì? Vương phi nhà các người không có ở bên trong, nếu không sao nghe tiếng người gọi mà không chịu đi ra?”

“Ai mà không biết nhĩ gian lầu hai trong Nhạc Dương lầu các người đều được cách âm rất tốt, bên ngoài có ầm ĩ gây gổ gì thì chưa chắc bên trong đã nghe thấy?”

Mấy người kia thầm hối hận trong bụng, sớm biết miệng lưỡi nàng ta nhanh nhẩu sắc bén lại khó dây dưa như vậy, mới vừa rồi đã không đứng ra ngăn cản thẳng góc kia lại.

Người ta thường nói, đánh chó phải ngó mặt chủ, Vương phi của cung vương phủ là một chủ tử tài giỏi, hơn nữa người có tiền chính là thượng khách, đây là quy củ được đặt ra từ khi Nhạc Dương lầu mở cửa làm ăn, thế mà bây giờ bọn hắn phá hủy quy củ này, hiện tại Hồng Đậu lại không chịu buông tha, bọn họ cũng không biết phải làm sao, hận không thể quỳ trên mặt đất gọi nàng cô nương cô nương.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngay lúc đám tiểu nhị chân tay luống cuống thì nghe được tiếng hỏi, xoay người xoay người nhìn thấy Liễu Dật Phong bước đến tựa như nhìn thấy cứu tinh.

“Thiếu gia.”

Mấy người bọn hắn còn chưa kịp đáp lời, Hồng Đậu đã lên tiếng trước, lời thốt ra chẳng khác nào cung tên pháo đạn: “Liều thiếu gia phải không? Nhạc Dương lâu này được mệnh danh là danh lâu số một số hai ở hoàng thành, có sao tiểu nhị ở đây lại chẳng có chút quý cù nào? Vương gia của chúng ta dù thế nào đi nữa cũng đường đường là hoàng tử, lại không phải không có tiền, chẳng nhẽ ngay cả cửa Nhạc Dương lâu cũng không được phép bước vào sao?”

Nàng nói một hơi, cũng không cho ai có cơ hội lên tiếng.

“Ta tưởng là ai, hóa ra là Hồng Đậu. Có sao không ở bên cạnh chăm sóc cho Tứ muội muội mà lại chạy ra bên ngoài la ó đùa bỡn, trông nguoi như vậy là có quy củ sao? Vương phi nhà nguoi dạy nguoi như vậy sao?”

Hôm nay Mạc Vân Phi mặc áo màu lam, giờ đã trở thành gái đã có chồng, tóc búi khôi, búi kiểu lưu vân, bên trên cài chiếc bộ dao bằng vàng, trên cổ đeo vòng trang sức dài, xuôi thẳng xuống tận ngực, hoa tai được trang trí bằng một viên rubi thượng đẳng, tỏa ánh sáng lung linh dưới ánh mặt trời, mặt mày toả sáng, kiều mị động lòng người, hoàn toàn là bộ dáng nữ nhân đang đắm chìm trong hạnh phúc, lần trước đại hôn không thể cùng tứ Hoàng Tử làm lễ phu thê, không ngờ nàng ta vẫn có thể sống thoải mái trong Đông Thần phủ.

“Nhìn thấy tứ Hoàng Tử phi còn không quý xuống hành lễ.”

nha hoàn Tiểu Cúc luôn theo hầu bên cạnh Mạc Vân Phi vừa bước đến liền chỉ vào Hồng Đậu vẫn đang còn kiêu căng hùng hổ, thái độ kiêu ngạo như trước.

Hồng Đậu không chút nghĩ ngợi, trực tiếp tiến lên, dùng sức vuốt ve ngón tay đang chỉ mình, ném ra: “Bất quá là chỉ là trắc phi mà thôi, Vương gia nhà chúng ta đang có mặt ở đây, nhìn thấy Vương gia còn không hành lễ?”

“Xi.”

“Xi.”

Đám người đang vây quanh xem kịch vừa nghe thấy Hồng Đậu nói lời này, không nhịn được cười ra tiếng, tiểu nha đầu này cũng quá coi trọng thăng ngộ kia, theo thân phận, nhị tiểu thư tướng phủ chẳng qua chỉ là một trắc phi mà thôi, đương nhiên không thể so sánh cùng với hoàng tử chân chính, chẳng qua chỉ là trắc phi, thế nhưng nguoi ta cũng là trắc phi của nhị tử được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất, thái tử lại bệnh tật triền miên, chẳng mấy khi khỏe mạnh, tứ Hoàng Tử hiện nay cũng mới nạp duy nhất một phi tử, tương lai vị trí chính phi chắc chắn sẽ là của nàng, há là nguoi mà cái ngộ vương kia có thể so sánh được?

Thất vương phi có lợi hại như thế nào đi nữa cũng bất quá chỉ là nữ nhân mà thôi, Thất hoàng tử lại chỉ có hai bàn tay trắng, tứ Hoàng Tử có quyền thế, cánh tay lại to hơn cả bắp đùi.

Trắc phi, trắc phi, Mạc Vân Phi hận đến nghiến răng, nàng ta ghét nhất chính là bị người khác đem chuyện này ra nói. dựa vào cái gì nàng ta đường đường là nữ nhi con vợ cả tướng phủ chỉ có thể làm một trắc phi, nhưng mà vị trí chính phi sớm muộn gì cũng nằm trong tay nàng, hơn nữa Vương gia ôn nhu đa tình, lại yêu thương nàng, còn hơn gã cho một kẻ ngốc, chẳng biết hạnh phúc hơn gấp bao nhiêu lần, nghĩ như vậy, tâm tình Mạc Vân Phi cũng tốt hơn nhiều.

“Anh em cùng một mẹ sinh ra nhưng mỗi người mỗi tính, là hoàng tử thì thế nào, còn không bằng kẻ bất lực, trước đây bị đám ăn xin bên đường chà đạp, hiện tại lại ăn bám vào nữ nhân, một nam nhân như thế, cho dù có là Vương gia thì làm nguoi mà đi đến bước đường này còn không bằng nguoi chết.”

Mạc Vân Phi bước mấy bước hướng ra ngoài, nguoi còn lại thấy vậy, vội vàng cẩn thận đi theo hầu hạ, e sợ nàng ta vấp ngã.

Liễu Dật Phong xoay người, nhìn Mạc Vân Phi, nụ cười trên mặt tươi rói điểm lệ, nhưng lời nói ra lại xảo quyết sắc bén như đao, khó có thể nghe lọt vào tai, Liễu Dật Phong không khỏi nghĩ đến ngày ấy Tịch Nhan quyết tuyệt ở Đông Thần phủ, đồng dạng đều là tiểu thư tướng phủ, nhưng lại khác nhau một trời một vực, một ở trên cao, một ở dưới thấp, hơn nữa nha hoàn của thất vương phi đánh đá dẫm đạp còn tốt hơn nha hoàn của nàng ta không biết bao nhiêu lần. Trước mặt nhiều người như vậy lại không biết chú ý ngôn hành cử chỉ của mình, thật không biết tứ Hoàng Tử nghĩ như thế nào mà có thể cưới một nữ nhân như thế.

“Con chim trĩ ghê tởm này, ta sẽ nói cho Nhan Nhan biết rằng nguoi khi dễ ta.”

Hạ Dạ Bạch cắn chặt môi, chỉ vào Mạc Vân Phi, đôi mắt dưới mặt nạ hung tợn tròn trừng nhìn nàng, lại giống như đang chịu uất ức chực muốn rơi nước mắt.

Thanh âm non nớt như đứa bé, chỉ có lời nói của một đứa bé mới đáng tin.

Chim trĩ? Đám người đang vây xung quang đưa mắt nhìn sang Mạc Vân Phi, nhin không được cười ra tiếng.

Mạc Vân Phi tức đỏ mặt, đi ra chỉ vào Hạ Dạ Bạch: “Ta nói nguoi là phế vật thì có chỗ nào sai? Bị đánh không dám đánh lại, bị mắng không dám hó hé phản bác, nguoi chính là một tên ngốc phế vật, ngay từ ngày đại hôn, thất vương phi biết mình phải gả cho một kẻ phế vật ngốc nghếch như nguoi, đã thà chết không chịu, không ngờ sau khi đập đầu tự tử không thành, chẳng những không chút do dự đồng ý lấy nguoi, còn che chở nguoi trăm bề, ta thấy nàng ta nhất định là đập đầu thủng não, cũng thành một con ngốc rồi, bằng không ai sẽ nguyện ý gả cho một kẻ ngốc đến mức cái gì cũng không biết như nguoi, muốn nói cho Nhan Nhan biết hả? Vậy nguoi mau đi nói đi, tại sao nguoi còn đứng đó không đi nói?”

Hồng Đậu thấy Mạc Vân Phi lảng nhục Hạ Dạ Bạch như vậy lập tức nổi giận vọt tới trước mặt nàng ta, đôi mắt bốc lửa, hung tợn tròn trừng.

Mạc Vân Phi liền nhảy ra lui về phía sau hai bước chỉ vào Hồng Đậu: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Hồng Đậu hừ lạnh một tiếng, đôi mắt bốc khói nhìn chăm chăm vào Mạc Vân Phi: “Vương gia nhà ta là kẻ bắt lặc? là kẻ phế vật ngu ngốc sao? vậy người phải quỳ xuống kính trà cho một phế vật ngu ngốc còn bị bắt lặc thì gọi là cái gì?”

Mạc Vân Phi thấy Hồng Đậu nói như vậy, sắc mặt thay đổi liên tục, ngón tay chỉ vào Hồng Đậu run run, ánh mắt hoảng loạn khẩn trương: “Ngươi nói bậy... bậy bạ cái gì? Coi chừng ta xé nát cái miệng của ngươi.”

Hồng Đậu hừ hừ, xoay người, đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch: “Ta có nói sai sao? Ngày đại hôn của Tứ Hoàng Tử, chẳng những hươu Hoàng thượng hoàng hậu còn có Lệ Phi nương nương kính trà, mà còn quỳ xuống dâng trà bồi tội cho Vương gia chúng ta, tất cả văn võ bá quan trong triều ai mà chẳng biết, tứ Hoàng Tử còn phải quỳ xuống, hoàng thượng còn tự mình cúi đầu xin lỗi Vương gia của chúng ta, ngươi chẳng qua chỉ là một trác phi, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, đương nhiên còn phải hành lễ với vương gia nhà chúng ta.”

Lời vừa nói ra, lập tức đưa tới một trận nghị luận âm ỉ, mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này không thể tin được, tứ Hoàng Tử được hoàng thượng sủng ái nhất lại có thể quỳ xuống xin lỗi một tên phế vật, hơn nữa còn kính trà trước mặt tất cả bá quan văn võ, thậm chí thậm chí ngay cả hoàng thượng cũng tự mình chịu nhận lỗi với Thất hoàng tử, bọn họ vẫn cho là những hạ nhân kia của Cung Vương Phủ nói khoác mà thôi, không ngờ dĩ nhiên là thực sự, trong lúc nhất thời, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Người vây xem mặc dù không ít kẻ tò mò, có điều vài người cũng biết sơ lược sự tình, thế nhưng chuyện ngày đó gây ra tiếng vang rất lớn, bọn họ chẳng qua không dám nói ra miệng mà thôi, dân không đấu với quan, những dân chúng bình thường như bọn họ nào dám bàn chuyện thị phi của mấy kẻ có quyền có thế, nghĩ hoặc cũng chỉ giấu ở trong lòng.

“Hôm đó Liễu thiếu gia cũng có mặt ở đó, kính trà là tứ Hoàng Tử tự nguyện, các cung nương nương, còn có chư vị hoàng tử, hơn nữa thái tử cũng không có ngoại lệ, mọi người đều làm vậy, nhị tiểu thư cũng không cần tự thấy xấu hổ.”

“Ngươi — được lắm, ngươi là con tiện tỳ ăn cây táo, rào cây sung, không có chút quy củ nào, hóa ra Tứ muội muội dạy dỗ ngươi như vậy sao?”

Gương mặt Mạc Vân Phi đỏ lên, tức đến nói nói không ra lời, nàng ta càng tức giận, Hồng Đậu ngược lại càng thấy vui vẻ, con tức giận vừa rồi cũng vơi đi chút ít, quay sang Mạc Vân Phi cười hi hi, nhị tiểu thư xảo quyết tính tình khó ưa, trước đây nhiều lần gây khó dễ cho tiểu thư, hôm nay có thể làm nàng ta tức chết, vậy cũng hạ dạ.

“Hôm đại hôn của Nhị tiểu thư, chẳng phải tứ tiểu thư đã nói rõ ràng với hoàng thượng, các cung nương nương còn có cả triều văn võ bá quan rồi hay sao? Sau này không còn quan hệ gì với tướng phủ nữa, cả đời này tuyệt đối không qua lại gì với nhau, sống làm người của vương phủ, chết cũng là quỳ của vương phủ, hơn nữa, nữ nhi đã gả ra ngoài chẳng khác nào bát nước hắt đi, tiểu thư của chúng ta bây giờ là cung Vương phi, sớm đã không còn là Tứ muội muội của ngươi, ta nếu là nha đầu của hồi môn của tiểu thư, hiển nhiên cũng là người của Cung vương phủ, chi phí ăn mặc của ta hiện giờ đều do Vương gia nhà ta chi trả, ăn lộc vua phải gánh trách nhiệm giúp vua giải trừ lo âu, ta đã lĩnh tiền lương của Vương gia nhà ta, đương nhiên không thể để ngươi có thể tùy tiện mắng mỏ Vương gia nhà ta, nếu ta đứng bên bờ mặc không quan tâm, đây mới thực sự là ăn cây táo, rào cây sung, về phân quy củ này. . .”

Hồng Đậu hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói tiếp, lại bị Hạ Dạ Bạch cắt đứt: “Chim trĩ, dạo này béo lên nhiều ghê, đã xấu giờ trông càng xấu thảm.”

Hạ Dạ Bạch chỉ vào Mạc Vân Phi đang tức giận thờ phỉ phò, hưng phấn giống như vừa phát hiện ra châu lục mới, đôi mắt kia dưới mặt nạ lóe sáng, cười ha ha.

Hôm nay Mạc Vân Phi mặc xiêm y tương đối rộng rãi, Hồng Đậu mới vừa rồi còn chưa chú ý đến, Hạ Dạ Bạch vừa nói, Hồng Đậu men theo ngón tay hần nhìn, quả nhiên phát hiện bụng của nàng nhô ra, có vẻ giống như đang mang thai.

Mang thai! Hồng Đậu liếc nhìn xuống bụng Mạc Vân Phi, chỉ hơn nhô lên, cũng không lớn lắm, đoán chừng mang thai được ba bốn tháng mà thôi, thời gian thật vừa khớp, trời ạ, nhị tiểu thư lại có thể mang thai con của tứ Hoàng Tử nhanh như vậy.

“Nhị tiểu thư và tứ Hoàng Tử mới đại hôn cách đây không lâu, không ngờ bụng nhanh lớn như vậy?”

Trong đám người xem náo nhiệt này có không ít nữ tử đã từng trải qua thời kỳ sinh nở, tuy nàng ta mặc quần áo rộng, thế nhưng bụng kia, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, ánh mắt cũng toát ra vẻ khinh bỉ, còn những nữ tử chưa lấy chồng, đưa mắt nhìn Mạc Vân Phi bụng mang dạ chửa, trong lòng cũng ngửi vị tạp trần, ghen tức bắn ra.

“Nhất định là nữ nhân này không biết xấu hổ, dụ dỗ tứ Hoàng Tử.”

“Cái gì thiên kim tướng phủ, mở miệng ra là thấy không có gia giáo, tứ Hoàng Tử làm sao lại cưới một nữ nhân như vậy?”

“Chưa cưới mà có chửa, bụng giờ đã to như vậy rồi, đôi phong bại tục, đáng bị trời rọi rọi chìm sông.”

Những lời gan tặc và chửi rủa cứ liên tục vang lên từ trong miệng những kẻ người ái mộ Hạ Thiên Thần.

“Haizz, luôn miệng nói người ta thế này thế nọ, chửi bới người khác thế này thế kia, vậy mà ta thấy cái thứ con vợ cả này so ra kém tứ tiểu thư con thứ, thất vương phi từ khi gả cho thất vương gia tới nay, toàn tâm toàn ý vì hắn, đều nói người ngốc có phúc, hiện tại rốt cuộc đã nhìn thấy được rồi, tứ

Hoàng Tử sao có thể cưới một nữ nhân như vậy chứ?”

Những người xem trọng tứ Hoàng Tử Hạ Thiên Thần cũng không khỏi tiếc rẻ.

“Nô tỳ chẳng qua là làm theo ý của Vương phi, toàn tâm toàn ý bảo hộ chủ tử của mình, nào có tùy tiện không quy củ, chẳng nhẽ nhị tiểu thư vẫn xem ta là Hồng Đậu trước đây ở tướng phủ lúc nào cũng bị người chèn ép hay sao? cùng chung sống dưới một mái nhà, nhưng Vương phi nhà ta chẳng bao giờ tính toán chi li với người hầu, làm việc gì cũng lo lắng nghĩ ngợi đến người khác, còn nhị tiểu thư mở miệng đã nói người ta thế này thế kia, tại sao không tự xem lại bản thân mình thế nào? Mặt mũi của tướng phủ, tướng gia đều bị người làm mất hết.”

Mang bầu trước khi kết hôn, tuy nói là tứ Hoàng Tử, cũng là chuyện xấu hổ vô cùng, Hồng Đậu hiện giờ vô cùng dỗi ý không muốn buông tha, đi theo bên cạnh Tịch Nhan đã lâu, những chuyện khác đều vào tai này ra tai kia, duy chỉ có tính kiêu ngạo lại học được hơn phân nửa, lúc này vớ được cái cộc nhịch mà người khác thì tuyệt đối không buông tha cơ hội này, có mấy khi tìm được cơ hội tùy tiện chèn ép Mạc Vân Phi.

“Nhìn cái gì vậy, có cái gì tốt nhìn, đều cút cho ta.”

Mạc Vân Phi tức giận hét lên, Liễu Dật Phong đứng bên cạnh thở dài, tứ Hoàng Tử cưới nữ nhân này chính là để đổi lấy sự ủng hộ từ phủ tể tướng, con đường phía trước tuy còn chút khó khăn, mong hẳn có thể xử lý tốt được tất cả mọi việc.

“Tất cả mọi người giải tán đi.”

Liễu Dật Phong vung tay, những người trong Nhạc Dương lâu lập tức liền xông ra ngoài, đương nhiên cũng không phải là cũng không phải là cật lực xua đuổi, mà tươi cười đưa tiễn, dù sao náo nhiệt lúc này cũng gần tuồng rồi, tất nhiên không có ý tiếp tục trêu chọc Mạc Vân Phi.

Thật ra, sau sự việc xảy ra tại đông thành môn mấy tháng trước gây chấn động hoàng thành thì chuyện xảy ra tại Đông Thần phủ cũng một lần nữa khiến hoàng thành sôi sục, tất cả các trà lâu tửu quán một lần nữa xôn xao bàn luận tình tiết hôm đó, nào là thất vương phi thế sống chết đòi lại lấy lại công đạo cho ngốc vương, nào là thất vương gia liều mạng bảo hộ Vương phi, thậm chí từ thánh thượng đến tất cả văn võ đại thần trong triều và cả chư vị hoàng tử, các cung nương nương đều tạ lỗi với thất vương gia, nhất là tứ Hoàng Tử quỳ xuống kính trà, tất nhiên cũng có tứ Hoàng Tử phát tay áo gỡ bỏ khăn voan che mặt của Mạc Vân Phi xuống, từng chi tiết trong đó đều đều được miêu tả vô cùng sống động, lúc này đây, cái tên thất vương phi Mạc Tịch Nhan vang danh toàn bộ hoàng thành, mọi người đều nói người ngốc có ngốc phúc, Triều Dương Thành này, giờ không còn ai dám khinh thị ngốc vương.

“Hồng Đậu cô nương, giọng nói của cô nương nghe rất quen.”

Hồng Đậu vừa nghe, tim lập tức đập liên hồi, nàng bình thường tuy rằng có thay đổi trang phục, thế nhưng thanh âm muốn đổi cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hồng Đậu chẳng biết giải thích như thế nào, người hơi run lên, Hạ Dạ Bạch tiến lên đẩy mạnh nàng một cái: “Đậu Đậu, Nhan Nhan đâu? Chúng ta mau đi tìm Nhan Nhan thôi.”

Mạc Vân Phi mới vừa rồi đúng là có nhìn thấy Mạc Tịch Nhan, Hạ Thiên Thần đã đi tìm nàng ta lâu như vậy rồi vẫn chưa thấy quay lại, trong lòng không khỏi chán nản pha lẫn bối rối: “Nàng ta nhất định là không chịu nổi một kẻ ngu ngốc phé vật này, nên chạy đi dụ dỗ nam nhân của người khác.”

“Nhị tiểu thư.”

“Tứ hoàng phi.”

Liễu Dật Phong cùng Hồng Đậu đồng thời lên tiếng ngăn lại.

Hạ Dạ Bạch không nói gì, hơi cúi đầu, đôi mắt dưới mặt nạ thêm rét lạnh, giờ lại giống đao kiếm.

“Các người có nhìn thấy thất vương phi không?”

Liễu Dật Phong quay lại hỏi đám tiểu nhị đang đứng phía sau lưng.

“Lúc gần đến giờ cơm trưa có nhìn thấy, lúc đó trông thất vương phi hình như đang rất vội vã, hỏi tiểu nhân có nhìn thấy thất vương gia hay không? Tiểu nhân từ sáng sớm đến giờ toàn đứng trước cửa tiệm, chưa từng nhìn thấy thất vương gia đi qua, cho nên đã bảo nàng rằng thất vương gia không đến đây, thế nhưng thất vương phi không tin, còn xông vào đại sảnh lầu một, sau đó tiểu nhân vội vàng chạy ra đón khách, cũng không biết thất vương phi chạy đi đâu.”

“Vương phi nhà chúng ta không ở Nhạc Dương lâu thì đi đâu được chứ? xe ngựa còn ở đây mà.”

Hồng Đậu xoay người, chỉ vào mã xa đang đậu ở sau lưng.

“Tứ hoàng huynh đâu? sau lại không nhìn thấy hắn?”

Hạ Dạ Bạch bước vài bước vào bên trong, đưa mắt nhìn một lượt quang cảnh bên trong, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Mạc Vân Phi.

“Vốn dĩ hôm nay tứ Hoàng Tử hẹn ta đang ăn cơm, sau đó không biết xảy ra chuyện gì mà vội chạy đi, đến bây giờ vẫn chưa thấy tứ Hoàng Tử quay

về.”

Liễu Dật Phong không rõ tại sao Hạ Dạ Bạch lại hỏi như vậy, đối với thất vương gia điên điên khùng khùng lại ngu dại, diện mạo xấu xí cả ngày mang mặt nạ, nghèo xơ xác trong truyền thuyết này, hẳn trước nay cũng chưa từng có bất cứ giao thiệp nào, mọi chuyện chẳng qua đều nghe được từ người khác nói, có thể cưới được một người tài mạo song tuyệt như Mạc Tích Nhan, một nữ tử có can đảm có mưu trí, thì hẳn rất có phúc khí hơn hẳn so với tứ Hoàng Tử, trong lòng hẳn mặc dù không phục, nhưng mà cũng không chán ghét như người đời, có thể tự đâm bị thương bản thân để bảo hộ Vương phi, nếu như là những vị hoàng tử khác chắc chắn sẽ không làm được như vậy, hơn nữa hoàn toàn không dám làm ra những hành vi như thế.

Mạc Vân Phi cắn chặt môi, thần sắc có chút lo lắng, thế nhưng tất cả biểu hiện của nàng ta không thoát khỏi đôi mắt của Hạ Dạ Bạch: “Tứ Hoàng Tử công việc bề bộn, tất nhiên là vì có chuyện gấp nên phải đi vội.”

“Buổi trưa, tiểu nhân nhìn thấy tứ Hoàng Tử, đi về phía Đông Thần phủ?”

Tiểu nhị kia đứng ở trước mặt Liễu Dật Phong, khom người, cung kính nói.

“Nhan Nhan thì sao?”

“Các người có nhìn thấy thất vương phi đi về hướng nào không?”

“Hình như là về phía con đường kia?”

Một tiểu nhị trong đám đó đứng dậy, nhón chân chỉ vào phía ngược lại với hướng đi của Hạ Thiên Thần: “Thất vương phi đi rất vội vàng.”

“Vương gia.”

Hồng Đậu xoay người, chỉ cảm thấy có một luồng gió thổi qua, đảo mắt một cái đã không còn nhìn thấy tăm tích của Hạ Dạ Bạch, nàng ta vội vàng chạy đuổi theo, Liễu Dật Phong thấy vậy, trong lòng cũng lo lắng, nhanh chân chạy theo.

Theo phương hướng tiểu nhị kia chỉ, chạy qua đường cái phồn hoa, sau đó lại đến một hẻm nhỏ rách nát, trống rỗng, trên vách tường hai bên để lộ về tám ván gỗ rêu mốc, trên mặt lối lổm mấp mô, phủ đầy rêu xanh, dạo gần đây trời thường đổ mưa, trên đất còn lưu lại những dấu chân người qua lại có nông có sâu, có lớn có nhỏ.

Hạ Dạ Bạch vọt tới hẻm nhỏ, hầu như không hề do dự ngừng lại, nhìn vết chân quen thuộc hai bên góc tường, men theo dấu chân để lại trên đường đi tới, cho đến tận khi dấu chân biến mất, hẳn mới ngừng lại được, ngồi chồm hổm dưới đất, nhìn thoáng qua chung quanh, cũng không có bất cứ dấu vết giao đầu nào, những dấu chân kia vô cùng lộn xộn kia tất nhiên là Tích Nhan lưu lại đang lúc hoảng loạn.

Vô luận là đơn đã độc đầu, hay là bị một đám người vây bắt, dựa vào thần thủ của Nhan Nhan, những người đó cũng đừng nghĩ muốn đánh hạ được nàng, tất nhiên không thể dễ dàng bắt cóc được nàng, những dấu chân phía trước tám chín phần đều do Nhan Nhan lưu lại, mà phía sau lại là những dấu chân vừa to vừa sâu, chắc chắn là của đàn ông, đám người này tất nhiên là đến vây bắt nàng, lợi dụng lúc nàng hoảng loạn mà giăng bẫy,

Hạ Dạ Bạch tự đánh giá xung quanh, xoay người, trong lúc lơ đãng phát hiện huyết ngọc trong bụi cỏ, hẳn chạy tới, nhặt ngọc bội lên, cầm ở trên tay, quan sát cẩn thận.

Huyết ngọc Đỏ thắm như máu xinh tươi ướt át, màu sắc diễm lệ không chút tạp chất, trong suốt sáng long lanh, đặt ở trong tay cảm giác ấm mềm như nước, trên huyết ngọc là đóa hoa sen đỏ thắm đang nở rộ, dưới ánh mặt trời, diễm dúa lẳng lơ phi thường.

Hồng Đậu vọt tới, liền nhìn thấy Hạ Dạ Bạch đang cầm huyết ngọc trên tay, kinh hãi la lên: “Ngọc bội này chẳng phải là ngọc bội Vương phi vẫn thường đeo bên người sao?”

Hơn nữa cho dù thay trang phục nam trang, nàng cũng vẫn đeo bên hông, chưa từng gỡ xuống.

“Làm sao rơi ở chỗ này? Vương phi chắc chắn đã gặp chuyện không may rồi.”

Hồng Đậu nhìn bốn phía, mí mắt nhảy liên hồi, lòng cũng thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Bại Lộ Chân Tướng

Tích Nhan đứng tại đại sảnh lầu một, nhìn dòng người nườm nượp lướt qua, vẫn không tìm thấy bóng dáng của Hạ Dạ Bạch, lòng lo lắng rối bời, khi

nàng chuẩn bị bước lên nhả gian lầu hai thì nghe tiếng gọi: “Thất vương gia há có thể đặt chân lên nhả gian lầu hai?”

Thanh âm kia kinh thường tự đắc, Tịch Nhan bắt giác nhủu mày, xoay người lại, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào tiểu nhị mặc áo xám, ánh mắt lập tức tan ra khí lạnh ngàn năm, ai lỡ sa chân vào trong đó lập tức bị đông cứng trong nháy mắt, muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

“Chỉ cần vương gia nhà ta muốn, cho dù là Kim Loan điện cũng có thể bước vào, chỉ là một đệ nhất lầu hoàng thành, thế mà dường ra một con chó trông cửa chỉ biết khinh thường người khác như người sao?”

Tịch Nhan hừ lạnh, đưa mắt nhìn xung quanh rồi bước chân lên lầu, tiểu nhị mới bị nàng làm cho kinh hãi, đột nhiên lại cất tiếng: “Vương gia không ở trên lầu, hần ta vốn định vào đây dùng cơm trưa, nhưng chúng ta không cho hần vào, hình như bên cạnh hần còn có một cô gái dung mạo xinh đẹp, nàng ta kéo hần đi về phía bên kia.”

Tiểu nhị kia đi tới cửa, Tịch Nhan bước theo sau lưng hần, nàng cũng không nghĩ nhiều, lời tiểu nhị này nói xem ra cũng có lý, Nhạc Dương lầu này được xưng đệ nhất lầu hoàng thành, cho dù là ở lầu một, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng cho phép Tiểu Bạch bước vào, huống chi còn là nhả gian lầu hai, cô gái đi theo bên cạnh hần, chính là Băng Sơ không thể nghĩ ngờ.

Tịch Nhan theo chỉ dẫn của tiểu nhị chạy đi, tiểu nhị kia nhìn bóng lưng Tịch Nhan dần dần biến mất, sờ sờ vào nén bạc cất trong người, rồi cất tiếng cười ha ha, cách đó không xa, có hai đôi mắt vẫn yên lặng dõi theo phía sau Tịch Nhan.

“Tiểu Bạch.”

“Vương gia.”

Trước kia Mạc Tịch Nhan cả ngày đều loay hoay trong tướng phủ, nào có cơ hội đi ra ngoài, sau này được gả cho Hạ Dạ Bạch, tuy rằng luôn ở bên ngoài bốn ba mệt nhọc, nhưng cũng không mấy quen thuộc đường xá trong Triều Dương Thành này, không ngờ cách đường cái phồn hoa đông đúc kia không đến hai trăm thước lại là một nơi vô cùng rách nát bẩn thỉu như vậy.

Xung quanh con hẻm nhỏ vắng lặng không có một người, bởi vì chạy quá mau, hơn nữa đột nhiên dừng lại còn có thể cảm giác được tiếng gió thổi vù vù ở bên tai, và cả tiếng gào thét vang vọng không dứt.

Đây đích thực là một con hẻm nhỏ đồ nát hoang tàn, mùi ẩm mốc bốc lên nồng nặc kèm theo mùi thối rửa xông thẳng vào mũi, con đường hôi hám u tối, mặt đường gồ ghề, mỗi con gió thổi qua cuốn theo cát đất mù mịt, những tấm ván hai bên tường đã lâu không có người tu bổ, hứng chịu nhiều gió cát mưa sa, rêu xanh bám đầy, cũng bốc mùi lá thối rữa.

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan nhìn thấy những dấu chân in sâu trên mặt đất, chân mày bắt giác nhăn lại, bước lên mấy bước đi vào bên trong, đôi mắt quét nhìn xung quanh, vốn trải qua nhiều năm huấn luyện đã dưỡng thành tính cảnh giác cực cao, bất cứ lúc nào nàng cũng đề cao cảnh giác, nhưng nàng vẫn cảm nhận được có điều chi không đúng, thế nhưng nhất thời không tìm ra được mấu chốt ở đâu.

Tịch Nhan tiếp tục cẩn thận dò bước vào bên trong, đôi mắt sắc bén như chim ưng lơ đãng nhìn xuống những dấu chân trên mặt đất, bất chợt trợn trừng, tim đập nhanh hơn, xoay người, bốn bề vắng lặng, hẻm nhỏ như vậy nếu xảy ra chuyện gì khó mà trở tay kịp, nàng cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả.

“Hạ Dạ Bạch.”

“Vương gia.”

Tịch Nhan liên tục hét to hai tiếng, đáp lại nàng cũng chỉ có tiếng gọi vọng lại từ những bức tường vô tri, Tịch Nhan cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp lui ra ngoài.

“Đồ ngốc, sao người lại ở đây?”

Khi Tịch Nhan muốn xoay người rời khỏi con hẻm thì nghe được tiếng nói chuyện, sau đó hàng loạt tiếng kêu đau đớn quen thuộc truyền lại.

“Vương gia.”

“Tiểu Bạch.”

Tịch Nhan hoảng hốt, men theo tiếng rên rỉ vọng lại chạy đi, hai bên tai vang lên tiếng gió thổi vù vù và cả hơi thở hỗn loạn của nàng, nàng đã dặn đi dặn lại hần phải tránh xa Băng Sơ này ra rồi, thế nhưng hần cứ không chịu nghe lời, luôn miệng bảo đã biết, thế mà hôm nay lại đơn độc một mình đi tiễn nàng ta, tối hôm qua nàng vẫn chưa uống rượu, không say không mệt cơ sao ngủ đến giờ Thìn mới tỉnh lại chứ?

Băng Sơ, nàng ta thật đáng chết, nếu như dám làm chuyện gì quá phận đối với Tiểu Bạch, nàng nhất định phải băm thây vạn đoạn nàng ta ra.

tiếng thét chói tai bỗng nhiên vọng lại, Tịch Nhan lòng nóng như lửa đốt, chân càng bước nhanh hơn, cứ như đang lướt trên mặt gió, chạy như bay.

“Thất vương phi chạy đi đâu mà vội vã như vậy? tìm thẳng ngốc kia sao?”

Thanh âm kia cũng không phải lớn, thế nhưng trong con hẻm nhỏ vắng lặng này quả thật rất vang vọng, giống như tiếng sấm giữa đêm khuya, lại như giọt nước mưa tích tắc xuống mái hiên, rất trong trẻo vang vọng.

Tịch Nhan thẳng lại, quay đầu liếc mắt nhìn xung quanh, giọng nói âm lãnh lại vang lên trong con hẻm nhỏ khiến lòng nàng càng thêm bất an. Tiểu Bạch không có ở đây, tất cả những chuyện này là do có người đứng sau cố ý sắp đặt ra, mục đích chính là muốn đem nàng dẫn tới nơi này, vì sao?

Tịch Nhan lấy lại tinh thần, nhanh chóng xoay người, dứt khoát rời khỏi chỗ này, trong lòng nàng vẫn luôn nêu cao cảnh giác, động tác cũng nhanh, nhưng tất cả đều được người đó tính toán trước, trên đời này, không có người nào thật sự dừng mảnh vô địch, chỉ cần bắt được yếu điểm của họ, cho dù người đó có lợi hại hơn nữa, cũng không kham một kích, mà người giăng lên chiếc bẫy lần này vừa vặn lấy ra đúng điểm chết của nàng.

Tịch Nhan mới vừa xoay người, liền có người tập kích từ phía sau của nàng, đầu hơi nghiêng sang một bên, động tác cực kỳ đơn giản khó khăn lắm mới tránh được đợt tập kích thứ nhất, tất cả chẳng qua chỉ xảy ra trong một cái nháy mắt, lòng Tịch Nhan lo lắng Hạ Dạ Bạch, đến tận bây giờ vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, tránh được quyền thứ nhất, thì bên phải lại có người xông lên tập kích lần nữa, vẫn chưa kịp trở mình, đã cảm thấy cần cổ đau xót, trước mắt tối sầm, cả người như muốn hôn mê bất tỉnh.

Tịch Nhan cắn răng, mũi máu tươi nóng nực mặn chát lượn lờ giữa răng môi, Tịch Nhan tiếp tục đi về phía trước vài bước, quang cảnh trước mắt bắt đầu ngã nghiêng choáng váng, bầu trời xanh thẫm, mây trắng lưu chuyển, không ngừng lay động, cuối cùng dĩ nhiên biến thành một chiếc mặt nạ ngân bạch bên trên có vẽ hình đóa hoa sen nở rộ, đáng đáp ngây ngốc, khoe miệng nhếch lên trên cười, Tịch Nhan cũng không nhìn được nhếch miệng cười theo.

Cước bộ dưới chân Tịch Nhan cũng gấp rút hơn, như chạy như bay, thân thể lung lay sang trái rồi sang phải, tay nắm chặt huyết ngọc nơi ngực từng bước từng bước chạy đi, hẻm nhỏ rất hẹp, Tịch Nhan lúc thì nghiêng sang bờ tường bên phải rồi lại chạy ngã sang bờ tường bên trái, lúc lại vịn theo bờ tường bên trái chạy ngã sang bờ tường bên phải, cả hai bên tường đều âm thấp rêu xanh, ván gỗ mục nát, Tịch Nhan hết bả bên này lại va bên kia, chạy loạng quạng đánh rơi cả huyết ngọc xuống đất.

Tịch Nhan sắp chạy ra khỏi ngõ thì hai người mới vừa rời vẫn lên đi theo phía sau lưng Tịch Nhan liếc mắt nhìn nhau, cũng gia tăng tốc độ chạy đuổi theo, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không thể tin được, nhất là gã đàn ông mới vừa rồi tung một cước vào cổ Tịch Nhan, lực đạo vô cùng mạnh, chẳng khác nào bị côn gỗ đánh trúng, hơn nữa còn ở vị trí sau ót, đừng nói là nữ nhân, mà cho dù là nam nhân thân thể cường tráng, thì chỉ cần bị trúng một kích đã ngã lăn xuống đất ngất xỉu rồi, thế nhưng nàng ta lại kiên trì chạy một đoạn đường dài như vậy, với một thân thể mềm yếu mà có thể chạy nhanh đến thế.

Hai người còn chưa đi đến trước mặt Tịch Nhan, đã nghe thấy một tiếng rống to, Tịch Nhan ngã huyet xuống đất.

Hai người bước nhanh về phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt Tịch Nhan, ngay lúc đó ở phía đầu ngõ, Hạ Thiên Thần đột nhiên xuất hiện, bước từng bước tiến lại gần, đã không còn vẻ phong lưu nghìn trùng như ngày ấy ở tướng phủ, hần mang theo tất cả phong tình bước từng bước một tiến vào trong con hẻm nhỏ này, không khí trầm lặng, vắng vẻ không tiếng động, giống như là bão tố đã tới đêm trước, an tĩnh làm cho lòng người hoảng loạn.

Hạ Thiên Thần ngồi chồm hổm dưới đất đưa tay nhẹ nhàng lau khô vết máu khoe môi Tịch Nhan, đôi mắt hoa đào mang theo thương tiếc và ôn nhu sâu đậm, đồng thời cũng xen lẫn với đau đớn và cừu hận nói không nên lời.

Đệ nhất mỹ nữ Lưu Ly, tài hoa hơn người, hần biết rõ trên người nàng tỏa ra muôn vàn ánh hào quang, hần cũng luôn cho rằng nàng sẽ trở thành một trong số đông đảo phi tử vây quanh hần, thế nhưng không ngờ tới phụ hoàng lại đem nàng ban cho thất hoàng đệ, hần chưa bao giờ quan tâm đến chuyện đó, cũng chưa từng lưu ý đến, chính xác để cho hần nổi lên lòng hiếu kỳ chính là lần gặp gỡ vô tình trong lúc nàng quay về tướng phủ vào ngày lại mặt, hạ thủ ngoan tuyệt, không chút lưu tình, cho tới bây giờ hần vẫn chưa từng thấy qua nữ tử nào quyết đoán như vậy, ngày đại thọ sáu mươi tuổi của lão thái quân tướng phủ hần vốn không muốn đi, nhưng bởi vì nơi đó có nàng, hần quyết định đích thân đi đến tìm tòi chân tướng.

Trên bàn thọ yến nàng nói năng phóng khoáng, ung dung tự tin, lúc nói chuyện thần thái giữa hai lòng mày phấn chấn, như là hết thảy mọi thứ trong thế gian đều nằm rõ như lòng bàn tay, lúc đó hần bỗng thấy rung động, cũng có chút hối hận, tựa hồ như đã bỏ lỡ hạnh phúc cả đời của bản thân.

Ngày đại hôn, nàng từng nói, cuộc đời này nếu không phải hần thì tuyệt đối không lấy chồng, nếu quả thật là thế, lẽ ra nàng nên tình cảm thâm chủng với hần mới đúng, nhưng hần có nghĩ nát óc vẫn không thể lý giải được vì có làm sao nàng lại giăng bẫy hần hơn nữa bản thân hần cư nhiên đã động tâm bởi những lời bày tỏ ngọt ngào của nàng, thế nhưng nàng không chút do dự đem hần đẩy sang cho người con gái khác.

Từ nhỏ đến lớn, hần được mẫu phi che chở, phụ hoàng thương yêu, bản tính phong lưu nhưng tuyệt đối không hạ lưu, chẳng biết có bao nhiêu khuê nữ ở đất lưu ly này động tâm với hần, những đại thần trong triều hận không thể đem con gái của mình đóng gói đưa đến Đông Thần phủ, vậy mà trước nay hần vẫn chưa từng động đến, nàng đã lừa gạt hần thì vì sao không tiếp tục lừa gạt hần nữa?"

Lúc ở Tuệ Xuân Phưong miệng lưỡi nàng sắc bén, cuộc tỷ thí giữa nàng cùng Hoàng Uy đã triệt để đập vỡ nát giấc mộng của hần, hơn nữa còn là niềm hy vọng xa vời cuối cùng, một cái quỷ đập đầu tại Đông Thần phủ đến tận bây giờ mọi thứ đều hiện rõ ngay trước mắt hần.

Yêu sâu đậm, ngay cả hận cũng rất rõ ràng, lần đầu tiên hần tâm động, nữ nhân duy nhất khiến hần động tâm ở kiếp này, tự tay hần sẽ đẩy nàng về phía vực sâu vạn kiếp bất phục.

Tay của Hạ Thiên Thần nhẹ nhàng xẹt qua mặt của nàng, làn da trơn tuột nhẵn nhụi mềm ẩm như ánh sáng ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không điểm mà hồng, kiều diễm tựa mây, nhất là đôi mắt kia, tựa như một làn nước ấm, một cái liếc nhìn cũng đủ làm người ta đắm chìm trong đó, nó toát lên vẻ thanh nhã cao quý không nói ra được, giống như những đóa hoa sen thanh khiết nở rộ trong sáng ban mai trong ngày hè, nó không chỉ mang vẻ tươi mát thanh bình, hơn nữa còn khur khur cất giấu đi một phần giáo huấn thông tuệ lại không làm sao có thể sao lãng, khi nàng nở nụ cười sẽ như làn gió mùa xuân vào tháng ba, sạch sẽ trong suốt, ôn nhu không nói ra thành lời, nụ cười như vậy chỉ hé nở khi nàng nhìn thấy khuôn mặt mang mặt nạ ngân bạch,

chân thành mà lại mang thương tiếc không nói ra được. (sao cứ không nói ra được mãi thế nhỉ, mình cũng ứ nói ra được tác giả muốn nói gì).

Nếu ngày ấy, trên đường cái phồn hoa ngũ hoàng đệ không an bài kẻ bán đường phèn, nếu ngày ấy hắn chưa từng đi qua đoạn đường cái đông đúc ấy, nếu ngày đó hắn chỉ ngồi mã xa vội vã lướt qua mà không dừng lại, cũng sẽ không vì chút hiếu kỳ nhất thời mà bước chân vào tướng phủ, có lẽ tất cả những chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra, trái tim của hắn cũng sẽ không bị dày vò bởi hận thù này, mà bản thân hắn cũng không nhanh chóng bị cuốn vào trong cuộc tranh đấu ngôi vị hoàng đế.

Hạ Thiên Thần nhìn lên khoe môi bị cắn nát của Tịch Nhan, ngón tay thon dài dùng sức ấn vài cái, Tịch Nhan đang nhắm mắt nằm trên đất, chân mày cũng nhăn lại, Hạ Thiên Thần thấy thế, khoe miệng khe nhếch lên, hắn chính là muốn làm nàng đau đớn, không chỉ đau trên thân thể, mà hắn còn muốn nàng nếm trải nỗi đau đớn trong lòng.

Đôi mắt hoa đào rực rỡ như nở ra ngàn vạn đóa hoa đào, rồi chỉ trong nháy mắt tiếp theo đã lập tức phiêu linh theo gió, sắc xuân hồng nhạt rực rỡ rơi trên mặt đất, biến thành sắc vàng héo rũ, trong thời gian cực ngắn đã tan biến thành bụi sương.

Đôi tay thon dài xinh đẹp nắm chặt thành quyền, móng tay thật dài cắm vào lòng bàn tay tạo thành những vết thương rướm máu, nhưng hắn vẫn không cảm thấy đau đớn, từng cánh hoa đào trong đáy mắt giống như là muốn khắc dấu xuống người Tịch Nhan đang còn nằm trên đất, mang theo sự quyết tuyệt không nói ra lời.

Hạ Thiên Thần nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đột nhiên đứng lên, bàn tay đang nắm chặt thành quả đấm cũng không buông ra, xoay người, nhẹ giọng nói với đám người vẫn đang đứng chờ mệnh lệnh ở phía sau: “Cột chặt nàng ta lại, đưa đến quý phủ của Ngũ hoàng tử.”

Nếu như nàng đã không thuộc về ta, mà ta vĩnh viễn cũng không thể giành được những thứ dù chỉ giản đơn như vậy, cho dù ngay bản thân ta cũng luyện tiết không nở từ bỏ, thế nhưng người ngàn không nên vạn không nên, không nên dùng những lời nói dối đó đẩy ta vào trong mộng cảnh, sau đó lại dùng sự thật tàn khốc này phá nát giấc mộng của ta.

Từ nhỏ đến lớn, mọi thứ đều dễ dàng có được, vì sao gặp phải thứ mình mong muốn có, thế nhưng cho dù hao tổn tâm cơ cũng không làm sao giành lấy được? Mặc Tịch Nhan, ngay từ lúc bắt đầu, chính người đã trêu chọc ta.

Hạ Thiên Thần nhắm mắt lại, đôi mắt hoa đào đẹp mang theo trầm thống không nói ra được, hai tay nắm chặt thành quyền, không chút do dự xoay người ly khai.

Hôm nay qua đi, nàng nhất định sẽ càng thêm hận ta, như vậy, chúng ta cuối cùng sẽ trở thành cừu nhân.

Tịch Nhan mở mắt, cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ, thân thể mỏi nhừ, phía sau ốt truyền đến từng cơn đau buốt, muốn cử động người thì chợt phát hiện không thể nhúc nhích được.

Xung quanh bao phủ bởi một màu đen, ngay cả một tia sáng hiếm hoi cũng không có, e rằng đưa bàn tay ra trước mắt cũng không nhìn thấy được, nếu không phải nàng đã trải qua huấn luyện, nhất định giống như người mù không thấy được gì, tay nàng đang bị trói trên chiếc ván nhỏ, chân cũng bị trói chặt, cơ thể không thể nhúc nhích, Tịch Nhan cố sức giãy vài cái, lập tức trên da thịt trắng như tuyết xuất hiện vài vết tím bầm, thế nhưng vẫn không xê dịch dù chỉ một chút, nếu hắn đã cố ý làm thế này, chắc chắn đã biết rõ bản lĩnh của nàng, chỉ một sợi dây đơn giản thì làm sao có thể trói giữ được nàng?

Tịch Nhan rốt cục cũng bỏ ý định giãy giụa, lòng hốt hoảng, nhưng nàng cũng không như những người khác bởi vì hoảng loạn mà hoàn toàn đánh mất bình tĩnh, gặp phải tình huống bất lợi đối với mình như vậy cho dù có thất kinh, sợ hãi cũng không thể giải quyết bất kỳ vấn đề gì, điều then chốt chính là giữ vững sự tỉnh táo, dù ở trong hoàn cảnh gây bất lợi vẫn tìm được nhân tố có lợi cho bản thân.

Tịch Nhan nhắm mắt lại, đầu óc nhanh chóng lướt lại toàn bộ sự việc đã xảy ra, cố gắng tìm ra điểm sai sót của bản thân, tiểu nhị trong Nhạc Dương lâu cố ý chỉ dẫn mình bước vào trong cái hẻm nhỏ kia, mình và hắn không oán không cừu, cũng không có khả năng nắm rõ tài cán của mình, chuyện này chắc chắn có người đứng sau sai khiến hắn ta làm như vậy, mục đích chính là lợi dụng Tiểu Bạch đem mình dẫn đến nơi đây, có câu càng quan tâm sẽ càng loạn, những lời này quả nhiên không hề sai, bất quá rốt cuộc ai là người đứng sau sai sử?

Hạ Thiên Thần? Hạ Tuấn Tri? Lệ Phi hay là Lan Phi, cũng có lẽ bởi vì nàng lộ trần bộ mặt thật khiến Mạc Ngôn An thấy mất thể diện mà trả thù, nàng tới nơi này cũng không lâu, đến tận bây giờ vẫn chưa đến nửa năm, khắp nước Lưu Ly này, người có thể đắc tội hay người không thể đắc tội, trong lúc vô tình đều bị nàng đắc tội qua.

Chuyện lần này, chỉ biết trách bản thân quá mức sơ suất, nếu không phải mình lo lắng quá mức cho an nguy của Tiểu Bạch, bọn họ cũng không có được cơ hội bắt trói mình như vậy.

Sau khi suy nghĩ thấu suốt, Tịch Nhan cũng không tiếp tục oán trời trách đất, đôi mắt nhanh chóng mở ra, nhờ vào thị lực và thính lực hơn hẳn người thường đánh giá xung quanh, nơi này rất âm thấp mốc meo, nếu là phủ đệ bình thường, tất nhiên không có hơi ẩm nặng thế này, quá âm u ẩm ướt, chắc hẳn đây là một tầng ngầm.

Xung quanh không có lấy một ngọn nến, tuy nói là đưa tay không thấy được năm ngón, bất quá thỉnh thoảng vẫn có chút ánh sáng loe lói xẹt qua, chắc là bên ngoài lọt vào, tia sáng lóe lên trong nháy mắt rồi mọi vật lại chìm trong bóng tối, Tịch Nhan nhân cơ hội đó quan sát xung quanh một lượt, nơi này, chắc là một thất chuyên dụng cực hình của một đại hộ tư gia.

Căn mật thất vô cùng lớn, còn lớn hơn rất nhiều so với Thúy Trúc Cư trong cung vương phủ của Tiểu Bạch, toàn bộ khu vực được chia làm hai dãy, Tịch Nhan đang bị trói đứng trong một căn phòng nhỏ, cả căn mật thất ước chừng có mười một gian và gian phòng Tịch Nhan đang bị nhốt trông có vẻ như

phòng cực hình, toàn bộ được vây thành vòng tròn, chính giữa dành ra một khoảng rộng lớn bày la liệt các loại hình cụ, roi da, ghế hùm, từng hàng thanh sắt dính sắt đủ kích cỡ, bên trên thanh sắt màu vàng là những vệt máu đỏ tươi, từng đốm từng đốm, tất cả được chất thành đống, để la liệt khắp căn phòng, trông mà rợn người.

Lòng Tịch Nhan phát lạnh, khoe miệng nhếch lên, tràn đầy châm biếm, đôi mắt sâu tựa hồ, ánh lên vẻ khinh thị, trên đời này, thứ nàng không hề sợ nhất chính là đau đớn, những cụ hình này chỉ đem lại cảm giác kinh khủng nhưng không bao gồm nàng trong đó.

Muốn cắt sợi dây trói ở trên cái băng hoặc là sợi dây trên cổ chân, sau đó chạy đi, việc này dường như không mấy khả quan, nàng hiện tại bị giam trong một căn phòng nhỏ. Hoàn toàn ra không được, trong gian phòng đó ngoại trừ một đồng rom rạ rửa nát ra thì không nữa bất cứ thứ gì khác, căn bản cũng không hữu dụng.

Tịch Nhan cau mày, lần lượt đem tất cả các đối tượng khả nghi vừa rồi một lần nữa sàn lọc lại, hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi, người kia vì muốn bắt trói nàng mà đã phí tâm như vậy, khẳng định cũng sẽ không vứt nàng ở trong nàng không ngó ngàng đến.

Tịch Nhan vừa nghĩ như thế, thì nghe thấy tiếng mở cửa cọt két vang lên, có người đến, Tịch Nhan sinh lòng cảnh giác, vội vàng nhắm hai mắt lại, dựa vào ghế, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Cửa phòng bị mở ra, mang theo ánh sáng soi rọi khắp phòng, Tịch Nhan nhắm mắt lại, các giác quan trở nên cực kỳ mẫn cảm với mọi biến đổi ở xung quanh, buổi trưa đã qua, ánh sáng vẫn chói mắt như vậy, chiếu lên trên người cũng cảm nhận được cái nóng bỏng rát của trưa hè nóng nực, hiện tại mặt trời chắc vừa xuống núi, ước chừng đang ở buổi chạng vạng.

Mây trên bầu trời bị nhuộm đỏ, cả quang cảnh rộng lớn đều bị nhuộm một tầng vàng óng ánh, sắc vàng rực pha lẫn đỏ tươi cứ thế chiếu thẳng lên trên người khiến hai hàng lông mi cũng run rẩy, chẳng mấy chốc thích ứng với sự biến đổi ở xung quanh.

“Người đâu? Đang ở đâu?”

Mí mắt Tịch Nhan nhẹ nhàng giật giật, lông mi run động mạnh hai cái, thanh âm này, mặc dù đã có hơn một tháng không nghe thấy, bắt quả nó vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức của nàng, chính là Ngũ hoàng tử Hạ Tuấn Tri kiều ngạo không ai bì nổi, quả nhiên là hắn ta bắt cóc nàng đến đây, tuy rằng hắn cũng nằm trong số các đối tượng nàng tình nghi, thế nhưng mới vừa rồi Tịch Nhan đã đem hắn bài trừ, một kẻ ngu ngốc lại tự cao tự đại còn không coi ai ra gì như hắn ta cho dù có biết nàng luôn lưu ý đến Tiểu Bạch, tất nhiên cũng chỉ cho rằng sự lưu tâm này chẳng qua là mê đắm nhất thời mà thôi, hắn mù quáng tự đại làm sao có thể nghĩ đến chuyện lợi dụng Hạ Dạ Bạch bố trí thành bẫy rập? Chẳng lẽ là Lan Phi, không có khả năng, Lan Phi tuy rằng cũng nhận được sủng ái của thánh thượng, nhưng thế lực của nàng so ra vẫn kém hoàng hậu rất xa. Vậy Lê Phi? Không có khả năng tung ra hành động nhanh như vậy.

Chẳng lẽ là ngã một cái nên khôn ra rồi? Hạ Tuấn Tri không có của quý, bắt đầu bỏ não hơn sao?

Tịch Nhan đang nghĩ đến đây, tiếng bước chân kia đã càng ngày càng gần, Tịch Nhan giật giật tay, dùng sợi dây đang trói siết đôi tay nàng che vết thương lại, hít sâu một hơi, sau đó không nhúc nhích gì nữa.

“Ở ngay bên trong.”

Vừa mới dứt lời, Tịch Nhan đang nhắm chặt hai mắt lại nghe thấy thanh âm của cửa sắt bị mở ra, vang lên tiếng cọt két, rất là nặng nề, tiếp ngay sau đó là một loạt tiếng bước chân hỗn loạn chạy vào, dừng lại ngay trước gót chân của nàng, hơn mười đôi mắt đồng loạt rơi xuống người nàng, có cả tiếng hít sâu, trong đó có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt nóng bỏng như lửa, hận không thể đem nàng đốt thành tro bụi.

“Sao vẫn chưa tỉnh?”

Mới vừa rồi còn cách xa, hơn nữa căn mật thất dưới đất khá lớn lại an tĩnh, tiếng bước chân di chuyển lui tới hỗn loạn, những tiếng lẹt xẹt liên tục vang lên, nàng nghe cũng không quá cẩn thận, hiện tại mới phát hiện, mới hơn một tháng mà thanh âm của Ngũ hoàng tử đã có nhiều biến đổi, tuy rằng vẫn còn kiều ngạo cuồng vọng giống như trước đây, bắt quả đã thiếu một chút nam tính, thiếu anh khí, trầm thấp, và kiên quyết, mà giọng nói lúc này lại the thé, không phải muốn nói lời xúc phạm đến lòng tự ái, thì chất giọng này chẳng khác nào những công công đã tịnh thân sống trong hoàng cung.

“Ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Hạ Tuấn Tri đi tới trước mặt Tịch Nhan, nâng cằm của nàng lên, hung tợn bóp mạnh vài cái, Tịch Nhan nhin đau, vùng xung quanh lông mày cũng không nhú dù chỉ một cái.

Hạ Tuấn Tri càng dùng sức nhiều hơn, nhưng Tịch Nhan vẫn không có chút phản ứng nào, khi dễ một người hôn mê chẳng khác nào khi dễ một xác chết không có tri giác, một chút ý thức cũng không có, Hạ Tuấn Tri hừ lạnh một tiếng: “Ngày hôm nay ngươi rơi vào tay của ta, ta tất nhiên ta cũng muốn cho ngươi nếm mùi sống không bằng chết.”

Hạ Tuấn Tri vừa mới dứt lời, Tịch Nhan liền cảm giác ót truyền đến đau đớn, nguyên lai tay của hắn đang nắm cằm nàng không buông ra nhẹ nhàng mà ném mạnh chiếc cằm của nàng ra, ót Tịch Nhan vừa khéo đụng vào góc bàn, lập tức máu tươi chảy ròng, Tịch Nhan cũng không muốn tiếp tục giả vờ hôn mê nữa, từ từ mở mắt, máu tươi trên trán theo ót chảy xuống, tầm mắt dần dần mờ hồ.

“Ha ha.”

“Ha ha.”

Ánh mắt của Tịch Nhan chỉ lộ ra một khe nhỏ, máu đỏ tươi như là nước mắt, lập tức nhuộm đỏ gò má của nàng, mùi máu nồng nặc xông vào mũi, Tịch Nhan vẫn nhìn thấy rất rõ Hạ Tuấn Trì cười gần như điên.

Hạ Tuấn Trì lớn lên không xấu, cũng có thể nói người trong hoàng thất Hạ gia ai ai cũng xinh đẹp tuấn mỹ, Hạ Tuấn Trì tuy rằng chưa đến mức tuấn đạt bất phàm, thế nhưng mặt mũi của hắn vẫn tuấn tú hơn rất nhiều so với những người dân bình thường, hắn không giống với Hạ Thiên Thần, Hạ Thiên Thần là phong lưu mà không hạ lưu, nhận được ngưỡng mộ của nữ tử khắp nơi, mà Hạ Tuấn Trì này chính là phong lưu còn kèm theo hạ lưu, phàm là nữ nhân được hắn coi trọng, hoàn toàn không để ý tới ý nguyện của họ, con người hắn có thể nói là vận dụng nửa người dưới để suy tính một cách triệt để.

Hai người đồng dạng đều là người sống an nhàn sung sướng, Hạ Thiên Thần lớn lên giống yêu nghiệt, lại không thiếu anh khí của đàn ông, mà Hạ Tuấn Trì này cả ngày ngâm mình ở trong đồng nữ nhân, da trắng nõn, người đầy mùi son phấn, nhất là bây giờ, da trắng tựa bạch ngọc yếu ớt, rõ ràng chỉ thiếu tô son trét phấn, hắn đứng ở nơi đó, không nói một lời cũng mang cho đến vẻ yếu đuối của nữ tử.

Xung quanh hắn là mấy nữ tử quần áo hở hang, ngực hở cả núm hoa, trên người chỉ mặc duy nhất một cái yếm, phía dưới còn không có cả tiết khố, bên ngoài chỉ tùy tiện khoác một cái áo, cũng có người ngay cả yếm cũng không có, phía sau Hạ Tuấn Trì là mấy tráng hán thân hình cao lớn uy mãnh, ước chừng cao hơn Hạ Tuấn Trì một cái đầu, cái đầu đó cũng phải to lớn gấp đôi Hạ Tuấn Trì, đứng ở sau lưng hắn rất là uy phong, mà người đang đứng ở giữa chính là một gã trung niên hèn mọn, đôi mắt chuột nhìn chằm chằm cô gái trẻ tuổi lộ ngực, cái cổ vươn dài ra, thiếu chút nữa chảy cả nước dãi.

Hạ Tuấn Trì tựa hồ không chú ý đến, trực tiếp ôm lấy một nữ tử chỉ mặc mỗi cái yếm, bên ngoài khoác một chiếc áo màu xanh vào trong ngực của mình ngay trước mặt mọi người, đôi tay kia không chỉ dò vào trong ngực của nàng ta, mà còn dùng sức xoa nắn vài cái, cô ta cũng khẽ rên rỉ mất tiếng, cả người hóa thành một bãi xuân thủy ngã vào trong lòng Hạ Tuấn Trì, hai gò má hồng như hoa, đôi mắt quyến rũ tràn đầy tình dục, những nữ nhân còn lại đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm Hạ Tuấn Trì cùng nữ tử kia ôm ấp, vừa kinh vừa sợ, cũng có chút chờ mong, chẳng biết suy nghĩ cái gì.

“Thất vương phi hình như vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mức một thùng nước lại đây.”

Hạ Tuấn Trì nói xong, đem nữ tử trong ngực đẩy tới trên người nam tử trung niên hèn mọn kia, nam tử kia thoáng vui vẻ, trong mắt đều là ý cười, học theo dáng vẻ mới vừa rồi của Hạ Tuấn Trì, một đôi tay thô ráp xoa nắn lên xuống bộ ngực trắng như tuyết của nữ tử, nhìn bộ mặt của hắn ta, muốn bao nhiêu ghê tởm liền có bấy nhiêu ghê tởm, nhưng những người đó dường như vẫn điềm nhiên như không, Tịch Nhan suy đoán, cả tháng qua, những chuyện như vậy chẳng phải lần đầu tiên xảy ra.

Mấy tráng hán sau lưng chẳng chút do dự, vừa nghe Hạ Tuấn Trì ra lệnh lập tức có người chạy ra ngoài, không bao lâu, hắn xách một thùng nước chạy vào, bên trong thùng nước còn có một cái gáo, đặt trước mặt Hạ Tuấn Trì.

Hạ Tuấn Trì ngồi xổm xuống, chẳng chút do dự, trực tiếp múc một gáo, lui lui về phía sau mấy bước, hất mạnh lên trên người của Tịch Nhan, sau đó đứng bên cạnh cười ha ha: “Thế nào? Có thấy mát mẻ hay không?”

“Ha ha.”

Cứ mỗi một gáo, Hạ Tuấn Trì đều cố sức hất thật mạnh, ánh mắt của Tịch Nhan híp lại thành một đường sắc bén, cặp mắt kia, như là đầy máu, nàng cảm giác nhận rất rõ bản tính cuồng dã thô bạo của Hạ Tuấn Trì.

“Ta thấy các ngươi cũng hùng hực lắm.”

Hạ Tuấn Trì xoay người, đem nước hắt lên trên người nữ nhân vô tội vừa cùng hắn đi vào, nụ cười trên mặt tuyết trắng đầy vốn dữ tợn, mà hiện giờ muốn có bao nhiêu dữ tợn liền có bấy nhiêu dữ tợn, chẳng khác nào ma quỷ trong địa ngục, mặt của hắn càng thêm vận vẹo, tựa như tâm tư và hành vi xấu xa của hắn lúc này, đã không phải là hành vi mà thường nhân có thể hiểu.

Kỳ thực, Tịch Nhan cũng không phải hoàn toàn không thể lý giải, Hạ Tuấn Trì là ai, một người yêu thích cái đẹp, là kẻ hợp thành từ hai nhân tố Tiên Thiên và hậu thiên, hưởng hồ Hạ Tuấn Trì vô cùng hảo sắc, đó cũng là bản tính trời sinh, hắn trời sinh chính là nam nhân hảo sắc, thế mà lúc này lại không còn của quý, nếu là nam nhân bình thường, rõ ràng bản thân cái gì cũng không làm được, thì mấy kẻ bên cạnh làm sao có thể thả sức mơ tưởng đến nữ nhân bên cạnh hắn như thế.

Chẳng qua hắn ta đang trả thù, ngay giây phút mệnh căn của hắn không còn, hắn đã hận đời, cho rằng toàn bộ người trên thế gian này đều có lỗi với hắn, hắn không được đụng chạm nữ nhân, không được sống những ngày tháng thư thái, đám nữ nhân đó vẫn từng giây từng phút sà vào lòng của hắn, hắn khiêu khích kích thích dục vọng của các nàng lên, lại không cho các nàng được thỏa mãn, hắn bắt các nàng cũng bị cảm giác khó chịu đó dày vò giống như hắn, hắn hiện tại căn bản là người điên, biến thái... Nữ nhân này chỉ sợ cũng bị hắn dẫn dắt đến phát điên rồi, bằng không ở thời đại này, làm sao lại trần như nhộng chạy theo Hạ Tuấn Trì, nếu là nữ nhân bình thường, ngay cả một chữ đụng chạm đến trinh tiết cũng ngượng ngùng không dám nói, càng không hạ thấp phẩm hạnh của mình để ở bên cạnh hầu hạ một tên thủ hạ quân gia hèn mọn.

“Thất vương phi, đẹp mắt không? Có muốn ta cho bọn họ giúp ngươi thỏa mãn?”

Hạ Tuấn Trì tiến đến trước mặt Tịch Nhan, dùng sức ấn vào vết thương trên trán của nàng, điên cuồng cười ha ha.

Tịch Nhan nhắm mắt lại, bởi vì đau, vùng xung quanh lông mày hơi nhú, nhưng nàng thùy chung vẫn không ừ hừ tiếng nào, loại này người phát rồ thế này, người càng là cầu xin tha thứ, càng là tỏ ra yếu kém, chỉ làm hắn càng thêm táo tợn hơn mà thôi.

Tịch Nhan rất may mắn, nàng luôn không sợ lạnh không sợ đau, cho dù ngày hè nóng bức, người khác đều mặc những bộ quần áo mùa hè mỏng manh,

còn nàng vẫn mặc quần áo may bằng tơ lụa, cho dù có bị hắt nước lên người, cũng không lộ ra da thịt, nói cách khác, không biết cảm thú trước mặt này sẽ làm ra chuyện gì.

Hơn nữa, nàng biết, nàng khẳng định chắc chắn rằng, hấn sẽ không để cho bất kỳ một cái nào nam nhân nào ở nơi này chạm vào người nàng, hấn hao tốn nhiều công sức như vậy thì cái giá nhận lại phải đắt, một khi mục đích chưa đạt được, tuyệt đối sẽ không để cho những người khác đạt được, cùng lắm thì hấn chỉ cho đám người đó sờ mó như những nữ nhân kia mà thôi, mà hấn sẽ chà đạp nàng một phen, hoặc là đứng ở một bên vây xem, chờ xem hấn sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với mình, bất quá không có vấn đề gì, chỉ cần nàng còn sống, chẳng qua chỉ bị người khác đụng chạm vài cái mà thôi, mặc dù sẽ cảm thấy có lỗi với Tiểu Bạch, thế nhưng trái ngược với việc đánh mất sinh mệnh này mà nói, thì đây vẫn là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, chỉ cần vẫn còn một hơi thở, nàng vẫn còn cơ hội để trả thù.

Những người này nếu như dám đụng vào nàng, nàng lại đem tay của bọn họ chặt, nếu dám nhìn thân thể của nàng, nàng sẽ móc mắt của bọn chúng ra, sống, đó mới là điều quan trọng nhất.

“Ta thiếu chút nữa quên mất, thất vương phi là nữ nhân mạnh mẽ, một chút đau đớn đó đối với thất vương phi chẳng khác nào cù lét mà thôi.”

Hạ Tuấn Tri ha hả cười âm hiểm hai tiếng, để mặt lại sát vào cần cổ Tịch Nhan, hít lấy hít để, nụ cười trên mặt như là gió rét mùa đông, từng trận âm u lạnh lẽo, vô cùng kinh người, đột nhiên hấn vuron tay lôi tóc Tịch Nhan, Tịch Nhan bị đau, bắt đầu đi nghiêng theo tay của hấn.

Hạ Tuấn Tri lúc mới bắt đầu chỉ dùng một tay nắm tóc Tịch Nhan lôi đi, đột nhiên sau đó dùng cả hai tay, hấn nắm chặt ót của Tịch Nhan, ném mạnh về phía góc bàn, Tịch Nhan không ngờ hấn sẽ biến thái như vậy, đầu óc bị hấn làm cho hỗn loạn, con người hấn như thể đã đánh mất lý trí từ lâu, thấy máu càng làm hấn thêm điên cuồng, những người bên cạnh nhất định cũng không ra tay giúp đỡ, nàng nếu không muốn chết, chỉ dựa vào chính mình.

Tịch Nhan cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn, dùng sức tránh khỏi trói buộc từ hai tay Hạ Tuấn Tri, mặc dù không tận mắt nhìn thấy, bất quá dòng máu đỏ trưng chảy ào ào giống như dòng suối nhỏ chảy đang róc rách kia, và cả cơn đau buốt truyền lên não, nàng vẫn nhận ra mình bị thương rất nặng.

Xoay người, lại nhìn thấy trên tay Hạ Tuấn Tri nắm chặt một nhúm tóc đen, thất thần đứng ngẩn ra, không biết lại suy nghĩ gì.

Tịch Nhan không sợ đau nhức, nhưng cái này cũng không chứng tỏ nàng nguyện ý chấp nhận đau đớn như vậy, thần kinh Hạ Tuấn Tri đã sớm không còn bình thường, bất quá của quý của hấn cũng chẳng có liên quan gì đến nàng, cũng không bị nàng đạp cho gãy nát giống như Vương Quyền, cũng không phải bị nàng cắt bỏ, chuyện đó hoàn toàn không đáng gì đến nàng.

“Hạ Tuấn Tri.”

Tịch Nhan hét to một tiếng, một thân áo tơ trắng bị máu tươi nhuộm đỏ, giống như những đóa hoa mai nở rộ giữa tuyết sương, mang theo hơi thở của yêu mị không nói rõ được.

Trên mặt tràn ngập máu tươi, hầu như thấy không còn thấy được làn da vốn trắng tinh như tuyết, che chắn trên khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cặp mắt kia từng thật to bị ánh sáng tươi đẹp nhuộm đỏ, khát máu mà lại xinh đẹp, như là yêu ma khắp người tàn sát ra khí tử vong băng hàn.

Hạ Tuấn Tri bị đôi mắt lạnh như băng này đóng băng trong giây lát, rung mình một cái, đầu óc nhất thời cũng thanh tỉnh hơn nhiều, hấn lui về phía sau một bước, nhìn Tịch Nhan bị trói chặt, khóe miệng nhin không được nhếch lên âm hiểm cười.

“Mặc Tịch Nhan, ngươi không chạy thoát được đâu, ha ha.”

Thanh âm kia cũng không phải rất lớn, nhưng tiếng cười kia vẫn giống như là muốn đem toàn bộ gạch ngói trong lao ngục xóc hết lên, quần gia hèn mọn bị quang cảnh trước mắt này làm hoảng sợ, động tác trên tay cũng bị đông cứng lại, mà mấy nữ tử bước vào theo Hạ Tuấn Tri, đã sớm sợ đến sắc mặt tái nhợt, ôm đầu ngồi chồm hổm dưới đất, cả người run rẩy, không ngừng lắc đầu lắc bả: “Đừng đánh ta.”

“Đừng đánh ta.”

Hiển nhiên, sở dĩ những người này ăn mặc như vậy, lại còn để mặc Hạ Tuấn Tri đùa bỡn, chính là sợ hãi trước uy quyền của Hạ Tuấn Tri.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!”

Tịch Nhan quát to một tiếng, mắt lạnh liếc mắt nhìn các loại hình cụ phòng ngoài, đã mang nàng tới ở đây, hiện giờ hấn ta lại đang phát rồ, xung quanh không có bất cứ ai dám lên tiếng ngăn cản, nàng không cho là vài thứ bên ngoài kia chỉ bày ra đó để thị uy mà thôi, muốn đem tất cả hình cụ sử dụng một lượt lên trên người nàng sao?

“Mỹ nhân, để gia vui đùa cùng nàng một chút.”

Hạ Tuấn Tri nâng cầm Tịch Nhan lên, há miệng đang muốn tiến tới, Tịch Nhan mảy mẩn lại, không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng nghiêng đầu né tránh, đụng chạm với một kẻ như vậy chẳng khác nào đùa vui cùng heo cùng chó, không bằng nàng trực tiếp đi tìm một con chó để nghịch.

Hạ Tuấn Tri thấy Tịch Nhan tránh thoát được, cũng cũng không có tiếp tục miễn cưỡng nữa, miệng cúi sát vào cần cổ của Tịch Nhan, ráng sức hít sâu mấy hơi: “Thân thể của người đẹp thật thơm, ta muốn ngửi một lát.”

Hạ Tuấn Tri phát ra một tiếng rên đầy say mê: “Quả nhiên thơm mùi hoa sen nồng nàn, quả nhiên không giống đám son tục phấn, cả người chỉ bốc son phấn.”

Tịch Nhan xoay người, đôi lạnh lùng nhìn hần chăm chăm, ánh mắt nổi sóng cuộn cuộn, bí mật mang theo sắc bén hủy thiên diệt địa chèn ép nặng nề, rồi lại hóa thành một mũi tên sắc bén, Hạ Tuấn Trì lập tức có cảm giác vạn tiễn xuyên tâm, hừ một tiếng, buông lỏng bàn tay chế trụ cầm Tịch Nhan ra.

“Người hỏi ta muốn thế nào, Mạc Tịch Nhan, ngày hôm nay ta thành ra cái dạng này, đều do người làm hại, người nói thử xem, ta nên xử lý người như thế nào?”

Hạ Tuấn Trì đứng cách Tịch Nhan một thước, mân mê cằm của mình, chẳng biết đang suy tính cái gì, Tịch Nhan nào có nguyện ý cho hần cơ hội suy tính, chờ hần nghĩ ra được, bản thân nhất định sẽ thiếu nửa cái mạng.

“Ngũ hoàng tử, chúng ta trước tiên không nên nói chuyện ngày ấy ai đúng ai sai, là người bắt cóc Vương gia nhà ta trước, sau đó là do người tài nghệ không bằng người, đúng vậy, ta thừa nhận ngày đó hành vi của ta có hơi quá đáng, thế nhưng người có kết cục như ngày hôm nay cũng không phải ta tạo thành, ta chẳng qua chỉ không muốn người sau này tiếp tục tùy tiện khi dễ Vương gia nhà ta mà thôi, nhất thời tức giận nên có hơi quá tay, ta chỉ muốn dọa người một chút, vẫn chưa làm ra chuyện gì quá phận, cũng không đẩy người vào hạ cảnh ngày hôm nay.”

Thiên hần ta, nàng chưa từng có suy nghĩ này, tuy trong xương tủy của nàng vẫn lưu giữ sở thích phản kích khi ngắm nhìn máu tươi, thế nhưng nếu như hành vi mạo hiểm phiêu lưu mà không đem lại cho nàng chút lợi lộc nào, thì nàng tuyệt đối sẽ không cầm tánh mạng của mình đùa giỡn, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao nàng chỉ đem Hạ Tuấn Trì treo lên trên tường thành mà không có thiên, nàng chính là lo lắng hần sẽ biến thành bộ dáng này, sau đó bất kể hết thầy tìm đến gây sự với nàng.

“Tuy rằng không phải người trực tiếp biến ta thành cái dạng này, thế nhưng ta có ngày hôm nay, người hoàn toàn thoát không khỏi liên quan, nếu không phải người đem ta treo ở trên bờ tường đông thành môn, Hạ Thiên Thần cũng không có cơ hội để lợi dụng.

Hạ Thiên Thần? Việc này có liên quan gì đến Hạ Thiên Thần?

“Hần cho rằng tùy tiện tìm người đem người đưa đến phủ của ta, ta sẽ tha thứ hần sao? Trước đây khi ra tay biến ta thành bộ dáng ngày hôm nay, hần có chút nào nghĩ đến tình cảm huynh đệ hay không? cũng bởi vì ta thân cận với thái tử điện hạ, trước nay vẫn luôn giúp đỡ thái tử điện hạ, hần cư nhiên nhẫn tâm ra tay tàn độc với ta như vậy, kiếp này, đừng mơ tưởng ta buông tha hần, hơn nữa cho dù có thành quý, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hần.”

Thì ra là Hạ Thiên Thần đem nàng trời gô đưa đến quý phủ của Hạ Tuấn Trì, nói như vậy, chuyện này là hần khéo tay thiết kế, như vậy cũng chẳng có gì là kỳ quái nữa, kể từ lúc Ngũ hoàng tử không có của quý thì suốt ngày giam mình trong thán vương phủ (phủ đệ của Ngũ hoàng tử), dẫn vật những nữ nhân kia, chuyện tìm nàng báo thù tất nhiên là giao cho Lan Phi xử lý rồi.

Lan Phi chẳng qua là một phụ nhân, chỉ có thể dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ của mình, bất quá bây giờ Ngũ hoàng tử lại trở thành kẻ bắt nam bắt nữ thế này, người trong nhà Lan Phi nhất định sẽ lánh xa tìm chỗ dựa vững chắc khác, cho dù lòng có tức giận, thế nhưng cũng không có khả năng tổn hao nhiều sinh lực và phí tổn như vậy để báo thù cho Hạ Tuấn Trì, nếu là Hạ Thiên Thần, tất cả cũng được giải thích thỏa đáng.

Chuyện ở đảo hoa lâm lần trước, đến bây giờ hần còn canh cánh trong lòng, mặc dù không có chứng cứ, bất quá đã sớm hoài nghi là do nàng khéo léo sắp xếp, và cả những chuyện xảy ra tại Tuệ Xuân Phường, nhất là Đông Thần phủ, người của phái tứ Hoàng Tử điện hạ hận không thể đem nàng rút gân tróc cốt, hần vừa hiểu rõ tầm quan trọng của Hạ Dạ Bạch đối với mình, thiết kế như vậy, đối với hần mà nói là việc không thể đơn giản hơn, hơn nữa cũng dễ dàng lý giải được.

Lấy thế lực nhất phái Lệ Phi, không có khả năng không tìm được manh mối từ chuyện lần trước, khẳng định đã tìm ra nàng có liên quan đến chuyện của Hạ Tuấn Trì, hiện tại thế lực thái tử cùng tứ Hoàng Tử ở trong triều đình vì chuyện phế lập thái tử mà tranh chấp không ngớt, lúc này đang trong tình trạng gay cấn, Ngũ hoàng tử này tuy rằng không chịu thua kém, thế nhưng Lan Phi yêu thương nhi tử, nếu như nàng đứng trung gian thiết kế chu toàn, thì đây chính là một thế lực lớn, và lại, tính cách Lan Phi dịu dàng, vẫn được Cảnh Đế rất sủng ái, trước mặt hần chỉ cần nói vài ba câu, trong hậu cung, địa vị của nàng xem ra cũng khá cao, tứ Hoàng Tử muốn tranh thủ, tuyệt không kỳ quái.

Tịch Nhan không nhận được nghĩ đến những lời Hạ Thiên Thần từng nói với nàng, nếu không có vết chu sa ở giữa chân mày nàng thì người giống như đúc với nữ nhân ta vừa yêu vừa hận, vừa yêu vừa hận, biết rất rõ Ngũ hoàng tử hận nàng tận xương, vẫn bày ra bấy rập này, hai tay nâng nàng lên đưa vào trong ổ sói miệng hùm, yêu hận? Hạ Thiên Thần, người bắt quả cũng là người khẩu thị tâm phi mà thôi.

Hạ Thiên Thần đem nàng đưa đến thán vương phủ để hần tùy ý nghiêm phạt, Hạ Tuấn Trì chẳng phải nên đối với Hạ Thiên Thần cảm động đến rơi nước mắt sao? Nhưng nhìn dáng vẻ của hần, rõ ràng chính là căm thù đến tận xương tủy, lòng căm hận đối với hần cũng không thua kém gì nàng, thậm chí so với nàng còn muốn sâu hơn, chuyện gì xảy ra, hần không có của quý, hôm nay bắt nam bắt nữ như vậy thì có quan hệ gì với Hạ Thiên Thần? Trước đây hần xuống tay với hần, lẽ nào....

Tịch Nhan mở to hai mắt nhìn, tràn đầy khiếp sợ, nhìn Hạ Thiên Thần đứng cách mình không đến hai mét, miệng mở to, đủ sức để nhét một quả trứng gà vào.

Hạ Tuấn Trì thấy đáng đáp kinh ngạc của Tịch Nhan, âm hiểm cười lạnh: “Hần cho rằng phụ hoàng cung chịu hần thì hần có thể vô pháp vô thiên, lại dám ngoan thủ đối với ta như vậy, hại ta biến thành bộ dáng này ngày hôm nay, một ngày nào đó, ta sẽ khiến hần ta chết không được từ tế.”

“Người xác định là Hạ Thiên Thần?”

Hạ Thiên Thần? Đây hết thầy là Hạ Thiên Thần làm, không có khả năng, hần chẳng phải người không có đầu óc như Hạ Tuấn Trì, hần không thể nào làm ra chuyện như vậy, không thể nào, chẳng phải hần, chẳng phải hần thì người đó là ai?

“Ta đương nhiên xác định.”

Hạ Tuấn Trì rống lớn một tiếng: “Chẳng phải Hạ Thiên Thần là ai? Lễ nào trên đời này còn có người giống y hệt hần ta sao? Gương mặt đó ta sao có thể nhìn nhầm, hơn nữa còn mặc một bộ quần áo màu đỏ, hiện tại mẫu phi của ta liên thủ cùng hoàng hậu, không đem hần hại chết, thì khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta.”

Chắc là Hạ Thiên Thần, chính là Hạ Thiên Thần không sai, hần không phải đã nói rồi sao? Hần đối với mình vừa yêu vừa hận, đương nhiên không thể để Hạ Tuấn Trì vũ nhục mình, hần làm như vậy là để lấy lại công đạo cho nàng mà thôi, lòng Tịch Nhan không ngừng nhắc nhở bản thân, lại một lần nữa muốn thuyết phục bản thân, chính là như vậy không sai, thời khắc này nàng thực sự rất hận, hận sự thông tuệ của mình, hận tại sao mình sẽ không lừa mình dối người?

Hạ Thiên Thần không có lý do làm như vậy, hần là muốn cùng thái tử điện hạ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đang yên đang lành làm sao lại tự tạo ra kẻ thù mạnh như vậy cho mình, thế lực hoàng hậu trong triều đình hầu như không ai có thể lay động, Lan Phi nếu triệt để liên thủ cùng nàng ta, hần cơ hồ không có phần thắng, Hạ Thiên Thần không phải người ngu, hơn nữa cho dù hần muốn làm, cũng sẽ không lưu lại cho mình mầm họa như vậy, hết thấy mọi việc này, rõ ràng là có ý để Hạ Tuấn Trì biết hần chính là Hạ Thiên Thần, rõ ràng chính là mượn đao giết người.

Mặt giống nhau như đúc, sao lại không có người như vậy chứ? Người kia nếu gỡ chiếc mặt nạ ấy ra, Hạ Tuấn Trì căn bản cũng không phân biệt được.

“Còn nói cái gì nguoi là nữ nhân của hần, không cho phép ta đụng chạm vào, cũng không cho phép ta mơ tưởng đến, nguoi chỉ biết khi dễ ta, vì sao không xuống tay với Hạ Thiên Thần, Hạ Thiên Thần, Hạ Thiên Thần...”

Hạ Tuấn Trì nghiêng răng nghiêng lợi, Tịch Nhan không chút nghi ngờ, nếu người bị trời ở chỗ này là Hạ Thiên Thần, sớm đã bị hần bầm thây vạn đoạn, sau đó văng ra cho chó ăn.

Nữ nhân của hần, nữ nhân của hần? kẻ thiết kế hãm hại Hạ Tuấn Trì đã nói như thế, Tịch Nhan không nghe lọt vào tai dù chỉ một câu, nàng giống như là người đã chết chìm dưới biển sâu, hoàn toàn không có lối thoát, môi bị cắn nát, sắc mặt tái nhợt, gương mặt đó, rõ ràng đã bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, nhưng nguoi vẫn nhìn thấy thất sắc tái nhợt của nàng, rõ ràng là đóa huyết mai nở rộ trong giá rét, nhưng nguoi vẫn cho rằng nó là bông tuyết trắng sạch sẽ tinh khiết của mùa đông, trắng tinh không có một chút lạnh khí, cả căn mật thất ẩm ướt u ám lập tức bị bao quanh bởi đau thương không rõ.

“Tại sao muốn nói cho ta biết những điều này?”

Tịch Nhan quát to một tiếng, toàn bộ hình phòng giống như đang run rẩy, thê lương, đau xót cực kỳ, thậm chí còn mang theo tuyệt vọng.

Tại sao muốn nói cho nàng biết những chuyện này, Tiểu Bạch không nói cho nàng biết, vì sao lại là một người khác đem tất cả những sự thật này mở ra xé nát dưới gót chân của nàng chứ? Chẳng lẽ giấy vĩnh viễn không thể gói được lửa sao?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Buông Tay? Đành Lòng Sao?

Tịch Nhan hét to một tiếng, âm thanh vang vọng khắp hình phòng, Hạ Tuấn Trì giật nảy mình hoảng sợ, lùi về sau mấy bước, sau đó chao đảo ngã huych xuống đất, hai chân run rẩy lẩy bẩy, dựa người vào trên cửa, đôi mắt đảo tròn trũng trắng dã, sợ hãi nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan đang bị trời chặt trên cột.

Biết rõ nàng ta là một nữ nhân tài giỏi, chỉ một cánh tay cũng có thể phế bỏ đôi tay của người khác, hiện tại là chuyện gì xảy ra, điên rồi sao? nàng ta phát điên thật rồi sao?

Những người còn lại cũng tròn to mắt ngây ngốc nhìn, tất cả đều không tin những gì đang xảy ra trước mắt, cứ thế ngây người ra nhìn chằm chằm vào Tịch Nhan, một nữ tử có thân hình nhỏ bé gầy gò, vậy mà nàng ta lấy đâu ra sức lực to lớn như thế.

“A!”

Tịch Nhan rống lớn một tiếng, trong nháy mắt tóc tai rối tung rũ xuống, rơi loạn trên vai, hòa cùng máu tươi tạo thành hai sắc thái đối lập tươi đẹp bệt trên khuôn mặt trắng như tuyết, đôi mắt kia, hoàn toàn không còn sót lại chút lý trí nào, thương tâm sao? Tuyệt vọng sao? mà có lẽ hoàn toàn không nên nói như vậy, đôi mắt sâu tựa đầm hồ ấy đã không còn chút tình cảm, không chút gọn sóng, giống như một con rối vô hồn không còn cảm giác, trống rỗng không chút thần thái vô lực ngã xuống ghế, khắp người vẫn tản ra khí băng hàn kinh người, giống như là muốn đem tất cả mọi thứ trên thế gian này, đóng băng tất cả mọi thứ mà nàng ta cảm thấy ấm áp.

Hạ Tuấn Trì té xuống đất, cơ thể không ngừng ngửa ra sau, cả người đang run rẩy, đợi một lát sau, Tịch Nhan vẫn im lặng không nhúc nhích như trước, cả người ngã vào trên ghế, không có nửa điểm tức giận, lúc này hần mới di chuyển cơ thể đang run rẩy, nhích lại gần người bên cạnh nói: “Lại xem nàng

ta thế nào.”

Nữ nhân tuy rằng dung mạo vô cùng xinh đẹp, nhưng quả thật quá lưu manh xảo trá, trước nay hần thua hiệt trong tay nàng đã nhiều, ai biết nàng lại đang giờ trò quý gì, nếu như hành sự xung động, nhất định lại chịu thiệt trước nàng ta.

Người nọ do dự chốc lát, lại nhìn thấy đôi mắt đào âm ngoan của Hạ Tuần Tri liếc xéo, sau đó chuyển tầm mắt nhìn sang Tịch Nhan đang ngồi trên ghế, nuốt nước miếng một cái sau đó thận trọng vươn tay ra.

“Này.”

Tráng hán kia dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gật vai Tịch Nhan một cái, giống như gặp phải yêu ma quỷ quái, cứ liên tục lui về phía sau mấy bước, tận đến lúc chạm phải cửa không thể lui được nữa mới thôi, hần vẫn hoảng sợ nhìn chằm chằm Tịch Nhan, nhưng Tịch Nhan vẫn như thất thần không có tri giác, cứ im lặng dựa vào ghế, một chút phản ứng cũng không có.

“Gặp quý sao? Nàng ta ăn thịt người hả? Mau bước lại xem thử đi.”

Hạ Tuần Tri thấy Tịch Nhan vẫn không có chút phản ứng nào, lá gan cũng lớn ra, hai tay vịn khung cửa sắt phía sau, cơ thể nghiêng ngả chao đảo từ từ đứng lên, quay sang tên tráng hán vừa rón rén đẩy vai Tịch Nhan rống lên, một tay chỉ vào Tịch Nhan quát to.

Người nọ bị Hạ Tuần Tri đập mạnh cho một cước, cả người ngã âm vào tường, xoay người, nhìn tựa Tịch Nhan đang ngồi lẳng lẳng trên ghế trầm lặng, lá gan cũng khuyết trương lên, nói cho cùng thì nàng ta vẫn là nữ nhân hơn nửa hai tay hai chân đều bị trói, có năng lực thì cũng làm được gì?

Hần ta tự nhảm với bản thân mình như thế sau đó lại bước đến trước mặt Tịch Nhan, lần này hần ta không lấy ngón tay đẩy nhẹ vai Tịch Nhan như lúc nãy nữa, mà lấy tay vỗ vỗ bả vai Tịch Nhan, sau đó nhay như chớp lại lui về phía sau hai bước, đôi mắt tròn trũng, nàng ta vẫn trầm lặng tựa vào trên ghế như trước, không khóc cũng không nháo loạn, đưa mắt nhìn trần nhà ó vàng, trống rỗng vô thần, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vẫn không có chút phản ứng nào, người nọ lăm bầm lâu bầu ở trong lòng, đứng thẳng người đi sang, liên tục vỗ vai cái lên người của Tịch Nhan, xúc cảm mềm mại truyền từ lòng bàn tay, làm hần càng đánh lại thấy thích, càng dùng sức, vết thương trên vai trái của Tịch Nhan còn chưa khỏi hẳn, bị hần vỗ liên tục mấy cái, miệng vết thương nhất thời vỡ ra, ngực trái nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ một khoảng, thế nhưng nàng vẫn không nhăn mày hít hà dù chỉ một chút, giống như đã không còn cảm giác với đau đớn.

“Ha ha.”

Hạ Tuần Tri nhìn thấy Tịch Nhan chẳng khác nào một con rối đồ ngã ngồi trên ghế lâu như vậy vẫn không có tri giác, lá gan giờ cũng lớn hơn nhiều, đi đến trước mặt Tịch Nhan, nhìn máu tươi chảy ào ào, nhìn dáng vẻ thương tâm muốn chết của nàng, hần cũng thấy vui vẻ trong lòng, nếu như hần không thấy vui thì, nàng cũng đừng mong được sống những ngày tháng an lành.

“Thất Vương phi oai phong lẫm liệt sao giờ lại thành ra thế này?”

Hạ Tuần Tri tiến đến trước mặt Tịch Nhan, nở nụ cười haha đầy nham hiểm khinh bỉ, vỗ vỗ lên khuôn mặt của nàng: “Thế nào? Biết được người trong lòng tự tay trói mình mang đến đây cho ta vui đùa nên đau khổ muốn đi tìm cái chết sao??”

Hạ Tuần Tri liên tục cười nghiêng ngả, chợt nhớ ra điều gì, hần lại nói tiếp: “Ta đã nói rồi mà? Sao ngươi lại thích thằng ngốc kia được chứ? Hóa ra ngươi vẫn chưa chết tâm với Hạ Thiên Thần, ngươi làm nhiều chuyện như vậy, là vì muốn trả thù hần lúc trước vứt bỏ ngươi, dung mạo xinh xắn thì có ích lợi gì, loại người dữ tợn chẳng khác nào mẫu dọa xa như ngươi thì trừ bỏ thằng ngốc kia, còn có ai dám muốn lấy chứ? Hạ Thiên Thần ngược lại đúng là kẻ mắc bệnh thần kinh, luôn miệng nói ngươi là nữ nhân của hần, vì ngươi mà không tiếc làm ra chuyện đắc tội với ta, mà hần không nghĩ đến chuyện nếu như ngươi biết được chân tướng lại thành ra bộ dáng này, ha ha, chó cắn chó, trong miệng chỉ có lông, cứ cắn đi, tiếp tục cắn đi...”

Hạ Tuần Tri chỉ vào Tịch Nhan, mặt mày vui vẻ hơn hờ cười ha ha: “Xem ra, nếu ta không đùa ngươi chết thì cũng bị tên đàn kia hành cho sống không bằng chết.”

Hạ Tuần Tri chỉ tay vào Tịch Nhan, ngửa đầu ra sau cất tiếng cười to, tiếng vang âm trầm, giống như là muốn lôi người từ trong luyện ngục ra.

“Thằng ngốc kia chắc không hiểu được thế nào là thú vui nam nữ, nói không chừng ngươi gả cho hần đến tận bây giờ vẫn còn là khuê nữ, bày đặc giả danh cái gì là trinh tiết liệt nữ thanh cao, ta nhỏ vào.”

Hạ Tuần Tri nhỏ một cái, đôi mắt hoa đào đắm đuối nhìn chằm chằm vào xương quai xanh của Tịch Nhan, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng ra.

“Mĩ nhân.”

Hạ Tuần Tri khẽ gọi, cổ dùng sức xé xiêm y của Tịch Nhan, xương quai xanh tuyết trắng thoáng chốc lồ lộ mở ra trước mắt, kèm theo tiếng xé rách còn có tiếng hít sâu và nuốt nước miếng phát ra từ mấy người đang đứng ở phía sau.

“Thiên hạ đệ nhất mĩ nhân, da thịt bóng láng nhẵn nhụi thế này, quả nhiên là hơn hẳn những nữ nhân khác.”

Hạ Tuần Tri xoay người, nhìn đám sắc lang đang tròn to đôi mắt sắp rớt cả ra ngoài đứng ở phía sau nói: “Đội bản hoàng tử chơi xong, nữ nhân này chính là của các ngươi, dám lột đồ bắt bốn hoàng tử trần như nhộng treo ở bờ tường đông thành môn, đây chính là việc ngươi đã làm đối với bốn hoàng tử, ta đây cũng để cho bách tính hoàng thành chiêm ngưỡng một chút thân thể mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, trên người đầy rẫy vết hôn của nam nhân, ta xem

sau này người còn mặt mũi nào nhìn dân chúng trong hoàn thành này, ha ha , chuột chạy qua đường mọi người đều xông ra đánh, thẳng góc kia cũng sẽ chán chường mà vứt bỏ người thôi.”

Đám người sau lưng nghe vậy, nhìn da thịt tuyết trắng trơn mềm của Tịch Nhan, cũng sắp rơi nước miếng thèm thuồng, lại nhìn đáng vẻ dữ tợn đáng sợ của Hạ Tuấn Tri, dường như toàn thân đang độ lên một tầng thánh quang màu vàng.

Đang trong lúc mọi người cười tươi hơn hờ thì Tịch Nhan này giờ vẫn không có chút động tĩnh nào bỗng nhiên quay đầu, cúi đầu xuống, há miệng, hung hăng cắn lên ngón trỏ của Hạ Tuấn Tri.

“A!”

Đột nhiên bị tập kích, Tịch Nhan gần như dùng hết toàn lực, Hạ Tuấn Tri bị đau, xoay người, một đôi mắt hạch đào nhìn chăm chăm Tịch Nhan, đau đến mức hét toáng lên.

Miệng Tịch Nhan không chút lưu tình, khỏe mắt nhếch lên khiêu khích nhìn chăm chăm vào Hạ Tuấn Tri đang nhe răng trợn mắt, cặp mắt kia vẫn trống rỗng vô hồn như cũ, như là không có bất cứ kẻ nào đáng để lọt vào trong ánh mắt của nàng, chẳng khác nào một con rối vô hồn, khiến lòng không khỏi dấy lên niềm thương tiếc, thế nhưng cũng không kim được nỗi hoảng sợ.

Đầu óc Tịch Nhan trống rỗng, nàng hoàn toàn không biết gì cả, thế nhưng cảm giác phát ra từ xương quai xanh khiến nàng không thích, đúng, rất không thích, thậm chí cảm thấy buồn ói, thật sự rất buồn nôn.

Nàng cảm nhận được nỗi đau khổ trong lòng, thực sự rất là đau lòng, muốn trút hết ra, đúng, chẳng qua là muốn trút hết ra, thế nhưng nàng không biết nên làm thế nào mới tốt, giống như là người đang đứng trước nguy cơ chết đuối, mới vừa rồi giây giữa trước cái chết mà thôi, mà toàn thân nàng bây giờ đã không có khí lực dư thừa.

“A!”

“A!”

Hạ Tuấn Tri nhắm mắt lại, ngửa đầu ra sau hét lên, trợn mắt nhìn ngón trỏ của mình bị Tịch Nhan cắn sắp đứt lìa, trên đó máu tươi đang phun ra, hấn dùng sức lắc mạnh, nhưng Tịch Nhan dường như muốn giằng co thi đua với hấn, hấn càng cố sức giãy ra thì nàng càng cắn mạnh hơn nữa, hấn đau đến mức hận không thể chặt đứt ngón tay này ra.

Miệng Tịch Nhan cắn chặt ngón tay trỏ của Hạ Tuấn Tri, đầu lắc lắc mấy cái, nhìn gương mặt của hấn trắng nõn như bột mì giờ co rúm lại thành một cục, trong lòng nàng mặc dù mặc dù cảm thấy khó chịu, thế nhưng con tức vẫn tiêu tán vơi đi ít nhiều, nàng cười cười, hấn đáng bị đau đến chết.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau lôi nữ nhân điên này ra.”

Quản gia đứng bên cạnh thấy ngón tay của Hạ Tuấn Tri bị Tịch Nhan cắn hiện không ngừng chảy máu tươi, sau một hồi sững sốt, cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, chuyện này nên xử lý thế nào cho được đây? Theo tính cách nóng nảy của Ngũ hoàng tử hiện nay, nếu cắn chết hấn đi ngược lại cũng sạch sẽ, mọi chuyện càng êm đẹp, bọn họ cùng lắm cũng thì cùng chết mà thôi, nhưng nếu hấn ta không chết, mà trên người có chỗ nào bị thương, thì ngược lại bọn họ sẽ sống không bằng chết, vội vàng quát mắng vài người bên cạnh tiến lên ứng cứu.

Mấy tráng hấn tuy rằng đều là những kẻ gốc gác, bất quá việc này cũng hiểu, liếc mắt nhìn đáng vẻ gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng của quản gia, vội vàng chạy qua, đứng chen vào giữa Tịch Nhan cùng Hạ Tuấn Tri, thế nhưng bọn chúng lại không biết nên làm thế nào cho phải.

“Mau kéo miệng nàng ta ra.”

Da dẻ của Hạ Tuấn Tri vốn mềm mại nhẵn nhụi, kể từ khi bị cắt mất của quý, da thịt càng trắng mềm tựa tuyết, hấn ta vốn rất sợ đau, hiện tại mặt càng trắng bệch đến mức không còn chút máu, nhe răng trợn mắt, trên trán lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh, khó có thể thốt ra được một câu đầy đủ, hấn nào nghĩ đến chuyện Tịch Nhan lại đột nhiên há miệng cắn tay của hấn, ngoại trừ liên tục hét lên, cũng không thể thốt ra được bất cứ từ nào khác.

Quản gia tiến lên, chỉ vào ngón tay Hạ Tuấn Tri bị Tịch Nhan cắn chặt không tha, hận không thể lập tức tách miệng miệng của nàng ra thành hai nửa, phải ngăn chặn việc này mới được yên ổn.

Mấy tráng hấn nhìn Hạ Tuấn Tri, nhưng Hạ Tuấn Tri lúc này nào còn sức lên tiếng nói chuyện, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra làm ướt đầm đôi mắt hạnh đào, chỉ biết gật đầu, mấy người kia thấy vậy lập tức dùng sức tát vào miệng của Tịch Nhan đẩy ra, nhưng nàng không giống với những tiểu thư khuê các khác, khí lực của Tịch Nhan vốn rất lớn, hiện tại lại không còn lý trí, làm gì có chuyện để bọn hấn muốn đẩy là có thể đẩy được nàng ra, nàng cắn chặt ngón tay của Hạ Tuấn Tri, cảm thấy làm vật rất là vui sướng, cùng với niềm vui sướng này, trong lòng lại có một cỗ khó chịu đè nén, nàng trầm nghĩ, nhất định phải đem cắn đứt ngón tay của Hạ Tuấn Tri mới giải tỏa được nỗi uất hận đó.

Một người ấn vào ót Tịch Nhan, người khác lại dùng sức chế trụ cằm của nàng, thời khắc này Tịch Nhan chẳng khác nào một con sư tử đang nổi giận, có điều, con sư tử điên đó đang bị người khác chế trụ, tay của một người khác mới vừa đưa đến bên cạnh miệng nàng, Tịch Nhan đột nhiên lắc mạnh đầu sang, ngón tay của Hạ Tuấn Tri đang bị Tịch Nhan cắn chặt, ngay lúc đó vang lên tiếng răng rắc, khuôn mặt Hạ Tuấn Tri lập tức tái nhợt cắt không còn hột máu, hấn không mán đến chuyện gì, đau đón ngã lăn ra đất, lăn lộn điên cuồng.

“Ngón tay của ta, ta không cần ngón tay này.”

“Ta không cần nữa.”

Hắn mới hét lên vài câu, thì thấy trên đất xuất hiện một vũng máu, cả căn phòng nhất thời im lặng không một tiếng động.

Quần gia kia thấy Hạ Tuấn Trì như vậy, sắc mặt tái nhợt, thoáng giật mình rồi vội vàng chạy tới trước đến Hạ Tuấn Trì, đưa tay đặt ở trên mũi của hắn, nhận thấy vẫn còn hơi thở, bất giác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn khuôn mặt đỏ tươi của Mạc Tịch Nhan, lúc này chiếc áo tơ trắng trên người cũng bị nhuộm đỏ, mái tóc đen rối tung xõa trên vai, cặp mắt kia tròn trũng, vậy mà tròng mắt của nàng giống như là từ bên trong thoát ra ngoài, khiến cho hắn thấy kinh hãi, người run rẩy, chột vật không chịu được, nhìn nàng chẳng khác nào một nữ quỷ, nào còn nữa điểm thần thái của mỹ nữ đệ nhất thiên hạ.

Mấy tráng hán thấy vừa rồi không thể cạy miệng nàng ra, liền xông lên quyền đâm cước đá liên tục đánh lên người của nàng, nhưng nàng như không hề cảm giác được đau đớn mặt mày không chút biểu cảm, chẳng khác nào một người thực vật vô cảm, cho dù có giết chết nàng, nàng cũng sẽ không nhả ngón tay của Ngũ hoàng tử ra, bọn hắn bắt quá chi là hạ nhân, nào dám gây ra hành vi đại nghịch bất đạo giết chóc thành viên hoàng thất chứ.

Thế nhưng nếu còn tiếp tục như vậy nữa, Ngũ hoàng tử không chết mà trên người có chỗ nào phát sinh đau đớn hoặc là Ngũ hoàng tử xảy ra chuyện gì không may thì Lan Phi nương nương trách tội xuống, bọn hắn cũng khó mà bảo toàn được cái mạng nhỏ này.

Đã Ngũ hoàng tử đau tay đến nói không nên lời, hơn nữa vừa rồi còn hét không cần ngón tay đó nữa, nhìn tình thế cấp bách trước mặt, quần gia hèn mọn mặt mày trắng bệch, cả người ngồi chồm hổm sau lưng Hạ Tuấn Trì, ôm nách hắn xách lên, cố sức kéo hắn lui về phía sau, một người khác thấy vậy lập tức hiểu ra, cũng không tiếp tục đánh đâm lên người Tịch Nhan đang phát điên nữa, trong đó hai người dùng sức giữ chặt cái ghế trôi Tịch Nhan, hai người khác đi tới, ôm hông của Hạ Tuấn Trì, cố sức lôi sang một bên.

”Bộp.”

“Bộp.”

Mấy người vì cố sức kéo lê Hạ Tuấn Trì, một người té, liền sau đó lại thêm một người rồi liên tiếp mấy người cùng té lăn ra đất, tên tráng hán đứng ở ngoài cùng té đập đầu vào cửa sắt, máu chảy ròng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Phụt.”

Tịch Nhan mất lạnh nhìn mấy người họ lăn trên đất, cũng nhổ ra một ngón tay vừa rồi bị nàng cắn đứt xuống đất, còn cố ói ra thêm một bãi nước bọt, khoe miệng cong lên, nở một nụ cười nhàn nhàn, môi nhuộm máu đỏ tươi, mặt màu cũng một màu máu tươi, chẳng khác nào đóa hoa bị ngạn nở rộ trên cầu vồng hắt toát ra vẻ yêu mị không nói ra được, bộ dáng này, rõ ràng là nhục nhã, khuôn mặt nhuộm đầy máu, rõ ràng lạnh lẽo kinh người, thế nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp làm rung động lòng người, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng không thể bỏ qua.

Hạ Tuấn Trì đau lăn lộn trên đất, rên rỉ nửa ngày: “Nhanh đi mời thái y, mời thái y.”

Quần gia nhìn Hạ Tuấn Trì ngón trỏ tay phải thiếu mất nửa đốt, ánh mắt không dám tin nhìn Tịch Nhan, vội vàng chống lưng nâng cơ thể sắp bị Hạ Tuấn Trì đè nát, vội vội vàng vàng ứng lời rồi nhanh chóng rời đi.

Hạ Tuấn Trì kẻ tục lăn trên đất, không ngừng rên rỉ, sau đó bất ngờ ngồi dậy, đôi mắt hạch đào trắng dã, hung tợn nhìn chăm chăm Tịch Nhan, nâng ngón trỏ thiếu nửa đốt ngón chỉ vào Tịch Nhan, trên mặt đỏ đầy mồ hôi lạnh nhưng miệng liên tục hét lên: “Giết chết nàng ta, giết chết nữ nhân này cho ta.”

Hạ Tuấn Trì nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại hắn thống hận hận không thể ăn tươi nuốt sống Tịch Nhan ngay tức khắc.

Giết chết người nữ nhân này, đến lúc đó thăng ngọc kia chẳng phải mặc cho bản thân mình tùy ý đùa bỡn? Hắn nhất định sẽ bắt hắn ta sống không bằng chết, để cho hắn ta cũng gặm nhấm mùi vị nam không ra nam nữ không ra nữ này, gặm nhấm tư vị có dục vọng mà không thể phát tiết, về phần Hạ Thiên Thần, hắn cũng quyết không bỏ qua.

Hai tráng hán đứng bên cạnh Tịch Nhan nghe thế, liếc mắt nhìn Hạ Tuấn Trì, đưa tay định ném Tịch Nhan đang bị trôi trên ghế xuống đất.

phía sau Tịch Nhan giống như có magnet, hai người họ mới vừa đưa tay ra, nàng đột nhiên ngửa đầu, cười to lên, khiến cho căn mật thất chấn động mạnh giống như vừa xảy ra động đất, hơn nữa dấp dấp chột vật bất kham lúc này của nàng cộng với tiếng cười quá mức can rờ phách lối, vừa đem lại cảm giác tê lương đau buốt, giống như con sói cô đơn vừa đánh mất đi người bạn đời thân thiết của mình, vừa đem đứng ở trên đỉnh núi cao, nghiêng đầu về không trung trống rỗng rộng lớn, toát ra vẻ cô tịch không nói ra được, làm đầy lòng bất giác dấy lên nỗi đau thương.

hai người sau lưng nhìn dấp dấp Tịch Nhan điên cuồng như vậy, lại càng hoảng sợ, nhất thời không dám bước lên, nữ tử tàn khốc ngoan tuyệt như vậy, hành vi cử chỉ hoàn toàn nằm ngoài khả năng dự liệu của bọn họ, rõ ràng bản thân đang trong khốn cảnh, vậy mà vẫn kiêu ngạo như cũ, vẫn cao cao tại thượng chẳng khác nào vương giả, khiến tự trong thâm tâm dấy lên cảm giác sùng bái, muốn cúi đầu cúng bái.

Không có ai không sợ chết cũng không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ, do đó cũng không có ai dám liều lĩnh xông lên phía trước.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nếu không ra tay thì ta giết chết hết tụi bay.”

So với đôi mắt vô hồn tan nát của Tịch Nhan, thì đôi mắt hạch đào của Hạ Tuấn Trì chính hiện giờ đang điên cuồng, thoát khỏi nguy hiểm vẫn sợ nguy

hiếm, hận không thể phá hủy toàn bộ người trên thế giới này.

Mấy người này đã biết bản lĩnh của Tịch Nhan, nhưng bọn hắn cũng biết rõ thủ đoạn biến thái của Hạ Tuấn Trì, vài người hơi do dự đưa mắt liếc nhìn nhau, toàn bộ cùng xông về phía Tịch Nhan tung quyền.

Hai tay hai chân đều bị trói chặt, nếu nàng được giải phóng đôi tay này đánh một trận thì bọn họ làm gì còn cơ hội sống sót, nếu đã bị người ta bắt trói đến nơi này, vài người hợp sức với nhau, bọn họ cũng không tin không hạ gục được nàng.

Nhìn thấy bọn họ vọt tới, Tịch Nhan đột nhiên cười to lên, nụ cười rất lạnh, rất nhẹ nhàng, tựa như là gió rét mùa đông, không bị bất cứ điều gì trói buộc, người vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự lạnh lẽo rét buốt của nó, bất giác cũng phải rùn mình.

Đôi tay bị trói chặt ở trên ghế, bất quá may tuy hai chân cũng bị trói lại nhau, thế nhưng lại không cột vào chân ghế, nếu chuyện này xảy ra với những cô gái khác, tất nhiên muốn bước đi cũng thấy khó khăn, nhưng những cô gái khác lại không bao gồm nàng, trước đây để bảo trì thể lực sung túc, mỗi ngày khi trời còn chưa sáng đã thức dậy rèn luyện thân thể, cột một bao cát nặng nề vào đùi, sau đó bắt đầu chạy trên 10km, mặc dù có chút nặng nề khó khăn, thế nhưng đó chỉ là một chút bất tiện trên chân mà thôi.

Bọn họ nhìn thấy Tịch Nhan đứng lên, lại càng hoảng sợ, Hạ Tuấn Trì cũng luống cuống, tay trái vịn lên thanh chắn trên khung cửa sắt, hét lên: “Đạp nàng ta ngã xuống, đạp chết nàng ta đi, đạp chết nàng ta ngay.”

Hắn tuy rằng cả ngày giam mình trong thân vương phủ, cho dù rất căm hận Hạ Thiên Thần, thế nhưng chuyện xảy ra ở Đông Thần phủ cũng không phải hoàn toàn không biết gì, Hạ Thiên Thần mất hết mặt mũi, mỗi khi nghĩ đến chuyện đó, hắn cũng thấy thur thái trong lòng, vì sao chỉ đơn giản quỳ xuống kính trà, Mạc Tịch Nhan này nên nhẫn tâm thêm một chút nữa, thẳng tay bắt Hạ Thiên Thần biến thành hoạn quan giống như hắn mới hay.

Thủ đoạn của nữ nhân này quá độc ác, làm việc quyết tuyệt, không lưu lại chút nhân tình, rõ ràng trong lòng yêu Hạ Thiên Thần sâu đậm, thế nhưng vẫn ra tay tuyệt tình đến mức đó, khiến hắn mất hết thể diện trước tất cả bá quan văn võ trong triều đình, ngay cả đối với người mình yêu thương nhất còn nhẫn tâm ra tay như vậy, huống chi là hắn?

“Nếu như nàng ta chạy thoát, ta sẽ giết các người, giết các người.”

Nữ nhân này chẳng khác nào con gián đánh hoài không chết, cả gan làm loạn, vô pháp vô thiên, dám đem tử ca ra làm trò trước mặt hoàng đế, nếu để nàng ta chạy thoát ra ngoài, hắn nhất định cũng bị nàng dẫn vật sống không bằng chết.

Bên ngoài màn đêm cũng dần dần buông xuống, toàn bộ hình phòng càng trở nên u ám tối tăm, Tịch Nhan bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm vô hồn giống như con sói cô đơn trong đêm tối, màu đỏ rực rõ đẹp mắt như ánh lửa bùng lên thiêu đốt.

“Á!”

Tịch Nhan hét to một tiếng, trông nàng hiện giờ giống như đang phát điên, vọt tới phía sau hai kẻ đang đứng trước mặt, thân hình xoay tròn, chẳng khác nào cánh bướm vờn quanh, màu sắc thanh nhã, với đôi cánh bị nhuộm màu đỏ, dùng cái ghế phía sau lưng đánh mạnh vào người của hai tên tráng hán đó, hai kẻ đó văng mạnh vào góc tường.

Tuy rằng đôi chân đôi tay đều bị trói chặt, phía sau lại có cái ghế cồng kềnh, thế nhưng trông như tất cả những điều này đều không gây ra bất cứ ảnh hưởng nào cho nàng, đầu ngón chân chia xuống đất, hai chân di chuyển rất nhanh, cứ thế phóng thẳng về phía cửa.

Bầu không khí chung quanh tràn đầy mùi ẩm mốc, giống như là muốn đem tất cả nghị lực kiên cường và cả sức mạnh ý chí ở trong tâm khảm bứt ra hòa vào trong không khí, khỏe mắt tại sao lại chưa chết như vậy? Vì sao tim lại đau đớn, đau như muốn chết lặng tại nơi nà, hơn nữa ngay cả bản thân nàng cũng không biết đây là cảm giác gì?

Xung quanh được bao phủ bởi bóng đêm đen kịt, rõ ràng không có tới mấy người, nhưng lại giống như họ đã hút hết dưỡng khí trong nàng rồi, nàng cảm thấy hình như có người đang bịt kín mũi của mình, thoáng cái đã hít thở không thông, nhất là nơi ngực, buồn bực, áp lực nặng nề không thể nói ra được.

Nàng chán ghét loại cảm giác này, hết thảy mọi thứ đều không thể nắm bắt trong tay, càng vô pháp nắm trong tay, càng rối loạn, hình như cái gì cũng rối loạn, nàng phải rời khỏi chỗ này, rời khỏi cái nơi khiến nàng không thể thở được, tận đến khi nàng thoát được ra ngoài, chỉ nhìn thấy một không gian tốt tăm, trong lòng của nàng cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Đầu óc trống rỗng, mọi suy nghĩ lóe lên trong đầu lúc này đều xoay quanh khuôn mặt mang mặt nạ ngân bạch, Tịch Nhan ừ rừ lắc lắc đầu, Tự nói với mình đừng nên suy nghĩ nữa, đừng nên nghĩ đến nữa, áp lực, phiền não, bất an, tất cả mọi đau đớn ấy lúc này đều dồn hết vào trái tim của nàng, Nàng há to miệng, muốn hét to lên, thế nhưng dù miệng đã há to hết cỡ thì nàng vẫn hét lên được, thực sự hét lên được, nàng tự nhủ với chính mình rằng phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo lại, nhưng đầu óc của nàng lúc này giống như sắp bị nổ tung ra, điều nàng có thể làm, chính là cố gắng rũ bỏ bóng hình đã làm cho bản thân mình tâm thần bất loạn vụt ra khỏi đầu, thế nhưng vì sao, rõ ràng nàng đã rất cố gắng, nhưng thân ảnh của cái kẻ mang mặt nạ ngân bạch ấy vẫn như là quỷ魅, quanh quẩn ở trong đầu của nàng, không làm sao đều khu trừ ra được.

Miệng há to dần dần khép lại, hình phòng vắng vẻ không ngừng truyền ra những tiếng khóc nỉ non, đè nén khiến lòng thêm phiền toái.

Đi ra ngoài, rời khỏi cái chỗ này, Tịch Nhan bức bách bản thân phải rời khỏi nơi này ngay tức khắc, lúc bọn họ tiến vào thì mặt trời vừa ngã về phía tây mà sắc trời bên ngoài hiện giờ đã bị màn đêm bao phủ, bên trong hình phòng vẫn chưa tới kịp đốt đuốc lên đèn, xung quanh tối đen như mực, Tịch Nhan cảm giác mình chẳng khác nào một con ruồi không đầu, rơi xuống vực sâu không không thấy đáy, đưa tay không thấy được năm ngón, mắt cũng bị che lại, tâm, bản tính thiện lương cũng bị người khác phá nát không còn gì, trống rỗng, nàng chẳng còn gì cả.

Điều nàng có thể làm được lúc này, muốn làm lúc này, chẳng qua chỉ nhờ vào bản năng phản xạ luyện thành từ những bài thụ huấn trước đây mà thôi, khi gặp phải tình huống nguy hiểm không có thể ứng phó thì theo bản năng sẽ chạy đi, cố giữ vững tánh mạng, chỉ cần còn sống sẽ còn cơ hội đánh trả lại, nhưng lúc này đầu óc của nàng mơ hồ hỗn loạn, hoàn toàn mất đi bản tính lãnh tĩnh và đề phòng của ngày thường.

Mấy tráng hán kia bị Tịch Nhan dùng chiếc ghế sau lưng hất ngã xuống đất, bọn họ da thịt dày béo thể nhưng vẫn lăn lộn đau đớn trên đất, nếu như bình thường, khỏe miệng Tịch Nhan nhất định sẽ cong lên thành nụ cười vô cùng xinh đẹp, đặc ý vỗ tay một cái, nhưng bây giờ nàng không như vậy, gương mặt âm trầm, hầu như không có chút tâm tình dư thừa.

Hạ Tuấn Tri té trên mặt đất thấy nàng đang lao ra phía cửa sắt, lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng lên, lăn đến góc tường, Tịch Nhan giống như vẫn không nhìn thấy cái gì cả, vẫn liên tục xoay tròn không ngừng, rõ ràng là chặt vật tiến thoái lưỡng nan, đáng người ưu mỹ, nhanh nhẹn như cánh bướm, rung động lòng người.

Tịch Nhan hiện tại vẫn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, tất cả mọi hành động lúc này đều dựa vào bản năng cầu sinh tồn của bản thân, Hầu như không có bất kỳ lý trí nào, tất nhiên cũng không cần thận quan sát hoàn cảnh chung quanh giống như trước như vậy, mỗi cánh cửa hình phòng đều được thiết kế dài bảy tấc, Tịch Nhan mỗi lần bước qua một cánh cửa, lại cảm giác giống như vẫn ở trong hình phòng vừa rồi, mắt thấy người sắp tông vào nửa cánh cửa phía trước, thân thể Tịch Nhan lắc lư qua lại vài cái, hai chân vẫn đang bị sợi dây trói chặt đột nhiên nâng lên, nhảy dựng lên không trung một cái, trực tiếp nhảy ra khỏi hình phòng, nhưng hai tay hai chân bị sợi dây ràng buộc, độ linh hoạt của thân thể lúc này sao có thể so sánh cùng bình thường, huống chi phía sau còn trói thêm cái ghế công kênh, hơn nữa lúc này cả người xoay vẫn đã lâu trong hình phòng.

Hạ Tuấn Tri tựa ở góc tường thấy vậy, cười lạnh một tiếng, lãnh quang dưới đáy mắt lóe lên, Cũng không biết lấy đâu ra khí lực, vọt tới trước mặt Tịch Nhan, cố sức đập một cước vào cái ghế sau lưng Tịch Nhan, người Tịch Nhan vốn đang mất thăng bằng, làm sao có thể chịu đựng thêm ngoại lực, cả người ngã nhào về phía trước, bây giờ hai tay hai chân nàng đều bị trói buộc, cái gì cũng không thể làm được, người nàng lắc lư vài cái sau đó ngã âm ra đất.

Hàng lang này không giống với hình phòng được phủ đầy rơm rạ, ngoại trừ sàn nhà lạnh như băng ra thì ở đây không có gì cả, Tịch Nhan té xuống đất, cái ghế công kênh phía sau cũng đè lên trên người, Tịch Nhan mới vừa rồi đã chịu một đòn cực mạnh của tay tráng hán kia, hiện giờ lại ngã nhào xuống đất, cảm giác như xương cốt như gãy nát, cả người bầm dập, đau đớn khó chịu, hoàn toàn không có một chút khí lực nào, nhắm mắt lại, tim như tro nguội, hình như cũng không có dự vọng muốn đứng lên chống đỡ, cứ như vậy, mặc kệ cơ thể té xuống đất, cũng không nhúc nhích.

Hạ Tuấn Tri thấy thế, nhất thời thầm vui vẻ trong lòng, nhìn Tịch Nhan té dưới đất, hưng tợn đập lên mấy đá lên cái ghế, như vậy còn cảm thấy chưa đủ, lại hưng tợn đập thêm mấy cái nữa, vết thương trên vai trái Tịch Nhan đã vỡ ra, máu tuôn ra không ngừng.

Bây giờ Hạ Tuấn Tri chẳng khác nào một con dã thú, ngửi thấy mùi máu tanh, huyết dịch trong người cũng theo đó hưng phấn hơn, Hạ Tuấn Tri quay lại hình phòng phía sau, lúc trở lại trên tay cầm theo một đồng hình cụ, thoáng cái quên mất đau đớn trên tay.

Mới vừa rồi hắn chịu thua thiệt, càng tỏ ra đề phòng với Tịch Nhan, cảm roi da trên tay, hắn vốn định đem gỡ cái ghế sau lưng nàng ra, cột vào trên kệ hình, nhưng bây giờ hắn không làm như vậy, hơn nữa cho dù có cái ghế này, hắn cũng có thể đánh cho nàng da tróc thịt bong, chờ nàng bị đánh tới mức da tróc thịt bong, lại để cho nàng quỳ gối trên thảm đình, cứ như thế phế bỏ nữ nhân này đi.

Hạ Thiên Thần có thể vì nàng mà giờ mặt với mình, trong thâm tâm hắn chắc chắn vẫn còn chút yêu thương, hắn muốn làm cho hắn ta phải thương tâm, muốn xem hắn khổ sở, nàng chẳng phải yêu thương thằng ngốc kia sao? không có một người tài giỏi lại bản lĩnh, chỉ còn mỗi cái miệng thì có ích lợi gì, kẻ ngốc sau này muốn cắt muốn xẻo, cũng phải xem tâm tình của hắn.

Hạ Tuấn Tri giờ roi da trên tay lên, Nhưng vẫn chưa nhắm ngay Tịch Nhan, mà là vị trí khuông cửa, đây là hành vi học được từ nàng, troi đầu tiên không đánh vào người nàng, đánh vào nàng trong lòng mới là tốt nhất.

Điểm này, Hạ Tuấn Tri phỏng chừng cũng sai rồi, hắn rất sợ chết, sợ đau đớn, cứ tưởng rằng Tịch Nhan cũng hoảng sợ như hắn, trước kia nàng sớm đã bị những người đó dẫn vật tạo ra một thân thể mình đồng da sắt, có đau đớn hơn nữa thì nàng vẫn chịu đựng được.

Nàng lẳng lẳng té dưới đất, lạnh lùng lắng nghe âm hưởng roi da phạt trên cửa sắt, một roi này nếu đánh vào người, sợ là sẽ phải da tróc thịt bong, thế nhưng điều này có liên quan gì đến nàng? Vết thương hiện giờ của nàng đã quá đau rồi, nàng còn sợ đau đớn thêm nữa sao? Tim đã chết lặng, còn để ý đau đớn trên thân thể này sao?

Tịch Nhan nản lòng thoái chí, té dưới đất, cũng không nhúc nhích, nhắm mắt lại, như là đợi roi da vút lên, sau đó nặng nề rơi xuống người của mình.

Người kia có bản lĩnh như vậy, có trí tuệ thủ đoạn như vậy, cho dù không có nàng, làm sao lại không sống an ổn được chứ, hóa ra tất cả đều là một mình nàng mù quán tình nguyện, tự mình đa tình.

“Ta đánh chết ngươi, xem ta có đánh chết ngươi hay không.”

Hạ Tuấn Tri dùng sức vung roi da phạt vài cái vào cửa sắt, sau đó xoay người, cặp mắt hạch đào như là khát máu, đỏ thắm một mảnh, cả người tản ra sát khí dữ tợn, giống như là ác ma từ địa ngục tới, cực kỳ kinh khủng, giờ tay, một roi quất mạnh xuống người Tịch Nhan, quần áo trên người lập tức rách ra, trên da thịt trắng như tuyết xuất hiện một vết dài đầy máu, người Tịch Nhan giật giật, mày nhăn lại, hừ một tiếng, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Vài người bên cạnh đứng nhìn Hạ Tuấn Tri vút roi mà nhìn không được sợ run cả người, tuy rằng cảm thấy có chút quá mức, bắt quá Ngũ hoàng tử đã sớm phát điên, ai dám so đo với một người điên.

“Da thịt người cứng thật đấy, ta muốn nhìn xem, là da thịt người cứng hay roi da của ta cứng.”

Hạ Tuấn Trì giờ hai tay, nhỏ một cái vào lòng bàn tay, không để cho nàng hầu hạ dưới người hắn nữa, nhìn nàng mình đầy thương tích ở dưới thù hạ của mình, khắp người máu tươi nở rộ, nhất định rất đẹp, một roi này đánh ra cũng rất vui sướng, Hạ Tuấn Trì biến thái nghĩ thầm.

Tịch Nhan nhắm mắt lại, lẳng lặng cùng đợi roi thứ hai roi vào trên người của mình, nàng đang suy nghĩ, nếu lần này Hạ Tuấn Trì không dẫn vật nàng đến chết, nàng có nên tìm hắn trả thù hay không, nhưng bây giờ nàng quả thật không còn một chút khí lực nào, toàn thân, không có một chút khí lực, nàng thậm chí đã muốn gục xuống đất này vĩnh viễn không dậy nữa.

Hạ Tuấn Trì nâng roi trên tay lên đang định hạ xuống, Tịch Nhan mơ mơ hồ hồ hình như nghe thấy có cước bộ dồn dập, rất là chính tề.

“Xem người còn kiêu ngạo nữa không, ta đánh chết người.”

Tịch Nhan nhắm mắt lại té dưới đất, chờ thật lâu, nhưng roi nhưng vẫn không roi xuống người.

Tề Tắc lòi roi da trên tay, liếc mắt nhìn Tịch Nhan da tróc thịt bong đang nằm dưới đất, ánh mắt trừng Hạ Tuấn Trì giống như là muốn phun ra lửa.

Hắn đã phụ sự tin cậy của công tử, là do hắn đã tới chậm một bước, mới khiến cho phu nhân bị thương nặng như vậy, cái tên sắc phiêu này, lần trước công tử không nên lưu lại tính mạng của hắn, nên xử lý hắn giống như Lý Kiến Huy vậy, cứ để hắn biến thành một tên hoạt tử nhân không thể xuống giường thì hay hơn.

“Thích khách lớn mật, mau buông tay ra cho ta.”

Hạ Tuấn Trì nhìn Tề Tắc lửa giận đầy người, một tay nắm chặt roi da của hắn, hai tay hắn cùng cố sức kéo, muốn đoạt lại roi da từ tay của Tề Tắc, thế nhưng sức lực Tề Tắc lớn tựa trâu, vừa có võ công cao, hắn nào phải là đối thủ, kéo mãi nửa ngày vẫn không ra.

Tịch Nhan té dưới đất, đương nhiên cũng hiện ra điều bất thường, ngửa đầu, đôi mắt mờ mịt vô thần nhìn chằm chằm Tề Tắc, khinh thường cười hỏi: “Người là ai?”

Thanh âm kia, rất nhẹ rất nhẹ, thực sự rất nhẹ, giống như là lông hồng xẹt qua đáy lòng, không có bất kỳ trọng lượng nào, thậm chí là không dấu vết, nhưng Tề Tắc vẫn cảm thấy yêu thương, nam nhân nhiệt huyết và kiên cường kia đưa mắt nhìn Tịch Nhan nằm trên đất, chỉ cảm giác cõi lòng mình cũng sắp nát.

Phu nhân của bọn họ cho tới bây giờ luôn cao cao tại thượng, không ai sánh bằng, ánh mắt thần thái luôn phần phẩy vui vẻ, tràn đầy tự tin, chưa từng thấy qua bộ dáng chật vật như vậy của nàng, trên mặt nhuộm đầy máu tươi, từng bệt máu đọng ở trên trán, từ từ kết tụ lại thành từng mảng bệt với tóc mai đen thui dính sát vào mặt, đỏ đen hòa với màu da trắng, ba loại màu sắc đối lập hòa với nhau vô cùng đẹp đẽ, một vết roi thật dài trên lưng, máu tươi ở trước ngực vẫn đang chảy ra, nhìn thấy mà giật mình, cũng bởi vì trước đây chưa từng thấy qua, cho nên trong chớp mắt mới ra tay mạnh như vậy, Tề Tắc nhìn chằm chằm Hạ Tuấn Trì, đáy mắt thiếu chút hiện giờ muốn phun trào ra.

Hắn nhìn thấy còn tức giận như vậy, công tử nhìn thấy chẳng phải đau lòng muốn chết sao, Hạ Tuấn Trì này, quả thực đáng chết.

“Giết hết toàn bộ cho ta.”

Tề Tắc xoay người, nhìn mấy nam nhân mặc áo xanh phía sau hạ lệnh.

Hạ Tuấn Trì vừa nghe hắn hạ lệnh giết toàn bộ, chân lập tức mềm nhũn, tay không kim được run lấy bầy, Tề Tắc cũng không muốn nhiều lời nữa, kéo roi da, ra sức vung, cả người Hạ Tuấn Trì bay vọt lên không trung, sau đó đập mạnh vào cửa sắt, lập tức miệng nôn ra ngụm máu, ho khan vài tiếng, ngã huych xuống đất.

Tề Tắc liếc mắt nhìn hắn, công tử sẽ đích thân báo thù cho phu nhân, tạm thời để hắn sống thêm vài ngày.

“Phu nhân.”

“Phu nhân.”

Tề Tắc ngồi chồm hổm xuống đất, nhanh chóng gỡ chiếc ghế trời buộc phía sau lưng Tịch Nhan ra, lúc này mới thận trọng lặn người nàng lại, nhẹ nhàng gỡ dây trời trên tay chân nàng ra.

Bình thường Phu nhân luôn đề cao cảnh giác, cho dù năng lực ẩn thân của hắn vô cùng tốt, cũng không dám tiếp cận nàng quá gần, nào nghĩ tới chỉ chậm một bước, lại khiến cho phu nhân xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này.

Tề Tắc nhìn vai Tịch Nhan bị nhuộm đỏ một mảng lớn, viên mắt cũng bắt gặp đỏ lên, vết thương cũ còn chưa khỏi hẳn, hiện tại lại bị rách, máu tươi theo đó không ngừng chảy ra, phu nhân cũng chỉ là một nữ nhân, cho dù có lợi hại hơn nữa thì vẫn là người trần mắt thịt, làm sao có thể chịu đựng được.

“Phu nhân, ta đưa ngài quay về chữa thương nhé.”

Tề Tắc ngồi chồm hổm xuống, đang chuẩn bị ôm Tịch Nhan lên, Tịch Nhan bỗng xoay người nhìn hắn, ánh mắt tỉnh mạch trầm trầm chẳng biết vì cái gì

nhẹn nhóm lên, lại càng không biết lấy khí lực từ đâu tới, vung tay xô Tề Tắc ngã xuống đất, hoàn toàn không để ý đến vết thương đau nhức trên người, vùng chạy ra ngoài như kẻ điên.

“Phu nhân.”

“Phu nhân, cẩn thận vết thương trên người.”

Tề Tắc bị bất ngờ, té xuống đất, nhìn bóng lưng Tịch Nhan, vội vàng đuổi theo: “Chuyện hôm nay, không ai được phép tiết lộ ra ngoài.”

Lúc này trời đã tối hẳn, bóng đêm bập phủ khắp nơi, khắp thân vương phủ đã được thắp đèn lồng từ lâu, sáng rực như ban ngày, ánh trăng đêm nay rất đẹp, trắng tròn vắn vắn, nhưng đối với Tịch Nhan mà nói, lại thê lương hơn bất cứ thời khắc nào, rõ ràng là ngày mùa hè, nhưng từng cơn gió táp vào người, lại khiến nàng nhận không được rừng mình run rẩy.

“Ai đó?”

Thủ vệ tuần tra đêm thấy bên này khác thường, vội vàng đuổi sang, hét lớn một tiếng, cũng kéo mạch ký ức của Tịch Nhan quay trở về.

Tịch Nhan cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn họ, chạy thẳng về phía cửa, đám kìa binh sĩ tuần tra thấy vậy, vội vàng nắm chặt trường mâu trong tay tấn công nàng.

“Phu nhân.”

Tề Tắc kịp thời chạy tới, hét to một tiếng, vội vàng vọt tới, đem Tịch Nhan hộ ở sau người, không bị ai ngăn cản, Tịch Nhan lại bắt đầu chạy loạn giống như phát điên.

Tiếng gió thổi vào vù ở hai bên tai, giống như là tiếng khóc than, bởi vì tiếng khóc vô hình này, Tịch Nhan cũng cảm giác như lòng của mình càng thêm bi thương hơn, đôi mắt trống rỗng kia từ từ khôi phục lại thần thái, nhưng lúc này cũng chỉ có một nỗi lòng bi thương tan nát, nước mắt không ngừng rã xuống khóe mắt, trong nháy mắt hòa cùng máu tươi kiêu diễm.

Nếu để ý quá mức, bi thương sẽ càng sâu, nàng vẫn luôn là biết đến đạo lý này, cho nên nàng để ý rất ít người, thực sự rất ít, nhưng vì cái gì những người được nàng để ý đều tìm cách lừa gạt nàng ?!

Cha mẹ từng người đều tự đi xây dựng tổ ấm cho riêng mình, vì tiền, không chút lưu tình đem nàng bán cho tổ chức ăn tươi nuốt sống kia, chờ nàng hết khổ, lại trăm phương ngàn kế tỏ vẻ xót hối với nàng, xin lỗi có hữu dụng không? Xin lỗi là có thể thay đổi những xương trắng máu tươi trên tay của nàng được không? Xin lỗi là có thể xóa bỏ hết những ký ức bị thông trong đầu nàng được không? Nàng bình sinh hận nhất chính là câu xin lỗi.

Chiến hữu tốt nhất của nàng, rõ ràng từng hẹn ước cùng sinh cùng tử, tuyệt đối không làm thương tổn đến nhau, thế nhưng đến phút cuối vẫn chia sủng về phía nàng, thế nhưng đến khi bị nàng lật ngược tình thế, cầm dao kề cổ thì lại quay sang cầu xin tha thứ, thứ không đáng giá nhất trên thế giới này, cũng khiến cho người ta chán ghét nhất chính là hai chữ xin lỗi.

Không có người nào trời sinh ra đã có ý chí sắt đá, nàng cũng không phải, nếu như chẳng phải lòng tín nhiệm ba lần bảy lượt đều bị tổn thương, nàng cũng không biến thành bộ dạng của ngày hôm nay.

Hạ Dạ Bạch, vì sao ngay cả người cũng muốn gạt ta, lẽ nào nàng là người dễ lừa gạt như vậy sao? Thế giới này, trừ mình ra, chẳng lẽ không còn ai có thể để cho mình tin tưởng sao?

Hạ Dạ Bạch, vì sao người không phải tên ngốc, toàn bộ người trong thiên hạ đều cười nhạo người là tên ngốc là phế vật, thế nhưng ta vẫn hy vọng người thật sự là một tên ngốc, không phải đã nói với người rồi sao? Khóc nháo cũng không có vấn đề gì, chỉ cần người vĩnh viễn khờ khạo như vậy, ta sẽ bảo hộ người chu toàn, chẳng hề yêu cầu này của nàng cũng quá phận hay sao? Tại sao phải lấy sự thật tàn nhẫn như vậy phá vỡ nó.

Cho dù phải liều mạng cũng không muốn người phải chịu một chút áp lực nào, luôn tìm cách giành lại tất cả những thứ vốn thuộc về người, hay là tận trong đáy lòng của người, cho tới tận bây giờ người cũng chưa từng để ý đến những thứ ta mang lại cho người, lời nói của người, rốt cuộc câu nào là thật, một câu kia là giả? Ta còn có thể tin tưởng sao?

Hạ Dạ Bạch, nhìn những việc ta làm cho người, trong lòng người có chút thương tiếc cảm động nào chẳng, hay là châm chọc ta là một con ngốc, có thật là người từng nghĩ rằng trên đời này vẫn còn có người khác ngốc hơn ta sao? Quả nhiên là, ta mới chính là một con ngốc, hóa ra, hết thảy chỉ là nàng đơn phương tình nguyện.

Tịch Nhan không biết mình muốn đi đâu, nàng càng không biết mình nên làm những gì, nàng cứ thế chạy đi, không ngừng chạy, trái tim trong ngực như sắp nổ tung ra, nàng không muốn dừng lại, tiếng gió vẫn thổi vù vù bên tai, phải chăng gió cũng có thể thổi tan đám mây đen trong lòng nàng hay không?

Tịch Nhan không quen thuộc đường lối trong thân vương phủ, thế nhưng trong lúc bất tri bất giác cứ thế chạy thẳng ra khỏi thân vương phủ, bởi vì lúc này đang là buổi tối, trên đại nha chỉ có lẻ tẻ mấy hạ nhân đi tới đi lui, băng qua lớp đường đại nha, chạy thẳng về phía ngoài ô.

“Phu nhân.”

“Phu nhân.”

Tề Tắc giải quyết xong đám người trong thận vương phủ, lập tức tung mình truy đuổi theo sau lưng Tịch Nhan, hấn nào nghĩ tới Tịch Nhan dù bị thương, còn có thể chạy nhanh như vậy, không ngừng đuổi theo phía sau, vừa lo lắng trong lòng, vết thương này trong nhất thời làm sao có thể thương tổn.

Tịch Nhan chạy thẳng ra vùng ngoại ô, bên ngoài cỏ thụ che trời, nước sông chảy róc rách, nàng cũng không chút nghỉ ngơi, cứ thế trực tiếp nhảy xuống sông, dùng sức tát nước lên trên người của mình, máu trên mặt đã được rửa sạch, trên trán là từng mảng vết thương xanh tím, nhìn thấy mà giật mình.

“A.”

Tịch Nhan hét to một tiếng, khí lực toàn thân sớm đã bị rút cạn, ngã nhào xuống nước, đưa mắt ngược nhìn bầu trời đêm, cả người cũng không nhúc nhích.

Khi Tề Tắc chạy tới, trông thấy cảnh tượng trước mắt, Tịch Nhan nằm nổi trên mặt nước, đề cơ thể tự do trôi đi, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu xuống người của nàng, dòng nước lững lờ đưa nàng đi, nàng cứ như vậy để bản thân xuôi theo dòng nước, cũng không buồn nhúc nhích, trên trán chỉ chít vết thương, sắc mặt trắng bệch.

“Phu nhân.”

Tề Tắc hét to một tiếng, trực tiếp chạy tới, vừa chạy vừa cõi xiêm y trên người ra, lôi kéo tay của Tịch Nhan, bỗng hấn giật mình, thiếu chút rớt tay trở lại, sao nàng lại lạnh như băng thế này?

“Phu nhân, ngài làm sao vậy?”

Tề Tắc cất tiếng gọi, kéo Tịch Nhan từ trong nước ra ngoài, khoác y phục lên trên người của nàng: “Phu nhân đang mang thương tích trên người không nên chạm vào nước, hay là ta đưa phu nhân về phủ nhé.”

Dòng nước lạnh như băng lướt qua thân thể của chính mình, nhưng lại ấm áp hơn thân thể lạnh như băng của Tịch Nhan.

Nàng vốn là người có năng lực thích ứng cực nhanh, chuyện này mặc dù đã kích rất lớn, thế nhưng sau một hồi phát tiết, thần trí cũng từ từ thanh tỉnh lại.

Tịch Nhan đẩy cánh tay đang đặt trên người mình ra, cười lắc đầu: ” nếu như ta cứ thế này quay trở về, nhất định sẽ làm Vương gia sợ.”

Tề Tắc thấy nàng lúc này còn nghĩ đến Hạ Dạ Bạch, trong lòng càng thêm cảm động, lại không biết lúc này Tịch Nhan chính là đang rối rắm không biết phải đối mặt với Hạ Dạ Bạch như thế nào.

Bỏ qua? Luyến tiếc? Hay cứ xem như chuyện này chưa từng xảy ra, dù thế nào thì nàng cũng không làm được, nàng cần thời gian, phải để đầu óc mình tỉnh táo lại một chút.

“Vậy ta đưa ngài về võ phủ nhé.”

Tịch Nhan gật đầu, cúi đầu liếc nhìn xiêm y trên người mình: “Người là người của vườn sen ư?”

Tề Tắc gật đầu: “Là công tử sai ta bảo hộ phu nhân.”

Khỏe miệng Tịch Nhan cong lên như có như không, thanh âm nhẹ nhàng: “Thay ta đa tạ công tử nhà các người, ta hiện tại đã là phụ nữ có chồng, nếu là bị người khác biết, không biết lại sinh ra lời đồn đại gì nữa, công tử nhà các người cũng đã có phu nhân, tóm lại là không tốt, nói lại với công tử nhà các người, sau này đừng cho bất luận kẻ nào theo bên cạnh ta, ta cũng không cần phải cảm động và nhớ nhung, nếu hấn thật lòng yêu quý ta, chỉ bản thân thiếp thân bảo vệ tốt ta, nếu hấn vẫn khẳng khẳng một mực thì bảo hấn nên trực tiếp

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Thống Khổ Lựa Chọn

Khi Tịch Nhan quay về tới Vũ phủ thì đã là nửa đêm, hai tượng thạch sư uy phong chắn giữ nơi ngưỡng cửa chính, chiếc lồng đèn treo trên mái hiên, một loạt đèn lồng thật cao giắt, đẹp tựa Nguyệt Hoa, những vì sao lấp lánh lung linh rải khắp trời đêm, như đang tuyên bố rằng ngày mai sẽ là một ngày nắng đẹp bầu trời sẽ xanh trong, nhưng trăng vẫn soi ánh sáng lạnh lẽo tựa băng xuống người, mỗi khi làn gió đêm thổi qua lại làm nàng run lên lạnh buốt, cơ thể như cũng muốn kết thành băng, rét buốt khiến nàng run rẩy

“Phu nhân.”

Tề Tắc nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, đưa tay vén rèm lên.

Tịch Nhan cuộn người thành một cục, hai tay ôm chặt bả vai, ngồi ở góc xe ngựa, ánh trăng xuyên thấu khe hở nhỏ rọi vào, Tịch Nhan đột nhiên ngừng đầu, nhìn Tề Tắc đứng bên ngoài, đôi hàm răng run rẩy, chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

“Đã tới chưa?”

Tịch Nhan khẽ hỏi, từ từ nhích người, bất chợt cau mày, người khựng lại, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng phát ra đau đớn, vô cùng khó chịu.

Tề Tắc chồm đầu vào, thò tay muốn ôm Tịch Nhan xuống, thế nhưng Tịch Nhan lại tránh đi.

“Người bảo Hồng Ngọc ra đây đón ta.”

Tề Tắc đưa mắt nhìn nàng một chút, đáy mắt kiên nghị hiện lên lo lắng, bộ dáng hiện giờ của phu nhân khiến cho hắn lo lắng vô cùng.

Mà lúc này, sắc mặt Tịch Nhan trắng bệch, có thể là do quá lạnh, môi tím tái, trên trán chẳng chút vết thương, mà khắp người nàng đầy rẫy những vết máu loang lổ, bộ quần áo màu xanh nàng mặc trên người giờ bị nhuộm đỏ, Tịch Nhan vừa mới dứt lời, liền kim không được ho khan vài tiếng, thế nhưng trong đêm tối yên tĩnh này lại vô cùng vang dội, vô cùng yếu ớt, nàng ho một tràng dài, như muốn khạc ra máu, đôi mắt kia đã không còn vẻ tinh ranh giống như ngày xưa, mà hiện giờ đã bị phủ lên một tầng sương mù mờ mịt, bất luận nhìn thế nào cũng không thấy được cảm xúc trong đó, mà hiện giờ nàng lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không nói nên lời, không chút gọn sóng, giống như mặt nước không chút gọn sóng.

“Bên ngoài gió lớn, phu nhân ngồi trong xe chờ một chút.”

Nói xong, Tề Tắc xoay người rời đi, hắn lại không gõ cửa, mà là trực tiếp nhảy qua từng lớp tường rào, nhanh chóng phóng vào bên trong nội viện, bước đi vô cùng quen thuộc cứ như đang ở trong chính nhà mình.

Tịch Nhan buông mình, vừa dựa lưng vào thành xe ngựa lập tức cảm nhận được từng trận đau buốt từ trên lưng truyền đến, thế nhưng nàng lại không cảm nhận được đau đớn, đôi mắt vẫn trống rỗng mờ mịt, đầu óc hoảng loạn, rõ ràng không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì, có sao trong lòng lại thấy vô cùng bi ai, nước mắt bỗng chốc trào ra rung rung nơi hốc mắt.

“Nhan Nhan.”

“Là Nhan Nhan sao?”

Tịch Nhan đang thất thần ngồi ở trong xe bỗng nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài truyền vào, thanh âm thiên kiều bá mị, Tịch Nhan vội vươn tay gạt đi nước mắt trên mặt, vẫn chưa kịp đáp lời thì màn xe đã bị vén lên.

Hồng Ngọc đứng ở cửa xe, nhìn Tịch Nhan ngồi ở trên xe, tóc tai rối bời, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái gần như biến thành màu đen, từng mảnh xanh tím đan xen trên trán, cả người đầy thương tích, đôi mắt ửng hồng, liếc sơ qua cũng nhận ra được là nàng vừa khóc, bộ dáng của nàng lúc này thảm hại không chịu nổi, khiến Hồng Ngọc ngây ngốc đứng im tại chỗ.

“Thay đổi nhiều đến thế sao? Mới đó đã không nhận ra ta rồi? “

Tịch Nhan nhếch miệng, nở nụ cười yếu ớt, rất hợp với đôi mắt đang ửng đỏ, ánh mắt mù mịt như ẩn sâu sau tầng sương mù dày đặc ngập tràn đau thương, nụ cười này vô cùng gượng gạo miễn cưỡng, cũng ẩn chứa bao nhiêu đau đớn trong lòng nàng.

“Chẳng phải ngày nào cũng kêu gào bắt ta cưới sao? Thế mà giờ nhìn thấy mặt mày ta hốc hác đã không còn nhận ra nữa rồi, vậy thì ta cũng đành chịu thôi.”

Tịch Nhan khẽ lắc người, vừa dứt lời, đôi mắt kia cũng hồng lên, nàng ngồi xổm xuống chịu đựng từng cơn đau đớn phát ra trên thân thể.

“Đừng cười nữa.”

Hồng Ngọc thấy nàng đi tới, vội vã chạy lại, giữ chặt tay của Tịch Nhan, đôi mắt quẩn rũ trong chốc lát cũng hồng hồng, mù sương, vươn tay kéo Tịch Nhan lại gần, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng, cẩn thận lau khô những giọt lệ vừa rướm ra từ trong khóe mắt, lại nhẹ nhàng vuốt từng sợi tóc mai ra phía sau: “Nhìn người cười mà lòng ta đau đớn.”

Nếu như bình thường, nhất định Tịch Nhan sẽ ngoẻo miệng cười lạnh một tiếng, sau đó lạnh nhạt, hoặc là sẽ tranh cãi cùng nàng, mà lúc này, nàng đã không còn chút hơi sức đó nữa rồi, không muốn nhúc nhích, cũng không muốn mở miệng nói chuyện, chỉ muốn tìm kiếm chút ấm áp có thể dựa vào, mặc dù không ư ấm được trái tim này, nhưng thân thể ấm áp cũng rất may rồi.

“Sao người lại lạnh như vậy?”

Hồng Ngọc nắm tay Tịch Nhan cố sức xoa xoa bóp bóp vài cái, lại đưa lên môi, hà hơi làm ấm, thế nhưng đôi tay ấy vẫn lạnh như băng, không chút nhiệt độ.

Tề Tắc đứng ở bên cạnh, hơi kinh ngạc nhìn hai người một trong xe một ngoài xe, phu nhân luôn không thích thân cận cùng người khác, đối với ai cũng lạnh lùng, khuôn mặt luôn uy nghiêm cao cao tại thượng, thế mà lúc này nàng với Hồng Ngọc, trông không giống như vừa mới quen, ngược lại giống như là bằng hữu đã quen biết từ lâu, tình cảm rất thân thiết.

Tịch Nhan cười ha ha, tỏ vẻ chẳng sao cả: “Người cũng biết ta là động vật máu lạnh mà.”

Bất kể trước kia là Vũ Mị Nương, hay bây giờ là Mạc Tịch Nhan, bất kể là mùa đông, hay ngày hè nóng bức thì thân thể của nàng vẫn lạnh như băng, làm thế nào cũng không ấm lên được, chắc là do trời sinh nàng chính là động vật máu lạnh đi, mà người có thể sưởi ấm cho nàng, ngoại trừ Hạ Dạ Bạch, thì chỉ có mỗi thân thể Hồng Ngọc mà thôi, thân thể của nàng thật ấm áp, cũng thật mềm mại, ôm vào lòng giống như đang ôm một kiện áo lông cáo thượng đẳng, nhưng mà kia độ ấm và mềm mại vẫn còn thua áo lông cáo.

Giọng nói ấy hơi chút đùa cợt, nếu không phải gương mặt này tái nhợt, nếu không phải cặp mắt kia tĩnh mịch, thật sự nhìn không ra sự khác thường của nàng, đã biết nàng có tấm lòng nghĩa hiệp, tâm tư trong sáng, vậy việc gì phải giấu diếm nàng như vậy, cần gì phải làm thế.

Hồng Ngọc cũng không nói gì nữa, cúi đầu, đưa tay kiểm tra vết thương trên người Tịch Nhan một lượt, xoay người, liếc mắt nhìn Tề Tắc: “Ai làm, là tên khốn nào gây ra? Tên khốn nào dám hại Nhan Nhan của ta thành thế này, nó chán sống rồi phải không? Bà đây nhất định phải phanh thây hắn, cào nát gia phả mộ tổ tiên nhà chúng nó lên.”

Dưới ánh trăng, người nọ mặc xiêm y màu hồng điểm lệ, tóc mây như thác, da thịt trắng ngọc, tỏa sáng rực rỡ, đôi mắt khẽ nhếch, mắt đẹp như to, lần trước nhìn thấy ở Ý Thụ lâu đã khiến hồn xiêu phách lạc, mà lúc này nữ tử thanh lâu thiên kiều bá mị ấy lại lại khiến người khác nổi hết da gà, không khỏi rung mình hoảng sợ, đôi tròng mắt kia chẳng khác gì so với công tử khi nhìn thấy phu nhân bọn họ bị khi phụ sĩ nhục, là những trận sóng to gió lớn, giống như muốn hủy thiên diệt địa, cặp mắt ấy còn khủng bố hơn cả độc xà, thế nhưng lại khiến người ta không nhìn được sức hấp dẫn của đầm nước sâu ấy.

“Là mưu kế của Tứ Hoàng Tử, còn những vết thương trên người này đều là Ngũ hoàng tử gây ra.”

Tề Tắc nói hết sự thật.

“Hạ Thiên Thần, Hạ Tuần Tri, hai tên khốn này chết chắc rồi, một ngày nào đó, lão nương sẽ cho chúng sáng mắt ra.”

Tề Tắc cảm thấy khó có thể tin, hoa khôi Ý Thụ lâu, nổi danh xinh đẹp, nữ nhân phong tình vạn chủng trên đài ngọc kia lại có thể thốt ra những lời đầy thô tục như vậy.

“Chẳng phải người luôn theo sát Nhan Nhan sao? Sao không ngăn cản? lại để nhan Nhan chịu trọng thương đến mức này?”

Kỳ thực trong lòng Hồng Ngọc cũng hiểu được nguyên do vì sao, nhưng mà nhìn cả người Tịch Nhan như tắm trong máu tươi, ngay cả nàng cũng kim không được con giận, vết thương nặng như vậy, tên Hạ Tuần Tri kia đã mất giống rồi, đúng là đồ biến thái.

“Hồng Ngọc, ta hết sức rồi, đi không nổi.”

Tịch Nhan nhàn nhạt lên tiếng, gương mặt kia trắng bệch như giấy trông càng thêm đậm dưới ánh trăng, chưa bao giờ nhìn thấy nàng yếu ớt như thế, cũng bởi vì trước kia chưa từng thấy qua, nên trông đáng vẻ của nàng lúc này càng thêm thương tiếc, mới vừa rồi nàng một mình ngồi trên xe ngựa, chắc chắn đã khóc, thế nhưng vừa nhìn thấy có người đến, nàng liền nuốt nước mắt ngược vào trong, rõ ràng trong lòng khó chịu, có sao lại phải đè nén như vậy? Cứ phải tỏ ra bản thân như không có việc gì, nàng đã thành cái dạng này, lại còn cạy mạnh cho ai xem.

“Cổng ta vào nhé.”

Tịch Nhan vẫy vẫy tay với Hồng Ngọc, ngồi xổm cửa xe ngựa, giang hai cánh tay, bộ dáng rất muốn ngã vào lưng người khác.

Một người, quá mệt mỏi, muốn gọi, muốn khóc, nhưng nhìn thấy Tề Tắc, bất luận thế nào cũng không lên tiếng được, không khóc nổi, tối nay nàng quá khác thường, khác thường đến ngay cả chính nàng cũng có thể cảm nhận được rõ ràng bản thân mình khác lạ, bản thân bị trúng tên, thế mà chẳng nhận thấy đau đớn dù chỉ một chút xiu thôi, người kia sao không biết trên người nàng đang bị thương, tất nhiên sẽ không biết bộ dáng vẻ thê thảm hiện giờ?

Nên cho hắn biết sao? Lòng nàng lúc này thật sự rối như tơ vò, hỗn loạn như mớ bòng bong, hoàn toàn không nghĩ ra cách giải quyết.

Nhưng mà chẳng qua là nhịn mà thôi, chẳng phải nàng giỏi nhịn nhất sao? Lại không thể giả bộ làm như không có việc ấy, thế nhưng chỉ ít nàng sẽ không để cho những người khác tìm ra đầu mối.

“Trên người người có thương tích, để ta ôm người đi vào.”

Tịch Nhan lắc đầu, ngang ngạnh kiên quyết, nàng bây giờ thật rất muốn tìm một bờ vai ấm áp có thể giúp nàng an tâm để dựa vào, không thể là Hạ Dạ Bạch, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Hồng Ngọc, có thể bờ vai này dựa vào sẽ khó chịu đôi chút, thế nhưng làm vậy phải chăng đang tự lừa dối chính mình, thế giới của nàng, cũng không phải chỉ có mỗi bản thân mình, cô đơn chiếc bóng?

“Xem như ta sợ người rồi.”

Hồng Ngọc mở mắt, vành mắt của nàng giống như Tịch Nhan, đều ửng hồng, đi tới cửa mã xa, xoay người đưa lưng về phía Tịch Nhan: “Lên đây đi.”

Tịch Nhan gật đầu cười, hai tay quàng lên cổ, ghì chặt, đầu tựa vào lưng nàng chỉ trong chớp mắt ấy đôi mắt ửng hồng đã ngập trong làn nước, giống như đê vỡ, cứ thế trào ra không sao ngăn được.

Sắc mặt tái nhợt, chính là lẳng lẳng rơi lệ, hai tay ôm chặt lấy Hồng Ngọc, bàn tay nắm chặt lại, đè nén, không chút tiếng vang, nước mắt trong suốt treo ở trên mi, khẽ chớp, nhỏ giọt lên xiêm y Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc đứng thẳng người, bỗng khựng lại trong giây lát, rồi nhanh chóng khôi phục lại như thường, nắm chặt Tịch Nhan giữ vững trên lưng mình: “Thương tích trên người người không ít, chắc mấy ngày tới sẽ không thể xuống giường.”

Hiện giờ đang ngày hè nóng bức, nàng cho rằng ai cũng cần ăn mặc dày giống như nàng, chẳng cảm nhận được cái gì hết ư? Đúng là ngốc, vẫn ngốc giống như trước, lại còn cố chấp.

“Tề Tắc phải không? Đừng đi theo ta, nói cho công tử nhà các người biết, ta nghĩ hẳn ta cũng sẽ không làm khó dễ người, cảm ơn người chuyện tối hôm nay.”

Tịch Nhan thò tay xoa xoa nước mắt, xoay người, mở miệng nói với Tề Tắc.

Tề Tắc vừa giơ chân lên chuẩn bị đi theo vào, nghe thấy Tịch Nhan nói như vậy, chỉ có thể ngơ ngác thất thần tại chỗ, ngăn người nhìn bóng lưng các nàng, nếu hẳn sớm đuổi tới, phu nhân sẽ không thành ra thế này.

“Có đau lắm không?”

Đôi tay Tịch Nhan vòng chặt ở cổ Hồng Ngọc, lực trên tay càng lúc càng lớn, đầu tựa vào lưng của nàng, chậm rãi, chậm rãi tựa vào đầu vai nàng.

“Người thử nhìn một chút là biết ngay áy mà.”

Đôi mắt đen thẳm của Tịch Nhan như rơi vào khoảng không, ánh sao đêm không ngừng nhấp nháy, cách xa như vậy cũng không chói mắt, nàng đưa tay kim chặt trái tim mình.

Rất đau sao? Từ lúc nàng có trí nhớ đến nay, dường như chưa từng có ai hỏi nàng như vậy, trước kia những người đó đều ước gì nàng khó chịu, tốt nhất chết đi, chỉ như vậy họ sẽ giảm bớt một đối thủ cạnh tranh mạnh, mà ngoài ra một số người nóng lòng nàng là quái vật không biết đau đớn, lúc bị thương, lúc khổ sở, cho tới bây giờ nàng đều trốn một mình trong góc, cắn răng, cho tới bây giờ đều tự mình xử lý vết thương.

Mà Hạ Dạ Bạch, phải chăng cũng giống như những người trước kia, bởi vì bị quá nhiều đau xót, đã sớm tập mãi thành thói quen, tận trong đáy lòng hẳn, hẳn cho là mình cũng có thể giống như hẳn sao? Không sợ đau đớn, hay là hai người bọn họ thật sự giống nhau, đều có tâm lý tự ngược bản thân rất mạnh, mà nàng cũng chưa từng hỏi bản thân những câu như vậy, bởi vì nàng là mạnh mẽ, là người mạnh mẽ vô luận là tự bảo vệ mình, hay là bảo vệ người mình muốn bảo vệ, cũng không có tư cách nhắc đến chuyện đau đớn.

“Hồng Ngọc, trước đây chúng ta từng quen biết nhau sao?”

Tịch Nhan tựa vào vai Hồng Ngọc, đột nhiên hỏi một câu như vậy, Hồng Ngọc sững sờ trong giây lát, đứng sững ngay tại chỗ, cho đến khi Tịch Nhan chụp bờ vai nàng, mới dần hồi hồn lại.

Nàng cười vỗ nhẹ vào đầu gối Tịch Nhan, vẻ mặt hiện rõ trong đáy mắt: “rõ ràng người từng nói sẽ mãi mãi không quên ta.”

Hai người vòng qua hành lang gấp khúc, về đến nội viện, lại bị một thân ảnh cao lớn ngăn lại, Tịch Nhan giật mình ngẩng đầu, thấy người đứng trước mặt là Vô Vũ, thấy rõ hẳn đang trợn mắt khiếp sợ nhìn chằm chằm vào mình, thế nhưng nàng vẫn tỏ ra dừng đọng như không, không phải là không thấy, chỉ là nàng bây giờ đã không còn bận tâm đến bất cứ chuyện gì nữa rồi, chết cũng tốt, sống cũng tốt, bỗng nhiên chẳng còn hứng thú gì đối với bất cứ việc gì nữa.

Vô Vũ ngơ ngác nhìn Tịch Nhan trên vai Hồng Ngọc, hiện giờ nàng tóc tai rối bời, đôi mắt sâu thẳm nhưng trống rỗng, trên trán từng mảng xanh tím cùng những vết thương chưa hoàn toàn vảy kết miệng, mơ hồ còn thể nhìn thấy từng vết máu loang lổ, nhưng những thứ đó hiện không phải là điều khiến cho hẳn khiếp sợ, mà chính là trang phục hiện tại của nàng, quần lụa sam, tuy đầu tóc rối bời nhưng vẫn nhận ra được kiểu tóc búi của các cô gái Lưu Ly đã có chồng.

Vô Vũ cẩn thận quan sát khuôn mặt Tịch Nhan, đôi mắt như vút bỏ tất cả, lại như chẳng màng đến thứ gì, thế nhưng hẳn vẫn có thể nhìn được rõ ràng, nếu không có nốt ruồi đỏ giữa hai chân mày thì nàng giống y hệt công tử, không khác lấy một ly.

“Nàng là thất vương phi?”

Vô Vũ ngơ ngác lên tiếng hỏi, hẳn đi theo hầu Tịch Nhan lâu như vậy, tất nhiên có nhiều chuyện không phải không biết, thất vương phi Mạc Tịch Nhan kia ngoại trừ không có chấm chu sa giữa chân mày thì nàng ta và công tử giống nhau như đúc.

“Ngu xuẩn.”

Hồng Ngọc hừ lạnh cất tiếng mắng, lách người bước qua người hẳn: “Chuyện hôm nay, người coi như chưa từng thấy.”

Nàng đang định bước đi tiếp, Tịch Nhan lại đưa tay kéo Vô Vũ đang đứng sững sờ lại: “Vô Mị Nương chính là Mạc Tịch Nhan, Mạc Tịch Nhan chính là Vô Mị Nương, nếu người không nguyện ý tiếp tục đi theo ta, ta cũng không miễn cưỡng, đệ đệ người hiện đang ở trong Cung Vương Phủ, người có thể dẫn hẳn đi lúc nào cũng được.”

Võ Vũ sững sốt trong giây lát, lại thấy Hồng Ngọc đang định công Tịch Nhan lướt qua mình, đột nhiên xoay người, vẻ hoang mang hiện rõ trong đáy mắt, vội vàng bước lại, lôi tay của Tịch Nhan, nhìn quần áo màu xanh của nàng hiện dính đầy máu, Tịch Nhan xoay người, nhìn Võ Vũ đang đứng bên cạnh, thản nhiên cười: “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

Đối với nàng mà nói, những vết thương này chẳng đáng là gì.

“Công tử.”

Võ Vũ hồng vành mắt, đột nhiên ôm quyền quỳ xuống, lễ gối đến trước mặt Tịch Nhan,, gần như cứng bái hôn lên chân của nàng, ngửa đầu, tràn đầy thành kính: “Chỉ cần công tử vẫn là công tử, thì vĩnh viễn là chủ tử của Võ Vũ, nếu lòng Võ Vũ nảy sinh ý phản bội, thì lập tức bị thần linh trách tội.”

Ánh mắt hần lấp lánh ngược nhìn, Tịch Nhan cười cười, là nụ cười tươi sáng lại sung sướng, trời tối như mực, đèn lồng chung quanh lấp lánh, chiếu rọi lên trên mặt tái nhợt gần như trong suốt của nàng, đôi mắt sáng ấy vẫn mờ mờ còn trống rỗng mong lung lập tức lại phản chấn tinh tường như những vì sao trên bầu trời, nẩy rục rờ không tắt: “Người rất trung thành, ta đã biết, quay về nghỉ ngơi sớm đi.”

Bởi vì mối quan hệ một thân hai phận, Tịch Nhan thường nửa đêm ra phủ, cho nên không giống với những phủ đệ khác, Võ Phủ vừa mới qua giờ hội, tất cả hạ nhân đã không cần phải làm việc gì nữa, những hạ nhân kia có thể sớm nghỉ ngơi một chút, vui vẻ thanh nhàn, dọc theo đường đi, ngoại trừ Võ Vũ, cũng không còn gặp phải bất cứ hạ nhân nào khác.

Hồng Ngọc công Tịch Nhan đi thẳng đến nội viện của nàng, đang định đưa Tịch Nhan về phòng bồi thuốc, Tịch Nhan này giờ vẫn lẳng lặng tựa ở trên vai Hồng Ngọc đột nhiên lên tiếng: “Hồng Ngọc, công ta đi vòng vòng trong sân một lát đi.”

“Ừ.”

Hồng Ngọc không hỏi gì cả, chỉ gật đầu đáp ứng.

“Hồng Ngọc cũng gạt ta sao?”

Thanh âm kia nhàn nhạt, như là lông hồng vậy, nhẹ bỗng, chẳng chút trọng lượng nào, cứ thế thuận theo gió đêm bay vào trong tai của nàng, giọng nói mềm mại, khi rơi vào tai lại giống như tiếng nước nổ nghẹn ngào, bị thương nhưng không có ai đứng ra giúp đỡ.

Hồng Ngọc cúi đầu, chỉ cảm giác trong lòng mình đang bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khó chịu vô cùng, nàng ra sức hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu ngược nhìn những vì sao lấp lánh trên trời: “Nhan Nhan, rất khó chịu khi bị gạt sao?”

Tịch Nhan không nói gì, tựa ở trên vai Hồng Ngọc, khoé mắt khẽ nhếch, nhẹ nhàng mà ừ một tiếng.

“Sao Hồng Ngọc nở lòng để Nhan Nhan phải khó chịu chứ? Hồng Ngọc sẽ không bao giờ làm chuyện gì khiến cho Nhan Nhan phải thương tâm.”

Viên mắt đỏ ửng, nước mắt lạnh như băng theo khoé mắt chậm rãi rơi xuống.

” Có lẽ Hồng Ngọc vĩnh viễn không thể trở thành người bước cùng Nhan Nhan đến cuối con đường, cũng mãi mãi không thể trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời của Nhan Nhan, thế nhưng nếu trên đời này còn có một người không bao giờ làm chuyện tổn thương đến Nhan Nhan thì người đó nhất định sẽ là Hồng Ngọc, Nhan Nhan tin tưởng sao?”

Giọng nói như tự nhủ, mang theo âm rung thật thấp, trong đó lại ẩn chứa thương cảm và mong đợi.

“Ta cũng không biết.”

Tịch Nhan tựa ở trên vai Hồng Ngọc, thành thật trả lời.

“Hồng Ngọc có tin chuyện kiếp trước và kiếp sau không?”

Bước chân Hồng Ngọc đột ngột dừng lại, đôi mắt đang ngắm nhìn sao trên cao cũng dần dần trở nên hoang mang không biết phải đáp lời thế nào, mạch kư ức nhanh chóng xoẹt qua, khoé miệng kìm lòng khôngặng khẽ nhếch lên, đôi mắt hoang mang kia cũng nhuốm đầy sung sướng vui vẻ: “Đương nhiên tin, kiếp trước Nhân Nhân là tiểu tiên hoạt bát ở trên thiên cung, ta là tiểu hồ ly được Nhân Nhân cứu, còn cái gã làm cho Nhân Nhân đau lòng kia chính là ác quỷ bất cộc phá hư Nhân Nhân.”

Tịch Nhan vẫn không để ý đến lời nói của Hồng Ngọc, chỉ lẳng lặng cúi đầu cười hi hi: “Nói như vậy, Hồng Ngọc là muốn báo đáp ân cứu mạng với ta đó ư? Hóa ra ta với Hồng Ngọc lại là người có duyên tiền kiếp sao?”

“Đúng rồi, Hồng Ngọc sống là vì muốn giúp đỡ Nhan Nhan vượt qua họa kiếp.”

Tịch Nhan tựa ở trên vai Hồng Ngọc nhẹ nhàng ừ một tiếng, không lên tiếng nữa, Hồng Ngọc cũng cười cười, nước mắt lướt qua khoé mắt: “Tiểu tiên, đây là số mệnh, người mãi mãi không thể buông được hẳn.”

Tựa như ta vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ xuống được người vậy.

Kiếp trước, người thiếu hẳn tình cho nên kiếp này xuyên qua ngàn năm trước để hoàn trả, còn ta? lại nợ ơn của người, tu luyện cả ngàn năm, mong cho

ngươi đòi đòi kiếp kiếp được hạnh phúc.

Trăng treo trên trời, tỏa ra những tia sáng trong trẻo lạnh lùng xuống tiểu viện, xung quanh không có một người, chìm trong tĩnh lặng, chỉ có từng cơn gió đêm lướt qua, xoa lên thảm lá vàng rơi trên đất, khắp nơi chỉ một mảnh phiêu linh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được nơi mình có thể tựa vào, thanh âm nức nở, nghẹn ngào, cũng không biết là ai đang ẩn mình trong đêm tối âm thầm khóc.

Tịch Nhan tựa đầu ở trên lưng của Hồng Ngọc, hai tay dần dần buông ra, không phát ra chút âm thanh nào, cánh tay vòng trên cổ cũng dần dần bị nói lỏng, cô về nằng dần chìm vào giấc ngủ, thế nhưng đôi mắt ấy vẫn mờ to, trống rỗng mờ mịt, ánh trắng sáng vẫn in bóng trong đáy mắt, mờ sau làn nước mắt, tràn ngập bị thương, lạnh lẽo như băng, giống như một búp bê không có linh hồn.

Trong khoảng thời gian Tịch Nhan không ở Võ Phủ này, Hồng Ngọc lại ở trong viện của Tịch Nhan trước đây, Tịch Nhan vốn lười, chẳng bao giờ đặt tên cho các khu trong phủ, nằng chẳng bao giờ quan tâm đến những thứ này, đối với những thứ không đáng quan tâm này nằng sẽ không muốn tốn hơi sức và tinh lực cho nó, Hồng Ngọc cũng đem viện này thu xếp thành sở hữu cá nhân của riêng mình, trực tiếp treo biển Hồng Ngọc các.

Hồng Ngọc của trước kia, tuy chỉ là nữ tử thanh lâu, nhưng tấm chân tình đó thì cả thiên hạ đều biết, mà mĩ Ý Thụy Lâu đối xử với cây hái ra tiền này cực kỳ tốt, nha hoàn thành đàn, chi phí ăn mặc không có gì không phải là thứ tốt nhất, cơm đến há mồm, áo đến đưa tay, những lời ấy chẳng phải nói quá.

Trong Hồng Ngọc các trước kia đều dùng là dạ minh châu thượng đẳng, mà bây giờ dạ minh châu dùng để chiếu sáng này đã bị bán lấy tiền cho Tịch Nhan gây dựng sự nghiệp, nằng biết nằng ta thích những nơi sáng sủa, tựa như nằng đột nhiên từ hiện đại đi tới Lưu Ly này, tất nhiên sẽ không thích ứng, hai bên gian phòng bày đầy giá cắm nến, vào đêm, sẽ có hạ nhân có nhiệm vụ châm hết nến trong phòng lên.

Hồng Ngọc cẩn thận từng li từng tí đặt Tịch Nhan xuống giường, bởi vì trên lưng có vết thương, vết thương trên vai trái cũng tét ra, hiện tại nằng cũng chỉ có thể nằm nghiêng, sau đó từ trong ngăn tủ lôi ra vài cái đệm mềm đặt lên trên giường, nhẹ nhàng mà lau sạch người cho Tịch Nhan, ôm nằng đặt nằm lên trên.

“Vết thương trên người người cần nhanh chóng xử lý và bôi thuốc, giờ người cứ nằm đây nghỉ một chút, ta đi ra ngoài sẽ trở lại ngay.”

Bộ xiêm y màu xanh nhuộm đầy máu kia bị Hồng Ngọc cởi ra ném xuống đất, bộ quần áo Tịch Nhan mặc khi bước ra khỏi vương phủ lúc sáng lúc này đã ướt nhẹp, mới vừa rồi bị gió đêm thổi lên, dường như muốn khô rồi.

Lưng áo của Hồng Ngọc cũng bị nhiễm ướt, vết thương này, bị thương như thế làm sao còn có thể ngâm mình trong nước, Hồng Ngọc đau lòng nhìn Tịch Nhan, nhìn từng mảng huyết nhục chằng chịt trên lưng, có thể thấy được lúc đó Hạ Tuấn Tri đã vùng tay tàn ác đến mức độ nào, đúng là một tên súc sinh.

Nằng bước lên vài bước, Tịch Nhan đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt: “Hồng Ngọc, người tìm người thông báo Hồng Đậu, bảo nằng nói cho Hạ Dạ Bạch biết và cả Tường Tư nữa, nói ta có chuyện gấp, tạm thời trở về không được.”

Hồng Ngọc khựng người, ánh mắt mơ hồ không hiểu, những lời Nhan Nhan vừa nói, chẳng qua cũng nằm trong dự liệu của nằng.

“Sao người không hỏi ta đã gặp phải chuyện gì?”

Tịch Nhan nhìn Hồng Ngọc đứng sững người ở đấy, mảy nhăn lại, nhẹ giọng hỏi.

Hồng Ngọc đưa tay lau đi hai hàng nước mắt đang rơi trên má, trên mặt nhanh chóng xuất hiện nụ cười dịu dàng, xoay người đi tới đi tới ngồi xuống bên cạnh giường, cũng không để ý đến chuyện người nằng có sạch hay không, cẩn thận từng ly từng tư giúp nằng đắp kín mền, cầm tay của Tịch Nhan, dùng sức xoa nắn: “Người không cần nói ta cũng đoán được đại khái, là bởi vì Vương gia của người mà thôi.”

Tịch Nhan trợn to hai mắt, không nói gì, nằng bởi vì ai mà khó chịu, cái này cũng không khó đoán, khắp nước Lưu Ly này, có ai mà không biết chuyện thất vương phi luôn cứng chiều ngốc vương đến tận trời xanh kia chứ, che chở hấn như trâu bảo, chỉ sợ hấn phải chịu uất ức gì đó.

Hồng Ngọc cười cười, thế như thiếu đi phong tình mê người như lúc còn ở Ý Thụy Lâu, đôi mắt đầy dụ hoặc kia giờ đây đang thần thờ, thế lương không thể nói thành lời, nằng hiểu rõ việc đời, giống như là hết thấy mọi thứ trên thế gian này đều đoán biết được, cũng giống như đôi mắt phẳng lặng không chút gợn sóng nào của Bạch Phượng thế nhưng lại có thể nhìn thấu nhìn rõ tất cả mọi vật trên thế gian này.

“Bởi vì Vương gia gạt người sao?”

Tuy là hỏi như vậy, thế nhưng đôi mắt ấy lại nghiêm nghị khẳng định chắc chắn, không một chút suy đoán lẫn nghi ngờ nào.

Tịch Nhan cười cười, đưa tay ngả ngón gậy chớp mũi Hồng Ngọc một cái: “Hồng Ngọc quả nhiên có tấm lòng trọng nghĩa.”

“Nhan Nhan, cũng không phải là tâm tư ta là lướt, mà hầu hết những ai biết chuyện của người đều có thể đoán được nguyên do, người không sợ đau nhức, cũng không sợ bị thương, đối với những vết thương trên lưng này, người đã sớm hình thành thói quen sống cùng đau đớn, vết thương trên ngực hiện nứt ra rồi, nhưng sao người lại có thể như thế, và cả ánh mắt của người, tràn đầy đau thương, còn có chút hoang mang không biết giải quyết thế nào, ta nói như vậy là đã lựa lời nói tránh đi rồi, chứ thật ra ánh mắt của người lúc này vô thần, trống rỗng không có hồn.

Ngón tay của Hồng Ngọc nhẹ nhàng chỉ vào đôi mắt Tịch Nhan, tiếp tục nói: “Để ta kiểm tra thân thể của người một chút, cũng không có bất luận ẩn kỵ gì, không phải là bởi vì cái này, có thể để cho người trở thành như vậy, ngoại trừ Hạ Dạ Bạch thì còn có ai, người thích Hạ Thiên Thần, nhưng điều đó

chẳng qua là lời đồn nhảm của người đời, Hồng Ngọc ta tin tưởng những gì mình nhìn thấy.”

“Hóa ra, người hiểu ta nhất trên đời này lại là Hồng Ngọc.”

ánh mắt của Hồng Ngọc lập tức sáng ngời, khóe miệng nhin không được nhếch lên, gật đầu phụ họa nói: “Đương nhiên, ta chẳng những hiểu rõ người nhất, mà còn là người duy nhất trên thế gian này không bao giờ làm thương tổn đến người.

” Vậy người thấy ta nên làm gì bây giờ?”

Hồng Ngọc vỗ vỗ tay của nàng, đứng lên, xoay người: “Về tư lợi, đương nhiên ta mong muốn người có thể dẹp bỏ mọi hy vọng đối với hần, tốt nhất là một đao chặt đứt mọi liên quan cùng hần, cả đời không qua lại với nhau.”

Một đao chặt đứt tất cả, cả đời không qua lại với nhau? Tịch Nhan đang nằm Trên giường sùng sốt, nhìn thân ảnh của Hồng Ngọc tròn to hai mắt, chỉ cảm thấy lòng của mình đang bị cắt đứt, lại giống như thủy triều không ngừng dao động, liên tục sôi lên, phát ra từng cơn đau nhức, tâm tình rối loạn, cắn chặt môi, mồ hôi trên trán cũng rịn ra,

Hồng Ngọc không quay đầu lại, cười khê một tiếng: “Xem đi, người căn bản cũng không thể làm được điều đó, vô luận hần là ai, người cũng không thể buông tay của hần ra, nếu như thế, người cần gì phải suy nghĩ nhiều?”

Tịch Nhan khê thờ dài: “Người đi xuống chuẩn bị nước nóng và thuốc để ta rửa sạch vết thương đi.”

Từng tiếng bước chân vang lên, gió nhẹ nhàng thổi qua, mỗi một bước, đều giống như giẫm lên dây thép tiến về phía trước, hơn nữa mỗi bước đi đều cẩn thận cùng lo lắng, nhưng vẫn cảm nhận được nổi nặng nề, lẽ từng bước khó khăn bước ra đến cửa, xoay người xoay người, nhìn Tịch Nhan nằm ở trên giường, nền đồ chập chòn tỏa ánh sáng khắp phòng, trong phòng ánh nền đồ khê lay, làm nổi bật khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt, vết thương trên trán càng thêm thê lương, vành mắt Hồng Ngọc đỏ ửng, cúi đầu bước ra ngoài rồi đưa tay khép cửa lại, ngăn đôi mắt đỏ hồng lên nhìn trời cao, hai dòng nước mắt rào rạt chảy ra, như là thác như là mưa, không biết khi nào mới ngừng.

Vô luận ta có làm gì cho người, lòng người vẫn chỉ dừng lại ở bên cạnh hần, mãi mãi không dừng lại ở trên người ta dù chỉ một phút giây, đây cũng là số mệnh.

Tịch Nhan đưa mắt nhìn về cửa, khi nhìn thấy cánh cửa phòng đóng lại, cửa sổ vẫn khép chặt, xung quanh yên tĩnh, lúc này trong phòng chỉ có một mình nàng nằm ở trên giường, cùng ánh nền lay lắt xung quanh, trừ bỏ ánh sáng hoen ố kia ra, thì cũng gần giống với dạ minh châu vậy đều có thể soi rọi rất rõ mọi thứ mọi vật ở bên trong, tất cả những thứ này, đều là vì người kia, nhưng hiện giờ chúng còn quan trọng nữa sao?

Tịch Nhan vén chăn lên, đột ngột đứng thẳng dậy, cong đôi hai chân, chẳng chút để ý đến vết thương ở trên lưng, khom người, chôn đầu vào đùi, nắm chặt một bên gra giường, ôm chặt vào trong lòng mình, hai bàn tay nắm chặt, ngậm vào trong miệng, khê phát ra những tiếng nấc nhẹ đầy bi thương, nước mắt rơi như mưa.

Hồng Ngọc nói không sai, nàng không bỏ xuống được Hạ Dạ Bạch, thực sự không thể buông tay của Hạ Dạ Bạch, hần chính là động lực mục tiêu sinh tồn ở chỗ này của nàng, nàng làm hết thảy cũng là vì hần, mà bây giờ, lại có người dùng một phương thức khác nói cho nàng biết, hần căn bản cũng không cần nàng che chở, thế thì những gì nàng đã làm lúc trước là vì cái gì? Nàng cảm giác mình chẳng khác nào trò cưỡi, ngốc nghếch từ đầu chí cuối, nàng không tiếp nhận được, thực sự không thể tiếp nhận được.

Vương phủ thanh lý môn hộ, xuống tay không chút lưu tình khi ở tướng phủ, trên tiệc sinh nhật lão thái quân, hai trái nhân sâm kia thì tính là cái gì? Bởi vì hần, nàng cam tâm tình nguyện biến thành kẻ trộm, khi cùng hần ăn nhân sâm, hần đã nghĩ nàng như thế nào? Cuối cùng nàng để ý cái gì? tỷ thí ở tuệ xuân phường, khi ở đông thân phủ nàng thực sự muốn dùng cái mệnh này để bảo vệ tôn nghiêm cho hần, mà ngay cả bản thân mình cũng bị thương bởi vì hần, bởi vì hần mà khô sở, bởi vì hần mà xé nát trái tim mình, nhưng hần đối với mình, rốt cuộc là thương tiếc đau lòng, hay chỉ cảm thấy nàng những điều nàng đã làm chỉ là nhảm nhí, là nàng đã chỏ mũi vào chuyện của người khác hay sao? Bởi thế mới làm ra những chuyện đáng nực cười như vậy, bị thương đau lòng thế này cũng là do nàng gieo gió gặt bão sao? Tất cả đều là nàng đáng phải nhận sao?

Nàng nghĩ nhiều như vậy, cuối cùng vẫn là bị lừa gạt, hay là lo lắng, bản thân mình đối với hần hoàn toàn không có ý nghĩa gì, cũng giống như những người kia mà thôi, chẳng qua hần đang chơi trò mèo vờn chuột với mình mà thôi, đem nàng đùa bỡn ở trên lòng bàn tay sao? Nếu chính là đùa bỡn, vì sao lại còn nói những lời đó với nàng? Mà nàng mềm lòng như vậy tự lúc nào? Chỉ vì những câu nói băng quơ ấy mà động lòng rồi sao?

Hiện tại xem ra, mê được mà Hạ Thiên Thần và Mạc Vân Phi trúng phải lúc ở trong rừng hoa đào hần là hần gây nên, những người đó cũng hần là do hần dẫn đi, còn có Hạ Tuấn Trì Lý Kiến huy, hai người bọn họ rơi xuống hậu quả như vậy, cũng là một tay hần tạo thành, nếu đã ra tay ngoan độc như vậy, vì sao lại muốn tạo ra nhiều chuyện như thế?

Dịch lâu, vườn sen, và cả thủ vệ của Bách Thảo Đường, tiệc sinh nhật ở vương phủ, đã tuyệt tình như vậy, vì sao lại muốn làm những việc này?

“Nếu người phát hiện ta lừa người thì sao?”

Không phải là không có hoài nghi, thậm chí trong lòng cũng đã sớm nảy sinh ra ý tưởng như vậy, bằng không cũng sẽ không nhiều lần thử hần, nhưng Hạ Dạ Bạch, một khi người đã bản lĩnh như vậy, vì sao không tỉ mỉ tạo cho ta một cái lồng giam, cầm tù ta chặt ở trong đó, tại sao lại để cho ta phát hiện ra, tại sao lại để cho ta phát hiện những việc này? Không phải đã nói rồi sao, nếu như lừa ta thì đừng để cho ta phát hiện ra, nguyên lai có thể lừa mình dối người, đó cũng là một loại hạnh phúc.

Trách người không thẳng thắn mọi chuyện với ta sao? Nhưng từ đầu đến cuối ta đều không muốn biết sự thật này, người để cho ta như thế nào trách

người? Ta lại không có tư cách gì để đi trách người, chuyện này, vốn dĩ cũng không phải là lỗi của người, có lẽ nào lại sai lầm của nàng rồi sao? Người đã cam đoan nhiều lần như vậy rồi, phải chăng cũng lo lắng có một ngày ta sẽ phát hiện ra sự việc, ta sẽ rời bỏ người mà đi?

“Tại sao lại gạt ta?”

“Tại sao lại gạt ta?”

Cuộc đời ta ghét nhất chính là bị người khác lừa gạt, nhưng người tại sao phải để cho ta cảm thụ mùi vị của hạnh phúc, sau đó lại đẩy ta xuống địa ngục chứ? Chẳng phải ta mạnh mẽ đến mức bất khuất, hay là con người toàn vẹn, cái cảm giác đang ở trên thiên đường rồi rơi thẳng xuống địa ngục thế này, bản thân ta cũng sẽ không tiếp thụ nổi.

“Có thể làm nũng, có thể tùy hứng, có thể cô tình gây sự, thậm chí gặp rắc rối cũng không có vấn đề gì, nhưng vì cái gì cứ phải dối gạt ta?”

Tịch Nhan ngồi ở trên giường tự lẩm bầm, tâm tư rối loạn, ngậm mu bàn tay càng không ngừng đổ máu vào trong miệng, đầu răng ghim thật sâu, ngã xuống giường, vùi đầu vào sâu trong chăn.

Nàng thật sự muốn khóc rống lên một hồi, nhưng từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm trôi qua, dường như nàng đã quên mất khóc rống là như thế nào rồi, nàng chỉ có thể nức nở thút thít và không ngừng rơi lệ, trong màn đêm yên tĩnh này, càng thêm thê lương và chua xót.

Hồng Ngọc đi tới cửa, xoay người, đưa tay khép cửa lại, thân thể từ từ tựa xuống ghế ra đất, hai tay ôm đầu gối, ngược nhìn bầu trời, nước mắt rơi như mưa, càng rơi càng mãnh liệt.

Cửa phòng vừa khép lại, trong căn phòng giờ chỉ còn một mình Tịch Nhan, xung quanh nền đỏ lay động, Tịch Nhan ngồi ở trên giường đột nhiên gập khúc hai chân, khom người, bắt lấy trên giường drap, ôm ở trong lòng mình, hai tay nhanh nắm thành quyền, ngậm vào trong miệng, phát ra như động vật giống như bị thương nức nở thanh.

Hồng Ngọc dựa người vào ở cửa, chẳng mấy chốc đã nghe được động tĩnh bên trong, hoảng sợ, liền bật dậy, vài lần muốn quay đi thế nhưng vẫn cố chịu đựng, dựa lưng vào cửa, ngược nhìn ánh sao trên trời, nước mắt rơi như mưa, ở bên cạnh nàng, chẳng phải là muốn tha nàng gánh chịu bớt những tai ương thế này hay sao? Nhưng vì cái gì, lúc này là vì cái gì, có sao nàng lại đau khổ như vậy?

“A!”

Tịch Nhan vén chăn lên, nhìn những ngọn nến xếp thành dãy ở hai bên phòng, đôi mắt ảm đạm và trống rỗng giờ in bóng những ngọn nến lập lòe, trong lòng giống như vừa có ngọn lửa nhen nhúm, càng cháy càng mạnh, lửa càng bùng càng dữ dội, bất luận đập thế nào cũng không thể dập tắt được, đột nhiên nàng giống như phát điên từ trên giường nhảy dựng lên, quần áo dính trên người bỗng rách toát ra, những vết thương loan lỗ trên người cũng rách toát, máu tươi loan lỗ, bởi vì lúc này đã bị ngấm trong nước, còn bị gió đêm hong khô, giờ đã bắt đầu nhiễm trùng, lại vì động tác của nàng quá mạnh, máu hòa mủ cứ thế chảy ra thành dòng, trông vô cùng kinh khủng, một vết thương lớn phía trước ngực bê bết máu, giờ loan ra đầy người.

Khuôn mặt ấy, trắng nhợt như tờ giấy, không một chút nhân khí, một bên môi đỏ ửng, bên kia lại tái nhợt gần như trong suốt, mái tóc rối bời bay toán loạn phủ xuống che mất một nửa mặt, trắng đen tương phối, nhìn thấy ghê người.

“A!”

Tịch Nhan hét to một tiếng, đặt đôi chân trần trĩu xuống đất, trông nàng giống như kẻ điên ném toàn bộ đồ vật trên bàn đi, ấm trà, tách trà la liệt rơi xuống đất, mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi, những âm thanh loảng xoảng không ngừng vang lên, nàng vừa khóc, vừa ra sức kéo rách chiếc màn treo ở bên cạnh, vứt xuống đất.

Nàng thực sự cảm thấy rất khó chịu, bây giờ nàng giống như một ngọn núi lửa đang phun trào, có lẽ không chỉ vì chuyện lần này, dù sao năm nay nàng cũng mới mười sáu tuổi, thế nhưng chuyện nàng đã trải qua còn nhiều hơn cả những người bước vào lão tám mươi, thời gian dài ảm đạm đè nén, hôm nay rốt cục cũng không kìm được phải bạo phát.

Hai hàng nến xung quanh cũng bị nàng vung tay vứt sạch, trên tay đầy rẫy những vết thương lớn nhỏ, máu tươi chảy ròng ròng, chân của nàng đạp lên những mảnh vỡ đó, thế nhưng nàng không có chút cảm giác nào, những ngọn nến bị nàng vứt xuống đất thế nhưng may mắn không rơi trúng màn lụa, chỉ lẳng lẳng nằm dưới đất lách tách cháy.

Hồng Ngọc nhanh chóng dọn dẹp xong mọi thứ, chợt nghe được tiếng thét của Tịch Nhan, đôi tay run rẩy, sắc mặt tái nhợt, vội buông đồ đang cầm trên tay ra, chạy đến, đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa ra, nhìn Tịch Nhan giống như kẻ điên ngồi ở bên trong, lòng bàn chân đạp lên vô số mảnh vỡ, trên tay máu đang chảy thành dòng, thế nhưng nàng lại giống như không hay biết gì, những ngọn nến lán lóc trên đất vẫn đang le lói cháy, ánh trắng xuyên thấu qua khe cửa, chiếu vào phòng, cũng chiếu vào khuôn mặt của nàng.

Hồng Ngọc nhú chặt mày, cảm giác bất chợt không thể hít thở được, mím chặt môi, nước mắt là chảy xuống đất, nàng ngồi xổm xuống, đứng ở chôn chân ở cửa, cuối cùng cũng kìm chế được bản thân không nên vọng động chạy vào.

Tóc tai rối loạn bê bết máu, giống như vừa được nhuộm đỏ, khuôn mặt kia, sau khi gặp lại ở Ý Thủy, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, thần thái sáng láng, tràn đầy tự tin lại có lúc chật vật như vậy, khuôn mặt ấy, chẳng khác nào quý yêu, hoàn toàn không có nửa điểm huyết sắc, băng lãnh vô cùng, chỉ khiến người khác kinh hoàng, người đầy bùn đất, thân thể mảnh mai giống như cành liễu đứng đưa trước gió, không chịu nổi trọng lượng, khóe miệng nhếch lên, Hồng Ngọc chỉ cảm giác mình cả trái tim cũng vì bóng dáng ấy mà bị bóp nghẹt không thể tươi cười.

Thế nhưng đây là một quẻ khảm trong cuộc đời nàng, mà không phải nạn tai, nàng hiện tại thành ra thế này, nếu thật đến lúc đó, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Mấy trăm năm, Bạch Phụng điện hạ nói từ lâu nàng đã không còn là đoá hoa được cất giấu trong nhà ấm, có thể gánh vác trọng trách một mình rồi, nhưng bây giờ vì sao nàng vẫn còn yếu ớt như thế chứ? Hay là bởi vì là hấn, cho nên nàng không thể kiên cường, con người già nhân giả nghĩa quả thật là lòng dạ ác độc, bọn họ cứ thế khắc từng vết thương lên người của nàng, chờ nàng muôn đời muôn kiếp không trở lại được sao? thế nhưng, ta sẽ giúp nàng.

Hồng Ngọc xoay người, nhìn thân ảnh mang ngân bạch ngân bạch đứng ở bên cửa sổ, hơi kinh ngạc, thế nhưng chỉ sau một chớp mắt, đã nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh như thường, tới trước mặt hấn: “Vô luận là trước kia hay là hiện tại, người có thể khiến nàng đau lòng đến chết đi sống lại như vậy cũng chỉ có mình người.”

Hai bàn tay nắm chặt, cả người toát ra lãnh khí đáng sợ, đôi mắt đen thẳm ấy giờ đây khát máu tuyệt tình.

“Chăm sóc nàng cho tốt.”

Hạ Dạ Bạch lạnh lùng liếc nhìn Hồng Ngọc một cái, từ trong ngực lấy ra một bình nhỏ, đưa cho nàng: “Đây là thuốc giảm đau, vết thương của nàng đã bị ngâm trong nước, có thể sẽ nhiễm trùng, cũng rất dễ phát sốt, viên thuốc màu lam này sẽ có lợi cho nàng.”

Nói xong, lại từ trong ngực lấy một cái hộp sắt nhỏ được chế tạo tinh xảo: “Cái này bôi lên vết thương trên trán, giúp nhanh lành vết thương cũng không lưu lại sẹo.”

Viên mắt ửng hồng có chôn lấp sâu não và nước mắt, đưa mắt nhìn Tịch Nhan thật lâu, sau đó phóng người rời đi.

Mệt mỏi, mệt mỏi, hơn nữa ngay cả sức đề nổi giận cũng không còn, Tịch Nhan mệt mỏi rã rời, cả người không còn chút sức lực nào, mềm oạch ngồi bệt xuống đất, cứ thế ngã ngồi xuống đất nhìn trần nhà, ngây ngốc cười ha ha.

Mới vừa rồi phát tiết một trận, thế nhưng lòng vẫn còn thấy phiền muộn, nàng thở phào một hơi thật dài thấy cả người cũng nhẹ nhõm hơn.

“Nên làm gì bây giờ?”

Tịch Nhan lẩm bẩm, đưa mắt dò dẫm nhìn trần nhà, cứ thế ngây ngốc cười ha ha.

Buồng tay? không nổi, lòng nàng vẫn còn vướng mắc. thân nhiên đối mặt? Nàng lại làm không được, lật bài? Sao nàng có thể làm như vậy được.

Hồng Ngọc nhìn thấy Hạ Dạ Bạch rời đi, vội vội vàng vàng bung nước nóng đi vào, sau đó lại đi lấy thuốc, lúc bước chân đến cửa, vội đưa tay xoa xoa nước mắt, hít sâu một hơi rồi mới đẩy cửa đi vào, nhìn Tịch Nhan ngã ngồi dưới đất, nói chính xác hơn là Tịch Nhan ngã ngồi trong vũng máu, lại càng hoảng sợ, vội buông đồ đang cầm trên tay xuống, chạy đến bên cạnh nàng.

“Nhan Nhan, coi như đã phát giận xong rồi thì bỏ qua đi, có sao lại tự hành hạ mình như vậy chứ?”

Nàng bị thương ở trên người, thế nhưng đau đớn lại ở trong tim. Nàng hành hạ mình như vậy, nàng làm sao có thể chịu đựng được.

Hồng Ngọc cẩn thận đỡ Tịch Nhan lên, nhìn nàng thương tích đầy người, tay cũng luống cuống không biết nên đặt ở đâu mới ổn, mỗi một tác thịt đều hiện rõ một vết thương đỏ chót, Hồng Ngọc kim không được, đưa tay bế Tịch Nhan lên, đặt lên giường.

“Ngươi ngồi im ở đây, để ta rửa vết thương cho, vết thương trên vai lại nứt ra nữa rồi. vết thương sau lưng của ngươi cũng thế.”

Hồng Ngọc thở dài.”Bất luận thế nào, vết thương trên mặt này cũng phải chữa lành không được để lại sẹo.”

Tịch Nhan nhìn bóng lưng Hồng Ngọc, lắc lắc đầu: “Dù ta bị hủy dung thì ngươi vẫn cần ta mà, sao lại lo lắng mấy chuyện đó.”

Tịch Nhan nhếch miệng, trông có vẻ châm biếm cùng trào phúng.

Hồng Ngọc nổi giận đùng đùng, chỉ vào Tịch Nhan: “Mặc Tịch Nhan, cái bộ dạng nửa sống nửa chết này của ngươi là đang diễn cho ai xem, ngươi thích tự ngược, ngay cả bản thân mình còn không tự trân quý lấy mình, cho dù ta có yêu quý, ta cũng nhìn muốn nhìn thấy ngươi xấu xí, ta đem tất cả gia sản đưa cho ngươi, coi như ta van cầu ngươi, ngươi không cần hành hạ mình thành thế này có được không?”

Tịch Nhan nhếch miệng, gật đầu cười.

Hồng Ngọc nắm chặt tay nàng giờ lên khóa miệng, đáy mắt mang theo khản cầu cùng giận dữ: “Ngươi cười còn khó coi hơn cả khóc, không cần cười.”

Tịch Nhan cũng không thèm để ý, vẫn cứ cười hi hi, khóa mắt xếch lên, mang theo khiêu khích: “Thế thì sao nào? Ta lại thấy rất buồn cười, cho nên cứ cười đây.”

Hồng Ngọc buông bàn tay nàng đang đặt ở khóa miệng ra, xoay người, lúi cúi kia đến đem đến trước mặt Tịch Nhan, đứng thẳng người, nhìn Tịch Nhan cười: “Vừa rồi hấn đã tới, vẫn đứng ở bên ngoài cửa sổ.”

Tịch Nhan sững sốt, đôi mắt mở thật to, toát ra vẻ khiếp sợ cùng khản trương, cứ như vậy nhìn chăm chăm Hồng Ngọc, nụ cười trên mặt tắt ngúm.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nên Tha Thứ Sao?

Tịch Nhan ngồi trên giường, Hồng Ngọc đứng bên cạnh nhìn nàng, không ai lên tiếng, ban đêm yên tĩnh, một người ngồi một kẻ thì đứng tĩnh lặng không một tiếng động.

“Thu dọn phòng lại đã.”

Tịch Nhan ngồi trên giường, đưa tay chỉ chân nến đồ đang cháy gần vách tường, khẽ lên tiếng.

“Kiếp trước ta mắc nợ ngươi rồi.”

Hồng Ngọc trừng mắt nhìn Tịch Nhan một cái, xoay người, tức giận nói vọng lại.

“Không phải lúc này ngươi đã nói như vậy rồi sao? Kiếp trước ta là Tiểu Tiên từ vui vẻ hoạt bát sống trong Thiên cung, ngươi là tiểu hồ ly được ta cứu, ta có ơn cứu mạng thì dĩ nhiên là ngươi thiếu nợ ta rồi.”

Tịch Nhan nói thân nhiên, Hồng Ngọc tự mình đi dọn dẹp ngọn nến, nghe nàng nói như vậy cũng ngây cả người ra, tay đang gờ trên ngọn lửa nhất thời không kịp phản ứng, chờ đến khi phục hồi tinh thần lại, mảng da trên tay đã bỏng rát, Hồng Ngọc cuống quýt rút tay về, liên tục hà hơi, còn đặt lên tai để hạ nhiệt.

“Làm sao vậy?”

Tịch Nhan nghe thấy tiếng động lạ, lo lắng hỏi.

“Không có gì, bị sáp đèn cầy nhiều xuống tay, chuyện nhỏ ấy mà, ta sẽ dọn xong ngay, rồi băng bó vết thương cho ngươi bằng không sợ nhiễm trùng.”

Tịch Nhan gật gật đầu: “Vậy ngươi làm nhanh chút.”

Dù Hồng Ngọc trước kia chưa từng làm việc nặng, nhưng động tác rất lưu loát, chỉ loáng một cái đã dọn dẹp xong, tuy rằng không đến mức sạch bóng, nhưng cũng không còn lộn xộn bừa bãi giống như vừa rồi.

Nàng khẽ thở ra một hơi, vỗ vỗ tay, xoay người nói với Tịch Nhan: “Ta ra ngoài rửa tay, sẵn tiện lấy nước ấm vào.”

Tịch Nhan không nói gì, khẽ chớp mắt, Hồng Ngọc vừa bước ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt Tịch Nhan lập tức tan biến, mày nhăn lại, đưa tay gạt mồ hôi lạnh đang chảy thành dòng trên trán, tuy rằng những vết thương trên người đều không nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng mỗi một vết thương chẳng khác nào từng tiếng thét gào, hơn nữa còn bị hắt qua nước muối, chẳng khác nào thêm ngàn đao đang từ từ cứa da cứa thịt, đau đến rất dạ, người cũng không còn khí lực, Tịch Nhan dựa vào thành giường, đưa tay bịt vết thương trên vai, nhắm mắt lại.

Hắn đến đây, điều này có phải đã chứng tỏ suốt khoảng thời gian qua chưa từng có tình yêu. Mà trong tình cảm thì ái tình càng khiến nàng động tâm, cũng chẳng phải một mình nàng đang làm diễn viên chính trong vở tuồng bi thương, bởi vì qua tâm, bởi vì để ý, cho nên mới chạy đến bước đường này trước, thế nhưng vì sao hắn nhìn thấy nàng thành ra cái dạng này rồi còn không bước vào thăm?

Đến từ lúc nào? Biết ta chịu đau đớn thế này là bởi vì ngươi gạt ta sao? Hay là ngươi cũng giống như ta trước kia đều hiểu rõ thế nhưng vẫn giả bộ hồ đồ, tiếp tục giả ngây giả dại ở trước mặt ta, tiếp tục làm một Tiểu Bạch đứng dưới sự che chở của ta.

Giấy cuối cùng vẫn không thể gói được lửa, nếu như ngươi thực sự để ý ta, muốn cùng ta bước tiếp trên một con đường, ngươi có lo lắng một khi sự việc bị bại lộ ra ngoài thì ta sẽ rời bỏ ngươi chẳng? Ngươi đã từng lo lắng chuyện này chẳng? Nhìn thấy ta thành ra thế này, ngươi có cảm thấy hoảng sợ không? Hạ Dạ Bạch, nếu quả thật có đời trước, phải chăng ta thiếu nợ ngươi?

“Sao ngươi lại nằm xuống rồi?”

Hồng Ngọc bung chậu nước vào, đáng vẻ thành thoi, trên tay còn cầm theo hộp thức ăn, bước vội sang.

Tịch Nhan đang dựa lưng vào thành giường đột nhiên mở to mắt, trông nàng vẫn thân nhiên như thường, cười nói: “trông ngươi bị giờ chẳng giống hoa khôi Ý Thủy Lâu chút nào, Hồng Ngọc xinh đẹp vang danh khắp nơi, lại biết làm việc nặng còn biết dọn dẹp chu toàn.”

Hồng Ngọc ngược đầu, đưa mắt liếc nhìn Tịch Nhan đang nhàn nhã lười biếng ngồi trên giường. “Bà cô nhà ngươi chẳng phải là ân nhân của ta sao? Bà đây đang mệt hết hơi đó, cũng phải ráng sức hầu hạ ngươi chứ biết sao.”

Hồng Ngọc đi đến trước mặt Tịch Nhan, mở hộp thức ăn ra, trong phòng lập tức ngập trong mùi thơm, nếu là bình thường, Tịch Nhan tất nhiên sẽ chảy nước miếng, hai mắt tỏa sáng, mà lúc này nàng cũng chỉ hào hứng bùng bùng, bụng đói kêu vang, thế nhưng lại không có tỏ vẻ sốt sắng muốn ăn.

“Nấu một bát nỳ thôi, biết ngươi thích ăn mặn, bên trong cho thêm chút thịt và hành lá, hương vị chắc không tệ đâu, cả ngày nay chắc ngươi chưa ăn gì, bị thương nặng như vậy, nếu còn để bụng đói, làm sao có sức mà chịu đựng.”

Tịch Nhan mỉm môi, nhìn tô mì trên tay hồng ngọc, còn có vài lát thịt, nhìn ngon hết sức thế nhưng nàng lại khề lắc lắc đầu: “Hong Ngọc trước nay chưa từng xuống bếp thì lần này nấu có thể ăn được sao?”

Hồng Ngọc tức giận ném tô mì tay vào Tịch Nhan: “Sao lại nói như vậy, ngươi nhìn lại mình xem có chỗ nào hơn ta, được nuôi dưỡng trong khuê phòng, là một thiên kim đại tiểu thư, thân thể nhu nhược yếu đuối, lấy đâu ra tài nghệ cao cường như vậy, còn có tính tình cương liệt đó?”

Tịch Nhan ngẩn đầu nhìn nàng, khề mỉm môi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hồng Ngọc cũng không thèm để ý đến nữa, khom người vắt khăn lông, ngồi xuống bên cạnh giường: “Ta biết trong lòng ngươi khó chịu, tạm thời nghĩ không thông, thế nhưng có câu, chưa ăn qua thịt heo, chẳng nhẽ còn chưa thấy heo chạy sao? Mấy năm nay ta ở Ý Thủy Lâu có chuyện gì mà chưa từng trông thấy, những người đàn ông đó đều khoác lên mình da dê thịt sói, miệng lúc nào cũng nói đại nhân đại nghĩa, thế nhưng toàn là những kẻ nguy quân tử, các đại thần còn như vậy huống hồ là người ở trong hoàng cung.”

Không giống thiên kiều bá mị của Ý Thủy Lâu, lời nói của Hồng Ngọc rất thâm thúy, có đạo lý.

Tịch Nhan biết Hồng Ngọc nói không sai, những đạo lý đó nàng tất nhiên biết rõ, thế nhưng hiểu là một chuyện, khi đối mặt với nó, có chấp nhận được hay không lại là chuyện khác, những vướng mắc trong lòng nàng nếu có thể dễ dàng gỡ bỏ, vậy có còn là vướng mắc sao? Có cần tồn tại lâu như vậy không?

Nàng sao không biết rõ bản mặt dối trá của đám người đó, thế nhưng nàng vốn chán ghét bị lừa gạt, nếu không phải bị lừa gạt, thì làm sao nàng lại rơi vào tình cảnh ngày hôm nay, nàng sẽ có được một tuổi thơ vui vẻ, cuộc sống bình thản, ưu tư lớn lên, chứ không cần mỗi ngày phải đau đớn giãy dụa giữa sống và chết, chỉ có hai sự lựa chọn là giết người và bị người giết, loại đau đớn này, còn đau đến tê tâm liệt phế hơn phản bội gấp trăm ngàn lần.

Hồng Ngọc nhìn dáng vẻ thống khổ giãy giụa của nàng, biết lúc này có khuyên can thế nào nàng cũng không nghe thấu, sao nàng không hiểu rõ những đạo lý kia, chẳng qua là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường mà thôi, quan tâm quá lòng tất loạn.

“Chỗ đó là hoàng cung, hoàng cung là địa phương nào? trong mắt thường dân chúng ta mà nói, nơi đó nguy nga long lẫy, chính là thiên đường của nhân gian, mà những người sống bên trong đó ngày ngày chỉ ăn sơn hào hải vị, mặc quần là áo lụa, xuất môn là có tiền hô hậu ủng, chi phí ăn mặc không có chỗ nào mà không phải là tốt nhất trên đời, có ai chẳng suy tính đến xứ đầu mẻ trán tìm cách đưa con gái của mình vào trong đó, thế nhưng, Nhan Nhan, bản thân ngươi cũng từng trải nghiệm qua cuộc sống ở đó rồi, ngươi cũng biết rõ, nơi đó, và kỹ viện, sòng bạc có gì khác nhau đâu, đều là những chốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Tịch Nhan gật gật đầu, lựa mấy miếng thịt bên trong tô mì vớt ra hết, sau đó uống vài ngụm nước lèo, khi ngón cái chạm vào ngón trỏ, lại làm vết thương vỡ ra, bị chính nàng cắn đến huyết nhục mơ hồ, nàng cầm lấy chiếc thìa trên tay lại trông như không việc gì.

Hồng Ngọc vừa nói vừa đứng lên, khom người cẩn thận dè dặt cất bỏ xiêm y đang dán trên người Tịch Nhan ra, nhưng chưa lấy ra thuốc Hạ Dạ Bạch mạng đến: “Cảnh đế đương triều vốn thuộc hạng phong lưu, hậu cung giai lệ ba ngàn, cho dù là đại thần triều đình hay là dân chúng bình thường, nếu như ưng ý ai đó, nếu không phải đề tuyển chọn tiến hoàng cung, cũng có thể nói là dâm tà, mấy nương nương trong hậu cung này có ai thực sự tốt với người khác đâu, có tin đồn rằng cảnh đế tuyển chọn mấy nữ nhân này giống Lệ phi, có thể ngươi thấy Lan phi nhận được thánh sủng không suy, nàng ta có chỗ nào giống với Lệ phi, nhất là bản tính kia, chỉ là trông đánh xuôi, kèn thổi ngược.”

Tịch Nhan gật gật đầu, nàng chưa gặp qua mấy nương nương trong hậu cung này, chuyện đó cũng không biết, nguyên lai còn có chuyện như thế.

“Cảnh đế tại vị đã được hai mươi năm, hai phái giữa thái tử điện hạ cùng tứ Hoàng Tử ở trong triều đình nảy sinh tranh chấp, ngươi có từng thấy qua cục diện rung chuyển lớn bao giờ chưa, hẳn coi như có tài cán, sao lại không biết cần phải đề phòng Hung Nô, những tiểu dân như chúng ta chưa từng được đọc qua đạo đế vương thì làm sao biết được những thứ kia? Thế nhưng ta lại nghe nói -- “

Hồng Ngọc cúi người thì thầm và tai Tịch Nhan, “Hiện nay thái tử cũng không phải là bệnh tật bẩm sinh, mà là bị người khác bỏ thuốc gì đó, thiếu chút nữa vong mạng, nhưng sau đó có thể sống lại, chẳng qua trở thành dáng vẻ bệnh tật hiện giờ.”

Tịch Nhan ngửa đầu, đưa chiếc bát gần như trống không đến trước mặt Hồng Ngọc, vươn tay lau miệng, hiển nhiên chẳng thấy hứng thú gì với chuyện này, nàng trước nay đều không quan tâm đến mấy chuyện chẳng liên quan đến mình, thái độ dừng dừng, huống hồ nàng chẳng hứng thú chuyện của Hạ Minh Húc.

“Thất hoàng tử cũng chính là Vương gia của ngươi.”

Hồng Ngọc nhìn chằm chằm Tịch Nhan, đột nhiên dừng lại không nói lời nào.

Tịch Nhan nghe hần nhắc tới Hạ Dạ Bạch, không khỏi ngửa đầu, đôi mắt tha thiết nhìn nàng.

Hồng Ngọc cười cười, để cái bát sang một bên: “Xem đi xem đi, vừa nhắc tới Hạ Dạ Bạch ngươi liền cảm thấy hứng thú, ta còn tưởng rằng ngươi đang tức giận trong bụng thì từ nay về sau cũng không quản chuyện của hần.”

Tịch Nhan thấy Hồng Ngọc nói như vậy, lạnh lùng hừ một cái, vai phải dựa vào thành giường, nhắm hai mắt lại.

“Mặt của Vương gia nhà ngươi cũng không phải bị hủy bẩm sinh, càng không phải người ngu.”

Hồng Ngọc nhìn chằm chằm Tịch Nhan đang dựa người vào thành giường, nói chuyện chỉ nói một nửa.

lông mi Tịch Nhan hơi run rẩy, chuyện này nàng có biết một chút, hôm đại hôn có người ở bên ngoài nghị luận, hình như là bởi vì một trận hỏa hoạn lớn xảy ra vào mười năm trước, mối quan hệ thiên ti vạn lữ giữa phủ tể tướng cùng thái tử điện hạ. Chuyện thái tử bị trúng độc, tuy rằng nàng không rõ nguyên do trong đó, nhưng cũng có biết, nghe nói do hồi nhỏ thái tử bị sốt cao, vốn đã uống thuốc rồi nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏi, thế nhưng sau khi điện hạ uống thuốc xong thì bệnh tình ngược lại tăng thêm, về sau nghe nói là trúng độc, lúc ấy chuyện này được tra xét rất rộng, nhiều thái y trong Thái Y Viện bị vấn trảm.

Về phần Hạ Dạ Bạch, nàng đương nhiên biết mặt hần không phải bị hủy bẩm sinh, mặt hần căn bản chẳng hề bị hủy, nhưng vì cái gì mà không muốn bỏ mặt nạ ra? Nàng lúc ấy sao lại ngu đến thế chứ? Làm gì có kẻ ngốc nào không bị hủy dung lại luôn miệng nói mình bị hủy dung, sau đó đeo mặt nạ, tên ngốc? Hần căn bản chính là giả ngây giả dại, nói cái gì nhìn mặt hần liền biến thành câm điếc, tất cả đều là lừa gạt người ta.

Trước kia ngày nào hần cũng bị lãng nhục, tất nhiên trong đó cũng có người muốn lột mặt nạ của hần xuống, người bên ngoài đồn đại mặt hần xấu xí vô cùng, thế nhưng hoàn toàn khác hẳn với những gì nàng nhìn thấy, có sao lúc đó nàng không nghĩ ra chứ, người ngoài vốn dĩ chẳng ai nhìn thấy được bộ mặt thật của hần, thân thủ của hần nhất định là vô cùng tốt, khó trách hôm đại hôn hần có thể né tránh đòn bắt ngờ đánh về phía mình, bây giờ nghĩ lại, tất cả không phải là không có nguyên do.

“Mười năm trước, chúng ta đều còn nhỏ, chuyện này dĩ nhiên không rõ, nhưng mà theo như những người có tuổi kể lại thì năm đó Lưu Ly đã xảy ra vài chuyện lớn, Ý Thủy lâu vốn người đông dễ lấy tin, dĩ nhiên tin tức cũng linh thông, nhưng tất cả những điều này đều chỉ là nghe nói lại, cũng khó tránh khỏi có sai sót...”

Hồng Ngọc ngồi ở trước mặt Tịch Nhan, tìm cách dời đi sự chú ý của nàng, vừa nói chuyện vừa cẩn thận tẩy rửa vết thương, trên da thịt tuyết trắng thượng, một dấu tay năm ngón in sâu, lòng bàn tay lớn như vậy, không thể nào là dấu tay của nam tử nước Lưu Ly ngược lại giống như là dấu tay của đám tù binh Hung Nô, vết thương trên vai đã nứt ra rồi, hiện không ngừng chảy máu, ẩn sâu trong đó còn có thể nhìn thấy những thớ thịt đỏ hồng, Hồng Ngọc cau mày, tất nhiên vô cùng đau lòng.

“Chuyện đầu tiên, xảy ra vào ngày sinh nhật lần thứ mười thì thái tử điện hạ đột nhiên sốt cao, sốt cao liên tục không khỏi sau đó lại đột nhiên trúng độc, tuy rằng cuối cùng nhất về được một mạng, nhưng đến nay luôn suy nhược yếu ớt, chuyện thứ hai, chính là Thiên viện trong hoàng cung bỗng nhiên xảy ra hỏa hoạn, ngày hôm sau thì Thất hoàng tử bỗng bị hủy dung, biến thành kẻ ngây ngây dại dại, người lại không biết, trước kia hoàng tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là thất vương tử, chứ không phải Hạ Thiên Thần, còn chuyện thứ ba, nhắc tới cũng kỳ, kể từ sau vụ hỏa hoạn này, hoàng thượng không lâm triều suốt nửa tháng, Thất hoàng tử được sủng ái nhất đột nhiên bị phong làm Cung Vương gia, trực xuất ra khỏi hoàng cung, ở tại Cung Vương phủ bây giờ, người nói thử xem, phải chăng năm đó đã xảy ra nhiều chuyện rất nghiêm trọng không?”

Tịch Nhan mím môi, trầm tư, cảm thấy chuyện này còn có ẩn tình, mà lúc này người nàng chỗ nào cũng đau, chỉ cần suy nghĩ một tý cũng thấy đau đầu.

Hồng Ngọc buông khăn mặt, đưa tay mát xa huyết thái dương cho Tịch Nhan: “nếu thấy đau đầu thì đừng suy nghĩ nữa.”

Hồng Ngọc khẽ thở dài: “Mặc dù Hoàng Thượng là người đứng đầu hoàng triều, thế nhưng cũng không thể làm chủ được tất cả mọi chuyện, trong hậu cung, chỉ cần có nữ nhân chắc chắn sẽ xảy ra xô xát, nếu Cảnh đế thật sự thương hương tiếc ngọc, cũng sẽ không có cái hậu cung ba ngàn này, đám cung nữ thái giám kia, có mệnh nào chẳng phải rom rác, cho dù đó có là hoàng tử, nếu không nhận được sủng ái, thì sao có chuyện bán chủ bu càng cao? Chính là ở trong cung này đám thái giám cung nữ có tư cách và từng trải đều có thể cười ở trên đầu, những chủ tử cao cao tại thượng, chỉ cần muốn ai chết thì kẻ đó không thể sống, thế nhưng cuối cùng họ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, xảy ra chuyện tự nhiên có người chia vào.”

Nói những lời này ý muốn chỉ ra rằng trong hoàng cung, là nơi nữ nhân tranh thủ tình cảm, nam nhân tranh quyền, đấu đá lẫn nhau, người chịu xui xẻo cuối cùng chẳng phải đám nô tài này hay sao? Hạ Dạ Bạch ở ngoài cung tuy rằng bị ức hiếp khắp nơi, thế nhưng đám dân chúng này bất quá chỉ là muốn trút giận, tỏ vẻ uy phong, chứ có ai thật sự muốn ra tay hãm hại hần?

“Lúc trước Hoàng Thượng đưa thất Vương gia xuất cung, có thể đã phân phó Lệ phi phải chăm sóc hần thật tốt, Lệ phi nương nương là loại người nào, cho dù có chán ghét Vương gia của ngươi, nhiều nhất cũng chỉ dám để hần bị thương, chứ làm sao dám để cho hần chết oan chết uổng?”

“Chôn Thanh lâu, quả nhiên tin tức linh thông nhất.”

Tịch Nhan ăn xong cũng thấy có sức hơn nhiều, người cũng dần ấm lên, không còn thấy khó chịu giống như mới vừa rồi: “Có thật Hoàng Thượng phân phó Lệ phi chăm sóc tốt cho Vương gia?”

Hoàng hậu chừng quản hậu cung, tại sao Hoàng Thượng phải đem chuyện này giao cho Lệ phi? Nếu quả chuyện đúng như lời Hồng Ngọc nói, trước kia hoàng tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất là Tiểu Bạch, vậy trận hỏa hoạn đó là từ đâu mà có, là vì có người sinh lòng ghen ghét, có ý gây ra sao? Thái tử điện hạ trúng độc là người nào gây nên? Lệ phi là lợi hại như vậy, nếu nhận được sự ủy thác của Hoàng Thượng, làm sao lại dám quang minh chính đại hãm hại Hạ Dạ Bạch?

Tịch Nhan càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này không đúng, có thể do lòng nàng lúc này quá rối, đầu óc hỗn loạn, căn bản là nghĩ không ra nguyên do.

“Trong Hoàng cung, hoàng thượng sủng ái là phúc hay họa, ai có thể rõ ràng, Cho dù là những người như hoàng hậu Lệ phi mà nói, đó chính là chuyện may mắn, nếu không quyền không thế, không có chút chỗ dựa vững chắc, thì được sủng ái chính là nạn, mười năm trước, Vương gia mới chẳng qua chỉ là một cậu bé mới mười tuổi chưa mấy hiểu chuyện, hần nhận được rất nhiều thánh sủng, nếu còn trí tuệ dị thường giống như trước đây, chẳng phải là mục tiêu công kích, đám người hoàng hậu Lệ phi có ai chịu bỏ qua cho hần, nếu như muốn sinh tồn được, nhất định phải giả ngây giả dại.”

Tịch Nhan nghe vậy tim khẽ nhói lên chẳng khác nào vừa bị dao cứa, đau đớn vô cùng, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng thương tâm, tự nhiên quên mất điểm này, nàng tạm thời không biết những người đó có thể gây ra trở ngại nào đối với một người có trí tuệ lại nhận được nhiều hoàn ân như Tiểu Bạch, cho dù giả ngây giả dại, cũng không giống hần tỷ nào, hoàng hậu không phải dạng người dễ buông tay, ai biết Vương phủ có tiềm ẩn người của Lệ phi hay không, trong hoàng cung khó lòng phòng bị, ai biết có phải thái tử phước lớn mạng lớn cho nên nhặt về một cái mạng hay không? Nói không chừng sớm đã bị hại chết.

“Người không thấy chuyện này đối với một nam nhân sẽ kinh khủng đến mức độ nào sao? Một giây trước vẫn còn là hoàng tử cao cao tại thượng, nhận được muôn vàn sủng ái của Hoàng Thượng, thế mà một chớp mắt sau đã bị trục xuất khỏi cung, chuyện phía sau thì càng thêm không cần nói, ngày lẫn đêm đều bị người khác lăng nhục, ần nhẫn như vậy, trên đời này mấy người có thể làm được? Vì sao đám người được hoàng hậu Lệ phi phái đi ngày đêm chăm sóc cũng không phát hiện sự khác thường của hần, vẫn vô đại thần trong triều không có phát hiện, mà người lại cảm giác được chỗ khác thường, có lẽ hần cũng rất muốn dùng thân phận Hạ Dạ Bạch chân thật đứng ở trước mặt người, nhưng người có cho hần cơ hội đó không? Hần lâm vào tình cảnh này, cũng là thuận theo ý của người mà thôi, lần này làm thế nào phát hiện ra hần lừa gạt người?”

Có nhiều lần, hần trước mặt mình muốn nói lại thôi, như hần có chuyện gì muốn nói với mình? trong lòng nàng cũng mơ mơ hồ hồ, nhất là hôm ở trong vườn sen, nàng đã viết gì trên giấy, đến bây giờ còn nhớ rất rõ ràng, điều bất hạnh nhất trong cuộc đời chính là bị lừa dối, nếu lừa gạt ta, vậy vĩnh viễn đều đừng để cho ta phát hiện, lại càng không cần phải nói những lời biện minh giải thích, khi hồi phủ, nàng đã dùng mạng của hần để thử, trong một chớp mắt đó nàng có thể cảm giác được thân kinh của hần căng thẳng, hần đang đánh cược, dùng tánh mạng của mình để đánh cược, hần ần nhẫn, quả thực người bình thường không thể nào làm được như vậy.

Về phần thế nào phát hiện, là Hạ Tuấn Tri nói cho nàng biết, mà mặc dù Hạ Tuấn Tri bị hần khai đao đầu tiên. Là bởi vì nàng sao?

Nếu như chẳng phải giả ngây giả dại, có lẽ nàng và hần chẳng có được cơ hội gặp nhau nhé.

Gặp gỡ hần, biết được hiện tại bị lừa, thế nhưng trong lòng lại buồn bực căm tức, nhưng nàng không chút hối hận, bất kể là Vũ Mị Nương, hay là Mạc Tịch Nhan, điều vui vẻ nhất chính là được ở cùng với hần, có lẽ mộng tưởng quá mức tốt đẹp, sự thật lại quá mức tàn nhẫn, nàng càng không cách nào chấp nhận.

“Người nói bản tính ta hoạt bát, thế nào chuyện phát sinh ở trên người mình lại trở nên bối rối như thế? Người đối với hần thật là tốt, hần đều nhìn thấy được, để ở trong lòng, hần cũng không phải thực sự ngu ngốc, làm sao có thể không biết như thế nào chân tình, như thế nào giả ý, cho dù thật sự là kẻ ngốc, người vẫn thật tình đối hần như vậy, hần cũng sẽ cảm động, chuyện ở bích liên liên tri, hoa sen nở rộ trong nháy mắt, con diều chao lượn trên bầu trời, những điều này đã phải hao phí bao nhiêu thời gian tâm tư, nếu không phải thực sự thích, hần làm sao nguyện ý làm việc này vì người? Còn có Đồng Thần phủ, dùng kim châm đâm vào ngực, đương nhiên sẽ đau, nói vậy ngày hôm ấy chắc hần cũng biết người bị thương cho nên mới có thể như vậy, người đau nhức hần tất nhiên cũng là muốn cùng người đau nhức, những thứ này chúng ta đều có thể nhìn thấu được, và cả những điều chúng ta chưa từng phát hiện, hay là hần cũng vì người bỏ ra rất nhiều, nếu như hần vì người làm hết thấy đều chỉ là hư tình giả ý, người sẽ không như vậy khó chịu, Nhan Nhan, người chẳng phải một dễ động tâm.”

Lúc này nàng đã suy nghĩ thấu đáo, cũng không phải không thông cảm, dù sao bản thân nàng kiếp trước cũng từng giẫy giụa giữa cái sống và cái chết, vì sinh tồn, cũng chỉ có thể lấy dao đặt trên cổ đồng bọn của mình, không chút do dự lấy huyết của họ, chớ đừng nói chi là giả ngây giả dại, nhưng mà trong lòng nàng chính là khổ sở, thật không thoải mái, tức giận đến muốn giết người.

“Hần chẳng phải tình địch của người sao? Có sao lại nói giúp cho hần?”

Thuốc bột được rắc lên trên vết thương, Tịch Nhan bị đau, cau mày, khẽ hừ nhẹ ra tiếng: “Nếu trên đời này không có Tiểu Bạch, cũng sẽ có người khác mà thôi, nhưng bên cạnh ta lại chỉ có mỗi người, nói vậy chẳng phải sẽ được như người muốn sao?”

Hồng Ngọc cười khẽ một tiếng, khóe miệng nhếch lên, Nụ cười băng lãnh và trào phúng, đôi mắt long lanh ẩn tình đầy mỉa mai hoặc khế thờ dài: “Nếu nói vậy, người vẫn là người sao? Người vẫn vui vẻ sao? Người đã không còn biết khóc có tư vị gì, chẳng nhẽ ngay cả việc giúp người cười cũng không thể sao? Ta là tối báo ân, những việc ta làm, đều là hi vọng người có thể vui vẻ, nếu người không vui, ta làm nhiều hơn nữa lại có ý gì, người phải biết, ta nói những lời này, cũng không phải bởi vì Hạ Dạ Bạch, mà ta vì người, vì để cho trong lòng người dễ chịu đôi chút.”

Hồng Ngọc nói xong thờ dài một hơi, Tịch Nhan cũng thờ dài theo, ngửa đầu, thò tay nhẹ nhàng nhéo nhéo gương mặt nàng, đôi mắt kia cong lên chút vui vẻ: “Người thật tốt với ta, ta nhìn thấy rõ, trong lòng cũng hiểu rõ.”

Hồng Ngọc ừ một tiếng, các vết thương trên lưng xử lý ổn thỏa rồi, vết thương trên vai cũng băng bó kỹ, ngồi ở trên giường: “Nhan Nhan, đây là số mệnh.”

Hồng Ngọc nhìn chăm chăm Tịch Nhan, nói gần từng tiếng, không nói ra được nghiêm cần, lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, đổ một viên thuốc bên trong ra, đưa tới Tịch Nhan: “Đây là hần cố ý đưa tới, người nói hần đã biết rồi không?”

Tịch Nhan cúi đầu nhìn viên thuốc bên miệng, há miệng nuốt xuống, vừa lúc mới bắt đầu có chút đắng, thế nhưng rất nhanh lại cảm nhận được mùi hương thơm dịu, vị ngọt, đôi mày của Tịch Nhan nhíu chặt bất giác cũng giãn ra: “Có lẽ thế.”

“Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Hồng Ngọc nghiêng người, cẩn thận bôi thuốc lên vết thương trên trán của Tịch Nhan, vết thương này sâu đến độ có thể nhìn thấy xương trán, nếu muốn khỏi chắc phải mất cả hơn nửa tháng, cũng không biết sau này có để lại sẹo hay không, đôi mắt cậu hồn bồng bén ra lửa, cử động của đôi tay lại nhẹ nhàng cẩn thận hơn.

“Ý tứ trong lời nói có lẽ chưa hiểu rõ, nhưng quyền chủ động trong chuyện này thuộc về ta, chỉ cần ta chưa chủ động nêu ra, hấn cũng sẽ không phá vỡ mạng lưới mỏng manh này, nếu không lúc này nhìn thấy ta phát điên bên trong cũng không đứng bên ngoài cửa mà không đi vào.”

Hồng Ngọc ừ một tiếng, nhưng động tác trên tay vẫn không có ngừng: “Sao ta lại nghe thấy ngươi có vẻ vui thế nhỉ?”

Tịch Nhan thở dài, “Hắn quá hiểu tính của ta, đối với ta coi như là dụng tâm, đến bây giờ ta còn không biết nên làm sao đối mặt, lòng rối như tơ vò, hơn nữa bản tính ta nóng nảy, chỉ cần nổi nóng lên là quên hết mọi chuyện, nếu như vừa rồi hấn xông vào, nói không chừng hai chúng ta thực sự chấm hết.”

Hồng Ngọc dừng tay lại, nhìn chằm chằm Tịch Nhan, bộ dáng hoảng loạn không thể tin được, “Tất cả những gì ngươi đang làm đều là vì hấn, nếu đã không biết làm sao đối mặt vậy thì không cần đối mặt là được rồi, tội gì quần quýt khổ sở, đã như vậy, ngươi cứ buông tay của hấn ra sau này không cần lo cho hấn.”

Sắc mặt của Tịch Nhan bỗng nhiên trắng bệch, đôi mắt mở to, nghiêm túc nhìn Hồng Ngọc cắn chặt môi, một hồi lâu sau mới nói khẽ, “Sao ngươi lại nói như vậy?”

Giọng nói ấy, mơ hồ còn mang theo run rẩy.

Hồng Ngọc cười hi hi, đỡ Tịch Nhan nằm xuống, “Nhìn ngươi kia, trong tâm không muốn rời bỏ hấn, ta chẳng qua chỉ nói vu vơ một câu mà thôi, ngươi đã không chịu được rồi, có gì canh cánh trong lòng, có cần phải thế không? Ngươi thông minh, thấu hiểu như vậy, có sao không nghĩ ra điều này, đó không phải là tự tìm tội sao? Nhan Nhan, hơn nữa ngươi nữ lòng buông tay, người kia nếu không chịu, ngươi cảm thấy ngươi có thể trốn thoát không? Ngươi thiếu hấn một phần tình, kiếp này các ngươi đã được định là chạy không thoát.”

Hồng Ngọc một lần nữa thay chăn sạch, cẩn thận đắp lên người Tịch Nhan, “Không nên suy nghĩ nhiều quá, ngươi mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi một chút nhé.”

Tịch Nhan nghiêng người nằm ở trên giường, người bây giờ cũng bớt đau đớn, từ từ nhắm hai mắt lại, đôi mi dày đậm run rẩy, đôi mày nhăn lại.

Hồng Ngọc dời cái băng ghế dài ra, ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay vén tóc mai bay loạn của nàng ra sau đầu, hận không thể vuốt phẳng những nếp nhăn giữa đôi chân mày của nàng, một hồi lâu sau, lâu đến mức Hồng Ngọc đã cho rằng Tịch Nhan ngủ say rồi, chuẩn bị đứng dậy đi ra, Tịch Nhan đang nằm trên giường bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt mở to, đôi mắt ấy vốn trong trẻo giờ tràn ngập lo lắng, chẳng khác nào một người đang vụng vụng giữa biển khơi, hoảng loạn và tuyệt vọng.

“Có sao còn chưa ngủ?”

Thanh âm của Hồng Ngọc nhẹ nhàng, đôi chân mày cũng nhăn lại.

Lông mi thật dài của Tịch Nhan run rẩy, dưới ánh nến, cả căn phòng ngập ánh sáng lập lờ, yếu ớt, nàng cắn chặt môi, đột nhiên hỏi, “Hồng Ngọc, ngươi nghĩ ta nên tha thứ cho hấn sao?”

Bàn tay của Hồng Ngọc cầm chăn đơn bất giác nắm chặt, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, dưới ánh sáng mờ ảo, nụ cười kia còn khó coi hơn cả khóc, “Ngoại trừ tha thứ hấn còn có lựa chọn nào khác sao?”

Tịch Nhan im lặng, nghiêng đầu, không nói gì.

“Nếu như thật lòng đối tốt với ngươi, dĩ nhiên là có thể tha thứ, hấn làm khổ ngươi nhiều như vậy, lần này nói cái gì cũng không thể để cho hấn thoải mái được, ngươi không phải là không biết nên đối mặt thế nào sao? Chờ ngươi có đầy đủ dũng khí rồi hãy nói, trong khoảng thời gian này cứ để hấn cuồng cuồng một phen, vậy cũng đáng đời hấn!”

Tịch Nhan một lần nữa xoay người, khẽ mím môi, ánh mắt mông lung nhìn trần nhà, nụ cười như có như không, “Vậy sao?”

Hồng Ngọc gật đầu, giúp nàng ghém chăn lại, “Ngươi cũng mệt mỏi, không nên suy nghĩ nhiều quá, sớm nghỉ ngơi một chút nhé.”

Tịch Nhan gật đầu: “Ngươi không ngủ cùng ta sao?”

Hồng Ngọc thụ sủng nhược kinh, nhưng nhanh chóng nở nụ cười thật tươi, khẽ lắc đầu: “Trên người ngươi có thương tích, không tiện, chờ vết thương lành lại, nhất định phải ôm ta ngủ, ngươi cũng lâu rồi không có ôm ta, ta sắp quên mất tư vị được ôm là thế nào rồi.”

Câu nói sau cùng, mang theo bao nhiêu là hồi ức và mê mang.

Khuynh vũ lâu của Đông Thần phủ, ngọn đèn Lưu Ly treo cao, đèn đuốc sáng trưng, sáng rực như ban ngày.

Bên trong phòng, rộng rãi sáng sủa, những vật phẩm trưng bày đều là những bảo bối có giá trị liên thành, ánh sáng ngọc phát ra từ dạ minh châu, mọi nơi

đều toát lên xa hoa lộ liễu.

“Thế nào?”

Hạ Thiên Thần đứng ở cửa sổ, trên người mặc bộ cẩm y màu tím mạ vàng, đứng chấp tay, ngửa đầu, cặp mắt đào hoa đẹp đẽ hồn nhiên nhìn khoảng không đen như mực phía trước, màu hồng phấn xinh đẹp nhiễm lên vẻ phiêu muộn, buồn bã không ánh sáng.

“Lúc Thuộc hạ chạy tới, thất vương phi đã bị người cứu đi.”

Hạ Thiên Thần đứng chấp tay Thần đột nhiên xoay người, đáy mắt mang vẻ khiếp sợ, “Có biết được người nào cứu đi không?”

Hắc y nhân quỳ một gối xuống đất hai tay ôm quyền, lắc đầu: “Thuộc hạ chẳng biết, người vẫn theo dõi thất vương phi cũng bị cắt đứt liên lạc với chúng ta.”

“Người đi xuống đi, tăng thêm nhân thủ, điều tra thân phận của đám người kia.”

Chuyện này rốt cuộc là người phương nào gây nên, cỗ lực lượng thần bí sau lưng nàng rốt cuộc là người của ai? Thái tử sao? Không có khả năng, hắc hiện tại còn chưa biết chuyện này, quốc sư đại nhân sao?

Hạ Thiên Thần đi tới bên cửa sổ, nhìn ánh nến chập chờn trong đêm đen, khe thở dài, quả thật là vừa yêu vừa hận sao? Hắc chung quy không có cách gì tàn nhẫn quyết tâm để cho Hạ Tuấn Trì hủy diệt nàng.

Nữ tử trên thế gian này nhiều như vậy, lòng yêu mến của những người đó mặc dù đa phần là coi trọng danh vọng và địa vị của hắc và cả thân thể của hắc, nhưng cũng không thiếu thật tình đối đãi, nữ nhân kia chỉ toàn thốt ra lời dối trá, nào có ai thật tình với hắc dù chỉ một chút thôi? Nhưng thế gian này, cũng cũng chỉ có một Mạc Tịch Nhan như vậy mà thôi, có thể lấy được nữ nhân dùng tính mệnh của mình ra che chở, cho dù là tên ngốc, cũng hạnh phúc hơn so với hắc hiện giờ.

Hắc y nhân vừa quỳ dưới đất vừa đứng lên ra khỏi cửa phòng, vẫn chưa rời khỏi khuynh Vũ Lâu, thì một bóng người bỗng xuất hiện trong tầm mắt, phảng phất giống như làn gió thoảng qua, nhanh như thiểm điện, hắc y nhân kia còn chưa xác định được đó là ảo giác hay là người? thì trên căn cỏ đã có thêm một bảo đao, nhìn trước mắt cũng là một người mặc đồ đen, đôi mắt mở to, tựa hồ có chút không dám tin, tốc độ thật nhanh, xuất đao cũng rất nhanh, ngay cả khi hắc còn chưa kịp nhận ra thì máu tươi đã văng khắp phòng, sau đó liền vang lên một tiếng rống to, miệng hắc phụt máu, ngã ào xuống đất.

“Ai?”

Hạ Thiên Thần nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vội vàng quay người, nhảy ra, ngọn nến trong phòng tắt ngấm trong chớp mắt, dạ minh châu đặt ở bốn góc đông tây nam bắc chiếu sáng lờ lờ, bạch mang hiện ra, tất cả mọi thứ màu đen cũng được nhìn thấy rõ.

Một cơn gió thoảng qua bên người, Hạ Thiên Thần sửng sốt, thân thể cuống quýt nghiêng ra sau, khó khăn lắm mới né tránh được, nhìn tóc đen rơi trên mặt đất, đáy mắt hiện lên khiếp sợ, Đông Thần phủ đề phòng thâm nghiêm, hắc xuất nhập lại giống như chỗ không người, hắc không tin những người trước mắt này đều là những kẻ vô dụng, cũng chỉ có một nguyên nhân, chính là người trước mắt quá mạnh mẽ.

Hạ Thiên Thần rất nhanh xoay tròn người lại, đáy mắt không có hoảng loạn, liếc mắt nhìn chung quanh, vẫn chưa phát hiện bất luận bóng dáng của kẻ nào nhưng những sợi tóc đen rơi trên đất đã nói rõ, tất cả mọi chuyện xảy ra mới vừa rồi không phải ảo giác, có người ẩn vào Đông Thần phủ, không rõ ý đồ đến là gì.

“Là người phương nào, còn không mau mau hiện thân!”

Giọng nói vang vọng hữu lực.

“Đừng bày cái vẻ hoàng tử cao cao tại thượng trước mặt ta, ngươi còn chưa đủ tư cách.”

Thanh âm của kẻ giấu mặt lạnh lùng cứng rắn, mang theo sự khinh miệt không nói ra được, bạch mang trút xuống, một người mặc y phục dạ hành màu đen của đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hạ Thiên Thần, khuôn mặt được quấn chặt, chỉ còn chừa mỗi đôi mắt sắc bén như chim ưng, trông mắt đỏ tươi, giống như vừa được nhuộm máu, đờ đờ sát khí, như là ma quỷ địa ngục đến đây lấy mạng.

“Hạ Thiên Thần.”

Hắc y nhân đưa tay phải ra, như ưng trao đánh tới căn cổ của Hạ Thiên Thần, tuy rằng Hạ Thiên Thần từ nhỏ chỉ học tập thi từ ca phú, nhưng lại là người có võ nghệ tốt nhất trong các hoàng tử, cái gọi là mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, bản lĩnh tự bảo vệ mình tự nhiên là phải có, hắc từ nhỏ đã là người tham vọng, ngoại trừ trong cung họ cười ngửa bản cung, còn được Lệ Phi đặc biệt mời người dạy hắc võ nghệ, tuy rằng thua kém những cao thủ, thế nhưng bản lĩnh tránh né xác thực người thường không thể so sánh cùng.

Điểm này, hắc y nhân như đã biết rõ từ trước, mắt thấy Hạ Thiên Thần định trốn tránh, hắc bay bổng lên, thân thể rất nhanh xoay tròn, đánh xuống phía dưới bụng Hạ Thiên Thần đánh tới Hạ Thiên Thần không ngờ hắc lại ra chiêu thức ấy, mắt đào hoa hiện lên khiếp sợ, thân thể rất nhanh xoay tròn, hắc nhanh, thế nhưng động tác của hắc y nhân còn nhanh hơn, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, hắc y nhân tung một chiêu, Hạ Thiên Thần bị đau, đập người vào trong giá sách, ngã lộn xuống đất.

“Ngươi là ai? Là ai phải ngươi tới?”

Hạ Thiên Thần té xuống đất, tay ôm bụng, mắt lạnh nhìn chằm chằm hắc y nhân đang tiến đến gần, tràn đầy dè phòng.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, đứng ở trước mặt hắn, một thân hắc y, một đôi mắt chim ưng, chẳng khác nào vương hầu trong đêm tối. Cả người sát khí lạnh lẽo, “Không nên đánh chủ ý vào Mạc Tịch Nhan, bằng không lần sau không chỉ bị thương đơn giản như vậy.”

Bất thích khách.”

“Bất thích khách.”

Hạ Thiên Thần mới vừa rồi té xuống đất đã nghe thấy bên ngoài truyền tới hàng loạt tiếng hô vang vọng ầm ỉ, trên hành lang, những tiếng bước chân dồn dập vội vã chạy ầm ầm, như là thiên quân vạn mã, một đám người cầm trường mâu trên tay, nhanh chóng vây quanh lát cửa chính, nhìn Hạ Thiên Thần trên đất.

“Bất hấn lại cho ta.”

Hạ Thiên Thần ôm lấy bụng, sắc mặt trắng bệch, chống tay lên mặt bàn, cố gắng đứng dậy, ngón tay chỉ thẳng vào hắc y nhân bên cạnh.

“Bảo hộ tứ Hoàng Tử.”

“Bất thích khách.”

Tiếng gào thét bỗng vang lên, một đám người giơ trường mâu trong tay vây ở cửa, chẳng khác nào hồng thủy, vọt vào phía hắc y nhân.

Hắc y nhân đứng tại chỗ, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hạ Thiên Thần, đứng, ánh mắt của hắn giống như bị máu tươi nhuộm đỏ, lúc này lại giống như hàn băng trên đỉnh tuyết son ngàn năm không đổi, như muốn đóng băng Hạ Thiên Thần lại.

Khinh miệt, sự khinh thị phát ra tận đáy lòng, đám thủ vệ như sóng trào cuốn về phía hắn, thế nhưng trong mắt hắn chẳng khác nào gà vịt mà thôi, đôi mắt huyết đồng kia không chút lo lắng khản trương, hắn hừ lạnh một tiếng, khẽ mím môi nhếch lên khiêu khích, vẻ trào phúng không nói ra được,

Hạ Thiên Thần tròn mắt nhìn, nhìn chằm chằm cặp mắt huyết đồng, đáy lòng nhin không được phát lạnh, người này rốt cuộc là ai? Vì sao phải ban đêm xông vào Đông Thần phủ, rõ ràng là sát khí đầy người, mới vừa rồi hắn rõ ràng có cơ hội đẩy mình chết dưới kiếm của hắn, thế nhưng vì sao lại không ra tay.

Hắc y nhân liên tục cười ha ha, “Hạ Thiên Thần, sẽ có một ngày, ngươi sẽ sống không bằng chết.”

Hắc y nhân nói xong, nhảy lên bàn của hắn, vung ta lên, tất cả sổ sách rơi xuống đất, hắn cười cười, nhìn kim ấn được đặt trong một chiếc hộp nhỏ tinh tế, vương tay cầm lấy, kim ấn trở thành vật trong tay của hắn, “Kim ấn này vốn dĩ là của ta.”

Hắn cười cười, nhảy xuống bàn, Hạ Thiên Thần nhìn hắn đem kim ấn của mình đi ngay trước mắt, liền vội vàng đuổi theo, muốn vọt tới trước người hắn ngăn cản, nhưng động tác của hắn làm sao có thể so sánh cùng với hắc y nhân, chờ hắn vọt tới vị trí mới vừa rồi hắc y nhân đứng thì hắc y nhân đã vọt tới cửa.

Nhuễn kiếm trên tay phải khẽ vung lên vài đường, lập tức huyết hoa văng khắp nơi, một người sững sờ lập tức nằm sóng soài trên mặt đất, không hề kịp tung ra bất cứ chiêu thức nào.

“Bất hấn lại cho ta.”

Hạ Thiên Thần xông tới cửa, chỉ vào hắc y nhân nổi giận hét lên.

Hắc y nhân cất tiếng cười to, tràn đầy can rở, trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng cười theo gió vang vọng thật lâu trong không gian Đông Thần phủ, hạ nhân đang ngủ say cũng giật mình tỉnh giấc, bọn họ vội vàng bỏ dậy khỏi giường, có vài người không kịp mang giày, đã vội chạy ra ngoài.

Đêm đen như mực, trăng lơ lửng trên trời, một người đàn ông mặc hắc y, đứng ở trên lan can hành lang khuynh Vũ Lâu, mái tóc đen bay loạn, hắc y tung bay,, đưa lưng về phía bọn họ, nhìn như mờ như ảo, lại giống như vương giả, trong đêm tối, làm cho họ không cảm lòng được muốn quỳ xuống cúng bái.

“Hạ Thiên Thần, ngươi là tên hèn nhát, ngay cả kim ấn của mình cũng không bảo vệ được.”

Sau đó lại cất tiếng cười to, hắc y nhân tung người bay lên không trung, mọi người chỉ nhìn thấy bạch mang hiện lên, một loạt người đứng ở hắn trước người đồng loạt ngã xuống đất.

Hạ Thiên Thần thảm giận dữ, tức giận muốn cầm kiếm xông lên dạy cho tên ngông cuồng kia một trận, bất quá hắn cũng không phải cái loại người xung động, cố gắng kìm xuống nỗi xúc động đang trào dâng trong lòng, đôi mắt hoa đào phủ đầy mây đen, không còn chút ánh sáng.

Chỉ thấy hắn đứng ở cửa khẽ vung tay, lập tức có một đám người trên tay cầm cung tiễn vọt tới, đầu ngón chân của hắc y nhân chia xuống đất, dẫm nát vai của mấy thủ vệ tuần tra, người bay như chim ưng, nhẹ nhàng nhảy, lại lên nóc nhà.

“Bắn cho ta.”

Hạ Thiên Thần vung tay lên phía trước, đứng ở phía sau, một binh sĩ cầm cung tên đứng đầu hàng nghe thấy, vội vàng vọt tới chỗ lan can, quay sang hắc y nhân bắn ra hàng loạt mũi tên, tên bay đi như mưa, sau đó liền vang lên hàng loạt tiếng lách cách leng keng, mũi tên đều bị đánh gãy làm đôi rơi đầy trên đất, một đám người dưới đất đưa mắt nhìn hắc y nhân đứng trên tường ngói, thân hình mạnh mẽ, bước đi như bay, kiếm trên tay vung vẩy như múa, quả nhiên không một mũi tên nào bắt trúng hắn.

“Đề ta.”

Hạ Thiên Thần đoạt lấy cung trên tay của một người trong đó, lập tức có một người khác đem tên đặt vào trong tay của hắn, một con mắt hơi nheo lại, nhắm vào đầu của hắc y nhân, trong đầu thâm tính toán tốc độ của hắc y nhân và tốc độ của mũi tên, liên tục di chuyển qua lại.

Khi tên rời cung, bay thẳng về phía hắc y nhân, hai mắt hắc y nhân trên nóc nhà nhìn thẳng vào mũi tên đang bay vút đến, tay phải cảm bảo kiếm vẽ thành một vòng cung trên không trung, mũi tên của Hạ Thiên Thần bắn ra chia làm hai nửa, phân nửa rơi trên mặt đất, một nửa kia thì bay thẳng đến ngực của hắc y nhân.

Hắc y nhân đứng ở trên nóc nhà, động tác trên tay cũng không vì vết thương nhỏ này mà lúng túng chậm chạp, tay trái ra, không chút do dự nhỏ mũi tên trên ngực ra, “Hạ Thiên Thần, nhớ lời ta vừa nói, nếu ngươi còn trêu chọc tới nàng, mũi tên vừa rồi bị ta chặt đứt cũng chính là kết quả của ngươi và lệ phi.”

Thanh âm của vang vọng, nội lực thâm hậu, kéo dài đến tận cùng, hắc y nhân lắc người một cái, biến mất trong tại đêm tối.

Kim án của Tứ Hoàng Tử bị trộm đã lan truyền khắp mọi ngõ ngách trong kinh thành chỉ trong một đêm.

Hồng Ngọc ngồi ở phía trước giường, đưa tay chống cằm, cả ngày không xuống, nàng cũng không có ngủ, giữa hai lông mày hơi mang theo ừ rừ, trong phòng không lạnh cũng không nóng, đúng là canh giờ tốt nhất để ngủ, nhưng nàng lại không hề thấy buồn ngủ.

Qua hơn nửa ngày, cho tận đến khi bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, lúc này nàng mới từ từ đứng dậy, đưa tay vuốt trán của Tịch Nhan, lông mi Tịch Nhan run rẩy, tiếp tục đã ngủ.

Hồng Ngọc cười cười, đáy mắt tràn đầy thương tiếc và cưng chiều, cẩn thận giúp Tịch Nhan đắp kín mền, ở nơi sâu thẳm trong đáy mắt ẩn hiện nỗi buồn bã, thờ dài, bất quá quê khảm đã như vậy rồi, đem mạng của mình ra đùa đến mức tan nát, nếu thật sự đụng phải kiếp nạn trong số mạng của ngươi thì phải làm sao bây giờ?

Hồng Ngọc chăm chú nhìn nàng, nhắm mắt lại, ngón tay xẹt qua gò má của nàng, giống như muốn ghi tạc vào đầu từng đường nét khuôn mặt của nàng.

Một hồi lâu sau, lúc này mới đứng thẳng người lên, đi tới cửa, nhìn Võ Vũ đứng ở bên ngoài hỏi, “Sao ngươi lại tới đây?”

Võ Vũ nghiêng đầu dò xét, liếc mắt nhìn vào phòng trong, “Đi về rồi, lòng lại lo lắng cho công tử nên ngủ không được, công tử nàng không sao chứ, có cần cho gọi đại phu đến khám hay không?”

Hồng Ngọc xắn tay áo, đưa tay xoa xoa mắt, “Ngươi chẳng phải đã nhìn thấy rồi đó sao? lúc này ngươi cũng nghe thấy rồi đó, làm sao có thể không có việc gì? quây một hồi, mệt nên ngủ rồi, trên mặt cũng bị thương, không thể hồi phục một sớm một chiều được.”

Võ Vũ ồ một tiếng, ngơ ngác đứng ở cửa, ánh trăng đã trôi về phía tây, ánh bình minh sắp ló.

“Là ai làm công tử bị thương thành thế này?”

Hồng Ngọc nghe thấy thanh âm của Võ Vũ cắn răng nghiêng lợi, xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Nghe nói công tử có quen biết Lý lão của Bách Thảo Đường, người khác ta không yên lòng, ngươi tự mình đi một chuyến, để Lý lão một mình đi tới vương phủ, sau đó đưa hắn qua đây xem xét thương thế của công tử nhà chúng ta.”

Võ Vũ khom lưng, hai tay ôm quyền, lập tức rời đi, nhưng đi được mấy bước, lại bị Hồng Ngọc gọi lại.

“Sau khi làm xong việc này thì lập tức quay trở về, khi trời sáng cùng ta đến tận vương phủ một chuyến.”

Hồng Ngọc hai tay nắm chặt thành quyền, vẻ chán nản mới vừa rồi biến mất, thay vào đó là tàn nhẫn độc ác.

Hạ Thiên Thần bây giờ nàng chưa động đến hắn được, về phần Hạ Tuấn Trì làm Nhan Nhan bị thương, nàng nhất định phải để cho tên bất nam bất nữ máu phải trả bằng máu.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Không Đề 1

Chương 100:

Nên hồi phủ chẳng?

editor: kaffesua

kaffesua.wordpress.com

Khi những tia nắng ban mai đầu tiên tỏa sáng, mặt trời vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, chỉ nhìn thấy vầng hồng quang thấp thoáng mờ hồ, chiếu xuyên qua tầng lá rậm rạp soi xuống dưới đất, trên trời mây lượn lơ trôi, mây trắng bay bay, lại một ngày nắng ấm trong lành.

Trời vừa bừng sáng, trên chợ đã tấp nập người qua lại, tiếng rao hàng lanh lảnh, hòa cùng nhiều âm hưởng rộn rã khác không ngừng vang lên, thế nhưng đây chưa phải là nơi náo nhiệt nhất, một góc dưới lầu, tốp năm tốp ba, một tay cầm bánh bao ăn thành thơi, tay kia cầm lấy bình trà, thần thái phần phần thao thao bất tuyệt.

"Hay tin gì chưa? Tối hôm qua Đông Thần phủ của tứ Hoàng Tử bị trộm."

Trong quán trà, người lên tiếng đầu tiên là một gã đàn ông tuổi trung niên hói đầu, xấu xí, vừa nhìn đã biết là một kẻ nhiều chuyện.

"Xì, làm tướng là chuyện gì, chuyện này ai mà chẳng biết, nghe nói ——"

Người nọ mắt láo liêng, cẩn thận nhìn xung quanh, đám người đang vây quanh hẳn thất vọng tất nhiên đều dòng tai nghe ngóng, mặt đầy tò mò, "Kim ấn của Tứ Hoàng Tử bị đánh cắp."

Mọi người nghe thế, bất giác lại cúi đầu hớp một ngụm trà, đưa mắt quan sát bốn phía, khẽ nhếch mắt lên, tràn đầy hiếu kỳ, người nọ cười cười, cũng uống một hớp, tiếp tục nói: "Hình như là tứ Hoàng Tử trên chợ người nào."

Một người khác nghe xong, hoảng hốt vội vàng gật đầu, "Chuyện này đúng là có thật, một huynh đệ của ta làm người hầu trong Đông Thần phủ, tối hôm qua lúc hắn đang ngủ, đột nhiên nghe phía bên ngoài truyền đến một tràng cười to, có thể nói là kinh thiên

động địa, làm bọn họ giật mình thức giấc, cũng không kịp mặc xiêm y đã vội vã chạy ra ngoài, thì nhìn thấy một người áo đen đứng ở trên lan can hàng lang Vũ Lâu, cười to rất càn rỡ, một đám người vây bắt hắn cũng không được, lúc đó tứ Hoàng Tử tức giận như muốn bốc khói, còn ra lệnh cung nhân bắn cung, thế nhưng vẫn không làm gì được hắn, cuối cùng vẫn là tứ Hoàng Tử tự mình động thủ, tên trộm kia mới bị thương, trước khi đi người ta còn cảnh cáo rằng 'Hạ Thiên Thần, đừng quên lời ta vừa nói với người, nếu người còn trêu chọc đến nàng, thì kết cục của người và Lệ Phi cũng giống như mũi tên vừa bị ta chặt đứt.'

Nói xong lời cuối cùng, người nọ đập bàn cái bốp, hai chân đặt ở trên băng ghế, muốn hét to một tiếng, cuối cùng lại hạ giọng như tự nỉ non với chính mình, tục danh của tứ Hoàng Tử không phải tên mà bọn họ có thể tùy tiện gọi.

"Haizzz, các người nói có phải tứ Hoàng Tử và nhị tiểu thư tướng phủ bất tự không hợp không? Từ đại hôn tới nay, Đông Thần phủ liên tục xảy ra cố sự, hiện tại ngay cả kim ấn cũng bị trộm mất, ta thấy tứ tiểu thư chính là một người vượng phu, Cung Vương Phủ từ khi có nàng đến nay liên tục lớn mạnh, ai cũng phải kính trọng vài phần, haizzz, người ngốc có ngốc phúc đấy."

Một lão ông râu tóc bạc thờ dài nói.

"Thế nhưng hắc y nhân kia là một cao thủ võ lâm tuyệt thế, chỉ một mình hắn đã hạ được ba phần năm số người xông đến, giết người chẳng khác nào giết một con gà, trong làn mưa tên như vậy, trong tay chỉ có mỗi bảo kiếm, thế nhưng vẫn như đứng ở chỗ không người, thân hình nhẹ tựa chim yến, những người đó ở Đông Thần phủ hoàn toàn không phải là đối thủ."

Một đám người càng nói càng hăng say, người vây lại góp vui cũng càng ngày càng nhiều, trận thế này, so với sự kiện ở cửa thành đông lần trước chỉ có hơn chứ không kém, những người kia đem hắc y nhân kia nâng lên đến tận trời, chứ không phải người sống dưới đất nữa rồi, giờ hắn chẳng khác nào là thần tiên cái thế.

"Lão bản, lấy cho tôi một xúng bánh bao."

Giọng nói kiêu mị mềm mại, ngày mùa hè nóng bức, lại mang đến hơi thở mát lạnh lùa vào, những

cơn gió mát thỉnh thoảng lướt qua, như trêu lòng người, khiến trái tim không tự chủ được đập lên rộn rạo, tiếp theo, một đôi tay thon thon mềm mại như không xương, trắng nõn hồng hào vén bức màn lên, Hồng Ngọc từ trên mã xa bước xuống, trên người vẫn là bộ xiêm y đỏ rực điểm lệ, đến tận váy phủ dưới chân, đôi chân tuyết trắng, phơi bày trước mắt, quán trà mới vừa rồi còn nhộp nhịp náo nhiệt là thế, bỗng chốc yên tĩnh khác thường, đến mức có thể nghe rõ tiếng một cây kim rơi trên mặt đất.

Đôi mắt mị hoặc, mị nhân như tơ, câu hồn đoạt phách, tiếng chuông ngân ra theo mỗi bước đi của nàng, thánh thót nhẹ nhàng, hòa theo làn gió cuốn đi, vang lên những tiếng tinh tang rung động.

Hồng Ngọc xuống xe ngựa, đi tới xứng bánh bao đặt trước cửa tiệm, chỉ trong một khoảnh khắc, bốn phía đã ngập người vây quanh lấy Hồng Ngọc.

Hồng Ngọc xoay người, quay sang quán trà nhỏ ngập người, chân mày khẽ nhếch lên, môi kéo ra, một nụ cười của mỹ nhân đáng giá ngàn vàng, ngay cả ánh sáng ban mai cũng phải cúi đầu hổ thẹn, xung quanh một mảnh yên lặng.

"Hồng Ngọc cô nương vừa nhìn tôi đấy."

Có người ngây ngốc cười ha ha sung sướng, đứng lên khỏi băng ghế, nước bọt bất tri bất giác đang rơi là tả xuống bàn.

Một người khác khinh thường nhìn hằm, đẩy mạnh bả vai hằm một cái, đưa ánh mắt mê đắm nhìn chăm chăm vào Hồng Ngọc, "Nàng đâu có nhìn người, mà nàng đang cười với ta đấy."

"Cười với ta."

"Nàng nhìn ta."

"Người không tự xem lại mình đi, xấu xí như ma, có quỷ mới thích."

"Cái tên béo chết bầm nha người, người béo thì ngon sao."

Quán trà vừa rồi còn an tĩnh bỗng nhiên như bị nổ tung, người đẩy ta, ta xô người, ai cũng gân cổ lên cãi, hận không thể móc mắt dán vào người của Hồng Ngọc.

"Võ Vũ, bánh bao của cửa tiệm này làm rất ngon, ông chủ, lấy cho hằm năm xứng."

Thanh âm kia, nhàn nhạt, như là có người cầm lông chim cù lét trên tim của mình vậy, mỗi một cử chỉ, mị thái đều toát ra vẻ mê hoặc, phong tình vạn chủng.

"Ông chủ, lấy cho ta 10 xừng."

"Ông chủ, lấy cho tôi nữa."

Lập tức có một đám người cùng hô to lên, Hồng Ngọc cười cười, tùy tiện ăn hai cái, sau đó đi lên xe ngựa, Võ Vũ vẫn cầm bánh bao ở trên tay chưa chịu ăn, tay xách lấy, cũng ngồi ở cửa xe.

"Thận vương phủ."

Xung quanh rõ ràng rất náo nhiệt, đi một đoạn thật xa vẫn còn nghe thấy tiếng hét vọng lên từ phía sau., ba chữ kia, cũng không to lắm, nhưng lại mang theo khí phách không thể ngờ được, vững chãi đi thẳng vào trái tim.

Mọi người thấy mã xa đã đi xa, người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, không biết là ai dẫn đầu, ai phát tay, những người còn lại thấy vậy, cũng vội nhét bánh bao vào miệng, phui tay, vội vàng đi theo.

Hồng Ngọc ngồi ở trên xe ngựa đưa tay vén rèm lên, liếc nhìn một đám người đang rục rịch chạy theo phía sau, khoe miệng không nhịn được cong lên, hàn mang hiện ra trong đáy mắt, lúc này mới buông màn xuống, tựa ở trên cửa sổ xe, thần thái lười biếng, duỗi lòng bàn tay ra, cẩn thận xem, rồi khẽ cười, "Ra tay quả nhiên rất nhanh."

Người kia, nếu nàng muốn đụng, cũng không phải không được, bất quá lực lượng này, nàng cần giữ lại để tương lai dùng, hiện tại hắc cũng bị một bài học rồi, về phần cái tên khốn nạn này, cứ để mình nàng cho hắc biết tay, nếu nàng không đích thân động đến thì khó tiêu mối hận trong lòng.

Mã xa đi đến Đông Thần phủ, Hồng Ngọc xuống xe ngựa, nhìn một đoàn người đi theo phía sau lưng, khẽ nói, "Mọi người cực khổ rồi."

Ngắn ngủn có mấy chữ, lại giống như sương ngọt rưới xuống, lòng của bọn họ trong nháy mắt được xoa dịu khoan khoái hơn nhiều, mọi mệt nhọc biến mất trong nháy mắt, Hồng Ngọc mặc bộ y phục đồ diễm lệ tỏa ra vầng hào quang dưới ánh mặt trời, chẳng khác nào tiên nữ trên trời, không, chẳng phải tiên nữ, mà là yêu nữ, mi hoặc nhân tâm. một yêu

nữ đủ sức khiến cho bất cứ ai cũng phải trầm luân trong đó.

"Thanh Liên có nhà không? Nghe nói gần đây sức khỏe của nàng không được tốt, haizzz."

Hồng Ngọc thở dài, mày nhăn lại, thị vệ canh cửa trước đây chỉ nghe nói đến Hồng Ngọc, nào có thực sự gặp qua, chợt vừa thấy được, cả người bối rối, thiên hạ này, còn nữ tử lớn lên mềm mại đáng yêu như vậy sao? Thật là làm cho người ta hận không thể ôm vào trong lòng che chở, nếu như có thể làm cho mỹ nhân cười, cho dù nàng có muốn moi tim của người, người cũng sẽ cam tâm chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Không Đề 2

Chương 100 (tt)

editor: kaffesua

kaffesua.wordpress.com

Thanh Liên trực tiếp dẫn Hồng Ngọc tới ngoài cửa phòng của Hạ Tuấn Trì đang ở, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, xoay người nói, "Vương gia đang ở bên trong."

Hồng Ngọc quay sang nháy mắt với Võ Vũ đứng sau lưng, Võ Vũ lập tức hiểu ý, "Hôm nay Hồng Ngọc cô nương nói tới thăm Thanh Liên cô nương, công tử mới miễn cưỡng đồng ý, hiện tại nhân tiên cũng đến xem sức khỏe của Ngũ hoàng tử ra sao, cũng muốn nhờ Ngũ Hoàng tử chăm sóc Thanh Liên cô nương thật tốt, và còn muốn nhắc lời của công tử, cô nương hay là đi nhanh đi, cũng tránh cho chúng ta khó xử."

Thanh Liên nghe vậy, cảm kích nhìn Hồng Ngọc, vành mắt ửng hồng, "Đa tạ cô nương."

Hồng Ngọc quay sang cười cười với Võ Vũ, xoay người đi vào, còn không quên đóng cửa lại, Võ Vũ cầm đao cầm trên tay, canh giữ ở cửa, quay sang nói với Thanh Liên ở bên cạnh

của, quay sang nói với Thanh Liên ở bên cạnh,
"Thân thể Cô nương không khỏe thì về nghỉ
ngơi đi, mau thu dọn lấy chút đồ, Hồng Ngọc
cô nương ở bên trong chắc cũng không xong
ngay đâu."

Thanh Liên vốn cũng không muốn đi, nghe
Võ Vũ nói như vậy, vội vàng lau nước mắt rồi
đi.

Võ Vũ liếc mắt nhìn một vòng xung quanh,
lan hiên lâu vắng vẻ không tiếng động, một
người cũng không có, Võ Vũ yên lòng, kỳ thực
trước khi Hồng Ngọc tới đã cho điều tra cẩn
thận rồi, từ lúc Hạ Tuấn Trì trở thành hoạn
quan đến nay, tính tình cũng biến đổi khó
lường, bên cạnh có rất ít người hầu hạ, ngày
ngày chỉ biết ôm ấp mấy nữ nhân kia, hiện tại
trên người hẳn bị thương, chỉ có thể ngoan
ngoãn nằm tĩnh dưỡng trên giường.

"Ai, là ai?"

Hạ Tuấn Trì đang nằm trên giường nghe thấy
tiếng mở cửa, vội mở mắt ra, yếu ớt lên tiếng
hỏi.

"Ngũ hoàng tử, nghe tin ngài không khỏe,
hôm nay ta cố ý tới thăm ngài một chút."

Mỗi chữ mỗi câu, mềm mại đáng yêu đến tận
xương, đẩy lùi hoàn toàn bóng tối trong
phòng.

"Hồng Ngọc, là Hồng Ngọc cô nương sao?"

Đúng là chó chết không đổi tính, những lời
này dùng trên người Hạ Tuấn Trì không thể
hợp hơn được nữa, hiện tại hẳn đã bắt nam
bất nữ, đám mỹ nhân trong vương phủ này,
chưa tính chuyện làm lỡ tuổi xuân của các
nàng, thế mà vẫn còn tưởng niệm ham muốn
đến những nữ nhân khác, nhất nghe được
thanh âm này, sắc mặt tái nhợt của hắn bỗng
tươi tỉnh hẳn lên, đúng là bản tính háo sắc đã
đến trình độ không thể kiềm chế.

"Phải, ta là Hồng Ngọc, Ngũ hoàng tử, vẫn

khỏe chứ?"

tiếng chuông ngân tinh tang, Hồng Ngọc cười yếu ớt đi tới trước mặt Hạ Tuấn Trì, đôi mắt câu hồn, âm phong từng trận.

"Những người đó dùng để làm gì, Hồng Ngọc cô nương đến đây, có sao không ai vào thông báo, xem ta có lột da chúng ra không."

Làm trò trước mặt Mỹ nhân, cho dù yếu nhược Như thế nào đi nữa vẫn còn không quên Cây mạnh Một phen.

"Hồng Ngọc cô nương hôm nay đến Thận vương phủ, Có phải là có chuyện gì hay không? Chỉ cần nàng lên tiếng, cho dù ta có phải lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng không chối từ."

Hạ Tuấn Trì nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy, vỗ vỗ lồng ngực của mình, có thể là dùng lực quá mạnh, bột chột ho khan mấy tiếng.

"Ngũ hoàng tử đã nói như vậy rồi, thế thì ta còn gì phải ngượng ngùng."

Hồng Ngọc cười lạnh một tiếng, tiếng chuông vẫn kêu leng keng dưới chân, sau đó nhảy phốc lên giường, Hạ Tuấn Trì lập tức nhướng mày vui mừng, nhưng nụ cười chưa kịp xuất hiện trên khóe môi đã biến mất, Hồng Ngọc đang ở sau lưng hắn ngỗng ngã người, dùng sức đánh mạnh vào lưng của hắn, khiến hắn ngã lăn ra đất.

"A."

Hạ Tuấn Trì hét lên, té chồm vó xuống đất, bộ dáng y chang một con chó, từ nhỏ đến lớn, hắn luôn được nuông chiều, thân thể không được rèn dũa nên rất suy yếu, gần đây lại còn bị thương, thân thể vốn đã yếu còn yếu hơn, Hồng Ngọc giống như Tịch Nhan, đều không phải nữ tử tay trái gà không chặt như những thiên Kim đại tiểu thư nhà bình thường, khí lực kia còn hơn nam tử tráng niên, có lẽ không

Kia còn hơn hẳn từ trạng thien, cu te không sai, cú đánh này Hồng Ngọc dùng hết sức, Hạ Tuấn Trì chồm vó dưới đây, nói lầm bầm vài tiếng, toàn thân đau muốn chết, nhe răng nhếch miệng, sắc mặt trắng bệch, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, nửa ngày chưa đứng lên nổi.

"Mùi vị thế nào?"

Hồng Ngọc từ trên giường nhảy xuống, đưa chân giẫm mạnh lên Hạ Tuấn Trì đang nhếch nhác dưới đất, Hạ Tuấn Trì lập tức kêu ý ới, "Con điên nhà ngươi muốn làm gì?"

Hồng Ngọc cười ha ha, tiếng cười đầy âm lãnh đáng sợ, thanh âm kia chỉ cần phát ra từ trong miệng nàng, lại làm cho tâm trí người ta mê muội.

"Võ Vũ."

Hồng Ngọc gọi to, Võ Vũ đứng ở cửa lập tức đẩy cửa đi đến, thẳng đến bên cạnh Hạ Tuấn Trì, quả đấm hất văng Hạ Tuấn Trì đang nằm té trên mặt đất bay lên không, rồi đập mạnh vào cây cột nhà, Hạ Tuấn Trì mở to đôi mắt ra trừng, nhìn Võ Vũ đứng ở trước mắt, càng không ngừng giãy giụa, hơn nữa khí lực của hắn trong ngày thường đã không thể so với Võ Vũ rồi, huống chi hiện tại lại bị thương khắp người, chỉ tính về sức lực, với Võ Vũ mà nói có chẳng khác nào không có.

"Người đ...."

Hạ Tuấn Trì thấy mình bị trói gô, trong lòng sợ, mở miệng định gọi người vào, thế nhưng còn chưa kịp mở miệng, miệng đã bị Hồng Ngọc lấy thứ dơ bẩn thú vị hoặc nào đó nhét vào.

Đôi mắt hạnh đào của Hạ Tuấn Trì rũ xuống, nhìn cái thứ đen thui lúi đang nhét ở trong miệng mình, còn thi thoảng phát ra những tiếng i a, hắn muốn nhổ cái thứ kia ra nhưng mặc kệ hắn há hốc miệng thế nào đi nữa, cũng không sao nhổ được.

cũng không sao như được.

Sắc mặt tái nhợt trở nên tái nhợt hơn mấy phần. Hạ Tuấn Trì nhìn Hồng Ngọc đứng ở trước mặt, rõ ràng vẫn gương mặt đó, cặp mắt kia câu hồn người như trước, trước kia hắn vì muốn được gặp nàng mà không tiếc tiền tiếc bạc, thế nhưng bây giờ nàng ta đứng ở trước mặt của mình, còn cười với hắn, mà trong lòng của hắn chẳng những không cảm thấy vui mừng, còn sợ muốn chết.

bản tính của hắn vốn háo sắc, đúng vậy, thế nhưng, hắn càng yêu quý tánh mạng của mình hơn, huống chi trong lòng hắn vẫn muốn đẩy hai kẻ Mạc Tịch Nhan, Hạ Thiên Thần vào chỗ chết, nhưng hai người bọn hắn lúc này vẫn bình yên vô sự, hắn càng luyến tiếc chẳng muốn chết.

Hai tay hai chân của Hạ Tuấn Trì đã bị Võ Vũ cột chắc, Hồng Ngọc cười lạnh, xách chiếc ghế qua , Võ Vũ hiểu ý, đặt hai tay hai chân của Hạ Tuấn Trì cột vào trên ghế, cũng không để cho hắn ngồi xuống, sau khi làm xong tất cả, liền đứng lui qua một bên.

"Haizzz u, Ngũ hoàng tử."

Hồng Ngọc cười to lên, mị nhãn như tơ, thanh âm nũng nịu như đang gảy đàn trong cõi lòng người nghe, hai tay hai chân Hạ Tuấn Trì bị trói ở trên ghế, một đôi mắt hạnh đào nhìn chăm chăm Hồng Ngọc, mặt tái nhợt, càng không ngừng toát mồ hôi lạnh, cả người sợ đến mức muốn khóc nức lên.

Một chớp mắt sau đó, mặt của Hồng Ngọc rồi đột nhiên trở nên âm trầm đến kinh người, đi tới phía sau Hạ Tuấn Trì, nhắc chân, đạp mạnh vào lưng của Hạ Tuấn Trì, chỉ nghe bịch một tiếng rõ to, cả người Hạ Tuấn Trì đập mạnh xuống đất, cái ghế sau lưng vốn là chiếc ghế dựa gỗ đàn hương, hai tay hai chân bị trói trói chặt trên đó, giờ bỗng ngã lăn ra đập mạnh vào người hắn, hắn vốn không có một chút sức

nào để giấy giũa, đau muốn nhe răng trợn mắt.

"Rất đau đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thử Nỡ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Không Đề 3

editor: kaffesua
kaffesua.wordpress.com

Nhóm người Hồng Ngọc vẫn chưa ra khỏi phủ, đã nghe thấy âm thanh the thé của thái giám cất cao giọng báo, gã thị vệ canh ngoài cửa nghe thấy Lan Phi nường nường tới, liền quay sang cười ha ha với Hồng Ngọc, vội vàng khom lưng chạy ra ngoài.

"Hồng Ngọc cô nường hiện tại đã là người của công tử rồi, nên thu liễm một chút."

Hồng Ngọc cười xoay người, quay sang đá lông nheo với Võ Vũ một cái, thanh cao thoát tục, mị thái thiên thành, chẳng khác nào hồ đầm sâu, kìm hãm bất cứ ai nhìn thấy.

Võ Vũ sững sốt, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

Hồng Ngọc cười to lên, người bên ngoài nghe thấy tiếng cười thanh thúy, đều kéo dài cổ, kiểng chân nhìn vào.

"Công tử vẫn chưa nói sao, thế nào, thấy nhiều người đắm đuối nhìn ta như vậy, không vui à? Khuôn mặt đẹp này, cũng là một vũ khí lợi hại đó."

Hồng Ngọc mới vừa đi tới cửa, đã nhìn thấy Lan Phi vội vã xuống kiệu chạy ào vào trong, nhưng chưa bước qua cổng chính, đã bắt đầu

cất tiếng khóc rống: "Con trai, Tuấn nhi của ta."

Nghe tiếng khóc như mưa rào, Hồng Ngọc sinh lòng chán ghét, Ngũ hoàng tử biến thành cái dạng này, một phần cũng do Lan phi gây ra.

"Lan Phi nương nương, cẩn thận nhìn đường chứ, bậc cửa thận vương phủ này cao lắm đấy, ngài tuổi tác đã cao, coi chừng té."

Thanh âm kia châm chọc khiêu khích, thế nhưng vẫn không làm cho người nghe chán ghét, Lan Phi xoay người, nhìn nữ tử mặc hồng y trước mắt, mắt cá chân trắng như tuyết phơi bày ra ngoài, bên trên điểm xuyên chuông vàng, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Nguyên lai là Hồng Ngọc cô nương, tại sao Hồng Ngọc cô nương lại ở đây?"

Lan Phi lau khô nước mắt trên mặt, thoắc cái lộ ra vẻ cao cao tại thượng.

"Lan Phi nương nương, Hồng Ngọc cô nương tới thăm một người tử muội trước kia, hiện đang chuẩn bị rời đi."

Thủ vệ tỏ ra cung kính ân cần, nói thay cho Hồng Ngọc.

"Thận vương phủ há là nơi để hạ nữ tử hoa liễu tùy tiện ra vào?"

Lan Phi quát to một tiếng, gương mặt mới khóc như mưa rào lúc này lại toát ra vẻ tức giận.

Hồng Ngọc không tức giận ngược lại còn thấy buồn cười, "Hạ hoa liễu, thế nhưng ta nhớ rõ, trước đây Ngũ hoàng tử vẫn thường sống

trong Ý Thúy Lâu đấy, bất quá bây giờ hẳn có muốn tiến vào, cũng không được nữa rồi, thật là đáng tiếc, người con duy nhất của Lan Phi nương nương hiện tại thành thái giám, làm sao có thể sinh con nối dõi tông đường được đây?"

Người bên dưới cười ồ lên, cùng lúc đó là một đôi mắt mở thật to, hận không thể ăn tươi nuốt sống Hồng Ngọc, Lan phi đưa tay che ngực, mắt trợn trừng nhìn là biết tức giận không ít.

"Nương nương được thánh sủng vô lượng, nhưng chớ nên tức giận với một nữ tử thanh lâu như ta đây, nương nương tuổi còn trẻ, tương lai nói không chừng còn có thể sinh thêm cho hoàng thượng một tiểu hoàng tử đấy, phụ nữ mà hay nổi giận sẽ rất nhanh già, trong cung mỹ nhân nhiều như vậy, nương nương cần phải chú ý giữ gìn nhan sắc."

Lan Phi dựa vào trên người cung nữ bên cạnh, chỉ tay vào Hồng Ngọc: "Người...."

Hồng Ngọc đi tới trước mặt Lan Phi, vỗ vỗ ngực của nàng, khẩu khí thoắt chốc đã trở nên đanh thép, "Thận vương phủ này tuy cửa cao tường rộng, thế nhưng ta còn không muốn đến đấy? Thanh lâu nữ tử? Trước kia Ngũ hoàng tử lại đưa một thanh lâu nữ tử giống như ta đây mang về phủ đấy, hoàng gia thì ngon sao? Cô nãi nãi ta còn không muốn gả cho đấy, cũng may mà ta có dự kiến được từ trước, bằng không hiện tại chẳng phải sẽ sống thủ ở quả sao? Theo ta thấy, Ngũ hoàng tử chắc chắn kiếp trước gây ra nhiều nghiệp chướng lắm, cho nên kiếp này mới biến thành một tên thái giám, Hồng Ngọc ta cho dù gả heo gả cầu cũng kiên quyết sẽ không

ga cho một thái giám không thế nào nã ta."

"Người -- người -- "

Lan Phi vốn dĩ không nhanh mồm nhanh miệng, sao có thể so với Hồng Ngọc, thiếu chút nữa bị nàng chọc cho tức hộc máu ra.

"Lan Phi nương nương."

"Lan Phi nương nương, không xong."

Lan Phi nhìn thấy người nọ vội vội vàng vàng, lòng càng thấp thỏm bất an, vội vàng đứng thẳng dậy, chạy đến trước mặt người kia, "Chuyện gì? Có phải Tuấn nhi lại xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Nô tài vừa vào bồi thuốc cho Vương gia, phát hiện hai tay vương gia đang bị trói, người đầy thương tích, té ngã ở dưới đất, hiện đang thở thoi thóp."

Lan Phi vừa nghe thế, sắc mặt lập tức trắng bệch, lão đảo lui về phía sau mấy bước, nếu không phải có cung nữ đứng bên kịp thời đỡ lấy, sợ rằng đã ngã nhào xuống đất, hai tay ôm lấy đầu, mày nhăn lại, hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng chạy tới cửa, bất chấp thân phận, hô to, "Ngự y, ngự y."

"Ngự y chết ở góc nào rồi, còn không mau ra đây khám bệnh cho Vương gia."

Ngự y Râu tóc hoa râm, vừa nhìn cũng biết đã ở tuổi thấp thập cổ lai hy, tập tễnh bước lại, vội vàng vọt vào, cả vương phủ thoáng chốc nào loạn, Hồng Ngọc thích ý cười cười, xoay người đang định rời đi, lại bị Lan Phi níu lại: "Có phải là người hay không, có phải người làm Tuấn nhi của ta bị thương không?"

Đôi mắt như bắn ra lửa mở to trừng trừng

Đột nhiên như đàn gà kêu rộ to cùng hàng.

Hồng Ngọc bước lại khẽ thì thầm vào tai Lan Phi, giọng đầy châm chọc, "Cũng đáng đời hần thôi."

Nếu không phải Lan Phi kiêu căng, Ngũ hoàng tử cũng sẽ không có lá gan lớn như vậy, Nhan Nhan bị thương, nàng cũng thoát không khỏi liên quan, đã gặp rồi, nếu không chọc tức nàng ta, nàng cũng khó tiêu trừ cơn tức trong lòng.

Lan Phi vừa nghe, mặt lập tức đỏ bừng vì tức, chỉ tay vào Hồng Ngọc, ngón tay run rẩy, "Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Lan Phi một tay lôi Hồng Ngọc, xoay người: "Bắt con yêu nữ này lại cho ta, bắt lại cho ta."

Nghe thấy Hạ Tuấn Trì chỉ còn lại một hơi thở thoi thóp, Lan Phi xém chút hôn mê bất tỉnh, hiện tại đã biết ai là hung thủ làm hại hần thành ra thế này, nàng hận không thể băm thây Hồng Ngọc ra thành trăm mảnh.

"Các ngươi ai dám."

Hồng Ngọc hét lớn một tiếng, gạt tay của Lan Phi ra, cũng đẩy mạnh nàng ta ra xa, cúi đầu thối thối tay, "Vị huynh trưởng trong họ của Lan Phi nương nương yêu ta đến chết đi sống lại, xem ta chẳng khác nào bảo bối trong lòng, nếu ngươi không muốn nội bộ lục đục, thì chớ đụng chạm đến ta."

Hồng Ngọc cười khẽ một tiếng, đưa tay mơn trớn gò má của mình, khuôn mặt đẹp, cho tới bây giờ đều là vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân.

Chương 95: Nên Hòa Hảo Không?

Tịch Nhan không có ý muốn quay về vương phủ, sai Hồng Ngọc trang điểm và vẽ vài hình tiết lên mặt, nhằm che vết sẹo trên trán, cầm lấy bộ nữ trang bước lên xe ngựa mới thay ra.

Một nhóm bốn người, Võ Vũ đánh xe, ba người Tịch Nhan Hồng Ngọc và Hồng Đậu ngồi trong xe ngựa, Tịch Nhan vốn dĩ không đồng ý cho Hồng Ngọc đi theo, nàng xinh đẹp như thế, đứng ở đâu cũng thu hút ánh mắt của mọi người, còn Võ Vũ dáng vóc cao to, có hai người họ đi theo bên cạnh, muốn không bị chú ý cũng khó.

Hồng Ngọc chết sống không chịu, một mực đòi đi theo, Tịch Nhan lại lo đến sứt đầu mẻ trán chuyện Hạ Thiên Thần bị trộm kim ấn mà kéo đến đây gây gỗ, tuy Hạ Dạ Bạch đã phái người theo sát nàng, tất nhiên cũng xử lý sạch sẽ mấy cái đuôi bám sát phía sau, từ giờ trở đi, sẽ chẳng có ai dám đụng đến một cọng lông của nàng nữa, có điều, lúc này nàng vẫn chưa đủ dũng khí đối mặt Hạ Dạ Bạch, vẫn chưa vững tâm, Hồng Ngọc tâm tư thuần khiết, lại hiểu rõ lòng nàng, có nàng ta theo bên cạnh, nàng cũng vững tâm hơn, cũng cảm thấy có thêm dũng khí.

Tịch Nhan lên xe thay xong y phục, im lặng ngồi ở góc, tựa người vào thành xe, đôi tay dưới vạt áo nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay mồ hôi lạnh, Hồng Ngọc Hồng Đậu hai người đưa mắt nhìn nhau, Hồng Đậu đầu óc mù mịt thế nhưng trong lòng Hồng Ngọc lại hiểu rõ, có điều cũng không nói ra, kéo Hồng Đậu nói chuyện, hai người họ cứ oang oang hết chuyện này đến chuyện khác suốt đoạn đường.

Cuối cùng mã xa cũng dừng lại ở vùng ngoại ô, Hồng Ngọc nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, cũng mặc kệ Tịch Nhan có đồng ý hay không, đưa tay ôm Tịch Nhan từ trên xe ngựa xuống, vỗ tay cái bốp, đặc ý nói: “Đúng là nơi phong cảnh hữu tình.”

Tịch Nhan đứng trên đất, nhanh chóng liếc mắt nhìn chung quanh, cây cỏ xanh um tươi tốt, xung quanh nơi này không có lấy một mái nhà. Quang cảnh vẫn còn nét hoang sơ, giờ đã là cuối hè, dòng suối chảy róc rách, cảnh dương liễu là lướt, tràn đầy sức sống, nghe âm hưởng róc rách từ dòng suối mà tưởng nước đang gội rửa cõi lòng, cảm giác khoan khoái mát mẻ, tinh thần khoan khoái.

Lúc này, Tịch Nhan đang đứng trên một bãi cỏ thấp, cây cỏ xanh nhạt được điểm xuyến một vài đóa hoa vàng, mã xa dừng sát dưới gốc cây dương liễu, cảnh liễu khẽ lay, cành lá va chạm phát ra tiếng xào xạc, đưa mắt nhìn sang, bên ngoài là một dòng sông thật dài, bề rộng ước chừng hơn năm mét, vẫn có thể nhìn rõ phong cảnh phía đối diện, cây cối nơi này nhờ được cung cấp nước đầy đủ nên quanh năm tươi tốt cảnh lá sum xuê, dưới ánh mặt trời, những cành dương liễu rủ bên bờ không hề có lá vàng, dòng nước sóng lượn lăn tăn, trong suốt thấy tận đáy, còn có thể nhìn rõ những con cá đang bơi lượn phía xa.

Quả thực là một nơi có phong cảnh tươi đẹp đúng như lời Hồng Ngọc nói vậy,.

“Đưa ta đến xem chỗ Băng Sơn.”

Tịch Nhan quay sang nói với Hồng Đậu đang đứng bên cạnh, trên mặt lấp lăm tia nắng xuyên qua tán lá đổ xuống mặt nàng, da thịt trắng như tuyết, trên trán phủ một tầng mồ hôi mỏng, không biết là do quá hồi hộp hay là quá nóng, hai tay dưới vạt áo nắm chặt lại rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm lại, cứ thế luân phiên mấy lượt, thế nhưng ngay cả bản thân Tịch Nhan cũng không có phát hiện.

“Nhan Nhan.”

Hồng Ngọc đứng ở bên cạnh xe ngựa nhìn Tịch Nhan theo sát sau lưng Hồng Đậu, cười chạy lại, kéo bàn tay đang đặt dưới vạt áo của nàng ra ngoài, lấy khăn tay ra, lau khô mồ hôi trên đó, “Ta và Võ Vũ dễ bị người khác nhận ra, cho nên không đi cùng, trong lòng nghĩ sao thì cứ làm như vậy, chớ suy nghĩ nhiều.”

Hồng Ngọc nhẹ nhàng vỗ vỗ lòng bàn tay Tịch Nhan, nụ cười kia, không giả ngấm, không câu dẫn, lại không có bất cứ hài hước nào, lại làm cho người khác thấy an tâm.

Tịch Nhan cúi đầu, nhìn khăn tay tuyết trắng trong bàn tay, chờ tình hồn lại thì Hồng Ngọc đã tựa ở trên mã xa, dương liễu xanh tươi rủ xuống xiêm y đồ tươi của nàng, rõ ràng vẫn y như vậy, gương mặt đó, cặp mắt kia, vẫn luôn câu hồn đoạt phách, đưa tay nắm chặt lòng bàn tay, giờ khắc này, nàng cảm thấy vẻ đẹp của Hồng Ngọc làm trái tim đập liên hồi, nhưng nàng cảm thấy trong lòng ẽ âm, hơi đau.

“Vương phi.”

Hồng Đậu xoay người, nhẹ nhàng kéo xiêm y của Tịch Nhan, Tịch Nhan lấy lại tinh thần, cười cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

Vương phi đối với cái cô Hồng Ngọc này rất không bình thường.

Tịch Nhan biết Hồng Ngọc cũng đang nhìn mình, nhú mồm, nhếch miệng lên, cũng khẽ cười.

Con người của nàng, sẽ không đẩy bản thân vào phiền hà, cũng sẽ không để cho bản thân khó xử, nàng không chỉ có thể đánh đồng với Mạc Tịch Nhan, càng không thể thành người sánh vai cùng nàng.

Có lẽ tựa như nàng nói vậy, có lẽ nàng không thể chăm sóc bản thân tới cuối cùng, cũng vĩnh viễn không thể thay thế Tiểu Bạch, trở thành người quan trọng nhất trong trái tim mình, thế nhưng trên cái thế giới này, nếu như còn có một người không làm thương tổn đến nàng, thì người đó chính là Hồng Ngọc, không phải không gây ra cũng chẳng phải Mạc Tịch Nhan không để ý đến những việc nàng làm, mà bởi vì nàng biết, hơn nữa còn khẳng định chắc chắn rằng, người đó, cái người tên Hồng Ngọc đó, nàng ta không nỡ làm tổn thương bản thân.

Tịch Nhan đi theo sau lưng Hồng Đậu, lướt qua bãi cỏ, bước về phía thượng du sông ở trước mặt, càng bước tới, trong lòng Tịch Nhan càng khẩn trương, chiếc khăn trên tay bị vụn nát, cước bộ càng ngày càng chậm.

“Vương phi, Vương phi nhanh lên một chút, ở ngay phía trước rồi.”

Hồng Đậu đi cách Tịch Nhan chừng năm mét bỗng xoay người nhìn Tịch Nhan, ngón tay chỉ về phía trước, hét to.

Tịch Nhan gật đầu, tim đập liên hồi, đảo mắt đã thấy dòng nước chảy xiết, hít sâu một hơi hít sâu một hơi vội vàng đi theo, tiến lên cũng là một đạo, rút đầu lại cũng là một đạo, tự khi nào nàng bỗng sợ bóng sợ gió như vậy, có lẽ để ý, thế nhưng quyết không thể đánh mất nguyên tắc làm người và chừng mực của ngày xưa, hơn nữa, mặc dù không phải người ngu, thì đó cũng không phải là con mãnh thú và dòng nước lũ gì cả, mà cho dù có là nước lũ và thú dữ thì nàng cũng không sợ, tội gì phải vì mấy thứ này mà lo lắng bất an, hãi lo lắng cũng không có ích lợi gì cả.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước thêm một đoạn nữa, chẳng phải mới vừa rồi khi bước xuống xe là một mảnh cỏ cây xanh tốt, thế nhưng khi đến gần bờ sông lại đầy đá cuội, phù rêu xanh trơn tuột, những viên đá bị dòng nước bào mòn tròn nhẵn, mọi người bu đầy xung quanh, nơi này không bằng phẳng, tất nhiên cũng không có người sinh sông ở đây, mấy tên quan sai đang tất bật làm nhiệm vụ, đám người bu xung quanh chắc là từ nơi khác chạy đến đây hóng chuyện.

“Vương phi tới nơi rồi.”

Hồng Đậu đi ở phía trước, lên tiếng thông báo, những người trong vương phủ thấy Tịch Nhan vội vàng chạy tới, “Nô tỳ (nô tài) thỉnh an vương phi.”

Tịch Nhan gật đầu, hai tay nắm chặt thành quyền, liếc mắt nhìn chung quanh, vẫn chưa phát hiện thân ảnh mang mặt nạ ngân bạch, tảng đá lớn đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng được gỡ xuống, thở phào một cái, nhưng lại cảm thấy lòng trống rỗng khó chịu, đôi mắt buồn bã, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Quả nhiên hẳn không đến, nàng đã đến rồi còn hẳn thì lại không đến, cõi lòng Tịch Nhan trống rỗng, lại cảm thấy khó chịu như lửa đốt ở bên trong.

Nếu như hẳn đã không muốn gặp nàng, vậy việc gì phải sai Hồng Đậu đến thông báo, đã thông báo rồi, nàng tới, hẳn ngược lại không đến, không đến cũng tốt, sau này cũng đừng xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, nếu như còn xuất hiện trước mặt nàng, nàng cũng xem như không quen biết hẳn.

“Lúc Quan sai thông báo, Vương gia vừa hay tin thì sợ đến phát khóc, chắc Vương gia hoảng sợ nên không có tới, nếu như vương phi nhớ Vương gia, trở về vương phủ xem một chút đi.”

Hồng Đậu chẳng biết nguyên do ẩn chứa bên trong, quay sang nhìn Tịch Nhan khuyên nhủ.

Mặt Tịch Nhan âm trầm, mím chặt môi, không nói gì, ai nói nàng muốn về Cung Vương Phủ, chuyện này rõ ràng là lỗi của hẳn, nếu hẳn không chủ động xuất hiện thì đừng mơ nàng quay về, kiếp này nàng sẽ sống cùng với Hồng Ngọc.

Tịch Nhan tức giận hừ một tiếng, đột nhiên có một binh sĩ lách ra khỏi đám người hiếu kỳ bước lại trước mặt Tịch Nhan, khom người ôm quyền nói, “Cung vương phi cứ cho người của quý phủ đến nhận diện xác chết là được rồi.”

Những người này đã nghe thấy đại danh của Cung vương phi từ lâu, một nữ nhân có thể xử lý Cung Vương Phủ hỗn loạn trở nên ngay ngắn trật tự thế này, lo chuyện gia đình đâu ra đây, chỉ điểm này thôi cũng đủ khiến người khác phải nể phục, hoàn toàn không chê bai trượng phu của mình là người ngu, thế sống chết báo hộ, tấm chân tình như vậy, hơn nữa còn sắc nước hương trời, tài hoa hơn người, ở nước Lưu Ly này có người nam nhân nào mà không ước ao mình như Thất hoàng tử, nếu là người ngu mà có thể cưới được một người vợ như vậy, bọn họ cũng vui vẻ nguyện ý làm một tên ngọc không hiểu chuyện.

Có người phụ nữ nào mà không sợ nhìn thấy xác chết, cung Vương gia cũng thật là, bản thân không dám tới thì thôi đi, còn để cho vương phi đến nhận xác, cũng chỉ có vương phi này tốt, nếu như đổi thành những nữ nhân khác, đã sớm khóc loạn lên với hẳn rồi, nói không chừng còn náo loạn cả Cung Vương Phủ.

“Không cần, dẫn ta vào xem.”

Tịch Nhan lên tiếng cự tuyệt không chút do dự, xoay người, quay sang một đám hạ nhân vương phủ đứng ở phía sau nói: “Các người có ai thân thiết với Băng Sơ không? ai có gan thì cùng ta vào xem thử.”

Một đám hạ nhân Vương phủ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có một trai đinh và một tỳ nữ tách ra khỏi hàng, cùng Tịch Nhan nhau đi vào.

Tịch Nhan đi đầu tiên, nhìn thi thể trên đất, do thi thể bị ngâm trong nước qua lâu, đã bị phồng to thối rữa, đường nét khuôn mặt cũng không còn nhận ra.

”Đã chết bao lâu?”

Tịch Nhan quay sang hỏi người khám nghiệm tử thi bên cạnh.

“Hơn nửa tháng.”

Nửa tháng, hôm Hạ Dạ Bạch tiễn Băng Sơ trở về cũng cách đây khoảng nửa tháng rồi, mà ngày đó nàng gặp chuyện không may cũng là nửa tháng trước, nói như vậy, ngày đó Hạ Dạ Bạch đã hạ thủ với Băng Sơ.

Tịch Nhan sừng sốt chỉ chốc lát, xoay người, tỳ nữ cùng vào với Tịch Nhan cũng cúi người, không ngừng nôn, sắc mặt tái nhợt, mà gã tráng đinh kia khá hơn một chút, chẳng qua sắc mặt hơi khó coi.

“Người đi ra ngoài trước.”

Tịch Nhan chỉ vào nha hoàn đang nôn thốc nôn tháo, đi tới trước mặt gia đình, “Nhìn cho kỹ vào, nhận làm người.”

Tuy rằng chỉ gặp qua Băng Sơ có mấy lần, cũng chưa tính là quen thuộc, bất quá trong nháy mắt đầu tiên khi nhìn thấy thi thể, Tịch Nhan đã cảm nhận được cái xác dưới đất này chính thị là Băng Sơ không lần đi đâu được.

“Phát hiện thi thể này hồi nào?”

Tịch Nhan đứng ở phía sau gã gia đình đó, quay sang hỏi binh sĩ bên cạnh.

”Giờ dần sáng nay, được một ông lão đánh cá phát hiện, ông ta báo quan, chúng tôi tìm thấy bên trong túi hành lý của nàng ta có khế ước bán thân của Cung Vương Phủ, cho nên mới chạy đến Cung Vương Phủ báo tin.”

“Vương phi, đúng là Băng Sơ.”

Gã tráng đinh ngồi xổm xuống vạch xiêm y Băng Sơ ra, chỉ vào vị trí trên ngực Băng Sơ nói, “Trên ngực Băng Sơ có một cái bớt hình bướm bướm, trên xác này cũng có.”

“Hạ nhân như người, làm sao biết nàng có bớt bướm bướm, chẳng lẽ người từng làm chuyện cầu thả với nàng ta?”

Đám người bu quanh hóng chuyện nghe hẳn nói như vậy, cũng cất tiếng cười chế giễu, rất là hèn mọn.

Người nọ nghe bọn họ hỏi lại, không khỏi đỏ mặt đáp, “Vương phi, nô tài không có, là Băng Sơ cùng Vương quản gia, lúc đó nô tài cũng ở bên cạnh, tình cớ nghe thấy.”

Thanh âm kia rất nhỏ, chỉ có Tịch Nhan nghe thấy được mà thôi, gật đầu: “Đã biết, người đi đi.”

Chỉ cần bọn họ an phận thủ thường, đừng làm ra chuyện cầu thả gì, không làm mất thể diện của vương phủ, bọn họ muốn làm sao thì làm, nam nữ hoan ái, đây là tự do của mỗi người, huống chi đó cũng là chuyện trước kia, nàng càng không muốn so đo.

“Chết như thế nào, biết không?”

Tịch Nhan quay sang tiếp tục hỏi nhân viên khám nghiệm tử thi.

“Ngoại trừ vết thương trên người, cũng không còn vết thương nào khác, cũng không trúng độc, lúc phát hiện, trên người lại không mặc quần áo, trên mình cũng không có vết tích bị cưỡng gian, chắc là trượt chân chết trong lúc tắm.”

Trên đời này nào có việc trùng hợp nhiều như vậy, mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, nhưng Tịch Nhan có thể khẳng định rằng, cái chết của Băng Sơ, tuyệt đối có liên quan đến Hạ Dạ Bạch, nàng còn nhớ rất rõ, đêm hôm đó Hồng Đậu từng nói rất hăng say rằng cứ thể ném vào trong nước, nàng còn bồi thêm một câu, muốn xuống nước thì phải cởi sạch quần áo, mùa hè nóng bức thế này mà được ngâm mình trong nước lạnh cũng rất thoải mái, có điều tuy Băng Sơ rất đáng ghét, thế nhưng cũng khôn khéo, nếu không biết bơi, tuyệt đối không dám ra sông sâu thể này tắm rửa.

Tịch Nhan ngồi xổm người xuống, đưa tay xẹt qua mặt xác chết, tuy rằng nàng chưa từng tra xét xác chết, thế nhưng tự kiểm tra cũng không thừa. Nếu da thịt ngâm lâu trong nước sẽ bị nhăn nhúm, nhưng da mặt của cái xác này tuy rằng phù thũng đến mức biến dạng, có điều vẫn còn mềm nhẵn mịn màng, chẳng khác nào đứa bé vừa chào đời, hai tay Tịch Nhan chống trên mặt đất, hơi cúi người xuống, ánh nắng khúc xạ từ dưới nước hắt lên, mơ hồ có thể nhìn thấy những vết cào xước lở mồm trên làn da trắng, Tịch Nhan lui về phía sau mấy bước, kéo tay cái xác, cẩn thận nhìn thật kỹ, chỉ thấy bên trên có vài điểm đỏ, giống như mọng nước, ngấm vào da thịt, trước khi nàng chết nhất định đã ăn phải cái gì, sau đó mới bị người ta ném vào trong nước, còn vật đó là vật gì, thì nàng không rõ ràng lắm, ngấm lại tuyệt đối không phải thứ tốt gì.

Lòng của người đó cũng tàn nhẫn giống như nàng, bất quá làm việc so với nàng còn tuyệt tình hơn nhiều, nàng sát nhân, nhất định một đao mất mạng, cho họ được chết thoải mái, còn không giết thì dùng hình phạt nhẹ cho họ sợ, còn hẳn nếu không sát nhân, nhất định sẽ làm cho người ta sống không bằng chết, hoặc là mất hết thể diện.

“Vương phi có cao kiến gì?”

Người khám nghiệm tử thi thấy Tịch Nhan loay hoay kiểm tra thi thể Băng Sơ, cho là nàng đang hoài nghi năng lực của mình giọng nói hết sức khó chịu.

Tịch Nhan cười lắc đầu: “Ta chỉ muốn xác định xem cái xác này có đúng là tỳ nữ của Vương gia nhà ta hay không thôi, giờ xem ra quả thật là Băng Sơ

không sai, đáng thương cho một đứa nha hoàn còn trẻ như vậy mà đã bỏ mình, bình thường nàng ta rất khôn khéo, có sao lại dễ chết đuối trong lúc tắm thế này, dòng sông này khá sâu, lại có nhiều rong bèo, nếu không phải biết bơi, làm sao dám mạo hiểm? Haizzz.”

Tịch Nhan tiếc hận thở dài, đương nhiên sẽ không ngây ngốc nói ra nguyên nhân thực sự vừa được mình nhìn thấy. Ở cổ đại này mặc dù không đến mức giết người đền mạng, thế nhưng cũng gây ra nhiều phiền hà, mặc dù nàng đang giận Hạ Dạ Bạch khí nhưng trong lòng vẫn nghiêng về phía hắn.

“Cũng coi như chiếu cố Vương gia nhà ta một thời gia, nếu như đã xác định được nguyên nhân cái chết, thì để ta cho người lãnh xác về tìm một chỗ chôn cất nhé, dù sao cũng là người của vương phủ chúng ta, cũng không thể để nàng ta trở thành cô hồn dã quỷ như vậy được.”

Người khám nghiệm tử thi nghe Tịch Nhan nói như vậy, lập tức cảm thấy vừa rồi mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, âm thầm áy náy trong lòng, “Nếu là người của vương phủ, cũng từng làm việc trong vương phủ một thời gian thì đương nhiên có thể lãnh về.”

Tịch Nhan gật đầu, đi tới bờ sông, đưa tay xuống nước rửa, ” Thân ta vốn không khỏe, đi về trước vậy, nếu chuyện bên này xử lý xong, thì cho người đến Cung Vương Phủ thông báo một tiếng, lập tức có người đi đến đi nha môn lĩnh xác.”

Tịch Nhan nói xong. Xoay người rời đi, Hồng Đậu vẫn đứng ở bên ngoài thấy Tịch Nhan đi ra, vội vàng nghênh đón: “Vương phi.”

Tịch Nhan gật đầu, quay sang đám Hồng Đậu hạ nhân vương phủ ở phía sau, nhân nhạ mở miệng: “Các người cũng giải tán hết đi, sau này quay về vương phủ thì tự biết lo chuyện của mình.”

Hạ nhân Vương phủ đồng loạt gật đầu, sau đó lục đục đi về vương phủ.

“Vương phi, Vương phi người đi nhanh như vậy làm cái gì?”

Tịch Nhan bước đi như bay, Hồng Đậu phải chạy mới đuổi theo kịp.

Bỗng nhiên Tịch Nhan dừng bước lại, gương mặt đỏ bừng, Hồng Đậu đang chạy không thắng lại kịp, tông ầm vào người Tịch Nhan, lui về phía sau hai bước, ngẩn đầu kinh ngạc nhìn sắc mặt Tịch Nhan biến đổi trong nháy mắt, đôi mắt như là sắp kết băng, bất giác nuốt nước miếng một cái nói, “Vương phi, Vương phi tức giận vì Vương gia không có tới sao?”

Tịch Nhan không nói gì, hừ một tiếng, còn đi nhanh hơn lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Nên Hòa Hảo Không? 2

Ai nói nàng buồn bực chuyện này chứ, còn lâu mới vì chuyện này nhé, không đến thì đừng đến nữa, có cái gì giỏi đâu, ai thèm mong chờ hấn đến đây chứ.

“Vương phi cũng biết mà, Vương gia rất nhất gan, đương nhiên cũng sợ nhìn thấy xác chết rồi, hơn nữa trước đây Băng Sơ lại hầu hạ Vương gia, mà cái xác này đã ngâm trong nước cả nửa tháng, chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy sợ muốn chết rồi, Vương gia làm sao dám tới đây? Vương phi không có ở bên cạnh chăm sóc Vương gia, đêm nay, lỡ như Vương gia nằm mơ thấy ác mộng thì làm sao bây giờ? Vương gia dạo gần đây sức khỏe không được tốt, người tiểu tụy đi rất nhiều.

Hồng Đậu cho rằng Tịch Nhan là bởi vì Hạ Dạ Bạch không có tới mà tức giận, điểm này, có lẽ nàng ra đã đoán đúng, bắt quá nguyên nhân thực sự lại cách xa suy đoán trong đầu nàng đến vạn dặm.

Theo Tịch Nhan, Băng Sơ bắt quá là hạ nhân mà vương phủ có cũng được không có cũng được, nếu không phải nàng thương cảm thì hôm nay đương nhiên cũng không cần đích thân đến đây nhận xác, nàng tới cũng là cho rằng Hạ Dạ Bạch sẽ đến, cũng là cho hấn có cơ hội để nói xin lỗi. Đúng là nàng ghét nghe người khác nói xin lỗi mình, thế nhưng người kia lại là ngoại lệ, hiển nhiên không đáng ghét giống như trước nữa.

Tự đại hôn tới nay, giữa hai người bọn họ, vô luận là chuyện gì, vô luận là ai đúng ai sai, cũng đều là nàng cúi đầu nhận lỗi trước, nhưng lúc này đây, tuy rằng trong lòng nàng lượng thứ cho hấn, tuy rằng chuyện này nàng cũng có sai, nhưng nàng đã quyết định, không thể cứ cúi đầu mãi được, có vì sao mà nàng vừa là người bị hại còn phải cúi đầu nhận lỗi kia chứ.

Tịch Nhan càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, Hồng Đậu lại không nhận ra, vẫn luôn mồm nói, “Vương gia không khỏe, người nói chuyện đó với ta thì được gì, cứ trực tiếp đi tìm Lý lão là được, có nói với ta cũng vậy thôi, không có ta bên cạnh, chẳng phải còn ngại và Tương Tư hầu hạ sao? Bắt quá chi là nằm mơ mà thôi, nào có kinh khủng như vậy, đừng cứ nói chuyện của hấn với ta nữa, ta có việc, không về vương phủ.”

Hắn tiểu tụy, nàng cũng gầy gò không ít đấy, dù sao lần này nàng tuyệt đối sẽ không cúi đầu.

“Vương phi, có phải Vương phi đang cãi nhau với Vương gia nên cố ý né tránh không chịu về vương phủ không? Vương phi cũng biết rõ tình tình Vương gia mà, vương phi nên thông cảm với Vương gia nhiều hơn.”

Thái độ của Tịch Nhan tuy rằng kỳ quái, bất quá Hồng Ngọc cũng không để ở trong lòng, trước đây Vương gia phạm lỗi, chẳng phải vương phi đều như thế cả sao? Cũng mặc cho Vương gia can quấy, đến cuối cùng, bản thân đều nhúng nhường bỏ qua, nổi giận lớn như vậy làm gì chứ.

“Ta thông cảm hân ai thông cảm ta, dựa vào cái gì mà bắt luận đúng sai, đều là ta cúi đầu trước tiên chứ, lần này hân đừng có mà mơ tưởng.”

Tịch Nhan quay sang hét lên với Hồng Đậu, Hồng Đậu lại càng hoảng sợ, che miệng, lui về phía sau hai bước, nhìn Tịch Nhan, tràn đầy nghi hoặc, vương phi đã nửa tháng không gặp Vương gia rồi, có sao nàng vừa nhắc tới Vương gia, thì vương phi lại giống như cái lò bát quái đang bốc lửa bùng bùng vậy?

Mất thấy mã xa đứng ngay phía trước, Tịch Nhan tức muốn bốc khói, trước đây nàng quá nuông chiều Hạ Dạ Bạch, cho nên mới dẫn đến cục diện như ngày hôm nay vậy, cũng không quan tâm là đúng hay sai, hai nha hoàn này chỉ nghĩ đến người xin lỗi đầu tiên đều là mình, để mình phải chịu tội trước Hạ Dạ Bạch, dựa vào cái gì chứ, nàng không làm vậy, tuyệt đối không vậy.

Kiếp này nàng chưa từng được sống sung sướng, trước kia thì liều mạng để giành giật từng giây sự sống, bây giờ lại bị một người đàn ông lừa phỉnh, vì cái gì chứ? Nàng chỉ mềm lòng một hồi thôi, muốn gặp hân, chịu đựng không gặp, trong lòng khó chịu, cũng nín, từ từ cũng thành thói quen, thực sự không được, nàng sẽ đi tìm Hạ Thiên Thần.

Tịch Nhan nghĩ như vậy, bước chân càng nhanh hơn.

“Nhan Nhan.”

“Nhan Nhan.”

Giọng nói quen thuộc, non nớt, còn có chút nũng nịu mơ hồ, mỗi đêm đêm vang vọng trong giấc mộng của nàng, ngày nào cũng quanh quẩn trong đầu của nàng, đúng là âm thanh âm hồn bất tán, nàng tốt nhất phải tạo sức đề kháng chống lại giọng nói này, thanh âm này đã khắc vào linh hồn của nàng, hân chính là người mà kiếp này nàng không thể chống cự lại được.

Lưng Tịch Nhan cứng lại, hơi cứng đờ, biến sắc, mới vừa rồi trái tim còn trống rỗng thoáng cái không biết bị vật gì lấp đầy, như là sắp nổ tung ra.

Đôi mắt Tịch Nhan vốn sáng ngời, đôi mắt đột nhiên mở to, sáng lấp lánh, khẽ nhắm lại, thế nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, lại ửng đỏ như lửa, dần dần bốc lên, hai tay Tịch Nhan nắm chặt thành quyền, mũi ê ẩm, viền mắt thoáng cái đỏ hồng lên, Tịch Nhan hít mũi một cái, bước chân càng nhanh hơn.

Bây giờ mới xuất hiện, này giờ người đi đâu, hại nàng tự nhiên lo lắng một hồi lâu như vậy, cuối cùng vẫn là lo lắng vô ích, lúc nên xuất hiện thì không xuất hiện, lúc không nên xuất hiện thì đột nhiên xông ra, còn có ý nghĩ gì nữa sao? Căn bản là xem nàng như con khi đùa bỡn, trên đời này còn có ai ngu hơn nàng nữa không?

Hạ Dạ Bạch thấy Tịch Nhan đi nhanh như chạy, đáy mắt hiện lên luống cuống, Tiêu Kiếm chết tiệt này, không phải nói chỉ cần mình cứ gọi nàng giống như trước, Nhan Nhan sẽ mềm lòng sao? Nhưng nàng không những không nhẹ dạ, mà còn chẳng thèm quay đầu nhìn lại, đã vậy còn đi nhanh hơn, nói cái gì nhất định sẽ hữu dụng quả nhiên chỉ hữu dụng đối với những nữ nhân khác. Biện pháp này hoàn toàn không thể dùng với Nhan Nhan.

Trong thâm tâm Tịch Nhan đương nhiên rất muốn gặp Hạ Dạ Bạch, bất quá trong lòng nàng bây giờ đang tức giận. Mới vừa rồi nàng đi chỗ kia là muốn trông thấy hân, nhưng hân thích làm ngược lại, ngay cả cái bóng cũng không để nàng nhìn thấy, nàng cho là hân không có tới, giờ bỗng nhiên hân lại xuất hiện, rốt cuộc hân xem đem nàng thành cái gì? Cảm giác lo được lo mất này, nàng chịu đủ rồi.

Tịch Nhan rất giận, thế nhưng trong thâm tâm lại hi vọng Hạ Dạ Bạch đuổi theo mình, cho mình một câu trả lời thỏa đáng, lúc đầu đi rất nhanh, bất quá bước chân dần dần chậm lại.

Hạ Dạ Bạch ngày thường tuy rằng thích can quấy, bất quá đối với tâm tư của cô gái quả thực không biết, hân thấy Tịch Nhan chẳng thèm đoái hoài gì đến mình, trong lòng cũng phiền muộn, nào có phát hiện nàng dần thả chậm bước chân, chỉ nóng lòng chạy đuổi theo Tịch Nhan, một nhanh một chậm, mới bước vài bước là đã đuổi kịp.

“Nhan Nhan, người rốt cuộc muốn ta làm gì? Thực sự chỉ cần ta cúi đầu là được phải không?”

Hạ Dạ Bạch giữ chặt tay của Tịch Nhan, dưới mặt nạ ngân bạch đôi mắt đen sâu thăm tràn đầy trầm thống và gãy gục, tha thiết nhìn chăm chăm Tịch Nhan, lộ vẻ luống cuống mờ mịt, khi nói đến ‘cúi đầu’, hân cũng rũ đầu xuống, tận đến khi thấp ngang ngực Tịch Nhan mới thôi.

Hai người đứng rất gần, ánh nắng xuyên thấu cành lá, chiếu ra những đốm nắng li ti, Hạ Dạ Bạch đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Tịch Nhan, mím chặt môi, tia sáng như ẩn như hiện trong mắt, có thể nhìn thấy rất rõ ràng vết thương trên trán của nàng, Hạ Dạ Bạch nheo mắt, đáy mắt hiện lên yêu thương, cũng hiện lên tia sáng âm ngoan, trong khoảng thời gian này, nàng đã gầy đi nhiều, sắc mặt tái nhợt, không có huyết sắc, trước đây cho dù nàng có bận rộn đi nữa, thì lúc nào cũng thần thái sáng láng, tinh thần toả sáng, nào có giống như bây giờ, Hạ Dạ Bạch yêu thương, thực sự yêu thương.

Hân biết không phải Hồng Ngọc không chăm sóc chu đáo nàng, mà người gây ra tình cảnh hôm nay đều là hân, bất quá hân thực sự không biết nên làm như thế nào mới tốt, muốn nói cho nàng biết chân tướng, nhưng người trên thế gian này đều nói cho hân biết, nếu là có thể, vĩnh viễn đừng để nàng biết sự thật, trên đời này, nào có giấy gói được lửa, trước khi gặp được nàng, hân vẫn cho là có thể, không có tường nào gió không lọt qua được sao? Hân

giả ngây giả dại mười năm, chẳng phải không ai phát hiện được đó sao? Nàng là phúc tinh trong sinh mệnh của hắn, nhưng hắn lại cảm thấy nàng là khắc tinh trong sinh mệnh của hắn mới đúng.

Ngày đó nhìn bộ dáng phát điên của nàng, trong lòng hắn cũng biết, sự tình không ổn, thế nhưng mọi việc tới thực sự quá mức bất ngờ, bất ngờ đến mức hắn căn bản không biết nên làm những gì để đền bù.

Hắn nghĩ hay là mình cứ tiếp tục giả ngu, cần quấy trước mặt nàng, nhưng thật sự rất khó, rõ ràng đều đã biết, nếu tiếp tục đóng kịch, có tính là một kiểu lừa dối khác hay không, thế nhưng nếu như nàng không còn cách nào tiếp nhận con người hắn hiện giờ, hắn nguyện ý vĩnh viễn cứ giả ngây giả dại cứ như vậy mãi.

Trong buổi rậm bên cạnh, u tối, hầu như không có ánh nắng, nhưng mặt nạ ngân bạch đó lại toát ra ánh sáng, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng bóng hình mình in trên mặt nạ ngân bạch của hắn, mím chặt môi, chân mày nhú chặt, đồng dạng do dự, đồng dạng giãy giụa, đồng dạng quần quýt, hai người như bị một sợi dây vô hình cột chặt lại, không thể tách rời, nhưng ở giữa, luôn luôn có một khoảng cách, cái khoảng cách này, chỉ sợ càng làm cho hai người thêm thống khổ.

Nàng nhớ hắn thì được gì? Chuyện này, ngay cả nàng cũng không biết, có thể làm cho gian đảo ngược sao? Hơn nữa thời gian có thể đảo ngược, thì cuối cùng vẫn diễn ra cục diện giống như hôm nay mà thôi, hắn và nàng đều vậy, đều không dễ dàng tin tưởng người khác, nếu không phải bản thân nàng hy sinh vì hắn nhiều như vậy, hắn sẽ không thổ lộ tình cảm đối với mình.

“Hong Ngọc đang chờ ta đấy, Võ Phủ còn có chuyện cần ta đi xử lý, ngươi quay về vương phủ cùng Hồng Đậu đi.”

Là hòa hảo hay là tiếp tục giằng co? Tịch Nhan tâm loạn như ma, mọi thứ trong đầu vẫn còn hỗn loạn rối bời, hoàn toàn không thể chinh lý được suy nghĩ của bản thân, trong lòng nàng quả thực vẫn không thể từ bỏ được Hạ Dạ Bạch, hôm nay đến đây, cũng là vì muốn nhìn xem hắn sống có ổn hay không, nỗi nhớ nhung đến hắn, đã ăn sâu vào trong xương tủy nàng, có những đêm, nàng mặc xong xiêm y, không tìm được ý định muốn quay về, nhưng khi nhìn thấy Hồng Ngọc, lại cố gắng khắc chế xung động này xuống, cứ cầm lên buông xuống mãi như vậy, bản thân cũng không thể bình tĩnh được, khiến cho nàng chán ghét.

Tựa như Hồng Ngọc nói, kiếp này nàng không thể buông tay hắn,, đã cảm như vậy, cần gì phải canh cánh trong lòng, đau khổ dây dưa, chi bằng cứ như vậy đi theo hắn đi về cho rồi, trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy, đi thẳng về là xong, tội gì dẫn vật bản thân như vậy, thế nhưng khi đối mặt nhau, đáy lòng của nàng lại dấy lên nhiều điều không rõ.

Nàng biết trong lòng mình vẫn tin tưởng hắn, tin tưởng hắn có tình cảm đối với mình, thế nhưng phần tín nhiệm này bởi vì chuyện lần này đã bị rách thành trăm mảnh, hiện tại nàng còn không biết nên dùng hình thức gì để tiếp tục chung sống với hắn, làm sao trở lại, trở lại rồi thì hai người bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

Thật vất vả mới gặp được nhau, Hạ Dạ Bạch lại e sợ Tịch Nhan bỏ trốn đi, nào dám buông tay ra, thấy Tịch Nhan muốn chạy, vội vàng đuổi theo, ôm nàng vào trong ngực, ôm thật chặt vào trong ngực.

“Hạ Dạ Bạch, ngươi muốn làm gì?”

Tịch Nhan thấy Hạ Dạ Bạch dùng sức, trong lòng bỗng thấy nổi giận nhiều hơn. Hai tay giơ ra giữa không trung, dùng sức muốn đẩy hắn ra, nàng càng cố sức, Hạ Dạ Bạch càng không buông tay, trái lại ôm càng chặt hơn, thiếu chút nữa còn khiến nàng không thở nổi, Tịch Nhan cho dù có tức giận, cũng không đến mức mất lý trí, bởi vì đối tượng nàng lo lắng chính là Hạ Dạ Bạch, nào đành lòng dùng hết sức, tay giơ lên thật cao, giơ lên giữa không trung, đến cuối cùng, lại trở thành bất đắc dĩ hạ xuống, cũng muốn ôm thật chặt người đang ôm chặt mình, thế nhưng trong đầu đột nhiên ý thức được điều này lại thấy bối rối, đành buông tay, không làm bất cứ điều gì nữa.

Hạ Dạ Bạch ôm Tịch Nhan chặt thật chặt trong lòng, cái cảm giác được ôm nàng thật chặt ở trong ngực thế này mới làm cho hắn thấy chân thực và an tâm, thân thể lạnh như băng, hương thơm thoang thoảng này chỉ có ở trên người của nàng, gương mặt đang căng thẳng cũng dần được nói lỏng, mím chặt môi từ từ nhếch lên, tay ôm Tịch Nhan bắt gặp siết chặt hơn, Tịch Nhan cũng theo đó nhích lại gần gần hơn nữa, cảm thấy toàn bộ thân thể mình sắp mềm nhũn ra rồi.

“Hạ Dạ Bạch.”

Tịch Nhan nổi giận gầm lên, người này nhất định phải dùng phương thức mặt dày này dạn thế này sao?

Hạ Dạ Bạch chẳng những không tức giận, trái lại còn vui vẻ cười hi hi, tiến đến bên tai Tịch Nhan nói, “Ngươi nói ta đề tiện cũng tốt, vô si cũng được, chỉ có cảm giác được ôm nàng thật chặt thế này mới khiến ta yên tâm, nàng luôn tốt với ta, ta đều biết, trong lòng ta chỉ có mỗi nàng, vô luận nàng nghĩ như thế nào, dù sao kiếp này nàng cũng là của ta, ai cũng không được cướp đi, nếu ai dám giành với ta, ta sẽ giết hắn.”

Nàng tốt với hắn, từng hành vi từng việc làm, hắn luôn cẩn thận ngắm nhìn tất cả, trọn đời trọn kiếp tuyệt đối sẽ không quên, nhìn nàng bị thương, hắn hận không thể đem tất cả những người đã làm tổn thương nàng ra giết sạch, nhìn nàng phát điên đôi chân trần gẫm trên miếng chai, chẳng may chú ý đến bản thân, nhìn nàng ngã trong vũng máu, hắn thật sự có cảm giác lòng như đao cắt, hắn hận Hạ Thiên Thần, nhất là Hạ Tuấn Tri, đồng thời càng hận chính mình, bởi vì người khiến cho nàng phải gánh chịu nỗi đau này lại là hắn, cho nên hắn đi trộm kim ấn của Hạ Thiên Thần, đồng thời hắn bắn trúng mũi tên kia, ngoại trừ cùng nàng đau đớn, hắn thực sự không biết nên làm những gì.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã nghĩ rõ ràng, hắn sẽ không bẻ gãy cánh của nàng, nàng muốn bay, hắn liền thả tay, thế nhưng vô luận nàng bay về phía nào, đến cuối cùng, đều phải đứng ở bên người hắn, hơn nữa dùng đau thương vui buồn, cũng sẽ không tiếc, dù sao hắn sẽ không để nàng rời xa hắn.

Tịch Nhan sừng sốt, đôi mắt mờ to, khóe mắt khẽ nhếch lên, nhìn Hạ Dạ Bạch đang ôm lấy mình, trái tim đập loạn, hơn nữa chính bản thân nàng cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, người đàn ông này, hẳn có thể vô sỉ hơn chút nữa không? Rõ ràng là lỗi của hắn, đến cuối cùng vẫn chẳng quan tâm ý nguyện của nàng, nhưng vì cái gì mũi lại thấy chua chua, viền mắt và cả trái tim cũng thấy đau ê ẩm, vì sao nàng còn thấy cảm động?

Nữ nhân đều thích nghe đồ ngon đồ ngọt, nhưng những lời như tuyên thệ của hắn nghe kỹ thì chẳng thấy ngọt ngào, cũng chẳng đẹp đẽ vậy.

“Mặc dù là ta lừa nàng, thế nhưng ta tuyệt đối sẽ không nói xin lỗi với nàng, nàng từng nói chỉ cần Hạ Dạ Bạch ta luôn tốt với nàng, toàn tâm toàn ý tốt với nàng thì nàng sẽ luôn chăm sóc cho Hạ Dạ Bạch, Mặc Tịch Nhan, ta sẽ đối tốt với nàng, nếu nàng không thể tiếp thu hiện thực, ta có thể cho nàng thời gian, nếu như vẫn không thể chấp nhận, ta đây cũng không thêm làm Tiểu Bạch luôn đeo cái mặt nạ mặt mũi xấu xí, điên sự ngu dại, nàng có thể giận ta, đánh ta, nể ta, nhưng tuyệt đối không thể rời xa ta.”

Hạ Dạ Bạch càng nói, giọng nói càng nghiêm nghị, giống như thề thốt, thế nhưng nghe kỹ lại như đang cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Nên Hòa Hảo Không? 3

editor: kaffesua
kaffesua.wordpress.com

Hắn hơi lè lưỡi, liếm liếm vành tai Tịch Nhan, toàn thân Tịch Nhan tê dại, viền mắt hồng hồng, mặt vốn tái nhợt bỗng chốc như là bị hỏa thiêu, tim càng phát loạn, một chân đạp mạnh lên chân của Hạ Dạ Bạch, không chút nghĩ ngợi đẩy mạnh hắn ra, xoay người, vội vàng chạy đi về phía mã xa.

"Nhan Nhan."

Tịch Nhan ra tay chẳng chút lưu tình, Hạ Dạ Bạch khắp khiêng đuổi theo phía sau Tịch Nhan, mới vừa rồi hẳn có quá đà hay không, thế nhưng hắn thực sự muốn như vậy, kiếp này, hắn tuyệt đối không để nàng rời khỏi mình, dù nằm mơ cũng đừng nghĩ, dù sao hắn giả ngây giả dại cũng đã nhiều năm, nếu nàng không thích bản thân thay đổi, vậy vĩnh viễn hắn sẽ ở trong cái dáng vẻ kia, không có gì là không thể.

"Vương phi."

Hồng Đậu đương nhiên cũng phát hiện bất

thường, thấy Tịch Nhan chạy quá nhanh, cũng vội vàng theo đuổi theo.

"Vương gia, vương phi làm sao vậy?"

Hồng Đậu đuổi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch vội kéo tay của Hạ Dạ Bạch hỏi dồn, đôi mắt sáng tràn đầy hiếu kỳ.

"Ta làm sao biết?"

Hạ Dạ Bạch chỉ thấy phiền muộn, gạt tay của Hồng Đậu đang lôi tay của mình ra, tiếp tục đuổi theo Tịch Nhan.

Lần này Tịch Nhan không thả chậm tốc độ, trên chân Hạ Dạ Bạch lại bị thương, bước đi khập khiễng, huống hồ vừa rồi bị Hồng Đậu vội lôi kéo kéo, hắn làm sao đuổi kịp Tịch Nhan.

Tịch Nhan đi tới bên cạnh xe ngựa, tung người nhảy lên, thoáng cái đã ngồi lên trên xe ngựa, khi Hạ Dạ Bạch chạy tới nơi thì Hồng Ngọc không biết địa phương nào nhảy ra cản, "Thất vương gia."

Hạ Dạ Bạch dừng bước, đôi mắt đen sâu thẳm dưới mặt nạ kia in bóng hình Hồng Ngọc đang cười tươi như hoa, bỗng dần biến thành màu đỏ.

Đừng tưởng rằng hắn không biết, nửa tháng vừa qua, nàng ta hầu như cùng ăn cùng ở với Nhan Nhan, hai người thân mật vô cùng, như hình với bóng, tuy rằng nàng là nữ, hơn nữa là vì chăm sóc Nhan Nhan nên mới thế, nhưng trong lòng hắn vẫn không nhịn được nổi lên cơn ghen, nàng bị thành ra như vậy, hắn thực sự hy vọng người luôn được làm bạn bên cạnh nàng, chăm sóc nàng, che chở cho nàng chính là hắn.

Vui vẻ cũng tốt, không vui cũng được, hắn

vui vẻ cùng tốt, không vui cùng được, hai người đều hy vọng mình là người duy nhất có thể chia sẻ niềm vui sướng của nàng, tuy rằng tức giận, bất quá hấn vẫn chưa tức giận đến mức tung tay hạ thủ, hấn biết, Hồng Ngọc tốt với Tịch Nhan còn hơn Tương Tư Hồng Đậu trung thành với nàng, Hồng Ngọc càng là tri kỷ tâm phúc.

"Tránh ra."

Cơn giận đã bao trùm cả người hấn.

"Thất vương gia chưa nghe nói qua sao? Dục tốc ắt bất đạt, nóng ruột làm sao có thể thành công, nửa tháng cũng đã chờ được, thất vương gia chẳng nhẽ không chờ nổi vài ngày nữa sao?"

Chờ thêm vài ngày? Hạ Dạ Bạch vừa nghe, đôi mắt đỏ lập tức sáng lên, thực sự chỉ cần thêm vài ngày sao? Mới vừa rồi nàng còn có vẻ tức giận, bằng không cũng sẽ không nhẫn tâm đạp hấn một đạp mạnh như vậy, càng không đẩy hấn ra chẳng chút lưu tình nào.

"Trong lòng nàng bây giờ rất loạn, người để nàng bình tĩnh một chút, nàng suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện rồi tất nhiên sẽ quay trở về."

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan ngồi trong mã xa, mím chặt môi, không nói gì, đôi mắt đen sâu thẳm ấy như khóa chặt chiếc mã xa đứng đằng xa, một lát sau mới xoay người, nói với Hồng Ngọc đang đứng bên cạnh, "Ta qua nói mấy câu với nàng."

Hồng Ngọc xoay người, nhìn theo tầm mắt mới vừa rời của Hạ Dạ Bạch, nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa đang đứng ở đằng kia, trong lòng của nàng vẫn luôn có hình bóng của hấn, mỗi mỗi chẳng quên chứ? dù có là trăm ngàn

mai mai chàng quên chứ? dù có là trăm ngàn năm, uống mạnh bà thang trải qua mười kiếp mười đời, cho dù trong trí nhớ đã không còn gì, thế nhưng chỉ cần gặp nhau, mặc dù không thân thiết, lại vẫn yêu nhau giống như trước vậy, là duyên phận sao? phải chăng đó là bởi dính với nhau một đoạn nghiệt duyên ngăn ngui? Bất quá nếu đây chính là tâm nguyện của nàng ấy, nàng sẽ cố gắng giúp nàng ấy đạt thành.

Đời đời kiếp kiếp của Hồng Ngọc không phải là đến để báo đáp ân tình sao? Bất quá nào có thật chỉ vì báo ân đơn giản như vậy?

Hồng Ngọc buông bàn tay đang nắm tay của Hạ Dạ Bạch xuống, gật đầu: "Không nên quá miễn cưỡng nàng."

Sau đó xoay người, quay sang vẫy vẫy tay với Võ Vũ đứng ở cửa xe, "Võ Vũ, tới đây một chút."

Võ Vũ nhìn thoáng qua Hạ Dạ Bạch mặt đeo mặt nạ bạch sắc đứng trước mặt Hồng Ngọc, trong lòng nhất thời cũng hiểu rõ, hai tay ôm kiếm, cùng Hồng Ngọc lui qua một bên.

Tịch Nhan lên xe ngựa, hai chân cong lại, một tay ôm đầu gối, tay kia che ngực, tim đập liên hồi, tựa ở cửa xe nhắm mắt lại, lông mi thật dài run rẩy lợi hại.

Muốn cùng hắn trở lại, rồi lại không muốn cứ như vậy trở lại, trong lòng vẫn rối loạn như cũ, chuyện gì cũng nhường nhịn, bằng không nàng cứ phải cúi đầu tha thứ, làm việc hoàn toàn không có chút nguyên tắc nào, nàng không thích bản thân như thế này.

Hạ Dạ Bạch đi tới trước xe ngựa, mày nhăn lại. đôi mắt đen sâu thẳm dưới mắt nạ kia

lên, nhưng do dự chưa bao giờ có, bàn tay giơ lên giữa không trung, muốn đem mảnh xích lên, nhưng đứng thật lâu vẫn chưa thể đưa ra quyết định.

Tịch Nhan ngồi trong mã xa tâm loạn như ma, Hạ Dạ Bạch đứng bên ngoài mã xa do dự không tiến.

Hai người, một làm việc quả quyết, cũng không dây dưa đông dài, một cần quấy linh tinh, không đạt mục đích, quyết không bỏ qua, nhưng chính bởi vì hai người như vậy, rõ ràng chỉ cần một bên nhắc tấm màn cách trở ra, nhưng không ai dám chủ động tiến lên một bước.

Phải chăng cho dù có cường hãn lợi hại cỡ nào đi nữa một khi gặp phải chuyện tình cảm đều biến thành cái dạng này, sợ sói, sợ hổ, bồi hồi bất an, do dự không tiến lên, xử lý theo cảm tính, làm sao cũng không giống như đối xử với kẻ địch, cấp tốc quả quyết, hay nhếch môi khiêu khích, cười cợt kinh thường.

Trong rừng, một loạt gió lạnh thổi qua, cành liễu lắc lư, màn xe nhẹ nhàng đung đưa, chẳng khác nào làn váy khẽ lay, cuốn cao màn xe đang cắt trở hai người lên.

Hạ Dạ Bạch ngơ ngác nhìn Tịch Nhan đang cuộn mình ngồi bên trong xe ngựa, so với trước kia, nhìn nàng trong bộ dáng này lại làm cho hắn thêm yêu thương nhiều hơn, hắn thật sự nghĩ phải đem nàng nắm ở lòng bàn tay để yêu thương chăm sóc.

Chương 98: Để Hắc Cũng Làm Trâu Làm Ngựa Cho Ta

Trời mùa hè soi ánh nắng chói gắt xuống mặt đất. Cảnh sắc tươi đẹp, gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua, đem lại cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng. Hồng Ngọc đỏ mồ hôi đầm đìa ngồi trên mã xa, vậy mà cơ thể Tịch Nhan vẫn lạnh băng, hoàn toàn không cảm giác cái nóng bức người của trời hè, Hồng Ngọc kêu khô thấu trời, quay sang công kích lên Tịch Nhan, cả người tựa ở trên người của nàng, hận không thể ôm nàng vào trong lòng nhằm hạ nhiệt một chút.

Khi Tịch Nhan đến Đông Thần phủ đã là giữa trưa, vừa xuống xe ngựa, lập tức cảm thấy một luồng hơi nóng cuộn cuộn bốc đến, mặt đất như lò nung nướng người đứng trên đó, nóng hằm hập.

Cánh cổng Đông Thần phủ quanh quẽ, không một bóng người lui tới, vào cái mùa nóng bức này hơn nửa giờ này, cái nóng không ai chịu thấu, mọi người đều núp trong nhà quạt mát, nào có ai muốn ra đây phơi nắng.

Ánh nắng vẩy lên người, một thân khô nóng, cả người phờ phạc, thủ vệ cửa chính dựa lưng vào cửa, đôi mắt nhắm chặt, len lén ngủ gật, những tàn cây cổ thụ bên trong phủ vượt qua bức tường vương phủ cao phủ bóng ra bên ngoài, tiếng ve kêu râm ran, như giống vũ khúc thời miên vào giấc ngủ, tất cả sinh vật đang ngủ say, tỏa ra hương vị biếng nhác.

Tịch Nhan đưa tay dụi mắt, nhìn tấm biển mạ vàng treo thật cao, nhấc làn váy, bước về phía phủ, thủ vệ tựa ở hai bên cửa vẫn nhắm chặt mắt như trước, thỉnh thoảng còn đưa tay vỗ bốp vào miệng, giấc ngủ rất ngọt ngào, cửa sắt son son cũng không khép chặt, Tịch Nhan lách người chui vào, vị trí vừa vặn.

Chỉ là cách một cánh cửa, thế nhưng quang cảnh trong và ngoài cửa lại cách nhau một trời một vực, phía ngoài trời nắng chan chan, nhưng bên trong không có chút cảm giác khô nóng nào, Tịch Nhan vừa đi vào, liền có một làn gió mát lạnh mang theo hơi nước và hương cỏ xông vào mũi, chợt cảm thấy thần thanh khí sảng.

Khác với bầu không khí trên con đường lát đá bên ngoài, những con đường mòn bên trong được rải đá cuộn uốn lượn khéo léo tinh xảo, gập ghềnh, bên trong còn đọng nước, chẳng những đẹp mắt, thế nhưng những viên đá cuội này lại giống như hút lấy hơi nóng trong người ra.

Thánh hương Tuyết Lan, cảnh hoa lan kiếm tầu (lan cymbidium sinense) và nhiều loài hoa khác, chủng loại trân quý đến mức không biết tên là gì, kỳ hoa dị thạch, những hòn non bộ trĩu dài, trên tảng đá hòn non bộ đó vẫn chưa bị ánh mặt trời chiếu xuống, bên trên ẩm ướt, một lớp cỏ xanh phủ ở bên trên, mái nhà xung quanh đều được cây xanh bao phủ, tuy không có sông, nhưng có thể nghe thấy những âm thanh chảy róc rách, làm cho cả trái tim cũng bất giác yên tĩnh lại.

Khắp nơi đều toát ra vẻ xa xỉ, khắp nơi đều toát ra vẻ lịch sự tao nhã, dù chỉ nhìn một góc nhỏ, thế nhưng cái góc nhỏ này bên trong thế nào thì không cần phải nói nữa, lần trước đến đây vào buổi tối, vẫn chưa nhìn rõ quang cảnh bên trong, hôm nay vừa thấy, mới phát giác được vẻ bất phàm của nó.

Hoàng thất không hổ là hoàng thất, là nơi tập trung tất cả tài phú trong thiên hạ này, chỉ trong một tháng ngắn ngủi lại xây dựng được một phủ đệ khéo léo tuyệt vời như vậy, đương nhiên cũng tốn khoảng tiền lớn, Hạ Thiên Thần không hổ là hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất.

Tuy rằng nàng chẳng phải người ham hưởng lạc, bất quá có thể ở tại chỗ như vậy, mỗi sáng khi thức dậy, mở cửa sổ ra sẽ nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp cỡ này, thì tâm tình cả ngày đều thư thái sáng khoái, sống trong môi trường như vậy, thể xác và tinh thần đương nhiên phải thoải mái lên nhiều rồi.

Tịch Nhan ngẩng đầu, nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, nhếch miệng lên, chờ chừng hai năm nữa, nàng cũng có thể xây dựng lên một phủ đệ sang trọng tinh xảo thế này.

Càng đi vào bên trong, phong cảnh xung quanh càng thêm đẹp đẽ, thiết kế ở mỗi nơi đều đem lại cảm giác vui tai vui mắt, không tìm ra bất cứ điểm tỳ vết nào, càng ngắm càng thích, Tịch Nhan vẫn không quên mục đích chính của lần này đến đây.

Hạ Thiên Thần được sủng ái là chuyện sò sò ngay trước mắt, chuyện lần trước ở Đông Thần phủ, mặc dù hắc làm tất cả văn võ đại thần trong triều phải chịu mất mặt mũi, thế nhưng sau đó hắc vẫn được Cảnh Đế sủng ái như cũ, hoàn toàn không có chút thuyền giã nào đó thôi. Hơn nữa còn muốn bù đắp thêm cho hắc, trong khoảng thời gian này hoàng thượng càng cưng chiều Lệ Phi, ngay cả lần này bị trộm kim ấn, cũng không thấy hoàng thượng trách cứ tiếng nào, thế lực bên phía thái tử tuy có phát lên, nhưng vẫn bị Cảnh Đế đè ép xuống? Hoàng đế này, cực kỳ bất công.

hành lang uốn lượn, xây dựng tinh tế, do đã sang chính ngọ, những chủ tử quyền thế này đều có thói quen nghỉ trưa sau mỗi khi dùng ngọ thiện, đám người hầu cũng được phép về phòng nghỉ ngơi, dưới ánh mặt trời, một màu xanh ngọc bích, tiếng ve râm ran, và tường cao tĩnh mịch.

Hai bên Hàng lang nước chảy róc rách, cây leo chằng chịt, khi bước đi giữa chốn này còn cảm nhận được từng cơn gió nhẹ phất phơ mang theo hơi nước phả lên mặt, rất là thoải mái, sau giờ ngọ tuy rằng an tĩnh, thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy một hai hạ nhân vội vàng tưới thêm nước vào trong lùm hoa, Tịch Nhan tự báo thân phận, tìm một nguyên do, suốt đoạn đường dò hỏi vài người, đến thẳng khuynh Vũ Lâu của Hạ Thiên Thần.

Khuynh Vũ Lâu là lầu chính của Đông Thần phủ, vừa bước chân vào sẽ nhìn thấy một vòi phun nước lớn, hơi lạnh thấm vào xương, bốn phía là thảm cỏ rộng, mà cỏ ở nơi này, không thô ráp hay lá to như khi vừa vào bên trong phủ, mà được chăm sóc thường xuyên giống như trong vườn hoa, cỏ mọc chính tề, không có chút hỗn độn nào.

Xung quanh đài phun nước được bao bọc bởi nhiều đài phun nước nhỏ khác, có điều cũng không hẳn là đài phun nước mà là hòn non bộ, hoặc là xung

quanh được bao bọc bởi những bông hoa cỏ chẳng chết, hoặc một bụi cây um xùm cao cỡ nửa người, ngấm lại có lẽ chúng được bứng từ bia rừng mang về đây.

Đôi mắt nhìn lại, xung quanh đều một màu xanh tươi, cho dù giữa trời hè vẫn xanh biếc tràn đầy sức sống, nhắm mắt lại, hương hoa cỏ phản phát xung quanh, tươi mát không nói ra được, chẳng khác nào vẫn còn ở mùa xuân, chung quanh được bao bọc bởi những bông hoa khoe màu đua sắc, còn có bướm bướm bay dập dờn, sức sống tràn trề, phong cảnh như vậy, quả thực chính là thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết, Tịch Nhan cũng phải thừa nhận đây chính là nơi ở tốt của một vị hoàng tử.

Hạ Thiên Thần cũng không có thói quen ngủ trưa, sau khi cùng Mạc Vân Phi dùng xong ngọc thiện, hai người hàn huyên vài câu, Mạc Vân Phi đã hoài thai, thường xuyên buồn ngủ lại ư ờai không thể ngồi lâu, giờ đã đi nghỉ ngơi rồi, hẳn mới phá thai, người nữ nhân này lại được nuông chiều từ bé, đây đưa quá mức, còn làm bộ làm tịch, thực khiến người ta khó chịu, có điều hiện tại hẳn thế nào cũng không thể vứt bỏ.

Đứng ở trong hành lang, vốn dĩ muốn hóng mát một chút, trong nháy mắt nhìn ra ngoài đài phun nước, hẳn trông thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng tại cửa. Đôi mắt đào hoa một hồi bỗng sáng lên đầy phấn chấn, khẽ mỉm cười, xen lẫn sung sướng, cả vùng trời như sáng lên.

Chỉ một thời gian không gặp, nàng hình như gầy hơn, cầm mảnh mai, càng nhìn càng thấy yêu thương, cửa khuyết Vũ Lâu rất lớn, còn lớn hơn rất nhiều đại môn phủ hộ bình thường, nàng chỉ đứng ở nơi đó, hai tay vịn ở khung cửa, càng trông có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn hơn, hẳn không rõ, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn như vậy sao có thể cất giấu sức lực cường đại như vậy và cả linh hồn quật cường? Có vẻ những ngày vừa qua nàng sống không được tốt, một người nhu nhược như vậy, vì sao cứ hết lần này đến lần khác lại muốn đối nghịch với hắn?

Dưới Khuyết Vũ Lâu, nàng mặc bộ áo tơ trắng, dựa vào cửa, vẻ hoa lệ toát ra khác hẳn Mạc Vân Phi, nàng tựa hồ khá thích những bộ trang phục thanh lịch giản đơn, kể từ khi quen biết nàng đến nay, đã gặp mặt vài lần, trang phục của nàng luôn có màu sắc đơn thuần, trang điểm đơn giản nhẹ nhàng, ngay cả lần trước tiến cung đến vườn mẫu đơn gặp mẫu phi cũng không thấy nàng trang điểm, hơn nữa trang phục cũng một màu nhạt, hẳn còn nhớ đó là màu hồng nhạt, rất nhạt, nhưng bản thân hẳn vẫn vì nàng mà động tâm như cũ.

Lừa dối nàng, thiết kế nàng, thương tổn nàng, nhưng hắn vẫn không nỡ bỏ phá hủy nàng hoàn toàn, nữ nhân này, nàng chính là một con hồ ly tàn nhẫn lại xảo trá, nhưng thông tuệ giáo hoạt của nàng, ngoan tuyệt vô tình của nàng lại làm hắn đánh mất mình.

Ngấm lại, chuyện trong căn phòng ở đào hoa lâm, nụ cười ôn nhu thương cảm của nàng cũng chỉ là gai bẫy hắn, là do hắn quá ngốc, và hành vi của nàng lúc đó quá hoàn mỹ, rõ ràng đã bị sự xảo trá của nàng lừa gạt, hắn vẫn cố chấp rơi vào bẫy, không cách nào tự kiềm chế.

Đôi mắt hoa đào đẹp dần dần nheo lại, đáy mắt dần phủ dưới một tầng mây u uất buồn bã, nhưng sau đó lại nhanh chóng mở ra, lớp sương mù buồn bã đó nhanh chóng bị gió thổi tan như làn sương khói, từ từ biến mất, đến cuối cùng, không dấu vết.

Làn áo tím tung bay trong gió, hắn nhếch miệng lên, cặp mắt đào hoa tinh xảo lại mang theo chút yêu mị, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, trong khoảnh khắc lại là phong lưu với hàng ngàn hàng vạn phong tình, khuyết quốc khuyết thành, mị hoặc nhân tâm, nhưng nụ cười kia lại như là sương mù dày đặc trong buổi sáng cuối mùa thu, làm sao cũng đoán không được, giống như là cách một tầng mặt nạ, vĩnh viễn không thể nhìn rõ ràng.

“Trời hè nắng nóng hùng hực thế này, khí trời chẳng khác nào đổ lửa, người không nghỉ ngơi trong Cung Vương Phủ chạy đến Đông Thần phủ của ta làm cái gì, chớ không phải cảm thấy Lão Thất chỉ là kẻ bất lực không xứng với nàng đây chứ? nếu vậy thì cứ đến đây đi, vòng tay của ta luôn đang rộng chào đón nàng.”

Tà áo tím bay phát phơ, chớp mắt mấy cái, Hạ Thiên Thần đã đến trước mặt Tịch Nhan, hoa đào nở rộ trong mắt, lộ vẻ đắc ý, còn có sự tán thưởng đã bị che giấu.

Tịch Nhan đang ngược đầu tìm kiếm tung tích Hạ Thiên Thần, thật xa đã nhìn thấy thân ảnh của hắn đang bước về phía mình, hai tay Tịch Nhan khoanh trước ngực, nhàn nhã tựa ở cửa, lại không nghĩ rằng Hạ Thiên Thần vừa mở miệng lại thốt ra lời kinh người như vậy.

Người này, cũng quyền uy nơi kỹ viện thanh lâu, chỉ là độ phong lưu của hắn không giống với Hạ Tuấn Tri hạ lưu. Nữ tử trên phố từng nói, trong chư vị hoàng tử, tử Hoàng Tử là mê người nhất, mà cái loại mê người này, đương nhiên chẳng những đơn giản như bề ngoài vậy, hẳn xem trọng phái nữ, cho dù những người đó là nữ tử thôn xóm nghèo hèn, hẳn cột nhà cũng không ngả ngớn, cộng thêm tài hoa hơn người, tướng mạo xuất chúng, còn có bối cảnh xuất thân, vậy thì càng không cần phải nói thêm gì nữa, cho nên mới trở thành phu quân trong mộng của tất cả khuê nữ trong hoàng thành.

Kẻ bất lực? Tịch Nhan cau mày, nàng vẫn biết, hắn không thích Hạ Dạ Bạch, nhưng trước kia hắn không tỏ rõ thái độ không tôn trọng như vậy, chỉ ít sẽ không để cho người khác cảm thấy phản cảm, hẳn chỉ thâm phi nhỏ trong bụng mà thôi, hay là hắn bị ảnh hưởng từ Mạc Vân Phi?

Tịch Nhan đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn Hạ Thiên Thần, vẫn là gương mặt yêu nghiệt độc nhất vô nhị, ánh mắt hoa đào mị hoặc như trước, bây giờ lại tỏ ra đắc ý không nói ra được, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, tuy phong lưu, nhưng lại không toát ra chút tà tử nào.

“Tử Hoàng Tử, hôm nay chúng ta nói rõ mọi chuyện với nhau đi.”

Đôi mắt lạnh lẽo kia nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoa đào quyền rũ, không có chút mê hoặc nào, mà chỉ có ngay thẳng chính trực, nàng mỉm chặt môi, khuôn mặt tái nhợt không chút chần chừ.

“Hả.”

Hạ Thiên Thần học theo dáng điệu của nàng, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào phía đối diện Tịch Nhan, khẽ nhún mày, tỏ vẻ tràn đầy hứng thú, hẳn đang tỏ mò, thực sự rất hiếu kỳ, muốn nói rõ chuyện gì? có gì để nói rõ ràng sao? Nàng muốn như thế nào nói rõ thế nào đây?

Người nữ nhân này rốt cuộc là ai, hắc y nhân có thân thủ tuyệt hảo đêm đó là ai, có quan hệ thế nào với nàng? Trên người của nàng còn có bao nhiêu bí mật mà hắc không biết đến, người nữ nhân này giống như một mê cung đầy bí ẩn, lần nào cũng đem đến cho hắc hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Có lẽ chỉ có bất ngờ chứ không có thích thú, mỗi chuyện nàng mang đến cho hắc chỉ có kinh ngạc và khuấy nhục, nghĩ tới đây, Hạ Thiên Thần chỉ cảm thấy miệng mình dâng lên hàng loạt mùi vị khó sở chua chát.

Tịch Nhan cười lạnh, cũng tùy tiện dựa người vào cửa, “Tứ Hoàng Tử, trước kia là ta có mắt như mù mới coi trọng một con chim khổng tước phong lưu đa tình như ngươi vậy, hôm nay ta tới cửa chính là cảnh cáo ngươi, quân tốt trặc vương phi của ngươi và cả cái miệng của ngươi nữa, Vương gia của ta có là người ngu hay là kẻ bất lực cũng chẳng có liên quan gì đến các ngươi, ngoại trừ ta ra, mặc dù là thiên hoàng, cũng không có tư cách nói này nói nọ hắc, nếu như ai dám khoa tay múa chân đối với hắc, hoặc buông ra những lời thiếu suy nghĩ, ta sẽ cho hắc rơi vào kết cục giống như tứ Hoàng Tử, thân trần như nhộng, mặc nội khổ tam giác treo lơ lửng trên tường thành, Vương gia nhà ta suốt mười mấy năm qua luôn chẳng đụng chạm gì đến tứ Hoàng Tử, vốn nước giếng chẳng phạm nước sông, nếu có thể tiếp tục như vậy thì càng tốt, như vậy chẳng phải giảm bớt đi một kẻ địch, tứ Hoàng Tử tự mình ngắm lại xem đâu tốt đâu xấu.”

Tịch Nhan buông đôi tay đang khoanh trước ngực xuống, chống lên cửa sắt phía sau lưng, ngón tay búng vào song sắt, trông chẳng khác nào gãy đàn, vang lên những tiết tấu có quy luật.

Lời nàng thốt ra chẳng chút khách khí nào, dù sao Hạ Thiên Thần đã sớm biết nàng là ai, nàng cũng không cần phải tự làm khổ bản thân, cố làm ra vẻ, cứ gọn gàng dứt khoát, như vậy là hay nhất, nàng mặc kệ tâm tình hắc có tốt hay không khi nghe những lời nói này của nàng.

Hạ Thiên Thần hơi cúi đầu, sắc mặt có chút khó coi, ở nơi sâu nhất trong đôi mắt hắc là một mảnh hoa đào nở rộ đang bị gió mưa vùi dập, từng mảnh một dần héo tàn, rơi trên mặt đất, hòa cùng với cát đất bụi bặm.

Hạ Thiên Thần cảm giác mình muốn cười, hắc thực sự cảm thấy buồn cười, trên đời này còn có chuyện nực cười đến mức khiến hắc không thể không chế được tâm tình của mình như vậy sao? Người nữ nhân này, ngoại giới tung ra lời đồn thổi rằng bản thân yêu hắc sâu đậm, vì hắc còn không tiếc lấy cái chết ra cự tuyệt hôn lễ, thế nhưng bây giờ, nàng lại vì một người đàn ông khác mà chống đối với hắc, nhiều lần thiết kế hãm hại, còn làm hắc mất hết mặt mũi, hiện tại thậm chí còn đứng ra uy hiếp hắc. ? Đã không thích, trước đây vì sao lại trêu chọc hắc? Trước đây, nếu chẳng phải là nàng trêu chọc thì hiện tại hắc đâu phải thống khổ rầu rĩ thế này?

Đợi đến khi hắc giao trái tim chân thật này ra, nàng lại vứt bỏ không chút xót thương, chẳng lẽ do hắc đã làm tổn thương quá nhiều tâm chân tình của các cô gái, cho nên ông trời mới phái một người xuống đây để nghiêm phạt hắc sao? nhưng tất cả mọi chuyện đều không phải là lỗi của hắc.

Con cung của trời, như hắc nào có được xem là đứa con cưng của trời, là kẻ bị ông trời chê cười mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Để Hắc Cũng Làm Trâu Làm Ngựa Cho Ta 2

Tịch Nhan đứng phía đối diện, có thể cảm nhận thấy rất rõ hơi thở lạnh lẽo tỏa ra từ trên người hắc, do cúi đầu, nàng không nhìn thấy rõ phản ứng của hắc, thế nhưng vẫn nhìn thấy vẻ khiếp sợ lóe lên trong đáy mắt hắc.

Chuyện Hạ Tuần Trì, Lý Kiến Huy không có quan hệ gì với hắc, nếu như nói trước đây trong lòng của nàng còn có một chút dao động, thì chuyện ở Đông Thần phủ kia đã xóa bỏ toàn bộ những dao động kia rồi.

“Nàng dựa vào cái gì để bàn điều kiện với ta?”

Hạ Thiên Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, cặp mắt đào hoa tinh xảo nheo lại, chỉ lộ ra một khe nhỏ, ánh mắt sắc bén như sao, hàn quang bắn ra, khẽ mím môi, băng lãnh, và hết sức trào phúng.

“Tứ Hoàng Tử cảm thấy ta thiếu tư cách sao?”

Tịch Nhan khếch mày lên, đôi mắt trong suốt linh hoạt cũng tỏ ra vẻ chẳng đáng, chân sau co lại, đặt lên trên cửa, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Hạ Thiên Thần: “Tứ Hoàng Tử là đứa con cưng của trời, được bách tính ủng hộ, đại thần ủng hộ, hoàng thượng sủng ái, càng được Lệ Phi yêu thương, tướng mạo anh tuấn, tài hoa hơn người, thân thể bối cảnh, tứ Hoàng Tử không có chỗ nào không phải thượng thừa, có thiếu nữ nào trong hoàng thành này không đem lòng yêu mến tứ Hoàng Tử, hắc không thể có thể trở thành nữ nhân tứ Hoàng Tử, biết bao nhiêu người cho dù nằm mơ cũng cầu không được, tứ Hoàng Tử tuổi còn trẻ, nỗ lực buông tay cho vinh hoa phú quý sao?”

Bỏ được sao? Đương nhiên không, người đàn ông này chắc chắn sẽ luyến tiếc, trước đây hắc mang tâm tư gì thì nàng không biết, thế nhưng có một điểm, hiện tại nàng có thể xác định, người đàn ông này bây giờ đang đã tâm bưng bưng, hắc hiện tại chẳng phải Tùy Dạng Đế Dương Quảng, mà là Câu

Tiền, Câu Tiền của nằm gai nếm mật (* xem thêm lịch sử trung quốc để biết rõ hơn), từ đêm hán quý gối trước mặt Hạ Dạ Bạch, gương cười kính trà lên thì nàng đã biết, hán chẳng khác nào Việt vương Câu Tiền co được gần được.

Hạ Thiên Thần đặt bờ lưng thẳng tắp dựa vào trên cửa, cặp mắt đào hoa hé mở, nhìn chăm chăm Tịch Nhan, những thứ nàng vừa nhắc đến mặc dù đều không phải là thứ hán muốn có nhất, thế nhưng hán luyện tiếc, thân là hoàng tử, từ nhỏ cảm y ngọc thực, mà hán từ trước đến nay đều sống trong sự ngưỡng mộ và thềm thường của mọi người, đắm chìm trong đó quá lâu, hư vinh khuyết đại đến mức quyết định hán phải có dã tâm

“Người ủng hộ Tứ Hoàng Tử quá nhiều, thứ không bỏ được cũng quá nhiều, mà ta Mạc Tịch Nhan ngoại trừ Hạ Dạ Bạch, cái gì đều có thể bỏ qua.”

Tịch Nhan dùng chỉ chốc lát, dưới ánh nắng rực rỡ, lông mi thật dài khẽ run: “Cho dù tính mệnh này cũng không ngoại lệ.”

Mỗi chữ mỗi câu, nói năng có khí phách, giống như đang tuyên cáo điều gì đó, Hạ Thiên Thần nhìn chăm chăm Tịch Nhan, trên mặt vẫn khề mỉm cười như trước, thế nhưng nụ cười ấy lại đủ sức hút hồn bất cứ khuê nữ nào. Nhưng nụ cười kia, cũng cứng nhắc, giống như nước đã bị đóng băng, ngoại trừ băng lãnh, không nữa tình cảm nào khác.

“Chỉ bằng vào điểm này, nàng đã chi đầu không lại ta, lẽ nào lần giáo huấn trước kia còn chưa đủ tạo dấu ấn khó quên trong đời của tứ Hoàng Tử sao?”

Hạ Thiên Thần đứng thẳng người lùi về phía sau hai bước, dựa lưng vào trên cửa, hắc xì hai cái, cho dù nụ cười gắng gượng cũng không thể che giấu được.

“Còn nữa, tứ Hoàng Tử cảm thấy Đông Thần phủ bây giờ còn vẫn chưa đủ loạn sao? Xem ra việc mất kim ấn chẳng hề ảnh hưởng gì đến tứ Hoàng Tử, vậy ta cũng không ngại thôi thêm tý gió vào Đông Thần phủ loạn ra bên ngoài, chẳng nhẽ tứ Hoàng Tử hoàn toàn không để ý gì đến danh tiếng và thể diện của mình?”

Gió thổi may những sợi tóc trên má của Tịch Nhan, nháy mắt một cái, cười rất vô tội.

Hán nghĩ, hán còn chưa đủ lợi hại, vì thể diện và lòng tự tôn của mình, hiện tại trong lòng hán cho dù có tức giận đến mức nào đi nữa cũng buộc phải miễn cưỡng vui cười, không cho nàng nhìn ra bất cứ biểu tình khác lạ nào, nhưng chính hán cũng không thể làm được, khóe miệng cố gắng cong lên nhiều lần cuối cùng vẫn vô lực lại bất đắc dĩ rũ xuống, cả người giống như một đoá hoa đào nát vụn bị vùi dập trong vài gió dầm mưa, không còn vẻ diễm lệ vốn có.

Mất mũi mới có thể coi trọng bản thân, hán thực sự chịu không thấu như vậy sao? Người kia thực sự tốt như vậy sao? Đáng giá để nàng hy sinh cả mạng sống của mình để bảo vệ sao? trái tim của nàng, bắt đầu từ khi nào đã chuyển dời từ trên người Hạ Thiên Thần về phía Hạ Dạ Bạch? Hay là đúng như hán nói, là do hán đùa bỡn trên tình cảm của quá nhiều thiếu nữ, cho nên cơ hội cứ thế tuột khỏi tay.

” Kim ấn của ta ở trên tay nàng?”

Hán vừa đẩy nàng ngã vào thềm vương phủ, thì lập tức có người đến trộm kim ấn của hán, còn ba lần bảy lượt cảnh cáo hán không được tiếp tục đánh chủ ý lên người nàng, bằng không tuyệt đối không hạ thủ đơn giản như vậy, quan hệ giữa hai người bọn họ chắc chắn không cạn, có lẽ người kia chính là nàng phải tới, bên cạnh nàng lại có cao thủ như vậy, thảo nào mỗi lần phái người đi theo dõi nàng đều bị cắt đứt.

“Hừm?”

Tịch Nhan mở to đôi mắt long lanh, đầy cười cợt, “Tứ Hoàng Tử ngậm máu phun người cũng phải tìm một nguyên do chính đáng chút chứ, kim ấn đối với người mà nói là bảo bối, với ta mà nói, chẳng là cái gì, không thể ăn được cũng chẳng thể đùa, hơn nữa còn có thể đem đến tai ương cho mình, nói đơn giản nó chẳng qua chỉ là rác rưởi mà thôi, ta cần thứ rác đó làm gì?”

Hạ Thiên Thần nhìn chăm chăm Tịch Nhan, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên khuôn mặt cả nàng, bộ dáng của nàng không giống như là nói sáo, hơn nữa nàng nói cũng có đạo lý, kim ấn là tín vật là của hán, hán làm mất kim ấn, có ai trong đất Lư Ly này mà không biết, vật kia quả thực chính là một hòn than đỏ rực, nữ nhân này thông minh như vậy, làm sao còn giữ trên người.

“hãy suy nghĩ cho đại cục, điều tứ Hoàng Tử nên lo lắng chính là cuộc cạnh tranh giữa tứ Hoàng Tử và thái tử mới đứng, hà tất phải lãng phí tâm trí vào Vương gia chúng ta, bên nào nặng bên nào nhẹ, tự mình cân nhắc cho kỹ càng đã.”

Tịch Nhan tiến đến trước mặt Hạ Thiên Thần đang đứng ngậy ngốc tại chỗ, từng câu từng chữ đều nói rõ ràng, thanh âm không lớn, lại làm cho hán có cảm giác mằn nhẽ muốn rách nát, hơn nữa trái tim cũng phải run.

Dù sao cũng là nhi tử được hoàng thượng sủng ái nhất, nàng đương nhiên không thể làm ra chuyện quá mức, hôm nay đến đây, bắt quá cũng để cảnh cáo mà thôi. Nếu hán không chịu nghe theo, nàng cũng chẳng rảnh nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, hao tổn tâm tư trên người kẻ mù, nàng nhìn hán dần dần tái mét mặt mày.

“Mạc Tịch Nhan.”

Tịch Nhan nhắc chân bước ra khỏi khuynh Vũ Lâu, cổ tay đột nhiên bị Hạ Thiên Thần nắm chặt lại, Tịch Nhan xoay người, thấy ánh mắt Hạ Thiên Thần đỏ ửng, chẳng khác nào sắp phun ra lửa. Nhưng gương mặt đó cũng tái nhợt, bộ dáng này của hán, nàng đã từng trông thấy một lần, chính là lần ở trong gian phòng nhỏ tại vườn hoa đào, khi hán phát sinh quan hệ với Mạc Vân Phi, lúc đó nàng vọt tốt xem, hán không còn lời nào chối cãi, cứ nhìn chăm chăm Mạc Vân Phi, chính là dáng vẻ muốn nhai sống người ta ra.

“Ta hỏi nàng, hãy thành thật trả lời ta.”

Giọng nói mạnh mẽ, từng chữ như rít ra từ kẽ răng.

“Nói đi.”

Mạc Tịch Nhan nhìn hấn tức giận, chẳng thèm né tránh, cũng không thèm nhìn thẳng vào hấn, bộ dáng thấy chết chẳng sờn.

“Nàng đã từng yêu ta sao?”

Hạ Thiên Thần vừa hỏi, cánh tay đang giữ chặt tay Tịch Nhan khẽ run lên, mày Tịch Nhan nhăn lại, cũng chẳng thèm gạt tay hấn ra, đối với hấn, tự đáy lòng nàng chẳng có bất cứ cảm giác đồng tình hay thương tiếc gì, thế nhưng đối với gương mặt này, nàng từ đầu đến cuối không thể tỏ ra lãnh huyết tuyệt tình được, cũng chỉ vì gương mặt này mà thôi, nàng hiểu rất rõ, nếu như đôi một gương mặt khác, nàng nhất định sẽ gạt hấn ra chẳng chút đắn đo.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người họ chính là ánh mắt và nụ cười, nhưng bây giờ, nhìn đôi mắt hoa đào điểm lệ này đang dấy lên con phần nộ và điên cuồng, khuôn mặt cứng nhắc cũng không thể duy trì đáng tươi cười, nàng cũng không đành lòng nhìn tâm giống như mình từng nghĩ.

Một gương mặt giống nhau như đúc, biết rõ chẳng phải Hạ Dạ Bạch, mà là Hạ Thiên Thần.

“Mạc Tịch Nhan đã từng yêu ngươi.”

Nàng có thể cảm giác được, Mạc Tịch Nhan trước kia đã từng rất yêu Hạ Thiên Thần, nếu như chẳng phải yêu sâu sắc thì cũng không ép buộc bản thân ở cái địa phương vũ lâu đó đến sáu năm, mỗi ngày làm bạn với cầm kỳ thư họa khô khốc, hơn nữa cho dù là một vết thương nhỏ xíu cũng lo lắng suốt cả ngày, dung mạo công đức, e sợ bản thân có điểm gì đó không xứng với Hạ Thiên Thần, nếu như chẳng phải yêu quá sâu, cộng với bản tính quật cường, cũng sẽ không dừng cảm đến mức dùng phương thức quyết tuyệt như vậy để chứng minh quyết tâm của mình, không phải là tứ Hoàng Tử quyết không xuất giá, hơn nữa còn làm trò trước mặt bá quan văn võ trong triều đình, một nữ tử tuân thủ nghiêm cấm mọi lễ giáo như nàng ta, để thốt ra những lời ấy cần phải rút ra bao nhiêu dũng khí?

Nỗ lực để cho bản thân mình tốt nhất, chính là mong muốn được đứng bên cạnh hấn, thậm chí chỉ là dưới thân phận một trắc phi, có lẽ nàng ta quá yêu, những lời nàng từng nói trong căn nhà gỗ ở rừng hoa đào, chính là điều mà cô gái kia muốn nói.

Nàng ta yêu Hạ Thiên Thần, không để ý đến thân phận địa vị, mà chính vì con người của hấn, thế nhưng Hạ Thiên Thần trước kia chưa từng trân trọng.

Tay đang nắm chặt Tịch Nhan hoàn toàn không có ý buông ra, cả người Hạ Thiên Thần hơi cứng đờ, ngơ ngác nhìn Tịch Nhan, đáng vẻ đáng thương, “Vì sao hiện tại lại không còn yêu nữa?”

Tịch Nhan sững sốt, đôi mi thanh tú nhăn lại, sắc mặt âm trầm xuống: “Tứ Hoàng Tử, ngươi không uống nhầm thuốc chứ, ngươi cho là bây giờ ngươi còn có thể nói ra những lời như vậy được sao?”

Thật là buồn cười, lại còn hỏi nàng vấn đề này, nếu quả thật hấn cố tình, phải nói là phải chi trước đây ta xin phụ hoàng gả nàng cho ta thì tốt biết bao mới đúng nhé, nói vậy Mạc Tịch Nhan mới không đến mức tự sát chết, có điều nàng lại hy vọng nàng ta chết, nếu như nàng ta không chết, làm sao nàng có cơ hội bám vào trên người nàng ta, tuy rằng trong lòng vẫn còn oán giận Hạ Dạ Bạch, thế nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, có điều nàng chưa từng hỏi hận.

Tịch Nhan hất mạnh tay của hấn ra, không ngờ Hạ Thiên Thần lại nắm chặt hơn nữa, hai tay lôi kéo nàng, nắm chặt không chịu buông ra, Tịch Nhan bỗng chốc phát cáu, hất mấy lọn tóc trên trán ra, đưa tay che đi lớp phấn phủ trên vết sẹo, bước lại gần Hạ Thiên Thần, chỉ vào vết thương trên mặt, “Hạ Thiên Thần, nhìn thấy rõ không?”

Dưới ánh nắng mặt trời, vết thương trên trán hiện ra rõ ràng, rất sâu, dài ngoằn ngoèo khác nào giun rết đang bò, kéo dài hết trán, tuy rằng vết thương đã khỏi hấn, thế nhưng vẫn có thể nhận ra lúc trước nghiêm trọng cỡ nào.

“Những thứ này đều là Hạ Tuấn Trì lưu lại trên đầu của ta, hấn đập cái bàn vào đầu ta, có điều tứ Hoàng Tử không cảm thấy mình nên chịu một phần trách nhiệm sao? Là ngươi tự tay đem ta giao cho hấn không phải sao? Cũng có thể nói, những vết thương trên mặt ta là do tứ Hoàng Tử ban tặng đấy, phải chăng ta nên cảm thấy vinh hạnh vì được nhân nó, chính tay ngươi ném ta vào trong hang hùm giờ còn hỏi những điều này với ta sao?”

Về mặt Hạ Thiên Thần lộ ra vẻ trầm thống đau đớn, nhưng chỉ một thoáng qua, nếu không phải nàng làm tổn thương hấn quá sâu, hấn làm sao có thể làm ra những chuyện như thế.

“Mạc Tịch Nhan, nàng không cảm thấy tất cả mọi chuyện là do nàng bức ép ta sao?”

Tay Hạ Thiên Thần lại tăng thêm lực đạo,, cả người Tịch Nhan vọt tới trước, thiếu chút nữa té ngã ở trong ngực hấn, ngấn đầu, đôi mắt bình tĩnh nhìn về mặt hấn trầm thống lại tức giận, cười lạnh một tiếng: “Tứ Hoàng Tử, chúng ta trước nay vốn chưa từng là bằng hữu, ta thích uy hiếp người khác, nhưng chán ghét bị người khác hiếp bức.”

“Các ngươi đang làm cái gì?”

Mạc Vân Phi dùng xong ngọc thiện, đang nghỉ ngơi ở trong phòng thì thiếp thân nha hoàn Tiểu Cúc chạy vào, nói nhìn thấy tứ Hoàng Tử cùng thất vương phi gặp mặt ngoài cửa khuynh Vũ Lâu, nàng nghe xong, liền tinh táo không còn thấy buồn ngủ đầu nữa, bất chấp mọi thứ, vội vã chạy ra, không ngờ lại

nhìn thấy một màn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Để Hấn Cũng Làm Trâu Làm Ngựa Cho Ta 3

Mà ngay lúc này, tay trái Tịch Nhan bị Hạ Thiên Thần giữ chặt, hai người đứng sát với nhau, từ góc độ của Mạc Vân Phi nhìn lại, giống như là Tịch Nhan đang tựa ở trong lòng của Hạ Thiên Thần, hơi ngược đầu, trong lòng nàng đã sớm nhất định Tịch Nhan tới câu dẫn Hạ Thiên Thần, hơn nữa ánh mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, nàng cũng cho rằng đó là cái nhìn đầy thâm tình vạn chủng, lập tức giận tím mặt.

“Mạc Tịch Nhan, ngươi có biết xấu hổ hay không? Lại có thể thừa dịp ta nghỉ trưa chạy đến khuynh Vũ Lâu câu dẫn Vương gia.”

Mạc Vân Phi nổi giận đùng đùng, chạy đến trước mặt Hạ Thiên Thần cùng Mạc Tịch Nhan, đưa tay đẩy mạnh đem Tịch Nhan đẩy ra ra.

Tịch Nhan làm sao không biết bản tính của người tỷ tỷ này của nàng trước nay đều điều ngoa tùy hứng, đồ kị thành tính, nàng vẫn chưa xuất thủ, đã gạt cánh tay của Hạ Thiên Thần đang giữ chặt tay của mình ra, đẩy mạnh hắn ra xa, có lẽ ngại vì có mặt Mạc Vân Phi, Hạ Thiên Thần cũng không dùng nhiều sức như mới vừa rồi, Tịch Nhan rất dễ dàng tránh thoát được tay của Hạ Thiên Thần.

“Hạ Thiên Thần, xem đi, ngươi luyến tiếc, yêu ngươi thì thế nào, không thương ngươi thì thế nào, con người của ta quá mạnh mẽ, còn con người của ngươi lại có quá nhiều chuyện băn khoăn, tính toán cũng quá nhiều, hai người chúng ta nếu cùng ở một chỗ, cũng tuyệt đối không thể tương kính như tân, loại người như ngươi chỉ thích hợp với dạng nữ nhân ngu ngốc dễ lừa gạt, dễ dỗ dành giống như Mạc Vân Phi.

Tịch Nhan thối lui ra ngoài cửa, đưa tay xoa xoa cánh tay mới vừa rồi bị Hạ Thiên Thần giữ chặt, cười lạnh một tiếng, hết sức trào phúng.

“Mạc Tịch Nhan, ngươi có ý gì, ai dẫn, ta thấy ngươi mới là kẻ không tuân thủ nữ tắc, tứ Hoàng Tử dù sao cũng là tỷ phu của ngươi, giữa ban ngày, ngươi lại lên lúc ta vắng mặt đến đây câu dẫn chàng, ngươi có còn biết liêm sỉ không, ngươi chẳng khác nào mẹ ngươi, đều là tiểu tiện nhân không biết xấu hổ.”

“Mạc Vân Phi, ngươi im miệng cho ta.”

Hạ Thiên Thần mày nhăn lại, gương mặt tối tăm, xoay người, quay sang giận dữ hét với Mạc Vân Phi, ngược lại hung tợn trừng mắt nhìn Tịch Nhan, người nữ nhân này đang cố ý, cố ý để cho mình cười một nữ nhân thích tranh giành tình nhân như vậy, nàng đang ước gì Đông Thần phủ vĩnh viễn không có ngày nào yên ổn.

Mạc Vân Phi nuốt nước miếng một cái, lại càng hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, rụt cổ một cái, nàng từ nhỏ đều được nuông chiều, đâu phải chịu ủy khuất như vậy, rõ ràng là Mạc Tịch Nhan sai, vì sao tứ Hoàng Tử lại la mắng nàng?

Mạc Vân Phi càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, không khỏi vành mắt mù quáng, ngồi dưới đất, lớn tiếng khóc hu hu, chẳng khác nào một người đàn bà chanh chua chửi bậy: “Mạc Tịch Nhan, ngươi không phải nói không thích Vương gia nhà ta sao? Ngươi là cái đồ hồ ly tinh ăn ở hai lòng, đáng đời ngươi gả cho một kẻ bất lực vô năng cả đời sống quạ, ngươi là cái loại bại hoại thấp hèn, muốn giả bộ đến bao giờ? muốn ta cho người đánh chết tươi tên ngốc kia sao?”

Mặc dù nhiều lần chịu thua thiệt dưới tay của Tịch Nhan, bất quá Mạc Vân Phi này luôn hết sọ lại quên đau, có lẽ do trước đây ăn hiếp Mạc Tịch Nhan thành thói quen rồi, cũng không quan tâm Hạ Thiên Thần hiện đang đứng ở bên cạnh, luôn miệng thốt ra lời nói chanh chua, càng nói càng khó nghe.

Mạc Vân Phi nói những lời cay nghiệt, nói xong câu cuối cùng, liền đưa tay lau khô nước mắt, đôi mắt căm phẫn, hợp với giọng nói căm rắng nghiêng lợi, quả thật rất khó nghe.

“Ngươi thử động vào hắn xem.”

Tịch Nhan ngồi xổm trước mặt Mạc Vân Phi, đưa tay nâng cằm của nàng ta lên, để ánh mắt của Mạc Vân Phi nhìn thẳng vào mặt Tịch Nhan, Mạc Vân Phi chợt cảm thấy phát lạnh, nhìn không được rừng mình một cái.

Người đang ngồi trước mặt nàng là Mạc Tịch Nhan sao? đôi mắt dịu dàng như nước kia khẽ nhắm lại, đột nhiên, không khí chung quanh dường như bị đôi mắt hẹp dài này bắn ra hàn quang làm ngưng kết thành băng, rõ ràng lúc này đang là giữa trưa, nắng hè chói chang, mặt trời treo trên đầu ngọn liễu, thế nhưng đôi mắt sắc lạnh kia lại đem đến cảm giác lạnh lẽo giữa mùa đông, gió lạnh thổi qua ngày hè còn lạnh thấu xương hơn cả gió rét mùa đông, mang theo sát khí không hề che giấu.

Mạc Vân Phi ngồi dưới đất mắt mở thật to, không còn vẻ điên cuồng khóc loạn như vừa rồi, trong lòng hoảng sợ thế như lại không dám gọi, cũng không dám khóc, thậm chí ngay cả hít thở cũng phải cẩn thận từng li từng tí e sợ chọc giận mãnh thú điên cuồng trước mắt này

“Kẻ bất lực là người có thể nói sao? Kẻ ngốc là người có thể tùy tiện nói ra sao, trác vương phi.”

Ba chữ cuối cùng, âm ngoan cay nghiệt, Tịch Nhan nhìn chăm chăm vào trong mắt của Mạc Vân Phi rồi đột nhiên dời đi, bàn tay nắm cầm nàng ta khẽ dùng lực, mơ hồ nghe thấy thanh âm khanh khách của xương, lập tức cả khuôn mặt Mạc Vân Phi vụn vỡ, sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt trán đổ đầy mồ hôi, bộ dáng vô cùng đau đớn.

“Mạc Tịch Nhan, ngươi muốn làm gì?”

Cho dù hắn không thích Mạc Vân Phi, nhưng dù sao nàng ta cũng là trác vương phi của hắn, huống chi bên phía tướng phủ cũng cần nàng ta góp vài lời, để được tể tướng dốc toàn lực ủng hộ, nàng ta chính là quân cờ tốt nhất lúc này.

“Nếu dám lần sau ngươi còn dám nói lung tung về hắn, ta mà nghe được, thì ta sẽ cho ngươi rớt quai hàm, để xem ngươi còn dám ăn nói lung tung nữa hay không?”

Đôi mắt tròn to khẽ híp lại, không còn vẻ âm ngoan như vừa rồi, cũng không còn vẻ băng hàn như mình vừa tưởng tượng, từng câu từng chữ nàng nói ra, chỉ nhàn nhạt bình thường, như là mua đồ ngoài chợ mà thôi, bình thần đến mức dễ dàng bỏ qua, Mạc Vân Phi nhìn vẻ mặt ung dung thanh thản của Mạc Tịch Nhan, khóe miệng cong lên, hoàn toàn không còn vẻ kinh hãi giống như vừa rồi, nhưng đau đớn trên cảm liên tục truyền đến đã nhắc nhở cho nàng biết, tất cả đều là sự thật.

Tịch Nhan xoay người, liếc mắt nhìn Hạ Thiên Thần, không nói gì, buông bàn tay đang nắm cầm của Mạc Vân Phi ra, Mạc Vân Phi thở phào nhẹ nhõm, ho kịch liệt vài tiếng, gương mặt đỏ bừng, liên tục thở dốc, hoàn toàn mất hết dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo mới vừa rồi.

Mạc Vân Phi vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong kinh hãi, nhịp tim vẫn chưa trở về bình thường, đôi mắt tròn to nhìn chăm chăm vào mắt của Mạc Tịch Nhan, đột nhiên trừng lớn hơn.

Tịch Nhan cười cười, đưa tay phải ra, không ngừng vuốt ve bụng dưới của nàng, động tác rất nhẹ rất nhẹ, rất là ôn nhu, nụ cười trên khóe miệng trông có vẻ rất dịu dàng, thế nhưng lại khiến Mạc Vân Phi sợ nổi da gà, rợn tóc gáy muốn hét to lên, bởi vì hoảng sợ quá độ, cả người cứng ngắc, không nhúc nhích, tuyệt đối không dám nhúc nhích, chỉ sợ bản thân xê dịch một chút thì bàn tay của Mạc Tịch Nhan sẽ xuất lực.

“Tỷ tỷ, cái bụng đã lớn như vậy rồi sao? Mấy tháng?”

Cặp mắt tròn to, đầy mắt mờ mịt, trong đó còn có sợ hãi, môi nhấp máy nhiều lần, nhưng thế nào cũng không thể thốt ra dù chỉ một chữ. Không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt, đây có thật là nữ nhân không? trông nàng chẳng khác nào ác ma từ địa ngục đến.

“Tứ Hoàng Tử rất cần cần đứa bé này nhé.”

Tịch Nhan xoay người, ngửa đầu, đầy mắt Hạ Thiên Thần chợt hoảng hốt nhưng vẫn không thoát khỏi nhãn lực của nàng, nàng cười, đầy mắt trong suốt vô tội.

“Con nói dòng của Hoàng gia không nhiều lắm, có thể trưởng thành được càng ít hơn.”

Tịch Nhan thờ dài, hai tay Hạ Thiên Thần nắm chặt thành quyền, không nói gì.

Đôi kia tay, tuyết trắng lại thon dài, mười ngón tay nhỏ và dài, nước son trên móng tay trong suốt, sạch sẽ, nhìn không ra một chút máu tanh nào, Tịch Nhan mỉm cười dịu dàng, bàn tay đặt trên bụng Mạc Vân Phi dần dần trượt xuống phía dưới, mày nhăn lại, giống như là muốn dùng sức ấn xuống, Mạc Vân Phi thấy thế, sắc mặt trắng nhợt, bị hành động này của Tịch Nhan hù dọa hồn mê bất tỉnh.

Tịch Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạc Vân Phi nằm trên đất, chán chường vỗ tay một cái, đứng lên: “Muốn đánh người thì phải cho người chăm sóc đứa cháu ngoại này thật kỹ, tứ Hoàng Tử, thủ đoạn của ta, ngươi đã biết, khó lòng phòng bị.”

Có thể trở thành chương môn Vũ gia, trên tay của nàng, thứ không thiếu nhất chính là máu tươi, ngay cả đồng nghiệp tốt nhất cũng có thể động thủ, nàng đã được giáo dục theo cách tàn bạo đặc biệt cũng bị ý niệm này quán triệt, cho tới bây giờ chưa từng phân chia trẻ con và người lớn.

“Đã không muốn thua thì không nên trêu chọc ta, lại không nên trêu chọc Vương gia nhà ta.”

Mảnh đất Liễu gia kia đã bắt đầu khởi công, việc làm ăn của cửa hàng gạo và cả dược liệu vừa mới bắt đầu, vẫn còn phải nhập gạo ngon và đưa nó đi vào quỹ đạo, vấn đề của Hạ Dạ Bạch vẫn chưa được giải quyết, Lan Phi vẫn cứ người đến làm phiền mình, nàng bề bộn nhiều việc, Hạ Thiên Thần chẳng phải kẻ đơn giản, hắn rất tàn nhẫn, trong khoảng thời gian ngắn nàng còn có chuyện trọng yếu hơn phải xử lý.

“Nước giếng chẳng phạm nước sông, Mạc Tịch Nhan, ngươi chẳng phải kẻ cam nguyện làm người đứng dưới.”

Chớp mắt một cái, Hạ Thiên Thần đã không còn dáng vẻ chật vật mới vừa rồi, khóe miệng khẽ nhếch lên, mỉm cười, vẻ tàn bạo trên mặt nhất thời biến mất, cúi đầu vỗ vỗ xiêm y trên người, lại ngẩng đầu, Hạ Thiên Thần được người trong thiên hạ tán thưởng này, luôn mang mặt nạ hoàn mỹ, tìm không ra điểm tỳ vết nào.

Người này, trong thâm tâm của hắn có thể chịu được sức ép rất lớn, lại có được dẫn được, đứng ở góc độ khách quan mà nói, người này rất ưu tú, đứng ở góc độ đối nghịch mà nói, người đàn ông này, là đối thủ cạnh tranh mạnh, bởi vì hắn có thể đem tất cả âm mưu trong lòng che giấu đằng sau nụ cười

hoàn mỹ không tỳ vết kia, thủ đoạn của hắn cũng đủ tàn nhẫn giống như nàng, để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn.

“Người làm như vậy, bất quá muốn ta cho người cơ hội thở dốc mà thôi, hiện tại làm kẻ khuất phục là vì tương lai có thể đem ta dẫm nát dưới chân sao?”

Hạ Thiên Thần liếc mắt nhìn Mạc Vân Phi trên đất, đuôi lông mày nhếch lên, nhàn nhạt hỏi.

“trong chốn triều dã, tứ Hoàng Tử gây thù hằn không ít, mà ta cũng không phải người chủ yếu nhất.”

Hạ Thiên Thần nhẹ nhàng ừ một tiếng: “Quả thực như vậy, nếu một ngày kia, lông cánh của người đầy đủ, chẳng phải sẽ thành đối thủ khó đối phó hơn sao, bóp chết khi còn trong trứng, cố sao lại không làm?”

“Nếu là như thế, chỉ sợ tứ Hoàng Tử nếu không bóp chết ta, thì người chết chính là mình, ta cũng là người rất yêu quý tính mạng của mình, chỉ cần tứ Hoàng Tử không đụng điều kiêng kỵ của ta, đương nhiên ta cũng không muốn chuốc phiền vào thân.”

Thực lực của hắn ngang ngửa với thái tử Hạ Minh Húc, nàng cho rằng chỉ cần làm hắn phân tâm thì có thể thế đối phó sao? Có phần coi thường nàng, lại thêm coi thường Hồng Ngọc nhé.

“Ta thật ngưỡng mộ thất hoàng đệ, có thể có một Hiền phi vì hắn suy nghĩ cẩn thận như vậy.”

Hạ Thiên Thần tấm tắc khen vài lời, về hăm mộ trong đáy mắt hoàn toàn chẳng phải giả bộ.

“Tứ Hoàng Tử còn nhớ rõ ta đã từng nói gì sao? Mỗi người đều có chỗ đứng của riêng mình, nếu không chú tâm vào một việc mà chỉ biết ước ao của người khác, hoặc không thêm đề mắt đến những thứ mình đang có, thì chính là tự tìm tội, trác vương phi tuy rằng đồ kị thành tính, thế nhưng đối với tứ Hoàng Tử cũng một tấm chân tình, chỉ cần che mắt nàng ta một chút, tin chắc nàng ta cũng nguyện ý bỏ công bỏ sức phục vụ cho tứ Hoàng Tử, mà ta là tuyệt không cam nguyện trở thành quân cờ của người khác, lại không thể chia sẻ nam nhân của mình với bất cứ nữ nhân nào, duy chỉ hai điểm này, người đã không thể thỏa mãn được ta, tứ Hoàng Tử người không chế không được ta, thứ mình không thể khống chế được, chiếm được cũng chỉ làm người khác tổn thương, trên đời này, cũng không phải chỉ có thứ không lấy được mới là thứ tốt, trên đời còn nhiều người như vậy, mà thứ không lấy được cũng không ít, nếu không tự biết thỏa mãn với những gì mình đang có, đến phút cuối cũng chỉ tay trắng hoàn tay trắng mà thôi, Tịch Nhan ta đã nói đến nước này rồi, việc còn lại xin tứ Hoàng Tử tự mình cân nhắc.”

Tịch Nhan quay đầu, nhìn Mạc Vân Phi đang nằm trên cỏ, nước suối văng tung tóe lên xiêm y của nàng, hở ra cái bụng hơi nhô lên, sắc mặt tái nhợt, sợi tóc mất trật tự, nhưng Hạ Thiên Thần từ đầu chí cuối cũng chẳng thêm đề ý đến, nha hoàn đứng bên cạnh cũng không dám bước lại.

Bất thành linh nàng cảm thấy rất may mắn, bởi vì nàng gả cho ngốc vương Hạ Dạ Bạch chứ không phải là Hạ Thiên Thần.

Hạ Thiên Thần không nói gì, Vương gia không giữ lại, chỉ sững sờ đứng im tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng Tịch Nhan dần biến mất. Những lời nàng vừa nói không sai, người nữ nhân này, hắn không chế không được.

Thông kim bác cổ, tài hoa hơn người, thần thái lúc nói chuyện rạng rỡ, lưng thẳng tắp, ung dung tự tin, như là xung quanh không có bất kỳ vật gì có thể làm khó được nàng. Nhưng nếu như gỡ thủ đoạn ra đùa bỡn nàng, thì khắp đất lưu ly này, chỉ có nàng ta mới làm được như vậy, không chỉ nói là nữ tử, cho dù là nam nhi cũng khó mà sánh bằng.

Nghe nói hôm ở Vũ Lâu, nàng một thân áo tơ trắng, tựa ở trên kệ xích đu, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, xích đu nhẹ nhàng lắc lư, tay áo phấp phới, mắt ngọc mây ngài, như là bức tranh sơn thủy, tiên nữ chợt bùng tỉnh từ trên chín tầng mây đáp xuống phạm trần, cuộc đời nếu chỉ như lúc ban đầu gặp gỡ, nàng chính là nữ tử dưới ánh trăng đêm đó, mà hắn là người đứng bên cạnh ngắm nhìn, thì mọi thứ sẽ tốt đẹp biết bao.

Hai tay Hạ Thiên Thần nắm chặt thành quyền, tận đến khi bóng lưng Tịch Nhan dần dần biến mất, không còn nhìn thấy nữa mới lấy lại được tinh thần, xoay người, liếc nhìn Tiểu Cúc còn đang sững sờ, “Đưa trác vương phi vào phòng đi, chăm sóc nàng cho thật tốt.”

Nếu thời gian có thể đảo ngược thì tốt biết bao, đã không thể nạp nàng, kể từ sau ngày chúc thọ lão thái quân ở tướng phủ, hắn nhất định sẽ không chút do dự trở lại Đông Thần điện, tuyệt không rào bước tiến lên Thánh Vũ Lâu, càng không có bất cứ ràng buộc nào với nàng, nếu như vậy, hiện tại hắn tất nhiên sẽ không rơi vào kết cục thế này, nên chém đoạn sẽ quyết tuyệt chặt đứt, nên hạ thủ tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, hơn nữa khi cưới Mạc Vân Phi cũng không chán ghét đến mức độ này.

Tịch Nhan đi học theo con đường nhỏ vừa rồi bước ra ngoài, khi đi đến cửa chính, thì thị vệ canh cửa vừa lên ngủ đã tỉnh dậy, nhìn Tịch Nhan từ bên trong phủ đi ra, hai mắt trừng lớn, chẳng khác nào vừa gặp quỷ, sau một khắc, trong lòng run sợ, hắn vừa lên ngủ một giấc, không biết có ai trông thấy hay không, có điều người này vừa đi vào, hy vọng bên trong đừng xảy ra chuyện gì nhé.

Nghe như vậy, thủ vệ kia nuốt dài cổ ra, liếc mắt nhìn vào trong, vênh tai nghe ngóng nhưng một hồi lâu vẫn không nghe thấy gì, lúc này mới yên lòng.

“Ta chẳng trộm cái gì đâu, chỉ không cẩn thận chạm mặt tứ Hoàng Tử và trác vương phi thôi.”

Người nọ vừa nghe thế, hoảng hốt ngây người, ngây ngốc nhìn chăm chăm Tịch Nhan, gương mặt trắng xanh.

Tịch Nhan nhìn mặt tái nhợt của hắn, cảm thấy rất thú vị, vỗ tay một cái, đắc ý nhíu mày, nghênh ngang bước ra.

“Công tử.”

Mặc dù biết Tịch Nhan là nữ nhân, Võ Vũ vẫn không thay đổi cách xưng hô, thấy Tịch Nhan bước ra, vội vàng cung kính nghênh đón, Tịch Nhan gật đầu, ừ một tiếng, vén rèm lên, trực tiếp nhảy lên xe ngựa.

Hồng Ngọc vẫn lẳng lặng ngồi ở bên hông nghe thấy thanh âm, từ từ mở mắt, đưa tay chống đầu, nằm nghiêng trên sàn, mị nhãn như tơ, quan sát Tịch Nhan một lượt từ trên xuống dưới, sau đó mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, toát ra vẻ lười biếng mê người không nói ra được, đôi môi khẽ mở: “Thế nào? Không có động thủ?”

Tịch Nhan vuốt tay, cười ha ha hai tiếng: “Ồ trong mắt ngươi, ta là cái loại thích bạo lực sao? Không có động thủ, chỉ vào nói mấy câu, ai ngờ Mạc Văn Phi lại vô dụng như vậy, chưa kịp ra tay gì đã hôn mê bất tỉnh, bất quá Hạ Thiên Thần vẫn còn rất tốt.”

Hồng Ngọc ừ một tiếng, ngồi thẳng người, sửa lại mái tóc của mình, “Người còn tốt, thế nhưng trong bụng đã bị ngươi làm cho tức giận muốn chảy máu bụng rồi, có điều trong khoảng thời gian ngắn này, hẳn sẽ không đến quấy rầy ngươi, ngươi đã không có cảm giác với người ta, đang yên đang lành lại đi câu dẫn người ta làm gì, có ta còn chưa đủ sao?”

“Ta nào biết đâu sự tình sẽ diễn biến thành cái dạng này?”

Tịch Nhan quệt mồm, sự kiện kia nàng vẫn chưa làm quá mức, có điều sau đó bị người ta đập cho một cước, mới tạo thành cục diện như ngày hôm nay vậy, tạm thời Hạ Thiên Thần chắc sẽ không đến gây sự với mình nữa, thế nhưng không thể không đề phòng.

Tịch Nhan thờ dài, ngồi xuống bên cạnh Hồng Ngọc, “Hồng Ngọc, ngươi nói không sai, cái này chính là số mệnh, trong lòng ta biết rất rõ hẳn có bản lĩnh, nhưng vẫn không chịu đựng được khi nhìn thấy có người bắt nạt hẳn, từ đại hôn đến bây giờ, ta chịu một nhục, một mực làm trâu làm ngựa cho hẳn, vừa rồi lại không nhịn được quấy một hồi, ngươi nói hẳn dựa vào cái gì để cho ta phải vì hẳn làm nhiều chuyện như vậy?”

Tịch Nhan nhìn Hồng Ngọc, gục đầu xuống, nhìn không được oán giận.

“Cho nên...?”

Hồng Ngọc nhíu mày, Tịch Nhan quay đầu chỗ khác, nàng cái dạng này, nếu như ngồi trước mặt nàng là một người đàn ông, cho dù là Liễu Hạ Huệ cũng phải gờ tay lên đầu hàng.

“Cho nên ta phải đi về không thể để cho bản thân chỉ bị hẳn càn quấy, sau đó ta sẽ cho hẳn làm trâu làm ngựa, ta cũng muốn để cho hẳn làm trâu làm ngựa cho ta. Như vậy mới công bình.”

Hồng Ngọc dò xét nhìn Tịch Nhan một lát, ừ một tiếng, tỏ ra chẳng đáng: “Muốn trở về thì cứ nói thẳng.”

Tịch Nhan cười cười, vén rèm lên: “Võ Vũ, hỏi phủ.”

Buông mình xuống, xoay người, một đôi mắt sáng, như ánh sao trong đêm tối, thông minh lại bén nhạy, nhìn Hồng Ngọc, khuôn mặt tự đắc, “Hồng Ngọc, lần này trở lại, ta nhất định sẽ dẫn vật hẳn đến học máu ra, để cho hẳn ném mùi ăn không được nhả không xong, nuôi con tức trong lòng sẽ có mùi vị thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Trở Về Giày Vò Ngươi Đấy, Thì Sao?

Mặt trời rực rỡ ngã về phía tây, tà dương đỏ thắm, áng mây như lửa, trời đã vào chạng vạng tối, nhưng vẫn sáng sủa như cũ, lại không giống như lúc ban ngày, khí nóng lan trên mặt đất từ từ bốc hơi lên, nhưng đã không còn vẻ khô nóng như giữa trưa.

Tịch Nhan xuống xe ngựa, chỉ huy mấy hạ nhân vương phủ lôi chiếc rương ở sau xe xuống, về mặt nở nụ cười dịu dàng, bước thẳng về Thụy Trúc Cư.

Vẫn chưa đi đến Thụy Trúc Cư đã bị Hồng Đậu đang đi dạo chung quanh nhìn thấy, Hồng Đậu chớp chớp mắt, nhìn Tịch Nhan, há to mồm, giống như gặp quý hầu như, một hồi lâu sau mới định thần lại, hào hứng vội chạy đến gần Tịch Nhan, ngược đầu, đôi mắt to long lanh nhìn chăm chăm Tịch Nhan.

“Sao đột nhiên Vương phi lại trở về.”

Tịch Nhan nhíu mày, đi về phía Thụy Trúc Cư, chân vẫn bước về phía trước.

Hồng Đậu cười ha ha rất là sung sướng, cứ nhảy xung quanh Tịch Nhan, cho nên vẫn không phát hiện ra hai hạ nhân đang khiêng cái rương ở phía sau, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, kinh ngạc hô lên, “Đề nô tỳ chạy vào thông báo với Vương gia, nếu Vương gia biết, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, Hồng Đậu buông tay của Tịch Nhan ra, chẳng khác nào cánh bướm đập chồn lướt về phía Thúy Trúc Cư.

Bên trong Thúy Trúc Cư, lục trúc xanh tươi quanh năm như nhiễm chút vàng óng ánh, từng làn sóng lượn lẩn tẩn trên ao nước, lóe lên ánh sáng vàng, như là ngôi sao lấp lánh giữa trời đêm bao la, trên sóng nước lẩn tẩn, phản chiếu bóng lục trúc đập chồn theo lượn sóng, chẳng khác nào đang đung đưa theo gió, mang đến cảm giác mát mẻ.

“Haizzz.”

Hạ Dạ Bạch ngồi ở trên bậc thang trước cửa phòng, hai tay chống cằm, đôi mắt đen sâu thẳm dưới mặt nạ kia đảo qua xung quanh, im ắng, không có người kia, trống rỗng, cúi người ủ rũ, chẳng chút tinh thần nào, cũng chẳng biết suy nghĩ cái gì, thỉnh thoảng than thở.

“Vương gia đang nhớ vương phi?”

Tương Tư đứng ở bên cạnh, nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, cũng ngồi xổm người xuống ở trước mặt hắn, đôi mắt dịu dàng như nước dưới ánh mặt trời càng thêm vẻ nhu hòa.

“Haizzz.”

Hạ Dạ Bạch liếc mắt nhìn Tương Tư gục đầu xuống, tiếp tục thở dài.

Tương Tư cười cười, vẫn đứng ở trước mặt Hạ Dạ Bạch, “Chẳng phải Vương gia vừa mới đi gặp vương phi sao? Vương phi cũng giống như Vương gia vậy, lúc nào cũng nhớ đến Vương gia, nhất định là có chuyện gì quan trọng mới chưa quay về gặp Vương gia, chờ vương phi làm xong mọi việc, nhất định sẽ quay về tìm Vương gia.”

Giọng nói dịu dàng, không một chút mất mát, chẳng khác nào đang dỗ dành một đứa bé.

Hạ Dạ Bạch liếc mắt xem xét Tương Tư, nhìn nụ cười trên mặt nàng, lời đáng lên tới mép cũng phải nuốt ngược trở vào, chỉ biết thở dài thở ngắn ở trong lòng, trái tim hắn đau đớn, làm sao nàng có thể hiểu rõ, hiện giờ hắn đâu dám trách cứ Nhan Nhan có vì sao không chịu quay về với hắn, mà hắn đang lo lắng không biết nàng khi nào mới chịu quay trở về, chỉ cần một ngày nàng vẫn chưa chịu trở về lòng hắn càng thêm phiền muộn, thế nhưng lại không thể đi tìm nàng.

Mặt dày mày dạn, chiều này lúc nào cũng rất hữu dụng, thế nhưng sáng nay đã dùng qua, mà nàng chẳng những không trở về, hình như càng thêm tức giận.

“Vương phi đã trở về.”

“Vương gia, vương phi đã trở về.”

Hạ Dạ Bạch cong ngực thẳng lưng, đôi mắt đen sâu thẳm dưới mặt nạ lập tức sáng lên, nghiêng đầu dò xét, loại cảm giác đó giống như là từ địa ngục thoát cái bay lên thiên đường, nhẹ bỗng, hoàn toàn không chân thật, tim đập rộn ràng trong lồng ngực, nhao nhao muốn nhảy ra ngoài, không dám tin nhìn ra cửa, một hồi lâu sau, buồn bã ỉu xiu xuống, lần này mình đã làm nàng đau lòng như vậy, làm sao nàng dễ dàng trở lại như vậy.

Tương Tư đứng ở bên cạnh Hạ Dạ Bạch, mừng rỡ, đi về phía trước vài bước, nhưng không thấy Hạ Dạ Bạch chạy ngang qua người mình, khó hiểu xoay người, thấy hắn vẫn vẫn ngồi tại chỗ, gục đầu xuống, bộ dáng buồn bã, chợt ngừng bước chân: “Vương gia, vương phi đã trở về, sao Vương gia còn ngồi ở chỗ đó?”

Hạ Dạ Bạch đầu óc còn đang quay cuồng, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, Tương Tư khẽ mím môi, đầu óc mơ hồ không hiểu. lại quay ngược về hai bước. Bỗng nhiên Hạ Dạ Bạch phục hồi tinh thần lại, đứng bật dậy, chẳng khác nào mũi tên vừa rời cung, vèo một cái lướt qua Tương Tư.

“Vương — ”

Tương Tư chỉ cảm thấy có một trận gió thổi qua, xoay người, ngay cả bóng lưng của Hạ Dạ Bạch cũng không còn, chỉ mơ hồ thoáng thấy góc áo của hắn. Mím môi, không nhìn được cười ra tiếng, theo.

Nàng đã nói rồi mà vương phi đã trở về, làm sao Vương gia có thể có thể ngồi im ở đó?

Hạ Dạ Bạch vọt tới trên hành lang, dưới mặt nạ ngân bạch, nụ cười trên mặt không sao nén lại được. Nhan Nhan đã trở về, nàng là tha thứ mình sao? nàng đã không còn trách cứ gì mình nữa rồi sao? Hay là lần này trở về là có việc gì khác? nói không chừng chân trước vào vương phủ, phía sau tìm một nguyên do rồi rời đi.

Hạ Dạ Bạch càng nghĩ càng cảm thấy uể oải, người hắn lúc này chẳng khác nào chậu nước lạnh. Sợi dây hưng phấn hoàn toàn mất hết gió rét thổi tới lạnh thấu xương, nụ cười trên mặt trôi theo dòng nước, trong nháy mắt ngưng kết thành băng.

Hạ Dạ Bạch do dự bất định, tới tới lui lui ở trên hành lang, đôi mắt tối tăm buồn bã, cúi đầu, một lần nữa lui trở lại, đứng ở ngưỡng cửa, hai tay vịn khung cửa, cắn chặt môi, đầu óc không ngừng xoay chuyển, đôi mắt chờ mong nhưng lại mang ai oán hờn tủi, trông mong nhìn ra cửa, cực kỳ giống một oán phụ ở trong khuê phòng chờ phu quay trở về, đáng về kia, thực đáng thương thay.

“Vương gia không muốn đi ra sao? Tại sao lại lui trở về?”

Tương Tư đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, kéo kéo xiêm y của hắn.

hôm nay Vương gia bị làm sao vậy? sao lại không muốn đi tìm vương phi, lúc nào cũng ủ rũ không vui, hiện tại vương phi đã trở về, thế nhưng Vương gia không chạy đi đón chào, trái lại ngầy ngốc ở nơi này làm chi.

“Ta ở chỗ này chờ Nhan Nhan cũng được.”

Giọng nói ấy buồn bã, tràn ngập bi thương không cam lòng.

Chợt nghe nói Nhan Nhan trở về, hắn còn tưởng rằng là bản thân xuất hiện ảo giác, hoàn toàn không thể tin được, sáng sớm còn đang tức giận với mình, hắn mặt dày mày dạn quần quít chẳng qua là cho thấy quyết tâm của mình mà thôi, nhưng nàng hoàn toàn không ý định muốn trở về, giờ bất quá cũng đã qua mấy canh giờ mà thôi, sao đột nhiên nàng lại quay về.

Nếu nàng không muốn nhìn thấy mình, mà hắn cứ thế xông ra ngoài, chọc cho nàng nổi giận thêm nữa, nói không chừng vừa vào đến Thụy Trúc Cư liền quay lưng bỏ đi tiếp, hiện tại mấu chốt nhất là nàng có ở lại hay không? hay vẫn quay về Võ Phủ.

Hừ, nghĩ lại bỗng thấy Hồng Ngọc thật đáng ghét, cả ngày quần quít lấy Nhan Nhan, rõ ràng đều là phụ nữ với nhau, lại thân thiết quần lấy Nhan Nhan như ngây như dại, khiến cho trong lòng hắn chẳng chút thoải mái nào, bất quá Nhan Nhan tựa hồ chỉ đối tốt với nàng ta mà thôi, nếu lúc này hắn nổi cơn ghen, làm mình làm mẩy, chẳng phải sẽ tự chuốc lấy khổ cho mình thêm sao? Hắn mới không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Tương Tư, ngươi đi ra ngoài xem thử, có thật Nhan Nhan đã về hay chưa?”

Hạ Dạ Bạch xoay người, phát phát tay: “Lần này Nhan Nhan trở về, cho dù Tương Tư phải quỳ xuống cầu nàng cũng không thể để cho nàng rời đi nữa.”

Khóe miệng rũ xuống, hai vai gục xuống, đôi mắt đen sâu thẳm tội nghiệp dòm Tương Tư, hơn nữa giọng nói non nớt, quả thực còn dấy lên lòng thương yêu trù mến hơn cả một đứa bé, cũng dấy lên tình cảm của bậc làm cha làm mẹ trong thân tâm Tương Tư.

Nàng mở miệng muốn nói gì, lại nhìn thấy Tịch Nhan ở cách đó không xa đang đi về phía bên này, phía sau còn có hai hạ nhân đang khiêng một cái rương to, không biết chứa những gì.

“Vương gia, vương phi tới rồi.”

Tương Tư cười nói, mím môi, đi tới, mới đi được vài bước, thấy đầu Hạ Dạ Bạch tựa vào khung cửa, mím môi, ánh mặt trời chiếu lên mặt nạ ngân bạch chói xạ ra quang mang chói mắt, đôi mắt kia dưới mặt nạ lúc này như thế nào thì không thể nhìn rõ.

“Vương gia cứ đứng ở bên này đợi sao? nô tỳ đi trước.”

Tương Tư nở nụ cười, xoay người đi về phía Tịch Nhan, Hạ Dạ Bạch ngờ ngác đứng ở cửa, nhìn thân ảnh càng ngày càng tiến lại gần Thụy Trúc Cư.

Nàng vẫn mặc xiêm y tao nhã, tóc búi tùy tiện, ngoại trừ một cây trâm ra thì không còn trang sức nào khác, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, hơn nữa đứng cách xa như vậy hắn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ khóe miệng nàng nhếch lên, nhan sắc tuyệt sắc xuất trần ấy ánh lên niềm vui sướng, ánh nắng chiều mờ ảo như những vì sao lấp lánh chiếu thẳng vào ánh mắt của nàng, lấp lánh lung linh thông tuệ giáo hoạt, ung dung tự tin, nhìn không ra một chút lo lắng. Hạ Dạ Bạch cảm thấy tim lạnh run, toàn bộ thân thể đều đang phát run, nguyên lai, người phải rầu rĩ vì chuyện này chỉ có mình hắn, mà nàng chưa từng để ở trong lòng.

Tịch Nhan tất nhiên cũng phát hiện Hạ Dạ Bạch đứng ở cửa, đóa hoa tuyết liên thánh khiết trên mặt nạ ngân bạch ánh lên vẻ đẹp lung linh dưới ánh mặt trời, hai tay vịn khung cửa, đầu dựa vào trên cửa, dường như có chút run rẩy, đôi mắt trông mong nhìn về phía nàng, chờ đợi, kích động, khẩn trương, vẫn là đôi mắt trong veo, nàng lại không nhìn thấy chút vô tội thánh thiện nào, cả người đang được bao phủ với ánh nắng, nhưng lại toát ra cảm giác cô đơn, Tịch Nhan nhìn không được lại thấy thương tiếc.

Một giây kế tiếp, đáy lòng giống như có tiếng trách móc, Mạc Tịch Nhan, ngươi chẳng chút tiến bộ nào, mới đó đã thấy mềm lòng rồi sao? Lần này trở về ngươi nên giãy vò hắn một trận cho bỏ tức, để hắn cũng phải làm trâu làm ngựa cho ngươi, ném mũi bị người ta quấy nhiễu làm bừa là thế nào.

“Vương phi, ngài trở lại rồi, mới vừa rồi Vương gia còn nói nhớ đến Vương phi đây.”

Tương Tư vừa cười vừa nói, thanh âm không nhỏ, Hạ Dạ Bạch đương nhiên cũng, đôi mắt dưới mặt nạ mờ thật to, tha thiết nhìn chăm chăm Tịch Nhan, nào nghĩ tới Tịch Nhan lại không nhìn hắn cái nào, chỉ là nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Vương phi đang giận đối với Vương gia sao?”

Tịch Nhan lắc đầu: “Ngươi nghe ai nói?”

Tương Tư liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch đứng phía sau, vừa định lên tiếng đã bị Hồng Đậu đứng bên cạnh Tịch Nhan cướp lời, “Ta cũng hiểu được, mọi khi vương phi chỉ rời khỏi vương phủ vài ngày, Vương gia nghe thấy vương phi trở về, chắc chắn sẽ vui mừng chạy đến trước mặt vương phi, ôm lấy vương phi, làm ấm ỉ một phen, hiện tại thế nào lại ngoan ngoãn như thế, trông chẳng khác nào hờn vọng phu đứng bất động chờ ở cửa.”

Hồng Đậu nói xong, che miệng, nhón gót lên nhìn, miệng cười haha.

“Lần này Vương phi hồi phủ sẽ không đi ngay chứ? Mới vừa rồi Vương gia phân phó nô tỳ, cho dù phải quỳ gối cầu xin cũng phải giữ vương phi lại, nếu vương phi thật sự có chuyện cần làm thì nô tỳ có quỳ gối cũng chẳng lợi ích gì, vương phủ tuy rằng không lớn, cũng có gần trăm người, nếu Vương gia cũng không nín chân được vương phi thì làm gì có ai giữ vương phi được?”

Tương Tư nói xong, Hồng Đậu cười gập cả người, chỉ vào Hạ Dạ Bạch đứng ở cửa, cười khàn cả giọng.

Tịch Nhan liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch, nhìn bộ dáng của hắn chẳng khác nào nàng dâu nhỏ, cũng không nhịn được khẽ cười.

Người ta cứ bảo ba nữ nhân tùm lại sẽ thành cái chợ, lời này tuyệt chẳng sai, Hạ Dạ Bạch cong môi nhìn chăm chăm Tịch Nhan đang cười toe toét, đưa tay xoa xoa thái dương đang đỏ đẫy mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy mặt nạ lạnh như băng, gương mặt lại như bị lửa nóng thiêu chín, nóng hừng hực, nóng vô cùng, sao nóng đến mức quái dị cỡ này, mặt trời chiều lúc chạng vạng tối lại còn khô nóng hơn cả khoảng thời gian gay gắt giữa trưa.

Tịch Nhan tiếp tục đi hai bước về phía trước, Tương Tư nhìn hai người đang khiêng cái rương phía sau. “Vương phi, đó là cái gì?”

“Một ít sổ sách, bảo họ khiêng nó vào trong phòng của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Trở Về Giày Vò Người Đấy, Thì Sao? 2

editor: kaffesua
kaffesua.wordpress.com

Mặc trên người bộ đồ màu trắng, bước đến trong tia sáng vàng, Hạ Dạ Bạch đứng ở cửa, cảm nhận được trái tim mình đang đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nữ nhân này còn tâm tình để cười, mà cười đùa vui vẻ như vậy, bất quá thấy nàng đi về phía Thúc Trúc Cư, cách mình càng ngày càng gần, bàn tay đặt trên cánh cửa đã ướm đầm, mồ hôi lạnh, run rẩy lấy bầy, hắn vội vàng rút tay ra khỏi ván cửa, vòng ra sau lưng, lau chùi lên trên y phục của mình.

"Đứng ở đây làm gì?"

Tịch Nhan đứng ở trước mặt Hạ Dạ Bạch, nhìn bàn tay hắn đưa ra sau người không ngừng quơ loạn, bị ánh sáng vàng nhạt bao phủ, tỏa ra chút lóng lánh nhàn nhạt, trên mặt Tịch Nhan còn mang theo chút vui

sống.

"Hiện giờ đã biết lúc ta ở bờ sông có cảm giác thế nào rồi nhé."

Muốn gặp nhưng sợ, hồi hộp lâu như vậy, tim không ngừng đập loạn, cảm nhận từng thớ thịt trên người cương cứng, tay liên tục xuất mồ hôi lạnh, chảy thành dòng như suối, khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí, nhưng ngay cả bóng người của hấn cũng không thể nhìn thấy, mùi vị này, nếu không phải đích thân cảm nhận, cho dù người có miêu tả sinh động như thật hấn cũng khó mà cảm nhận được.

"Nhan Nhan."

Hạ Dạ Bạch rủ mắt nhìn xuống đất, cắn chặt môi, muốn ôm nàng thật chặt, tự nói với mình đây hết thảy đều không phải là ảo giác, hấn bước lại gần nàng, nhưng đã không còn dũng khí giống như lúc trong rừng hồi sáng nay, chỉ có thể dùng đôi mắt trông mong nhìn nàng, mông mông hơi nước, đứng im tại chỗ, chẳng khác nào cô vợ nhỏ oán giận trượng phu.

Hấn cho là mình sẽ chờ thật lâu, không ngờ nàng lại đột nhiên quay trở về, tâm tình đó, sao có thể dùng hai chữ kích động để hình dung? Đợi nửa tháng, giống như nhìn trăng nhìn sao, rốt cục cũng chờ được đến ngày nàng quay về.

Hấn muốn nói, vô luận ta biến thành bộ dáng gì nữa, thủy chung vẫn là Tiểu Bạch của nàng, kiếp này Hạ Dạ Bạch chỉ yêu một

mình Mạc Tịch Nhan, kiếp này chỉ biết một Mạc Tịch Nhan mà thôi, cả đời ta sẽ luôn tốt với nàng, sau này không bao giờ lừa dối nàng thêm nữa, cũng sẽ không để cho mình phải nói lời xin lỗi đến nàng, những lời này hắn suy nghĩ thật lâu rất lâu, thế nhưng hắn há miệng ra nhiều lần, chỉ cảm thấy nghẹn ngào, như là mất tiếng, bao nhiêu điều muốn nói vẫn không sao thốt ra lời.

"Vào đi thôi."

Tịch Nhan thở dài trong bụng, kéo tay hắn bước về phía trước, hai người nối gót nhau đi vào trong phòng, nhìn hắn như vậy, so với Hạ Dạ Bạch giả ngu giả dại của trước kia càng làm cho nàng cảm thấy yêu thương.

Bàng hoàng bất an, kỳ thực nàng có thể hiểu rõ cảm thụ trong lòng hắn.

Tương Tư Hồng Đậu cùng liếc mắt nhìn nhau, cười cười, cũng vào theo.

Tịch Nhan về đến phòng, vừa mới đưa tay với lấy bình nước, Hạ Dạ Bạch đã ân cần cầm sang, giúp nàng rót một tách trà, còn cười ngây ngô hi hi, đặt vào trong tay của nàng.

"Vương phi, thứ này để ở đây sao?"

Tương Tư chỉ cái rương lớn vừa được hai hạ nhân khiêng lên, quay sang hỏi Tịch Nhan.

"Mang sang đây."

Hai hạ nhân y lời lại khiêng cái rương đến trước mặt Tịch Nhan, cung kính lui sang một bên.

"Hai người các người đi xuống trước đi."

Hai người các người đi xuống trước đi.

Tịch Nhan nhấp một ngụm trà, đặt cái chén lên trên bàn, tiếng leng keng vang vọng, ngược lại nở nụ cười liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch cũng cười, nhìn cái rương vừa được đặt xuống đất, tim nháy thành thịch, có dự cảm không tốt.

"Vương phi đã dùng cơm chưa?"

Tịch Nhan gật đầu: "Hồng Ngọc biết ta phải về đã tự mình xuống bếp làm mấy món ăn nhẹ, ta ăn xong rồi, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch người ăn chưa?"

Tịch Nhan nghiêng đầu, thanh âm lạnh lút, chẳng khác nào tiếng hoàng anh, đôi mắt sáng đen bóng trong suốt, ôn nhu như vắt ra nước.

Nhan Nhan đã trở về, nàng thực sự đã trở về, nàng chủ động nói chuyện với mình, chủ động nắm tay của mình, còn nói chuyện với hần bằng giọng nói ôn nhu và cử chỉ ân cần hơn cả trước kia, Hạ Dạ Bạch cảm thấy đầu óc quay cuồng như trong mộng, cả người nóng bừng như đang nung trên lửa.

Tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mắt đều làm hần vui sướng, chẳng qua vẫn không bị nhu tình này của nàng làm cho đầu óc hỗn loạn không suy nghĩ được gì, lúc này, hần từ từ hồi phục tinh thần lại từ trong hưng phấn, xâu chuỗi tất cả những việc Tịch Nhan mới vừa làm, hần thầm đưa ra một kết luận, Nhan Nhan trở về, không có ý tốt, từ nụ cười và ánh mắt nàng nhìn hần có thể thấy được,

về mặt này quá mức quen thuộc, mỗi lần hẳn muốn tính kế người nào đó đều có dáng vẻ như thế này.

Haizzz, lừa gạt nàng tổn thương nàng, tuy rằng cũng không phải ý định ban đầu, nhưng dù sao cũng là hẳn sai, nàng muốn trừng phạt hẳn thế nào cũng được chỉ cần không bỏ đi cùng người khác là được rồi.

"Đã ăn rồi."

Tịch Nhan gật đầu, đưa lưng về phía Hạ Dạ Bạch, nụ cười trên mặt vẫn rạng rỡ, đuổi người, lắc người mấy cái, "Mệt mỏi quá, Hồng Đậu, chuẩn bị nước nóng, ta phải tắm rửa, Tương Tư, chuẩn bị ít thức ăn."

"Vâng."

Hai nha hoàn nhìn Tịch Nhan một chút, lại quay sang nhìn Hạ Dạ Bạch, nghèo miệng cười rồi xoay người rời đi chuẩn bị.

Nắng chiều dần tắt, lớp ánh vàng bao phủ lên bên trên Thúy Trúc Cư cũng dần biến mất, đêm, buông dần xuống, ánh trăng vẫn chưa lên, tiếng côn trùng hòa với tiếng ếch kêu in ỏi, xung quanh yên tĩnh, lục trúc vẫn xanh tươi in bóng lung linh dưới nước, mỗi khi gió thổi lại tạo nên từng đợt sóng lăn tăn.

Sống ở Võ Phủ hơn nửa tháng, Tịch Nhan cũng dần nhiễm phải tính xấu giống như Hồng Ngọc, khi đêm xuống liền cho đốt một loạt nến trong phòng.

Dưới ánh nến đỏ chập chờn, cả căn phòng được phủ lên một tầng vàng nhạt nhạt óng

ánh, cửa phòng đóng kín, ngăn chặn tiếng côn trùng kêu in ỏi ngoài kia, cách một tầng bình phong, vẫn nghe rõ tiếng vọc nước của người đang tắm phía bên trong, ngâm nga một khúc nhạc không biết tên, chứng tỏ tâm tình của nàng lúc này rất tốt.

Trên bàn gỗ đàn hương rộng lớn được thấp sáng bằng hai ngọn nến to, một bên bày một đĩa thức ăn nhẹ đang còn bốc khói nghi ngút, mà dưới chân của hần, còn có một chiếc rương to chất đầy sổ sách bìa xanh, ước chừng phải hơn mười quyển, tất cả đều được nàng mang từ Võ Phủ về.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Ăn Và Không Ăn, Khi Nào Ăn?

Trong phòng, ánh nến đỏ chập chờn, sàn nhà nhẵn nhụi, sập nền loang lổ, từng giọt nhiều trên đất như huyết lệ.

Tịch Nhan nằm ở trên giường, đưa lưng về phía Hạ Dạ Bạch, bên ngoài ánh trăng đã chìm, hừng đông còn chưa chịu lộ lên phía trời đông, không gian tối đen như mực, chẳng khác nào một mớ hỗn độn, mọi vật mờ ảo, canh giờ còn quá sớm, người làm trong vương phủ vẫn chưa thức dậy, bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở trầm ổn truyền đến bên tai.

Tịch Nhan nhếch miệng lên, tay chống lấy đầu, lẳng lặng nhìn sắc trời dần bừng lên, đầu óc trống rỗng, mạch ký ức giống như nước lũ tràn về, trái tim đập nhộn nhạo trong lồng ngực, không gian yên tĩnh không một tiếng động, trong đầu nàng bắt gặp lại hiện lên một bức tranh khác.

Nắng ấm soi sáng trời đông, vẩy lên người, nàng cùng Hạ Dạ Bạch ngồi ở trong sân, tay nắm lấy tay, nàng tựa ở trong ngực của hần, cười cười nói nói, ánh nắng ấm áp, cảm giác lười biếng thế nhưng tinh thần thư thái, cả người đều an tĩnh lại nhu hòa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thế giới yên lặng bị đánh phá, xung quanh bắt đầu trở nên náo nhiệt hẳn lên, sắc trời cũng dần dần sáng bừng lên, ánh nắng đầu tiên trong ngày xuyên qua cành lá rậm rạp, chạy thẳng vào trong phòng.

Tịch Nhan đưa tay, một vài tia nắng xuyên qua khe hở rọi xuống mặt nàng, nháy mắt một cái, cẩn thận xoay người, Hạ Dạ Bạch nằm ở bên trong vẫn nhắm mắt ngủ say, giấc ngủ ngọt ngào, lông mi Tịch Nhan run rẩy, suýt nữa bật cười ra tiếng.

Tối hôm qua, nàng chỉ mặc một cái yếm trên người, thế nhưng lại như bạch tuyết quán quýt lấy hần, hần cho là mình cái gì cũng không biết, ban đêm lén ra ngoài nhiều lần, trước kia ngày nào hần cũng quán lấy nàng, tay không ngừng chạm ngòai thổi gió trên người nàng, khiến cho nàng cảm thấy không được tự nhiên, thế nhưng lúc ấy nàng cho rằng hần ngốc, cho nên mặc kệ hần muốn làm sao thì làm, cơ thể sao không đẩy lên cảm giác khác, ham muốn thiêu đốt, như uống rượu độc giải khát, người đàn ông này chẳng khác nào sắc lang, loại người tự làm chuyện hại mình, khoảng thời gian đó hần mỗi đêm đều vui đến quên cả trời đất, hiện tại phải cho hần biết thế nào là lợi hại.

Nghĩ đến tối hôm qua hần ảo não lại bất đắc dĩ, Tịch Nhan đã cảm thấy buồn cười, những tia nắng li ti chiếu vào trên mặt của hần, làm cho những đường cong góc cạnh trên khuôn mặt trở nên nhu hòa hơn, Tịch Nhan nhắm mắt lại, đầu ngón tay ở trên mặt của hần nhẹ nhàng xẹt qua, sau đó nhẹ nhàng về vài vòng.

Hần luôn luôn mang mặt nạ theo thói quen, hơn nữa đối với mình cũng rất ít sờ xuống, bất quá đáng về hần thế nào lại in sâu vào trong trí óc của nàng, trong suốt khoảng thời gian ở Võ Phủ, chỉ cần vừa nhắm mắt, trong đầu liền hiện lên hình bóng hần.

Chiếc trán rộng cao, đôi hàng mi cong cong, mắt cũng không phải rất lớn, mũi cao đẹp, môi của hắn, chẳng phải rất dày, lại đem đến cảm giác no đủ, luôn có thói quen mỉm cười, viền môi hồng nhuận, lấp lánh ánh sáng, trước đây mỗi khi hắn cười lúc mới thức dậy là đẹp nhất, ngây ngốc khó khạo, mà hắn thế này, bản thân lại không có sức chống cự, da tốt, không thô ráp như những người đàn ông khác, có lẽ do quanh năm mang mặt nạ, nên trắng trẻo hơn hẳn.

Nàng ấn tượng nhất chính là dáng vẻ lúc trước khi hắn còn giả ngu, mà bây giờ, đôi mắt độc tài mà thâm tình giống như là một gốc cây nhỏ, đã đâm chồi mọc rễ trong đầu của nàng, nhanh chóng tỏa tán lá bao trùm lên xung quanh, càng lúc càng lớn.

Trong nháy mắt Tịch Nhan nhắm mắt, Hạ Dạ Bạch nằm bên trong giường đột nhiên mở mắt, khóe mắt khẽ nhếch lên, nhìn đầu ngón tay thon dài của Tịch Nhan đôi mắt đen láy tràn đầy yêu thương cưng chiều.

Tối hôm qua bị cái tiểu nữ nhân này ảm ỉ cả một buổi tối, dục hỏa đốt người, ban đêm đi ra ngoài dội nước lạnh nhiều lần, cho dù cố nhắm mắt lại cũng đầu thể ngủ được, nữ nhân này lại chẳng chút nghiêm túc nào, hắn sợ cái gì nàng thích làm cái đó, tức hộc máu thể nhưng không thể phát tác.

Bên ngoài, sắc trời tuy không còn tối đen như mực, thế nhưng vẫn mờ mờ lung mờ mịt, càng không phải ánh nắng chói chang giữa ban ngày, có cái gì hay mà nhìn, thật không biết cái đầu này chứa những gì, chẳng chịu nằm im ngủ đi, cứ thích ngộ ngộ hết cái này sang cái kia.

Bất quá cảm giác này thật tốt, sáng sớm rời giường, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy nàng nằm ngủ ngay bên cạnh, đôi mắt khép hờ, sắc mặt bình tĩnh, khóe miệng mỉm cười, khắp người, so với mặt trời mới mọc còn nhu hòa hơn gấp vạn phần, đẹp đến mức say lòng.

Người thấy mùi hương đặc hữu trên người nàng, cảm giác nàng tồn tại chân thật, cho dù bị giãy vò hơn nữa, hắn cũng vui vẻ chịu đựng, chí ít, có nàng bên người, lòng cũng an tâm hơn nhiều.

Ngón tay của Tịch Nhan rơi xuống cằm hắn, lông mi run rẩy, rõ ràng là khuôn mặt giống nhau như đúc, vì sao cảm giác lại khác nhau đến như vậy?

Tịch Nhan đột nhiên mở to mắt, Hạ Dạ Bạch thấy thế, vội vàng nhắm hai mắt lại.

Thủ đoạn của nàng, còn lợi hại hơn mắng chửi gấp bao nhiêu lần, thời gian này, có thể né được cái nào hay cái đó, cũng không biết hôm nay nàng sẽ bắt mình làm những gì.

Tịch Nhan mở mắt, một tay nâng cằm, lẳng lặng nhìn Hạ Dạ Bạch, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm hắn, tầm mắt nóng rực, giống như là muốn thiêu đốt người đang nằm ngủ bên cạnh.

Mặt trời tỏa ánh nắng, hào quang lan tỏa, toàn bộ phòng nhỏ cũng được phủ lên lớp sáng vàng.

Tịch Nhan nghiêng người sang, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, ánh sáng đột ngột, ánh mắt của nàng có chút không thích ứng kịp, vội vàng dùng tay che mắt, nàng cười cười, thâm nghĩ, mặt trời mùa hè thường mọc sớm, bằng không mới qua khỏi giờ dần, có sao nắng đã chiếu đến mờng.

Nghiêng đầu suy nghĩ, liếc mắt nhìn Hạ Dạ Bạch ngủ trên giường bị nắng rọi phải, đáy mắt chợt lóe lên nụ cười giảo hoạt, vén chăn lên, bỗng nhiên đứng dậy.

Hạ Dạ Bạch Nằm ở trên giường, thần kinh căng thẳng, thâm nghĩ không tốt, ngày lành sắp chấm dứt, muốn giả cũng hết giả được rồi.

“Hạ Dạ Bạch, không phải nói sẽ chăm sóc ta thật tốt sao? mặt trời đã chiếu đến mờng rồi, còn chưa chịu thức dậy nữa.”

Hạ Dạ Bạch tát vào mồm một cái bốp, lật người sang, đưa lưng về phía Tịch Nhan, mắt giật giật, chính là không muốn đứng dậy.

“Hạ Dạ Bạch, chẳng phải ngươi nói, phải chăm sóc ta thật tốt mà, mỗi buổi sáng sẽ dậy sớm hơn ta, múc nước để cho ta rửa mặt, giờ người ta đã dậy rồi, thế mà chẳng chẳng biết xấu hổ gì vẫn còn nằm ở trên giường, giặt quần áo nấu cơm, chẳng sẽ làm hết sao? nếu không biết làm thì mau dậy học đi.”

Tịch Nhan từ trên giường nhảy dựng lên, dùng ngón chân không ngừng chà vào lưng Hạ Dạ Bạch, thỉnh thoảng còn đập cho mấy cái, nhưng lại như là lại luyện tiếu không nổi dùng sức.

Hạ Dạ Bạch đưa lưng về phía Tịch Nhan, mày không khỏi nhăn lại, những lời này, có sao nàng cứ nhớ mãi không chịu quên như thế, sớm biết rằng sẽ có ngày này, mặc dù trước đây giả ngây giả dại, cũng đừng mong hắn sẽ nói ra lời như vậy.

Tịch Nhan thấy Hạ Dạ Bạch vẫn chưa chịu dậy, bất giác nổi giận, ngồi xổm trên giường, nghiêng người xuống tai hắn, đột nhiên hét to lên, “Mau dậy cho ta, mau thức dậy, nhanh lên.”

Thanh âm to chói tai, màng tai suýt nữa bị phá vỡ, đương nhiên, Hạ Dạ Bạch chẳng để ý đến mấy cái này, lúc này Tịch Nhan trêu chọc một cái chân thật mờng, che lên trên đầu hắn, thân thể mềm mại cũng đặt ở trên người hắn, hàng loạt mùi thơm ngát trêu chọc thần kinh của hắn.

Hạ Dạ Bạch không chút nghĩ ngợi, tìm được vai Tịch Nhan, nhẹ nhàng đem nàng đẩy ra, bỗng nhiên ngồi dậy, đôi mắt đen láy tội nghiệp nhìn chăm chăm Tịch Nhan, nhếch môi, là chẳng chịu khóc.

Hắn không sợ nàng ảm ỉ, không sợ nàng quậy, lại càng không sợ bị nàng đánh mình một trận, mà hắn sợ nhất nàng câu dẫn hắn rồi không cho hắn ăn, nam nhân vào buổi sáng rất nguy hiểm, bất quá bây giờ hắn với nàng mà nói không có sức uy hiếp lớn nào đáng để nói đến, hắn cũng không muốn rơi

vào tình cảnh thảm thương giống như tối hôm qua, cả đêm phải dùng nước lạnh hạ hỏa.

Nếu là lúc trước, Tịch Nhan nhìn thấy hân bộ dáng này, cho dù hân có đòi hái sao trên trời xuống nàng cũng nghĩ biện pháp hái xuống cho hân, bất quá trước kia là trước kia, bây giờ là hiện tại, lúc này không giống lúc trước, chiều này đã hoàn toàn vô dụng.

“Chớ làm bộ đáng thương.”

Tịch Nhan hừ lạnh, đưa tay sờ cằm, nhấc cái mặt nạ ngân bạch nằm trong cạnh giường ra, nhấc chân ngồi xổm trước mặt Hạ Dạ Bạch, nhéo nhéo mặt của hân: “Cái chiều này giờ đã vô tác dụng với ta rồi, Hạ Dạ Bạch, ngươi cam chịu số phận nhé.”

Tịch Nhan cười ha ha, đeo mặt nạ ngân bạch lên cho hân, không chút khách khí vung tay kéo hân dậy, “Được rồi, mau đi lấy nước cho ta, ta mệt mỏi rồi, muốn ngủ tiếp, ngươi ngoan ngoãn đứng hầu hạ ở bên cạnh cho ta, không cho phép lười biếng, trước đây ta ở vương phủ cũng làm như vậy.”

Vừa hạ mệnh lệnh còn tiện thể cảnh cáo hân một phen, Tịch Nhan đưa lưng về phía Hạ Dạ Bạch, vén chăn lên, liền nằm thẳng ra giường.

Hạ Dạ Bạch lễ bước xuống giường, mặc quần áo vào, xoay người nhìn Tịch Nhan, bất đắc dĩ cười cười.

Tuy rằng tối hôm qua bị nàng quấy cho mất ngủ, bất quá chỉ một buổi tối không nghỉ ngơi đối với hân mà nói không coi là cái gì.

Mới vừa ra cửa, lại nhìn thấy Hồng Đậu bung nước đi về phía bên này, Hồng Đậu cũng nhìn thấy Hạ Dạ Bạch, trên mặt liền nở nụ cười rạng rỡ, hào hứng đi tới, vừa định lên tiếng, Hạ Dạ Bạch lại đột nhiên ra yêu phải giữ im lặng, chỉ vào trong phòng, đáng điệu thận trọng, trông rất buồn cười.

Hồng Đậu cười gật đầu, bước chân cũng bắt gặp nhẹ nhàng hơn, đi tới trước mặt Hạ Dạ Bạch, xuyên qua khe cửa, vừa vặn có thể nhìn thấy Tịch Nhan đang nằm trên giường đưa lưng về phía họ.

“Để vương phi nghỉ ngơi, nô tỳ sẽ quay lại sau.”

Hồng Đậu nói rất là nhỏ, thế nhưng mới qua hơn nửa tháng, trông vương phi có vẻ gầy đi khá nhiều, thậm chí có lẽ do mấy ngày nay Tịch Nhan mệt nhọc ở bên ngoài, cũng không biết Hồng Ngọc chăm sóc nàng thế nào, bây giờ trở về cũng nên dành nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn, đợi lát nữa rồi rảnh nên nói chuyện này với Trương Tư tỷ tỷ, để cho Trương Tư tỷ tỷ làm ăn ngon bồi bổ vương phi.

“Ta hầu hạ Nhan Nhan là được.”

Hạ Dạ Bạch cầm lấy chậu nước rửa mặt trên tay của Hồng Đậu, ngẩng đầu cười nói, Nhan Nhan đã trở về gầy và hân, thế nào còn cũng buộc hân làm luôn cả việc của Trương Tư Hồng Đậu.

Hồng Đậu cũng không nhiều nghĩ, chỉ cảm thấy Tịch Nhan làm nhiều chuyện như vậy vì Hạ Dạ Bạch, Hậu tiểu thư hầu hạ vương gia rửa mặt cũng là chuyện nên làm, gật đầu, tay chỉ sang hướng khác, “Nếu Vương phi thức giấc, Vương gia cho người thông báo nô tỳ, để nô tỳ sai Trương Tư chuẩn bị vài món ăn vương phi thích ăn, bồi bổ cho nàng.”

Hạ Dạ Bạch gật đầu, hai người đứng ở cửa, hầu như đều dùng ánh mắt trao đổi với nhau, không muốn làm âm ỉ đến Tịch Nhan, nhưng ở trong mắt người khác lại trông có vẻ lên lút, nếu không phải những người trong phủ đều biết Hạ Dạ Bạch ngu ngốc, còn biết thủ đoạn của Tịch Nhan, còn tưởng rằng hai người bọn họ người đang làm những gì đấy.

Hạ Dạ Bạch đẩy cửa ra, ánh nắng xuyên thấu qua khe cửa chiếu ánh sáng vàng lên trên đất, lóng lánh mềm mại, như là những hạt cát nhỏ mịn.

Hạ Dạ Bạch cúi đầu liếc nhìn nước sạch trong chậu đang soi rõ cái bóng bất đắc dĩ của mình lúc này, thế nhân này đều không thích kẻ ngốc, nhưng Nhan Nhan lại không giống như họ.

Trước đây, khi hân còn là kẻ ngu, luôn thuận theo ý của hân, xin gì được nấy, hiện tại biết hân không ngốc, trái lại việc gì cũng khác khe soi mói, cũng không biết là nàng đang trả thù hân trước đây đã để nàng phải chịu khổ hay là hy vọng hân mãi mãi là một tên ngốc.

Tóm lại nàng muốn hân phải làm sao, hân đã tự hỏi nhiều lần rồi, nhưng chưa miệt mài theo đuổi, hai người có thể tiếp tục ở bên nhau thế này, tuy rằng cuộc sống của hân khá khổ cực, bất quá lấy cá tính của nàng, bây giờ còn có thể đứng ở bên cạnh mình, cho hân có cơ hội ăn năn, đây đã là vạn hạnh.

Ánh nắng sáng vẩy lên người, ấm áp, như là gió ngày xuân nhẹ lướt qua, rất là thoải mái, Tịch Nhan nằm ở trên giường, trên người đắp chăn mỏng, chìm vào giấc ngủ say.

Ở Vô Phủ mấy ngày này, Hồng Ngọc chăm sóc nàng rất tốt, nhưng mỗi ngày trôi qua với nàng mà nói đều rất khó khăn, lâu rồi chưa có được giấc ngủ yên, tối hôm qua làm âm ỉ một trận, cả đêm không ngủ, vết thương trên người nàng còn chưa khỏi, thân thể cũng không phải bằng sắt, làm sao chịu nổi.

Hạ Dạ Bạch cười cười, khép cửa lại, rửa sạch mặt của mình, trên bàn còn có ít bánh do Trương Tư chuẩn bị hồi tối qua, Hạ Dạ Bạch liền ăn mấy miếng, lấp đầy bao tử, thừa dịp trong khoảng thời gian nàng ngủ, nghiêm túc nhìn sổ sách.

Lúc Tịch Nhan tỉnh lại, đã là giờ Tý, bên ngoài mặt trời đã lên cao, nắng đã chiếu đến tận móng.

Nàng ngồi dậy, duỗi người, Hạ Dạ Bạch thấy động tĩnh liền ngẩng đầu, đôi mắt đen sâu thẳm dưới mặt nạ kia nhìn thẳng Tịch Nhan vẫn còn nhập nhèm thèm ngủ, nhếch miệng lên, nụ cười nhàn nhạt chẳng khác nào nắng ấm mùa đông, mở miệng: “Tỉnh?”

Vừa nói vừa thả bút lông trên tay xuống, từ trên bàn đứng lên.

Tịch Nhan khép hờ mắt, vỗ vỗ xiêm y trên người. Hạ Dạ Bạch nhíu mày, cũng chỉ biết bất đắc dĩ cười, tối hôm qua cô nam quả nữ, ham muốn như vậy mà hắn vẫn kìm nén xuống được, giờ thanh thiên bạch nhật, hắn làm sao không biết suy nghĩ trong đầu của nàng, chỉ cần nghĩ thôi cũng không có cửa đâu.

Tịch Nhan gật đầu, vẻ mặt vẫn mơ mơ màng màng, nhắm nửa con mắt, từ trên giường bò dậy, buông chân đứng trên mặt đất, đưa tay ra, đáng đáp chờ người phục vụ.

Hạ Dạ Bạch cười đi tới, cầm xiêm y ở trên giường lên, khoác lên trên người nàng, ngồi chồm hổm, đặt giày lại bên cạnh chân của nàng, chạm qua mu bàn chân của nàng một cái, bàn chân lạnh lẽo như băng, “Trên mặt đất lạnh, mang giày vào.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ăn Và Không Ăn, Khi Nào Ăn? 2

Tịch Nhan không nhúc nhích, đôi mắt mới vừa rồi còn híp hờ giờ đã nhắm chặt rồi, mặt mày hơn hờ vô cùng đắc ý rục rờ dưới ánh mặt trời, cổ sức lắc đầu, cất giọng ngân nga, “Nhìn không thấy, chẳng nhìn thấy gì cả.”

Hạ Dạ Bạch ngẩng đầu, nhìn chiếc cằm thon dài của nàng như thêu như khắc, khoe miệng cong lên nụ cười đắc ý, không khỏi cảm thấy buồn cười, đưa tay nắm lấy hông của Tịch Nhan, kéo nàng ngồi lên trên người của mình, cái tay kia cầm lấy giày, cẩn thận mang vào chân nàng, nhưng vẫn ôm chặt nàng ở trong lòng không nỡ buông ra.

Đôi mắt đen nháy dưới mặt nạ ngân bạch tràn đầy thương tiếc nhìn liếc qua trán nàng, lướt xuống mũi và đôi môi đỏ mọng, lại xuống tới bờ vai thon và tiếp tục đi xuống... cuối cùng tới chỗ vạt áo hơi hé mở, làn da trắng tựa tuyết, khe rãnh như ẩn như hiện, Hạ Dạ Bạch nuốt nước miếng, đôi mắt của hắn như hóa thành ánh lửa đỏ rực, miệng khẽ cười, sau đó lại cười ngu ngơ thành tiếng, “Nhan Nhan, có thấy khó chịu không?”

Khứu giác Tịch Nhan gần đây rất tinh, người cũng nhạy cảm hơn trước nhiều, dù chưa từng làm nhưng không phải không biết, cái vật cứng cứng đang chạm trên người nàng, không ngốc đến mức không biết nó là gì.

Nàng cười cười, mắt vẫn nhắm, hai tay vòng qua cổ Hạ Dạ Bạch, người cũng mềm nhũn nghiêng vào lòng hắn trông chẳng khác nà chú mèo nhỏ lười nhác, đầu dán chặt vào ngực Hạ Dạ Bạch, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Hạ Dạ Bạch run rẩy hết người, trọng tâm bất ổn, ôm Tịch Nhan lùi về phía sau hai bước, hơi buồn bực nói, “Mặc Tịch Nhan, nàng không biết đàn ông nguy hiểm nhất lúc sáng sớm sao?”

Tịch Nhan lại có ý cọ thêm hai cái vào ngực Hạ Dạ Bạch, lúc này mới mở mắt, lông mi run rẩy, nhưng không che giấu ý cười trong đáy mắt, khoe miệng hơi nhếch lên, gật đầu xác nhận, “Biết mà.”

Vừa nói ngón tay còn vẽ vòng vòng trên ngực trên ngực Hạ Dạ Bạch, nhíu mày, mặt mày quyến rũ, nhưng ánh mắt lại rất khuôn khiết vô tội, “Vậy chàng sẽ làm gì ta? Ta bây giờ còn đang tức giận đó, nếu chàng dám làm chuyện gì khiến ta không vui, ta lập tức trở về Vô Phủ, kiếp này sẽ sống vui vầy với Hồng Ngọc, nàng ta đã hứa với ta là kiếp này sẽ không bao giờ làm tổn thương tới ta.”

Mắt Hạ Dạ Bạch bắn ra lửa, nhưng người lại xụi lơ, đứng vậy, hiện tại hắn không có cách nào giữ được nàng, còn có thể làm sao? chẳng làm được gì cả.

Hắn cứ tưởng rằng khi hắn nói ra những lời như vậy, nàng sẽ biết xấu hổ mà kiêng kỵ một chút, ai ngờ nàng ta chẳng chút kiêng dè phản bác ngược lại hắn, rằng đã chuẩn bị kỹ khi trở về, hắn lại bị nàng khống chế không thể phản kháng.

“Là ta sợ nàng bị ngã thôi.”

Hạ Dạ Bạch mặt dày cười làm lành, thể diện? nó là cái gì vậy? hắn còn có thể diện khi ở trước mặt nàng nữa sao? hắn đâu rảnh để ý đến mấy thứ đó.

“Tiểu Bạch, chàng đối với ta thật tốt.”

Tịch Nhan cười, ngón tay xẹt qua gò má của hắn, tiếp theo ngay sau đó, sắc mặt đột thay đổi, “Cho dù bị ngã, chẳng phải chàng sẽ đỡ ta sao? ta lo lắng gì nữa.”

Có điều, Tịch Nhan lại ngoan ngoãn đứng lên, mặc dù hành vi không mấy đứng đắn, bàn tay nàng vẫn lướt nhẹ trên ngực của hắn, khẽ ngẩng đầu, cái tay còn lại kia lại như có như không, lại như vô tình khẽ lướt qua dưới hạ thân Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch hoảng hồn, cứng người, mặt mờ to, người như thiếu

đốt, nhưng chỉ có thể cảm tức nhìn Tịch Nhan.

Tịch Nhan vỗ vỗ tay, vô tội cười: “Xin lỗi, ta không cố ý, còn đứng ngây ra đó làm gì? mau thay đồ cho ta đi.”

Hạ Dạ Bạch xoa mồ hôi lạnh đổ đầy trên trán, bị thấm đứng lên, việc thay y phục thường cho Tịch Nhan không khó, hần khẽ mỉm cười, mặc kệ Hạ Dạ Bạch nhắm mắt lại, bàn tay hần nóng như lửa giờ giống như vừa được ngâm qua nước đá, lạnh lẽo run rẩy, lúc vô ý chạm vào người Tịch Nhan thì lập tức run lấy bầy, hần nhanh chóng thay xong quần áo cho Tịch Nhan, lúc này mới mở mắt, mồ hôi trên trán đã chảy thành dòng, lưng thì ướt sũng tự lâu.

“Lần này nhanh thật đó.”

Lần trước là nàng đồ đầy mồ hôi lạnh, giờ đổi lại là hần, trời làm vậy còn sống, tự làm vậy thì khó sống, quả nhiên lời người xưa nói không sai.

“Súc miệng rửa mặt.”

Tịch Nhan đưa sờ eo, chỉnh sơ lại quần áo trên người, nàng vẫn đứng im, chẳng chịu nhúng tay vào làm gì, chỉ mở to mắt ra nhìn Hạ Dạ Bạch đi tới đi lui trong phòng, tay chân bận rộn.

Có một người đàn ông như vậy, tuy rằng lòng không cam tình không nguyện, nhưng vẫn vì nàng bỏ xuống tất cả thể diện đàn ông, làm những việc nhỏ nhặt tầm thường thế này, khỏe miệng Tịch Nhan khẽ nhếch lên cười, mắt cong cong, cảm giác này... vô cùng hạnh phúc.

Nàng thấy mình rất may mắn, có thể đi tới một nơi thế này, gặp gỡ được người đàn ông tên Hạ Dạ Bạch kia, nếu như lại có một cơ hội nữa, nếu được gặp gỡ hần, nàng tất nhiên sẽ không chút do dự bỏ cái Vũ phủ kia, cam tâm tình nguyện đi đến nơi chẳng có gì cả.

Súc miệng rửa mặt, kẻ mày tô môi, tận đến giữa trưa, Tịch Nhan bị Hạ Dạ Bạch xoay tới xoay lui từ sáng sớm đến tận giờ, sau một hồi ngắm ngía, Tịch Nhan buồn bực nói, “Hạ Dạ Bạch, chẳng phải tập nhiều hơn nữa mới được, về thế này ta ở trong quý phủ còn tạm được, chứ đi ra ngoài sẽ bị người ta cười cho thú ỉm.”

Môi, tô quá đậm, đã vậy chỗ lõm chỗ đậm, không đều; chân mày thì càng không cần nói đến, hiện tại nàng không hóa trang thành đàn ông, về đậm như vậy làm chi.

“Đây là lần đầu tiên ta vẽ chân mày, được như vậy đã rất đẹp rồi, lần sau ta sẽ tìm ai đó để luyện tay nghề, chắc chắn sẽ đẹp hơn.”

Hạ Dạ Bạch nhìn Tịch Nhan trong kính, mày quá đập, mắt quá to, môi quá đỏ, nếu đi ra gặp người khác cũng chẳng đến nỗi nào.

Tịch Nhan xoay người, bỗng nhiên đứng dậy, ngã người vào lòng Hạ Dạ Bạch, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào mắt hần. Ánh mắt sắc bén, chỉ vào mũi hần, dùng sức nheo một cái, “Tìm người luyện tập? chàng muốn vẽ mày cho cô khác sao? có phải giờ chỉ có thể nhìn chứ không được làm gì cho nên chàng sẽ đi tìm cô gái khác?”

Hạ Dạ Bạch lúc này mới nhận ra mình nói lỡ lời, có điều Tịch Nhan cũng giỏi liên tưởng quá, nàng vừa chê bai tay nghề của hần kém, mà hiện giờ hần đang cố gắng làm nàng vừa lòng, đương nhiên sẽ muốn tập luyện thêm cho nhuần nhuyễn thì chuyện tìm người khác để tập vẽ cũng rất bình thường mà. Thế nhưng giờ bị nàng nói ngược thành như vậy, hần thấy đau đầu, hần làm sao dám thành thoi đi tìm người khác nữa chứ, hơn nữa, hần chỉ có cảm giác với mỗi nàng thôi, nếu đổi thành nữ nhân khác, cho dù có cởi hết quần áo khiêu khích hần, hần cũng không có chút cảm giác nào.

“Không trả lời chính là thừa chấp nhận.”

Tịch Nhan ngược đầu, chỉ vào mặt của hần, mắt mở to, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hần.

Hạ Dạ Bạch sợ nàng bị ngã, hai tay vội giữ chặt lấy eo nàng.

“Ta không có.”

Hạ Dạ Bạch há miệng, đang định nói tiếp gì đó, lại bị Tịch Nhan cắt đứt không chút lưu tình: “Ta không thích nghe, giải thích chính là muốn che giấu, che giấu chính là sự thực, nói, vừa rồi chàng nghĩ đến cô nào?”

Không nói chính là cam chịu, nói chính là che giấu, nàng rốt cuộc muốn hần làm như thế nào? Hạ Dạ Bạch gục mặt xuống, thầm kêu khổ thấu trời.

“Nếu đã nghĩ đến người khác thì mau buông ta ra.”

Không đợi Hạ Dạ Bạch lên tiếng, Tịch Nhan không chút khách khí vuốt ve mu bàn tay Hạ Dạ Bạch đang đặt trên eo mình, rồi nắm chặt, ném mạnh ra, đẩy hần ra rồi nghênh ngang đi ra cửa. Hạ Dạ Bạch thấy vậy, mặt mày khổ não, trong bụng thấy oan ức muốn khóc, nói tốt thì khó, moi tội thì dễ, nàng muốn gán tội danh cho hần, thì hần có thể làm sao được đây? ngay từ lúc bắt đầu nàng đã nói rõ, Hạ Dạ Bạch, ta trở về là muốn giã vò người, quả nhiên, khổ ải khó qua.

“Nhan Nhan, nàng nghĩ lại mà xem, bọn họ sao có thể để ý đến một kẻ gốc như ta chứ? ta cũng chỉ có mỗi mình nàng thôi, trừ nàng ra, ta chẳng nghĩ đến ai cả.”

Hạ Dạ Bạch biết đám người bọn họ nghĩ gì về mình, cũng may là thế, hần bắt giác cười thầm, về giáo hoạt và đặc ý toát ra từ trong đáy mắt, đuôi mày khẽ nhếch lên, đều là ý cười.

“Ý của chàng là nếu như bọn họ coi trọng chàng thì chàng sẽ không cự tuyệt đúng không, ta thực sự có mắt như mù, chẳng những coi trọng một kẻ ngốc, hơn nữa kẻ ngốc này còn là một tên lừa gạt.”

Tịch Nhan lạnh lùng hừ một tiếng, lại nhắc chân đi ra ngoài cửa. Hạ Dạ Bạch hơi bối rối, nàng cố tình muốn gây sự, còn hắn thì nghĩ hết cách để chống đỡ, bỗng nhiên nhớ lại mình ngày trước cũng từng nói những lời như thế với nàng, biết rõ nàng tất bật vì mình, thế nhưng hắn cứ gặng hết tội danh này đến tội danh khác cho nàng, còn nghĩ oan nàng và cùng với Hạ Thiên Thần, làm mình làm mẩy với nàng, nghĩ vậy hắn thấy nhục chí, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Ăn Và Không Ăn, Khi Nào Ăn? 3

Nói ít sai ít, hắn quyết định tốt nhất nên ngậm miệng lại, đưa mắt sang nhìn Tịch Nhan.

Đã gần đến giữa trưa nhưng Tịch Nhan vẫn chưa ăn sáng, bụng hơi đói, nàng đi tới cửa, gọi một gã sai vặt lại phân phó sau đó đến nhà bếp ngồi một lát thì thấy Trương Tư Hồng Đậu, sau lưng còn có mấy nha hoàn, bụng thức ăn còn bốc khói nghi ngút đến, mấy nha hoàn đó để đồ ăn xuống liền quay người rời đi, Hồng Đậu Trương Tư lưu lại hầu hạ.

“Mới qua mấy ngày mà Vương phi gầy đi nhiều, nếu bên ngoài quá cực khổ, cho dù có có chuyện gì quan trọng đi nữa cũng không thể sánh bằng sức khỏe được, dù vương phi có bán mạng làm việc nhiều hơn cũng cần nghĩ đến sức khỏe của mình, đây đều là mấy món vương phi thích ăn, ngài ăn nhiều một chút nhé.”

Tịch Nhan gật đầu, chỉ vào chỗ trống bên cạnh, “Nhiều món thế này, hai người cùng ngồi xuống ăn đi.”

Hồng Đậu nghe thế, đôi mắt sáng ngời, cười bước lại ngồi xuống bên cạnh Tịch Nhan, Trương Tư thì ngồi xuống cạnh bên Hạ Dạ Bạch.

“Lúc Vương phi đi vắng, Vương gia than ngắn thở dài, hiện tại vương phi đã trở về, sao Vương gia lại rầu rĩ không vui?”

Hồng Đậu ngồi cạnh Tịch Nhan cũng nghiêng đầu nhìn Hạ Dạ Bạch đang ngồi im lặng, cười trêu chọc.

Hạ Dạ Bạch ngẩn đầu, trùng mắt với Hồng Đậu, quệt môi, tỏ vẻ đáng thương, trông mong dòm Tịch Nhan, chỉ thiếu cái đuôi ngoe nguẩy phía sau hông.

Tịch Nhan chẳng buồn liếc mắt, ăn vài miếng cơm, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đứng lên, lúc đi ra còn cầm theo mấy túi thuốc.

” Vương phi khó chịu chỗ nào sao?”

Hồng Đậu nhìn thuốc trên tay nàng, vội vàng buông đĩa, chạy tới, lo lắng kiểm tra một lượt, Trương Tư ngồi im, vẻ mặt cũng lo lắng nhìn Tịch Nhan.

Ánh mắt của Hạ Dạ Bạch nhìn theo Tịch Nhan cũng như đang thắc mắc, giữa đầu, nhìn thấy ánh mắt giao hoạt của nàng, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng tiếp theo ngay sau đó, lòng hắn như bị treo lên, bồn chồn không yên.

Không phải là của nàng thì thuốc đó là dành cho hắn, không biết là thuốc gì đây. Hạ Dạ Bạch bí xị, sắc mặt xám xịt, cô nàng này, quả nhiên có chuẩn bị kỹ.

Tịch Nhan lắc đầu, ngồi xuống chỗ cũ, đưa thuốc sang cho Trương Tư: “Không phải của ta, ta thấy dạo này Vương gia không được tươi tỉnh, cố ý nhờ Lý lão bốc vài thang thuốc để vương gia bồi bổ thân thể.”

Trương Tư Hồng Đậu thấy Tịch Nhan nói như vậy, yên lòng, Hồng Đậu nhìn chăm chăm Tịch Nhan, cười ha ha, “Vương gia không tươi tỉnh ư? còn không phải nhờ vương phi sao? nếu vương phi có ở trong vương phủ, Vương gia còn phải uống thuốc gì.”

Hạ Dạ Bạch cúi đầu, chợt cảm thấy Hồng Đậu nói có lý, nàng luôn đi biệt tích, hắn không thể lo lắng cho nàng sao? nếu nàng ngoan ngoãn ở trong vương phủ, hắn được ở bên cạnh nàng thì có rất nhiều thứ không cần để tâm đến, thuốc kia, tất nhiên hắn cũng không cần dùng.

“Đây là tâm ý của Vương phi, vương phi đã chịu khổ nhiều, mới có mấy ngày mà gầy đi nhiều, quả thực cần bồi bổ, để nô tỳ cho người đi sắc thuốc, nô tỳ và Hồng Đậu sẽ thay phiên canh chừng.”

Tịch Nhan hí hóp mắt, nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch, gật đầu: “Thuốc này đương nhiên phải uống.”

Hạ Dạ Bạch thấy trong lời của nàng không có ý cho phép thương lượng, biết là chạy trời không khỏi nắng, người, giật lấy gói thuốc trên tay Trương Tư:

“Nhan Nhan đã chuẩn bị đồ ăn ngon gì cho ta thế?”

Bởi vì quanh năm sống cùng với Tiêu Kiếm nên hần cũng hiểu sơ lược được tính, chỉ cần để lên mũi người một chút là biết bên trong có nhân sâm, lộc nhung, xạ hương, đuôi cạp, hần nhú mảy, ánh mắt bắt đặc dĩ, những thứ này đều là thuốc tráng dương, quả thật rất bổ, nhưng nếu đúng như lại giống như đêm qua thì hần chắc chắn sẽ chảy máu mũi mất.

Tịch Nhan khẽ cúi đầu, khoe mắt hơi nhếch lên. Cần thận quan sát phản ứng của Hạ Dạ Bạch, nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của hần thì không nhịn được cười, Hạ Dạ Bạch ném trả lại gói thuốc cho Trương Tư, ai oán liếc nhìn Tịch Nhan, Tịch Nhan ngẩng đầu, hất mặt lên, ai bảo làm vậy thì ráng mà chịu...

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ăn Và Không Ăn, Khi Nào Ăn? 4

“Hạ Dạ Bạch.”

Giọng nói của nàng mềm nhẹ, tựa như kẹo đường làm cho mây, cảm giác giống như đang bước lên áng mây mềm, nhưng đối với Hạ Dạ Bạch mà nói, thanh âm này chẳng khác gì ma quỷ.

Ban đêm chính là khoảng thời gian khó khăn nhất trong một ngày.

Căn phòng vẫn được chiếu sáng bởi ánh nến rực rỡ, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng tanh táchm Hạ Dạ Bạch đang ngồi ở trên bàn nghiêm túc xử lý sổ sách, Tịch Nhan nằm ở trên giường, trên người chỉ mặc một cái yếm, phía dưới người là chiếc váy mỏng đến mức gần như trong suốt, thấy rõ tiết khớp, nàng nằm úp người xuống, khoe chiếc lưng trắng nõn lộ ra ngoài, những đường nét cong mềm mại như dòng sông cứ liên tục đập vào mắt hần, tạo thành những con sóng cuộn trào, làm sao cũng không cưỡng lại được.

Hạ Dạ Bạch ừ một tiếng, liếc mắt nhìn ánh nến đỏ trên bàn, chợt cảm thấy được nước mắt đang chảy ngược vào lòng, hần bị nàng quần cho muốn học máu mũi.

“Ngửa lưng quá, lại gãi cho thiếp một chút đi.”

Tịch Nhan úp mặt xuống gối, làm bằm, giọng nũng nịu.

Hạ Dạ Bạch thả bút trên tay xuống, bước lại, không có bất kỳ phản kháng nào, bởi vì hần đã rút ra được kinh nghiệm rằng, mọi phản kháng đều vô ích, cuối cùng hần cũng phải ngoan ngoãn thuận theo.

Tịch Nhan đưa tay phải ra, hơi nhúc nhích, cái yếm trên người cũng rung rinh, đường nét cơ thể cũng theo đó hiện ra.

“Đừng nhúc nhích.”

Hạ Dạ Bạch nuốt nước miếng, nắm cái tay không ngừng ngo ngoáy của nàng lại, lại bắt đầu bài học không chế những xung đột và ham muốn của bản thân.

“Vết thương đang kết vảy nên hơi ngứa một chút, sau mấy ngày sẽ ổn thôi, nếu như nàng gãi sẽ nhiễm trùng.”

Bờ lưng non mềm trắng nõn bỗng có những vết theo chằng chịt như giun, những vết dài phủ đầy tấm lưng của nàng, đôi tay Hạ Dạ Bạch đặt ở trên giường hẹp nắm chặt thành quyền, tràn đầy thương tiếc.

“Nhưng người ta ngứa lắm, sao ngủ được đây?”

Tịch Nhan xoay người, vẻ mặt giận dữ, đáng vẻ chẳng biết phải làm sao, chẳng mau nghĩ cách đi.

“Thuốc hôm qua Trương Tư đưa cho nàng đâu? để ta đi hỏi nàng ta xem.”

Hạ Dạ Bạch vừa dứt lời liền định rời khỏi, tối hôm qua may mắn tránh được một kiếp, hôm nay quyết không thể giẫm lên vết xe đổ, hần khó lòng không chế được cục diện này.

“Hả, không cần, Trương Tư đã đưa cho thiếp rồi.”

Tịch Nhan đuổi ta, sờ soạn trên giường một hồi, lát sau giờ bình thuốc lên, nghiêng người sang đặt vào trên tay của Hạ Dạ Bạch, “Vết thương trên người thiếp đều do chàng mà ra, mau bôi thuốc giúp thiếp, ngứa sắp chết rồi.”

Tịch Nhan vừa nói, lại muốn đưa tay ra gỡ.

Hạ Dạ Bạch vội vàng bắt lại không cho nàng gỡ, ngồi ở trên giường hẹp, mở bình thuốc ra, mùi thơm từ trong bình tỏa ra, mặt hắn cũng nhăn nhó theo, chỉ cần nàng muốn hắn thì hắn muốn chuồn cũng khó lòng chuồn được.

“Ta đã cho người chế thuốc xóa sẹo cho nàng rồi, mấy hôm nữa sẽ mang tới.”

Hạ Dạ Bạch rửa sạch tay, ngón tay quét chút thuốc, bôi lên trên người của Tịch Nhan.

“Tại sao phải xóa sẹo, thiếp không cần, mấy vết thương trên người thiếp đều do chàng mà ra, thiếp muốn để chàng nhìn thấy nó, để chàng tự thấy hổ thẹn, xem chàng có còn mặt mũi nào nghĩ đến người khác hay không?”

Hạ Dạ Bạch lập tức á khẩu không trả lời được, nàng quả thật biết cách nói móc hắn, còn biết cách bịa chuyện, hắn chưa từng nghĩ đến cô gái nào khác ngoài nàng, mà mỗi khi nhìn thấy cô gái khác thì hắn lại nghĩ đến nàng, thế mà nàng còn về tội danh cho hắn.

Tịch Nhan cười, đưa tay sờ sờ trán: “Có điều, vết sẹo trên trán cần xóa đi, có người đàn ông nào mà không muốn nhìn gái đẹp, nếu như thiếp biết chàng tư tình với cô nào, thiếp còn chút nhan sắc mới có cơ hội bỏ trốn với người khác chứ.”

Hạ Dạ Bạch nghe thế tức giận, lửa giận bốc lên, hắn không thể vung tay đánh nàng một roi. Nàng có còn lương tâm không, rốt cuộc muốn hắn phải làm sao. Hạ Dạ Bạch thầm tức giận, nhưng chỉ dám nghĩ chứ không dám trừng trị nàng. Nàng quá khôn khéo, hắn lại áy náy hổ thẹn, vẫn là cam tâm tình nguyện khuất phục dưới nàng, mà lần nào cũng hăm hực muốn bùng phát, cuối cùng đều tự chuốc vạ vào thân, cho nên hắn quyết định lựa chọn phương thức thông minh khác đó là xem lời nói của nàng như gió thoảng bên tai.

“Uhm, thật thoải mái.”

Hạ Dạ Bạch đang ở độ tuổi huyết khí phương cương, đã nhiều ngày qua đều uống thuốc bổ do Tịch Nhan hót về, ban đêm yên tĩnh, Tịch Nhan là hờ lưng, cô nam quá nữ, Hạ Dạ Bạch dù muốn không chế đi nữa, cũng không thể không chế được dục niệm.

tiếng ni non yêu kiều của Tịch Nhan, Hạ Dạ Bạch cảm thấy người run lên, máu sôi trào, đôi mắt nhìn chăm chăm vào lưng Tịch Nhan, suýt nữa phun ra lửa.

“Hạ Dạ Bạch, tay chàng đang làm gì đấy?”

Hạ Dạ Bạch thất thần trong nháy mắt, Tịch Nhan chẳng biết lời ở đâu ra một quyển xuân cung đồ, nàng cười, chỉ vào một tấm hình hỏi, “Hạ Dạ Bạch, chàng nói xem hai người họ làm cái gì?”

Tịch Nhan xoay người, mắt cong lại, dịu dàng như nước, hiền lành vô tội hơn hắn trước kia.

Hạ Dạ Bạch nhìn theo tay nàng, thoáng chốc ngây người sững sờ, huyết dịch dâng lên, thiếu chút nữa phun ra máu, bức hình Tịch Nhan đang chỉ, hắn thấy quen thuộc vô cùng, còn tự thể nghiệm thể nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

Người con gái trong tranh hai tay ôm chặt đầu người đàn ông, cả hai người trong tranh đều trần truồng, cơ thể dán lại với nhau như hòa thành một thể.

“Hạ Dạ Bạch, chàng nói xem, vì sao cô ta lại nắm tóc hắn vậy? Bọn họ đang làm cái gì?”

Hạ Dạ Bạch thâm hét gào trong bụng, mắt nổi lửa, vội vàng chạy đến trước cửa sổ, để những cơn gió đêm lạnh buốt quét vào mặt giúp hắn tỉnh táo lại, Hạ Dạ Bạch dần dần thanh tỉnh.

Lại có thể cảm xuân cung đồ ra giày vò hắn, nàng ta chẳng biết kiêng dè là gì, hạ thân nóng bừng, không được, nếu cứ tiếp tục thế này, hắn sợ sẽ chết. Hắn có thể để nàng giày vò mình, nhưng lại không có biện pháp không chế nàng.

“Nhan Nhan, nàng có thể đồng ý với ta một chuyện không?”

Tịch Nhan không nói gì, ngồi dậy, quay sang Hạ Dạ Bạch, ánh mắt trong suốt, trong đêm tối vắng vẻ lại thêm dụ hoặc, cái yếm nhỏ nhỏ càng tôn lên bộ ngực cao vút.

Hai tay Hạ Dạ Bạch nắm chặt thành quyền, gân xanh trên trán nổi lên, ngấn đầu rồi vội vàng quay mặt sang chỗ khác.

Tịch Nhan lẳng lặng ngồi ở trên giường, nhẹ cười ra tiếng: “Nếu chàng không nói, làm sao thiếp biết mà đồng ý, nếu không biết gì mà đồng ý lại chẳng đáng tin.”

“Nàng nhất định làm được, Nhan Nhan, hay là nàng đổi cách giày vò khác, được không?”

Hạ Dạ Bạch khóc không ra nước mắt, giọng nói mang theo chút nức nở, vẻ mặt bi thương, Hạ Dạ Bạch đi tới giường trước, đôi mắt ửng đỏ nhìn chăm chăm Tịch Nhan, mặt cũng phụng phịu nũng nịu.

“Nếu nàng giận ta, cứ đánh ta đi, dùng roi hay gậy đều được mà.”

Hắn xin thề, kiếp này, hắn chưa từng ăn nói khép nép thế này bao giờ, hắn có thể khẳng định kiếp này chỉ ăn nói khép nép như vậy với mình nàng.

“Không được.”

Tịch Nhan thẳng thừng bác bỏ.

“Đánh chàng, đau ở tim thiếp, như vậy chẳng phải giày vò chàng mà tự thiếp giày vò chính mình.”

Hạ Dạ Bạch lắc đầu, ánh mắt càng thêm chân thành tha thiết, “Không sao, là ta tự nguyện, nàng không cần tự trách.”

Đau nhức kia là đau nhức ở trong lòng, chứ như bây giờ trong tim hắn lại giống như có cọng lông mao đang phe phẩy, cái cảm giác nhồn nhột bồn chồn không yên thế này, hắn thực sự hết chịu nổi rồi.

“Vây cũng không được, thiếp thấy cách này rất hay, rất hiệu quả, hơn nữa trực tiếp nhất, nhìn chàng thế này, thiếp thấy rất vui, trên đời này không có lấy một người đàn ông tốt, nếu chỉ dùng nửa người dưới để xét người tốt người xấu, thiếp sẽ không thấy đau lòng, nhìn chàng bồn chồn bất an thì thiếp lại thấy vui sướng hài lòng, còn tốt hơn gấp bao nhiêu lần chuyện để chàng phải chảy máu. Chuyện này không cần thương lượng.”

Tịch Nhan cười đùa, nháy mắt một cái, gạt tay của Hạ Dạ Bạch ra.

“Nhan Nhan, ngày nào nàng cũng cho ta uống thuốc bổ cường thân, còn châm ngòi thổi gió, nhưng chỉ để cho ta thấy, không cho ta đụng vào, nếu tiếp tục như vậy, chẳng nhẽ nàng muốn sống quá ở cô độc sao?”

Tịch Nhan lại không thèm để ý đến, khẽ cười, “Thiếp đối với chuyện này trước giờ đều không cầu mong gì, chàng cũng đừng lo chuyện sống thù ở quá thiếp tự có chừng mực. Khi thiếp lấy thuốc đã hỏi qua ông Lý rồi, ông ấy bảo chỉ cần không quá nhiều, sẽ không có việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Ăn Và Không Ăn, Khi Nào Ăn? 5

Hạ Dạ Bạch đứng lên, kéo tay của Tịch Nhan ngồi xuống giường, “Nàng không có việc gì, nhưng ta thì có, ngày nào dục vọng cũng tăng cao, không thể kìm nén được thế này, nàng và ta lại giằng co lâu như vậy rồi, lẽ nào vẫn chưa hết giận sao?”

Trong giọng nói còn toát ra hờn giận, còn có ai oán.

Tịch Nhan không vui, lắc cánh tay đang bị nắm, “Thiếp bị chàng dẫn vật bốn tháng đấy, thiếp vừa về đến vương phủ chưa tới nửa tháng, vẫn còn chưa nguôi giận đây.”

“Vây lúc nào mới nguôi giận.”

Tịch Nhan tức giận liếc hắn một cái, “Khi nào hết giận thì thiếp sẽ nói cho chàng biết, nhiều lời quá, thiếp đi ngủ đây, hừ.”

Sau tiếng hừ lạnh lùng, nàng kéo mạnh chăn đắp lên người, đưa lưng về phía Hạ Dạ Bạch, im lặng ngủ.

Hạ Dạ Bạch nhìn lưng của nàng, ánh mắt chợt sáng lên, xoay người, đưa tay đẩy Tịch Nhan, Tịch Nhan không thèm để ý đến, giả đồ ngủ say.

“Nhan Nhan, chuyện kia nếu nàng không chịu thì chúng ta lại bàn đến chuyện khác.”

Giọng nói nũng nịu.

“Nói.”

Hạ Dạ Bạch cười ha ha, cời giầy, lên giường: “Nhan Nhan, nàng xem, hiện giờ ta đã không còn ngốc nghếch nữa, cũng có đủ năng lực để bảo vệ nàng, hơn nữa ta còn tính toán sổ sách cho nàng rồi, trong đó dư ra khá nhiều bạc, bây giờ nàng không còn gì phải lo lắng nữa, mảnh đất phía Liễu gia cũng bắt đầu động công, lại có Hồng Ngọc thay nàng giám sát đồn đốc, hiện tại nàng không phải làm gì, vậy thì lúc nào kiểm cho Cung Vương Phủ chúng ta một nhóc con nói dối tông đường.”

Tịch Nhan đưa lưng về phía Hạ Dạ Bạch, mắt híp lại, nói đông nói dài cuối cùng lại nói đến chuyện này, Tịch Nhan trầm mặc mặc kệ hắn kỳ kèo.

”Chim trĩ cũng mang thai, thời gian hai năm chẳng phải quá dài, có thể rút ngắn một chút không?”

Hạ Dạ Bạch nhảy lên giường, nằm đối mặt với Tịch Nhan nằm vuton ngón trỏ và ngón cái ra tạo 1 khoảng cách nhỏ xíu, rồi nhanh chóng thu lại.

“Việc này quả thật cần tính toán lại.”

Đôi mắt Hạ Dạ Bạch sáng lên, vui vẻ hơn hờ, nhưng lời nói tiếp theo lại làm hấn tiu nghiu.

“Vốn dĩ dự định chỉ có hai năm, người ứng cử cũng chỉ có một mình chàng, có điều hiện giờ chàng lại phạm lỗi lớn, thiếp thấy cần thêm chút thời gian, ba năm hay năm năm gì đó. Nếu như chàng còn phạm lỗi thì cứ thế kéo dài vô thời hạn.”

Hạ Dạ Bạch không hiểu rõ Tịch Nhan đang có ý gì, có điều nhìn khuôn mặt nghiêm túc của nàng cũng biết nàng không nói đùa, tim hấn thất lại, nàng còn định kéo dài thành 3 năm 5 năm, như vậy chẳng nhẽ để thiêu mới chịu sao?

Tịch Nhan cau mày suy tư, con người chuyển động rất nhanh, “Thiếp là vợ chàng, chuyện vợ chồng với nhau cũng là lẽ thường tình, có điều giữa vợ chồng với nhau thì điều quan trọng nhất chính là sự tôn trọng, nhưng chàng đã lừa thiếp, hại thiếp đau lòng, cái hôm trong rừng đào ấy, chẳng phải chàng đã hỏi thiếp rồi sao? rốt cuộc thiếp muốn cho chàng mà chàng đã làm sao?”

Tịch Nhan vén chăn lên, ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt Hạ Dạ Bạch, có điều trợn cờ này, Hạ Dạ Bạch vừa bắt đầu đã định sẵn sẽ thua.

“Cụ thể thế nào thì thiếp chưa nghĩ ra, hiện tại nhìn thấy những gì chàng làm thì thiếp sẽ nghĩ lại, cho nên, chàng hãy chăm chỉ làm cho tốt, không cần phải nói xin lỗi, mà hãy dùng hành động để chứng tỏ rằng chàng đã biết sai.”

Hạ Dạ Bạch mím chặt môi, ánh mắt bốc lửa bắn thẳng về phía Tịch Nhan, bùng lên rồi cháy lan ra đồng cỏ.

“Vậy thì nàng cũng không nên trêu chọc ta, bằng không ta nhất thời không khống chế được, lúc đó lỡ làm ra chuyện gì thì nàng cũng không thể trách ta được.”

Dưới ánh nến le lói, gương mặt thanh tú nở nụ cười đắc ý, “Thiếp nào có trêu chọc gì chàng, thiếp vốn như vậy mà, ai bảo chàng nhìn làm chi.”

Giọng nói càng lúc càng cất cao hơn, nhưng thanh âm lạnh lẽo, còn có thách thức.

“Còn chuyện ăn và không ăn, hay lúc nào thì ăn... chàng không có quyền lên tiếng, cũng không được phép lên tiếng, chàng không có quyền đòi quá hóa liều, mà chỉ có thiếp mới có quyền quyết định.”

Nói đến nước này thì ai mới là người không nói lý, sói đói cũng không được ăn bừa, nàng tưởng mình là nai tơ sao, rõ ràng là sói đội lột cừu. Có nói nhiều cũng vô ích. Hạ Dạ Bạch cũng không tiếp tục dây dưa, hít sâu mấy hơi, thật sự có cảm giác muốn nổi điên, máu huyết sôi trào, hấn muốn giết người.

“Được rồi, thiếp ngủ đây, cho phép chàng tối nay xem sổ sách.”

Tịch Nhan cười phát phát tay, bộ dáng như vừa khai ân cho hấn.

Hai tay Hạ Dạ Bạch nắm chặt, ghì chặt xuống giường mới kìm chế con xung động đang trỗi dậy trong lòng sau đó xông vọt lên mặt hấn. Có điều, chẳng qua chỉ là thời gian mà thôi, sớm muộn gì cũng là của mình, là của mình, là của mình, ai bảo hấn thiếu nàng, chờ nàng đến vô hấn, vô hấn...

Hạ Dạ Bạch xuống giường, khoác áo, ngồi xuống bàn, lại lần nữa nghiêm túc xem xét sổ sách.

Quả nhiên, người có thông minh cỡ nào đi nữa một khi rơi vào vòng xoáy tình cảm, thì vẫn là một tên ngốc ngu đại.

“Vương gia, ánh mắt của ngài sao đỏ vậy? tối qua ngủ không ngon sao?”

Hạ Dạ Bạch ừ một tiếng, không nói gì, đầu chỉ mỗi đêm qua hấn ngủ không ngon mà đêm nào cũng ngủ không được ngon giấc, dục vọng thiêu đốt, ngồi đứng đều bất an.

“Vương phi, Vương gia làm sao hiểu được sổ sách này, nếu vương phi bận rộn thì cứ để nô tỳ lo liệu mấy chuyện này.”

Tương Tư đương nhiên biết cái rương kia đựng sổ sách Tịch Nhan mang về, chỉ là không rõ, Vương gia cái gì cũng không hiểu, có soa vương phi lại để Vương gia xem mấy thứ đó.

“Đầu sao cũng là chủ của cái vương phủ này, cái gì cũng không biết thì coi sao được.”

Một câu nói, hoàn toàn ngăn chặn mọi lời của Tương Tư.

“Vương phi, người của Tuyết Lan điện đến, ngày mai là sinh nhật của Lan Phi nương nương, nương nương các cung và các hoàng tử vương phi đều đến, mời Vương gia vương phi cùng tiến cung chúc mừng.”

Hồng Đậu vội vàng đẩy cửa bước vào, cau mày báo tin.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Vũ Diệu Hải Sen

Tuyệt lan điện được xây dựng năm thứ 10 Đại Cảnh, lúc đó Hạ Tuấn Tri đã hơn mười tuổi, tam cung lục viện, đã không còn là giai lệ ba nghìn, hằng năm chẳng biết có bao nhiêu cô gái trẻ tuổi xinh đẹp tiến cung, mặc dù đã sinh hạ hoàng tử cho hoàng thượng, trong hoàng cung, Lan Phi chẳng qua chỉ là một thực viện (*) không mấy tiếng tăm, chẳng ai buồn bận tâm đến.

(*) thực viện: chức thứ 5 trong hàng Tông nhị phẩm Cửu Tần [không có phong hiệu – dùng họ] gồm: Chiêu nghi – Chiêu viện – Thực nghi – Chiêu dung – Thực viện – Thực dung – Tu nghi – Tu viện – Tu dung.

Nhưng một năm kia, Cảnh Đế ngẫu nhiên đi đến Ngự Hoa Viên vô tình nhìn thấy, sau đó liền từ một thực viện phong tán thăng lên làm một trong bốn phi tần, còn xây dựng cung điện riêng cho nàng, nơi nơi đều dùng đá cẩm thạch trắng, lan can chạm trổ, thềm đá hoa, rực rỡ lung linh, còn nhận được phong hào là tuyệt lan điện, trở thành sủng phi được cung chiêu trong hậu cung, bao người xung quanh cũng phải thăm ngưỡng mộ ước ao.

Cho tới bây giờ, Cảnh Đế vẫn hậu cung ba nhìn người đẹp như trước, mỗi tháng cũng ghé qua tuyệt lan điện một hai lần, mặc dù chưa chắc sẽ tá túc lại, nhưng cũng ngồi uống cạn một chun trà.

Chuyện của Ngũ hoàng tử đã hóa thành trò cười của bá quan văn võ đến bá tánh phổ thông, những người trong cung cũng xi xàm to nhỏ, thế nhưng làm gì có ai dám đàm luận, giễu cợt trước mặt Lan Phi.

Lan Phi chưa thể xem là giai nhân tuyệt sắc, lại xuất thân thương gia, may mắn mấy năm gần đây được hoàng thượng trù mền, cất nhắc mấy người huynh đệ Trần gia, nàng mới có chỗ dựa vững chắc, rốt cuộc cũng được nở mày nở mặt, nhưng một đứa con trai duy nhất lại lưu lạc đến bước đường này, cũng không biết Lan Phi nương nung là người có phúc hay là vô phúc.

Địa điểm diễn ra thọ yến là tuyệt lan điện của Lan Phi, Tịch Nhan cùng Hạ Dạ Bạch dắt tay nhau đến khi trời đã chạng vạng, dưới ánh chiều tà đỏ rực đang bao trùm lên mọi vật.

Đèn rực rỡ được thắp lên, những ánh đèn lưu ly xanh vàng lung linh dưới mái hiên, mỗi khi gió đêm lướt qua, ánh đèn lay động rung rinh lập lờ, đương nhiên không phải nhà nào cũng có được cảnh đẹp như vậy.

Cả nước Lưu Ly này có ai không biết Lan Phi nương nung thương con như mạng, Ngũ hoàng tử rơi vào kết quả này, Lan Phi đương nhiên đứng ra chịu trách nhiệm chính, thế nhưng nàng một hai đổ tội lên người Tịch Nhan.

Tịch Nhan cũng thâm khinh thị Lan Phi, cảm thấy nàng ta làm vậy chỉ tự tìm tội chịu, nếu sau này con trai của nàng và Hạ Dạ Bạch cũng làm ra mấy chuyện hoang đường như vậy thì nàng ta không sinh ra đứa con như thế thì hơn, có câu: Trời làm bậy còn sống, nhưng tự làm bậy thì khó sống. Cho dù có gãy mất của quý cũng đừng mơ tưởng nàng sẽ thương tiếc mà nương tay, nếu người khác không trừng trị hẳn, nàng cũng đập cho hắn chết.

Từ lúc Ngũ hoàng tử Hạ Tuấn Tri gặp chuyện không may tới nay, Lan Phi đã nhiều lần phái người đến Cung Vương Phủ yêu cầu nàng và Hạ Dạ Bạch vào cung, bất quá chỉ muốn tìm cơ hội trả thù mà thôi, sao nàng không biết mưu tính này của Lan Phi? buổi yến tiệc sinh nhật hôm nay chắc chắn sẽ là một buổi tiệc Hồng Môn Yên, có câu c mừng một, tránh không khỏi mười lăm, Tiểu Bạch không ngốc, cho nên hiện giờ có vào cung cũng làm nàng yên tâm hơn. Bình tới tướng đồ, nước tới đất ngăn, nàng không tin, Lan Phi có năng lực làm trò trước mặt nhiều người như vậy.

Có điều hiện giờ nàng ta đang căm tức, thế nhưng lại không tìm nguyên nhân từ phía mình, trái lại đẩy trách nhiệm sang cho một người khác, chẳng khác nào kẻ vô tri, sinh nhật thiết yến còn cho gọi nàng và Tiểu Bạch cùng tiến cung, rõ ràng là muốn nhân cơ hội này xả mối hận trong lòng chứ nào có hảo tâm gì.

Nàng cùng Hạ Dạ Bạch đi ở phía trước, Trương Tư, Hồng Đậu theo sát phía sau, nhóm người họ vẫn còn đứng ở cửa, cung tỳ lui tới cũng rất nhiều, cũng không biết là thái giám nào không có mắt đánh đồ đồ đang bung lên trên người nàng, Tịch Nhan lui về phía sau hai bước, ngã người vào Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch muốn nổi giận, lại bị Tịch Nhan ngăn cản, tên thái giám kia nhanh chóng lui vào đám người chỉ trong nháy mắt.

Tịch Nhan xoay người, cúi đầu nhìn về phía đó, nhìn theo bóng thái giám lui thủ đi, mơ hồ nhìn thấy có chút quen mắt, cầm chặt lấy tờ giấy vừa rồi gả ta lên lên nhét vào trong tay mình, xoay người cười, ngã người vào lòng Hạ Dạ Bạch, vội vả mở tờ giấy tên thái giám đó đưa, trên đó chỉ ghi hai chữ: Cẩn thận.

Tịch Nhan sùng sốt, cẩn thận? phải đề phòng ai? Lan Phi? hay còn người nào khác?

Nàng tự cho rằng trí nhớ của mình rất tốt, nhìn bóng lưng tên thái giám đó cũng rất quen mắt, nhưng lại không thể nhớ ra đã gặp ở nơi nào, nàng tiến cung không nhiều, tính tới tính lui cũng chỉ có hai lần thôi mà trong hai lần này cũng chưa từng gặp qua được mấy gã thái giám.

“Nàng có người ở trong cung?”

Đương nhiên Hạ Dạ Bạch cũng phát hiện ra động tác mập mờ của nàng, ôm chặt nàng vào lòng vỗ về, hơi tò mò xen lẫn hiếu kỳ hỏi.

Tịch Nhan nhét mảnh giấy kia vào túi, cười lắc đầu: “Chỉ thấy quen quen, nhưng không nhớ được đã gặp qua ở đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Vũ Diệu Hái Sen 2

Tịch Nhan rời khỏi lòng Hạ Dạ Bạch, đứng thẳng người dậy, nhét vật vào túi.

“Vương phi, ngài không sao chứ?”

“Chỉ bị quệt nhẹ mà thôi, không sao.”

Hồng Đậu mím môi, “Cũng không biết thái giám đó làm sao, đi nhanh như vậy, kỳ cục.”

Tịch Nhan cười không nói gì, Hạ Dạ Bạch ôm nàng vào lòng, “Sao thế?”

Tịch Nhan cầm chặt tay hắn, ý bảo hắn không cần lo lắng: “Vừa bắt đầu đã biết, đây chẳng khác nào bữa tiệc Hồng Môn Yến mà thôi, xem ra bà ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi.”

Giọng nói của Tịch Nhan rất nhỏ, xung quanh lại đông đúc, ồn ào át cả tiếng nói của nàng, ngay cả là Trương Tư Hồng Đậu đi ngay bên cạnh cũng không nghe rõ.

“Nàng phải chú ý an toàn của bản thân, không cần lo lắng cho ta.”

Hạ Dạ Bạch cúi đầu thì thầm vào tai nàng, giọng nói ấy tất nhiên rất kiên định.

Hắn có năng lực tự vệ, những người trong hoàng cung này từ trước đến nay đều không buồn bận tâm đến hắn, khả năng ra tay với hắn vì thế cũng không lớn, hơn nữa người kia cũng sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện gì trước mặt mình, còn nàng thì quá ưu tú, từ lâu đã trở thành tâm điểm chỉ trích của mọi người chỉ vì hắn, chỉ cần hắn mất đi nàng thì sẽ quay lại làm một Hạ Dạ Bạch dễ dàng bị mọi người lăng nhục như trước kia mà thôi, chỉ cần nàng biến mất hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn... những người đó chắc chắn sẽ xuống tay với nàng.

Cung nga qua lại tấp nập, tiếng đàn sáo vang vọng, hàng loạt âm thanh cứ thế đan xen lẫn nhau, cho nên dù Trương Tư Hồng Đậu theo sát phía sau cũng không nghe được hai người vừa nói gì.

Trương Tư Hồng Đậu theo sát sau lưng họ không rõ tình hình, thấy chủ tử nhà mình chẳng kiên dè gì cứ lộ ra những cử chỉ thân thiết, là cho các cung nga gần đây liên tục đưa mắt nhìn sang, da mặt hai chủ tử thì dày nên cứ thản nhiên chẳng kiên dè, có điều hai nha hoàn phía sau lại mặt đỏ tới mang tai.

Mà điều ngoài dự liệu của Tịch Nhan chính là, nàng lại gặp gỡ Cảnh Đế lần thứ hai ở tại tuyệt lan điện này, nàng không ngờ tới Lan Phi lại được được sủng ái như vậy, trong cung có bao nhiêu Tần Phi nương nương, cho dù là sinh nhật tròn tuổi, thì cũng chưa chắc hoàng thượng sẽ tới, mà nay Lan Phi đã ba mươi sáu, ngay cả bản thân Lan Phi cũng không ngờ tới sẽ được tổ chức long trọng như vậy, nếu không người hôm qua đến Cung Vương Phủ thông báo nhất định sẽ nhắc tới việc này.

Hoàng thượng, hoàng hậu, Lệ Phi, còn có những chư vị Tần Phi, hoàng tử khác... ngay cả thái tử luôn bệnh tật ốm đau cũng dất thái tử phi đến đây, Hạ Thiên Thần cùng Mạc Vân Phi cũng ở trong đó, còn có rất nhiều tiểu thư quan gia khác, tất cả mọi người đều có mặt, chỉ có mấy người gặp thoáng qua một lần trong buổi thiết yến ở vườn Mầu Đơn của Lệ Phi thì chẳng thua kém chút nào so với đại hôn của Hạ Thiên Thần, về mặt Lan Phi rạng rỡ luôn nở nụ cười dịu dàng suốt buổi tối. Những cô gái khác trong cung cũng chỉ biết ước ao cười hùa theo, có lẽ trong bụng họ thì đang âm thầm tự trách mình, sớm biết tối nay hoàng thượng cũng đến thì đã trang điểm chăm chút bản thân thêm xinh đẹp hơn.

Ở giữa Tuyệt lan điện, được đặt chiếc bàn Kim Long lớn, mặt bắc hướng nam, vị trí này vốn nên để để hậu ngồi sống vai nhau, luận thân phận thì Lan Phi đương nhiên không thể đánh đồng cùng hoàng hậu, nhưng nếu nói về lý thì hôm nay là sinh nhật Lan Phi, trên đời này cho dù là hoàng hậu cũng không thể ngồi ở vị trí cao đó, vậy rốt cuộc ngồi thế nào, bất quá chỉ dựa vào một câu nói của hoàng thượng mà thôi, Lan Phi được thánh cung, nhưng vẫn cố từ chối không thể vượt lên hoàng hậu được, hoàng hậu có tri thức hiểu lễ nghĩa, nói cái gì cũng muốn đem vị trí của mình tặng cho Lan Phi, đến cuối cùng hai người vẫn ngồi xuống vị trí cũ của mình, bày ra ba cái bàn nhỏ.

Tịch Nhan ngồi ở bên cạnh Hạ Dạ Bạch, nhìn nụ cười đắc ý trên mặt hoàng hậu, khóe miệng nhếch lên cười châm chọc, Vương thị vào cung hơn hai mươi năm vẫn quản lý hậu cung, tuy trong hậu cung vẫn tranh đấu không ngừng, nhưng chưa bao giờ có xung đột lớn, không có công lao cũng có khổ

lao, biểu hiện làm bộ làm tịch cũng đã trở thành chuyên gia rồi, hơn nữa bà là thanh mai trúc mã với Cảnh Đế, co điều dù là thanh mai trúc mã nhưng hoàng đế chuyên sủng Lệ Phi, Lan Phi, còn có vô số cô gái khác, tựa hồ chẳng bao giờ đưa mắt nhìn sang bà.

Đại Cảnh năm thứ 7, thái tử bị trúng kịch độc, hấn thân làm chồng, làm cha cũng không tỏ ra quan tâm, hoàng thượng trông có vẻ khách khí với hoàng hậu, nhưng chung quy vẫn là xa cách, tuy thái tử có dung mạo giống hấn như đức, nhưng hấn lại cung chiều từ Hoàng Tử do Lệ Phi sinh hạ.

Nhìn biểu hiện và cách ứng xử của hai phi tử vừa rồi có thể thấy, Hạ Tuấn Tri đã đem mảnh giấy dán trên người lúc ở đông thành đẩy đến người Hạ Thiên Thần, Lan Phi cũng biết nhưng lại hợp tác với hoàng hậu, Tịch Nhan cười, liếc nhìn Lệ Phi đang nở nụ cười yếu ớt ngồi cô quạnh bên cạnh hai người họ, người phụ nữ này, mới chân chính là lợi hại, co được dân được, thù đoạn của bà ta lợi hại hơn hấn so với hoàng hậu, Lan Phi hay bất cứ người nào khác.

Lệ Phi ngồi bên trái Hoàng thượng, lần lượt xuống phía dưới, ngoại trừ các cung phi tần, thì bên cạnh còn có các hoàng tử các công chúa khác hôm nay cũng đến chúc mừng, Hạ Tuấn Tri không tới, thay vào đó là Ngũ hoàng tử phi tới, dịu dàng nhu nhược, dung nhan không thể coi là tuyệt sắc, khuôn mặt tiêu tụy, vừa nhìn đã biết là kẻ dễ bị bắt nạt, người như vậy cũng khó trách Ngũ hoàng tử lớn mật như thế, lại còn được mẫu phi dung túng, cưới được một người vợ yếu nhất càng không thể quản lý được, lại không có cách nào thu hút hấn, không ra ngoài ăn vụng mới là lạ.

Hàng thứ nhất bên cạnh lần lượt là thái tử điện hạ Hạ Minh Húc, tứ Hoàng Tử Hạ Thiên Thần, chư vị hoàng tử lần lượt ngồi xuống theo vị trí thấp dần, sau đó đến một vài nữ quyến thuộc tứ Hoàng Tử.

Bởi vì là sinh nhật Lan Phi, cung quy nghiêm cẩn, văn võ đại thần trong triều đình đương nhiên là không thể tới, những người có mặt ở đây hầu hết là thành viên hoàng thất, nói là gia yến cũng chẳng sai biệt là mấy, có điều bên trong còn có một vài thiên kim tiểu thư của các đại thần trong triều, ngấm lại là do Lan Phi có ý an bài.

Con trai của mình là không trông cậy nổi, thân là người mẹ thương con, chỉ sợ lạ vợ vả lót đường tạo cầu cho hấn, để đến khi mình tạ thế thì hấn có thể sống yên ổn cả đời, không đến mức giống như Tiểu Bạch, ngay cả tên ăn mày trên đường cũng có thể lăng nhục.

Tịch Nhan liếc mắt nhìn tất cả mọi người trên điện hai lượt, vẫn chưa nhìn thấy Bạch Phượng, nàng hơi kinh ngạc, vốn tưởng rằng hôm nay Bạch Phượng cũng sẽ đến.

Sau khi nhìn lướt qua tất cả mọi người ở đây, Tịch Nhan bắt đầu quan sát toàn cảnh tuyệt lan điện, mặc dù so ra không xa xỉ tinh tế và độc đáo bằng Đông Thần phủ, nhưng có thể thấy, năm đó hoàng thượng chắc đã rất sủng ái vị Lan Phi này.

Tuyệt lan điện cách hồ nước không xa, có thể nói được xây uốn lượn theo hồ nước, mọi người có mặt đều được phân chia ngồi ở hai bên, vừa vặn hình thành một vòng tròn, mà ngay phía trước mặt chính là hồ nước lớn nhất trong hoàng cung, ven hồ là một sân khảm tròn, cũng là nơi biểu diễn ca hát.

Xung quanh hồ, tiểu tạ đình đài vòm quanh, các hành lang nối nhau đều được giăng đèn lồng, hồ nước bích lục gợn sóng lăn tăn trông giống như một tấm gương soi rõ bóng trăng và bầu trời đen nhánh với những ánh sao loe lóe, trong tiếng nhạc lao xao của lá trúc và tiếng vọng của hồ nước, hòa với những thanh âm trong trẻo xa xưa ấy là tiếng ồn ào của bữa tiệc.

“Nàng có biết vì sao ông ta lại sủng ái Trần Lan Hương như vậy không?”

Môi Hạ Dạ Bạch hầu như dán sát lên tai nàng, trước đó vài ngày, bị nàng chơi đùa đến mức sống không bằng chết, hôm nay có mặt nhiều người ở đây, vô luận nàng làm gì thì chẳng khác nào đánh vỡ thể diện của hấn.

Tịch Nhan cảm thấy cả người tê dại, chưa kịp phản ứng, liếc mắt nhìn Lan Phi trên đài, sau đó mới hồi hồn nhận ra, Trần Lan Hương chính là khuê danh của Lan Phi, còn ông ta chính là chi Cảnh Đế.

Cảnh Đế không làm tròn chức phận một người cha, quả thực không có tư cách để Hạ Dạ Bạch cũng xưng tụng ông hai tiếng phụ hoàng như những đứa con khác, nói vậy trong lòng thái tử Hạ Minh Húc chắc cũng nghĩ như Tiểu Bạch, hấn ta cũng hận ông ấy thấu xương, chỉ là thân làm thái tử, cho dù nói chuyện với ai cũng không dám tỏ ra vô lễ.

Tịch Nhan xoay người, đôi mắt sáng long lanh nhìn khắp xung quanh Lưu Ly Cung được phủ ánh đèn trông như những ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời, tỏa ánh sáng lập lờ, Hạ Dạ Bạch cúi sát tai nàng, nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng, nở nụ cười đắc ý, ánh mắt sáng lên.

Hạ Minh Húc ngồi xồm dưới đất, mắt hờn sâu, mặt tái nhợt đến mức trông như trong suốt dưới ánh đèn, nhưng tinh thần lại khá tốt, hấn ngồi ở vị trí đầu tiên bên dãy trái, hơi xêch với vị trí ngồi của Tịch Nhan.

Hấn bụng ly nước lên uống, ánh mắt u lãnh sâu xa nhìn xuyên thấu qua ánh đèn trùng điệp, như có như không rơi lên người Tịch Nhan, những cô gái khác trong điện đều phấn trang tăng tăng lớp lớp thế nhưng nàng chỉ mặc bộ áo trắng tinh, nổi bật trong rừng hoa muôn sắc, nhất là nụ cười của nàng, nhàn nhạt, ung dung tự tin, thu hút mọi ánh nhìn.

Hạ Thiên Thần ngồi cùng phía với Tịch Nhan, Mạc Vân Phi bụng đã lộ ra cũng ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh hấn, hai người đang cười nói, nhưng ánh mắt kia không kim lòng được liếc nhìn xuống bên dưới, nhìn nàng và Hạ Dạ Bạch thì thâm to nhỏ, nụ cười ấy vẫn dịu dàng như nước, dưới ánh đèn chiếu rọi lại như tỏa ra hào quang dịu dàng, không có băng lãnh nhưng thêm vào đó vẻ trào phúng và châm chọc, nhưng nụ cười ấy trước nay vẫn chưa từng dành cho hấn.

Chương 110: Vũ Điệu Hái Sen 3

“Vẫn là Lan muội muội được lòng mọi người, hôm nay nhiều người đến đây như vậy, làm tỷ cũng phải ghen tỵ.

Lệ Phi nhàn nhạt nói, còn tỏ vẻ giận dỗi, đưa tay nâng chén với Lan Phi, nụ cười sáng rực như ánh đèn lưu ly lại mềm mại đáng yêu.

“Nào, chúng ta nên chúc mừng Lệ Phi muội muội mới đúng, trắc vương phi mới vào cửa không bao lâu, bụng đã lớn như vậy.”

Vương thị nở nụ cười, liếc mắt nhìn xuống bụng Mạc Vân Phi, khoe miệng nhếch lên, nụ cười ẩn hiện, Lan Phi cùng Lệ Phi tái mặt.

Những lời này, không thể nói là không tàn nhẫn, Hạ Thiên Thần là ai? là vị hôn phu lý tưởng trong lòng các thiếu nữ Lưu Ly, trước nay đều phong lưu đa tình, hành vi cử chỉ cũng không phóng đảng, đứa bé trong bụng Mạc Vân Phi từ chối với phe phái tứ Hoàng Tử mà nói, đây là mọn hơi Mạc Ngôn An, bất quá chưa cưới mà có chứa thể này nào có hay ho gì để nói, mà nói ra thì mọi người càng thấy xấu hổ, quân cờ này tuy tốt, nhưng cũng là cái bóng râm không thể xóa nhòa trong cuộc đời đầy hào quang của Hạ Thiên Thần.

Lan Phi thì càng không cần nói, từ tôn duy nhất đã bị phế bỏ hoàn toàn, không biết có bao nhiêu người đang thầm cười nhạo sau lưng, đây chính là cái gai trong bụng nàng, cũng không biết hoàng hậu nghĩ như thế nào, lại lỗi cái gai to tướng này ra ngay giữa buổi tiệc.

Bây giờ Hoàng hậu cùng Lan Phi liên thủ lại, bất quá chuyện này Lan Phi sẽ không nói cho hoàng hậu biết, Vương thị coi như giẫm phải vận cứt chó, Lan Phi hận Hạ Thiên Thần, cũng hận Lệ Phi thấu xương, tuy nói hoàng hậu không quá hà khắc, bất quá Lan Phi dám chắc đem tất cả trách nhiệm tất cả mọi thứ đều đổ dồn lên người Lệ Phi, nào còn tâm tình đi trách tội hoàng hậu.

Những người bên dưới đưa mắt nhìn nhau, khẽ cười thầm, mà những nữ tử có mặt ở đây lại liếc mắt ganh ghét, vô cùng khinh bỉ nhìn chằm chằm Mạc Vân Phi bụng mang dạ chứa hiện đang dựa vào Hạ Thiên Thần.

Lệ Phi giận run người, nhưng nhanh chóng khôi phục nụ cười tươi, “Chuyện này quả thật rất đáng để chúc mừng.”

Nàng xoay người, nhìn Mạc Vân Hà đang ngồi ở hàng đầu tiên, “Thái tử phi cần phải cố gắng hơn, sớm ngày khai hoa tán điệp cho hoàng gia.”

Mạc Vân Hà giương cười, hơi xấu hổ, hoàng hậu lại tức giận hận đến nghiến răng, thái tử điện hạ vốn ốm đau triền miên, sống nay chết mai, Mạc Vân Hà vẫn chưa có tin vui nào phải chỉ mỗi thái tử lo lắng.

Cảnh Đế chẳng biết nghĩ thế nào, cứ mặc kệ ba người đấu đá với nhau, không nói nửa lời, nở nụ cười như có như không.

Tịch Nhan lấy làm lạ, xoay người thấy Hạ Dạ Bạch nhìn chằm chằm ba nữ nhân đang diễn kịch trên sân khấu kia, đôi mắt dưới mặt nạ ngân bạch như đã hiểu rõ, Tịch Nhan đưa tay, nhéo mạnh Hạ Dạ Bạch một cái, còn muốn hỏi nguyên nhân ẩn sâu bên trong, nào ngờ bỗng nhiên Hạ Dạ Bạch lại nhảy dựng lên, cau mày, xoa xoa cánh tay của mình: “Nhan Nhan, sao nàng lại nhéo ta đau vậy.”

Đôi mắt dưới mặt nạ kia ngập nước, ai oán nhìn Tịch Nhan, quệt mồm, giống như sắp khóc nức lên, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Tịch Nhan, làm nàng thấy da đầu tê dại, đưa tay cẩn thận vuốt lại quần áo cho hẵn, đôi mắt tròn to nhìn hắn chằm chằm, Hồng Môn Yến này còn không biết có mai phục gì đang đợi, nàng cũng không muốn phí tâm lo lắng đến hắn.

Hạ Dạ Bạch quay sang nàng cười cười, giật giật môi: “Nàng nhìn này.”

Tịch Nhan mơ hồ, ngửa đầu nhìn hắn.

“Nàng xem nhé.”

Người chủ trì là Cảnh Đế nghiêng đầu sang, đôi mắt sâu thẳm nhìn Hạ Dạ Bạch mang mặt nạ ngân bạch, lúc này Tịch Nhan đang ngẩn đầu nhìn Hạ Dạ Bạch, vẫn chưa phát hiện nụ cười kia nổi bật dưới ánh đèn, hiền lành hòa ái, hoàn toàn không giống như một người cha lãnh huyết vô tình.

“Bởi vì mấy người ồn ào quá cho nên Nhan Nhan mới nhéo ta đấy.”

Hạ Dạ Bạch hừ một tiếng, hung tợn liếc mắt nhìn đám phụ nữ trên đài, gạt tay của Tịch Nhan ra, ai oán chỉ vào hoàng hậu, Lan Phi, Lệ Phi đang ngồi trên cao, “Ngươi, ngươi, ngươi, ồn ào quá.”

Vừa nói vừa tức giận giậm chân.

“Ngươi.”

Đầu ngón tay đột nhiên thay đổi phương hướng, chỉ vào Cảnh Đế đang ngồi ở giữa, “Bảo họ im miệng hết đi, ta đói muốn chết rồi, muốn ăn cơm.”

Giọng nói non nớt còn mang theo hiệu lệnh, hoàn toàn không chút sợ hãi.

Bên trong điện Tuyết lan, im lặng không một tiếng động, gió đêm thổi tới, ngay cả tiếng vù vù của gió cũng nghe rõ mồn một, đèn Lư Ly treo cao chiếu sáng toàn điện, Tịch Nhan càng hoảng sợ, đôi, trừng to đôi mắt nhìn Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch thấy Tịch Nhan nhìn mình, liền ghé miệng cười.

Nếu không phải biết rõ hắn đang giả ngây giả dại, thời khắc này chắc Tịch Nhan sẽ quỳ xuống đất thỉnh tội thay hắn.

Nghĩ như vậy, Tịch Nhan vội vàng đứng lên bước ra khỏi bàn, lùi tay của Hạ Dạ Bạch bước ra giữa, quỳ xuống trước mặt Cảnh Đế, “Hoàng thượng thứ tội.”

Hắn ngốc, bây giờ còn chưa có ai biết, nàng tạm thời cũng không muốn người khác biết, để tránh rước lấy phiền.

Tương Tư, Hồng Đậu thấy thế cũng vội vàng bước theo sau lưng Tịch Nhan, cùng nhau quỳ xuống đất, cúi đầu, kính sợ, trầm mặc không nói.

Mặc dù trong lòng lo lắng thế nhưng cũng hiểu rõ, Tiểu Bạch không phải người ngu, tuyệt đối sẽ không nhất thời xung động đẩy mình ra con đường chết, hẳn bảo mình nhìn, nhìn cái gì, hẳn dám làm như vậy có phải muốn khẳng định Cảnh Đế sẽ không trách tội, hẳn dám khẳng định như vậy sao?

Tịch Nhan hơi cúi đầu, nhưng đôi mắt lại lên liếc nhìn Cảnh Đế, đôi giày dài mạ vàng, người mặc cẩm long bào màu vàng, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt u lãnh có chút ngậy ra, chính là đang ngờ ngác và toát ra chút triu mến, dưới ánh đèn mờ hồ thấy tiểu ý, khóe mắt Tịch Nhan liếc nhìn theo tầm mắt của hắn, cuối cùng rơi vào trên người Hạ Dạ Bạch.

“Thân là hoàng tử, lại dám bất kính đối với hoàng thượng, quả thực to gan lớn mật, người đâu, mau bắt nó lại cho ta.”

Còn biểu tình của Lệ Phi hơi kỳ lạ, tay bụng ly rượu hơi run rẩy, nhìn Hạ Dạ Bạch, mắt mở thật to, thật là kinh khủng, hoàng hậu giật giật môi mấy lần thế nhưng vẫn không lên tiếng, ngược lại Lan Phi dạo này được Cảnh Đế cưng chiều, một tay cầm ly rượu, một tay chỉ Hạ Dạ Bạch, vênh mặt hát hàm hồ to.

Chỉ chớp lát, lại có mấy ngự lâm quân mặc áo giáp màu bạc tay cầm trường thương vọt vào, một khắc kia khóe miệng Lệ Phi mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm Lan Phi còn lộ ra sự châm chọc lạnh lùng, như đang giễu cợt bà ta không biết lượng sức.

Hạ Thiên Thần và Hạ Minh Húc đang lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cũng cùng nhú mày, nhìn chăm chăm Tịch Nhan đang quỳ ở giữa, đều mang ý chờ xem cuộc vui, nhưng Tịch Nhan quỳ gối ở giữa, hai tay chống đất, cúi đầu, không có cầu tình, không có phản kháng, không có gì cả.

Tịch Nhan hơi liếc mắt sang trọn Hạ Dạ Bạch, Hạ Dạ Bạch nhú mày, ánh mắt như nói chẳng có gì cả, không có sợ hãi, cũng không nổi giận, khóe mắt còn toát ra ý cười, ý bảo Tịch Nhan tiếp tục xem tiếp.

Tịch Nhan tự nhiên hiểu rõ, lần này bà ta có ý bày ra bữa tiệc này, rõ ràng là có dụng tâm, Lan Phi nương nương này nổi danh là người yêu thương con trai hết mực, dĩ nhiên lúc nào cũng nghĩ đến chuyện phải làm sao trả mối thù cho Hạ Tuấn Trì, Hạ Thiên Thần có thể lực lớn trong triều, lại được thánh sủng, nhất thời khó ra tay được, cũng chỉ có thể giữ chút thủ đoạn với nàng2, mà mọi người đều biết nàng một lòng một dạ lo cho Hạ Dạ Bạch, hơn nữa chuyện giận chó đánh mèo cũng chẳng có gì lạ, khó khăn lắm mới tóm được một cơ hội thì làm sao có thể buông tha, bất quá nàng cũng tò mò muốn biết Cảnh Đế sẽ xử lý như thế nào.

Tịch Nhan lặng im không nói, hôm nay Lan Phi luôn được ưu ái nên càng tỏ ra kiêu ngạo.

“Bất.”

Lan Phi chỉ vào Tịch Nhan và Hạ Dạ Bạch đang quỳ ở giữa, hạ lệnh, giọng nói vô cùng đắc ý và âm ngoan, hoàn toàn bất đồng với người phụ nữ luôn dịu dàng và khiêm mị thường ngày.

Mấy vũ lâm quân đứng phía sau khẽ liếc nhìn Cảnh Đế ngồi ở phía trên, lại liếc nhìn sang Lan Phi, đang định xông lên bắt người, mặc dù trong lòng Tịch Nhan vẫn nghi ngờ, bất quá nàng tin tưởng Hạ Dạ Bạch, cũng không vội lên tiếng, tiếp tục quỳ ở đấy, dường như đang chờ đợi phản ứng của người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Vũ Điệu Hái Sen 4

Hạ Dạ Bạch đã bị vũ lâm quân bắt lấy kéo đi, thấy tay của một người khác đã đưa đến bên người Tịch Nhan, hắn chợt nổi giận, hung hăng trọn mắt nhìn

Cảnh Đế mặc Hoàng Long bào đang ngồi trên cao kia, vung người thoát khỏi khống chế của đám lính, đám ngự lâm quân bị hấn vung ngã xuống đất, hấn nhào tới Tịch Nhan sau đó quay sang đám vũ lâm quân đang kéo Tịnh Nhan đá mạnh một cước, kéo Tịnh Nhan che chở trong ngực, ngăn đầu quất to, “Ai dám động Nhan Nhan, ta cắn hấn chết ngay.”

Mấy người khác liếc nhìn đồng bọn đang ngã lăn quay trên đất lại liếc nhìn lên trên đài, mọi người đều dời mắt nhìn Tịch Nhan, vẫn chưa phát hiện, mấy vũ lâm quân không phải nhìn Cảnh Đế, mà là Lệ Phi bên cạnh Cảnh Đế, Tịch Nhan được Hạ Dạ Bạch che chở trong ngực, đương nhiên cũng không phát hiện.

Đầu ngón tay Lệ Phi đặt trên chén rượu khê giật, nháy mắt một cái, vũ lâm quân đó liếc nhìn sang, huns hấn đánh Hạ Dạ Bạch cùng Tịch Nhan.

“Lui ra, khai yến.”

Cảnh Đế ngồi trên đài nhìn Hạ Dạ Bạch che chở Tịch Nhan, tuy lời nói này không đầu không đuôi, bắt quá dù sao cũng là vua một nước, hoàng thượng đã lên tiếng, còn ai dám tiếp tục khua tay múa chân.

“Hoàng thượng.”

Đôi mắt Lan Phi nhìn chăm chăm Cảnh Đế, không chịu buông tha: “Tuy tính tình Thất hoàng tử chẳng khác nào đứa bé lên bảy, nhưng lại bất kính với hoàng thượng trước mặt nhiều người như vậy, phải khiển trách.”

Lệ Phi ngồi bên cạnh đã đặt chén rượu lên bàn, cười khê một tiếng, “Lan Phi muội muội đã biết Thất hoàng tử tâm tính như đứa trẻ, thì cần gì phải tính toán chi li với nó làm chi.”

Lan Phi cắn chặt răng, huns huns trợn mắt nhìn Lệ Phi, còn tính nói gì đó, lại bị Cảnh Đế ngăn chặn: “Lan Phi luôn rộng lượng, có gì cứ phải truy đuổi chút chuyện con con này, hôm nay là sinh nhật Lan Phi, nên vui vẻ mới phải, chớ bận tâm chuyện này.”

Tuy giọng nói kia rất ôn hòa, nhưng không cho phép thương lượng.

“Bảo đói bụng mà, chờ thức ăn dọn lên thì ăn nhiều vào.”

Lời này không giống một hoàng thượng nói chuyện với hoàng tử, mà ngược lại giống một người cha nói chuyện với con trai, sắc mặt của Lan Phi liên tục biến đổi, tay Hạ Minh Húc đang cầm tách trà cũng cứng đờ, Hạ Thiên Thần đang nói chuyện với Mạc Vân Phi cũng nhói lòng, chẳng hiểu sao lại thấy phiền muộn.

Món ngon rượu ngọt được bày ra bàn, sơn hào hải vị cộng với những làn gió đêm thổi tới, hơi se lạnh, tiếng nhạc du dương, ca múa mừng cảnh thái bình, và những tràng pháo tay náo nhiệt.

Tịch Nhan ngồi im tại chỗ, khoe mắt trộm liếc Cảnh Đế trên đài, lúc này huns tươi cười uống rượu cùng Lan Phi, thỉnh thoảng còn nói vài câu với Lệ Phi, rất thân nhiên như là chuyện vừa rồi hoàn toàn không có xảy ra, trong đầu Tịch Nhan như có gì đó thoáng hiện lên, bỗng nhiên xoay người nhìn chăm chăm Hạ Dạ Bạch ăn như hổ đói.

Ánh mắt của Cảnh Đế nhìn Tiểu Bạch rất quái dị, đối với Hạ Dạ Bạch rất bao dung, tình huống mới vừa rồi cho dù tình cha dành cho con cũng trách cứ vài câu, thế nhưng Cảnh Đế không nói gì, ánh mắt nhìn Hạ Dạ Bạch rất trù mến.

Nói huns sùng ái Hạ Thiên Thần, nhưng bây giờ nghĩ lại luôn cảm thấy có rất nhiều tính toán ở bên trong, Hạ Thiên Thần bây giờ tuy rằng rất phong quang được ủng hộ rất nhiều, nhưng trên thực tế không có gì cả, trái lại còn bị đẩy ra nơi đầu sóng ngọn gió, rất nhiều chuyện khó khống chế được.

Nhưng Hạ Dạ Bạch tuy rằng bị mọi người lăng nhục, coi thường, lại không ai muốn mạng của huns.

Đây là Lưu Ly, người trong vương triều phong kiến đều chú ý bối phận, cha và con trai cũng có nhiều điều ngăn cách, hướng chỉ huns lại là hoàng thượng, giống như lúc ở Đông Thần phủ, Cảnh Đế làm trò trước tất cả văn võ đại thần, nhưng dùng một phương thức rất uyển chuyển biểu đạt ắt ắt ý này của mình.

“Nhan Nhan, ta đau bụng.”

Tịch Nhan chống cằm, vẻ mặt suy tư, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào Cảnh Đế, ánh mắt của những người khác trong điện đã đổ dồn về phía nàng, thậm chí có người còn chỉ trỏ, nhưng nàng vẫn không nhận ra, tận đến khi Hạ Dạ Bạch lấy cái tay dính đầy dầu mỡ kéo áo nàng, nàng mới giật mình định thần lại.

“Làm sao vậy?”

Tịch Nhan thấy Hạ Dạ Bạch lấy tay ôm bụng, cau mày, lập tức đoán được bảy tám phần, “Ai bảo ăn nhiều như vậy.”

Cũng không biết huns đau bụng thật hay là làm bộ làm tịch, có điều ở đây nhiều người như vậy, Tịch Nhan vẫn đối xử với huns như một tên ngốc, động tác vẫn dịu dàng như trước, rất cẩn thận dịu dàng.

“Bụng đau sao? Tạm thời thiếp không đi được.”

Tịch Nhan nằm úp bên tai hán, cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, “Nếu như có thể nhìn thì cố nhìn một chút.”

Trong hoàng cung không thể so với bên ngoài, hơn nữa nàng cũng biết bản lĩnh của hán, bất quá không ở bên cạnh hán thì nàng sẽ không yên lòng.

“Đi ra ngoài làm ít chuyện, tự mình cẩn thận ứng phó, ta sẽ trở về rất nhanh.”

Hạ Dạ Bạch gục người xuống bàn, kêu ui da, trông rất chân thật.

Mọi người nói hán ngu, lại thấy hán như vậy đương nhiên cũng không lấy làm lạ, đều che miệng, âm thầm pha trò.

“Lão Thất làm sao vậy?”

Cảnh Đế thấy Hạ Dạ Bạch gục xuống bàn, ôm bụng, mở miệng hỏi, người còn lại thấy Cảnh Đế mở miệng, vội vàng thu lại ánh mắt khinh thị.

“Chắc do ăn nhiều nên bụng khó chịu.”

Tịch Nhan cũng không sợ mất mặt, thành thật khai báo.

“Ha ha.”

Cảnh Đế sung sướng cười ra tiếng, xoay người, mơ hồ có thể nghe ý cười trong lời nói của hán, “Vẫn y như trước đây.”

Thanh âm kia còn mang theo hồi tưởng của quá khứ, “Chu Cường, dẫn Thất hoàng tử đi, đừng để cho hán chạy loạn, cẩn thận kéo hán lạc đường.”

Một chút chuyện nhỏ như vậy, có thể sai bất cứ cung tỳ nào trong điện này làm, tuy Chu Cường chỉ là thái giám, nhưng luôn theo hầu bên cạnh Cảnh Đế, cũng là người hầu cận từ lúc hán còn nhỏ. Cảnh Đế niệm tình tuổi tác của Chu Cường cho nên thường ngày nếu không có chuyện gì khẩn cấp, thì thỉnh thoảng mới sai hán chạy vặt.

Mọi người thấy Cảnh Đế cư nhiên để cho chu cường làm chuyện như vậy đều không khỏi ngạc nhiên, không chỉ nói bọn hán mà ngay cả Tịch Nhan trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Hôm nay Hạ Dạ Bạch hình như đang dùng hành động của mình nói cho nàng biết điều gì, mà phản ứng của Cảnh Đế không phải đều đã chứng minh rồi ư? Tịch Nhan không nhìn được nghĩ đến những lời Hồng Ngọc đã nói với nàng hôm ấy, mười năm trước, hoàng thượng sủng ái nhất chính là Thất hoàng tử, đột nhiên đẩy hán ra khỏi cung, chẳng lẽ còn có thâm ý khác, hán biết Tiểu Bạch giả ngốc sao? Hơn nữa cho dù Tiểu Bạch bị ngu, vẫn yêu thương như cũ, mà chuyện năm đó chỉ là bất đắc dĩ hay còn có nguyên do khác?

Mặc kệ thế nào, có người đi theo hầu của Cảnh Đế đi theo Hạ Dạ Bạch, Tịch Nhan cũng yên lòng, trong hoàng cung này, những người đó lớn mật như thế nào đi nữa kiên quyết không dám làm bậy trước mặt người có quyền thế.

Rượu quá ba tuần, mọi người ở đây nhiều đều chết choáng say, ca vũ lúc đầu còn thấy hoàn hảo, có điều lần nào thiết yến cũng như vậy, xem hoài cũng nhàm, ánh đèn chói mắt chấp chôn trong gió, bỗng thấy khó chịu, nhưng vẫn cố làm bộ làm tịch, miễn cưỡng tiếp tục chống, thế nhưng thật sự rất muốn ngủ.

“Cung vương phi không khỏe ư? có cần cho gọi thái y đến bắt mạch không?”

Hai tay Tịch Nhan chống cằm, mắt khép hờ ngẩng nhìn lên đài, nghe thấy mình bị điểm danh, vội vàng ngồi thẳng người, nhìn miệng Lan Phi.

“Chớ không phải thất vương gia vừa rời đi, vương phi bắt đầu nhớ?”

Lệ Phi cười trừ ghẹo, ý nghĩa không rõ.

“Vương gia rất thích tham gia náo nhiệt, hôm qua biết hôm nay sẽ được tiến cung vui đến mức không chịu ngủ, làm ầm ĩ suốt đêm, nên ngủ không được ngon giấc.”

Cho nên, thả nàng và Tiểu Bạch trở về đi, cung yến thế này quá nhàm chán.

Trong khoảng thời gian này, nào có bị Hạ Dạ Bạch làm ầm ĩ, rõ ràng chính là nàng hành hạ không cho hán ngủ, thế mà nàng lại nói hán quậy phá làm nàng ngủ không được.

Lệ Phi quay sang dịu dàng cười yếu ớt với Cảnh Đế, “Hôm nay tuy rằng ca vũ long trọng, thế nhưng không mới mẻ, nếu như không có tiết mục nào đặc sắc thì nô tì cũng muốn ngủ gục mất, những người có mặt ở đây đều thân thiết cả, chỉ bằng cùng đùa vui một chút?”

Cảnh Đế gật đầu, xoay người nói với Lan Phi bên cạnh, “Hôm nay ái phi làm chủ, ái phi thấy thế nào?”

Lan Phi mỉm môi cười cười, nụ cười kia quả nhiên là vừa vặn, nhiều thì quá mức, thiếu một phần lại không toát ra mềm mại đáng yêu, hơi nhíu mày, thoáng suy tư trong chốc lát: “Các tỳ muội trong cung đều phụng dưỡng thánh giá nhất, ai nấy đều thạo ca vũ, hôm nay lại có không ít thiên kim các đại thần trong triều cũng ở đây, mỗi người đều tài hoa hơn người, không bằng để các nàng viết tên lên giấy, hễ bốc thăm trúng ai thì người đó hiến một tiết mục, cho dù có là ca vũ cũng thú vị hơn rất nhiều, hoàng thượng nghĩ như thế nào?”

Lan Phi tựa ở trong lòng Cảnh Đế, hơi dụi vào.

Cảnh Đế gật đầu cười nói: “Đúng là ý tưởng hay, chắc chắn sẽ thú vị hơn những vũ điệu khô khan kia nhiều, cứ làm theo lời ái phi.”

Lan Phi cười, vội vàng xuống phía dưới chuẩn bị, không bao lâu trên tay cầm theo một chiếc bình, thái giám chuẩn bị xong bút mực, chuyển giấy cho các nữ quyền, mọi người đều tự tay điền tên của mình vào, ghi xong lại có thái giám khác thu lại, bỏ vào trong bình.

“Hôm nay nô tì làm chủ, vậy chuyện chọn giấy cứ giao cho nô tỳ, ý hoàng thượng như thế nào?”

Cảnh Đế gật đầu, nhẹ nhàng mà ừ một tiếng.

Biểu diễn ca vũ? Tịch Nhan rung mình, nàng liếc nhìn mảnh giấy nhỏ thái giám vừa đưa cho mình, tìm nhói lên, liếc nhìn các nữ quyền khác đang có mặt ở đây, ai ai cũng nôn nóng muốn được thử, trong hoàng cung, người đẹp ba nghìn, nhưng chỉ có một Cảnh Đế, tăng nhiều thịt ít, đám nữ nhân này vì muốn tranh giành tình cảm của Cảnh Đế mà không ngừng khoe sắc, thậm chí là không từ thủ đoạn, làm sao sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Dĩ nhiên, vui mừng nhất chính là các tiểu thư đợi gả của quan gia, tranh đấu với nhau như gà đá, điều này cũng không khó lý giải, mặc dù Cảnh Đế tuổi đã hơn bốn mươi, lại được chăm chút sức khỏe cực tốt, phong thái nho nhã phong lưu, có chút anh tuấn, còn có cái chức vị hoàng tử, nhất là Đông Thần phủ vẫn còn trông ghê chủ mẫu, hiện tại đang đợi lập đây. Hôm nay có đề hậu ở đây, Lệ Phi cũng ở đây, nếu xuất sắc, coi như là sẽ có cơ hội, có cô gái nào không ôm mộng hóa phượng hoàng?

Người thứ nhất bị bốc trúng chính là hoàng hậu, hoàng hậu thân là trưởng nữ Vương thị, cảm kỳ thư họa, châm tuyền nữ công, có thể nói hạng nhất, nhất là thi họa, trong hậu cung, không ai sánh bằng, chỉ một chốc lát sau, mực múa trên giấy, rất sống động, Lan Phi mừng thầm, mọi người càng khen không dứt miệng.

Lệ Phi vốn định biểu diễn ca vũ, mượn cơ thể ôm bệnh nhẹ, chỉ tấu một khúc 《phượng cầu hoàng》, tình này đau khổ, đến cuối cùng Cảnh Đế cũng hợp tấu cùng điệu nhạc, Lan Phi cảm giác như tự bê đá đập vào chân mình, tức giận đến sắc mặt tái xanh.

Sau đó đến con gái của bộ thượng thư dâng lên bức họa “Thiên Tiên hạ phàm”, nhưng người trong bức tranh lại là đàn ông, ngoại trừ chấm chu sa ở giữa chân mày thì người đàn ông này trông giống y như Tịch Nhan, mọi người vừa trông thấy đều tặc lưỡi tiếc rẻ.

“Lần trước gặp gỡ trong dịch lâu, chỉ một chớp mắt nhưng nhớ mãi không quên, thất vương phi, cô có quen biết người này chăng?”

Nàng bức họa lên, đi tới trước mặt Tịch Nhan, mặt mỉm cười, nhưng ý lại gây khó gây dễ.

“Hội ngắm sen, chỉ một khúc nhạc đã làm hoa sen trong đầm nở rộ, tiêu sái lỗi lạc, có thể nói là người phong lưu nhất, tuy chưa từng quen biết nhưng đã nghe danh, chỉ là đáng tiếc, đến nay chưa có cơ duyên gặp mặt.”

Tịch Nhan vẫn ngồi im, nhìn bức họa trên tay Dương Ngọc Mai, áo trắng tựa tuyết theo gió tung bay, dính vào một chút đỏ tươi, hàn mai trong tuyết, như ảo lại như thực, người hơi nghiêng, ngửa mặt lên trời cười dài, thần thái như động lại, có thể thấy được lúc đó Dương Ngọc Mai đã ngây ngẩn ngẩn nhìn thế nào, bất quá say mê hấp dẫn này lại lộ ra vẻ kiêu ngạo và bừa bãi, vẫn còn kém xa Liễu Dật Phong.

Tịch Nhan cười cười: “Dương tiểu thư có thể phác họa lại thần thái của vị công tử này như vậy làm cho ta cũng phải ước ao, Tịch Nhan chưa từng gặp qua, nhưng nghe người ta nhắc tới, cũng mong được gặp, bộ áo trắng mặc trên người chàng ta bị máu nhuộm đỏ, đứng ở đầu tường, cất tiếng cười to như bao trùm cả chúng sinh.”

Tịch Nhan vừa nói vừa lấy bút lông trên tay Dương Ngọc Mai, “Nhân vật phong lưu như vậy cất tiếng cười to, bừa bãi tà tử, so với đám người trâu điên cuồng chém giết càng làm máu huyết trong người thêm sôi sục, Tịch Nhan luôn nghĩ người có thể so với quốc sư chắc chắn chính là người thế này.”

Tịch Nhan thẳng người lên, ngồi xổm xuống, hạ vài nét bút xuống bức tranh, bởi vì người đó đang ngửa đầu cười to nên cơ thể hơi nghiêng về sau, Dương Ngọc Mai sững sốt, cúi đầu nhìn những nét vẽ thêm vào của Tịch Nhan, không khỏi sùng sốt, chỉ một nét chân mày đơn giản như vậy, thế nhưng người trong tranh lại toát thêm sức sống, mất linh động, tự đại, rồi lại hết sức càn rỡ.

“Ngọc mai cảm thấy không bằng...”

Dương Ngọc Mai nhìn Tịch Nhan, thả bức tranh trên tay xuống, quay về chỗ ngồi, Tịch Nhan ngẩng đầu, liếc nhìn thấy ánh mắt Lan Phi thoáng thất vọng.

Tịch Nhan cười, thủ đoạn của Lan Phi và người của bà ta cũng y như nhau, quá mức nhu nhược, muốn để nàng bị thương thì nhiều đó chỉ xem như gãi ngứa.

Kế tiếp thêm vài người được rút trúng, có một vài tiểu thư nhà quan được Lan Phi mời đến, đều là hạng nhất.

Lan Phi vung tay lên, rút ra một tờ giấy để trong lòng bàn tay nói, “Cung vương phi.”

Lệ Phi mỉm môi cười, đáy mắt lóe lên, “Nghe danh cung vương phi học sâu biết rộng, tài hoa hơn người, hôm nay chúng ta may mắn được trông thấy.”

Một phi tần cười phụ họa nói: “Nghe nói, ngoại trừ Võ công tử đó có đốt chưa sa ở giữa chân mày ra thì giống y như cung vương phi, hẳn ta có thể đàn

một khúc làm sen trong đầm nở rộ, thì biết đâu tứ tiểu thư múa một khúc hái sen cũng nổi danh thiên hạ.”

Tịch Nhan trầm mặc, trước sau vẫn không nghĩ thông thấu, mới vừa rồi những người bị bốc thăm trúng đều tự lòi tài nghệ của mình ra biểu diễn, không có ai lên tiếng phản đối, có sao tới nàng lại là múa, nếu không múa chắc chắn sẽ có người lên án, nhưng nếu múa, Tịch Nhan luôn cảm thấy trong chuyện này có điều gì kỳ quặc, trong lòng luôn cảm thấy hình như sẽ có chuyện gì phát sinh, dự cảm của nàng trước nay luôn rất chuẩn.

Hiện tại Tiểu Bạch lại không ở, nếu nàng gặp chuyện gì không may trong tuyết lan điện này, đợi khi hấn quay lại thì sao chịu được, sau khi suy nghĩ trước sai, nhìn hồ nước dưới đài, trong lòng chợt thấy do dự.

“Muội muội từ lúc đại hôn cùng Vương gia vẫn làm lụng vất vả, từ lâu không luyện tập, tất sẽ thấy lạ không quen, nếu không thể múa thì cũng không cần múa.”

Lời này của Mạc Vân Phi giấu diếm về trào phúng, bất quá là chê cười nàng không tìm được phu quân tốt, kể từ sau khi gả ra ngoài, luôn phải làm lụng cực khổ, vốn dĩ nàng ta muốn kích tướng nàng, thế nhưng Tịch Nhan không muốn mạo hiểm, vừa vặn cũng hứa theo nói, “Đã lâu ngày không có luyện, quả thực rất ngượng, khó có được phong thái như năm đó, chỉ làm hoàng thượng và các vị nương nương thất vọng.”

Nàng có ký ức cũ của Mạc Tịch Nhan, đương nhiên cũng biết vũ điệu hái sen này, với thân thủ của nàng, thì chắc chắn sẽ múa tốt hơn cả trước đây, có điều nàng chưa bao giờ làm chuyện không có nắm chắc, thể diện là gì, trước nay nàng chưa từng quan tâm đến, chỉ cần Tiểu Bạch bình an, nàng bình yên vô sự, đây mới là chuyện nàng đáng để ý nhất.

“Mặc dù hồi lâu không múa, nhưng chắc vẫn nhớ rõ, thân là cung vương phi, nên giữ thể diện cho hoàng tộc mới đúng.”

Tịch Nhan không ngờ tới Cảnh Đế sẽ lên tiếng, lại đem thể diện Hạ Dạ Bạch ra áp nàng, từ chối cũng không được, quay sang nháy mắt với Hồng Đậu đang đứng sau lưng, Hồng Đậu lĩnh mệnh, lặng lẽ lui ra ngoài.

Tịch Nhan hít sâu một hơi, âm thầm thu hồi tâm tình, chậm rãi đi tới ở giữa điện, khom người, “Thần tức bêu xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.